JAMES CLAVELL

SHŌGUN

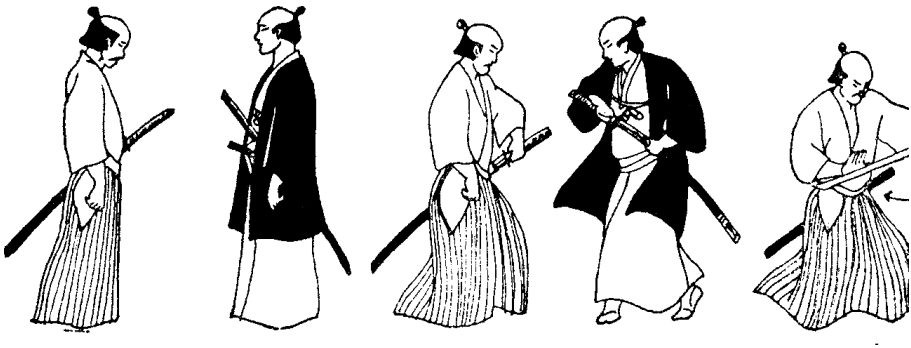
UNIVERS

JAMES CLAVELL
SHŌGUN
1

Coperta de V. Socoliuc

Ilustraţia copertei:
KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (Sosirea europenilor) – paravan japonez cu şase panouri datând din sec. XVII

JAMES CLAVELL
SHŌGUN
© JAMES CLAVELL, 1975
Hodder & Stoughton Ltd. Coronet editon, 1983 Great Britain.

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

Volumul 1

Traducere şi note de
DOINA CERĂCEANU

EDITURA UNIVERS
Bucureşti, 1988

Celor doi navigatori,
căpitani în Marina Regală,
pentru care – aşa cum era de aşteptat –
navele au fost mai presus
decât soţiile lor

Cuprins

Prolog

Cartea întâi

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Cartea a doua

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Cartea a treia

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Prolog

Furtuna parcă rupea din el, îi simţea muşcătura în adâncul fiinţei şi ştia că, dacă nu dau de un ţărm în trei zile, vor muri cu toţii. Prea mulţi morţi în această călătorie, gândi, sunt pilotul şef al unei flote moarte. O singură navă rămasă din cinci, douăzeci şi opt de oameni dintr-un echipaj de o sută şapte, din care acum doar zece se mai ţin pe picioare, iar ceilalţi sunt pe moarte, printre ei şi căpitanul general. Proviziile isprăvite, apă mai deloc, iar câtă a rămas e sălcie şi murdară...

Îl chema John Blackthorne şi era singur pe punte, în afară de marinarul de veghe la prora, Salamon mutul, care se ghemuise în partea de sub vânt, scrutând întinsul apelor.

Nava se înclină sub o rafală bruscă şi Blackthorne se ţinu strâns de braţul scaunului fixat pe dunetă, lângă timonă, până ce corabia se reechilibră, scârţâind din toată lemnăria. Se numea *Erasmus;* o navă comercială echipată şi de război, înregistrată la Rotterdam, având două sute şaizeci de tone, trei catarge, douăzeci de tunuri, singura supravieţuitoare din prima escadră trimisă de Ţările de Jos să înfrunte duşmanul în Lumea Nouă. Erau primele nave olandeze care izbutiseră să destrame taina trecerii prin Strâmtoarea Magellan. Patru sute nouăzeci şi şase de oameni, toţi voluntari. Toţi olandezi, în afară de trei englezi — doi piloţi şi un ofiţer. Misiunea lor: să jefuiască pământurile spaniole şi portugheze din Lumea Nouă şi să le dea pradă focului, să obţină concesiuni comerciale permanente, să descopere noi insule în Oceanul Pacific, care ar putea servi drept baze, şi să le proclame teritorii olandeze, iar după trei ani să se întoarcă acasă.

De mai bine de patru decenii, Ţările de Jos protestante erau în război cu Spania catolică, luptând să înlăture detestatul jug spaniol. Ţările de Jos, numite uneori Olanda, Provinciile Unite sau Ţara Polderelor, încă mai făceau parte, în sens juridic, din Imperiul Spaniol. Anglia, singura lor aliată, prima ţară din lumea creştină care, în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de ani, se desprinsese de Curtea Papală din Roma şi devenise protestantă, se afla şi ea de douăzeci de ani în război cu Spania, iar de zece ani era aliată pe faţă cu

Ţările de Jos.

Vântul se înteţi şi mai mult, nava se înclină din nou. Mergea fără vele, doar cu gabierul de furtună. Dar chiar şi aşa curenţii şi furtuna o împingeau spre orizontul întunecat.

Acolo e şi mai mare urgie, îşi spuse Blackthorne, ne aşteaptă alte recifuri, alte bancuri de nisip. O mare necunoscută. Bun! O viaţă întreagă m-am războit cu marea şi totdeauna am ieşit învingător. Şi am să înving mereu.

Sunt primul pilot englez care a străbătut Strâmtoarea Magellan. Da, primul, şi primul pilot care a navigat vreodată în aceste ape asiatice, în afară de câţiva portughezi ticăloşi sau spanioli nenorociţi, care tot îşi mai închipuie că stăpânesc lumea. Primul englez pe aceste mări...

Atâtea lucruri înfăptuite pentru prima dată. Da! Şi atâţia morţi pentru a le dobândi.

Din nou adulmecă vântul, însă nu se simţea nici un iz de pământ. Cercetă oceanul, dar era întunecat şi mânios. Nici un firicel de algă, nici o pată de culoare, care să-i indice apropierea unui ţărm nisipos. Văzu creasta unui recif departe, la tribord, dar asta nu-i spunea nimic. De o lună se tot fereau de stâncile ce le ieşeau în cale şi încă nu se vedea nici urmă de pământ. Oceanul acesta e fără de sfârşit! îşi zise. Bine! Doar pentru asta te-ai pregătit: să navighezi pe mări necunoscute, să întocmeşti hărţi şi să te întorci din nou acasă. De câte zile eşti plecat de la ai tăi? Un an, unsprezece luni şi două zile. Ultima acostare a fost în Chile, în urmă cu o sută treizeci şi trei de zile, şi de atunci stai tot pe punte, străbătând oceanul pe care Magellan, traversându-l pentru prima oară acum optzeci de ani, l-a numit Pacific.

Blackthorne era lihnit de foame, îi ardea gura şi-l durea tot trupul din pricina scorbutului. Îşi încordă ochii să verifice drumul-compas şi îşi sili mintea să calculeze poziţia aproximativă a navei. O dată ce punctul va fi înscris în cartea de drum, îndreptarul lui pe mare, se va simţi în siguranţă pe acest petic de ocean. Iar dacă el se simte în siguranţă, atunci nici nava n-are de ce să se teamă şi, laolaltă, vor putea să găsească Ţara Japoniilor, sau poate chiar şi pe regele creştin Prester John, cu a lui Împărăţie de Aur, despre care legenda spune că se află la nord de Chitai, oriunde s-o fi găsind acest

Chitai.

Şi, cu partea mea de bogăţii, voi naviga iarăşi spre vest, către casă: primul pilot englez care va face înconjurul globului, şi nu voi mai pleca niciodată de lângă ai mei. Niciodată. Niciodată. Jur pe capul fiului meu!

Rafala de vânt îi stăvili hoinăreala minţii şi-i alungă somnul. Să dormi acum ar fi o nebunie. Niciodată n-ai să te mai trezeşti din acest somn, gândi. Îşi întinse braţele să-şi dezmorţească muşchii spatelui încordaţi şi se înfăşură mai bine în manta. Văzu că velatura era în ordine iar timona se mişca liniştită. Marinarul de veghe la prora era treaz. Aşa că se aşeză calm pe scaun şi se rugă să dea de pământ.

— Du-te jos, pilotule! Stau eu de veghe, dacă vrei. Locotenentul secund Hendrik Specz înainta pe punte, faţa-i era cenuşie de oboseală, ochii înfundaţi în orbite, pielea galbenă şi pătată. Se sprijinea anevoie de copastie, căznindu-se să vomite. Binecuvântat fie Domnul şi blestemată ziua când am plecat din Olanda.

— Unde e secundul, Hendrik?

— În pat. Nu se poate da jos din patul lui *scheit voll*[1]. Şi n-o să se dea până la ziua judecăţii de apoi.

— Şi căpitanul general?

— Se plânge de mâncare şi apă. Hendrik scuipă. Am să-i spun c-o să-i frig un clapon şi-o să i-l aduc pe-o tavă de argint, c-o sticlă de rachiu, s-alunece mai bine. *Scheithuis! Coot!*

— Ţine-ţi gura!

— O s-o ţin, pilotule. Dar e nebun şi-o să murim cu toţii din pricina lui. Tânărul vomă iar şi trase o flegmă. Doamne Dumnezeule, ajută-mă!

— Du-te jos. Întoarce-te în zori.

Hendrik se lăsă anevoie pe celălalt scaun.

— Jos miroase a moarte. Fac de cart, dacă nu ţi-e cu supărare. Încotro mergem?

— Unde ne duce vântul.

— Unde e pământul pe care ni l-ai promis? Unde-s Japoniile... unde, te-ntreb?

— Înainte.

---

[1] De rahat (oland.).

— Totdeauna spui înainte! *Gottimhimmel*[2], n-am avut ordin să mergem în necunoscut. Acum trebuia să fim acasă, teferi, cu burţile pline, nu să umblăm după cai verzi pe pereţi.

— Du-te jos sau tacă-ţi gura!

Ursuz, Hendrik îşi îndepărtă privirea de la bărbatul înalt şi bărbos. Unde suntem acum? ar fi vrut să-ntrebe. De ce nu pot să văd cartea secretă de drum? Dar el ştia că nu trebuie să pui asemenea întrebări unui pilot, cu atât mai mult acestuia. Chiar şi aşa, gândi, aş vrea să fiu la fel de puternic şi sănătos cum eram când am plecat din Olanda. Atunci n-aş mai sta pe gânduri. Ţi-aş pocni una peste ochii tăi albaştri-cenuşii, te-aş lăsa fără zâmbetul ăla care mă scoate din minţi şi te-aş trimite la dracu, după cum meriţi. Atunci eu aş fi căpitan-pilot şi am avea un olandez la comanda vasului — nu un străin — şi secretele ne-ar fi în siguranţă. Pentru că, în curând, vom fi în război cu voi, englezii. Noi vrem acelaşi lucru: să fim stăpânii mărilor, să controlăm toate drumurile comerciale, să stăpânim Lumea Nouă şi să nimicim Spania.

— Poate că nici nu există Japoniile, mormăi brusc Hendrik. E doar o legendă. *Gottbewonden.*

— Există. Între treizeci şi patruzeci grade latitudine nordică. Acum tacă-ţi fleanca sau du-te jos.

— Jos e nenorocire, pilotule, mormăi Hendrik şi-şi îndreptă privirea înainte, lăsându-se purtat de gânduri.

Blackthorne se mişcă în scaun, trupul îl durea astăzi mai tare. Eşti mai norocos decât cei mai mulţi dintre ei, gândi, mai norocos decât Hendrik. Nu. Nu mai norocos. Mai precaut. Tu ţi-ai păstrat fructele pe când ceilalţi şi le-au mâncat fără grijă. Deşi tu i-ai avertizat. Aşa că acum scorbutul tău e încă blând, pe când ceilalţi au mereu sângerări, pântecăraie, ochii-i dor şi sunt urduroşi, şi-au pierdut dinţii, iar mintea le-a luat-o razna. De ce oamenii nu învaţă nimic niciodată?

Ştia că tuturor le e frică de el, chiar şi căpitanului general, că mai toţi îl urăsc. Dar era firesc, pentru că pilotul comandă pe mare; el stabileşte ruta şi dirijează nava, el îi duce din port în port.

Astăzi orice călătorie pe mare este plină de riscuri, pentru

[2] Dumnezeule mare (germ.).

că puţinele hărţi de navigaţie existente sunt atât de neclare încât aproape că nu-ţi sunt de folos. Şi nu exista nici o modalitate de a stabili longitudinea.

— Află cum să determini longitudinea şi-ai să fii cel mai bogat om din lume, îi spusese bătrânul său dascăl, Alban Caradoc. Regina, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ţi-ar da zece mii de lire şi un ducat să dezlegi această enigmă. Spurcaţii de portughezi ţi-ar da şi mai mult — un galion de aur. Şi ticăloşii de spanioli, douăzeci! O dată ce nu mai ai pământ în zare, eşti pierdut, băiete. Caradoc făcuse o pauză şi-şi înclinase trist capul spre el, ca-ntotdeauna. Eşti pierdut, băiete, dacă nu...

— Dacă n-ai o carte de drum, strigase Blackthorne fericit, ştiind că-şi învăţase bine lecţiile. Avea pe atunci treisprezece ani şi de un an îşi făcea ucenicia la Alban Caradoc, pilot şi constructor de nave, care luase locul tatălui pierdut şi care nu-l bătuse niciodată, ci doar îl învăţase, pe el şi pe celălalt băiat, secretele construcţiei de nave şi tainele mării.

O carte de drum era o cărţulie cu însemnările amănunţite ale unui pilot, *care mai fusese înainte acolo.* Înregistra drumul dintre porturi, capuri, istmuri şi canale. Nota adâncimea şi culoarea apei, înfăţişarea fundului mării. Descria *cum a ajuns acolo şi cum s-a întors:* câte zile a făcut pe un anume drum, felul vântului, când şi unde sufla, la ce fel de curenţi să te aştepţi şi de unde; sezonul de furtuni şi de vânt prielnic; unde se carenează nava şi unde se face plinul de apă; unde întâlneşti prieteni şi unde duşmani; bancuri de nisip, recifuri, maree, refugii; şi, în cele din urmă, *tot* ce era necesar pentru o călătorie fără primejdii.

Englezii, olandezii şi francezii aveau cărţi de drum pentru apele lor, dar pe restul apelor din lume navigaseră doar căpitani din Portugalia şi Spania, iar aceste două ţări şi le ţineau secrete. Cărţile de drum câre dezvăluiau rutele spre Lumea Nouă, care descifrau tainele Strâmtorii Magellan şi Capului Bunei Speranţe — ambele descoperiri portugheze —, care arătau, deci, drumurile spre Asia, erau păzite de portughezi şi de spanioli ca un adevărat tezaur naţional şi era de aşteptat ca ele să fie căutate cu aceeaşi înfocare de către duşmanii lor englezi şi olandezi. Dar o carte de drum

era bună în măsura în care fusese bun pilotul care a scris-o, copistul care a copiat-o; tipograful, atât de rar, care a tipărit-o, sau învăţatul care a tălmăcit-o. Ca atare, o carte de drum putea conţine erori. Unele chiar voite. Un pilot n-avea cum să fie sigur niciodată *până nu se ducea el însuşi acolo.* Măcar o dată.

Pe mare, pilotul este conducătorul, singura călăuză, judecătorul suprem pentru navă şi echipajul ei. El singur comandă de pe dunetă.

Asta e o băutură care te ameţeşte, îşi spuse Blackthorne. O dată ce ai gustat din ea, n-o mai uiţi niciodată, o cauţi mereu, îţi este permanent necesară. Este unul din lucrurile ce te ţine în viaţă pe când ceilalţi mor.

Se ridică şi urină în canalul de scurgere a apei. Când nisipul se scurse din clepsidra de lângă habitaclu, o întoarse şi trase clopotul navei.

— Poţi să stai treaz, Hendrik?

— Da. Da, cred că da.

— Am să trimit pe cineva să schimbe straja de la bompres. Ai grijă să stea în bătaia vântului, nu la adăpost. Asta o să-l ţină treaz şi cu ochii-n patru.

Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar trebui să întoarcă nava cu prora în vânt şi s-o pună în pană pentru la noapte, dar renunţă şi coborî scara din tambuchi, care ducea spre cabina echipajului. Aceasta se întindea pe toată lăţimea navei şi avea paturi şi loc de hamacuri pentru o sută de oameni. Căldura-l învălui şi asta-i făcu bine şi nu luă în seamă duhoarea permanentă ce venea din calele de dedesubt. Nici unul din cei douăzeci şi ceva de oameni nu se mişcă din patul lui.

— Du-te sus, Maetsukker, spuse el în olandeză, *lingua franca*[1], pentru Ţările de Jos, pe care el o vorbea la perfecţie alături de portugheză, spaniolă şi latină.

— Sunt aproape mort, spuse bărbatul mărunt, cu trăsături ascuţite, şi se ghemui mai mult în pat. Mi-e rău. Priveşte, scorbutul m-a lăsat fără dinţi. Doamne, ajută-ne, c-o să pierim cu toţii. Dacă nu erai tu, am fi fost de-acum acasă, teferi. Eu sunt negustor. Nu sunt marinar. Nu fac parte din

[1] Limbă universală (ital.).

echipaj... Ia pe altcineva. Uite, pe Johann...

Scoase un ţipăt ascuţit când Blackthorne îl îmbrânci din pat şi-i făcu vânt spre uşă. Un fir de sânge i se prelingea din gură şi el rămase privind năuc. O lovitură zdravănă în şold îl scoase din buimăceală.

— Cară-ţi hoitul sus şi stai acolo până crăpi sau ajungem la ţărm.

Omul deschise uşa şi fugi împleticindu-se.

Blackthorne se uită la ceilalţi. Ei se holbau spre el.

— Cum te simţi, Johann?

— Destul de bine, pilotule. Pesemne c-am să trăiesc.

Johann Vinck, cel mai în vârstă din echipaj, avea patruzeci şi trei de ani, era tunar şef şi secundul nostromului. Era chel şi fără dinţi, de culoarea stejarului bătrân şi tot ca el de puternic. Cu şase ani în urmă navigase cu Blackthorne căutând fără sorţi de izbândă Calea de Nord-Est[1] iar acum fiecare cunoştea măsura celuilalt.

— La vârsta ta mai toţi bătrânii sunt deja morţi, aşa că tu ne-ai întrecut pe toţi.

Blackthorne avea treizeci şi şase de ani.

Vinck zâmbi posac.

— Rachiu-i de vină, pilotule, şi preacurvia, şi poate viaţa de sfânt pe care-am dus-o.

Nimeni nu râse. Apoi cineva arătă spre un pat.

— Pilotule, nostromul e mort.

— Atunci duceţi-l sus! Spălaţi-l şi închideţi-i ochii! Tu, tu şi tu!

De data asta oamenii săriră repede din paturile lor şi mai mult târâră corpul neînsufleţit afară din cabină.

— Vinck, faci de cart în zori. Şi tu, Ginsel, eşti de veghe la bompres.

— Da, pilotule.

Blackthorne se întoarse pe punte. Văzu că Hendrik era încă treaz şi nava în ordine. Salamon, straja ce fusese înlocuită, trecu împleticindu-se pe lângă el, mai mult mort decât viu, cu ochii roşii şi umflaţi din cauza vântului. Blackthorne se îndreptă spre cealaltă uşă şi coborî. Coridorul ducea spre cabina principală de la pupa, destinată

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin mările din nordul Europei.

căpitanului general şi depozitului de muniţii. Cabina lui se găsea la tribord, iar cealaltă, de la babord, era folosită de obicei de cei trei secunzi. Acum era ocupată de Baccus van Nekk, şeful negustorilor, Hendrik, locotenentul secund, şi Croocq, musul. Toţi erau foarte bolnavi.

Intră în cabina principală. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea aproape leşinat în patul lui. Era un bărbat scund, cândva foarte gras şi roşu la faţă, acum foarte slab, cu pieile burţii atârnându-i în cute flasce. Blackthorne luă o sticlă cu apă dintr-un sertar secret şi-l ajută să bea câteva înghiţituri.

— Mulţumesc, spuse Spillbergen cu o voce stinsă. Unde e ţărmul... unde e ţărmul?

— Înainte, îi răspunse, fără s-o mai creadă nici el, apoi puse sticla la loc, surd la văicărelile căpitanului, şi plecă urându-l încă o dată.

Cu aproape un an în urmă, ei ajunseseră în Tierra del Fuego, vântul fiindu-le prielnic ca să pătrundă în necunoscuta Strâmtoare Magellan. Dar căpitanul general ordonase acostarea ca să caute aur şi comori.

— Doamne Dumnezeule, priveşte ţărmul, căpitane general! Nu e nici o comoară în pustietatea asta.

— Legenda spune că este plină de aur, iar noi am putea proclama acest pământ posesiunea glorioasei Olande.

— Spaniolii stăpânesc aici de cincizeci de ani.

— Se poate, dar poate că nu şi în acest sud îndepărtat, pilotule.

— Aici anotimpurile sunt pe dos. În mai, iunie, iulie, august te afli în plină iarnă. Cărţile de drum spun că timpul devine neprielnic trecerii prin Strâmtoare; vânturile se schimbă în câteva săptămâni, şi atunci va trebui să rămânem aici să iernăm luni de zile.

— Peste câte săptămâni, pilotule?

— Cartea de drum spune că opt, dar anotimpurile nu sunt întotdeauna la fel...

— Atunci o să explorăm câteva săptămâni. Avem destul timp şi apoi, dacă va fi necesar, vom merge din nou spre nord şi vom mai prăda câteva oraşe. Ei, ce ziceţi, domnilor?

— Trebuie să plecăm acum, căpitane. Spaniolii au foarte

puţine nave de război în Pacific, aici însă apele sunt împânzite de ei. Acum precis sunt în urmărirea noastră. Eu zic că trebuie să plecăm acum.

Dar căpitanul general n-a ţinut seama de părerea lui, a supus hotărârea votului celorlalţi căpitani, nu celorlalţi piloţi — unul englez şi trei olandezi —, şi a condus incursiunea pe uscat, fără nici un rezultat.

Vântul s-a schimbat mai devreme în acel an şi ei au trebuit să ierneze acolo, căpitanului general fiindu-i teamă să meargă spre nord, din cauza flotei spaniole. N-au putut să navigheze decât peste patru luni. În acest timp ajunseseră să mănânce pielea de viţel de pe parâme, iar o sută cincizeci şi şase de oameni au murit din pricina frigului, lipsei de hrană şi a diareii. Furtunile năprasnice din Strâmtoare au împrăştiat flota. *Erasmus* a fost singura navă care a ajuns la întâlnirea din Chile. Le-au aşteptat o lună pe celelalte şi apoi, fiind încercuiţi de spanioli, au trebuit să pornească în necunoscut. Cartea secretă de drum se oprea la Chile.

Blackthorne se întoarse de-a lungul coridorului, descuie uşa de la cabina lui şi intră încuind-o la loc. Cabina avea grinzi joase, era mică şi ordonată, şi el trebui să se aplece când o traversă, ca să se aşeze la biroul lui. Descuie un sertar şi despachetă cu atenţie ultimul din merele pe care le păstrase cu atâta grijă tot drumul din Insula Sfânta Maria, nu departe de Chile. Era mic şi mecit, cu mucegai pe partea stricată. Tăie un sfert din el. Erau câţiva viermi înăuntru. Îi mâncă laolaltă cu miezul, dând crezare vechii poveşti cum că viermii din mere sunt la fel de buni împotriva scorbutului ca fructul însuşi şi că, frecaţi pe gingii, opresc căderea dinţilor. Mestecă fructul cu grijă, pentru că dinţii-l dureau şi gingiile-i erau umflate şi plăpânde, după care sorbi puţină apă din burduful de vin. Avea un gust greţos. Apoi împachetă rămăşiţa de măr şi o încuie la loc.

Un şobolan o luă la fugă prin umbra lăsată de felinarul atârnat deasupra capului. Lemnăria scârţâi plăcut. Libărcile mişunau pe duşumea.

Sunt obosit. Sunt atât de obosit.

Se uită spre pat. Lung, îngust, salteaua de paie îmbiindu-l.

Sunt atât de obosit.

Du-te şi te culcă o oră, îi zicea diavolul din el. Chiar şi numai zece minute, şi ai să fii treaz o săptămână. De zile întregi n-ai dormit decât câteva ceasuri şi mai toate acolo sus, la frig. Trebuie să dormi. Dormi. Ei se bizuie pe tine...

— N-am să dorm, voi dormi mâine, spuse cu voce tare şi-şi încordă mâna să descuie cufărul de unde scoase cartea lui de drum. Văzu că cealaltă, cea portugheză, era în siguranţă şi neatinsă. Asta-l încântă. Luă o pană curată şi începu să scrie: *„Aprilie 21, 1600. Ora cinci. Amurg. 133 de zile de la Insula Santa Maria, Chile, 32 grade latitudine nordică. Valuri încă înalte, vânt puternic şi nava cu aceeaşi velatură ca mai înainte. Culoarea mării gri-verde întunecat; nu i se zăreşte fundul. Încă ne deplasăm cu vântul din pupa cu un drum-compas de 270 grade, am virat-o spre nord-vest şi înaintăm cam cu şase mile pe oră. Recifuri mari în formă de triunghi s-au văzut cam la o jumătate de leghe pe direcţia nord-est-nord.*

Trei oameni au murit peste noapte din pricina scorbutului — Joris, velarul, Reiss, tunarul, şi locotenentul de Haan. După ce şi-au dat sufletul, căpitanul general fiind încă bolnav, eu i-am încredinţat mării, fără giulgiuri, pentru că nu mai avem din ce să le facem. Astăzi nostromul Rijckloff a murit.

La prânz n-am putut să iau înclinaţia soarelui, pentru că cerul era înnorat. Dar cred că suntem totuşi pe drumul cel bun şi acostarea în Japonii trebuie să fie curând...”

— Dar cât de curând? întrebă el felinarul care atârna deasupra capului, balansându-se o dată cu nava. Cum se face o hartă? Trebuie să existe o cale, îşi spuse pentru a o mie una oară. Cum să stabileşti longitudinea? Trebuie să fie o posibilitate. Cum să păstrezi legumele proaspete? Ce *este* scorbutul?

— Băiete, se zice că ar fi o boală a mării, îi spusese Alban Caradoc. Era un bărbat cu pântec imens, cu barbă sură, încâlcită şi cu o inimă de aur.

— Dar nu poţi fierbe legumele şi să păstrezi fiertura?

— Se strică, băiete. Nimeni n-a descoperit cum poate fi păstrată.

— Am auzit că Francis Drake o să ridice ancora în curând.

— Nu. Tu nu poţi să pleci, băiete.

— Am aproape paisprezece ani. Pe Tim şi Watt i-aţi lăsat să se angajeze şi el are nevoie de ucenici piloţi.

— Ei au şaisprezece ani. Tu n-ai decât treisprezece.

— Se vorbeşte că ar avea de gând să încerce Strâmtoarea Magellan, apoi să meargă în sus, de-a lungul coastei, spre ţinuturi necercetate — spre Californii — să găsească Strâmtoarea Anian, care leagă Pacificul de Atlantic. Din Californii spre Terra Nova şi, în cele din urmă, Calea de Nord-Vest[1].

— *Presupusa* Cale de Nord-Vest, băiete. Nimeni n-a dovedit că există cu adevărat.

— El o va face. Este acum amiral, şi vom fi prima navă englezească în Strâmtoarea Magellan, prima în Pacific, prima... eu n-o să mai am niciodată un prilej ca ăsta.

— O, ba da, o să ai şi el niciodată n-o să afle drumul lui Magellan, afară doar dacă nu fură o carte de drum sau nu pune mâna un pilot portughez, care să-l conducă. De câte ori trebuie să-ţi spun: un pilot trebuie să aibă răbdare. Învaţă să ai răbdare, băiete! Ai destul...

— Vă rog!

— Nu.

— De ce?

— Pentru că el va fi plecat doi, trei ani, poate mai mult. Cei slabi şi cei iineri vor primi hrana cea mai proastă şi cea mai puţină apă. Şi din cele cinci nave care pleacă,numai a lui se va întoarce. Tu n-ai să supravieţuieşti, băiete.

— Atunci am să mă angajez numai pe nava lui. Sunt puternic. O să mă ia!

— Ascultă, eu am fost cu Drake pe nava lui de cincizeci de tone, *Judith,* la San Huan de Ulua, când împreună cu amiralul Hawkins — el se afla pe *Minion* —, am luptat cu spurcaţii de spanioli ca să ne croim drum afară din port. Aduceam sclavi din Guineea în Spania, dar n-aveam îngăduinţă de negoţ de la spanioli şi ei l-au tras pe sfoară pe Hawkins şi ne-au încercuit flota. Spaniolii aveau treisprezece nave mari, noi şase. Noi am scufundat trei dintr-ale lor şi ei ne-au scufundat pe *Swallow, Angel, Caravelle* şi *Jesus of*

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin nordul Americii de Nord.

Lubeck. O, da, Drake a luptat, ne-a scos din încercuire şi ne-a adus acasă. Dar nu mai eram decât unsprezece oameni pe navă, care să spună povestea. Hawkins s-a întors cu cincisprezece. Atât, din patru sute optzeci de marinari unul şi unul. Drake este fără milă, băiete. Vrea glorie şi aur, dar numai pentru el, dovadă şi-atâţia morţi în expediţiile lui.

— Dar eu n-o să mor. Eu o să fiu unul dintre...

— Nu. Tu eşti tocmit ucenic pentru doisprezece ani. Mai ai zece şi-apoi eşti liber. Până atunci, însă, până în 1588, vei învăţa cum să construieşti corăbii şi cum să le conduci, îi vei da ascultare lui Alban Caradoc, maistru constructor de nave, pilot şi membru al corporaţiei Trinity House, pentru că altfel n-o să primeşti niciodată o patalama. Şi dacă n-ai patalama, n-ai să fii cârmaci niciodată pe *nici o* navă în apele englezeşti, n-ai să comanzi niciodată de pe dunetă *nici o* navă englezească în *nici o* apă, pentru că asta a fost legea bunului rege Henric, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Asta a fost legea târfei de Maria Tudor, ardă-i sufletul în iad, asta e legea reginei, Dumnezeu s-o ţină în veci, asta e legea Angliei şi e cea mai bună lege care a existat vreodată.

Blackthorne îşi aminti cât de mult îşi urâse atunci dascălul, şi Trinity House, şi monopolul creat de Henric al VIII-lea, în 1514, privind instruirea şi acordarea de autorizaţii tuturor piloţilor şi căpitanilor englezi, cât îşi urâse şi cei doisprezece ani de semisclavie, fără de care ştia că nu va putea niciodată să obţină singurul lucru ce şi-l dorea pe lume. Îl urâse şi mai mult pe Alban Caradoc când, spre gloria-i eternă, Drake cu a lui corabie de o sută de tone, *Golden Hind,* se întorsese miraculos în Anglia, după o dispariţie de trei ani, fiind prima navă englezească ce a făcut ocolul lumii, având la bord cea mai bogată pradă ce s-a adus vreodată pe acele meleaguri: un milion şi jumătate lire sterline, în aur, argint, mirodenii şi vase de aur şi argint.

Faptul că patru nave din cele cinci s-au pierdut, că opt oameni din zece au dispărut, că Tim şi Watt au dispărut, că un pilot portughez luat ostatic a condus expediţia în locul lui Drake, trecând prin Strâmtoarea Magellan în Pacific, toate astea nu i-au domolit cu nimic furia; faptul că Drake a spânzurat un ofiţer, că l-a excomunicat pe capelanul Fletcher

şi n-a reuşit să găsească Galea de Nord-Vest nu i-a micşorat cu nimic admiraţia compatrioţilor săi. Regina a luat cincizeci de procente din bogăţii şi i-a acordat titlul de cavaler. Proprietarii şi negustorii, care au finanţat expediţia, s-au ales cu un profit de trei sute de procente şi au insistat să-i finanţeze şi următoarea expediţie piraterească. Toţi marinarii l-au implorat să-i angajeze, pentru că el a reuşit totuşi să se întoarcă acasă, să aducă pradă bogată, iar puţinii norocoşi care au supravieţuit s-au îmbogăţit pentru tot restul vieţii.

Eu aş fi supravieţuit, îşi spuse Blackthorne. Şi partea ce mi-ar fi revenit ar fi fost de ajuns ca să...

— Rotzvooruiiiiiiiit! *Recif în faţă!*

Simţi strigătul mai mult decât îl auzi. Apoi îl auzi din nou amestecat cu vuietul furtunii.

Ieşi din cabină, apoi urcă pe scara tambuchiului sus pe dunetă, cu inima bătându-i să-i sară din piept şi gâtlejul uscat. Acum era întuneric beznă, turna cu găleata şi, pe moment, îl cuprinse o bucurie nebună, ştiind că ghiordelele făcute din pânză de velă, în urmă cu săptămâni, în curând vor fi pline, gata să se reverse. Îşi deschise gura spre ploaia ce venea aproape orizontal şi îi gustă dulceaţa, apoi nu mai băgă în seamă furtuna.

Îl văzu pe Hendrik paralizat de frică. Marinarul de cart de la bompres, Maetsukker, era ghemuit la prora, strigând fără şir şi arătând cu mâna înainte. Privi şi el dincolo de corabie.

Reciful se găsea la nici două sute de iarzi în faţă — gheare imense de roci întunecate, strivite de o mare înfometată. Valurile ce se izbeau de ţărm formau o linie înspumată de la babord la tribord, care se spărgea intermitent. Furtuna ridica talazuri uriaşe de spumă, şi le azvârlea în întunericul nopţii. O parâmă de la prora fu înşfăcată cu putere şi verga de la catargul principal fu smulsă. Catargul se cutremură din temelii, dar rezistă. Marea purta neînduplecată nava spre pieire.

— Toată lumea pe punte! strigă Blackthorne şi trase cu violenţă clopotul.

Zgomotul îl scoase pe Hendrik din încremenire.

— Suntem pierduţi! strigă el în olandeză. O Doamne, ajută-

ne!

— Cheamă echipajul pe punte, idiotule! Ai adormit! Amândoi aţi adormit!

Blackthorne îl îmbrânci pe scară, se agăţă de timonă, o eliberă din legături, se opinti şi o învârti mult spre stânga.

Îşi încordă toate forţele când torentul izbi cârma în plin. Nava se zgudui cumplit, apoi prora începu să se balanseze tot mai mult sub vântul năprasnic şi, în curând, ajunseră de-a curmezişul valurilor şi vântului. Velele de furtună se umflară, încercând vitejeşte să preia greutatea navei, şi toate parâmele se încordară urlând. Următorul val se înălţă deasupra lor, dar reuşiră să-şi croiască drum de-a lungul recifului, apoi el observă talazul uriaş. Strigă spre oamenii care veneau dinspre teugă şi căută să-şi salveze propria viaţă.

Talazul se abătu asupra navei, care se afundă adânc, şi el crezu că totul s-a sfârşit, dar nava se scutură ca un câine ud şi, balansându-se, îşi croi drum printre valuri. Apa ieşea în cascade prin gurile de scurgere, iar el încerca disperat să tragă puţin aer în piept. Văzu că trupul neînsufleţit al nostromului, care fusese scos pe punte pentru înmormântarea de a doua zi, dispăruse şi că talazul următor era şi mai mare. Îl prinse pe Hendrik, care gâfâia şi se lupta din răsputeri, îl ridică şi-l aruncă peste bord. Un alt val năvăli peste punte şi Blackthorne îşi încolăci un braţ pe timonă să nu-l smulgă apa. Acum Hendrik era la cincizeci de iarzi de prora. Un alt val îl înghiţi, apoi un talaz imens îl aruncă sus, deasupra navei, îl ţinu pentru o clipă acolo urlând, după care-l luă, îl izbi de o stâncă făcându-l zob şi-l înghiţi.

Nava încerca pe dibuite să-şi croiască drum. O altă parâmă cedă şi palancul se răsuci violent până se încurcă în velatură.

Vinck şi un alt bărbat izbutiră s-ajungă pe dunetă şi prinseră timona, venindu-i în ajutor pilotului. Blackthorne vedea reciful ameninţător spre tribord, acum mult mai aproape. În faţă şi la babord, erau mai multe, dar, ici-colo, zărea câte o spărtură.

— Sus în gabie, Vinck! Şcota trincii înainte!

Pas cu pas, Vinck şi alţi doi marinari urcară pe şarturile arborelui trinchet, în timp ce dedesubt ceilalţi, agăţaţi de frânghii, încercau să le dea o mână de ajutor.

— Atenţie! strigă Blackthorne.

Marea spumegândă mătură puntea, luă un alt om cu ea şi aduse înapoi cadavrul nostromului. Bompresul se înălţă din valuri ca apoi să coboare iar, năvălind mai multă apă la bord. Vinck şi ceilalţi blestemară vela scăpată din parâme. Brusc ea căzu sub bătaia vântului, bubuind ca o salvă de tun.

Vinck şi ajutoarele lui rămaseră atârnaţi acolo, balansându-se deasupra mării, apoi începură să coboare.

— Recif! Recif în faţă! urlă Vinck.

Blackthorne şi celălalt bărbat rotiră timona spre tribord. Nava şovăi, apoi se răsuci şi scoase un scrâşnet prelung când stâncile, abia văzându-se din apă, o atinseră pe latură. Dar era o lovitură piezişă şi creasta stâncii se sfărâmă. Bordajul rezistă şi oamenilor de pe navă le veni inima la loc.

Blackthorne observă o spărtură în reciful din faţă şi îndreptă nava spre ea. Vântul era şi mai puternic acum, marea mai furioasă. Nava se clătină din pricina unei rafale şi timona le scăpă din mâini. O prinseră, restabiliră drumul navei, dar ea se bălăbănea şi se răsucea ca beată. Marea inundă puntea şi se năpusti în teugă, zdrobind un om de perete, iar ambele punţi erau acum scăldate de valuri.

— Oameni la pompe! strigă Blackthorne. Văzu doi oameni coborând.

Ploaia îi biciuia faţa şi-şi ferea ochii, ţinându-i întredeschişi. Lampa din habitaclu şi cea de drum din pupa se stinseseră de mult. Apoi o altă rafală îmbrânci nava înainte, o dezechilibră, marinarul alunecă şi din nou timona se răsuci şi le scăpă din mâini. Omul scoase un urlet când o cavilă a timonei îl izbi la tâmplă, lăsându-l în voia valurilor. Blackthorne îl ridică şi-l sprijini până trecu talazul înspumat. Văzu apoi că era mort, îi dădu drumul în scaunul de pe punte şi valul următor îl luă cu totul.

Spărtura îngustă din recif era la trei puncte de compas în vânt şi, oricât ar fi încercat Blackthorne, nu putea să înainteze. Căută disperat un alt canal, dar ştia că nu mai exista nici unul, aşa că, pentru moment, lăsă nava purtată de

vânt ca să câştige viteză şi apoi o viră puternic iar în vânt. Ea înainta puţin şi-şi menţinu drumul.

Urmă un scrâşnet prelung, înnebunitor, când chila răzui crestele ascuţite brici de dedesubt şi toţi de pe punte au fost siguri că nava o să se facă bucăţi şi apa o să dea buzna înăuntru. Nava se aplecă în faţă scăpând complet de sub control.

Blackthorne strigă după ajutor, dar nu-l auzi nimeni, aşa că trebui să se lupte cu timona de unul singur împotriva mării. Fu azvârlit într-o parte, dar reveni pe bâjbâite înapoi şi se prinse din nou de timonă, întrebându-se, în buimăceala lui, cum de încă mai rezista cârma.

În gura canalului marea era un vârtej dus de furtună şi gâtuit de stânci. Valuri uriaşe izbeau reciful, apoi se retrăgeau ca să lupte cu următoarele nou sosite, ca în cele din urmă să se năpustească bezmetice unele asupra celorlalte, dând năvală din toate părţile.

— Dumnezeii tăi de furtună! urlă Blackthorne. Ia-ţi mâinile spurcate de pe corabia mea!

Timona se răsuci din nou, azvârlindu-l cât colo, şi puntea se înclină incredibil de mult. Bompresul intră într-o stâncă, se rupse luând cu el o parte din velatură şi nava se reechilibră. Arborele trinchet se încovoie ca un arc şi se frânse. Oamenii de pe punte se repeziră cu topoare asupra greementului ca să-l elibereze, iar nava înainta anevoie în strâmtoarea învolburată. Tăiară catargul care se prăvăli în mare ducând cu el un om prins în încurcătura de parâme şi vele. Omul urla, dar n-aveau cum să-l ajute şi-l urmăriră apărând şi dispărând, până nu se mai ivi deloc.

Vinck şi cei care mai rămăseseră îşi întoarseră privirea spre dunetă şi-l văzură pe Blackthorne înfruntând furtuna ca un nebun. Îşi făcură cruce şi-şi înteţiră rugile; unii, plângând de frică, se agăţau cu disperare de viaţă.

Canalul se lărgi puţin, pentru o clipă, şi nava îşi încetini mersul, dar în faţă el se îngustă din nou ameninţător, iar stâncile păreau mai multe, mai copleşitoare. Valul ricoşă luând nava cu el, o aplecă din nou pe o coastă şi-o azvârli în braţele sorţii. Blackthorne încetă să mai blesteme furtuna şi lupta din răsputeri să pună cârma la babord şi s-o ţină acolo.

Dar nava, ca şi marea, nu mai asculta de nici o lege.

— Învârte-te, târfă nenorocită, gâfâi el, la capătul puterilor. Nu mă lăsa de izbelişte!

Lupta cu marea se înteţi şi el îşi simţea inima gata să plesnească, dar într-un ultim efort, îşi mai încordă forţele ca să-i ţină piept. Încercă să-şi concentreze privirile pe ceva, însă totul se-nvârtea în jur, culorile erau neclare şi se stingeau. Nava era pe veci împotmolită, dar, chiar în clipa aceea, chila răzui un banc de nisip. Izbitura îi întoarse prora. Cârma muşcă cu aviditate apa, şi atunci vântul şi marea îşi dădură mâna ca s-o ajute şi, laolaltă, o răsuciră în direcţia vântului şi ea zbură prin strâmtoare, către mântuire. În golful de dincolo.

Cartea întâi

Capitolul 1

Blackthorne se trezi brusc. Pentru o clipă gândi că visează, pentru că se găsea pe uscat şi nu-şi credea ochilor că se afla într-o cameră. Era mică, foarte curată şi acoperită cu rogojini moi. El stătea lungit pe o cuvertură groasă, matlasată, iar alta îl acoperea. Tavanul era din cedru lustruit, pereţii din şipci de cedru, dispuse-n pătrate, acoperite cu hârtie mată, care filtra plăcut lumina. Lângă el se afla o tavă stacojie, încărcată cu boluri mici. Unul era cu preparate reci din legume pe care le înfulecă cu lăcomie, aproape fără să le simtă gustul picant. Altul era cu ciorbă de peşte şi o dădu pe gât. Altul era plin cu terci gros de grâu sau orz; îl termină repede, mâncându-l cu degetele. Apa, într-o tigvă de o formă neobişnuită, era caldă şi avea un gust neobişnuit, uşor amărui, dar aromat.

Apoi observă crucifixul din nişă.

Casa asta este spaniolă sau portugheză, gândi îngrozit. Să fie Japoniile? Sau Chitaiul?

Un panou glisant se deschise. O femeie de vârstă mijlocie, robustă, cu faţa rotundă făcu o plecăciune şi zâmbi. Pielea-i era aurie, ochii negri şi înguşti, iar părul lung, negru îi era adunat îngrijit în creştet. Purta un veşmânt de mătase gri, şosete albe cu talpă groasă şi o eşarfă lată, purpurie, în talie.

— *Goshujinsama, gokibun wa ikaga desu ka?*[1] spuse. Aşteptă cât el se holbă nătâng spre ea apoi o spuse din nou.

— Aici sunt Japoniile? întrebă el. Japoniile? Sau Chitaiul?

Ea se uită năucă spre el, neînţelegând nimic, şi mai spuse ceva ce el n-avea cum pricepe. Apoi îşi dădu seama că era gol-puşcă. Hainele lui nu se vedeau nicăieri. Prin semne îi arătă că vrea să se-mbrace. Apoi arătă spre bolurile cu mâncare şi ea pricepu că lui încă-i mai era foame.

Femeia zâmbi, făcu o plecăciune şi ieşi trăgând uşa glisantă.

El se lungi la loc istovit, capul învârtindu-i-se din cauza nenorocitei, insuportabilei nemişcări a duşumelei. Cu un efort încercă să-şi adune minţile. Îmi amintesc că lăsasem ancora, gândi. Cu Vinck. Cred că era Vinck. Eram într-un

[1] Ce mai faceţi domnule (jpn.).

golf, nava intrase cu prora într-un banc de nisip şi se oprise. Auzeam valurile spărgându-se de ţărm, dar totul era în siguranţă. Se vedeau lumini la mal, apoi mă aflam în cabina mea şi mai departe... întuneric. Nu-mi amintesc nimic. Şi din nou lumini prin întuneric şi voci ciudate. Eu vorbeam englezeşte, apoi în portugheză. Unul din localnici o rupea puţin în portugheză. Sau era portughez? Nu, cred că era băştinaş. L-am întrebat, oare, unde ne aflăm? Nu-mi amintesc. Apoi eram iar în spărtura din recif şi valul uriaş a venit încă odată şi m-a dus în mare şi mă scufundam — apa era rece ca gheaţa — nu, marea era caldă şi ca un pat de mătase, gros de un stânjen. Pesemne că ei m-au scos la mal şi m-au adus aici.

— Trebuie să fi fost aşternutul ăsta, cel pe care l-am simţit atât de moale şi cald, spuse cu voce tare. N-am dormit niciodată pe mătase până acum.

Slăbiciunea îl toropi şi adormi fără vise.

Când se deşteptă, bolurile de ceramică erau şi mai pline cu mâncare, iar hainele-i erau aşezate ordonat lângă el. Fuseseră spălate, călcate şi cârpite cu o cusătură fină, elegantă.

Dar cuţitu-i dispăruse, la fel şi cheile.

Mai bine aş face rost de un cuţit, şi asta repede, gândi. Sau de un pistol.

Ochii i se îndreptară spre crucifix. În ciuda spaimei, curiozitatea-i crescu. Toată viaţa auzise printre piloţi şi marinari poveşti despre incredibilele bogăţii ale imperiului secret al Portugaliei din Orient, despre felul cum îi convertiseră pe păgâni la catolicism şi-i ţineau în robie, acolo unde aurul era la fel de ieftin ca fierul iar smaraldele, rubinele, diamantele, safirele erau din belşug, ca nisipul mării. Dacă partea cu catolicismul e adevărată, îşi spuse, pesemne că şi cealaltă este. Cea cu bogăţiile.

Da. Dar cu cât sunt mai repede înarmat şi la bordul lui *Erasmus,* în spatele tunurilor, cu atât mai bine.

Mâncă, se îmbrăcă şi rămase în picioare, nesigur pe el, deloc în largul lui, aşa cum i se întâmpla întotdeauna pe uscat. Cizmele nu erau nicăieri. Se îndreptă spre uşă, clătinându-se uşor şi întinse mâna să se sprijine, dar şipcile

subţiri nu rezistară greutăţii lui, se rupseră, hârtia făcându-se ferfeniţă. Se cumpăni din nou. Femeia din coridor se zgâia năucă spre el.

— Îmi pare rău, spuse, stingherit de neîndemânarea lui. Puritatea camerei fusese într-un fel întinată.

— Unde-mi sunt cizmele?

Femeia se uita neajutorată spre el. Aşa că o întrebă din nou cu răbdare, prin semne, şi ea se grăbi de-a lungul coridorului, îngenunche şi deschise altă uşă glisantă şi-i făcu semn cu mâna. De undeva din apropiere se auzeau voci şi o apă care curgea. El trecu pragul şi se trezi într-o altă cameră, tot aproape goală. Aceasta dădea într-o verandă cu trepte, care duceau într-o grădină mică, înconjurată de un zid înalt. Lângă intrarea principală erau două femei în vârstă, trei copii îmbrăcaţi în haine de un roşu aprins şi un bătrân, vădit un grădinar, cu o greblă în mână. Imediat toţi se plecară adânc şi îşi ţinură capetele lăsate.

Spre uimirea lui, Blackthorne văzu că bătrânul era gol, afară doar de o fâşie de pânză îngustă, scurtă, înfăşurată în jurul şalelor, care abia dacă-i acoperea ruşinea.

— ’Mneaţa, le spuse, neştiind ce altceva să zică.

Ei stăteau nemişcaţi, încă aplecaţi.

Uimit, se uită la ei, apoi, cu stângăcie, făcu şi el o plecăciune spre ei. Toţi se îndreptară şi-i zâmbiră. Bătrânul mai făcu încă o plecăciune şi se întoarse la lucru în grădină. Copiii se zgâiau la el, apoi, râzând, o luară la fugă. Bătrâna dispăru în casă. Dar el încă le mai simţea ochii pironiţi asupra lui.

Îşi văzu cizmele la capătul scărilor. Înainte s-apuce să le ridice, femeia de vârstă mijlocie era deja acolo, în genunchi, spre încurcătura lui, şi-l ajută să şi le pună.

— Mulţumesc, spuse. Se gândi o clipă, apoi arătă spre el. Blackthorne, spuse rar. Blackthorne. Apoi arătă spre ea. Cum te cheamă?

Ea se holba la el fără să priceapă nimic.

— *Blackthorne,* repetă cu grijă, arătând spre el şi apoi arătă spre ea. Cum te cheamă?

Ea se încruntă şi apoi, înţelegând deodată, arătă către sine şi spuse:

— *Onna! Onna!*

— *Onna!* repetă foarte mândru de el însuşi, pe cât era şi ea de sine. *Onna.*

Ea dădu din cap fericită.

— *Onna!*

Grădina era cu totul deosebită faţă de ceea ce văzuse el vreodată: o cascadă mică, un pârâu, un pod mic, poteci cu pietriş bine îngrijite, stânci, flori şi tufe. Este atât de curat, gândi. Şi ordonat.

— De necrezut, spuse el.

— Denkezu? repetă ea plină de solicitudine.

— Nimic, spuse el.

Apoi, nemaiştiind ce să zică, îi făcu semn să plece. Ascultătoare, ea se înclină din nou şi plecă.

Blackthorne rămase la soare, rezemându-se de un stâlp. Simţindu-se foarte slăbit, se uita la bătrânul care plivea într-o grădină deja fără fir de buruieni. Mă întreb unde sunt ceilalţi. Mai trăieşte, oare, căpitanul general? Câte zile am dormit? Îmi amintesc că mă trezeam şi mâncam, şi mă culcam din nou, fără să mă satur nici de mâncare, nici de vise.

Copiii trecură în goană pe lângă el, fugărindu-se unul pe celălalt, iar el se simţea stânjenit pentru ei de goliciunea grădinarului, deoarece i se vedeau toate cele când se înclina sau se apleca până-n pământ şi era uimit că ei nu păreau să bage de seamă. Văzu, dincolo de zid, acoperişurile de ţiglă sau trestie de la celelalte clădiri şi, mult mai departe, munţii înalţi. Un vânt răcoros mătura văzduhul, plimbând rotocoale alburii de nori. Albinele zburau încoace şi-ncolo după hrană şi era o zi frumoasă de primăvară. Trupul încă-l mai trăgea la somn, dar se desprinse de stâlp şi porni spre poarta grădinii. Grădinarul zâmbi, făcu o plecăciune, alergă să-i deschidă poarta, făcu iar o plecăciune şi apoi o închise în urma lui.

Satul era aşezat în jurul portului, în formă de semilună, cu faţa spre răsărit. Să tot fi fost vreo două sute de case, foarte neobişnuite pentru el, cuibărite la poalele muntelui ce cobora către ţărm. În sus erau ogoare în terase şi drumuri de ţară care duceau spre nord şi sud.

Jos, lângă apă, drumurile erau pavate cu piatră de râu, iar

un chei, din piatră, înainta de pe ţărm în mare. Un port bun, sigur, un dig de piatră, bărbaţi şi femei care curăţau peşte şi făceau plase, o barcă de o formă ciudată, pe care o construiau în partea de nord. Insule, departe în mare, către est şi sud. Recifurile, pesemne, tot pe-acolo erau sau dincolo de orizont.

În port se vedeau multe corăbii neobişnuite, mai toate pentru pescuit, unele cu o singură velă mare, câteva cu lopeţi, iar vâslaşii stăteau în picioare, nu aşezaţi, şi trăgeau la rame altfel decât ar fi făcut el. Câteva corăbii ieşeau în larg, altele erau trase cu prora la cheiul de lemn, iar la cincizeci de iarzi de ţărm, la apă bună, *Erasmus* stătea ancorată corect cu trei parâme la prora. Cine-o făcuse? se întrebă. De-a lungul ei se aflau bărci şi la bord zărea băştinaşi, dar nici unul din oamenii lui. Cine puteau să fie?

Aruncă o privire asupra satului şi abia acum simţi numeroşii ochi aţintiţi asupra lui. Când oamenii băgară de seamă că-i văzuse, făcură toţi plecăciuni şi el, încă stângaci, le răspunse la fel. Îşi reluară fericiţi îndeletnicirile: umblau încoace şi-ncolo, se opreau, se târguiau, făceau plecăciuni unii către alţii, părând a fi uitat de el şi arătând ca nişte fluturi multicolori. Când se îndreptă însă spre ţărm simţi la fiecare fereastră, la fiecare uşă, ochi curioşi care-l cercetau.

Ce-i cu ei, ce-mi pare atât de straniu la ei? se întrebă. Nu-s doar hainele şi purtarea lor. E... Asta e! *N-au arme,* gândi surprins. Nici săbii, nici puşti. De ce oare?

Prăvălii deschise, pline cu mărfuri şi haine ciudate, se înşirau de-a lungul străzii mici. Podeaua le era puţin înălţată de la pământ, vânzătorii şi cumpărătorii erau aşezaţi pe vine sau în genunchi pe duşumeaua curată. Observă că majoritatea purtau saboţi sau sandale din papură, unii aveau aceleaşi şosete albe, cu talpă groasă, despicată, între degetul mare şi celelalte, ca să ţină curelele, dar toţi îşi lăsau sandalele şi saboţii afară, în praf. Cei desculţi se ştergeau pe picioare şi li se dădeau încălţări speciale pentru interior. Dacă te gândeşti bine, asta e foarte înţelept, îşi spuse plin de respect.

Apoi îl văzu pe bărbatul cu tonsură apropiindu-se şi frica-l săgetă până-n măruntaie. Preotul, cu siguranţă, era

portughez sau spaniol şi, deşi sutana-i fluturândă era portocalie, nu te puteai înşela în privinţa crucifixului şi mătăniilor din brâu şi nici a duşmăniei reci ce i se citea pe chip. Avea sutana ponosită de drum, iar ghetele, de modă europeană, îi erau murdare de noroi. Se uita în port la *Erasmus* şi Blackthorne ştia că el trebuie să fi recunoscut nava ca olandeză sau engleză, nouă pe majoritatea mărilor, mai zveltă şi mai rapidă, o navă de comerţ şi de război, copiată şi îmbunătăţită de piraţii englezi, care făcuseră prăpăd în mările spaniole. Preotul era însoţit de zece băştinaşi, cu părul şi ochii negri, unul îmbrăcat ca el, doar că avea încălţări în curele. Ceilalţi purtau veşminte colorate, ori pantaloni largi sau, pur şi simplu, fâşia de pânză din brâu. Dar nici unul nu era înarmat.

Blackthorne ar fi vrut să fugă cât mai avea timp, dar ştia că nu-l ţineau puterile şi nici nu avea unde să se ascundă. Înălţimea, robusteţea şi culoarea ochilor săi îl făceau complet diferit în această lume. Se rezemă cu spatele de perete.

— Cine eşti? îl întrebă preotul în portugheză. Era un bărbat în jur de douăzeci şi cinci de ani, îndesat, oacheş, bine hrănit, cu o barbă lungă.

— Tu cine eşti? i-o întoarse Blackthorne.

— Asta e o navă pirat olandeză. Eşti un eretic olandez. Sunteţi piraţi. Dumnezeu să se-ndure de voi!

— Nu suntem piraţi. Suntem neguţători paşnici, dar nu şi pentru duşmanii noştri. Eu sunt pilotul acestei nave. Tu cine eşti?

— Părintele Sebastio. Cum aţi ajuns aici? Cum?

— Am fost aruncaţi de furtună pe ţărm. Cum se numeşte locul acesta? Ţara Japoniilor?

— Da. Japonia. Niponia, spuse preotul iritat. Se întoarse către unul din bărbaţi, mai în vârstă decât ceilalţi, mic şi slab, cu braţe puternice şi palme bătătorite, cu creştetul ras şi restul părului strâns într-o coadă subţire, la fel de sură ca sprâncenele. Preotul îi vorbi poticnit în japoneză, arătând spre Blackthorne. Toţi erau speriaţi, unul din ei făcu semnul crucii să se apere.

— Olandezii sunt eretici, rebeli şi piraţi. Cum te cheamă?

— Asta e o aşezare portugheză?

Ochii preotului erau duri şi congestionaţi.

— Căpetenia satului spune că a vorbit mai marilor săi despre tine. Ţi-a sunat ceasul să plăteşti pentru păcatele tale. Unde e restul echipajului?

— Am fost abătuţi din drum. Avem nevoie doar de hrană, apă şi timp ca să ne reparăm corabia. Apoi vom pleca. Putem plăti pentru...

— Unde e restul echipajului?

— Nu ştiu. Pe navă. Cred că sunt pe navă.

Din nou preotul se adresă căpeteniei satului, care-i răspunse şi arătă cu mâna spre celălalt capăt al aşezării, dându-i lămuriri amănunţite. Preotul se întoarse iar spre Blackthorne.

— Aici criminalii sunt răstigniţi pe cruce, pilotule. Ai să mori curând. *Daimyo* trebuie să vină cu samuraii săi. Domnul să se-ndure de tine.

— Ce e un *daimyo?*

— Suzeranul. El stăpâneşte întreaga provincie. Cum ai ajuns aici?

— Şi samuraii?

— Războinici, soldaţi, membri ai castei războinicilor, răspunse preotul cu o iritare crescândă. De unde veniţi şi cine sunteţi?

— Nu-ţi recunosc accentul, îi spuse Blackthorne ca să-l descumpănească. Eşti spaniol?

— Sunt portughez, izbucni preotul, înghiţind momeala. Ţi-am spus, sunt părintele Sebastio, din Portugalia. Unde ai învăţat atât de bine portugheza?

— Dar Portugalia şi Spania acum sunt una şi aceeaşi ţară, îi spuse Blackthorne, întărâtându-l. Aveţi acelaşi rege.

— Sunt ţări diferite. Sunt popoare diferite. Aşa am fost dintotdeauna. Noi avem propriul nostru steag. Posesiunile noastre de peste mări sunt separate, da, separate. Regele Filip a fost de acord cu asta când ne-a furat ţara. Părintele Sebastio îşi domoli cu greu furia, degetele tremurându-i. El a luat ţara mea prin forţa armelor acum douăzeci de ani! Soldaţii lui şi tiranul acela spaniol, creatura diavolului, ducele de Alba, ei l-au distrus pe adevăratul nostru rege. *Que*

va! Acum domneşte fiul lui Filip, dar nici el nu e adevăratul nostru rege. În curând vom avea din nou regele nostru. Apoi adăugă plin de venin: Ştii că ăsta-i adevărul. Ceea ce diavolul de Alba a făcut cu ţara ta a făcut şi cu a mea.

— Asta-i o minciună. Ducele de Alba a fost ca o ciumă pentru Olanda, dar el n-a cucerit-o niciodată. Este încă liberă. Totdeauna va fi. Dar în Portugalia, Alba a zdrobit o armată mică şi apoi s-a predat toată ţara. N-aveţi pic de curaj. Puteaţi să-i izgoniţi pe spanioli dacă aţi fi vrut, dar n-o s-o faceţi niciodată. Vă lipseşte onoarea. Şi vlaga. Sunteţi în stare doar să-i ardeţi pe nevinovaţi în numele Domnului.

— Dea Domnul să ardeţi pe veci în focul iadului, izbucni preotul. Satana umblă prin lume şi-o să fie zdrobit. Ereticii vor fi nimiciţi. Sunteţi blestemaţi în faţa lui Dumnezeu!

Fără voia lui, Blackthorne simţi cum se trezeşte în el spaima terorii religioase.

— Preoţii nu sunt urechile Domnului pe pământ şi nici nu glăsuiesc cu glasul lui. Noi nu suntem sub jugul vostru împuţit şi-o să fim întotdeauna liberi!

Nu trecuseră decât patruzeci de ani de când blestemata de Maria Tudor fusese regina Angliei, spaniolul Filip al II-lea, Filip cel Rău, fiind soţul ei. Această fiică bisericoasă a lui Henric al VIII-lea, împotriva voinţei celor mai mulţi, adusese înapoi preoţii catolici, inchiziţia, procesele ereticilor şi dominaţia Papei asupra Angliei, nesocotise opoziţia şi schimbările adânci ale tatălui ei faţă de Biserica din Roma. Ea domnise cinci ani şi în acest timp regatul fusese sfâşiat de ură, teamă şi vărsare de sânge. După ce ea murise, urcase pe tron Elisabeta, la douăzeci şi patru de ani.

Blackthorne era plin de uimire şi de o adâncă dragoste filială când se gândea la Elisabeta. De patruzeci de ani ea se lupta cu o lume întreagă. A fost mai deşteaptă şi i-a învins pe toţi laolaltă: Papi, Sfântul Imperiu Roman, Franţa şi Spania. Excomunicată, a împroşcat cu vorbe de ocară în stânga şi-n dreapta şi ne-a scos teferi la liman, puternici şi independenţi.

— Noi suntem liberi, îi spuse Blackthorne părintelui. Voi sunteţi terminaţi. Acum noi avem propriile noastre şcoli, propriile noastre cărţi, propria noastră Biblie, propria noastră biserică. Voi, spaniolii, sunteţi toţi la fel. Pleavă! Voi,

călugării, sunteţi toţi la fel. Închinători la chip cioplit!

Părintele ridică crucifixul şi-l ţinu între el şi Blackthorne ca pe un scut.

— O Doamne, apără-ne de acest diavol! Îţi repet, eu nu sunt spaniol! Sunt portughez. Şi nu sunt călugăr. Sunt un frate din Ordinul lui Isus!

— A, unul din aceia! Un iezuit!

— Da. Facă-i-se Domnului milă de sufletul tău!

Părintele Sebastio spuse ceva răstit în japoneză şi bărbaţii se îndreptară asupra lui Blackthorne. El se trase cu spatele spre perete şi lovi pe unul din ei zdravăn, dar ceilalţi se năpustiră asupra lui. Simţea că se sufocă.

— *Nanigoto da*[1]?

Brusc încăierarea încetă. Tânărul stătea la zece paşi de ei. Purta pantaloni largi, strânşi la genunchi, saboţi, un chimonou uşor şi două săbii în teacă, prinse la cingătoare. Una semăna cu un pumnal. Cealaltă, o sabie ce putea fi mânuită cu două mâini, era lungă şi uşor curbată. Mâna dreaptă o ţinea nepăsător pe mâner.

— *Nanigoto da*? întrebă el tăios şi, nerăspunzându-i-se pe loc, repetă: *NANIGOTO DA?*

Japonezii căzură în genunchi, cu capetele în ţărână. Numai preotul stătea în picioare. Se înclină şi începu să explice poticnit, dar omul i-o tăie dispreţuitor şi arătă spre staroste.

— Mura!

Mura, căpetenia satului, îşi ţinea capul adânc plecat şi începu repede să explice. Arătă de mai multe ori spre Blackthorne, o dată spre corabie şi de două ori spre preot. Acum nu mai era nici o mişcare pe stradă. Toţi cei de faţă erau în genunchi şi cu capetele plecate până-n pământ. Starostele termină. Semeţ, bărbatul înarmat îi puse câteva întrebări şi el răspunse repede şi respectuos. Apoi soldatul îi spuse ceva căpeteniei, fluturând mâna către preot cu un dispreţ vădit, apoi către Blackthorne şi omul cu părul cărunt rezumă cele spuse în câteva cuvinte pentru preot, care roşi.

Bărbatul, care era cu un cap mai scund şi mult mai tânăr decât Blackthorne, chipeş şi uşor ciupit de vărsat, se uită lung spre străin.

---

[1] Ce s-a întâmplat? (jpn.).

— *Onushi ittai doko kara kitanoda? Doko nu kuni no monoda?*

Preotul spuse iritat:

— Kasigi Omi-san zice: „De unde vii şi de ce naţie eşti?”

— Domnul Omi-san e *daimyo?* întrebă Blackthorne înspăimântat de săbii.

— Nu. E samurai, samuraiul care răspunde de sat. Numele lui de familie e Kasigi, Omi e numele mic. Aici numele de familie este pus totdeauna primul. „San” înseamnă „preacinstit” şi se adaugă la toate numele mici, ca semn de politeţe. Ai face bine să înveţi să fii cuviincios şi să te porţi cât de cât civilizat, dar asta cât mai repede. Aici nu se suportă lipsa bunei cuviinţe. Vocea i se ascuţi. Grăbeşte-te şi răspunde!

— Amsterdam. Sunt englez.

Uimirea părintelui Sebastio eră vădită. El îi spuse samuraiului: „Englez. Anglia.” şi începu o explicaţie, dar Omi îl opri iritat şi dădu drumul unui torent de cuvinte.

— Omi-san întreabă dacă tu eşti conducătorul. Căpetenia satului spune că nu mai sunteţi decât câţiva eretici în viaţă şi că mai toţi sunt bolnavi. Există un căpitan general?

— Eu sunt conducătorul, răspunse Blackthorne, deşi adevărul era că acum, pe uscat, căpitanul general era comandantul. Eu sunt la comandă, adăugă, ştiind că Spillbergen, căpitanul general, nu era în stare să comande nimic, nici pe mare, nici pe uscat, chiar şi atunci când era zdravăn şi teafăr.

Un alt torent de cuvinte din partea samuraiului.

— Omi-san spune că, dat fiind că tu eşti conducătorul, eşti liber să te plimbi prin sat, oriunde doreşti, până vine stăpânul lui. Stăpânul lui, *daimyo,* o să-ţi hotărască soarta. Până atunci ţi se dă voie să trăieşti ca un oaspete în casa căpeteniei, să vii şi să pleci când vrei. Dar nu trebuie să părăseşti satul. Echipajul tău este poprit în casa ce i s-a dat şi nu i se îngăduie s-o părăsească, înţelegi?

— Da. Unde-mi este echipajul?

Părintele Sebastio arătă vag spre un grup de case de lângă debarcader, vădit tulburat de duritatea şi irascibilitatea lui Omi.

— Acolo! Bucură-te de libertate, piratule! Te-au ajuns păcatele...

— *Wakarimasu ka?* spuse Omi direct către Blackthorne.

— El zice: „Înţelegi?”

— Cum se spune „da” în japoneză?

Părintele Sebastio îi spuse samuraiului:

— *Wakarimasu.*

Trufaş, Omi le făcu semn cu mâna să plece. Toţi se înclinară până la pământ, afară de un singur bărbat, care se ridică dinadins, fără să se plece.

Cu o viteză uluitoare, sabia lungă şuieră făcând un arc argintiu în aer şi capul omului căzu de pe umeri împroşcând cu un torent de sânge pământul. Trupul se mai zbătu de câteva ori şi rămase apoi nemişcat. Fără să vrea, preotul se trase înapoi un pas. Nimeni de pe stradă nu-şi clintise un singur muşchi. Capetele lor rămaseră plecate până-n pământ şi nemişcate. Blackthorne înţepeni, năuc de-a binelea.

Omi îşi puse nepăsător piciorul pe cadavru.

— *Ikinasai*[1] spuse, făcându-le semn să plece.

Oamenii din faţa lui mai făcură o plecăciune până-n pământ. Apoi se ridicară şi se îndepărtară nepăsători. Strada începu să se golească. La fel şi prăvăliile.

Părintele Sebastio privi în jos spre cadavru. Grav, făcu semnul crucii deasupra lui şi spuse: *„In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti”.* Privi înapoi ţintă la samurai, fără să se mai teamă acum.

— *Ikinasai!*

Vârful sabiei strălucitoare se sprijinea pe cadavru.

După o vreme, preotul se întoarse şi plecă. Cu demnitate. Omi îl urmări atent şi apoi aruncă o privire spre Blackthorne. Blackthorne porni de-a-ndărătelea şi când fu de ajuns de departe, dădu iute colţul şi dispăru.

Omi începu să râdă în cascade. Strada era goală. Când râsul i se stinse, apucă sabia cu ambele mâini şi începu să ciopârţească încet şi mărunt cadavrul.

*

* *

Blackthorne se afla într-o barcă mică, luntraşul vâslind

[1] Plecaţi (jpn.).

fericit către *Erasmus.* Nu întâmpinase nici o greutate în obţinerea bărcii şi acum putea să vadă oamenii de pe puntea principală. Toţi erau samurai. Unii aveau platoşe de oţel, dar cei mai mulţi purtau chimonouri simple, cum se chemau hainele lor, şi cele două săbii. Toţi aveau părul pieptănat la fel: creştetul capului ras, iar părul de la spate şi din părţi era strâns într-o coadă dată cu ulei, pliată peste creştet şi legată cu grijă. Numai samurailor li se îngăduia această pieptănătură, pentru ei fiind obligatorie. Numai samuraii puteau să poarte cele două săbii — sabia cea lungă, pentru a ucide, mânuită cu amândouă mâinile şi cea scurtă, ca un pumnal —, pentru ei săbiile erau obligatorii.

Samuraii, înşiraţi la parapetul navei, îl urmăreau.

Neliniştit, urcă schela de bord şi ajunse pe punte. Un samurai îmbrăcat mai îngrijit decât ceilalţi se îndreptă spre el şi se înclină. Blackthorne se deprinsese deja cu obiceiurile lor şi se aplecă şi el la fel, iar toţi de pe punte zâmbiră fericiţi. Încă era îngrozit de fulgerătoarea decapitare din stradă şi zâmbetele lor nu reuşiră să-i potolească temerile. Se îndreptă spre scara din tambuchi şi se opri brusc. În cadrul uşii fusese lipită o panglică lată, de mătase roşie şi lângă ea o mică notiţă cu o scriere stranie, şerpuită. Şovăi, verifică cealaltă uşă, dar şi aceea era sigilată la fel cu o panglică, iar pe perete fusese prinsă o notiţă.

Întinse mâna ca să scoată panglica.

— *Hotte oke*[1]! Ca să se facă înţeles destul de clar, samuraiul de pază îşi clătină capul. Acum nu mai zâmbea.

— Dar asta e corabia mea, vreau... Blackthorne îşi stăpâni tulburarea, ochii nedezlipindu-i-se de pe săbii. Trebuie să ajung jos, gândi. Trebuie să-mi iau cărţile de drum, a mea şi cea secretă. Doamne, dacă sunt găsite şi date preoţilor sau japonezilor, suntem pierduţi. Orice curte din lume — afară de a Angliei şi a Olandei — ne-ar condamna ca piraţi, având o asemenea mărturie. Cartea mea de drum dă date, locuri, cantitatea de pradă luată, numărul de morţi în cele trei acostări din Americi şi cea din Africa Spaniolă, numărul bisericilor jefuite şi cum am ars oraşe şi nave. Iar cartea de drum portugheză? Asta ne aduce condamnarea la moarte,

[1] Opreşte-te (jpn.).

pentru că, bineînţeles, este furată. Mai bine zis a fost cumpărată de la un trădător portughez şi, după legea lor, orice străin prins cu o carte de drum de-a lor, ca să nu mai vorbim de aceea privind Strâmtoarea Magellan, este condamnat imediat la moarte. Iar dacă se găseşte o carte de drum la bordul unei corăbii duşmane, urmează să i se dea foc şi toţi de pe navă sunt executaţi fără milă.

— *Nan no yoda*[1]? spuse unul din samurai.

— Vorbiţi portugheza? întrebă Blackthorne în această limbă.

Omul ridică din umeri.

— *Wakarimasen*[2].

Un altul înaintă şi i se adresă plin de respect conducătorului care încuviinţă din cap.

— Portugizu prieten, spuse acest samurai într-o portugheză rostită cu un accent dur. Îşi desfăcu partea de sus a chimonoului şi-i arătă micul crucifix de lemn ce-i atârna de gât.

— Crest'n! Arătă spre sine şi zâmbi. Crest'n. Apoi arătă spre Blackthorne. Crest'n?

Blackthorne şovăi şi încuviinţă din cap:

— Creştin.

— Portugizu?

— Englez.

Bărbatul discută cu conducătorul, amândoi ridicară din umeri şi se uitară din nou spre el.

— Portugizu?

Blackthorne clătină din cap nevoind să nu le dea dreptate.

— Prietenii mei? Unde sunt?

Samuraiul arătă spre capătul de răsărit al satului:

— Prieteni.

— Aceasta este corabia mea. Vreau să merg jos. Blackthorne o spuse în fel şi chip şi prin semne şi ei înţeleseră.

— *Ah, so desu! Kinjiru*[3], spuseră ei pe un ton autoritar, arătând spre notiţă şi făcură o plecăciune.

---

[1] Ce se-ntâmplă (jpn.).

[2] Nu înţeleg (jpn.).

[3] Da, aşa e! Interzis (jpn.).

Era destul de clar că nu i se dădea voie să meargă. *Kinjiru* trebuie să-nsemne interzis, gândi Blackthorne sâcâit. Ei, la dracu cu asta! Apăsă clanţa şi crăpă uşa foarte puţin.

— *KINJIRU!*

Fu smucit şi întors cu faţa către samurai. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă. Nemişcaţi, cei doi bărbaţi aşteptau ca el să ia o hotărâre. Ceilalţi de pe punte priveau nepăsători.

Blackthorne ştia că n-avea altceva de făcut decât s-o lase baltă, aşa că ridică din umeri, merse mai departe şi verifică garlinele şi nava cât putea mai bine. Velele zdrenţuite erau coborâte şi strânse la locul lor. Dar felul de ancorare era deosebit de tot ce văzuse vreodată, aşa că bănui că japonezii trăseseră nava la loc ferit. Începu să coboare schela de bord şi se opri. Simţi că-l trec sudori reci, când îi văzu pe toţi urmărindu-l cu o căutătură rea, şi-l străfulgeră gândul: „Doamne, cum am putut să fiu atât de idiot?” Se înclină politicos şi imediat ostilitatea dispăru, toţi se înclinau şi zâmbeau din nou. Dar încă mai simţea transpiraţia prelingându-i-se pe spate şi urî tot ce avea legătură cu Japoniile, dorindu-şi să se vadă cu echipajul înapoi la bord, înarmaţi şi în largul mării.

*

* *

— Pe Dumnezeul meu, cred că greşeşti, pilotule, spuse Vinck. Zâmbetul său larg, cu gura-i ştirbă, era dezgustător. Dacă te poţi obişnui cu lăturile pe care ei le numesc mâncare, ăsta e cel mai bun loc în care am fost vreodată. Am avut două femei în trei zile şi ele sunt ca iepurii. Ţi-ar face orice, numai să le arăţi cum.

— Aşa e. Dar nu poţi face nimic fără carne sau rachiu. Eu sunt istovit şi n-a mers decât o dată, spuse Maetsukker, faţa-i îngustă schimonosindu-se. Ticăloşii ăştia de galbeni nu vor să-nţeleagă că nouă ne trebuie carne, bere şi pâine. Şi rachiu sau vin.

— Asta-i cel mai rău. Doamne Dumnezeule, dau regatul pentru un strop de grog! Baccus van Nekk era cătrănit. Traversă încăperea şi se opri lângă Blackthorne iscodindu-l cu privirea. Era foarte miop şi-şi pierduse ultima pereche de

ochelari în timpul furtunii, dar chiar şi cu ei tot aşa se vâra în tine. Era negustorul şef şi reprezentantul Companiei Olandeze a Indiei de Est, care finanţase expediţia. Suntem pe uscat şi teferi şi încă n-am pus gura pe băutură. Nici măcar o singură picătură! Îngrozitor. Tu ai primit ceva, pilotule?

— Nu. Lui Blackthorne nu-i plăcea să se apropie cineva într-atâta de el, dar Baccus îi era prieten şi aproape orb, aşa că nu se trase la o parte. Doar apă fierbinte cu nişte ierburi în ea.

— Ei pur şi simplu nu pot pricepe ce e grogul. Nu ne dau decât apă fierbinte cu ierburi. Bunule Dumnezeu, ajută-ne! Poate nu există nici o băutură în toată ţara! Ochii îl dureau. Fă-mi un pustiu de bine, pilotule, cere puţină băutură, vrei?

Blackthorne găsise casa dată lor în marginea de răsărit a satului. Samuraiul de pază îl lăsase să intre, dar oamenii lui îi confirmaseră că ei n-aveau voie să depăşească poarta grădinii. Casa avea multe camere, la fel ca a lui, dar era mai mare şi plină de servitori de diferite vârste, atât bărbaţi, cât şi femei.

Din oamenii lui trăiau unsprezece. Morţii fuseseră luaţi şi duşi de japonezi. Legumele proaspete, date din belşug, începuseră să-ndepărteze scorbutul şi toţi, în afară de doi, se vindecau rapid. Cei doi aveau pântecăraie. Vinck le luase sânge, dar n-ajutase. Nu credea c-aveau să mai apuce noaptea. Căpitanul general era într-o altă cameră, încă foarte bolnav.

Sonk, bucătarul, un bărbat scund şi îndesat, spuse râzând:

— E bine aici, aşa cum zice Johann, pilotule, afară de hrană şi lipsa băuturii. E-n regulă şi cu băştinaşii, atâta vreme cât nu-ţi porţi încălţările în casă. Galbenii ăştia prăpădiţi sunt ca scoşi din minţi dacă nu te descalţi.

— Ascultaţi, spuse Blackthorne. Este un preot aici. Un iezuit.

— Doamne Dumnezeule!

Tot cheful de glumă le dispăru după ce le povesti despre preot şi decapitare.

— De ce i-a retezat capul, pilotule?

— Nu ştiu.

— Mai bine ne-am întoarce pe navă. Dacă ne prind papistaşii pe aici...

Teama puse stăpânire pe toţi. Salamon, mutul, îl privea pe Blackthorne. Bolborosea ceva, băşici de salivă îi apăruseră la colţurile gurii.

— Nu, Salamon, nu e nici o greşeală, spuse Blackthorne blând, răspunzând întrebării nerostite. El a zis că e iezuit.

— Doamne, iezuit sau dominican sau ce mama naibii o fi, e tot un drac, spuse Vinck. Mai bine ne-am întoarce

pe navă. Pilotule, roagă-l pe samuraiul ăla, ce zici?

— Suntem în mâinile Domnului, spuse Jan Roper. Era unul dintre negustorii aventurieri, un tânăr cu ochi înguşti, frunte înaltă şi nas subţire. El ne va apăra de slujitorii Satanei.

Vinck se întoarse spre Blackthorne:

— Ce-i cu portughezii, pilotule? Ai văzut vreunul prin preajmă?

— Nu. Nu este nici urmă de ei în sat.

— Au să dea năvală aici, îndată ce-or să afle de noi, spuse Maetsukker pentru toţi, iar musul Croocq dădu drumul unui oftat.

— Da, şi, dacă este un preot, trebuie să fie şi alţii. Ginsel îşi trecu limba peste buzele uscate. Iar blestemaţii lor de conchistadori niciodată nu sunt prea departe.

— Aşa e, adăugă Vinck neliniştit. Sunt ca păduchii.

— Doamne Dumnezeule! Papistaşii! murmură cineva. Şi conchistadorii!

— Dar suntem în Japonii, nu, pilotule? întrebă van Nekk. El ţi-a spus asta?

— Da. De ce?

Van Nekk veni mai aproape şi coborî vocea.

— Dacă preoţii sunt aici şi câţiva din băştinaşi sunt catolici, pesemne că şi cealaltă parte e adevărată — cea cu bogăţiile, aurul, argintul şi pietrele preţioase. În cameră se făcu tăcere. Ai văzut ceva, pilotule? Ai văzut pietre preţioase sau aur la băştinaşi?

— Nu, nimic. Blackthorne se gândi un moment. Nu-mi amintesc să fi văzut ceva. Nici lănţişoare, nici mărgele, nici brăţări. Ascultaţi, altceva vreau să vă spun. Am fost la bordul lui *Erasmus,* dar e sigilat. Le povesti ce se întâmplase şi

neliniştea lor crescu.

— Doamne, dacă nu ne putem întoarce pe navă şi sunt preoţi pe-aici şi papistaşi... Trebuie să plecăm de-aici. Vocea lui Maetsukker începu să tremure. Pilotule, ce-i de făcut? Or să ne ardă de vii! Conchistadorii... porcii ăia or să dea buzna cu săbiile lor...

— Suntem în mâinile Domnului, rosti plin de convingere Jan Roper. El o să ne apere de Anticrist. Asta e făgăduiala Lui. N-aveţi de ce vă teme.

Blackthorne spuse:

— După felul cum samuraiul Omi-san a mârâit spre preot, sunt sigur că-l urăşte. Asta-i bine, nu? Ce-aş vrea să ştiu este de ce preotul nu poartă sutana lor obişnuită. De ce e portocalie? Aşa ceva n-am văzut niciodată.

— Da, asta-i curios, spuse van Nekk.

Blackthorne îşi ridică privirile spre el:

— Pesemne că puterea lor aici nu este mare. Asta ne-ar putea ajuta mult.

— Ce facem, pilotule? întrebă Ginsel.

— Să fim liniştiţi şi să aşteptăm până soseşte şeful lor, acest *daimyo.* El o să ne lase să plecăm. De ce n-ar face-o? Noi nu le-am pricinuit nici un rău. Avem mărfuri cu care să facem negoţ. Nu suntem piraţi, n-avem de ce să ne temem.

— Asta-i adevărat şi nu uitaţi că pilotul a spus că sălbaticii nu sunt toţi papistaşi, spuse van Nekk, mai mult să se încurajeze pe el decât pe ceilalţi. Da. E bine că samuraiul îl urăşte pe preot. Şi luaţi aminte, numai samuraii sunt înarmaţi. Asta nu e aşa de rău, nu? Atenţie la samurai şi trebuie să ne luăm armele înapoi... asta ar fi părerea mea. O să fim la bord când nici cu gândul nu gândeşti.

— Ce se va întâmpla dacă acest *daimyo* e papistaş? întrebă Jan Roper.

Nu-i răspunse nimeni. Apoi Ginsel spuse:

— Pilotule, omul cu sabia? El l-a tăiat pe celălalt băştinaş în bucăţi după ce i-a retezat capul?

— Da.

— Doamne! Ăştia sunt sălbatici! Nebuni! Ginsel era un tânăr înalt, chipeş, cu braţe scurte şi picioare foarte arcuite. Scorbutul îl lăsase complet ştirb. După ce i-a zburat capul,

ceilalţi au plecat pur şi simplu? Fără să spună nimic?

— Da.

— Doamne Dumnezeule, un om neînarmat, omorât, chiar aşa? De ce-a trebuit să-l omoare?

— Nu ştiu, Ginsel. Dar o asemenea iuţeală n-aţi văzut voi niciodată. Într-o clipită sabia a fost scoasă din teacă şi în următoarea capul se rostogolea.

— Doamne, apără-ne!

— Isuse Doamne, murmură van Nekk. Dacă nu ne putem întoarce pe corabie... Blestemată fie furtuna aia, mă simt aşa de neajutorat fără ochelari!

— Câţi samurai erau pe navă, pilotule? întrebă Ginsel.

— Douăzeci şi doi pe punte. Dar erau mai mulţi pe ţărm.

— Urgia Domnului o să se abată asupra păgânilor şi păcătoşilor şi toţi au să ardă pe veci în iad.

— Mi-ar plăcea să fiu sigur de asta, Jan Roper, spuse Blackthorne cu năduf, simţind cum teama de răzbunarea cerească punea stăpânire pe cei din încăpere. Era foarte obosit şi voia să doarmă.

— Poţi să fii sigur, pilotule. O, da, eu sunt! Eu mă rog să-ţi deschizi ochii în faţa adevărului Domnului. Să ajungi să-ţi dai seama că ne aflăm aici din pricina ta... de fapt ce-a mai rămas din noi.

— Ce? spuse Blackthorne ameninţător.

— De ce l-ai sfătuit pe căpitanul general să ne îndreptăm spre Japonii? Asta nu era în ordinele noastre. Noi trebuia să prădăm Lumea Nouă, să purtăm război în inima ţinuturilor duşmane şi apoi să ne întoarcem acasă.

— Navele spaniole erau la sud şi nord, iar noi n-aveam unde fugi în altă parte. Ţi s-a dus şi ţinerea de minte o dată cu glagoria? A trebuit să navigăm spre vest, era singura noastră scăpare!

— Eu n-am văzut niciodată nave duşmane, pilotule. Nici unul din noi n-a văzut.

— Haide, Jan, spuse van Nekk obosit. Pilotul a făcut ce-a crezut că e mai bine. Bineînţeles că spaniolii erau acolo.

— Da, ăsta e adevărul şi, pentru Dumnezeu, noi ne aflam la mii de leghe de prieteni şi în apele duşmanului, rosti Vinck. Ăsta e adevărul Domnului... şi tot adevărul Domnului

e că s-a pus la vot. Noi toţi am spus da.

— Eu n-am zis.

Sonk spuse:

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— O, Doamne!

— Potoleşte-te, Johann, spuse van Nekk, încercând să domolească încordarea. Noi suntem primii care am ajuns în Japonii. Vă amintiţi tot ce se povestea? Suntem bogaţi, dacă ne păstrăm minţile. Avem mărfuri ce pot fi vândute şi aici este aur, trebuie să fie. Unde altundeva ne putem vinde încărcătura? Nu acolo, în Lumea Nouă, fugăriţi şi în grabă! Ei ne hăituiau şi spaniolii ştiau că am plecat din Santa Maria. A trebuit să plecăm din Chile şi nu mai aveam nici o scăpare prin Strâmtoare, unde bineînţeles că ei ne pândeau! Nu, asta a fost singura noastră salvare şi-a fost o idee bună. Mărfurile noastre schimbate pe mirodenii, aur şi argint, ce ziceţi? Gândiţi-vă la profit — înmiit, ca de obicei. Suntem în Insulele Mirodeniilor. Cunoaşteţi bogăţiile Japoniilor şi Chitaiului, toţi aţi auzit de ele dintotdeauna. Toţi am auzit. Pentru ce altceva ne-am îmbarcat? Vom fi bogaţi, o să vedeţi!

— Suntem morţi, ca toţi ceilalţi. Suntem pe pământul Satanei.

Vinck spuse mânios:

— Taci odată, Roper! Pilotul a făcut bine. Nu e vina lui că ceilalţi au murit... nu e vina lui! Totdeauna mor oameni în asemenea călătorii.

Ochii lui Jan Roper erau sticloşi, iar pupilele micşorate.

— Da, Domnul să le odihnească sufletele. Fratele meu a fost unul din ei.

Blackthorne îi văzu privirea împătimită şi-l urî pe Jan Roper. În sinea lui se întrebă dacă într-adevăr navigase spre vest ca să evite navele duşmane, sau pentru că a dorit să fie primul pilot englez care a trecut Strâmtoarea, primul în post de comandă, pregătit şi în stare s-o taie spre vest şi ca atare primul cu prilejul norocos de a face ocolul pământului?

Jan Roper şuieră:

— Ceilalţi n-au murit din pricina ambiţiei tale, pilotule? Domnul o să te pedepsească!

— Gata, acum taci! Cuvintele lui Blackthorne erau blânde,

dar categorice.

Jan Roper se uită spre Blackthorne cu aceeaşi privire fixă, sfredelitoare şi nu mai scoase o vorbă.

— Bun. Blackthorne se aşează obosit pe duşumea şi se sprijini de una din rezemători.

— Ce-i de făcut, pilotule?

— Trebuie să aşteptăm şi să fim pregătiţi. Şeful lor vine curând, atunci lucrurile se vor limpezi.

Vinck se uita afară la samuraiul care stătea pe vine şi nemişcat lângă poartă.

— Priviţi la nenorocitul ăla. Stă acolo de ceasuri, nu se clinteşte deloc, nu scoate o vorbă, nici măcar nu se scobeşte în nas.

— Totuşi, nu ne supără cu nimic, Johann. Absolut cu nimic, spuse van Nekk.

— Da, dar nu facem decât să dormim, să preacurvim şi să mâncăm lături.

— Pilotule, el e unul singur, noi suntem zece, spuse Ginsel în şoaptă.

— M-am gândit la asta. Dar nu suntem încă pregătiţi. Mai durează o săptămână până să scăpăm de scorbut, spuse Blackthorne. Sunt prea mulţi pe corabie. N-aş vrea să primejduim nici măcar un om, dacă n-avem o lance sau o puşcă. Sunteţi păziţi şi noaptea?

— Da. Garda se schimbă de trei-patru ori. A văzut cineva vreo santinelă dormind? întrebă van Nekk.

Clătinară din cap.

— Am putea să ne îmbarcăm la noapte, spuse Jan Roper. Cu ajutorul Domnului vom învinge păgânii şi vom lua corabia.

— Destupă-ţi urechile! Ce ţi-a spus pilotul? Tu n-asculţi? scuipă Vinck cu scârbă.

— Aşa-i, încuviinţă Pieterzoon, tunarul. Nu-l scoate din răbdări pe bătrânul Vinck!

Ochii lui Jan Roper se îngustară şi mai mult.

— Ai grijă de sufletul tău, Johann Vinck. Şi tu de al tău, Hans Pieterzoon. Ziua Judecăţii de Apoi se apropie. Plecă şi se aşeză în verandă.

Van Nekk rupse tăcerea:

— Totul o să fie bine. O să vedeţi.

— Roper are dreptate. Lăcomia ne-a adus aici, spuse musul Croocq, cu o voce tremurată. Este pedeapsa lui Dumnezeu...

— Termină!

Musul zise rar:

— Da, pilotule. Îmi pare rău, dar... ei bine... Maximilian Croocq era cel mai tânăr dintre ei, avea doar şaisprezece ani, şi se îmbarcase în această călătorie pentru că tatăl lui fusese căpitanul uneia dintre corăbii, iar gândul lor fusese să se îmbogăţească. Îşi văzuse însă tatăl murind în chinuri, când prădaseră oraşul spaniol Santa Magdalena în Argentina. Prada fusese bogată, dar aflase ce-nseamnă o siluire, o încercase şi el, urându-se pe sine, sătul de mirosul de sânge şi de atâta omor. Mai târziu îi văzuse pe mai mulţi dintre prietenii lui murind, din cele cinci corăbii nemairămânând decât una, iar acum se simţea mai bătrân decât toţi. Îmi pare rău. Iertaţi-mă.

— De câtă vreme am debarcat, Baccus? întrebă Blackthorne.

— Asta e a treia zi. Van Nekk se trase iar mai aproape, aşezându-se pe vine. Nu-mi amintesc prea clar sosirea, dar, când m-am dezmeticit, sălbaticii erau pe corabie. Foarte cuviincioşi şi binevoitori, totuşi. Ne-au dat hrană şi apă fierbinte. Au luat morţii şi-au coborât ancorele. Nu mai ţin minte prea multe, dar cred că ne-au remorcat pentru o ancorare sigură. Tu vorbeai fără şir când te-au dus la ţărm. Am vrut să te ţinem cu noi, dar nu ne-au lăsat. Unul din ei rupea câteva cuvinte în portugheză. Părea să fie căpetenia lor, avea părul cărunt. El nu înţelegea ce este „pilot şef”, dar ştia „căpitan”. Era destul de limpede că voia să-i dea „căpitanului” nostru o locuinţă separată, dar spunea că nu trebuie să ne temem, pentru că vei fi bine îngrijit. Şi noi de asemeni. Apoi ne-a condus aici. De fapt, mai mult ne-au cărat, şi el a spus că trebuie să stăm înăuntru până soseşte căpitanul *lui.* N-am vrut să-i lăsăm să te ia, dar n-am avut încotro. Pilotule, o să-l rogi pe staroste de nişte vin ori rachiu? Van Nekk îşi trecu limba peste buzele însetate, apoi adăugă: Acum, dacă mă gândesc bine, el a amintit şi de

daimyo. Ce-o să se-ntâmple când va sosi acel *daimyo*?

— Are careva vreun cuţit sau pistol?

— Nu, spuse van Nekk, scărpinându-se neatent de păduchii din păr. Ei ne-au strâns hainele să le spele şi-au oprit armele. Atunci nici nu m-am gândit la asta. Mi-au luat şi cheile şi pistolul. Aveam toate cheile pe-un inel. De la camera tezaurului, de la seif şi de la depozitul de muniţii.

— Totul e închis pe navă. N-ai de ce te teme pentru asta.

— Nu-mi place să n-am cheile. Devin foarte nervos. Blestemaţii de ochi! Mi-ar pica bine acum un rachiu! Chiar şi o halbă de bere.

— Doamne Dumnezeule! Samuraiul l-a tăiat în bucăţi, nu-i aşa? spuse Sonk fără să vorbească cuiva anume.

— Pentru Dumnezeu, tacă-ţi fleanca. Se spune *„samurai”.* Doar se uită omul la tine şi-l apucă pântecăraia, zise Ginsel.

— Sper că nenorocitul ăla de preot n-o să vină aici, spuse Vinck.

— Dumnezeu ne are în pază. Van Nekk încă încerca să pară plin de încredere. Când o să vină *daimyo,* o să fim eliberaţi. O să ne recăpătăm corabia şi armele. O să vedeţi. O să ne vindem toată marfa şi o să ne întoarcem în Olanda bogaţi şi teferi, făcând înconjurul lumii — fiind primii olandezi care l-au făcut vreodată. Catolicii or să se ducă la dracu şi ăsta e sfârşitul.

— Nu, nu e, spuse Vinck. Când aud de papistaşi, se-ncreţeşte carnea pe mine. E paste puterile mele. Asta şi gândul la conchistadori. Crezi c-au să vină aici cu toţii, pilotule?

— Nu ştiu. Aş zice că da. Aş vrea s-avem toată escadra aici.

— Bieţii de ei, spuse Vinck. Măcar noi suntem în viaţă.

Maetsukker spuse:

— Poate că sunt acasă. Poate că s-au întors în Strâmtoarea Magellan, când furtuna ne-a împrăştiat.

— Nădăjduiesc să ai dreptate, spuse Blackthorne. Dar cred că au pierit cu toţii.

Pe Ginsel îl trecură fiorii:

— Măcar noi suntem în viaţă.

— Cu papistaşii aici şi cu păgânii ăştia, cu firile lor

împuţite, eu n-aş da nici o ceapă degerată pe vieţile noastre.

— Blestemată fie ziua când am plecat din Olanda, spuse Pieterzoon. Şi blestemat tot grogul de pe faţa pământului! Dacă n-aş fi fost beat-criţă, acum aş fi în pat cu bătrânica mea în Amsterdam.

— Blestemă ce vrei, Pieterzoon, dar nu băutura. E tot ce e mai bun în viaţă!

— Aş zice c-am intrat la apă pân' la gât, şi valul vine, nu se-ncurcă. Vinck îşi roti ochii. Da, vine, nu glumă.

— N-am crezut c-o să mai ajungem vreodată pe uscat! spuse Maetsukker. Semăna cu un dihor, atâta doar că n-avea nici un dinte. Niciodată! Şi, în Japonii, nici atât! Papistaşi împuţiţi! N-o să plecăm în veci de aici! Aş vrea s-avem nişte arme. Ce pământ nenorocit! N-am vrut să zic nimic, pilotule, adăugă repede când Blackthorne se uită spre el. Doar ghinion, asta-i tot!

Mai târziu servitorii le aduseră din nou mâncare. Mereu aceleaşi legume — preparate sau crude — cu puţin oţet, ciorbă de peşte şi terci de grâu sau orz. Toţi refuzară bucăţile mici de peşte crud şi cerură carne şi băutură, dar n-au fost înţeleşi. Către apusul soarelui, Blackthorne plecă. Se săturase de spaimele, de urile şi de vorbele lor deşănţate. Le spuse că se va întoarce când se va face ziuă.

Pe străzile înguste prăvăliile erau ticsite. Găsi strada şi poarta casei lui. Petele de sânge de pe pământ fuseseră îndepărtate, iar cadavrul dispăruse. Parcă aş fi visat, îşi spuse. Poarta de la grădină se deschise înainte ca el s-o atingă!

Bătrânul grădinar, tot numai cu bucata de pânză din brâu, deşi acum vântul începuse să pişte, zâmbi şi se aplecă.

— *Konbanwa*[1].

— Salut, îi spuse Blackthorne fără să se gândească. Urcă scările şi se opri aducându-şi aminte de cizme. Le scoase şi intră desculţ în verandă şi apoi în cameră. O traversă, ieşi într-un coridor, dar nu-şi găsea camera lui.

— Onna! strigă.

Apăru o bătrână.

---

[1] Bună seara (jpn.).

— *Hai*[2].

— Unde e Onna?

Bătrâna se încruntă şi arătă spre sine.

— Onna!

— O, pentru Dumnezeu, spuse Blackthorne iritat. Unde e camera mea? Unde e Onna? Mai împinse încă o uşă. Patru japonezi stăteau pe podea, în jurul unei mese joase, şi mâncau. Recunoscu pe unul din ei, bărbatul cu părul cărunt, căpetenia satului, care fusese cu preotul. Toţi se înclinară. O, iertaţi-mă, spuse şi împinse uşa la loc.

— Onna, strigă.

Bătrâna se gândi un moment, apoi îi făcu semn cu mâna. O urmă într-un alt coridor. Ea împinse o uşă. El îşi recunoscu camera după crucifix. Patul era deja aşternut.

— Mulţumesc, spuse uşurat. Acum du-te şi ad-o pe Onna!

Bătrâna plecă târşâind uşor picioarele. El se aşeză pe jos, capul şi trupul îl dureau, îşi dorea un scaun şi se întreba unde le-or fi ţinând. Cum să ajungem pe corabie? Cum să facem rost de arme? Trebuie să fie o cale. Se auziră iar paşi şi apărură trei femei: bătrâna, o tânără cu faţa rotundă şi doamna de vârstă mijlocie.

Bătrâna arătă spre fata care părea puţin speriată:

— Onna.

— Nu. Blackthorne se ridică înfuriat şi repezi un deget spre femeia de vârstă mijlocie. Aceasta e Onna, pentru Dumnezeu! Nu-ţi ştii numele? Onna! Mi-e foame. Îmi puteţi da ceva de mâncare? Îşi frecă stomacul mimând foamea.

Ele se uitară una la alta. Apoi femeia de vârstă mijlocie înălţă din umeri, spuse ceva ce le făcu pe celelalte să râdă, se duse spre pat şi începu să se dezbrace. Celelalte două se aşezară pe vine, cu ochii larg deschişi, aşteptând.

Blackthorne era năucit.

— Ce faci?

— *Ishimasho!*[2] spuse ea scoţându-şi cingătoarea lată şi desfăcându-şi chimonoul. Sânii uscaţi îi atârnau fleşcăiţi şi pântecu-i era enorm.

Era foarte clar c-avea de gând să se bage în pat. El îşi

---

[2] Da (jpn.).

[2] Hai s-o facem (jpn.).

clătină capul, îi spuse să se îmbrace, o prinse de braţ şi ele toate începură să discute şi să gesticuleze, iar femeia devenise destul de furioasă. Făcu un pas, ieşi din jupa lungă şi, goală, încercă să se vâre iarăşi în aşternut.

Sporovăială lor încetă şi toate se aplecară când intră încet din coridor bărbatul cu părul cărunt.

— *Nanda*[1]? *Nanda?* întrebă el.

Bătrâna explică ce se întâmplase.

— Tu vrei femeia asta? întrebă el foarte surprins într-o portugheză cu accent dur, abia inteligibilă, şi arătă spre femeia goală.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Voiam doar ca Onna să-mi aducă ceva de mâncare. Blackthorne arătă neliniştit spre ea. Onna!

— *Onna* înseamnă „femeie”. Japonezul făcu un gest spre toate trei: *Onna — onna — onna.* Tu vrei *onna?*

Blackthorne îşi clătină capul obosit.

— Nu. Nu, mulţumesc-Am făcut o greşeală. Îmi pare rău. Care e numele ei?

— Poftim?

— Care e numele ei?

— A! *Namu* e Haku, spuse el.

— Haku?

— *Hai.* Haku.

— Îmi pare rău, Haku-san. Am crezut că *onna* este numele tău.

Bărbatul îi explică lui Haku, şi ea nu fu deloc încântată. Dar el mai spuse ceva şi toate priviră spre Blackthorne, chicotiră cu mâinile la gură şi plecară. Haku ieşi din cameră dezbrăcată, cu chimonoul pe braţ şi plină de demnitate.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne furios pe propria-i neghiobie.

— Asta casa mea. *Namu* meu Mura.

— Mura-san. Al meu e Blackthorne.

— Poftim?

— *Namu* meu e Blackthorne.

— A! Ber-rakk-fon.

Mura încercă să-l spună de mai multe ori, dar nu izbuti, în

[1] Ce e (jpn.).

cele din urmă se lăsă păgubaş iscodindu-l pe uriaşul din faţa lui. Acesta era primul barbar pe care-l văzuse vreodată, afară de părintele Sebastio şi de celălalt preot întâlnit cu foarte mulţi ani în urmă. Dar oricum, gândi el, preoţii au părul negru, ochii negri şi sunt de înălţime obişnuită. Dar acest bărbat e înalt, cu păr auriu, barbă aurie, ochi albaştri şi o piele de o albeaţă neobişnuită, acolo unde n-o vede soarele, şi roşcată, unde e arsă de soare. Nemaipomenit! Eu am crezut că *toţi* bărbaţii au păr negru şi ochi negri. *Noi* toţi avem aşa. Şi chinezii la fel. Nu e China lumea întreagă, dacă nu mai pui la socoteală pământul barbarilor portughezi din sud? Nemaipomenit! Şi de ce-l urăşte părintele Sebastio atât de mult pe omul ăsta? Pentru că se închină la Satan? N-aş crede, pentru că părintele Sebastio ar putea s-alunge pe diavol, dacă ar vrea. Ehei, nu l-am văzut niciodată pe bunul părinte atât de mânios. Niciodată. Uluitor!

Să fie ochii albaştri şi părul auriu semnul Satanei?

Mura îşi ridică privirea spre Blackthorne şi-şi aminti cum încercase să-i pună întrebări la bordul navei şi apoi, când acest căpitan îşi pierduse cunoştinţa, hotărâse să-l aducă în propria-i casă, pentru că era conducătorul şi, ca atare, trebuia să i se acorde o cinste deosebită. Îl aşezaseră pe cuvertura matlasată şi-l dezbrăcaseră mai mult decât curioşi.

— Făloşenia lui de Nepreţuit e măreaţă, *neh?*[1] spusese mama lui Mura, Saiko. Mă întreb cum o fi când e-n plin avânt.

— Grozavă, răspunsese el şi toţi râseră, şi mama, şi soţia, şi prietenii, şi servitorii, şi doctorul.

— Cred că femeile lor trebuie să fie... trebuie să fie la fel de bine înzestrate, spusese soţia lui, Niji.

— Prostii, fată dragă, spusese mama lui. O mulţime din curtezanele noastre i-ar putea da de minune găzduirea cuvenită. Îşi clătinase capul mirată. N-am văzut niciodată, în toată viaţa mea, ceva care să-i semene. Foarte ciudat, într-adevăr, *neh*?

Îl spălaseră şi el tot nu-şi revenise din leşin. Doctorul gândise că ar fi fost neînţelept să-l bage într-o baie adevărată până nu se trezea.

---

[1] Nu (jpn.).

— Poate că ar trebui să ţinem cont, Mura-san, că noi nu ştim cum este în fapt barbarul, spusese el cu o judecată înţeleaptă. Îmi cer iertare, dar am putea să-l omorâm din greşeală. E clar că e la capătul puterilor. Trebuie să avem răbdare.

— Dar ce facem cu păduchii din părul lui? întrebase Mura.

— Pentru moment vor rămâne acolo. Se pare că toţi barbarii au. Îmi pare rău. V-aş sfătui să aveţi răbdare.

— Nu credeţi c-am putea să-i spălăm părul? spusese soţia lui. Am fi foarte atente. Sunt sigură că stăpână ar vrea să supravegheze umilele noastre strădanii. Asta l-ar ajuta pe barbar şi ne-ar păstra casa curată.

— Bine. Puteţi să-l spălaţi, spusese mama lui punând capăt discuţiei.

Acum, fără să vrea, Mura îşi aruncă privirea spre Blackthorne. Apoi îşi aminti ce le spusese preotul despre aceşti piraţi şi oameni ai diavolului. Dumnezeu Tatăl să ne apere de acest rău, gândi. Dac-aş fi ştiut că e aşa de cumplit, nu l-aş fi adus niciodată în casa mea. Nu, îşi spuse. Acum eşti obligat să-l tratezi ca pe un oaspete de vază, până Omi-san spune altfel. Dar ai fost înţelept trimiţând vorbă preotului şi lui Omi-san în acelaşi timp. Foarte înţelept. Tu eşti căpetenia, tu aperi satul şi tu singur eşti răspunzător.

Da. Şi Omi-san te va face pe tine vinovat pentru moartea din dimineaţa asta şi pentru neobrăzarea omului mort şi pe bună dreptate.

— Nu fi prost, Tamazaki! Pui în joc bunul nume al satului, *neh?* îşi prevenise prietenul, pescarul, de zeci de ori. Domoleşte-ţi nesupunerea. Omi-san n-are de-ales, trebuie să-i ia în râs pe creştini. *Daimyo*-ul nostru nu-i urăşte pe creştini? Ce altceva poate face Omi-san?

— Nimic, aşa-i, Mura-san, te rog iartă-mă, îi răspundea totdeauna Tamazaki, la fel de cuviincios. Dar budiştii ar trebui să aibă mai multă îngăduinţă, *neh?* Nu sunt ei şi zen-budişti?

Zen-budismul însemna auto-disciplină: se baza, în special, pe principiul ajută-te singur şi pe meditaţie pentru a atinge starea de iluminare. Majoritatea samurailor aparţinea zen-budismului, pentru că li se potrivea, părea aproape făcut

anume pentru un războinic mândru şi netemător de moarte.

— Da, budismul ne învaţă să avem îngăduinţă. Dar de câte ori trebuie să ţi se tot aducă aminte că ei sunt samurai şi că aici e Izu şi nu Kyushu şi, chiar dacă era Kyushu, tu eşti totuşi cel care greşeşte. Totdeauna. *Neh?*

— Da. Te rog iartă-mă, ştiu că greşesc. Dar uneori simt că nu pot trăi cu propria-mi ruşine când Omi-san e atât de batjocoritor faţă de adevărata credinţă.

Tamazaki, acum eşti mort şi tu ai vrut-o, pentru că l-ai insultat pe Omi-san neplecându-te în faţa lui şi asta ai făcut-o numai pentru că el a spus: „Acest preot rău mirositor, de religie străină”. Deşi preotul, într-adevăr, miroase, iar adevărata credinţă e străină. Bietul meu prieten! Acest adevăr n-o să ţină acum de foame alor tăi şi nici n-o să şteargă dezonoarea de pe satul meu.

O, Doamne, binecuvântează-l pe vechiul meu prieten şi învredniceşte-l cu bucuria raiului tău.

Mă aştept la o grămadă de necazuri din partea lui Omi-san, îşi spuse Mura. Şi, de parcă asta n-ar fi destul, acum vine şi *daimyo.*

O nelinişte zdrobitoare îl copleşea ori de câte ori se gândea la suzeranul lui, Kasigi Yabu, *daimyo* de Izu, unchiul lui Omi, la cruzimea şi la necinstea lui, la felul cum a înşelat tot satul la împărţirea recoltelor şi câştigurilor, la cârmuirea lui nemiloasă. Când o să-nceapă războiul, se întrebă Mura, de partea cui o să treacă Yabu, de partea seniorului Ishido, ori a seniorului Toranaga? Noi suntem între uriaşi ca-ntre ciocan şi nicovală, zălog pentru amândoi.

La miazănoapte, Toranaga, cel mai mare general în viaţă, senior de Kwanto, cele Opt Provincii, cel mai important *daimyo* din ţară, comandant al Armatelor de Răsărit; la soare-apune, domeniile lui Ishido, senior al castelului Osaka, cuceritor al Coreei, protector al moştenitorului, comandant al Armatelor de Apus. La miazănoapte, Tokaidō — cel mai însemnat drum de coastă care leagă Yedo[1], oraşul-reşedinţă al lui Toranaga, de Osaka, oraşul reşedinţă al lui Ishido — trei sute de mile către vest, peste care oştile lor vor trebui să mărşăluiască.

[1] Actualul Tokyo.

Cine o să câştige războiul?

Nici unul.

Pentru că războiul lor o să cuprindă iar întreaga împărăţie, alianţe se vor destrăma, provincii se vor bate cu provincii până vor rămâne sat contra sat, aşa cum a fost dintotdeauna. În afara ultimilor zece ani. În ultimii zece ani, de necrezut, pentru prima oară în istorie, în toată împărăţia fusese un răstimp fără de războaie, numit pace.

Începuse să-mi placă pacea, gândi Mura.

Dar omul care a făcut pacea e mort. Soldatul-ţăran care a ajuns samurai, apoi general, şi apoi cel mai mare general şi, în cele din urmă, *taikō,* protector şi guvernator absolut al Japoniei, este mort de un an şi fiul lui, de numai şapte ani; este mult prea mic să moştenească puterea supremă. Aşa că băiatul, la fel ca noi, este zălog, între uriaşi, iar războiul, de neocolit. Acum nici chiar însuşi *taikō* nu şi-ar putea apăra preaiubitul fiu, dinastia, succesiunea, ori împărăţia.

Poate că aşa trebuia să fie. *Taikō* a supus ţara, a făcut pace, i-a obligat pe toţi *daimyo* să se târască în genunchi în faţa lui, ca ţăranii, a reîmpărţit feudele după pofta inimii, ridicându-i pe unii, înlăturându-i pe alţii, şi apoi a murit. A fost un uriaş printre pitici. Dar poate că e drept ca toată munca şi măreţia lui să se ducă odată cu el. Nu este oare omul doar o frunză purtată de vânt şi numai munţii, şi marea, şi stelele, şi acest Pământ al Zeilor sunt adevărate şi veşnice?

Noi toţi suntem prinşi în capcană, şi ăsta e un adevăr; războiul o să vină curând, şi ăsta e tot un adevăr; Yabu singur va hotărî de partea cui o să fim, şi ăsta e alt adevăr; satul totdeauna va rămâne sat pentru că ogoarele de orez sunt mănoase şi marea îmbelşugată, şi ăsta e ultimul adevăr.

Mură îşi mută hotărât gândurile spre piratul barbar din faţa lui. Tu eşti trimis să ne nenoroceşti, gândi, nu ne-ai adus decât belele de când ai venit. De ce nu ţi-oi fi ales alt sat?

— Căpitan-san vrei *onna*? întrebă el îndatoritor. La îndemnul lui, sfatul satului făcuse pregătirile de cuviinţă pentru ceilalţi barbari, atât ca un gest de politeţe, cât şi ca un simplu mijloc de a-i ţine ocupaţi până soseau autorităţile. Satul se desfăta cu poveştile ce urmau unei legături

amoroase, aşa că va fi răsplătit cu prisosinţă pentru banii pe care trebuiseră să-i investească.

— *Onna,* repetă el, presupunând, în chip firesc, că piratul, înzdrăvenit acum, ar fi tot pe-atât de mulţumit ca-nainte de culcare, să stea tolănit, cu Sfânta-i Suliţă într-un lăcaş plin de căldură; şi oricum, totul fusese pregătit.

— Nu! Blackthorne nu voia decât să doarmă. Dar, deoarece avea nevoie ca acest om să fie de partea lui, forţă un zâmbet, arătând spre crucifix. Eşti creştin?

Mura dădu din cap.

— Creştin.

— Şi eu sunt creştin.

— Părintele spune nu. Nu creştin.

— Sunt creştin. Nu catolic. Dar totuşi sunt creştin. Însă Mura nu putea înţelege. Iar pentru Blackthorne nu era nici un chip să-i poată explica, oricât ar fi încercat.

— Vrei *onna?*

— Aă... dimyo... când vine?

— Dimyo? Nu înţeleg.

— Dimyo... ah, vreau să zic *daimyo.*

— A, *daimyo. Hai, Daimyo!* Mura ridică din umeri. *Daimyo* vine când vine. Dormi. Mai întâi curat. Te rog.

— Ce?

— Curat. Baie, te rog.

— Nu înţeleg.

Mura veni mai aproape de el şi strâmbă din nas a scârbă.

— Pute. Rău. Ca toţi portughizu. Baie. Această casă curată.

— O să fac baie când vreau, şi eu nu put! spuse Blackthorne mânios. Toată lumea ştie că băile sunt periculoase. Vrei să fac pântecăraie? Crezi că sunt un tâmpit bătut de Dumnezeu? Du-te dracului de-aici şi lasă-mă să dorm!

— Baie! ordonă Mura, uluit de mânia făţişă a barbarului — culme a proastelor maniere. N-ar fi fost doar că barbarul mirosea într-adevăr din cale afară, dar, din câte ştia, el nu făcuse o baie ca lumea de trei zile, iar curtezana, pe bună dreptate, va refuza să-mpartă perna cu el, oricât de mare ar fi fost plata. Străinii ăştia îngrozitori! gândi. Uluitor! Ce

obiceiuri nemaipomenit de murdare au! N-are importanţă. Eu răspund de tine. Şi ai să înveţi bunele purtări. O să faci baie ca orice om şi mama va afla ceea ce vrea să afle. Baie!

— Ieşi afară până nu te fac bucăţi! Blackthorne se încruntă spre el, împingându-l afară.

Urmă o scurtă pauză, după care apărură trei japonezi împreună cu cele trei femei. Mura explică scurt despre ce era vorba, apoi spuse hotărât spre Blackthorne:

— Baie. Te rog.

— Afară!

Mura se îndreptă singur spre el. Blackthorne întinse un braţ, nevoind să-l rănească, ci doar să-l dea la o parte. Brusc, Blackthorne scoase un urlet de durere. Mura îi dăduse o lovitură peste cot cu latul palmei şi acum braţul lui Blackthorne atârna în jos înţepenit. Furios, atacă, dar camera se învârti cu el, căzu cu faţa la pământ, urmă apoi o altă lovitură şi spatele îi amorţi de durere şi nu se mai putu mişca.

— Pentru Dumnezeu...

Încercă să se ridice, dar picioarele i se îndoiră sub el. Apoi Mura, calm, întinse degetul mic, dar tare ca fierul, şi atinse un centru nervos pe gâtul lui Blackthorne. Simţi că-i sar ochii din cap de durere.

— Doamne Dumnezeule...

— Baie? Da?

— Da... da, gâfâi Blackthorne, mirat că fusese înfrânt atât de uşor de un om aşa de firav, gâfâi şi că acum zăcea neajutorat ca un ţânc, gata să meargă la tăiere.

Cu ani în urmă, Mura învăţase judo şi karate, precum şi mânuirea sabiei şi suliţei. Asta fusese pe vremea când era războinic şi lupta pentru Nakamura, generalul-ţăran, *taikō* — cu mult înainte ca *taikō* să fi ajuns *taikō* —, când ţăranii puteau să fie samurai şi samuraii puteau să fie ţărani, sau meşteşugari, său chiar negustori mărunţi şi apoi din nou războinici. E curios, gândi Mura privind spre uriaşul căzut, că aproape primul lucru pe care l-a făcut *taikō* când a cucerit toată puterea a fost să poruncească tuturor ţăranilor să înceteze să mai fie soldaţi şi să predea imediat toate armele. *Taikō* le interzisese armele pentru totdeauna şi statornicise

anume caste, care acum cuprindeau toată suflarea întregii împărăţii: samuraii, deasupra tuturor, după ei, ţăranii, următorii, meşteşugarii, apoi negustorii, urmaţi de actori, vagabonzi şi bandiţi şi, în cele din urmă, la partea cea mai de jos a scării, *eta,* cei în afara spiţei omeneşti, cei care aveau de-a face cu cadavre, cu animale moarte şi cu argăsirea pieilor, cu execuţiile publice, cu mutilările, cu însemnările cu fierul înroşit. Bineînţeles, un barbar nu intra la socoteală în această împărţire.

— Cer iertare, căpitan-san, spuse Mura plecându-se adânc, ruşinat de felul cum se făcuse de râs bărbatul care stătea lungit văicărindu-se ca un ţânc. Da, îmi pare rău, gândi, dar trebuia făcută. Tu m-ai împins dincolo de orice chibzuinţă, fie ea chiar şi faţă de un barbar. Ai urlat ca un nebun, mi-ai speriat mama, ai tulburat liniştea casei mele, mi-ai zăpăcit servitorii şi acum nevastă-mea deja trebuie să înlocuiască o uşă-*shoji*[1]. N-am putut lăsa lipsa ta vădită de bună-cuviinţă să treacă fără să mă împotrivesc. Sau să-ţi îngădui să-mi nesocoteşti vrerea, în propria mea casă. De fapt, a fost pentru binele tău. Şi apoi n-a fost chiar atât de rău, pentru că voi, barbarii, nu aveţi nici o onoare de pierdut. Afară de preoţi, cu ei e altceva. Ei într-adevăr put înfiorător, dar sunt trimişii lui Dumnezeu Tatăl, aşa că se bucură de mare cinste. Dar tu, tu eşti un mincinos şi un pirat. N-ai nici o onoare. Uluitor! Să te pretinzi creştin! Din păcate asta n-o să te ajute deloc. *Daimyo*-ul nostru urăşte adevărata credinţă şi pe barbari îi îngăduie numai pentru că n-are încotro. Dar tu nu eşti portughez, nici creştin, deci nu eşti apărat de lege, *neh?* Aşa că, deşi eşti un om mort — sau măcar schilodit —, este de datoria mea să mă îngrijesc să mergi în întâmpinarea sorţii tale curat.

— Baie foarte bună.

Îi ajută pe ceilalţi bărbaţi să-l care pe Blackthorne, complet buimac, afară, în grădină, de-a lungul unei poteci acoperite — de care el era mândru tare —, până în casa unde era baia. Femeile îl urmară.

Asta avea să fie una din cele mai grozave întâmplări din viaţa lui. Ştia că o va povesti şi repovesti neîncrezătorilor săi

[1] Paravan glisant din hârtie translucidă cu marginile din lemn.

prieteni la un poloboc de *saké* fierbinte, cum se numea vinul naţiei lor; o va spune camarazilor săi mai în vârstă, pescarilor, sătenilor, copiilor lui, care, de asemeni, la început n-or să-l creadă. Dar ei, la rândul lor, îşi vor desfăta copiii cu ea şi astfel numele lui Mura, pescarul, va dăinui în veci în satul Anjiro, din provincia Izu, de pe coasta de sud-est a principalei insule — Honshu. Şi toate astea, pentru că el, Mura, pescarul, avusese norocul să fie mai marele satului în primul an după moartea lui *taikō* şi, ca atare, răspunzător vremelnic de conducătorul ciudaţilor barbari, care apăruseră din marea de la răsărit.

Capitolul 2

— *Daimyo* Kasigi Yabu, senior de Izu, doreşte să ştie cine sunteţi, de unde veniţi, cum aţi ajuns aici şi ce acte de piraterie aţi făcut, spuse părintele Sebastio.

— Ţi-am spus şi-ţi repet: nu suntem piraţi.

Dimineaţa era senină şi caldă, iar Blackthorne stătea îngenuncheat în faţa podiumului din piaţa satului, capul încă durându-l din pricina loviturii. Fii calm şi pune-ţi mintea la treabă, îşi spuse. Sunt în joc vieţile voastre. Tu vorbeşti pentru toţi şi altă apărare n-aveţi. Iezuitul vă este vrăjmaş, şi e singurul tălmaci posibil, şi n-ai cum să afli ce spune, atâta doar că poţi fi sigur că n-o să te ajute... „Fii cu mintea trează, băiete", aproape că-l auzea pe bătrânul Alban Caradoc spunând. „Când furtuna e năprasnică şi marea învolburată, atunci ai nevoie de o minte ascuţită. Mintea e cea care te ţine în viaţă, pe tine şi corabia ta, dacă eşti pilot. Fii cu mintea trează şi stoarce sucul din fiecare zi, oricât de rea..."

Sucul zilei de azi e fiere, gândi Blackthorne posomorât. De ce aud vocea lui Alban atât de clar?

— Mai întâi spune-i *daimyo*-ului că noi suntem în război, că suntem duşmani, zise. Spune-i că Anglia şi Olanda sunt în război cu Spania şi Portugalia.

— Eu te sfătuiesc din nou să vorbeşti simplu şi să nu răstălmăceşti faptele. Ţările de Jos — sau Olanda, sau Zeeland, sau Provinciile Unite, sau oricum le numiţi voi, răzvrătiţi împuţiţi de olandezi — sunt o mică provincie rebelă a Imperiului Spaniol. Voi sunteţi în fruntea trădătorilor răsculaţi împotriva regelui de drept.

— Anglia este în război şi Olanda are... Blackthorne nu mai continuă, pentru că preotul nu-l mai asculta, ci începuse să tălmăcească.

Daimyo-ul era pe podium, scund, gras şi autoritar. Stătea comod, cu picioarele strânse sub el, înconjurat de patru locotenenţi, dintre care unul era Kasigi Omi, nepotul şi vasalul lui. Toţi purtau chimonouri de mătase şi, peste ele, tunici bogat împodobite, strânse-n talie cu cingători late şi cu umeri imenşi şi scrobiţi. Şi nelipsitele săbii.

Mura sta în genunchi în ţărâna din piaţă. Era singurul

sătean prezent şi singurii privitori erau cei cincizeci de samurai veniţi cu acel *daimyo.* Aşteptau în rânduri tăcute, disciplinate. Ce mai rămăsese din echipaj se afla în spatele lui Blackthorne şi, ca şi el, erau cu toţi în genunchi, iar gărzile alături. Trebuiseră să-l care pe căpitanul general cu ei, pentru că li se ceruse, deşi era foarte bolnav. Fiind încă aproape leşinat, i se îngăduise să stea lungit pe pământ. Când fuseseră aduşi în faţa *daimyo*-ului, Blackthorne şi toţi ceilalţi făcuseră o plecăciune, dar nu fusese de ajuns. Samuraii îi împinseseră pe toţi în genunchi, cu capetele în ţărână, aşa cum stăteau ţăranii. El încercase să li se împotrivească, strigase preotului să le explice că aşa ceva nu se obişnuia la ei, că el era conducătorul şi trimisul ţării lor, şi trebuia tratat ca atare. Dar coada unei suliţe îl pusese jos clătinându-se. Oamenii lui se grupaseră pentru un atac rapid, dar el le strigase să se oprească şi să îngenuncheze. Din fericire, ascultaseră. *Daimyo* rostise ceva cu o voce guturală şi preotul tălmăcise că i se atrăgea atenţia că trebuie să spună adevărul şi cât mai repede. Blackthorne ceruse un scaun, dar preotul îi spusese că japonezii nu folosesc scaune, ele nici nu există în Japonia.

Blackthorne îl urmărea încordat pe preot când îi vorbea *daimyo*-ului, căutând o cheie, o cale prin acest recif.

Trufie şi cruzime se pot citi pe faţa *daimyo*-ului, gândi Blackthorne. Pun pariu că este un porc. Japoneza preotului e poticnită. Ei, vezi asta? Iritare şi nerăbdare. A cerut *daimyo* un alt cuvânt, un cuvânt mai clar? Cred că da. De ce iezuitul poartă sutană portocalie? O fi *daimyo*-ul catolic? Priveşte, iezuitul e foarte respectuos şi transpiră tot. Pariez că *daimyo*-ul nu e catolic. Fii clar! *Probabil* că nu este catolic. Oricum, tu n-o să obţii nimic de la el. Cum îl poţi folosi pe nemernicul ăsta? Cum să vorbeşti direct cu el? Cum ai de gând să-l lucrezi pe preot? Cum să-l faci de râs? Care-i momeala? Haide, gândeşte! Ştii atâtea despre iezuiţi...

— *Daimyo* spune să te grăbeşti şi să răspunzi la-ntrebarea lui.

— Da. Bineînţeles. Îmi cer iertare. Mă numesc John Blackthorne. Sunt englez şi pilot şef al unei flotile olandeze. Portul nostru de acasă este Amsterdam.

— Flotilă? Ce flotilă? Minţi. Nu există nici o flotilă. De ce este un englez pilotul unei nave olandeze?

— Toate la timpul lor. Mai întâi tălmăceşte, te rog, ce-am spus.

— De ce eşti pilotul unui vas de corsari olandez? Grăbeşte-te!

Blackthorne hotărî să rişte. Brusc vocea i se oţeli, croindu-şi drum prin căldura dimineţii.

— *Que va!* Mai întâi tălmăceşte ce-am spus, spaniolule! Acum!

Preotul se înroşi.

— Sunt portughez. Ţi-am mai spus-o. Răspunde la întrebare.

— Mă aflu aici ca să discut cu *daimyo*-ul, nu cu tine. Tălmăceşte ce-am spus, târâtură nenorocită!

Blackthorne văzu cum preotul se înroşeşte şi mai mult, şi simţi că faptul nu trecuse neobservat de *daimyo.* Fii atent, se avertiză. Ticălosul ăla galben te va face fărâme mai repede decât o ceată de rechini, dacă te întinzi prea mult.

— Spune-i preacinstitului *daimyo!* Blackthorne, cu bună ştiinţă, se plecă adânc până la podium şi simţi cum îl trec sudori reci când porni, fără putinţă de întoarcere, pe această cale.

Părintele Sebastio ştia că educaţia lui trebuia să-l facă nepăsător la ocările piratului şi la intenţia lui vădită de a-l face de râs în faţa *daimyo*-ului. Dar, pentru prima, oară, nu izbuti şi se simţea pierdut. Când trimisul lui Mura adusese ştirea despre navă la misiunea lui din provincia învecinată, el fusese cutremurat de urmările ei. Nu poate fi olandeză sau engleză! gândise. Nu fusese nici o navă eretică în Pacific, în afară de acelea ale tartorului corsar Drake, şi niciodată vreuna aici, în Asia. Drumurile erau secrete şi păzite. Se pregătise imediat de plecare şi trimisese, printr-un porumbel călător, un mesaj urgent superiorului său din Osaka, dorindu-şi să se fi putut consulta mai întâi cu el, ştiind că era tânăr, aproape nepregătit şi nou în Japonia, doar de doi ani, încă nehirotonosit şi incapabil să facă faţă acestei situaţii urgente. Alergase într-un suflet spre Anjiro, sperând şi rugându-se ca vestea să nu fie adevărată. Dar nava era

olandeză şi pilotul englez, iar el fusese copleşit de scârbă faţă de ereziile satanice ale lui Luther, Calvin, Henric al VIII-lea şi bastarda lui, diavoliţa de Elisabeta. Şi scârba îi mai întuneca încă şi acum mintea.

— Preotule, tălmăceşte ce-a zis piratul, îl auzi pe *daimyo* spunând.

O Doamne, ajută-mă să îndeplinesc vrerea ta. Ajută-mă să fiu puternic în faţa *daimyo*-ului, şi dă-mi darul grăirilor, şi fă-mă să-l aduc la adevărata credinţă.

Părintele Sebastio îşi adună gândurile şi începu să vorbească mai plin de încredere.

Blackthorne asculta cu atenţie, încercând să descifreze cuvintele şi sensurile. Părintele spunea „Anglia” şi „Blackthorne” şi arăta în direcţia navei care stătea bine ancorată în port.

— Cum ai ajuns aici? spuse părintele Sebastio.

— Prin Strâmtoarea Magellan. Aceasta e a o sută treizeci şi şasea zi de atunci. Spune-i *daimyo*-ului...

— Minţi. Strâmtoarea Magellan e secretă. Ai venit prin Africa şi India. Va trebui până la urmă să spui adevărul. Aici se foloseşte tortura.

— Strâmtoarea *a fost* secretă. Un portughez ne-a vândut o carte de drum. Unul din propriii voştri oameni a vândut-o pentru, arginţii lui Iuda. Toţi sunteţi nişte lepădături! Acum toate navele de război englezeşti şi toate navele de război olandeze cunosc acest drum spre Pacific. O flotă — douăzeci de nave de linie englezeşti, şaizeci de nave de război, cu tunuri — atacă Manila chiar acum. Imperiul vostru este pe ducă.

— Minţi!

Da, gândi Blackthorne, ştiind că nu există nici o cale de a dovedi minciuna decât mergând la Manila.

— Flota asta va pustii drumurile voastre maritime şi vă va izgoni din colonii. Mai este încă o flotă olandeză care trebuie să sosească din zi în zi aici. Porcul hispano-portughez e înapoi în cocină şi generalul vostru iezuit a sfeclit-o, după cum şi merită! întoarse capul şi făcu o plecăciune adâncă spre *daimyo.*

— Să te bată Dumnezeu, pe tine şi gura ta spurcată!

— *Ano mono wa nani o moshite oru*[1]? *se răsti daimyo*-ul neliniştit.

Preotul vorbi mai repede, mai poticnit şi spuse Magellan şi Manila, dar Blackthorne gândi că *daimyo* şi locotenenţii lui nu par să înţeleagă prea clar.

Pe Yabu procesul îl plictisea. Privea în depărtare, în port, spre nava care-i stătea mereu în gând, de când primise mesajul secret al lui Omi, şi se întreba dacă acesta era darul pe care-l sperase de la zei.

— Ai inspectat deja încărcătura, Omi-san? întrebase de dimineaţă, imediat ce sosise plin de noroi şi foarte obosit.

— Nu, stăpâne. M-am gândit că este mai bine să sigilez nava până când veniţi personal, dar calele sunt pline cu baloturi şi cufere. Sper că am făcut bine. Poftiţi cheile. Le-am confiscat.

— Bine. Yabu venise din Yedo, oraşul-reşedinţă al lui Toranaga, de la mai mult de o sută de mile depărtare, în mare grabă, în taină şi cu mare primejdie şi trebuia neapărat să se întoarcă tot aşa de repede. Călătoria durase aproape două zile, pe drumuri proaste, desfundate de pâraiele de primăvară şi fusese făcută, parte în palanchin, parte călare. Am să merg la navă imediat.

— Stăpâne, ar trebui să vedeţi străinii, spusese Omi cu un zâmbet larg. Sunt de necrezut. Mai toţi au ochii albaştri, ca pisicile siameze, şi părul auriu. Dar cea mai bună veste din toate e că sunt piraţi…

Omi îi povestise despre preot, ce spusese preotul în legătură cu aceşti corsari, ce zisese piratul şi ce se întâmplase, iar emoţia lui se întreise. Yabu îşi înfrânsese totuşi nerăbdarea de a se duce la corabie să rupă sigiliile. În schimb, făcuse o baie, se schimbase şi ceruse să fie aduşi barbarii în faţa lui.

— Tu, preotule, spuse el pe o voce tăioasă, abia înţelegând japoneza stâlcită a preotului. De ce e el atât de furios pe tine?

— El e rău. Pirat. Se închină la diavol.

Yabu se aplecă spre Omi, bărbatul din stânga lui.

— Tu înţelegi ce spune, nepoate? Minte? Tu ce zici?

---

[1] Cum se cheamă lucrul acela? (jap.).

— Nu ştiu, stăpâne. Cine ştie ce gândesc, într-adevăr, barbarii? Bănui că preotul *crede* că piratul se închină la diavol. Bineînţeles, asta e o tâmpenie.

Yabu se întoarse spre preot cu ură. Dorea să-l poată pironi pe cruce chiar azi şi să stârpească creştinismul din ţinutul lui odată pentru totdeauna. Dar nu putea. Deşi el şi toţi ceilalţi *daimyo* aveau putere absolută în propriile lor provincii, erau totuşi supuşi autorităţii supreme a Consiliului Regenţilor, guvernul militar căruia *taikō* îi încredinţase legal puterea cât timp fiul lui era minor, şi, supuşi, de asemeni, edictelor pe care *taikō* le dăduse în timpul vieţii, care încă erau în vigoare. Unul din acestea, cu ani în urmă, se referea la barbarii portughezi şi ordona ca ei toţi să fie persoane protejate şi, cu socoteală, religia lor să fie îngăduită, să aibă prozeliţi şi să convertească.

— Tu, preotule! Ce altceva a spus piratul? Ce-ţi zicea ţie? Grăbeşte-te! Ţi-ai pierdut limba?

— Piratul spune lucruri rele. Rele. Despre mai multe război luntreşte ale piraţilor, multe...

— Ce vrei să spui prin „război luntreşte”?

— Iertare, Alteţă, nu înţeleg.

— „Război luntreşte”, n-are sens, *neh*?

— A! Piratul spune că alt război de nave sunt în Manila, în Filipine.

— Omi-san, tu înţelegi despre ce vorbeşte?

— Nu, stăpâne. Accentul lui e-ngrozitor, e aproape o bolboroseală. Să spună că mai multe nave pirat sunt la răsărit de Japonia?

— Tu, preotule! Sunt aceste nave pirat în apele noastre? La răsărit? Ei?

— Da, înălţimea ta. Dar eu cred că el minte. El spune că la Manila.

— Nu te înţeleg. Unde e Manila?

— La răsărit. Drum de multe zile.

— Dacă vin aici nave pirat, o să le facem o primire de-or să ne pomenească, oriunde o fi Manila.

— Vă rog, iertaţi-mă, nu înţeleg.

— N-are importanţă, spuse Yabu, care-şi pierduse răbdarea. El deja hotărâse că străinii urmau să moară şi se

desfăta la acest gând. Era limpede că aceşti oameni nu intrau în edictul lui *taikō,* despre „barbarii portughezi" şi, în orice caz, aceştia erau piraţi. Dintotdeauna, de când îşi putea aduce aminte, el îi urâse pe barbari, urâse mirosul lor şi murdăria, şi dezgustătorul obicei de a se hrăni cu carne, religia lor prostească, trufia şi purtările lor îngrozitoare. Mai mult decât atât, lui îi era ruşine, ca oricărui *daimyo,* de puterea ce o aveau asupra acestui Pământ al Zeilor. De secole, între China şi Japonia se purta război. China nu admitea nici un fel de comerţ cu Japonia. Mătasea chinezească era de neînlocuit spre a face cât de cât suportabilă lunga, fierbintea, umeda vară japoneză. De generaţii, o cantitate infimă de mătase de contrabandă trecea în Japonia, putându-se procura la preţuri fabuloase. Ca apoi, în urmă cu vreo şaizeci de ani, să sosească primii barbari. Împăratul chinez din Beijing le-a dat o mică bază permanentă în Macao, în sudul Chinei, şi a fost de acord să le vândă mătase în schimbul argintului. Japonia avea argint din belşug. În curând negoţul a ajuns în floare. Ambele ţări au prosperat. Mijlocitorii, portughezii, au devenit bogaţi şi preoţii lor — majoritatea iezuiţi — au ajuns în curând de neînlocuit pentru negoţ. Singurii care au izbutit să-nveţe chineza şi japoneza au fost preoţii şi, ca atare, acţionau ca mijlocitori şi tălmaci. Cu cât negoţul înflorea, cu atât preoţii deveneau mai necesari. Acum negoţul anual era uriaş şi viaţa oricărui samurai depindea de el. Aşa că preoţii a trebuit să fie suportaţi, la fel şi răspândirea religiei lor, pentru că, altfel, barbarii ar naviga în altă parte şi comerţul ar înceta.

Până acum erau deja creştini câţiva *daimyo* foarte importanţi şi multe sute de mii de convertiţi, dintre care majoritatea în Kyushu, insula din sud, care era cea mai aproape de China şi unde se găsea portul portughez Nagasaki. Totuşi, gândi Yabu, noi trebuie să suportăm preoţii şi pe portughezi, dar nu şi pe aceşti barbari, cei noi, cei cu incredibilul păr auriu şi ochi albaştri. Emoţia îl copleşea. Acum, în sfârşit, îşi putea satisface curiozitatea despre felul cum moare un barbar sub tortură. Iar el avea unsprezece oameni, unsprezece cazuri diferite pe care să le-ncerce. Niciodată nu s-a întrebat de ce agonia altora îi făcea plăcere.

Ştia doar că îi plăcea şi, ca atare, era ceva ce merita căutat şi gustat din plin.

Yabu spuse:

— Această navă, străină, neportugheză şi pirateresc ă este confiscată cu tot ceea ce conţine. Toţi piraţii sunt condamnaţi pe loc la... Rămase cu gura căscată când îl văzu pe conducătorul piraţilor cum sare la preot, îi smulge crucifixul de lemn din cingătoare, îl rupe în bucăţi şi dă cu el de pământ, apoi strigă ceva foarte tare. Piratul se plecă adânc în faţa lui, în timp ce gărzile săriră cu săbiile ridicate.

— Opriţi-vă! Nu-l omorâţi! Yabu era uimit că cineva putea să aibă neobrăzarea să se poarte cu o asemenea lipsă de cuviinţă în faţa lui. Barbarii ăştia sunt dincolo de orice închipuire!

— Da, spuse Omi-san, mintea fiindu-i luată cu asalt de întrebările pe care le aducea cu sine o asemenea faptă.

Preotul era încă în genunchi, uitându-se fix la crucifixul făcut bucăţi. Ei îl priviră cum întinse o mână tremurândă şi adună lemnul pângărit. Spuse ceva piratului, pe o voce joasă, aproape blândă. Închise ochii, îşi împreună degetele şi buzele-i începură să se mişte încet. În faţa jalnicului său echipaj, căpetenia piraţilor se uita la ei nemişcat, cu ochii-i albaştri, spălăciţi, ca de pisică, fără să clipească.

Yabu spuse:

— Omi-san, mai întâi vreau să merg pe corabie. Apoi vom începe. Vocea i se îngroşa în timp ce contempla plăcerea ce şi-o promisese. Vreau să începem cu cel cu păr roşu din capătul rândului, bărbatul pricăjit.

Omi se dădu mai aproape şi-şi coborî vocea gâtuită de emoţie.

— Cer iertare, Alteţă, dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Niciodată de când barbarii portughezi au venit aici. Nu este crucifixul simbolul lor sacru? Nu sunt ei *totdeauna* plini de respect faţă de preoţii lor? Nu îngenunchează ei mereu în faţa lor? Aşa cum fac creştinii noştri? Nu au preoţii toată puterea asupra lor?

— Unde vrei să ajungi?

— Noi toţi îi urâm pe portughezi, Alteţă, Toţi, în afară de creştinii noştri, *neh?* Poate că aceşti barbari sunt mai de preţ

pentru înălţimea ta vii decât morţi.

— Cum adică?

— Pentru că ei sunt fără asemănare. Ei sunt anticreştini! Probabil că un om înţelept ar putea să găsească o cale să folosească ura lor — sau necredinţa — în folosul nostru. Ei sunt proprietatea înălţimii tale, poţi face cu ei ce pofteşti. *Neh?*

Da. Şi eu vreau să-i văd în chinuri, gândi Yabu. Da, dar poţi oricând să te bucuri de asta. Ascultă-l pe Omi. El e un sfetnic bun. Dar poţi avea încredere în el? Are un motiv ascuns ca să spună asta? Gândeşte-te.

— Ikawa Jikkyu este creştin, îl auzi pe nepotul lui spunând, numindu-l pe duşmanul lui de moarte — unul din neamurile şi aliaţii lui Ishido —, care se învecina cu el la hotarul de apus. Preotul ăsta împuţit nu-şi are lăcaşul acolo? S-ar putea ca aceşti barbari să vă ofere cheia întregului ţinut al lui Ikawa. Poate şi al lui Ishido. Poate chiar al lui Toranaga, adăugă Omi cu sfială.

Yabu cercetă faţa lui Omi, încercând să citească ce ascundea. Apoi ochii i se îndreptară spre corabie. Acum nu mai avea nici o îndoială că fusese trimisă de zei. Da. Era însă de piază bună sau de piază rea?

Lăsă la o parte propria-i plăcere pentru siguranţa clanului său.

— Sunt de acord. Dar mai întâi frânge cerbicia acestor piraţi. Învaţă-i bunele purtări. Mai ales pe *el.*

*

* *

— Doamne Dumnezeule! bolborosea Vinck.

— Ar trebui să spunem o rugăciune, zise van Nekk.

— Abia am spus una.

— Poate ar fi bine să mai spunem una. Doamne Dumnezeule, ce bine mi-ar prinde un strop de rachiu.

Erau claie peste grămadă într-o pivniţă adâncă, una din multele folosite de pescari ca să depoziteze peştele uscat la soare. Samuraii îi mânaseră ca pe o turmă prin piaţă, apoi în jos, pe-o scară, şi acum erau încuiaţi sub pământ. Pivniţa era, de fapt, o groapă pătrată, lată de cinci paşi şi adâncă de patru. Tavanul era din scânduri acoperite cu un strat gros de

pământ şi cu un singur chepeng în el.

— Dă-te jos de pe piciorul meu, maimuţă afurisită!

— Închide ochii, dacă ţi-e ruşine, bobocule, spuse Pieterzoon, pus pe glume. Hei, Vinck, aghioasă ştirbă, dă-te niţel mai încolo, ai mai mult loc decât noi toţi! Doamne, ce bună ar fi o bere rece! Mişcă-te!

— N-am cum, Pieterzoon. Şi-n gaură de şarpe ai avea mai mult loc.

— Căpitanul general e de vină. El ocupă tot locul. Daţi-i un brânci. Treziţi-l! spuse Maetsukker.

— Ei? Ce e? Lăsaţi-mă-n pace. Ce se-ntâmplă? Mi-e rău. Trebuie să stau întins. Unde suntem?

— Daţi-i pace. E bolnav. Hai, Maetsukker, ridică-te, pentru Dumnezeu. Furios, Vinck îl ridică pe Maetsukker în sus şi-l împinse în perete.

Nu era loc pentru toţi să stea lungiţi sau cât de cât mai comod. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea întins cât era de lung sub chepeng, unde avea ceva mai mult aer, cu capul sprijinit pe mantaua făcută sul. Blackthorne stătea rezemat într-un colţ, cu ochii pironiţi în chepeng. Echipajul îl lăsase-n ale lui, ţinându-se, pe cât putea, mai departe de el, cunoscându-i, după atâta amar de vreme, toanele şi violenţa explozivă, ameninţătoare, ce se ascundeau întotdeauna sub liniştea-i aparentă.

Maetsukker îşi ieşi din sărite şi-i trase un pumn lui Vinck în pântece.

— Lasă-mă-n pace, ori te omor, ticălosule!

Vinck se năpusti spre el, dar Blackthorne îi înşfăcă pe amândoi şi le îndesă capetele în perete.

— Tacă-vă gura la toţi, spuse el blând.

Făcură cum li se ceruse.

— Ne împărţim în carturi. Un cart doarme, altul stă jos şi altul în picioare. Spillbergen stă lungit până se înzdrăveneşte. Colţul ăla va fi latrina.

Îi împărţi. După ce se aranjară, era mai bine.

Trebuie-să scăpăm de aici în cel mult o zi, altfel ajungem prea slabi, gândi Blackthorne. Când aduc scara înapoi să ne dea apă sau mâncare. Asta va trebui să fie diseară sau mâine noapte. De ce ne-au închis aici? Noi nu suntem o ameninţare

pentru ei. Am putea să-l ajutăm pe *daimyo.* Oare o să înţeleagă? Era singurul fel de a-i arăta că preotul este adevăratul nostru duşman. O să înţeleagă? Preotul a înţeles.

„Poate că Domnul îţi va ierta sacrilegul, dar eu nu”, îi spusese părintele Sebastio foarte încet. „N-am să am niciodată odihnă până ce tu şi păcătoşii tăi n-o să fiţi raşi de pe faţa pământului.”

Sudoarea i se prelingea pe obraji şi pe bărbie. O şterse. Stătea cu urechea ciulită ca atunci când se afla pe corabie şi dormea, sau când era de cart şi gândurile-i rătăceau; atâta doar cât s-audă pericolul înainte de a se întâmpla.

Trebuie să ieşim de aici şi să luăm corabia. Mă întreb ce-o face Felicity. Şi copiii. Ia, să vedem, Tudor are acum şapte ani şi Lisbeth are... Noi suntem plecaţi din Amsterdam de un an, unsprezece luni şi şase zile, mai pune treizeci şi şapte de zile pentru aprovizionare şi drumul de la Chatham până acolo, adaugă, în sfârşit, unsprezece zile, cât avea ea la îmbarcarea din Chatham. Asta e vârstă ei exactă, dacă totul e bine. Trebuie să fie bine. Felicity o să facă mâncare, o să stea de veghe, o să spele şi-o să sporovăiască în timp ce copiii vor creşte la fel de puternici, la fel de neînfricaţi ca mama lor. Are să fie bine când o să fiu iar acasă şi ne vom plimba împreună pe ţărm, prin crânguri şi prin poieni, şi în ţara minunată care este Anglia.

De-a lungul anilor ajunsese să se gândească la ei ca la personajele unei piese de teatru, oameni pe care i-ai iubit, pentru care ţi-a sângerat inima, piesa neterminându-se niciodată. Altfel, durerea de a fi mereu plecat ar fi prea mare. Aproape că putea să numere zilele cât stătuse acasă în cei unsprezece ani de căsătorie. Sunt puţine, gândi, prea puţine.

„E o viaţă grea pentru o femeie, Felicity”, îi spusese atunci. Şi ea-i răspunsese: „Viaţa oricum e grea pentru o femeie”. Ea avea pe-atunci şaptesprezece ani, şi era înaltă, şi avea părul lung, şi era senzua...

Urechile-i spuseră să fie atent.

Oamenii stăteau în capul oaselor, sau rezemaţi, sau încercau să doarmă. Vinck şi Pieterzoon, amici buni, sporovăiau în şoaptă. Van Nekk se uita pierdut, în gol, ca şi

ceilalţi. Spillbergen era pe jumătate treaz şi Blackthorne gândi că omul era mult mai puternic decât te-ai fi aşteptat.

Se făcu brusc tăcere când auziră paşi deasupra. Paşii se opriră. Voci joase, în limba care suna atât de ciudat şi dur. Blackthorne gândi că recunoaşte glasul samuraiului — Omi-san? Da, acesta-i era numele, dar nu putea fi sigur. Într-o clipă vocile se opriră şi paşii se îndepărtară.

— Crezi c-o să ne dea să mâncăm, pilotule? întrebă Sonk.

— Da.

— Tare-aş bea ceva. Dumnezeul meu, nişte bere rece, spuse Pieterzoon.

— Taci odată! spuse Vinck. Bagi omu-n boală!

Blackthorne îşi simţea cămaşa leoarcă. Şi mirosul de sudoare. Zău că mi-ar prinde bine o baie, gândi şi, brusc, zâmbi, aducându-şi aminte.

În ziua aceea, Mura şi ceilalţi îl căraseră în camera caldă şi îl aşezaseră pe o bancă de piatră, mădularele fiindu-i încă amorţite şi abia putându-şi-le mişca. Cele trei femei, îndrumate de cotoroanţa bătrână, începuseră să-l dezbrace şi el încercase să le oprească, dar, ori de câte ori făcea o mişcare, unul din bărbaţi îi apăsa un nerv şi-l silea să stea liniştit şi, oricât a urlat şi-a blestemat, ele au continuat să-l dezbrace până a rămas gol. Nu că-i era ruşine să se afle gol în faţa unei femei, dar fiecare se dezbracă singur, aşa se obişnuieşte. Lui nu-i plăcea să fie dezbrăcat de nimeni, cu atât mai mult de aceşti băştinaşi necivilizaţi. Era prea de tot să fii dezbrăcat în public ca un copil neajutorat şi să fii spălat peste tot, ca un bebeluş, cu apă caldă, înspumată şi parfumată, în vreme ce ele sporovăiau şi zâmbeau, iar tu zăceai pe spate. Apoi se produsese erecţia şi, pe cât încerca s-o oprească, pe atât era mai rău — cel puţin el aşa credea, dar nu şi femeile. Ochii li se făcuseră mari şi el începu să roşească. Doamne Dumnezeule, unul şi atotputernic, nu se poate să mi se întâmple aşa ceva, dar se întâmplase şi bătrâna bătea din palme de uimire, spunând ceva, iar ceilalţi încuviinţaseră. Ea-şi clătinase capul plină de respect şi mai zisese altceva, apoi toţi dăduseră iarăşi din cap.

Mura spusese cu gravitate: „Căpitan-san, mama-san mulţumeşte la tine, aşa ceva n-a văzut la toată viaţa ei, acum

moare fericită!” El şi ceilalţi se plecaseră deodată, apoi, Blackthorne îşi dăduse seama în ce situaţie caraghioasă era şi începuse să râdă. Ei fuseseră uimiţi, apoi râseseră cu toţii, dar lui râsul îi secătuise vlaga şi bătrâna se întristase puţin şi o spusese, şi asta-l făcuse să râdă şi mai mult, la fel ca pe ceilalţi. Apoi îl băgaseră cu mişcări blânde în apa fierbinte, pe care curând n-o mai putuse suporta, şi-l aşezaseră din nou pe bancă, abia respirând. Femeia îl ştersese de apă şi apoi venise bărbatul bătrân şi orb. Blackthorne nu mai fusese niciodată masat. La început încercase să reziste degetelor scormonitoare, dar apoi mişcările magice îl copleşiseră şi, curând, aproape că torcea ca o pisică în timp ce mâinile găseau nodurile şi dădeau drumul sângelui sau elixirului ce stătea ascuns sub piele, muşchi şi tendoane.

Apoi fusese dus la culcare, curios de moleşit, pe jumătate în stare de vis, iar fata era acolo. Ea avusese răbdare cu el şi, după ce dormise, când îşi recăpătase vigoarea, el o avu, dar cu grijă şi tandreţe, deşi asta se întâmpla după atâta amar de vreme.

N-o întrebase cum o cheamă şi, dimineaţa, când Mura, neliniştit şi foarte speriat, trăsese de el să se scoale, ea nu mai era acolo.

Blackthorne oftă. Viaţa este minunată, gândi.

În pivniţă, Spillbergen bombănea din nou, Maetsukker îşi pipăia capul şi se văita, nu de durere, ci de teamă, musul Croocq era aproape sfârşit şi Jan Roper spuse:

— Ce-i de râs, pilotule?

— Du-te dracului!

— Să-mi fie cu iertare, pilotule, spuse van Nekk, dezvăluind cu grijă ceea ce era în minţile tuturor, a fost foarte neînţelept să-l ataci pe preot în faţa ticălosului ăluia împuţit de galben.

Încuviinţarea fu generală, deşi exprimată cu grijă.

— Dacă n-o făceai, nu cred că dădeam de beleaua asta nenorocită. Van Nekk nu mai veni lângă Blackthorne. Tot ce trebuie să faci e să-ţi pui capul în ţărână când Ticăloşia Sa e prin preajmă, şi-atunci toţi sunt blânzi ca nişte mieluşei.

El aşteptă un răspuns, dar Blackthorne nu dădu nici unul, doar se întoarse spre chepeng. Ca şi cum nu s-ar fi spus

nimic. Stânjeneala lor crescu.

Paulus Spillbergen se ridică într-un cot cu mare greutate:

— Ce spui tu, Baccus?

Van Nekk se duse la el şi-i explică despre preot, şi cruce, şi de ce erau acolo... Astăzi ochii-l dureau mai rău ca niciodată.

— Da, asta a fost, pilotule, spuse Spillbergen. Da, aş zice destul de greşit... dă-mi puţină apă. Acum iezuiţii n-or să ne mai lase-n pace deloc.

— Trebuia să-i fi frânt gâtul, pilotule. Oricum iezuiţii n-or să ne dea pace, spuse Jan Roper. Sunt nişte păduchi scârboşi şi, dacă ne aflăm în groapa asta împuţită, asta e pedeapsa Domnului.

— Asta-i o prostie, Roper, spuse Spillbergen. Ne aflăm aici pentru...

— E pedeapsa Domnului! Noi trebuia să ardem toate bisericile din Santa Magdalena, nu numai două. Trebuia. Haznalele diavolului!

Spillbergen lovi anemic o muscă.

— Trupele spaniole se regrupau şi noi eram mai puţini, cincisprezece la unu. Dă-mi puţină apă! Noi jefuisem oraşul, ne luasem prada şi-i pusesem cu capetele-n ţărână. Dacă rămâneam, am fi fost omorâţi, dacă nu ne retră...

— Ce conta, de vreme ce-ndeplineam lucrarea Domnului? Noi l-am înşelat.

— Poate că noi ne aflăm aici ca să-ndeplinim opera Domnului, spuse van Nekk împăciuitor, pentru că Roper era un om bun, deşi fanatic, un negustor deştept şi fiul partenerului său. Pesemne că noi putem să le-arătăm băştinaşilor cât de greşite sunt căile lor papistaşe. Probabil că am putea să-i convertim la adevărata credinţă.

— Foarte exact, spuse Spillbergen. El se simţea încă slăbit, dar puterea îi revenea. Cred că trebuia să te fi sfătuit cu Baccus, pilotule. La urma urmelor, el e negustorul şef. El e foarte bun la schimburile cu sălbaticii. Daţi-mi apă, am spus!

— N-avem deloc, Paulus. Posomoreala lui van Nekk crescu. Nu ne-au dat nici mâncare, nici apă. Nici măcar o găleată în care să ne facem nevoile.

— Ei bine, cereţi una! Şi puţină apă! Dumnezeule mare,

mi-e sete. Cereţi apă! Tu!

Vinck se uită la Blackthorne, dar acesta stătea cu privirea pironită-n chepeng, aşa că Vinck se aşeză sub deschizătură şi strigă:

— Hei! Voi de-acolo! Daţi-ne blestemata aia de apă! Vrem mâncare şi apă!

Nu veni nici un răspuns. Strigă din nou. Nimic. Treptat ceilalţi îi preluară strigătul. Toţi în afară de Blackthorne. Curând panica şi greaţa de a se găsi închişi li se strecurară în glasuri şi începură să urle ca lupii.

Chepengul se deschise. Omi se uita la ei. Lângă el era Mura. Şi preotul.

— Apă! Şi mâncare, pentru Dumnezeu! Daţi-ne drumul de-aici!

Curând toţi ţipau iar.

Omi făcu semn lui Mura, care încuviinţă din cap şi plecă. Puţin mai târziu Mura se întoarse cu un alt pescar, cărând, fiecare de câte o parte, un hârdău mare. Goliră conţinutul, resturi de peşte împuţit şi apă de mare, în capul prizonierilor.

Oamenii din pivniţă se împrăştiară încercând să scape, dar nu reuşiră. Spillbergen tuşea, aproape sufocându-se. Unii alunecară şi fură călcaţi în picioare. Blackthorne nu se mişcase din colţ. Se uita ţintă la Omi şi-l ura.

Apoi Omi începu să vorbească. Era o linişte plină de spaimă, întreruptă doar de tusea şi poticnelile lui Spillbergen. Când Omi termină, preotul veni agitat spre gura pivniţei.

— Acestea sunt ordinele lui Kasigi Omi: Veţi începe să vă purtaţi ca fiinţe umane civilizate. Nu veţi mai face scandal. Dacă veţi continua, data viitoare cinci hârdaie vor fi turnate în pivniţă, apoi zece, apoi douăzeci. Vi se va da mâncare şi apă de două ori pe zi. Când veţi fi învăţat să vă purtaţi cum se cuvine, o să fiţi lăsaţi să ieşiţi printre oameni. Seniorul Yabu, plin de mărinimie, v-a cruţat vieţile, cu condiţia să-l slujiţi cu credinţă. Toate vieţile, în afară de una. Unul dintre voi trebuie să moară. În amurg. Voi urmează să-l alegeţi. Dar tu — arătă spre Blackthorne — nu va trebui să fii cel ales. Încurcat, preotul respiră adânc, se înclină spre samurai şi se

trase înapoi.

Omi cercetă scrutător groapa. Văzu ochii lui Blackthorne şi le simţi ura. Îmi va trebui mult ca să-nfrâng cerbicia, acestui om, gândi. N-are importanţă. Timp este berechet.

Chepengul fu trântit la loc.

Capitolul 3

Yabu zăcea în baia fierbinte, mai mulţumit şi mai sigur de sine ca oricând. Corabia îşi dezvăluise bogăţia şi aceasta îi dădea o putere cum nici nu visase.

— Vreau ca mâine totul să fie dus la ţărm, spusese. Puneţi muschetele la loc, în lăzile lor. Acoperiţi totul cu plase sau pânză de sac.

Cinci sute de muschete, gândi plin de încântare. Mai mult praf de puşcă şi ghiulele decât are Toranaga în toate cele Opt Provincii. Şi douăzeci de tunuri, cinci mii de obuze şi o grămadă de muniţie. Lăzi cu săgeţi de foc. Totul de cea mai bună calitate europeană.

— Mura, ai să faci rost de hamali. Igurashi-san, vreau ca tot acest armament, precum şi tunurile, să fie dus în castelul meu din Mishima, imediat şi în mare taină. Eşti direct răspunzător.

— Da, stăpâne.

Fuseseră în cala principală a navei şi toţi îl priviseră cu gurile căscate; Igurashi, un bărbat înalt, suplu, cu un singur ochi, şeful suitei lui; Zukimoto, administratorul său, împreună cu zece săteni, lac de sudoare, care descuiaseră lăzile sub supravegherea lui Mura şi a gărzii lui personale de patru samurai. Ştia că ei nu-i înţelegeau bucuria, nici nevoia ca totul să fie făcut în mare taină. Până aici e bine, gândi.

Când portughezii descoperiseră pentru prima oară Japonia în 1542, introduseseră muschetele şi praful de puşcă. Peste optsprezece luni le făceau şi japonezii. Nu erau la fel de bune precum cele europene, dar asta nu conta, pentru că armele erau socotite aproape o noutate şi, multă vreme, fuseseră folosite doar la vânătoare, dar chiar şi pentru asta arcurile erau cu mult mai precise. În plus, şi foarte important, războiul la japonezi era aproape un ritual; se lupta corp la corp, sabia fiind cea mai onorabilă armă. Folosirea armelor de foc era socotită o laşitate şi o dezonoare, total împotriva codului samurailor, *bushido,* Calea Războinicului, care-l obliga pe samurai să lupte cu demnitate, să trăiască în demnitate şi să moară cu demnitate; să fie de-a pururi credincios şi supus seniorului

său; să nu se teamă de moarte, să-şi rişte chiar viaţa pentru a-şi îndeplini îndatoririle; să fie mândru de propriu-i nume şi să-l păstreze nepătat.

De ani Yabu avea o teorie ţinută în mare taină. În sfârşit, gândi el plin de bucurie, poţi s-o dezvolţi şi s-o pui în aplicare: Cinci sute de samurai aleşi pe sprânceană, înarmaţi cu muschete, *dar pregătiţi ca o unitate de sine stătătoare,* în avangarda celor douăsprezece mii de soldaţi din trupele tale obişnuite, sprijiniţi de cele douăzeci de tunuri, folosite într-un chip anume de oameni anume pregătiţi, instruiţi şi ei tot ca o *unitate.* O strategie nouă pentru o eră nouă! În războiul care vine, armele de foc ar putea fi hotărâtoare!

Cum rămâne cu *bushido?* îl întrebaseră întotdeauna umbrele strămoşilor lui.

Cum rămâne cu *bushido?* le întorsese şi el mereu întrebarea.

Dar nu-i răspunseseră niciodată.

Nicicând, nici în cele mai nebuneşti vise, nu se gândise c-ar putea vreodată să aibă cinci sute de puşti. Dar acum le avea pe degeaba şi era singurul care ştia cum să le folosească. Dar de partea cui? De partea lui Toranaga sau a lui Ishido? Sau să aştepte şi, poate în cele din urmă, să fie el învingătorul?

— Igurashi-san, vei călători noaptea şi vei asigura o pază desăvârşită.

— Da, stăpâne.

— Mura, asta trebuie să rămână o taină, altfel satul va fi şters de pe faţa pământului.

— N-o să răsufle o vorbă, stăpâne. Pot să mă pun chezaş pentru satul meu, dar nu şi pentru tot drumul sau pentru celelalte sate. Cine ştie unde sunt iscoade? De la noi n-o să răsufle nimic.

Apoi Yabu se dusese în camera ferecată. Aici se aflau ceea ce el bănuia a fi pradă pirateresc: talere de aur şi argint, potire, candelabre, podoabe şi câteva picturi religioase în rame frumos lucrate. Un cufăr era plin cu haine femeieşti brodate cu migală în fir de aur şi pietre colorate.

— Aurul şi argintul au să fie topite şi schimbate în lingouri pentru vistierie, spusese Zukimoto. Era un bărbat ordonat,

meticulos, trecut de patruzeci de ani şi nu era samurai. Cu ani în urmă fusese preot-războinic budist, dar *taikō,* protectorul, îi distrusese mânăstirea într-o campanie de curăţire a ţării de anumite mânăstiri şi secte războinice budiste, care nu voiau să-i recunoască suzeranitatea absolută. Zukimoto, prin mită, reuşise să scape de la o moarte timpurie şi se făcuse negustor ambulant şi, în cele din urmă, negustor mărunt de orez. Acum zece ani se alăturase administraţiei lui Yabu şi ajunsese de neînlocuit.

— Cât priveşte hainele, s-ar putea ca firul de aur şi pietrele preţioase să fie valoroase. Cu permisiunea Voastră, voi pune să fie împachetate şi trimise la Nagasaki împreună cu tot ce se poate salva.

Portul Nagasaki, din extremitatea sudică a insulei Kyushu, era antrepozitul şi piaţa de comerţ legală a portughezilor.

— S-ar putea ca barbarii să plătească bine pentru aceste obiecte răzleţe.

— Bun. Ce-i cu baloturile din cealaltă cală?

— Toate sunt cu ţesături groase. Complet nefolositore pentru noi, Alteţă, fără absolut nici o căutare pe piaţă. Dar asta trebuie să vă placă.

Zukimoto deschisese casa de bani. În ea se găseau douăzeci de mii de monezi de argint. Dubloni spanioli. De cea mai bună calitate.

Yabu se mişcă în baie. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi gât cu un prosop mic, alb şi se cufundă mai adânc în apa fierbinte şi parfumată. Dacă acum trei zile, îşi spuse, ţi-ar fi prezis un ghicitor c-au să ţi se-ntâmple toate astea, l-ai fi pus să-şi înghită limba pentru minciuni sfruntate.

În urmă cu trei zile el se afla la Yedo, capitala lui Toranaga. Mesajul lui Omi sosise în amurg. Categoric, nava trebuia cercetată imediat, dar Toranaga se găsea încă la Osaka pentru întâlnirea cu seniorul şi generalul Ishido, iar cât lipsea îi invitase pe Yabu şi pe toţi prietenii *daimyo* din vecinătate să-l aştepte la reşedinţa sa până se întoarce. O asemenea invitaţie nu putea fi refuzată fără urmări periculoase. Yabu ştia că el şi ceilalţi *daimyo* independenţi, precum şi familiile lor, erau, pur şi simplu, un plus de protecţie pentru Toranaga şi că, deşi, bineînţeles, cuvântul

nu s-ar folosi niciodată, ei erau ostateci pentru siguranţa întoarcerii lui Toranaga din Osaka, fortăreaţa de nepătruns a duşmanului, unde se ţinea întrunirea. Toranaga era preşedintele Consiliului Regenţilor pe care *taikō* îl desemnase pe patul de moarte ca să conducă împărăţia pe timpul cât era minor fiul său, Yaemon, care acum avea şapte ani. Erau cinci regenţi, toţi *daimyo* de vază, dar numai Toranaga şi Ishido aveau putere reală.

Yabu cântărise cu grijă toate temeiurile de a merge la Anjiro, şi primejdiile plecării şi motivele de a rămâne pe loc. Apoi trimisese după soţie şi după concubina sa favorită. O concubină era o ţiitoare îngăduită de lege. Un bărbat putea să aibă, în acelaşi timp, câte concubine voia, dar numai o singură soţie.

— Nepotul meu, Omi, tocmai ce mi-a trimis vorbă, în mare taină, că o navă barbară a sosit în Anjiro.

— Una din Corăbiile Negre? îl întrebase soţia lui emoţionată.

Acestea erau uriaşele, neînchipuit de bogatele nave de comerţ care circulau anual, purtate de vânturile musonice, între Nagasaki şi colonia portugheză Macao, ce se afla în sud, pe pământul Chinei, la aproape o mie de mile.

— Nu, dar s-ar putea să fie bogată. Eu plec imediat. Voi trebuie să spuneţi că nu mă simt bine şi nu pot fi deranjat sub nici o formă. Am să fiu înapoi în cinci zile.

— Asta e nespus de primejdios, îl prevenise soţia lui. Seniorul Toranaga a dat porunci clare ca noi să rămânem aici. Sunt sigură că o să cadă la înţelegere cu Ishido şi e prea puternic ca să-ţi îngădui tu să-l nesocoteşti. Alteţă, nu putem chezăşui că n-o să se găsească cineva care să bănuiască adevărul, sunt iscoade pretutindeni. Dacă Toranaga se întoarce şi te găseşte plecat, lipsa ta va fi rău înţeleasă. Duşmanii tăi îi vor otrăvi sufletul împotriva ta.

— Da, adăugase concubina. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie s-o ascultaţi pe doamna, soţia Voastră. Ea are dreptate. Seniorul Toranaga niciodată n-ar crede că i-aţi nesocotit poruncile doar ca să vă uitaţi la o corabie barbară. Vă rog trimiteţi pe altcineva.

— Dar asta nu e o corabie barbară obişnuită. *Nu este*

portugheză. Ascultaţi-mă. Omi spune că e dintr-o altă ţară. Aceşti oameni vorbesc o limbă diferită şi au *ochi albaştri* şi *păr auriu.*

— Omi-san a înnebunit. Sau a bătut prea mult *saké,* spusese soţia lui.

— E o treabă mult prea însemnată ca să vă ardă de glume, atât ţie cât şi lui.

Soţia sa se înclinase, îşi ceruse iertare şi spusese că avea dreptate s-o pună la punct, dar că observaţia ei nu fusese o luare în derâdere. Era o femeie micuţă, subţire, cu zece ani mai în vârstă decât el, care-i dăruise câte un copil la fiecare an — timp de opt ani, până ce pântecele i se secătuise —, iar dintre aceştia, cinci fuseseră băieţi. Trei se făcuseră soldaţi şi muriseră vitejeşte în războiul împotriva Chinei. Un altul se făcuse preot budist, iar pe ultimul, care acum avea nouăsprezece ani, el îl dispreţuia.

Soţia lui, doamna Yuriko, era singura femeie de care-i fusese vreodată teamă, singura femeie pe care o preţuise vreodată — în afară de mama lui, acum moartă — şi ea-i conducea gospodăria cu o mână de fier.

— Din nou îmi cer iertare, zisese ea. A dat Omi-san amănunte în privinţa încărcăturii?

— Nu. El n-a cercetat-o, Yuriko-san. Spune că a sigilat-o imediat, pentru că era atât de neobişnuită. Până acum n-a fost niciodată pe aici o navă care să nu fie portugheză, *neh?* El mai zice că e o navă de război. Cu douăzeci de tunuri pe punţile ei.

— A! Atunci trebuie să meargă de-ndată cineva.

— Am să mă duc chiar eu.

— Te rog, mai gândeşte-te. Trimite-l pe Mizuno. Fratele tău este deştept şi chibzuit. Te rog din suflet nu te duce.

— Mizuno e slab şi nu te poţi bizui pe el.

— Atunci porunceşte-i să-şi facă *seppuku* şi-ai terminat cu el, spusese ea cu asprime.

Seppuku, numit uneori şi harachiri, sinucidere rituală prin spintecarea pântecelui, era singurul mod prin care un samurai îşi putea ispăşi onorabil o ruşine, un păcat sau o vină, şi era îngăduit numai pentru casta samurailor. Toţi samuraii — femei şi bărbaţi — erau pregătiţi încă din

copilărie fie pentru actul în sine, fie ca să ia parte la ceremonie ca secundant. Femeile îşi făceau *seppuku* tăindu-şi beregata cu un pumnal.

— Mai târziu, nu acum, îi spusese Yabu soţiei lui.

— Atunci trimite-l pe Zukimoto. Te poţi bizui cu siguranţă pe el.

— Dacă Toranaga n-ar fi ordonat ca toate soţiile şi concubinele să stea şi ele aici, te-aş fi trimis pe tine. Dar ar fi prea periculos. Trebuie să mă duc. N-am de ales. Yuriko-san, tu-mi spui că vistieria e goală şi că nu mai am nici o trecere la ticăloşii de cămătari. Zukimoto zice că noi luăm cele mai mari taxe de la ţărani. Trebuie să am mai mulţi cai, mai multe arme şi mai mulţi samurai. Poate că nava o să asigure mijloacele necesare.

— Poruncile seniorului Toranaga au fost destul de clare, Alteţă. Dacă el se-ntoarce şi află...

— Da, *dacă* se întoarce, doamnă. Eu tot mai cred că şi-a vârât singur gâtu-n laţ. Seniorul Ishido are opt mii de samurai numai în castelul Osaka şi-n împrejurimi. Toranaga trebuie să fi fost nebun să se ducă acolo cu câteva sute de oameni.

— El e mult prea viclean ca să se arunce unde nu e nevoie, spusese ea convinsă.

— Dacă eu aş fi în locul lui Ishido şi l-aş avea în mână, l-aş ucide imediat.

— Da, spusese Yuriko. Dar mama moştenitorului e încă ostatică în Yedo, până se întoarce Toranaga. Seniorul Ishido n-o să-ndrăznească să se atingă de Toranaga atâta vreme cât ea nu e în siguranţă înapoi, la Osaka.

— Eu l-aş omorî. Dacă doamna Ochiba trăieşte sau moare, n-are importanţă. Moştenitorul e în siguranţă în Osaka. Cu Toranaga mort, succesiunea e sigură. Toranaga e singura ameninţare reală pentru moştenitor, el este singurul care poate să folosească Consiliul Regenţilor, uzurpând puterea lui *taikō* şi omorând băiatul.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar s-ar putea ca generalul Ishido să-i atragă de partea sa pe ceilalţi trei regenţi şi să-l acuze pe Toranaga de înaltă trădare. Asta ar însemna sfârşitul lui Toranaga, *neh?* spusese concubina.

— Da, doamnă, dacă Ishido ar putea, ar face-o, dar nu cred că poate, nici chiar Toranaga nu poate. *Taikō* a ales pe cei cinci regenţi foarte înţelept. Ei se dispreţuiesc atât de mult unul pe celălalt, încât e aproape cu neputinţă să cadă la înţelegere asupra vreunui lucru.

Înainte de a lua puterea, cei cinci mari *daimyo* juraseră public credinţă veşnică faţă de *taikō,* care era pe moarte, şi faţă de fiul său şi urmaşii urmaşilor lui. De faţă cu toţi, făcuseră jurăminte sacre hotărând să fie toţi un gând şi-o faptă în Consiliu şi juraseră să transmită împărăţia neştirbită lui Yaemon, când acesta va împlini vârsta majoratului, la cea de a cincisprezecea sa aniversare.

— O asemenea conducere înseamnă că, de fapt, nimic nu poate fi schimbat până ce Yaemon nu devine urmaş.

— Dar într-o bună zi, Alteţă, patru regenţi se vor uni împotriva unuia — din pizmă, teamă sau ambiţie — *neh?* Cei patru se vor supune astfel ordinelor lui *taikō* şi va începe un război, *neh?*

— Da, dar va fi un război de mică însemnătate, doamnă, şi cel care va rămâne singur va fi distrus şi pământurile îi vor fi împărţite de învingători, care apoi vor trebui să numească pe cel de al cincilea regent, iar, cu timpul, vor fi din nou patru contra unu şi din nou cel singur va fi zdrobit şi pământurile lui confiscate — exact cum a plănuit *taikō.* Singura mea problemă este: cine va rămâne singur de data asta, Ishido sau Toranaga?

— Toranaga va fi cel singur.

— De ce?

— Ceilalţi se tem prea mult de el deoarece toţi *ştiu* că, în adâncul inimii, doreşte să fie *shōgun,* oricât de mult ar tăgădui.

Shōgun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. *Shōgun* însemna dictator militar suprem. Numai un singur *daimyo* din toţi putea să deţină titlul şi numai Maiestatea sa imperială, împăratul care guverna, Fiul Cerului, care trăia în izolare cu familiile imperiale în Kyoto, putea să acorde titlul.

O dată cu numirea *shōgun*-ului veneau însemnele puterii absolute: sigiliul şi mandatul imperial. *Shōgun*-ul conducea

în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, pentru că el cobora direct din zei. Ca atare, orice *daimyo* care se opunea *shōgun-ului* era pe dată declarat potrivnic tronului şi imediat proscris, iar pământurile lui confiscate.

Împăratul era venerat ca o divinitate, pentru că el cobora pe linie directă din zeiţa Soare, Amaterasu Omikami, unul din copiii zeilor Izanagi şi Izanami, cei care au creat insulele Japoniei din bolta cerească. Prin drept divin, împăratul guverna şi stăpânea tot pământul şi i se dădea ascultare, fără putinţă de tăgadă. Dar, în fapt, de mai bine de şase secole, puterea reală era în spatele tronului.

În urmă cu şase veacuri se produsese o schismă, când două din cele trei familii ilustre şi rivale de samurai — Minowara, Fujimoto şi Takashima — sprijiniseră pretendenţi rivali la tron şi aruncaseră ţara într-un război civil. După şaizeci de ani, familia Minowara a înfrânt-o pe Takashima, iar familia Fujimoto, rămasă neutră, a aşteptat să vadă de partea cui se înclină balanţa.

De atunci înainte, apărându-şi cu străşnicie puterea, *shōgun*-ii din familia Minowara au stăpânit ţara, au declarat *shōgunat-ul* lor ereditar şi au început să-şi mărite fiicele cu descendenţi imperiali. Împăratul şi întreaga Curte imperială erau complet izolaţi în palatele de piatră şi grădinile din Kyoto, zbătându-se mai tot timpul în lipsuri materiale, iar activităţile lor se mărgineau la respectarea ritualurilor *shinto,* străveche religie animistă a Japoniei, sau la unele îndeletniciri intelectuale, precum caligrafia, pictura, filozofia şi poezia.

Curtea Fiului Cerului putea fi dominată cu uşurinţă, pentru că, deşi poseda tot pământul, nu avea nici un venit. Numai *daimyo*-ii, samuraii aveau venituri şi dreptul de a percepe taxe. Aşa se făcea că, deşi toţi membrii Curţii imperiale erau deasupra samurailor ca rang, trăiau dintr-o subvenţie acordată curţii, stabilită de *shōgun,* sau de *kampaku* — principalul sfetnic civil —, sau de junta militară care conducea la vremea respectivă. Foarte puţini erau generoşi. Unii împăraţi au trebuit chiar să-şi vândă semnăturile pentru hrană. De multe ori nu erau bani îndeajuns nici pentru o încoronare.

În cele din urmă, *shōgun*-ii Minowara au pierdut puterea în favoarea celorlalţi, descendenţi din familiile Takashima sau Fujimoto. Cum războaiele civile au continuat de-a lungul secolelor, împăratul depindea din ce în ce mai mult de *daimyo*-ul care era destul de puternic ca să cucerească Kyoto. Când noul cuceritor al Kyoto-ului măcelărise *shōgun-ul* de la putere şi pe toţi descendenţii lui, urma — cu singura condiţie ca el să fie un Minowara, Takashima sau Fujimoto — să jure cu umilinţă supunere tronului şi, tot atât de umil, să-l invite pe împăratul lipsit de putere să-i acorde lui rangul de *shōgun.* Apoi, la fel ca predecesorii săi, avea să încerce să-şi extindă guvernarea dincolo de Kyoto, până ce şi el, la rândul lui, era învins de un altul. Împărăţii se căsătoreau, abdicau sau se urcau pe tron la bunul plac al *shōgunat*-ului. Dar întotdeauna, linia de sânge a împăratului se păstra cu sfinţenie.

Astfel, *shōgun*-ul era atotputernic, până ce un altul îi lua locul.

Mulţi au fost detronaţi de-a lungul secolelor o dată cu scindarea împărăţiei în fracţiuni tot mai mici. În ultima sută de ani, nici un *daimyo,* de unul singur, n-a avut suficientă putere ca să devină *shōgun.* În urmă cu doisprezece ani, generalul ţăran Nakamura avusese puterea şi obţinuse mandatul de la actualul împărat, Go-Nijo. Dar lui Nakamura nu i se putuse da rangul de *shōgun,* oricât de mult şi l-ar fi dorit, pentru că se născuse ţăran. Trebuise să se mulţumească cu rangul civil mult mai mic de *kampaku,* mare sfetnic şi, mai târziu, când demisionase din această funcţie în favoarea fiului său, Yaemon — deşi păstrase toată puterea, cum se obişnuia —, el a trebuit să se mulţumească cu rangul de *taikō.* Prin tradiţie, numai descendenţii din vechile, foarte ramificatele şi semizeieştile familii Minowara, Takashima şi Fujimoto erau îndrituiţi la rangul de *shōgun.*

Toranaga descindea din familia Minowara. Yabu putea să-şi traseze genealogia până la o vagă şi minoră ramură a familiei Takashima, legătură suficientă dacă ar fi fost să devină vreodată *shōgun.*

— Ehei, doamnă, bineînţeles că Toranaga vrea să ajungă *shōgun,* dar n-o să izbutească niciodată. Ceilalţi regenţi îl

dispreţuiesc şi se tem de el. Ei îl ţin în frâu după cum a plănuit *taikō.* Se aplecase în faţă şi-şi privise cu atenţie soţia. Tu zici că Toranaga are să piardă în faţa lui Ishido?

— Va fi izolat, da. Dar, în cele din urmă, nu cred c-o să piardă, Alteţă. Eu te rog să nu încâlci poruncile seniorului Toranaga şi să nu pleci din Yedo numai ca să cercetezi corabia barbară, oricât de neobişnuită spune Omi că este. Te rog trimite-l pe Zukimoto la Anjiro.

— Dar dacă corabia are lingouri? Aur sau argint? Ai avea Încredere în Zukimoto sau în oricare din ofiţerii noştri?

— Nu, spusese soţia lui.

Aşa că, în noaptea aceea, el se furişase în taină din Yedo, doar cu cincizeci de oameni. Acum avea putere şi bogăţie, cum nu visase niciodată, şi prizonieri aparte, dintre care unul urma să moară la noapte. Aranjase să fie pregătiţi pentru mai târziu o curtezană şi un băiat. Mâine în zori se va întoarce la Yedo, iar pe la apusul soarelui armele şi lingourile îşi vor începe călătoria lor secretă.

Ehei, armele! gândi el, jubilând de bucurie. Armele şi planul meu, laolaltă, îmi vor da puterea să-l fac pe Ishido să câştige, sau pe Toranaga, pe acel pe care-l voi alege. Apoi voi ajunge regent în locul celui care a pierdut, *neh?* De ce nu chiar *shōgun?* Da. Acum totul e cu putinţă.

Îşi lăsă cu încântare gândurile să rătăcească. Cum să folosesc cele douăzeci de mii de monezi de argint? Aş putea reconstrui fortificaţia castelului. Să cumpăr cai de povară pentru tunuri. Şi să sporesc numărul de iscoade. Ce-i de făcut cu Ikawa Jikkyu? Ar fi de ajuns o mie de monezi pentru mituirea bucătarilor lui Ikawa Jikkyu ca să-l otrăvească. Mai mult decât de ajuns! Cinci sute, chiar şi o sută, în mâini potrivite, ar fi destul. Dar ale cui?

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin mica fereastră din zidul de piatră. Apa din baie era foarte fierbinte, fiind încălzită cu un foc de lemne dincolo de perete. Aceasta era casa lui Omi şi era aşezată pe un mic deal, cu faţa spre sat şi spre port. Grădina din interiorul zidurilor era bine îngrijită, liniştită, demnă de toată lauda.

Uşa de la baie se deschise. Bărbatul orb se plecă adânc.

— Kasigi Omi-san m-a trimis, Alteţă. Eu sunt Suwo,

masorul lui.

Era înalt, foarte subţire şi bătrân, iar faţa-i era brăzdată de cute adânci.

— Bine.

Yabu avusese întotdeauna groaza orbirii. De când îşi putea aduce aminte, avusese visuri cum că se deştepta în întuneric-beznă, deşi ştia că afară era soare şi îi simţea căldura, dar nu putea să vadă nimic; deschidea gura să ţipe, deşi ştia că e dezonorant să ţipi, şi totuşi ţipa. Urmau apoi adevărata trezire şi valurile de sudoare.

Dar această groază de orbire părea să-i mărească plăcerea de a fi masat de nevăzători.

Privea cicatricea zimţată din tâmpla dreaptă a bărbatului şi despicătura adâncă din ţeastă. E o tăietură de sabie, îşi spuse. Asta i-a pricinuit orbirea? Să fi fost cândva samurai? În slujba cui? E iscoadă?

Yabu ştia că „omul fusese cercetat cu mare băgare de seamă de gărzile lui înainte de a fi lăsat să intre, aşa că n-avea nici o teamă de vreo armă ascunsă. Nepreţuita-i sabie lungă era la îndemână, o sabie străveche, făcută de meşterul făurar de săbii Murasama. Îl privi pe bătrân cum îşi scoate chimonoul de bumbac şi-l atârnă fără să caute cuiul. Pe pieptul lui erau mai multe crestături de sabie. Fâşia de pânză din brâu era foarte curată. Îngenunche aşteptând răbdător.

Când fu gata, Yabu ieşi din baie şi se lungi pe banca de piatră. Bătrânul îl şterse cu grijă, îşi puse ulei aromat pe mâini şi începu să maseze ceafa şi spatele *daimyo*-ului.

Încordarea începu să dispară în timp ce degetele puternice se mişcau pe trupul lui Yabu, masând puternic, cu o îndemânare surprinzătoare.

— E bine. Foarte bine, spuse el după o vreme.

— Mulţumesc, Yabu-sama, spuse Suwo. *Sama,* însemnând înălţimea ta, era o formulă de politeţe obligatorie către un superior.

— Eşti în slujba lui Omi-san de multă vreme?

— De trei ani, Alteţă. Domnia lui e foarte bun cu un bătrân ca mine.

— Şi înainte de asta?

— Am rătăcit dintr-un sat în altul. Câteva zile aici, o

jumătate de an dincolo, ca un fluture în adierea vântului de vară.

Vocea lui Suwo era la fel de liniştitoare ca şi mâinile. Înţelesese că *daimyo*-ul voia ca el să vorbească şi aşteptă răbdător următoarea întrebare, ca apoi să înceapă. Parte din meşteşugul lui era să ştie ce i se cerea şi când. Uneori urechile i-o spuneau, dar cel mai adesea degetele păreau să pătrundă tainele minţii bărbatului sau femeii. Degetele-i spuneau să se păzească de omul ăsta, că e periculos şi nestatornic, are cam patruzeci de ani, e un bun călăreţ şi un neîntrecut luptător cu sabia. De asemeni, că ficatul lui este bolnav şi că avea să moară în doi ani. *Saké*-ul şi probabil afrodiziacele au să-l omoare.

— Sunteţi vânjos pentru vârstă pe care o aveţi, Yabu-sama.

— Şi tu la fel. Ce vârstă ai, Suwo?

Bătrânul râse, dar degetele nu i se opriră deloc.

— Sunt cel mai bătrân din lume, din lumea mea. Toţi pe care i-am cunoscut cândva sunt morţi de mult. Trebuie să am mai mult de optzeci, nu sunt sigur. L-am slujit pe seniorul Yoshi Chikitada, bunicul seniorului Toranaga, pe vremea când feuda neamului lor nu era mai mare decât satul ăsta. Eram chiar în tabără în ziua când a fost ucis.

Yabu îşi păstră trupul relaxat cu un efort de voinţă, dar mintea i se ascuţi şi începu să asculte cu atenţie.

— Aceea a fost o zi năprasnică, Yabu-sama. Nu ştiu câţi ani aveam, dar vocea încă nu mi se schimbase. Ucigaşul a fost Obata Hiro, fiul celui mai puternic aliat al său. Pesemne că ştiţi povestea: tânărul a zburat capul seniorului Chikitada, dintr-o singură lovitură de sabie. Era o lamă Murasama şi de aici a pornit credinţa că săbiile Murasama sunt cu ghinion pentru neamul Yoshi.

Îmi spune asta din pricina propriei mele săbii Murasama? se întrebă Yabu. Multă lume ştie că am una. Sau este doar un bătrân ce-şi aminteşte de o zi anume dintr-o viaţă îndelungată?

— Cum era bunicul lui Toranaga? întrebă, prefăcându-se lipsit de interes, ca să-l încerce pe Suwo.

— Înalt, Yabu-sama. Mai înalt decât Domnia ta şi mult mai subţire, când l-am cunoscut eu. Avea douăzeci şi cinci de ani

când a murit. Vocea lui Suwo se încălzi. Ehei, Yabu-sama, la doisprezece ani era un războinic, iar la cincisprezece, când tatăl i-a fost omorât într-o încăierare, el era seniorul nostru. La vremea aceea, seniorul Chikitada era însurat şi avea deja un fiu. Păcat că a trebuit să moară. Obata Hiro era prietenul, precum şi vasalul lui, avea şaptesprezece ani pe atunci, dar cineva îi otrăvise sufletul spunându-i că Chikitada plănuise să-i omoare tatăl mişeleşte. Bineînţeles că totul n-a fost decât minciună, dar asta nu ni l-a mai adus înapoi pe Chikitada, ca să ne conducă. Tânărul Obata a îngenuncheat în faţa trupului neînsufleţit şi s-a înclinat de trei ori. A spus că făcuse fapta din respect pentru tatăl său şi acum voia să ispăşească, făcându-şi *seppuku,* pentru insulta ce ne-o adusese nouă şi clanului nostru. I s-a dat învoirea. Mai întâi a spălat cu propriile-i mâini capul lui Chikitada şi l-a aşezat într-un loc de veneraţie. Apoi şi-a făcut *seppuku* şi a murit ca un adevărat bărbat, unul din oamenii noştri fiindu-i secundant şi tăindu-i capul dintr-o singură lovitură. Mai târziu a venit tatăl lui să ia capul şi sabia Murasama. Lucrurile s-au înrăutăţit pentru noi. Singurul fiu al seniorului Chikitada a fost luat ostatic pe undeva şi familia noastră a căzut sub vremuri grele. Asta a fost...

— Minţi, bătrâne! Tu n-ai fost niciodată acolo. Yabu se întorsese şi se uita fix la bărbatul care încremenise brusc. Sabia a fost frântă, făcută zob după moartea lui Obata.

— Nu, Yabu-sama. Asta-i legendă. Eu l-am văzut pe tatăl lui care a venit şi-a ridicat capul şi sabia. Cine ar vrea să distrugă o asemenea minunăţie? Ar fi fost o pângărire. Tatăl lui a luat-o.

— Şi ce-a făcut cu ea?

— Nimeni nu ştie. Unii spun că ar fi aruncat-o în mare, pentru că el îl iubea şi-l onora pe stăpânul nostru, Chikitada, ca pe un frate. Alţii spun că a îngropat-o şi ea stă în aşteptarea nepotului, Yoshi Toranaga.

— Dar tu ce crezi că a făcut cu ea?

— A aruncat-o în mare.

— L-ai văzut?

— Nu.

Yabu se întinse din nou şi degetele lui Suwo reîncepură să-

l maseze. Gândul că altcineva ştia că sabia nu fusese ruptă îl înfiora. Trebuie să-l omori pe Suwo, îşi spuse. Cum a putut un orb să recunoască sabia? E ca orice lamă Murasama, iar mânerul şi teaca au fost schimbate de-a lungul anilor. Nimeni nu poate şti că sabia ta e chiar *sabia* care a trecut din mână în mână, taina ei fiind păzită cu grijă din ce în ce mai mare, pe măsură ce puterea lui Toranaga creştea. De ce să-l omori pe Suwo? Faptul că el trăieşte îţi dă avânt. Lasă-l în viaţă, poţi oricând să-l omori. Cu sabia.

Gândul ăsta îl încânta pe Yabu, în timp ce-şi lăsa iar mintea să rătăcească în voie. Într-o zi, nu peste multă vreme, îşi făgădui, am să fiu destul de puternic ca să-mi port sabia Murasama în faţa lui Toranaga. Într-o zi, poate, am să-i spun povestea sabiei mele.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă, dorind să fie legănat mai departe de vocea bătrânului.

— Am trăit vremuri grele. Asta a fost în anul marii foamete şi, pentru că stăpânul meu a murit, eu am ajuns *ronin. Ronini* erau soldaţi-ţărani, fără pământ sau fără stăpân, ori samurai care, prin dezonoare sau prin pierderea stăpânilor lor, erau obligaţi să rătăcească prin ţară până ce un alt senior avea să-i primească în slujbă. Era greu pentru un *ronin* să-şi găsească o nouă slujbă. Hrana era puţină, aproape fiecare bărbat era soldat, iar străinii arareori erau crezuţi. Mai toţi din bandele de tâlhari şi corsarii, care năpădiseră ţara şi coasta, erau *ronini.*

— Anul acela a fost foarte greu, ca şi următorul. Am luptat pentru oricine, o bătălie aici, o încăierare dincolo. Mâncarea mi-era plata. Apoi am auzit că se găsea hrană din belşug în Kyushu, aşa că m-am îndreptat înspre soare apune. În iarna aceea am ajuns la un sanctuar. Am izbutit să fiu tocmit ca strajă la o mânăstire budistă. Am luptat pentru ei jumătate de an, apărându-le de bandiţi mânăstirea şi câmpurile de orez. Mânăstirea era lângă Osaka şi, la vremea aceea — cu mult înainte ca *taikō* să le fi şters mai pe toate de pe faţa pământului —, tâlharii erau tot aşa de mulţi ca ţânţarii de baltă. Într-o zi am fost împresuraţi şi pe mine m-au lăsat aproape mort. Nişte călugări m-au găsit şi mi-au tămăduit rănile. Dar n-au putut să-mi redea vederea pierdută.

Degetele lui masau din ce în ce mai puternic. M-au pus să stau împreună cu un călugăr orb, care m-a învăţat să fac masaj şi să văd din nou cu degetele.

Cred că acum degetele îmi spun mai multe decât puteau să-mi spună ochii altădată. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc că l-am văzut cu ochii mei a fost gura banditului larg deschisă şi dinţii stricaţi, sabia ca un arc strălucitor şi apoi, după lovitură, parfumul florilor. Am văzut parfumul în toate culorile lui, Yabu-sama. Asta a fost cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca barbarii să vină pe pământurile noastre — acum cincizeci, şaizeci de ani —, dar eu am văzut culorile parfumului. Cred că am văzut nirvana şi, numai pentru o clipă, am avut fericirea să zăresc chipul lui Buddha. Orbind, am plătit mult prea puţin pentru un asemenea dar, *neh?*

N-a urmat nici un răspuns. Suwo nu aşteptase nici unul. Yabu dormea, aşa cum fusese plănuit.

Ţi-a plăcut povestea mea, Yabu-sama? întrebă în gând Suwo înveselit, pe cât putea fi un bătrân. Totul a fost adevărat, afară doar de un singur lucru. Mânăstirea nu era lângă Osaka, ci dincolo de hotarul tău de apus. Numele călugărului? Su, unchiul duşmanului tău, Ikawa Jikkyu.

Aş putea atât de uşor să-ţi rup gâtul, gândi. Ar fi o binefacere pentru Omi-san. Ar fi o binecuvântare pentru sat. Şi ar răsplăti, într-o foarte mică măsură, darul stăpânului meu. S-o fac acum? Sau mai târziu?

*

* *

Spillbergen ridică legătura de beţigaşe din paie de orez şi faţa-i era încordată.

— Cine vrea să tragă primul?

Nu răspunse nimeni. Blackthorne părea că moţăie, sprijinit de perete, în colţul din care nu se mişcase. Era aproape de apusul soarelui.

— Cineva trebuie să tragă primul, spuse iritat Spillbergen. Haideţi, nu mai avem mult timp.

Li se dăduse hrană, un hârdău cu apă şi un altul drept latrină. Dar nimic cu ce să înlăture măruntaiele împuţite de peşte sau să se cureţe pe ei înşişi. Aerul era greţos, iar

pământul un noroi clisos. Mai toţi erau goi până-n brâu, năduşind de căldură. Şi de frică.

Spillbergen îşi plimbă privirea de la un chip la celălalt. Se întoarse apoi spre Blackthorne.

— De ce… de ce tu să nu fii ales? Ha? De ce?

Ochii se deschiseră şi erau ca de gheaţă.

— Pentru ultima oară îţi spun: nu — ştiu.

— Nu e drept. Nu e.

Blackthorne se întoarse la gândurile lui. Trebuie să fie o cale să ieşim de aici. Trebuie să existe o cale să punem mâna pe corabie. Ticălosul ăsta o să ne omoare în cele din urmă pe toţi, e tot atât de sigur pe cât e că există o Stea Polară. N-avem mult timp, iar eu am fost pus deoparte pentru că ei au vreun plan mişelesc cu mine.

Când chepengul se închisese toţi se uitaseră la el şi cineva spusese:

— Ce-o să facem?

— Nu ştiu, răspunsese el.

— De ce tu nu trebuie să fii ales?

— Nu ştiu.

— Doamne, ajută-ne, murmurase cineva.

— Curăţaţi toată mizeria asta, ordonase el. Strângeţi-o grămadă acolo.

— N-avem cârpe, nici…

— Folosiţi-vă mâinile!

Ei făcuseră cum le poruncise, iar el îi ajutase şi-l curăţise şi pe căpitanul general cât se putuse.

— Acum o să-ţi fie mai bine.

— Cum… cum o să alegem pe cineva? întrebase Spillbergen.

— N-alegem. Luptăm cu ei.

— Cu ce?

— Doar n-o să vă duceţi ca mieluşeii la tăiere? *Tu* vrei să te duci?

— Nu fi caraghios, nu pe mine mă vor, n-ar fi drept să fiu eu cel ales.

— De ce? întrebase Vinck.

— Sunt căpitanul general.

— Cu respect, domnule căpitan, spusese Vinck ironic,

poate c-o să vă oferiţi. Rangul v-o cere.

— E o idee grozavă, spusese Pieterzoon. Pe Dumnezeul meu, şi eu sunt pentru.

Aprobarea fusese generală şi fiecare gândea: Doamne, oricine, dar nu eu.

Spillbergen începuse să ţipe, să dea ordine, dar văzuse ochii necruţători. Aşa că se oprise, îşi pironise privirea-n pământ, plin de scârbă. Apoi spusese:

— Nu. N-ar fi... n-ar fi drept ca cineva să se ofere voluntar. O să... o să tragem la sorţi. Folosim beţigaşe de paie, unul mai scurt decât celelalte. O să ne lăsăm în mâinile... o să ne lăsăm în mâinile Domnului. Pilotule, tu ţii paiele.

— Nu. Eu n-am nici un amestec în treaba asta. Eu zic să luptăm.

— Or să ne omoare. Ai auzit ce-a spus samuraiul: vieţile voastre sunt cruţate, în afară de una. Spillbergen îşi şterse sudoarea de pe faţă şi un nor de muşte se ridicase ca apoi să se aşeze la loc. Daţi-mi puţină apă. E mai bine să moară unul decât toţi.

Van Nekk cufundase tigva în hârdău şi i-o dăduse lui Spillbergen.

— Suntem zece. Cu tine, Paulus, spusese el. Sorţii sunt buni.

— Foarte buni, numai să nu fii tu cel ales. Vinck aruncase o privire spre Blackthorne. Putem să ne luptăm cu săbiile acelea?

— Poţi să mergi supus şi ascultător la călău dacă eşti cel ales?

— Nu ştiu.

Van Nekk spusese:

— O să tragem la sorţi. Îl lăsăm pe Dumnezeu să hotărască.

— Bietul Dumnezeu, spusese Blackthorne. Se alege cu înjurături pentru tâmpenii!

— Cum să alegem altfel, strigase cineva.

— N-alegem!

— Vom face cum spune Paulus. El e căpitanul general, spusese van Nekk. Tragem la sorţi. E cel mai bine pentru toţi. Să votăm. Sunteţi de acord?

Toţi spuseseră da, în afară de Vinck.

— Eu sunt de partea pilotului. La dracu cu împuţitele de paie!

În cele din urmă Vinck fusese convins. Jan Roper, calvinistul, spusese rugăciunile. Spillbergen rupsese cele zece paie exact de aceeaşi mărime. Apoi dăduse unul pe jumătate.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq şi Vinck.

Spillbergen spuse din nou:

— Cine vrea să tragă primul?

— Cum ştim dacă... dacă cel care trage paiul care nu e bun, paiul scurt, o să se ducă? Cum ştim asta? Vocea lui Maetsukker era gâtuită de frică.

— Nu ştim. Nu cu siguranţă. Ar trebui să ştim sigur, spuse Croocq, musul.

— Asta e uşor, spuse Jan Roper. Să jurăm, în numele Domnului, c-o vom face. În numele Lui. Să... să mori pentru ceilalţi, în numele Lui. Atunci nu mai e nici o teamă. Mielul ales de Dumnezeu se va bucura de gloria veşnică.

Toţi încuviinţară.

— Dă-i drumul, Vinck. Fă precum spune Roper.

— E-n ordine. Buzele lui Vinck erau uscate. Dacă... dacă sunt eu... jur pe bunul Dumnezeu c-am să mă duc cu ei, dacă... dacă trag paiul scurt.

Îl urmară toţi ceilalţi. Maetsukker era aşa de speriat că a trebuit să fie ajutat să-şi spună jurământul, apoi s-a cufundat din nou în cumplitul său coşmar.

Sonk trase primul. Pieterzoon fu următorul. Apoi Jan Roper, iar, după el, Salamon şi Croocq. Spillbergen simţea cum îl trec fiori de moarte, pentru că ei fuseseră de acord ca el să nu aleagă, ci paiul lui să fie ultimul şi acum sorţii erau cumpliţi.

Ginsel era salvat. Rămăseseră patru.

Maetsukker plângea de-a binelea, dar îl dădu la o parte pe Vinck, trase un pai şi nu-i venea să creadă că nu era cel scurt.

Pumnul lui Spillbergen tremura şi Croocq îl ajută să-şi ţină braţul nemişcat. Fecalele, i se prelingeau nebăgate în seamă

pe picioare, în jos.

Pe care să-l aleg? se întreba van Nekk disperat. O Doamne, ajută-mă! Abia zărea paiele prin ceaţa miopiei lui. Dacă aş vedea, poate aş găsi un semn, ceva, ca să aleg. Care din ele?

Trase un pai şi-l duse aproape de ochi să-şi vadă bine sentinţa. Dar paiul nu era scurt.

Vinck îşi privi degetele alegând penultimul beţigaş şi paiul alunecă jos, dar toţi băgară de seamă că era cel mai scurt. Spillbergen îşi descleştă pumnul şi fiecare văzu că ultimul pai era lung. Spillbergen leşină.

Toţi se uitau încremeniţi la Vinck. Neajutorat, el îi privea fără să-i vadă. Ridică uşor din umeri, zâmbi vag şi goni absent muştele cu mâna. Apoi se prăbuşi la pământ. Toţi îi făcură loc, ţinându-se departe de el, de parcă era lepros.

Blackthorne îngenunche în clisă lângă Spillbergen.

— E mort? întrebă van Nekk, cu o voce abia auzită.

Vinck izbucni într-un râs dement, speriindu-i pe toţi, şi încetă la fel de brusc cum începuse.

— Eu sunt cel... cel mort, spuse. Sunt mort!

— Nu-ţi fie teamă. Tu eşti alesul Domnului. Eşti în mâinile Domnului, spuse Jan Roper cu convingere.

— Da, spuse van Nekk. Nu-ţi fie teamă.

— Asta-i uşor de spus acum, nu? Ochii lui Vinck trecură de la un chip la celălalt, dar nici unul nu-i suportă privirea. Numai Blackthorne nu se uită în altă parte.

— Adu-mi puţină apă, Vinck, spuse el încet. Du-te la hârdău şi adu nişte apă. Haide!

Vinck se uita fix la el. Apoi luă tigva, o umplu cu apă şi i-o dădu.

— Doamne, pilotule, murmură el, ce-o să fac?

— Mai întâi dă-mi o mână de ajutor, să vedem ce e cu Paulus. Vinck, fă ce-ţi spun! Crezi c-o să-şi vină în fire?

Vinck uită de propria-i frică ajutat de calmul lui Blackthorne. Inima lui Spillbergen bătea slab. Vinck îi ascultă inima, îi ridică pleoapele privindu-l pentru o clipă.

— Nu ştiu, pilotule. Doamne, nu pot gândi limpede. Cred că inima îi e în ordine. Ar trebui să i se ia sânge, dar... dar n-am cum... nu-mi pot aduna minţile... Dă-mi... Se opri istovit,

se aşează cu spatele lipit de perete. Începură să-l treacă fiorii.

Chepengul se deschise.

Omi stătea profilat pe cer, chimonou-i părea de sânge în soarele care apunea.

Capitolul 4

Vinck încercă să-şi mişte picioarele, dar nu izbuti, înfruntase moartea de multe ori în viaţa lui, însă niciodată în acest chip umilitor. Fusese hotărâtă de firele de paie. De ce eu? îşi spunea. Nu sunt mai rău decât alţii şi sunt mai bun decât mulţi, Doamne, de ce eu?

Fusese coborâtă o scară. Omi făcu semn că alesul să urce, şi cât mai repede.

— *Isogi!* Grăbeşte-te!

Van Nekk şi Jan Roper se rugau încet, cu ochii închişi. Pieterzoon n-avea putere să privească. Blackthorne rămăsese cu privirea pironită la Omi şi oamenii lui.

— *Isogi!* se răsti Omi din nou.

Încă o dată Vinck încercă să se ridice.

— Să m-ajute careva. Ajutaţi-mă să mă ridic!

Pieterzoon, care era cel mai aproape, se aplecă, îl prinse pe Vinck de subsuori ajutându-l să se ridice, apoi Blackthorne fu la capătul scării, cu ambele picioare înfipte zdravăn în glod.

— *Kinjiru!* strigă el folosind cuvântul auzit pe corabie.

Toţi din pivniţă rămaseră cu gurile căscate. Mâna lui Omi se încordă pe sabie şi el făcu un pas spre scară. Imediat Blackthorne o răsuci, împiedicându-l pe Omi să pună piciorul.

— *Kinjiru!* spuse el din nou.

Omi se opri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Spillbergen, speriat, aşa cum erau toţi.

— I-am spus: e interzis! Nimeni din echipajul meu nu merge la moarte fără luptă.

— Dar... dar noi am căzut de acord!

— Eu nu.

— Ai înnebunit!

— E-n ordine, pilotule, murmură Vinck. Eu... noi am căzut la învoială şi a fost cinstit. E voia Domnului. Plec... e...

Se îndreptă bâjbâind spre piciorul, scării, dar Blackthorne îi stătea neclintit în cale, cu faţa spre Omi.

— Nu mergeţi fără luptă. Nici unul dintre voi.

— Pleacă de lângă scară, pilotule! Îţi ordon să pleci! Spillbergen rămăsese tremurând în colţul său, cât se putea de departe de chepeng. Ţipă ascuţit: Pilotule!

Dar Blackthorne nu-l băgă în seamă.

— Fiţi gata!

Omi făcu un pas înapoi şi, furios, dădu o poruncă oamenilor săi. Pe dată un samurai urmat de alţi doi începură să coboare treptele cu săbiile scoase din teacă. Blackthorne răsuci scara şi-l înşfăcă pe cel care cobora primul, evitându-i lovitura năprasnică de sabie şi încercând să-l sugrume.

— Ajutaţi-mă! Haideţi! O faceţi pentru vieţile voastre!

Blackthorne îl apucă mai strâns pe samurai, ca să-l tragă de pe trepte, dar nu izbuti fiindcă un altul, coborând, încerca să-l lovească cu sabia. Vinck îşi ieşi din amorţeală şi, ca un apucat, se năpusti asupra samuraiului. Pară lovitura, care i-ar fi retezat încheietura mâinii lui Blackthorne, ţinu braţul înarmat la distanţă şi izbi cu celălalt pumn în pântecele bărbatului. Samuraiul icni şi lovi turbat cu picioarele. Vinck nu-i luă în seamă loviturile. Urcă treptele şi se repezi asupra omului ca să-i ia sabia, vrând să-i scoată ochii cu unghiile. Ceilalţi doi samurai n-aveau cum să-i vină în ajutor din pricina spaţiului strâmt şi a lui Blackthorne, dar unul din ei reuşi să-i tragă lui Vinck un picior drept în faţă şi el se rostogoli. Samuraiul de pe scară încercă să-l lovească pe Blackthorne, nu-l nimeni, apoi întregul echipaj se năpusti spre scară.

Croocq trase un pumn zdravăn în căputa samuraiului şi simţi un oscior trosnind. Omul izbuti să-şi arunce sabia afară din groapă — ca duşmanul să nu fie înarmat — şi căzu ca un bolovan în noroi. Vinck şi Pieterzoon se aruncară asupra lui. El lupta cu disperare, în timp ce năvăliră şi ceilalţi. Blackthorne smulse pumnalul japonezului încolţit şi începu să urce scara urmat de Croocq, Jan Roper şi Salamon. Amândoi samuraii se retraseră şi se opriră în gura chepengului, cu săbiile lungi, ameninţătore, gata pregătite. Blackthorne ştia că pumnalul său nu-i era de nici un folos împotriva săbiilor. Totuşi se avântă urmat îndeaproape de ceilalţi. În clipa când îşi înălţă capul deasupra gropii una din săbii se năpusti asupra lui, dar, ca prin minune, nu-l atinse.

O lovitură puternică de picior de la un samurai pe care nu-l văzuse îl trimise iar în groapă.

Se răsuci şi sări înapoi ferindu-se de masa zvârcolindă de oameni care încerca să-l facă pe samurai una cu pământul cleios şi rău-mirositor. Vinck îi trase samuraiului un picior în grumaz de-l lăsă jos leşinat, apoi îl izbi de mai multe ori până ce Blackthorne îl trase de acolo.

— Nu-l omorî, îl putem folosi ca ostatic! strigă el şi smulse disperat scara încercând s-o tragă în jos, în groapă. Dar era prea lungă. Deasupra, ceilalţi samurai ai lui Omi aşteptau impasibili în faţa chepengului.

— Pentru Dumnezeu, pilotule, opreşte-te! şuieră Spillbergen. Au să ne omoare pe toţi, tu o să ne omori pe toţi! Opriţi-l!

Omi strigă mai multe ordine şi mâini puternice de sus îl opriră pe Blackthorne să distrugă gura chepengului cu scara.

— Atenţie! strigă el.

Alţi trei samurai, înarmaţi cu pumnale şi purtând doar fâşia de pânză la brâu, săriră sprinteni în groapă. Primii doi se năpustiră cu bună ştiinţă asupra lui Blackthorne, trântindu-l la pământ fără să le pese de propria primejdie, apoi atacară cu cruzime.

Blackthorne era strivit de forţa celor doi. Nu putea să folosească pumnalul, simţea cum voinţa de a lupta îl părăsea şi-şi dorea îndemânarea lui Mura, căpetenia satului, în lupta corp la corp. Ştia, fără să poată face ceva, că n-avea cum să mai reziste mult, dar, cu un ultim efort, îşi eliberă un braţ. O lovitură năprasnică, dată de o mână ca un baros, îl făcu să se dezechilibreze şi încă una îl făcu să nu mai vadă nimic în faţa ochilor, dar tot nu se dădu bătut.

Vinck se aruncase asupra unuia din samurai, dar un al treilea veni peste el din gura chepengului şi Maetsukker urlă când un pumnal îi sfârtecă braţul. Van Nekk lovea la întâmplare, iar Pieterzoon striga: „Pentru Dumnezeu, loveşte-i pe ei, nu pe mine”, dar negustorul, cuprins de turbare, nu auzea nimic.

Blackthorne prinse de gât un samurai, dar îl scăpă apoi din pricina noroiului şi a transpiraţiei. Când era aproape în picioare — asemeni unui taur cuprins de turbare —,

încercând să-i ţină la distanţă pe duşmani, urmă o lovitură şi căzu în nesimţire. Cei trei samurai îşi croiau drum cu pumnalele, iar echipajul, rămas fără conducător, se retrăgea din faţa loviturilor ce veneau din toate părţile, samuraii punând stăpânire pe groapă cu pumnalele lor ce se roteau, fără să încerce să omoare sau să rănească, ci doar să-i împingă pe oamenii speriaţi şi cu răsuflarea tăiată spre perete, departe de scara unde Blackthorne şi primul samurai zăceau nemişcaţi.

Omi coborî semeţ în groapă şi-l înhăţă pe omul cel mai apropiat, care se nimeri să fie Pieterzoon. Îl îmbrânci apoi spre scară.

Pieterzoon ţipă şi încercă să lupte ca să scape din strânsoarea lui Omi, dar un pumnal îi tăie încheietura mâinii şi un altul îi sfârtecă braţul. În timp ce urla, fu împins de-a-ndăratelea spre scară, fără milă.

— Doamne Dumnezeule, ajută-mă, nu eu trebuie să merg, nu eu, nu eu... Pieterzoon era pe scară şi se retrăgea în sus, cât mai departe de ameninţarea pumnalelor. Ajutaţi-mă, pentru Dumnezeu! ţipă el pentru ultima oară, apoi se întoarse şi ieşi afară urlând.

Omi venea în urma lui fără să se grăbească.

Unul din samurai se retrase. Apoi celălalt. Al treilea ridică pumnalul pe care-l folosise Blackthorne. Întoarse spatele dispreţuitor, păşi peste trupul camaradului său, care zăcea în nesimţire, şi ieşi din groapă.

Cu o smucitură, scara fu săltată afară. Şi aer, şi cer, şi lumină dispărură. Zăvoarele fură trase cu zgomot. Acum nu era decât întunericul, iar în el, piepturi ridicându-se şi coborând spasmodic, bătăi năvalnice de inimi, valuri de transpiraţie şi duhoare. Muştele îşi făcură iar apariţia.

O clipă nimeni nu se mişcă. Jan Roper avea o mică tăietură pe obraz, Maetsukker sângera rău, ceilalţi erau buimăciţi. În afară de Salamon. El îşi făcu drum pe bâjbâite spre Blackthorne şi îl trase de pe samuraiul leşinat. Scoase nişte sunete guturale, arătând spre apă. Croocq îi aduse puţină în tigvă, ajutându-l să-l sprijine de perete pe Blackthorne, care încă nu dădea semne de viaţă. Amândoi începură să-i cureţe nămolul de pe faţă.

— Când ticăloşii ăia... când s-au aruncat asupra lui, cred că i-am auzit gâtul sau umărul trosnind, spuse musul abia trăgându-şi sufletul. Doamne, parcă e mort!

Sonk se chinui să se ridice şi-şi croi drum spre ei. Îi mişcă cu grijă capul lui Blackthorne dintr-o parte în alta şi-i pipăi umerii.

— Pare în ordine. Trebuie să aşteptăm până-şi revine, ca să vorbească.

— O, Doamne Dumnezeule, începu Vinck să se vaite. Bietul Pieterzoon... eu sunt de vină... eu sunt de vină...

— Tu porniseşi. Pilotul te-a oprit. Tu porniseşi, aşa cum ai promis, te-am văzut eu, jur! Sonk îl scutură pe Vinck, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Te-am văzut eu, Vinck. Se întoarse spre Spillbergen alungind muştele cu mâna. N-a fost aşa?

— Da, el plecase. Vinck, încetează cu văicăritul! A fost vina pilotului. Daţi-mi puţină apă.

Jan Roper scoase puţină apă cu tigva, bău şi-şi trecu mâna peste rana din obraz.

— Vinck trebuia să se fi dus. El a fost mielul Domnului. El a fost alesul. Acum sufletul lui e pierdut. O Doamne, ai milă de el, o să ardă în iad în vecii vecilor.

— Daţi-mi puţină apă, scânci căpitanul.

Van Nekk luă tigva de la Jan Roper şi i-o dădu lui Spillbergen.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse van Nekk obosit. El n-a putut să se ridice, nu vă amintiţi? A rugat pe cineva să-l ajute. Eu eram atât de înspăimântat că nici nu m-am putut mişca, şi nu eu trebuia să plec.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse Spillbergen. Nu. Ăsta a fost de vină. Toţi se uitară spre Blackthorne. E nebun.

— Toţi englezii sunt nebuni, spuse Sonk. V-a fost dat vreodată să cunoaşteţi vreunul care să nu fie? Ia-l la bani mărunţi pe oricare din ei şi-ai să dai peste un nebun, sau un pirat.

— Nişte ticăloşi, asta sunt toţi! spuse Ginsel.

— Nu, nu toţi, spuse van Nekk. Pilotul a făcut doar ceea ce a crezut că e mai bine. El ne-a apărat şi ne-a dus cale de zece mii de leghe.

— Ne-a apărat, pe dracu! Am fost cinci sute când am

pornit şi cinci corăbii. Acum nu mai suntem decât nouă!

— N-a fost vina lui că flota s-a răzleţit. N-a fost vina lui că furtuna ne-a aruncat pe toţi...

— Dacă n-ar fi fost el, noi am fi rămas în Lumea Nouă. El a spus că putem să ajungem în Japonii. Şi, pentru Dumnezeu, priviţi unde suntem acum!

— Noi am fost de acord să încercăm să ajungem în Japonii. Toţi am fost de acord, spuse van Nekk obosit. Toţi am votat.

— Da, dar el a fost cel care ne-a convins.

— Priviţi! Ginsel arătă spre samuraiul care începuse să se mişte şi să se vaite. Sonk se strecură rapid spre el şi-i trase un pumn în falcă. Omul leşină din nou.

— La dracu! De ce l-au lăsat ticăloşii aici? Puteau foarte uşor să-l care cu ei. Oricum, noi n-am fi putut face nimic.

— Socoteşti că l-au crezut mort?

— Habar n-am! De văzut, în orice caz, l-au văzut. Doamne, ce-aş mai bea o bere rece, spuse Sonk.

— Nu-l mai lovi, Sonk. E ostatic. Croocq se uită la Vinck, care stătea înghesuit în perete scâncind, închis în ura faţă de sine însuşi. Doamne, ajută-ne! Ce-or să-i facă lui Pieterzoon? Nouă ce-or să ne facă?

— Numai pilotul e de vină, spuse Jan Roper. Numai el.

Van Nekk se uită plin de milă spre Blackthorne.

— Nu mai contează acum. Nu-i aşa? A cui e vina sau a cui a fost.

Maetsukker se ridică în picioare clătinându-se, sângele încă curgându-i din braţ.

— Sunt rănit, ajutaţi-mă!

Salamon făcu un garou dintr-o fâşie de cămaşă şi opri sângele. Tăietura în bicepşii lui Maetsukker era adâncă, dar nici o venă sau arteră nu fusese atinsă. Muştele începură să roiască deasupra rănii.

— Blestemate muşte! Şi blestemat fie pilotul, iadul să-l înghită! spuse Maetsukker. Se căzuse de acord. Dar nu! El a trebuit să-l salveze pe Vinck! Acum mâinile lui sunt mânjite cu sângele lui Pieterzoon şi noi toţi o să suferim din pricina lui.

— Tacă-ţi fleanca! El a spus că nimeni din echipajul lui...

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Sătenii

începură să toarne în pivniţă hârdaie cu măruntaie de peşte şi apă de mare. Când apa ajunse de un lat de palmă de la pământ, se opriră.

*

* *

Ţipetele începură când luna se afla sus, în înaltul cerului.

Yabu stătea cu picioarele strânse sub el, în grădina interioară a locuinţei lui Omi. Nemişcat. Privea lumina lunii în pomul înflorit, mănunchiul de ramuri proiectat pe cerul luminos, florile strânse ciorchine, cu o vagă tentă de culoare. O petală se desprinse, descriind spirale largi în cădere, şi el meditä:

Frumuseţea
este aceeaşi
când cade
la adierea vântului.

O altă petală se desprinse. Vântul adie uşor şi mai luă una. Pomul abia dacă era de înălţimea unui om, crescut între pietre acoperite cu muşchi, ce păreau să se desprindă direct din pământ, atât de meşteşugit fuseseră aşezate.

Îi trebui lui Yabu toată voinţa să-şi adune gândurile asupra pomului şi florilor, asupra cerului şi nopţii, să simtă mângâierea vântului şi dulcele-i miros de mare, să cugete la poezii şi totuşi să-şi ţină urechea trează la chinurile morţii. Simţi o moleşeală în şira spinării. Numai voinţa îi dădea o tărie de piatră. Gândul acesta îi aducea o desfătare ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte. Şi-n noaptea asta ea era mai puternică şi mai violentă ca oricând.

Înăuntru, în casă, mama lui Omi întrebă în şoaptă, speriată:

— Omi-san, cât are să stea stăpânul nostru acolo?

— Nu ştiu.

— Ţipetele sunt îngrozitoare. Când or să se oprească?

— Nu ştiu, spuse Omi.

Stăteau după un paravan, în cea de-a doua cameră bună. Cea mai bună, a mamei lui, fusese dată lui Yabu şi ambele camere aveau ferestrele spre grădina pe care el o aranjase

cu atâta trudă. Îl vedeau pe Yabu printre zăbrele, pomul proiectându-i adevărate arabescuri pe faţă şi mânerele săbiilor scânteind sub lumina lunii. Purta un *haori,* o jachetă, de culoare închisă peste chimonoul sobru.

— Vreau să mă duc la culcare, spuse femeia tremurând. Dar nu pot să dorm cu tot zgomotul ăsta. Când o să se oprească?

— Nu ştiu. Ai răbdare, mamă, spuse Omi blând. O să înceteze curând. Mâine seniorul Yabu o să se întoarcă la Yedo. Te rog, ai răbdare. Dar Omi ştia că tortura va continua până-n zori. Aşa fusese plănuită.

Încercă să se concentreze. Pentru că seniorul său medita în vacarmul ţipetelor, căută şi el din nou să-i urmeze pilda. Dar următorul ţipăt îi întrerupse meditaţia. Nu pot, gândi. Eu nu pot, nu încă. N-am stăpânirea, nici puterea lui.

Să fie putere, oare? se întrebă.

Vedea limpede chipul lui Yabu. Încercă să desluşească gândurile de pe faţa *daimyo*-ului său: buzele pline şi moi strânse uşor, cu o pată de salivă la colţuri, ochii pironiţi în întuneric, două tivituri, mişcându-se doar o dată cu petalele. Era ca şi cum abia atinsese o trăire de o intensitate supremă — sau chiar acum o atingea —, complet desprins de sine. Să fie, oare, cu putinţă?

Era pentru prima oară când Omi se afla alături de unchiul său, pentru că el era o verigă foarte măruntă în încrengătura familiei, iar feuda sa din Anjiro şi din împrejurimi era săracă şi neînsemnată. Omi era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi, iar tatăl său, Mizuno, avea şase fraţi. Yabu era fratele cel mai mare şi conducătorul clanului Kasigi, tatăl său urmând imediat ca vârstă. Omi împlinise douăzeci şi unu de ani şi avea un copil.

— Unde e nenorocita de nevastă-ta? se plânse bătrâna veşnic nemulţumită. Vreau să-mi maseze spatele şi umerii.

— A trebuit să se ducă să-şi vadă tatăl, nu-ţi aminteşti? E foarte bolnav, mamă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu. Nevastă-ta n-are pic de respect. Putea să fi aşteptat câteva zile. Am bătut atâta cale din Yedo ca să vă văd! Două săptămâni de drum groaznic şi, poftim, sunt aici doar de o săptămână şi ea pleacă! Trebuia să aştepte! Nu e bună de

nimic, asta e. Tatăl tău a făcut o mare greşeală aranjând să te-nsori cu ea. Ar trebui să-i spui să stea mereu plecată, las-o o dată pentru totdeauna pe nătânga asta! Nu e-n stare nici măcar să-mi maseze spatele ca lumea! Măcar de i-ai da o mamă de bătaie! Şi ţipetele astea îngrozitoare? De ce nu încetează?

— Au să înceteze. Foarte curând.

— Ar trebui să-i dai o bătaie bună.

— Da.

Omi se gândi la soţia sa, Midori, şi inima-i tresări. E atât de frumoasă, bună, blândă şi deşteaptă, are o voce atât de limpede şi ştie să cânte tot atât de bine ca oricare curtezană din Izu.

— Midori-san, trebuie să pleci imediat, îi spusese el, când erau doar ei doi.

— Omi-san, tata nu e chiar atât de bolnav şi locul meu e aici, s-o servesc pe mama ta, *neh*? îi răspunsese ea. Dacă soseşte seniorul nostru, *daimyo,* casa trebuie pregătită. O, Omi-san, asta e atât de important, e cea mai însemnată perioadă din slujba ta, *neh?* Dacă seniorul Yabu e impresionat, poate o să-ţi dea o feudă mai bună, o meriţi atât de mult! Dacă s-ar întâmpla ceva cât sunt plecată, nu mi-aş ierta-o niciodată, asta e prima oară când ai prilejul să fii preţuit şi trebuie să izbuteşti. El *trebuie* să vină. Te rog, sunt atât de multe de făcut.

— Da, dar eu aş vrea ca tu să pleci imediat, Midori-san. Stai doar două zile, apoi te-ntorci degrabă acasă.

Ea stăruise, dar el o ţinuse morţiş pe-a lui şi ea plecase. El voia ca ea să fie plecată din Anjiro, înainte ca Yabu să sosească, şi pe tot timpul cât era oaspete în casa lui. Nu că *daimyo*-ul ar îndrăzni s-o atingă, fără să aibă îngăduinţa — asta era de neconceput, pentru că el, Omi, ar fi avut atunci, prin lege, dreptul, cinstea şi datoria să-l omoare pe *daimyo.* Dar băgase de seamă că Yabu se uitase lung la ea chiar după ce se căsătoriseră în Yedo şi voia să îndepărteze o pricină de supărare, orice ar fi putut să-l tulbure sau să-l stânjenească pe seniorul său în timpul şederii lui aici. Era atât de important ca el să-l impresioneze pe Yabu-sama cu credinţa sa filială, cu previziunea şi cu sfatul său. Până acum totul

mersese de minune, dincolo de aşteptări. Corabia fusese o comoară descoperită din întâmplare şi echipajul alta. Totul era perfect.

— L-am rugat pe *kami-ul* nostru să vegheze asupra ta, spusese Midori chiar înainte de plecare, vorbind despre spiritul *shinto* care avea grijă de casa lor, şi-am trimis danii templului budist pentru rugăciuni. I-am spus lui Suwo să se-ntreacă pe sine şi i-am trimis vorbă lui Kikusan. O, Omi-san, te rog lasă-mă să rămân.

El zâmbise şi o făcuse să plece. Lacrimile îi stricaseră fardul.

Omi era trist fără ea, dar bucuros că plecase. Ţipetele ar fi îndurerat-o tare mult.

Mama lui tresări auzind gemetele purtate de vânt şi se mişcă uşor ca să-şi domolească durerea din umeri, încheieturile junghiind-o în noaptea asta. Briza mării de apus e de vină, gândi ea. Totuşi e mai bine aici decât în Yedo. Acolo e prea mlăştinos şi sunt prea mulţi ţânţari.

Ea abia zărea contururile şterse ale lui Yabu în grădină. În adâncul inimii îl ura şi-l voia mort. Odată Yabu mort, Mizuno, soţul ei, ar fi *daimyo* de Izu şi ar conduce clanul. Asta ar fi grozav, îşi zise. Atunci toţi ceilalţi fraţi, cu soţiile şi copiii lor, ar fi la cheremul ei şi, bineînţeles, când Yabu ar fi mort şi dus pentru totdeauna, Mizuno-san l-ar face pe Omi moştenitor.

O altă durere în ceafă o făcu să se mişte uşor.

— Am s-o chem pe Kiku-san, spuse Omi, referindu-se la curtezana care-l aştepta răbdătoare pe Yabu în camera alăturată, împreună cu băiatul. Ea e foarte, foarte pricepută.

— Mă simt bine, doar un pic obosită, *neh*? Da, foarte bine. Ea ştie să mă maseze.

Omi se duse în camera alăturată. Totul era pregătit: cuverturi matlasate pentru aşternut şi învelit, numite *futon,* aşezate pe duşumeaua acoperită cu rogojini. Kiku se înclină, încercă să zâmbească şi spuse că ar fi o mare cinste pentru ea să poată fi de folos, cu puţina sa pricepere, prea-onoratei stăpâne a casei. Era chiar mai palidă ca de obicei şi Omi îşi putu da seama că urletele o răvăşiseră şi pe ea. Băiatul încerca să nu-şi arate teama.

Când începuseră ţipetele, Omi trebuise să-şi folosească toată priceperea ca s-o convingă să rămână.

— O, Omi-san, nu pot să suport, e cumplit. Îmi pare rău, vă rog, lăsaţi-mă să plec, vreau să-mi astup urechile, dar ţipetele trec şi prin mâini. Bietul om, e-ngrozitor, spusese ea.

— Te rog, Kiku-san, te rog fii înţeleaptă. Yabu-sama a hotărât asta, *neh*? Nu e nimic de făcut. O să înceteze curând.

— E prea mult, Omi-san. Nu pot să îndur.

Printr-o tradiţie ce nu putea fi încălcată, o fată nu putea fi cumpărată cu bani dacă ea, sau patroana ei, nu voia să accepte clientul, indiferent cine ar fi fost. Kiku era o curtezană de prima clasă, cea mai renumită din Izu şi, deşi Omi ştia că ea nu era nici măcar cât o curtezană de mâna a doua din Yedo, Osaka sau Kyoto, totuşi, aici n-avea egal, aşa că, pe bună dreptate, era mândră şi greu de luat. Şi, deşi el se înţelesese cu patroana ei, *mama*-san Gyoko, să plătească de cinci ori preţul obişnuit, tot nu era sigur că ea avea să rămână.

Acum el îi urmărea degetele agile mişcându-se pe gâtul mamei lui. Era frumoasă, micuţă, pielea-i era aproape translucidă şi atât de catifelată! De obicei era plină de viaţă. Dar cum putea această femeie destinată plăcerii să fie fericită sub canonada de urlete? se întrebă el. Îi făcea plăcere s-o privească, îl încântau trupul şi căldura ei...

Brusc, urletele încetară.

Omi ascultă cu gura pe jumătate deschisă, încordat, să prindă cel mai vag zgomot, aşteptând. Observă că degetele lui Kiku se opriseră, fără ca mama lui să se plângă, ascultând şi ea la fel de încordată. Se uită la Yabu printre zăbrele. *Daimyo*-ul stătea nemişcat ca o statuie.

— Omi-san! strigă Yabu în cele din urmă.

Omi se ridică, se duse în veranda strălucind de curăţenie şi se înclină.

— Da, stăpâne.

— Du-te şi vezi ce s-a întâmplat.

Omi se înclină din nou şi plecă, traversă grădina şi ieşi în drumul bine pietruit, care cobora dealul şi ajungea în sat şi pe ţărm. Hăt departe zărea un foc lângă unul din debarcadere şi oameni în jurul lui. În piaţa ce dădea spre

mare erau chepengul de la groapă şi cele patru străji.

Când se îndreptă spre sat, văzu că nava barbară era ancorată în siguranţă, iar pe punţile ei şi în bărcile cuibărite în jur se zăreau lămpi cu ulei. Sătenii — bărbaţi, femei şi copii — încă mai descărcau şi era un du-te-vino de bărci de pescuit, aidoma unui roi de licurici. Mormane de baloturi şi lăzi erau stivuite cu grijă pe ţărm. Şapte tunuri se aflau deja acolo, altul fiind coborât cu frânghii dintr-o barcă pe o rampă şi, de aici, pe nisip.

Îl trecură fiorii, deşi vântul care adia nu era răcoros. De obicei, sătenii cântau când munceau, atât de bucurie, cât şi pentru a-şi coordona mişcările. Dar, în seara asta, satul era neobişnuit de tăcut, deşi nu era casă să nu fie trează şi toată mâna de lucru fusese adunată, chiar şi cei bolnavi. Oamenii se grăbeau încoace şi-ncolo, se înclinau şi iar o porneau grăbiţi. Fără să scoată o vorbă. Până şi câinii amuţiseră.

N-a fost niciodată aşa, gândi el, mâna încordându-i-se zadarnic pe sabie. Parcă toţi *kami* din satul nostru ne-ar fi părăsit.

Mura, înştiinţat încă din clipa când Omi trecuse de poarta grădinii, veni dinspre ţărm să-l întâmpine. Se înclină.

— Bună seara, Omi-sama. Corabia o să fie descărcată pe la amiază.

— Barbarul a murit?

— Nu ştiu, Omi-sama. Mă duc să văd.

— Poţi să vii cu mine.

Supus, Mura îl urmă, la jumătate de pas după el. În mod ciudat, Omi era bucuros să fie însoţit.

— Pe la amiază, zici? întrebă Omi, nemaisuportând liniştea.

— Da. Totul merge bine.

— Dar lucrurile, cum le-aţi ascuns?

Mura arătă spre grupurile de bătrâni şi copii de pe lângă una din casele de pescari, care împleteau rogojini groase, printre ei fiind şi Suwo.

— Am putea să demontăm tunurile şi să le învelim. O să avem nevoie de cel puţin zece oameni ca să care unul. Igurashi-san a mai trimis după hamali în satul vecin.

— Bine.

— Mă tem că n-o să poată fi ţinut secretul, Alteţă.

— Igurashi-san va şti cum să-i facă să priceapă că trebuie, *neh?*

— Omi-sama, va fi nevoie să folosim toţi sacii noştri pentru orez, toate coşurile, plasele şi toate rogojinile.

— Şi?

— Atunci cu ce-o să mai prindem peşte sau în ce-o să mai punem roadele?

— O să găseşti tu ceva. Vocea lui Omi se înăspri. Deocamdată taxele vi s-au mărit cu încă jumătate. Yabu-san a poruncit-o în seara asta.

— Noi deja ne-am plătit taxele pe anul ăsta şi pe anul care vine.

— Asta e datoria unui ţăran, Mura. Să pescuiască, să lucreze pământul, să strângă recoltele şi să plătească taxe. Nu e aşa?

Mura spuse calm:

— Da, Omi-sama.

— Un staroste care nu-şi poate stăpâni satul e un obiect nefolositor, *neh*?

— Da, Omi-sama.

— Săteanul acela a fost un prost şi un obraznic. Mai sunt şi alţii ca el?

— Nici unul, Omi-sama.

— Nădăjduiesc să fie aşa. Proastele purtări sunt de neiertat. Familia lui e amendată cu valoarea unui *koku* de orez, în peşte, orez, grâne sau orice altceva. Să plătească în trei luni.

— Da, Omi-sama.

Atât Mura, cât şi samuraiul Omi ştiau că această sumă depăşea toate posibilităţile familiei respective. Barca de pescuit şi o jumătate de hectar de orez, asta era tot ce aveau cei trei fraţi Tamazaki — acum numai doi, împreună cu soţiile lor şi cei patru băieţi şi trei fete, precum şi văduva lui Tamazaki, cu trei copii. Un *koku* de orez era, aproximativ, cantitatea necesară unei familii pe timp de un an. În jur de cinci baniţe. Cam o sută optzeci de kilograme de orez. Toate veniturile din împărăţie erau măsurate în *koku.* Şi toate taxele.

— Unde ar ajunge acest Pământ al Zeilor dacă noi am uita bunele purtări? întrebă Omi. Atât faţă de cei mai de jos decât noi, cât şi faţă de cei de deasupra noastră.

— Da, Omi-sama.

Mura se gândea de unde să obţină acel *koku,* pentru că satul trebuia să plătească dacă familia nu putea. Şi de unde să mai facă rost de saci pentru orez, coşuri şi plase? Câte ceva putea fi salvat de la acest transport. Banii trebuiau împrumutaţi. Starostele satului vecin îi era îndatorat. Aha, stai aşa! Fiica cea mai mare a lui Tamazaki nu e o frumuseţe la şase ani şi nu e asta vârsta cea mai potrivită ca o fată să vie vândută? Şi cea de-a treia vară a mătuşii-mi — cotoroanţa aia bătrână, hulpavă de bani, ce-ţi ridică părul măciucă-n cap când o vezi — nu e ea cel mai bun telal de copii din Izu? Mura oftă ştiind că acum îl aştepta un şir nesfârşit de tocmeli lungi şi sâcâitoare. N-are a face, gândi. Poate copila o să aducă chiar doi *koku.* Fără îndoială, ea valorează mult mai mult.

— Îmi pare rău pentru purtarea necuviincioasă a lui Tamazaki şi vă cer iertare, spuse el.

— Purtarea necuviincioasă a fost a lui, nu a ta, răspunse Omi la fel de politicos.

Dar amândoi ştiau că Mura purta răspunderea şi era de dorit să nu mai fie şi alţi Tamazaki. Totuşi, amândoi erau mulţumiţi. Scuzele fuseseră cerute şi, deşi respinse, erau totuşi primite. Astfel onoarea ambilor bărbaţi era mulţumită.

Dădură colţul debarcaderului şi se opriră. Omi şovăi, apoi îi făcu semn lui Mura să se-ndepărteze. Căpetenia satului se înclină şi plecă mulţumit.

— Barbarul e mort, Zukimoto?

— Nu, Omi-san. A leşinat iar.

Omi se îndreptă spre cazanul mare de fier pe care satul îl folosea să scoată untura din balenele pe care le prindeau uneori departe în mare, în lunile de iarnă, sau ca să scoată clei din peşte — un meşteşug local.

Barbarul era cufundat până la umeri în apa din care ieşeau aburi. Faţa îi era roşie-vânătă, iar buzele-i răsfrânte şi crăpate lăsau să se vadă dinţii stricaţi.

La apusul soarelui, Omi îl privise pe Zukimoto cum se

umfla în pene, plin de importanţă, în timp ce supraveghea cum barbarul era legat cu braţele în jurul genunchilor şi palmele lăsate slobode şi pus în apă rece. Tot timpul micul barbar cu părul roşu, cu care Yabu voise să-nceapă, bolborosise, râsese şi plânsese — pentru început fiind de faţă acolo şi preotul creştin care-şi spunea, pe o voce monotonă, rugile blestemate.

Apoi începuseră să înteţească focul fără întrerupere. Yabu nu se găsea pe ţărm, dar poruncile lui fuseseră clare şi urmate cu stricteţe. Barbarul începuse să strige şi să delireze, apoi încercase să-şi facă zob capul de buza cazanului, dar fusese oprit. Urmaseră rugăminţi, plânsete, leşinuri, treziri, ţipete îngrozite şi abia după aceea începuse adevărata durere. Omi încercase să privească aşa cum te-ai uita la chinurile unei muşte, căutând să nu vadă omul. Dar nu izbutise şi plecase cât putuse de repede. Descoperise că nu-i făcea nici o plăcere tortura. Nu era nici o demnitate în ea, hotărâse el, bucuros că avusese prilejul să afle adevărul, pentru că nu mai văzuse aşa ceva niciodată până atunci. Nu era nici o demnitate, nici pentru victimă, nici pentru călău. Lipsea moartea de demnitate, ori, fără această demnitate, care e ţelul ultim al vieţii? se întrebă el.

Calm, Zukimoto înţepă cu un băţ carnea pe jumătate fiartă de pe picioarele bărbatului, aşa cum ai încerca peştele care fierbe să vezi dacă e gata.

— O să-şi revină curând. E uluitor cât de mult a rezistat. Nu cred că sunt făcuţi la fel ca noi. Foarte interesant, nu? spuse Zukimoto.

— Nu, spuse Omi, privindu-l cu ură.

Pe dată Zukimoto luă aminte şi mieroşenia îi reveni.

— N-am vrut să spun nimic, Omi-san, zise el cu o plecăciune adâncă. Chiar nimic.

— Bineînţeles. Seniorul Yabu e încântat că ai făcut totul atât de bine. Îţi trebuie o mare pricepere, ca focul să nu fie nici prea mare şi totuşi să fie îndeajuns.

— Sunteţi foarte amabil, Omi-san.

— Ai mai făcut-o până acum?

— Nu în felul ăsta, dar seniorul Yabu mă onorează cu cinstea acordată. Încerc doar să-i fiu pe plac.

— El vrea să ştie cât o să mai trăiască barbarul.

— Până-n zori. Cu grijă.

Omi cercetă cazanul, dus pe gânduri. Apoi porni de-a lungul ţărmului, spre piaţă. Toţi samuraii se ridicară în picioare şi se înclinară.

— Jos totu-i liniştit, Omi-san, spuse unul din ei râzând şi arătând cu degetul spre chepeng. La început a fost ceva vorbă — semăna a mânie — şi câteva izbituri. Mai târziu, doi sau poate mai mulţi scânceau precum copiii înspăimântaţi. Dar acum e linişte de multă vreme.

Omi ascultă. Se auzeau mormăieli îndepărtate şi plescăit de apă. Din când în când câte un oftat.

— Şi Masijiro? întrebă, numindu-l pe samuraiul care, la ordinul lui, fusese lăsat în groapă.

— Nu ştim, Omi-san. E sigur că el n-a strigat. Pesemne că e mort.

Cum a îndrăznit Masijiro să fie atât de netrebnic? gândi Omi. Să fii doborât de oameni neînarmaţi şi mai toţi bolnavi! Dezgustător! Mai bine să fie mort.

— Mâine nu le daţi nici hrană, nici apă. La prânz scoateţi cadavrele, *neh?* Apoi vreau să-l aduceţi pe conducător. Singur.

— Da, Omi-san.

Omi se întoarse la foc şi aşteptă până barbarul deschise ochii. Apoi se înapoie în grădină şi raportă ce-i spusese Zukimoto.

— Te-ai uitat în ochii barbarului?

— Da, Yabu-sama.

Omi îngenunche în spatele *daimyo*-ului, la zece paşi de el. Yabu rămăsese nemişcat. Lumina lunii arunca umbre pe chimonoul său şi închipuia un falus din mânerul sabiei.

— Ce... ce-ai văzut?

— Nebunie. Temeiurile adânci ale nebuniei. Niciodată n-am văzut asemenea ochi. Şi groază nemărginită.

Trei petale căzură uşor.

— Fă un poem despre el.

Omi încercă să-şi pună mintea la lucru. Apoi, dorind să fie cât mai exact, spuse:

Ochii lui
Erau chiar sfârşitul Infernului,
Durerea toată,
Rostită-ntr-un cuvânt.

Ţipetele veneau aduse de vânt, mai slabe acum, distanţa părând a le face şi mai dureroase.

După o clipă, Yabu spuse:

Dacă laşi
Deznădejdea lor să te cuprindă
Ajungi la fel ca ei,
În marea, adânca genune,
Mută.

Omi rămase meditând îndelung la cele spuse, în frumuseţea nopţii.

Capitolul 5

Chiar înainte de prima geană de lumină ţipetele încetară.

Acum mama lui Omi dormea. Şi Yabu.

În zori satul era în fierbere. Mai trebuiau aduse pe ţărm încă patru tunuri, cincizeci de butoiaşe cu praf de puşcă, o mie de obuze.

Kiku zăcea sub cuvertură privind umbrele proiectate pe pereţii-*shoji.* Nu dormise deloc, deşi era mai sfârşită ca oricând. Sforăiturile puternice ale bătrânei din camera de alături acopereau respiraţia calmă, profundă a *daimyo*-ului de lângă ea. Băiatul dormea liniştit în celălalt aşternut, cu un braţ aşezat peste ochi ca să se ferească de lumină.

Yabu tresări în somn şi Kiku îşi ţinu respiraţia. Dar el nu se trezi şi asta o încântă, pentru că ştia că foarte curând va putea să plece fără să-l deranjeze. În timp ce aştepta răbdătoare, se strădui să se gândească la lucruri plăcute. Cuvintele primului ei profesor îi rămăseseră adânc întipărite în minte:

— Copilă, totdeauna să-ţi aminteşti că, într-adevăr, cel mai uşor lucru de pe lume e să te gândeşti la ceva rău. Dacă-ţi laşi mintea în voia ei, o să aluneci din nefericire în nefericire. Totuşi, să te gândeşti la lucruri bune cere efort. Iată de ce există disciplina, educaţia. Aşa că educă-ţi mintea să poposească pe dulci miresme, pe atingerea tandră, catifelată a picăturilor de ploaie pe *shoji,* pe armonia acestui aranjament floral, pe liniştea zorilor. Şi apoi, în cele din urmă, n-o să mai trebuiască să faci un asemenea efort, atunci îţi vei fi ţie de mare folos, precum şi profesiunii noastre, şi ai să aduci cinste lumii noastre, Lumea Sălciilor...

Se gândi la voluptatea băii ce avea s-o facă în curând şi care va alunga oboseala acestei nopţi, iar după aceea, mângâierea odihnitoare a mâinilor lui Suwo. Se gândi cât o să râdă cu celelalte fete şi cu Gyoko-san — *mama-san* —, când fiecare îşi va deşerta sacul cu bârfe, zvonuri şi istorioare, apoi se gândi la elegantul, o, atât de elegantul chimonou pe care o să-l poarte diseară, cel auriu cu flori galbene şi verzi, şi la panglicile din păr asortate cu el. După baie o să-şi aranjeze părul, iar din banii pentru noaptea

trecută foarte mulţi vor merge la patroana ei, Gyoko-san,pentru plata datoriei, o parte îi va trimite, prin zaraf, tatălui ei, care era ţăran, dar tot va mai rămâne ceva şi pentru ea. Curând o să-şi vadă iubitul şi o să fie o seară desăvârşită.

Viaţa e grozavă, gândi.

Da, dar e foarte greu să te prefaci că n-auzi urletele. Cu neputinţă. Celelalte fete vor fi tot pe-atât de nefericite, la fel şi biata Gyoko-san! Dar n-are importanţă. Mâine vom pleca cu toate din Anjiro şi ne vom duce acasă, în minunata noastră casă de ceai din Mishima, cel mai mare oraş din Izu, ce se întinde de jur împrejurul celui mai important castel al *daimyo*-ului de Izu, acolo unde începe şi este adevărata viaţă.

Îmi pare rău că doamna Midori, a trimis după mine.

Fii serioasă, Kiku, îşi spuse dojenitor. Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu-ţi pare rău, *neh?* A fost o cinste să-l slujeşti pe stăpânul nostru. Acum că ţi s-a făcut această onoare, tu o să fii mai preţuită ca oricând de Gyoko-san, *neh?* A fost o încercare şi acum ai să fii cunoscută ca Doamna Nopţii cu Urlete, iar dacă eşti norocoasă, cineva are să scrie o baladă despre tine şi poate balada va fi cântată chiar în Yedo. O, asta ar fi grozav! Atunci precis iubitul tău are să-ţi cumpere contractul, iar tu ai să fii liniştită şi mulţumită, şi ai să-i aduci pe lume fii.

Zâmbi în sinea ei. A, ce poveşti or să facă rapsozii despre noaptea asta, ce se vor spune în fiecare casă de ceai de pe tot cuprinsul ţinutului Izu. Despre nobilul *daimyo* care a stat nemişcat în mijlocul urletelor, sudoarea curgând pe el valuri-valuri. Ce-a făcut el? or să vrea toate să afle. Şi de ce băiatul? Cum a fost la aşternut? Ce-a făcut şi ce-a spus doamna Kiku şi ce-a făcut şi ce-a spus seniorul Yabu? A fost Făloşenia lui Nepreţuită de nimic sau plină de vlagă? S-a întâmplat de două ori sau deloc? Nu s-a întâmplat nimic?

Mii de întrebări, dar niciodată vreuna pusă direct ori dând un răspuns direct. Aşa e înţelept, gândi Kiku. Legea de căpătâi din Lumea Sălciilor era secretul absolut, niciodată să nu vorbeşti despre un client sau despre obiceiurile lui, sau despre cât a plătit, ca în acest fel să fii demnă de toată încrederea. Dacă altcineva vorbea, ei bine, asta-l privea, dar

cu pereţii de hârtie, cu casele atât de mici şi oamenii care sunt aşa cum sunt, poveştile treceau întotdeauna ca vântul din pat în baladă, niciodată adevărul adevărat, totdeauna sporit, pentru că oamenii sunt oameni, *neh?* Dar nimic de la acea doamnă. O sprânceană înălţată, poate, o ridicare şovăielnică din umeri, o atingere delicată a coafurii impecabile sau a faldurilor chimonoului, asta era tot ce se îngăduia. Şi totdeauna de ajuns dacă fata era deşteaptă.

Când urletele încetaseră, Yabu rămăsese ca o statuie în lumina lunii o vreme ce păruse mai lungă decât o veşnicie, şi apoi se ridicase. Imediat ea se grăbise să se întoarcă în cealaltă cameră, chimonou-i de mătase foşnind ca marea în miez de noapte. Băiatul era speriat, încercând să n-o arate, şi-şi şterse lacrimile pricinuite de tortură. Ea-i zâmbise să-i dea curaj, străduindu-se să arate un calm ce nu-l avea.

Apoi Yabu apăruse în cadrul uşii. Era lac de sudoare, cu faţa încordată şi ochii pe jumătate închişi. Kiku îl ajutase să-şi scoată săbiile, apoi chimonoul leoarcă de transpiraţie şi fâşia de pânză din brâu. Îl şterse, îl ajutase să-şi pună un chimonou proaspăt spălat, uscat şi călcat la soare[1] şi-i legase cingătoarea de mătase. Când ea începuse să-i spună obişnuitele formule de politeţe, el îi pusese delicat un deget pe buze.

Apoi mersese la fereastră şi balansându-se uşor de pe un picior pe altul privise, ca dus, luna ce pălea. Ea rămăsese liniştită, fără să se mai teamă, pentru că, ce-ar fi fost acum de temut? El era bărbat şi ea femeie, educată să fie femeie, să aducă bucurii în orice chip. Dar nu să pricinuiască sau să i se pricinuiască dureri. Erau alte curtezane care ştiau asemenea lucruri. O vânătaie ici-colo, poate o muşcătură, asta mai mergea, făcea parte din bucuria şi durerea posesiunii şi dăruirii de sine, dar totdeauna cu măsură, pentru că era implicată onoarea, iar ea era o doamnă de primă clasă din Lumea Sălciilor, cu care niciodată nu trebuia să te porţi urât, ci totdeauna să o cinsteşti. Dar parte din educaţia ei era să ştie şi cum să îmblânzească bărbatul, cu măsură. Uneori bărbatul devenea sălbatic şi atunci era

[1] Hainele spălate se întindeau pe o scândură lustruită să nu facă cute. Astfel se uscau şi rămâneau întinse, fără a mai trebui călcate.

cumplit. Pentru că doamna era singură. Fără nici o apărare.

Coafura ei era fără greş, afară doar de câţiva cârlionţi slobozi la urechi, lăsaţi anume în voia lor. Chimonoul exterior, în carouri negre cu roşu, bordat cu cel mai pur verde, care-i accentua albeaţa pielii, era strâns în jurul taliei mici cu o eşarfă lată, rigidă, un *obi,* de un verde irizat. Acum se puteau auzi valurile, care se spărgeau de ţărm, şi adierea vântului în grădină.

În cele din urmă, Yabu se întorsese şi se uitase la ea şi apoi la băiat.

Băiatul avea cincisprezece ani. Era fiul unui pescar de prin partea locului, şi-şi făcea ucenicia la o mânăstire din vecinătate, la un preot budist, un adevărat artist, pictor şi ilustrator de cărţi. Băiatului îi plăcea să câştige bani de la cei care se distrau cu băieţi, nu cu femei.

Yabu îi făcuse semn. Ascultător, băiatul, căruia-i trecuse teama, îşi dezlegase eşarfa chimonoului cu o eleganţă studiată. Nu purta obişnuita fâşie de pânză din brâu, ci o jupă de femeie, lungă până la pământ. Trupu-i era catifelat, cu forme rotunjite şi aproape fără păr.

Kiku îşi aminti ce linişte fusese în cameră, toţi trei învăluiţi laolaltă de tăcere şi de absenţa ţipetelor, ea şi băiatul aşteptând ca Yabu să arate pe care-l dorea. Yabu stând în picioare între ei, balansându-se uşor, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă, Yabu îi făcuse ei semn. Cu graţie, ea-şi dezlegase şnurul de la *obi,* îl desprinsese din brâu cu gesturi molatice şi-l lăsase să cadă. Faldurile celor trei chimonouri subţiri ca pânza de păianjen se îndepărtaseră uşor, lăsând să se vadă jupa ce-i scotea în evidenţă coapsele. El se lungise pe cuverturi şi, la semnul lui, se întinseseră şi ei alături, fiecare de câte-o parte. Le luase mâinile şi le-aşezase pe el, susţinându-le deopotrivă. Se încălzise repede, arătându-le cum să-şi apese unghiile în pântecele lui, zorindu-i, mai repede şi mai repede, faţa fiindu-i ca o mască, şi apoi urmă strigătul său violent, cutremurător, de durere. Pentru o clipă, rămase aşa, respirând greu, cu ochii închişi, pieptul umflându-i-se şi coborând, apoi se întorsese şi adormise aproape imediat.

În tăcerea ce se lăsase, ei îşi ţineau respiraţiile, încercând să-şi ascundă uimirea. Totul se petrecuse atât de repede.

Băiatul îşi ridicase o sprânceană a mirare.

— N-am fost la-nălţime, Kiku-san? Vreau să zic că totul a fost atât de repede, şoptise el.

— Noi am făcut tot ce-a vrut, spusese ea.

— Precis a atins Norii şi Ploaia, spuse băiatul. Credeam c-o să se dărâme casa.

Ea zâmbise.

— Da.

— Sunt bucuros. La început am fost tare înfricoşat. E mare lucru să placi.

Amândoi îl şterseseră uşor pe Yabu şi-l acoperiseră cu o cuvertură, apoi băiatul se lungise la loc, galeş, proptit pe jumătate în cot şi-şi înăbuşise un căscat.

— De ce nu dormi şi tu? spusese ea.

Băiatul îşi strânsese chimonoul mai mult în jurul lui şi-şi schimbase poziţia, aşezându-se în genunchi în faţa ei.

Ea stătea lângă Yabu, mângâind uşor cu mâna dreaptă braţul *daimyo*-ului, domolindu-i somnul agitat.

— N-am mai fost niciodată până acum cu un bărbat şi cu o doamnă în acelaşi timp, Kiku-san, şoptise băiatul.

— Nici eu.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese:

— Şi nici cu o fată. Vreau să spun că n-am împărţit niciodată perna cu nici una.

— Ţi-ar plăcea să o faci cu mine? întrebase ea politicos. Dacă aştepţi puţin, sunt sigură că stăpânul nostru n-o să se trezească.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese:

— Da, te rog.

După aceea, el zisese:

— A fost foarte ciudat, doamnă Kiku.

Ea zâmbise în sinea ei.

— Care-ţi place mai mult?

Băiatul se gândise îndelung, aşa cum stăteau liniştiţi, unul în braţele celuilalt.

— Asta cere efort, nu glumă.

Ea-şi îngropase capul în umărul lui şi-l sărutase pe ceafă

ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Tu eşti un băiat minunat, şoptise ea. Acum trebuie să dormi, după atâta efort.

Ea-l mângâiase ca s-adoarmă, apoi plecase de lângă el şi se dusese în celălalt aşternut. Locul se răcise. Nu se apropiase de Yabu, unde era cald, ca să nu-l trezească. Curând se încălzise şi locul ei.

Umbrele de pe *shoji* se lungeau. Bărbaţii sunt ca nişte copii, gândi ea. Plini de mândrie prostească. Tot chinul acestei nopţi pentru ceva atât de trecător! Pentru o pasiune care nu e în sine decât o iluzie, *neh?*

Băiatul tresări în somn. De ce i-ai făcut propunerea? se întrebă ea. Pentru plăcerea lui, pentru el, nu pentru mine, totuşi m-a bine dispus, ne-a trecut timpul şi lui i-a dat liniştea de care avea nevoie. De ce nu dormi şi tu puţin? Mai târziu. Am să dorm mai târziu, îşi spuse.

Când se făcu timpul, ea se strecură din căldura plăcută a aşternutului şi se ridică în picioare. Chimonourile i se desfăcură cu un foşnet uşor şi aerul rece îi înfioră pielea. Se înfăşură repede şi cu îndemânare şi-şi legă *obi*-ul în talie. Îşi aranjă cu grijă părul şi machiajul.

Nu făcu nici un zgomot când plecă.

Samuraiul de pază de la intrarea în verandă se înclină, ea îi răspunse tot cu o plecăciune şi ieşi în soarele dimineţii. Slujnica o aştepta.

— Bună dimineaţa, Kiku-san.

— Bună dimineaţa.

Soarele-i făcea bine şi-i ştergea din minte noaptea. E minunat să fii în viaţă, gândi.

Îşi strecură picioarele în sandale, îşi deschise umbrela purpurie şi străbătu grădina, ieşind în drumul ce cobora spre sat, traversa piaţa şi ajungea la casa de ceai, unde era locuinţa ei vremelnică. Slujnica venea în urmă.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, strigă Mura, înclinându-se.

Pentru moment, se odihnea în veranda casei sale, bând *cha,* ceaiul verde pal al Japoniei. Mama lui i-l servea.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, repetă ea ca un ecou.

— Bună dimineaţa, Mura-san. Bună dimineaţa, Saiko-san, ce bine arătaţi, răspunse Kiku.

— Ce mai faci? întrebă mama, sfredelind fata cu ochii-i foarte, foarte bătrâni. Ce noapte cumplită! Te rog, ia cu noi un ceai. Arăţi tare palidă, copilă.

— Mulţumesc, dar vă rog să mă iertaţi, acum trebuie să merg acasă. Îmi faceţi o prea mare cinste. Poate mai târziu.

— Bineînţeles, Kiku-san. Tu faci o mare onoare satului nostru, aflându-te aici.

Kiku se prefăcu că nu vede privirile lor iscoditoare. Şi, ca să sporească farmecul zilei, atât pentru ei cât şi pentru ea, se prefăcu că are o uşoară durere în părţile de jos.

Asta o să facă înconjurul satului, gândi fericită, în timp ce se înclina, apoi se mai chirci o dată şi se îndepărtă ca şi cum ar fi îndurat cu tărie o durere cumplită. Faldurile chimonourilor se mişcau cu o unduire desăvârşită, iar umbrela-i era aplecată atâta doar cât să-i dea cea mai minunată lumină. Era foarte bucuroasă că-şi luase acest chimonou exterior şi această umbrelă. Pe o zi mohorâtă n-ar mai fi avut acelaşi farmec.

— O, biata, biata copilă! e atât de frumoasă, *neh?* Ce păcat! Îngrozitor! spuse mama lui Mura, cu un oftat ce-ţi sfâşia inima.

— Ce e-ngrozitor, Saiko-san? întrebă soţia lui Mura, venind în verandă.

— N-ai văzut sfârşeala bietei fete? N-ai văzut cu cât curaj încerca s-o ascundă? Biata copilă. Doar şaptesprezece ani şi să fie nevoită să treacă prin toate astea!

— Are optsprezece ani, spuse Mura sec.

— Toate ce, stăpână? întrebă una din servitoare pe nerăsuflate, venind lângă ele.

Bătrâna se uită în jur, să fie sigură că toată lumea asculta şi şopti destul de tare:

— Am auzit — coborî apoi vocea — am auzit că ea... ea n-o să mai poată face nimic... timp de trei luni.

— O, nu! Biata Kiku-san! O! Dar de ce?

— El şi-a folosit dinţii. O ştiu din cea mai sigură sursă.

— O!

— O!

— Dar de ce şi băiatul, stăpână? Cu siguranţă că el nu...

— Of! Ştergeţi-o de-aici! înapoi la lucru, neisprăvitelor!

Asta nu e pentru urechile voastre! Haideţi, plecaţi toate de-aici! Eu şi stăpânul avem de vorbit.

Le goni pe toate din verandă. Chiar şi pe soţia lui Mura. Apoi sorbi din ceai, senină şi foarte mulţumită.

Mura sparse tăcerea:

— Dinţii?

— Dinţii. Se spune că urletele îl învigorează, pentru că a fost speriat de un balaur când era mic, zise ea dintr-o suflare. Întotdeauna are un băiat cu el ca să-i aducă aminte de când era copil şi a înlemnit de groază, dar, de fapt, băiatul e acolo doar ca să se culce cu el, să se istovească, altfel ar sfâşia totul cu dinţii. Biata fată!

Mura oftă. Se duse în căsuţa de lângă poartă şi scăpă un vânt când începu să se uşureze în găleată. Mă întreb ce s-a întâmplat, de fapt, îşi zise el stârnit. De ce avea Kiku-san durerile? Poate că *daimyo*-ul îşi foloseşte într-adevăr dinţii! Nemaipomenit!

Ieşi afară scuturându-se ca să fie sigur că nu şi-a pătat fâşia de pânză din brâu şi se îndreptă spre piaţă adâncit în gânduri. Ehei, ce mi-ar plăcea să fiu o noapte cu doamna Kiku! Cărui bărbat nu i-ar plăcea? Cât o avea Omi-san de plătit patroanei — ceea ce tot noi o să plătim până la urmă? Doi *koku*? Se spune că *mama-san* a ei, Gyoko-san, a cerut şi a primit de zece ori cât se obişnuieşte. Să câştige ea cinci *koku* pentru o noapte? Kiku-san ar merita-o cu siguranţă, *neh?* Se spune că e tot atât de pricepută la optsprezece ani cât o femeie care are de două ori vârsta ei. Face minuni, nu alta… Ehei! Dac-aş fi eu fericitul, cum aş începe?

Absent, îşi potrivi fâşia de pânză din brâu şi picioarele-l duseră pe poteca bine bătătorită, prin piaţă, apoi către câmpul funerar.

Rugul fusese pregătit. Cinci bărbaţi din sat se aflau deja acolo.

Acesta era locul cel mai încântător din sat, briza mării fiind aici cea mai răcoroasă în timpul verii, iar priveliştea cea mai frumoasă. În apropiere se găsea sanctuarul *shinto* al satului, un acoperiş micuţ, de paie, deasupra unui piedestal, pentru *kami,* spiritul care locuia acolo sau poate că voia să locuiască acolo, dacă-i făcea plăcere. Un arbore de tisă

strâmb, care fusese sădit înainte de întemeierea satului, se pleca în bătaia vântului.

Mai târziu apăru pe potecă Omi. Era însoţit de Zukimoto şi patru gărzi. Rămase în picioare, mai la o parte. Când se aplecă ceremonios către rug şi către trupul aproape descompus, acoperit cu un linţoliu, toţi se înclinară, spre a onora barbarul care murise ca ortacii lui să poată trăi.

La semnul său, Zukimoto înaintă şi aprinse rugul. Zukimoto îi ceruse lui Omi acest hatâr şi i se acordase această cinste. Omi se înclină pentru ultima oară. Apoi, când focul era în toi, toţi plecară.

*

* *

Blackthorne cufundă cana în apa rămasă pe fundul hârdăului, o umplu atent până la jumătate şi i-o dădu lui Sonk. Sonk încercă să bea doar câte o înghiţitură, s-o facă să ţină mai mult, mâna tremurându-i, dar nu izbuti. Înghiţi cu lăcomie lichidul călâu, părându-i rău c-o făcuse, chiar în momentul în care apa trecuse de gâtleju-i uscat, apoi îşi croi drum istovit spre locul lui de la perete, păşind peste cei cărora le venise rândul să se lungească. Pe jos era acum o clisă groasă, iar mirosul şi muştele deveniseră de nesuportat. Raze plăpânde de soare pătrundeau în groapă prin şipcile de la chepeng.

Vinck fu următorul la rând la apă. Îşi luă cana, se uită lung la ea, aşezându-se lângă hârdău, Spillbergen aflându-se de cealaltă parte.

— Mulţumesc, mormăi el posomorât.

— Grăbeşte-te, spuse Jan Roper. Rana din obraz deja îi supura. El era ultimul la apă şi, fiind atât de aproape, gâtul nu-i dădea pace. Grăbeşte-te, Vinck, pentru Dumnezeu.

— Iartă-mă. Poftim, ia-o, mormăi Vinck, întinzându-i cana, fără să bage în seamă muştele ce-l năpădeau.

— Bea-o tu, prostule! E ultima pe care o primeşti până la asfinţitul soarelui. Bea-o! Jan Roper puse înapoi cana în mâinile bărbatului. Vink se supuse mohorât şi se întoarse iar în propriu-i infern.

Jan Roper îşi luă cana de apă de la Blackthorne. Închise ochii şi spuse în gând o rugăciune. Era dintre cei care

stăteau în picioare şi toţi muşchii-l dureau. Cana abia dacă-i ajunse pentru două înghiţituri.

Acum, când fiecare îşi primise porţia, Blackthorne îşi muie buzele şi sorbi câte o înghiţitură, mulţumit. Îşi simţea gura şi limba aspre, pline de praf, şi arzându-i. Era plin de muşte, năduşeală şi murdărie. Pieptul şi spatele îi erau numai vânătăi.

Se uită la samuraiul care fusese lăsat în pivniţă. Omul era înghesuit în perete, între Sonk şi Croocq, ocupând cât mai puţin loc, şi nu se mişcase de ceasuri. Stătea cu privirea aţintită în gol, n-avea pe el decât fâşia de pânză din brâu, tot trupul îi era acoperit de vânătăi urâte, una, în jurul gâtului, din cale afară de mare.

Când Blackthorne îşi revenise prima oară în simţiri, era întuneric-beznă în pivniţă. Urletele umpleau groapa, iar el crezuse că era mort şi se găsea în adâncurile sufocante ale iadului. Simţea cum e-nghiţit de nămolul lipicios care îi făcea carnea să se-nfioare pe el, şi strigase, şi se agitase cuprins de disperare, nemaiputând să respire, până ce, după o veşnicie, auzise: „E-n ordine, pilotule, nu eşti mort, e-n ordine. Trezeşte-te, trezeşte-te, pentru Dumnezeu, nu suntem în iad, dar e aproape la fel. O Doamne, ajută-ne!”

Când îşi revenise pe deplin, ei îi povestiseră despre Pieterzoon şi despre hârdaiele cu apă de mare.

— O Doamne, scoate-ne de aici! scâncise cineva.

— Ce-i fac bietului Pieterzoon? Ce-i fac? O Doamne, ajută-ne! Nu mai pot să îndur urletele!

— O Doamne, fă-l pe bietul om să moară! Fă-l să moară!

— Doamne, Dumnezeule, opreşte urletele! Te rog, Doamne, opreşte-le!

Groapa în care se aflau şi urletele lui Pieterzoon le arătaseră tuturor adevărata lor măsură, îi forţaseră să privească în ei înşişi. Şi nimănui nu-i plăcuse ce văzuse.

Întunericul face ca totul să pară şi mai cumplit, gândi Blackthorne.

Fusese o noapte fără de sfârşit.

În zori, încetaseră şi ţipetele. O dată cu primele raze de lumină prelinse până la ei, îl văzuseră şi pe samuraiul părăsit.

— Ce-o să facem cu el? întrebase van Nekk.

— Nu ştiu. Arată la fel de înspăimântat ca şi noi, spusese Blackthorne, inima bătându-i cu putere.

— Ar face bine să n-o mai ia de la capăt, pentru Dumnezeu.

— O Doamne, scoate-mă de aici... Vocea lui Croocq urca în crescendo. *Ajutooor!*

Van Nekk, care era lângă el, îl scuturase şi-l mângâiase uşor.

— E-n ordine, băiete. Suntem în mâinile Domnului. El veghează asupra noastră.

— Uită-te la braţul meu, se văita Maetsukker. Rana începe deja să mustească.

Blackthorne stătea în picioare clătinându-se.

— Dacă nu ne dau drumul de aici, într-o zi, două, înnebunim cu toţii, spusese el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Apa e pe sfârşite, spuse van Nekk.

— Împărţim ce mai este. Unii acum, alţii la prânz. Cu puţin noroc, o să ajungă pentru trei ture. Lua-v-ar dracu de muşte!

Atunci găsise el cana şi le dăduse apa cu porţia, iar acum şi-o sorbea pe a lui, pe îndelete, încercând s-o facă să ţină cât mai mult.

— Ce facem cu el, cu japonezul? spuse Spillbergen. Căpitanul general o dusese mai bine decât toţi peste noapte, pentru că îşi astupase urechile cu puţin nămol ca să nu mai audă urletele şi, fiind lângă hârdăul cu apă, îşi potolise cu grijă setea. Ce-o să facem cu el?

— Ar trebui să-i dăm şi lui puţină apă, spuse van Nekk.

— La naiba, spuse Sonk. Eu zic să nu-i dăm deloc.

Au pus la vot şi s-a hotărât să nu i se dea nimic.

— Nu sunt de acord, spuse Blackthorne.

— Tu nu eşti de acord cu nimic din ce spunem noi, zise Jan Roper. El e duşmanul. E un diavol necredincios şi a fost cât pe-aci să te omoare.

— Şi tu ai fost gata-gata să mă omori. De câteva ori. Dacă ţi se descărca muscheta la Santa Magdalena, mi-ai fi zburat creierii.

— Nu te ochisem pe tine. Ţintisem în ticăloşii lui Satan.

— Ei erau preoţi neînarmaţi. Şi timp aveai berechet.

— Nu te ochisem pe tine.

— Tu aproape că m-ai omorât de nu ştiu câte ori cu furia ta blestemată, cu habotnicia ta afurisită şi cu neghiobia ta nenorocită.

— Blasfemia e un păcat de moarte. Să iei numele Domnului în deşert e un păcat. Noi suntem în mâinile Lui, nu într-ale tale. Tu nu eşti rege şi asta nu este corabie. Tu nu eşti stăpâ…

— Ba o să faci ce-ţi spun eu!

Jan Roper se uită roată în jur, căutând sprijin în zadar.

— Fă ce vrei, spuse el ursuz.

— Am să fac.

Samuraiul era la fel de însetat ca ei, dar clătină din cap spre cana oferită. Blackthorne şovăi, duse cana la buzele umflate ale samuraiului, dar omul o azvârli cât colo dintr-o lovitură, împrăştiind apa şi spuse ceva pe un ton dur. Blackthorne se pregăti să pareze lovitura următoare, dar nu se mai întâmplă nimic. Omul nu mai făcu nici o mişcare, se uita doar în gol.

— E nebun. Toţi sunt nebuni, spuse Spillbergen.

— Rămâne mai multă apă pentru noi. E bine, spuse Jan Roper. Să-l înghită iadul, după cum o merită.

— Care ţi-e numele? *Namu*? întrebă Blackthorne. O spuse din nou, în diferite moduri, dar samuraiul părea că nici nu-l aude.

Îl lăsară în pace, dar se uitau la el de parcă era un scorpion. El nu-i privea. Blackthorne era sigur că omul încerca să se hotărască la ceva, dar habar n-avea ce putea fi.

Ce e-n mintea lui? se întrebă Blackthorne. De ce să refuze apa? De ce-a fost lăsat aici? Să fie o greşeală a lui Omi? Puţin probabil. Are un plan? Puţin probabil. L-am putea folosi ca să ieşim de aici? Puţin probabil. Totul e puţin probabil, dar e foarte probabil c-o să rămânem aici până ce ei *au să ne lase* să ieşim afară… dacă o să ne lase. Şi dacă ne scot de aici, ce urmează? Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

O dată cu căldura zilei, muştele veniră grămadă.

O, Doamne, aş vrea să pot sta lungit, aş vrea să pot intra în baia aceea, acum n-ar mai trebui să mă ducă acolo pe sus.

Niciodată nu mi-am dat seama cât de importantă e o baie. Bătrânul acela orb, cu degetele lui de oţel! Ce bine mi-ar prinde acum, pentru un ceas sau două.

Ce pierdere! Toate corăbiile noastre şi oamenii şi efortul. Un chix. Sau aproape. Câţiva suntem încă în viaţă.

— Pilotule! Van Nekk îl zgâlţâia. Ai adormit. El, el se-nclină spre tine de un minut sau mai mult. Arătă spre samuraiul care îngenunchease în faţa lui cu capul aplecat.

Blackthorne îşi frecă achii să-ndepărteze oboseala. Făcu un efort şi-şi înclină şi el capul.

— *Hai?* întrebă el scurt, amintindu-şi cuvântul japonez pentru „da".

Samuraiul luă eşarfa de la chimonou-i făcut ferfeniţă şi-o înfăşură în jurul gâtului, Rămânând încă în genunchi, îi dădu un capăt lui Blackthorne şi celălalt lui Sonk, îşi înclină capul şi le făcu semn să tragă.

— Se teme c-o să-l strangulăm, spuse Sonk.

— Dumnezeule, cred că tocmai asta vrea să facem. Blackthorne lăsă să-i cadă eşarfa din mână şi clătină din cap. *Kinjiru,* spuse el, gândind cât de folositor era acest cuvânt. Cum să-i spui unui om, care nu vorbeşte limba ta, că este împotriva legii tale să faci o crimă, să omori un om neînarmat, că nu eşti călău, că sinuciderea este un păcat în faţa lui Dumnezeu?

Samuraiul vorbi iar, fiind foarte clar că-l roagă, dar, din nou, Blackthorne dădu din cap.

— *Kinjiru.*

Omul privi crunt de jur împrejur. Fără de veste fu în picioare şi-şi cufundă adânc capul în găleata-latrină încercând să se înece. Jan Roper şi Sonk îl traseră imediat afară, abia mai respirând şi zbătându-li-se-n mâini.

— Lăsaţi-l, porunci Blackthorne. Ei îl ascultară. Arătă spre latrină: Samurai, dacă asta vrei, dă-i drumul!

Omul se căznea să vomite, dar înţelese. Privi găleata puturoasă şi ştiu că n-avea puterea să-şi ţină îndeajuns capul acolo. Într-o stare vrednică de plâns, samuraiul se întoarse la locul lui de lângă perete.

— Doamne, murmură cineva.

Blackthorne umplu pe jumătate cana cu apă din hârdău, se

ridică în picioare, încheieturile-i trosnindu-i, şi se duse spre japonez şi i-o oferi. Ochii samuraiului priveau dincolo de cană.

— Mă întreb cât are să reziste, spuse Blackthorne.

— O veşnicie, spuse Jan Roper. Sunt animale. Nu sunt oameni.

— Pentru Dumnezeu, cât au să ne mai ţie aici? întrebă Ginsel.

— Cât or vrea.

— Va trebui să facem orice vor ei, spuse van Nekk. Trebuie, dacă vrem să rămânem în viaţă, să ieşim din iadul ăsta de groapă. Nu, pilotule?

— Da. Blackthorne măsură umbra lăsată de soare. E miezul zilei, se schimbă cartul, zise el.

Spillbergen, Maetsukker şi Sonk începură să se plângă, dar îi sculă în picioare înjurându-i şi el se întinse mulţumit. Noroiul era scârbos şi muştele mai rele ca oricând, dar bucuria de a putea să te întinzi cât eşti de lung era fără margini.

Ce i-au făcut lui Pieterzoon? se întrebă în timp ce simţea că oboseala pune stăpânire pe el. O, Doamne, ajută-ne să scăpăm de aici. Sunt atât de speriat.

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Preotul stătea acolo, înconjurat de samurai.

— Pilotule, trebuie să vii sus. Trebuie să vii sus singur, spuse el.

Capitolul 6

Toţi ochii din groapă se îndreptară spre Blackthorne.

— Ce vor cu mine?

— Nu ştiu, spuse părintele Sebastio grav. Dar trebuie să vii imediat.

Blackthorne ştia că n-avea de ales, dar nu părăsi peretele protector, încercând să-şi adune puterile.

— Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

Preotul îi povesti. Blackthorne tălmăci pentru cei care nu ştiau portugheza.

— Dumnezeu să-l ierte, şopti van Nekk în tăcerea plină de spaimă. Bietul om! Bietul om!

— Îmi pare rău. N-am putut face nimic, spuse preotul cu o mare tristeţe. Nu cred că m-a recunoscut, n-a mai ştiut nimic din clipa în care l-au băgat în apă. Mintea i se rătăcise. I-am dat dezlegarea de păcate şi m-am rugat pentru el. Poate Dumnezeu se-ndură... *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.* Amin. Făcu semnul crucii către ei. Vă rog pe toţi să renunţaţi la ereziile voastre şi o să fiţi primiţi înapoi în credinţa Domnului. Pilotule, trebuie să vii.

— Nu ne părăsi, pilotule, pentru Dumnezeu, strigă Croocq.

Vinck porni împleticindu-se spre scară şi începu să urce.

— Pot să mă ia pe mine, nu pe pilot. Pe mine, nu pe el. Spune-i... Se opri neajutorat, cu ambele picioare pe trepte. O suliţă lungă era în dreptul inimii. Încercă s-o înşface, dar samuraiul era pregătit şi, dacă Vinck nu sărea jos, ar fi fost străpuns.

Samuraiul arătă spre Blackthorne şi, încruntat, îi făcu semn să urce. Totuşi, Blackthorne nu se mişcă. Un alt samurai coborî în pivniţă un fel de cange şi încercă să-l tragă pe Blackthorne afară. Nimeni nu se clinti să-l ajute pe Blackthorne în afară de samuraiul din pivniţă. El prinse cangea rapid şi spuse ceva pe un ton tăios omului de deasupra, care şovăi, apoi privi spre Blackthorne, ridică din umeri şi vorbi.

— Ce-a zis?

Preotul răspunse:

— E un proverb japonez: „Soarta e soartă şi viaţa nu e

decât o părere”.

Blackthorne dădu din cap către samurai, se îndreptă spre scară, fără să se uite înapoi, şi o urcă. Când ajunse în plin soare, clipi repede din cauza strălucirii dureroase, genunchii i se înmuiară şi se rostogoli pe pământul nisipos.

Omi era alături. Preotul şi Mura stăteau lângă cei patru samurai. La o oarecare depărtare, câţiva săteni se uitară pentru o clipă, apoi îşi văzură de drum.

Nimeni nu-l ajută.

O, Doamne, dă-mi putere, se rugă Blackthorne. Trebuie să mă ridic în picioare şi să mă prefac că sunt puternic. E singurul lucru pe care-l respectă. Să fii puternic. Să le arăţi că nu ţi-e teamă de nimic. Te rog, ajută-mă.

Scrâşni din dinţi, împinse în pământ să se ridică în picioare clătinându-se uşor.

— Ce dracu vrei cu mine, scârbă nenorocită? spuse el adresându-se direct lui Omi, apoi adăugă către preot: Spune-i porcului de câine că eu sunt *daimyo* în ţara mea, de ce se poartă aşa? Spune-i că noi n-avem nici o neînţelegere cu el. Spune-i să ne scoată de aici, altfel o să fie rău pentru el. Spune-i că sunt *daimyo,* jur. Sunt moştenitorul lui Sir William de Micklehaven, sper ca ticălosul să fi murit demult. Spune-i!

Noaptea fusese cumplită pentru părintele Sebastio. Dar, cât stătuse de veghe, ajunsese să simtă prezenţa lui Dumnezeu şi fusese cuprins de o seninătate pe care n-o încercase niciodată până atunci. Acum ştia că putea fi o unealtă a Domnului împotriva păgânilor, că era un scut împotriva lor şi a vicleniei pilotului. Într-un fel, ştia că noaptea asta fusese o pregătire, o răscruce pentru el.

— Spune-i.

Preotul spuse în japoneză:

— Piratul zice că el este un nobil în propria lui ţară. Apoi ascultă răspunsul lui Omi. Omi-san zice că lui nu-i pasă nici dacă eşti rege în ţara ta. Aici eşti la bunul plac al seniorului Yabu — tu şi toţi oamenii tăi.

— Spune-i că e un rahat.

— Ar trebui să te fereşti să-l insulţi.

Omi începu să vorbească din nou.

— Omi-san spune că ţi se va permite să faci baie. Ţi se va

da mâncare şi de băut. Dacă te porţi cum se cuvine, nu te vei mai întoarce în pivniţă.

— Ce se va întâmpla cu oamenii mei?

Preotul îl întrebă pe Omi.

— Vor rămâne în groapă.

— Atunci să se ducă la dracu!

Blackthorne se îndreptă spre scară ca să se întoarcă iar în groapă. Doi samurai îl opriră şi, deşi se luptă cu ei, îl imobilizară cu uşurinţă.

Omi vorbi preotului, apoi oamenilor săi. Ei îi dădură drumul şi el aproape căzu.

— Omi-san zice că, dacă nu te porţi cum se cuvine, va mai fi luat încă unul din oamenii tăi. Lemne de foc sunt destule şi apă aşijderea.

Dacă sunt de acord acum, gândi Blackthorne, înseamnă că le-am oferit calea prin care să pună stăpânire asuprămi şi am să fiu la cheremul lor pentru totdeauna. Dar ce contează, până la urmă va trebui să fac ce vor ei. Van Nekk avea dreptate. Va trebui să fac orice.

— Ce vrea de la mine? Ce-nseamnă „să mă port cum se cuvine”?

— Omi-san spune că-nseamnă să dai ascultare. Să faci ceea ce ţi se cere. Să mănânci rahat dacă trebuie.

— Spune-i să se ducă dracului. Spune-i că fac ceva pe el, pe toată ţara lui şi pe *daimyo*-ul lui.

— Te sfătuiesc să fii de acord cu ce...

— Spune-i ce ţi-am zis, cuvânt cu cuvânt, pentru Dumnezeu!

— Foarte bine, dar eu te-am prevenit, pilotule.

Omi îl ascultă pe preot. Încheieturile degetelor de la mâna de pe sabie se albiră. Toţi oamenii săi se mişcară neliniştiţi, săgetându-l cu privirile pe Blackthorne.

Apoi Omi dădu calm un ordin.

Imediat doi samurai coborâră în pivniţă şi-l aduseră pe Croocq, musul. Îl târâră spre cazan, îi legară mâinile şi picioarele, în timp ce alţii aduseră lemne şi apă. Îl puseră pe musul înlemnit în cazanul plin ochi şi aprinseră focul.

Blackthorne îl privi pe Croocq cum înghiţea apă fără să scoată vreun sunet şi văzu groaza care pusese stăpânire pe

el. Viaţa n-are absolut nici un preţ pentru oamenii ăştia, gândi. Blestemaţii, e tot atât de sigur că au să-l fiarbă pe Croocq, pe cât sunt eu că mă aflu pe-acest pământ uitat de Dumnezeu.

Fumul se-nvălătucea deasupra nisipului. Pescăruşii ţipau în jurul bărcilor de pescuit. O bucată de lemn căzu de pe foc şi un samurai o împinse la loc cu piciorul.

— Spune-i să înceteze, zise Blackthorne. Cere-i să-i oprească.

— Omi-san întreabă: Eşti de acord să te porţi cum se cuvine?

— Da.

— El zice: Ai să asculţi toate ordinele?

— Atât cât îmi e în putinţă, da.

Omi vorbi din nou. Părintele Sebastio puse o întrebare şi Omi încuviinţă din cap.

— El vrea ca tu să-i răspunzi direct. Cuvântul japonez pentru „da" este *hai.* El întreabă: Ai să asculţi toate ordinele?

— Cât îmi stă în putinţă, *hai.*

Focul începea să încălzească apa şi un geamăt, ce-ţi întorcea măruntaiele pe dos, ţâşni din gura musului, Flăcările din focul făcut în vatra de cărămizi de sub cazanul de fier încingeau metalul. Fură puse şi mai multe lemne pe foc.

— Omi-san zice: Culcă-te la pământ. Imediat.

Blackthorne făcu cum i se poruncise.

— Omi-san spune că el nu te-a insultat şi nici n-a existat vreun motiv ca tu să-l insulţi. Pentru că eşti barbar şi încă neinstruit, n-ai să fii omorât. Dar ai să fii învăţat bunele purtări. Înţelegi?

— Da.

— Vrea să-i răspunzi direct.

Musul scoase un urlet înfiorător. Şi încă unul, şi iar unul, şi apoi leşină. Unul din samurai îi ţinu capul deasupra apei.

Blackthorne îşi ridică privirea spre Omi. Aminteşte-ţi, îşi porunci, aminteşte-ţi că musul e numai în mâinile tale, vieţile întregului tău echipaj sunt în mâinile tale. Da, începu demonul din el, dar n-ai nici o chezăşie că ticălosul o să-şi

ţină făgăduiala.

— Înţelegi?

— *Hai.*

Îl văzu pe Omi săltându-şi chimonoul şi scoţându-şi penisul de sub fâşia de pânză din brâu. Se aşteptase ca omul să urineze pe faţa lui, dar Omi n-o făcu. Urină pe spatele lui. Pe bunul Dumnezeu, îşi jură Blackthorne, am să ţin minte ziua asta şi, mai devreme ori mai târziu, într-un fel sau altul, Omi mi-o va plăti.

— Omi-san spune: Sunt proaste purtări să spui că urinezi pe cineva. Foarte proaste. Proaste purtări şi mare tâmpenie să spui aşa ceva când eşti neînarmat. Foarte proaste purtări şi o tâmpenie şi mai mare s-o spui când eşti neînarmat, fără putere şi nepregătit să-ţi laşi prietenii, familia sau pe oricine altcineva să moară înaintea ta.

Blackthorne nu spuse nimic. Nu-şi desprinse privirea de pe Omi.

— *Wakarimasu ka?* spuse Omi.

— El zice: Înţelegi?

— *Hai.*

— *Okiro.*

— El spune să te ridici.

Blackthorne se ridică, durerea sfredelindu-i capul. Ochii-i erau pironiţi într-ai lui Omi şi Omi îi susţinu privirea.

— Ai să mergi cu Mura şi ai să te supui ordinelor lui.

Blackthorne nu răspunse.

— *Wakarimasu ka*? spuse Omi tăios.

— *Hai.*

Blackthorne măsură distanţa dintre el şi Omi. Era gata să-şi înfigă unghiile în gâtul şi faţa lui, şi se ruga să fie destul de rapid şi puternic ca să-i scoată ochii lui Omi înainte ca samuraii lui să-l tragă de pe el.

— Cum rămâne cu musul? zise el.

Preotul îi vorbi lui Omi poticnindu-se.

Omi se uită la cazan. Apa abia dacă era călduţă. Băiatul leşinase, dar nu păţise nimic.

— Scoateţi-l de acolo, ordonă el. Aduceţi un doctor, dacă e nevoie.

Oamenii săi făcură cum li se poruncise. Îl văzu pe

Blackthorne cum se duse la băiat şi-i ascultă inima.

Omi făcu semn preotului.

— Spune-i căpeteniei că şi tânărul poate să rămână astăzi afară. Dacă şi conducătorul se poartă cum se cuvine, şi tânărul la fel, *s-ar putea* ca un alt barbar să iasă din groapă. Apoi un altul. Probabil. Sau poate mai mulţi. Depinde de cum se poartă cei de deasupra. Dar tu — şi privi direct spre Blackthorne — tu răspunzi de cea mai mică încălcare a vreunei reguli sau ordin. Înţelegi?

După ce preotul tălmăci, Omi îl auzi pe barbar spunând „da" şi văzu cum o parte din furia din ochii lui, care-ţi îngheţa sângele-n vine, dispăruse. Dar ura rămăsese. Ce tâmpenie, gândi Omi, şi cât de naiv să-ţi laşi gândurile să ţi se vadă pe faţă. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă-i jucam un renghi —, prefăcându-mă că-mi iau făgăduiala înapoi?

— Preotule, care e numele lui? Spune-l rar.

Îl ascultă pe preot spunând numele de mai multe ori, dar tot ca o încâlceală suna.

— Tu poţi să-l zici? îl întrebă pe unul din oamenii săi.

— Nu, Omi-san.

— Preotule, spune-i că de acum înainte numele lui este Anjin — Pilot — *neh?* Când are s-o merite va fi numit Anjin-san. Explică-i, în limba noastră nu există sunete ca să-i pronunţăm numele cum trebuie. Omi adăugă sec: Fă-l să înţeleagă că asta nu vrea să-nsemne o insultă. La revedere, Anjin, deocamdată.

Toţi se înclinară spre el. El le răspunse politicos la salut şi plecă. Când se îndepărtase bine de piaţă şi era sigur că nu-l vedea nimeni, îşi permise un zâmbet larg. Să îmblânzească pe şeful barbarilor atât de repede! Să-şi dea seama imediat cum poate să-l stăpânească şi să-i stăpânească!

Ce nemaipomeniţi sunt barbarii ăştia, gândi. Ehei, cu cât mai curând Anjin o să vorbească limba noastră, cu atât mai bine. Atunci vom şti cum să-i distrugem pe barbarii creştini, o dată pentru totdeauna!

*

* *

— De ce n-ai urinat în faţa lui? îl întrebă Yabu.

— La început avusesem de gând s-o fac, stăpâne. Dar

pilotul este încă un animal neîmblânzit, întru totul periculos. S-o fac pe faţa lui, ei bine, la noi, să-ţi baţi joc de obrazul unui om e cea mai rea dintre insulte, *neh*? M-am gândit că s-ar fi putut să-l jignesc atât de tare încât să-şi iasă din fire. Aşa că am urinat pe spatele lui, ceea ce cred eu că va fi de-ajuns.

Ei stăteau în veranda casei lui Omi, pe nişte perne de mătase. Mama lui Omi le servea ceaiul, cu tot ceremonialul pe care-l cunoştea, şi ea fusese bine educată în tinereţe. Cu o plecăciune, îi oferi ceaşca lui Yabu. El se înclină şi, politicos, i-o oferi lui Omi, care, bineînţeles, o refuză cu o plecăciune şi mai adâncă; apoi o acceptă şi sorbi din ceai cu plăcere, simţindu-l desăvârşit.

— Sunt foarte impresionat de tine, Omi-san, spuse el. Ai o judecată deosebită. Felul în care ai plănuit şi ai mânuit toată treaba asta a fost strălucit.

— Sunteţi mult prea îngăduitor faţă de mine, Alteţă. Strădaniile mele ar fi putut fi mult mai bune, mult mai bune.

— Unde ai învăţat atât de multe despre mintea barbarilor?

— Când aveam paisprezece ani, am avut ca profesor, timp de un an, un călugăr care se numea Jiro. Cândva fusese preot creştin, sau cel puţin novice, dar, din fericire, şi-a dat seama de greşelile prostiei sale. Totdeauna mi-am amintit un lucru pe care mi l-a spus el. Zicea că religia creştină este şubredă, pentru că adepţii ei sunt învăţaţi că principala lor zeitate, Isus, a spus că toţi oamenii trebuie „să se iubească” unul pe altul; el nu i-a învăţat nimic despre onoare sau datorie, ci doar despre iubire. Şi, de asemeni, că viaţa este sfântă — „Să nu ucizi”, *neh?* Şi alte tâmpenii. Aceşti noi barbari îşi zic şi ei creştini, deşi preotul o neagă, aşa că eu am judecat că ei sunt, poate, doar o sectă diferită şi asta e pricina duşmăniei lor, la fel cum unele secte budiste se urăsc între ele. M-am gândit că, dacă ei „îşi iubesc aproapele”, l-am putea face pe conducătorul lor să joace cum vrem noi, luând viaţa sau numai ameninţând cu luarea vieţii unuia din oamenii lui.

Omi ştia că această conversaţie era periculoasă din cauza morţii prin tortură, o moarte infamă. Îşi simţea mama prevenindu-l pe tăcute.

— Mai doriţi ceai, Yabu-sama? întrebă mama lui.

— Mulţumesc, spuse Yabu. E foarte, foarte bun.

— Mulţumesc, Alteţă, dar, Omi-san, barbarul e înfrânt pentru totdeauna? întrebă mama lui, schimbând vorba. Poate că ar trebui să-i spui stăpânului nostru dacă tu crezi că e vremelnică sau pentru totdeauna.

Omi şovăi.

— Vremelnică. Dar cred că trebuie să înveţe limba noastră cât mai curând cu putinţă. Asta e foarte important pentru Domnia voastră, Alteţă. Poate că va trebui să terminaţi cu unul sau doi din oamenii lui, ca să-i ţineţi pe el şi pe ceilalţi sub ascultare, dar, până atunci, el va fi învăţat să se poarte cum se cuvine. O dată ce-o să puteţi vorbi direct cu el, Yabu-sama, o să puteţi să-i folosiţi şi cunoştinţele. Şi, dacă ce spune preotul e adevărat — că el a adus nava aici de la zece mii de *ri* —, înseamnă că el este mai mult decât doar isteţ.

— Tu eşti mai mult decât doar isteţ, râse Yabu. Ţi se lasă în seamă animalele. Omi-san, dresor de oameni!

Omi râse cu el.

— Am să încerc, stăpâne.

— Ţi se măreşte feuda de la cinci sute de *koku* la trei mii. Domeniul tău se va întinde pe douăzeci de *ri.* Un *ri* reprezenta aproximativ o milă. Iar ca o dovadă în plus a afecţiunii mele, când am să mă întorc la Yedo, am să-ţi trimit doi cai, douăzeci de chimonouri de mătase, o armură completă, două săbii şi arme îndeajuns ca să echipezi încă o sută de samurai pe care ţi-i vei strânge. Când va începe războiul, vei fi numit imediat *hatamoto* în statul meu major.

Yabu era într-o foarte bună dispoziţie: *hatamoto* era o persoană foarte importantă din suita unui *daimyo,* care avea drept de acces la stăpânul său şi căruia i se îngăduia să poarte săbiile în prezenţa acestuia. Yabu era încântat de Omi şi se simţea odihnit, chiar renăscut. Dormise excelent. Când se deşteptase, fusese singur, ceea ce era de aşteptat, pentru că nu-i ceruse nici fetei, nici băiatului să rămână. Băuse puţin ceai şi mâncase cumpătat din fiertura de orez. Urmase baia şi masajul lui Suwo.

A fost o experienţă minunată, gândi. Niciodată nu m-am simţit atât de aproape de natură, pe pomi, de munţi, de

pământ, de tristeţea de nespus a trecătoarei vieţi. Urletele desăvârşiseră totul.

— Omi-san, am o piatră în grădina mea din Mishima, pe care mi-ar face plăcere s-o primeşti spre a celebra cele întâmplate, noaptea asta minunată şi soarta care a fost bună cu noi. Am să ţi-o trimit cu celelalte lucruri, spuse. Piatra este din Kyushu. Am numit-o „Piatra care Aşteaptă", pentru că, atunci când am găsit-o, noi aşteptam ca seniorul, *taikō,* să ordone un atac. Asta a fost, ehei, acum cincisprezece ani. Eu am făcut parte din armata lui care a nimicit rebelii şi a pus stăpânire pe insulă.

— Îmi faceţi o mare cinste.

— De ce să n-o pui aici, în grădina ta, şi să-i dai un alt nume? De ce să n-o numeşti Piatra Liniştii Barbarului, spre a celebra noaptea în care barbarul şi-a aşteptat liniştea la nesfârşit.

— Mi s-ar putea permite s-o numesc Piatra Fericirii, să-mi amintească, mie şi urmaşilor mei, de cinstea pe care mi-o faci, unchiule?

— Nu, mai bine spune-i simplu doar Barbarul care Aşteaptă. Da, aşa îmi place. Asta ne uneşte, pe el şi pe mine, pentru totdeauna. El aştepta, după cum şi eu aşteptam. Eu trăiesc, el a murit. Yabu privi visător spre grădină. Bun. Barbarul care Aşteaptă! Îmi place. Pe o faţă a pietrei sunt nişte pete mici, curioase, ce-mi aduc aminte de lacrimi, şi nişte vene de cuarţ, de un albastru amestecat cu roşietic, ce-mi amintesc de carne, de vremelnicia ei! Yabu oftă savurându-şi melancolia. Apoi adăugă: E bine ca omul să aşeze o piatră în grădina lui şi să-i dea un nume. Barbarului i-a trebuit mult timp ca să moară, *neh?* Poate că se va reîntrupa în japonez, spre a-i fi răsplătită suferinţa. N-ar fi minunat? Apoi, într-o zi, poate că urmaşii lui au să-i vadă piatra şi vor fi fericiţi.

Omi nu mai contenea cu mulţumirile din adâncul inimii, spunând că nu e vrednic de o asemenea binefacere. Yabu ştia că mărinimia nu era mai mare decât cea meritată. Putea foarte uşor să fi dat şi mai mult, dar îşi amintise un vechi proverb care zicea că oricând poţi să măreşti o feudă, dar, dac-o micşorezi, duce la duşmănie. Şi la trădare.

— Oku-san, se adresă el bătrânei cu numele de prea cinstită mamă, fratele meu trebuia să-mi fi spus mai de mult despre calităţile cu totul deosebite ale fiului său mai mic. Omi-san ar fi ajuns până acum cu mult mai departe. Fratele meu e prea retras şi nu se gândeşte destul.

— Soţul meu se gândeşte numai la înălţimea ta, stăpâne, să nu te supere, răspunse ea înţelegând dojana ascunsă în vorbele lui. Mă bucur că fiul meu a avut prilejul să vă slujească şi că v-a mulţumit. Fiul meu şi-a făcut doar datoria, *neh?* Este datoria noastră — a lui Mizuno-san şi a noastră, a tuturor — să vă slujim.

Se auzi tropăit de cai urcând dealul. Igurashi, şeful suitei lui Yabu, înainta cu paşi mari prin grădină.

— Totul e pregătit, Alteţă. Dacă vreţi să vă întoarceţi cât mai degrabă la Yedo, trebuie să plecăm acum.

— Bun. Omi-san, tu şi oamenii tăi veţi însoţi convoiul şi-l veţi ajuta pe Igurashi să ajungă cu el în bună stare la castel. Yabu văzu o umbră de nemulţumire pe faţa lui Omi. Ce-i?

— Mă gândesc la barbari.

— Lasă câteva străji pentru ei. Faţă de celelalte lucruri, sunt neimportanţi. Fă ce vrei cu ei, aruncă-i înapoi în groapă, fă ce doreşti. Dacă obţii ceva folositor de la ei, atunci trimite-mi vorbă.

— Da, stăpâne, răspunse Omi. Voi lăsa zece samurai şi ordine clare pentru Mura, în cinci sau şase zile n-o să se întâmple nimic. Ce doriţi să facem cu nava?

— Păstreaz-o aici în siguranţă. Tu dai seamă de asta, bineînţeles. Zukimoto a trimis scrisori unui neguţător din Nagasaki, oferind-o spre vânzare portughezilor. Portughezii pot să vină s-o ia.

Omi şovăi.

— Poate că ar trebui să păstraţi corabia, Alteţă, şi să-i puneţi pe barbari să-i înveţe pe câţiva dintre marinarii noştri s-o conducă.

— Ce nevoie am eu de nave barbare? Yabu râse ironic. S-ajung un împuţit de negustor?

— Bineînţeles că nu, Alteţă, adăugă Omi repede. Mă gândeam doar că Zukimoto ar putea să-i găsească o întrebuinţare.

— Ce nevoie să am eu de o navă de negoţ?

— Preotul a spus că asta e o navă de război, Alteţă. El părea chiar speriat de ea. Când începe bătălia, o navă de război ar putea...

— Războiul nostru se va duce pe uscat. Marea e pentru negustori şi ei toţi sunt cămătari împuţiţi, piraţi sau pescari.

Yabu se ridică şi începu să coboare treptele spre poarta grădinii, unde un samurai îi ţinea calul de căpăstru. Se opri şi se uită ţintă spre mare. Genunchii i se tăiară.

Omi îi urmări privirea.

O navă ocolea promontoriul. Era o galeră mare, cu o mulţime de lopeţi, cea mai rapidă din navele de coastă japoneze, pentru că nu depindea nici de vânt, nici de flux, nici de reflux. Steagul din vârful catargului purta însemnele lui Toranaga.

Capitolul 7

Toda Hiro-matsu, senior al provinciilor Sagami şi Kozuke, generalul şi sfetnicul cel mai de încredere al lui Toranaga, comandant suprem al tuturor armatelor lui, cobora cu paşi mari schela de bord, îndreptându-se singur spre chei. Era înalt pentru un japonez, puţin sub un metru optzeci, un bărbat ca un taur, cu fălci puternice, care-şi purta cei şaizeci şi şapte de ani cu strălucire. Chimonoul său militar era din mătase maro, fără nimic altceva pe el decât cele cinci minuscule însemne ale lui Toranaga — trei ramuri de bambus înmănuncheate. Purta o platoşă poleită şi cotiere de oţel. La cingătoare n-avea decât sabia scurtă. Cealaltă, sabia lungă, o avea în mână. Era gata s-o scoată din teacă imediat şi să omoare pe loc ca să-şi apere suveranul. Acest obicei îi intrase în sânge încă de când avea cincisprezece ani.

Nimeni, nici chiar *taikō,* nu reuşise să-l schimbe.

Cu un an în urmă, când *taikō* murise, Hiro-matsu ajunsese vasalul lui Toranaga. Toranaga îi dăduse Sagami şi Kozuke, două din cele opt provincii ale sale, să le guverneze, cinci sute de mii *koku* anual şi, de asemeni, îl lăsase-n pace cu obiceiurile lui. Hiro-matsu era neîntrecut în mânuirea sabiei.

Acum erau adunaţi pe ţărm toţi sătenii — bărbaţi, femei, copii — în genunchi, cu capetele-n ţărână. În faţă se aflau rânduiţi samuraii. În fruntea lor se găsea Yabu cu locotenenţii săi.

Dacă Yabu ar fi fost femeie sau un bărbat mai slab din fire, cu siguranţă că s-ar fi apucat cu mâinile de piept, s-ar fi jelit şi şi-ar fi smuls părul din cap. Era prea de tot ca să fie doar o întâmplare. Dacă faimosul Toda Hiro-matsu se afla aici, chiar în această zi, însemna că Yabu fusese trădat — fie în Yedo, de unul din oamenii săi, fie aici în Anjiro, de Omi, sau de unul din oamenii lui Omi, sau de unul din săteni.

Fusese prins nesupus la poruncă. Un duşman trăsese folos de pe urma grijii sale pentru corabie.

Îngenunche, îşi înclină capul, urmat de toţi samuraii, şi blestemă nava şi pe toţi cei care veniseră cu ea.

— O, Yabu-sama, îl auzi pe Hiro-matsu spunând şi-l văzu îngenunchind pe rogojina aşezată pentru el şi răspunzându-i

la salut.

Dar plecăciunea era mai puţin adâncă decât se cerea şi Hiro-matsu nu mai aşteptă ca el să se încline din nou, aşa că ştiu, fără să i se fi spus, că era în mare primejdie, îl văzu pe general aşezându-se la loc pe călcâie. Pumn de Fier i se spunea pe ascuns. Numai Toranaga sau unul din cei trei sfetnici aveau dreptul de a înălţa steagul lui Toranaga. De ce-a trimis un general atât de important să mă prindă plecat din Yedo?

— Mă onoraţi, Hiro-matsu, venind într-unul din satele mele amărâte, spuse el.

— Stăpânul meu mi-a poruncit să vin aici.

Hiro-matsu era cunoscut pentru firea lui dură şi fără ocolişuri. N-avea nici şiretenie, nici abilitate, ci doar o credinţă absolută faţă de suveranul său.

— Sunt onorat şi foarte bucuros, spuse Yabu. Am venit aici de la Yedo din pricina acestei nave barbare.

— Seniorul Toranaga a invitat pe toţi prietenii *daimyo* să-l aştepte în Yedo până se întoarce din Osaka.

— Cum se simte stăpânul nostru? Nădăjduiesc că totul merge bine.

— Cu cât mai curând seniorul Toranaga se află în siguranţă în propriu-i castel din Yedo, cu atât mai bine. Cu cât mai curând va izbucni pe faţă gâlceava cu Ishido, iar armatele noastre vor mărşălui croindu-şi drum spre castelul Osaka şi-l vor distruge din temelii, cu atât va fi mai bine. Obrajii bătrânului se înroşeau pe măsură ce îngrijorarea-i pentru Toranaga creştea; detesta să fie departe de el. *Taikō* construise castelul Osaka spre a fi de necucerit. Era cel mai puternic din împărăţie, cu o încrengătură de fortificaţii, şanţuri cu apă, turnuri şi poduri, între zidurile lui încăpeau optzeci de mii de soldaţi. Iar de jur-împrejurul zidurilor şi al oraşului erau alte armate, la fel de disciplinate şi la fel de bine instruite, toate având un devotament orb faţă de Yaemon, moştenitorul.

— I-am spus de zeci de ori că e nebun să se lase în mâinile lui Ishido. Nebun de legat!

— Seniorul Toranaga a trebuit să se ducă, *neh?* N-a avut de ales.

Taikō ordonase Consiliului Regenţilor, care guverna în numele lui Yaemon, să se întâlnească pentru zece zile, de cel puţin două ori pe an şi, totdeauna, între zidurile castelului Osaka, aducându-şi cu ei o suită de cel mult cinci sute de oameni. Şi tot de două ori pe an, toţi ceilalţi *daimyo* erau, în egală măsură, obligaţi să vină cu familiile lor la castel, ca să-şi prezinte omagiile faţă de moştenitor. În acest chip, toţi erau sub control şi lipsiţi de apărare o bună parte din an.

— Întâlnirea fusese hotărâtă, *neh*? Dacă nu se ducea, ar fi însemnat trădare, *neh?*

— Trădare faţă de cine? se înroşi Hiro-matsu şi mai mult. Ishido încearcă să-l lase de unul singur pe stăpânul nostru. Ascultă, dacă eu l-aş avea pe Ishido în puterea mea, aşa cum el îl are pe seniorul Toranaga, n-aş şovăi nici o clipă, oricât ar fi de primejdios... De mult i-ar fi zburat lui Ishido capul de pe umeri, acum sufletul şi-ar fi aşteptat reîncarnarea. Absent, generalul răsucea teaca uzată a sabiei ce o purta în mâna stângă. Mâna dreaptă, noduroasă şi plină de bătături, îi stătea în poală pregătită de apărare. Se uita cercetător spre *Erasmus.*

— Unde sunt tunurile?

— Le-am adus pe ţărm, pentru mai multă siguranţă. Toranaga-sama o să cadă la învoială cu Ishido?

— Când am plecat din Osaka, era linişte. Consiliul urma să se întâlnească peste trei zile.

— Gâlceava o să se dea pe faţă?

— Mi-ar plăcea să fie aşa, dar ştiu eu ce va hotărî stăpânul meu? Dacă el vrea, o să facă o învoială. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Yabu. Până când se-ntoarce, a poruncit ca toţi *daimyo*-ii aliaţi să-l aştepte la Yedo. Acesta nu e Yedo.

— Da, mi-am dat seama că nava e destul de importantă pentru cauza noastră şi am cercetat-o imediat.

— Nu era nevoie, Yabu-san. Dumneata ar trebui să ai mai multă încredere. Nimic nu se întâmplă fără ştirea stăpânului nostru. El ar fi trimis pe cineva s-o cerceteze. Întâmplător m-a trimis pe mine. De câtă vreme eşti aici?

— De o zi şi o noapte.

— Ai făcut doar două zile din Yedo?

— Da.

— Ai venit foarte repede. Trebuieşti lăudat.

Ca să câştige timp, Yabu începu să-i vorbească lui Hiromatsu despre marşul lui forţat, dar mintea-i era la lucruri mult mai importante. Cine era iscoada? Cum de primise Toranaga veşti despre navă tot atât de repede ca şi el? Şi cine îl înştiinţase pe Toranaga despre plecarea lui? Cum ar putea acum să-l mânuiască şi s-o scoată la capăt cu Hiromatsu?

Hiro-matsu îi ascultă toată povestea, apoi spuse fără cruţare:

— Seniorul Toranaga a poprit nava şi tot ce are în ea.

O tăcere apăsătoare cuprinse ţărmul. Acesta era Izu, feuda lui Yabu, şi Toranaga n-avea nici un drept aici. Nici Hiromatsu n-avea nici un drept să dea vreun ordin. Mâna lui Yabu se încordă pe sabie.

Hiro-matsu aşteptă cu un calm desăvârşit. Făcuse exact cum îi poruncise Toranaga şi acum n-avea de ales. Însemna, fără doar şi poate, să omoare sau să fie omorât.

Yabu ştia că acum trebuia să aleagă. Nu mai era nimic de aşteptat. Dacă ar refuza să dea corabia, ar trebui să-l omoare pe Hiro-matsu, Pumn de Fier, pentru că Hiro-matsu, Pumn de Fier, nu ar fi plecat niciodată fără ea. Erau probabil două sute de samurai de prima mână pe galera ancorată în port. Şi ei trebuiau să moară. Ar putea să-i invite pe ţărm, să-i momească cu ceva şi apoi, în câteva ore, ar izbuti uşor să strângă destui samurai din Anjiro ca să-i nimicească pe toţi, pentru că el era un maestru în ambuscade. Dar asta l-ar forţa pe Toranaga să trimită armate împotriva Izu-lui. Ai să fii înghiţit, îşi spuse, dacă Ishido nu-ţi vine în ajutor. Şi de ce te-ar ajuta Ishido, de vreme ce duşmanul tău, Ikawa Jikkyu, e rubedenia lui Ishido şi vrea Izu pentru el însuşi? Omorându-l pe Hiro-matsu, vor începe luptele, pentru că este datoria de onoare a lui Toranaga să se îndrepte împotriva ta, ceea ce ar forţa mâna lui Ishido şi Izu ar fi primul câmp de bătălie.

Cum rămâne cu armele mele? Minunatele mele arme şi strălucitul meu plan? Voi pierde pentru totdeauna şansa nemuririi, dacă va trebui să le îndrept asupra lui Toranaga.

Mâna-i era pe sabia Murasama şi-şi simţea sângele pulsând în braţul care-o mânuia. Furia începuse să-l

orbească, îndepărtase din capul locului gândul de a nu aminti de muschete. Dacă fusese dată-n vileag ştirea despre navă, cu siguranţă că fusese dezvăluită şi încărcătura ei. Dar cum a aflat Toranaga atât de repede? Printr-un porumbel călător. Ăsta e singurul răspuns. Din Yedo sau de aici? Cine are porumbei călători aici? De ce n-am şi eu un astfel de serviciu? Asta e greşeala lui Zukimoto, el trebuia să se fi gândit la aşa ceva, *neh?*

Hotărăşte-te. Război sau nu?

Yabu se rugă fierbinte ca blestemele lui Buddha, ale tuturor spiritelor *kami,* ale tuturor zeilor, care au existat vreodată sau aveau să existe, să se abată asupra bărbatului sau bărbaţilor care l-au trădat, asupra părinţilor şi asupra urmaşilor lor pentru zece mii de generaţii. Se hotărî să se dea bătut.

— Seniorul Toranaga nu poate popri nava, pentru că îi este deja dăruită. Am dictat o scrisoare pentru aceasta. Nu-i aşa, Zukimoto?

— Da, Alteţă.

— Bineînţeles, dacă seniorul Toranaga doreşte s-o considere confiscată, poate s-o facă. Însă ea urma să fie un dar. Yabu era încântat să-şi audă vocea sunând atât de nepăsătoare. Seniorul Toranaga o să fie fericit de pradă.

— Îţi mulţumesc în numele stăpânului meu.

Hiro-matsu fu din nou uimit de previziunea lui Toranaga. El prezisese că aşa o să se-ntâmple şi că n-o să fie nici o luptă.

— Nu cred, îi spusese Hiro-matsu lui Toranaga. Nici un *daimyo* n-ar suporta o asemenea uzurpare a drepturilor sale. Yabu n-o să poată. Eu, cu siguranţă, n-aş putea. Nici chiar faţă de Alteţa voastră.

— Dar tu ai fi dat ascultare poruncilor şi mi-ai fi spus despre navă. Yabu trebuie mânuit, *neh?* Am nevoie de violenţa şi viclenia lui: el îi pune stavilă lui Ikawa Jikkyu şi mă apără dintr-o aripă.

Aici, pe plajă, sub soarele blând, Hiro-matsu făcu în silă o plecăciune politicoasă, urându-şi propria-i făţărnicie.

— Seniorul Toranaga va fi încântat de generozitatea dumitale.

Yabu îl privea cu atenţie.

— Nu este o navă portugheză.

— Da, aşa am auzit şi noi.

— Este o navă pirat. Văzu ochii generalului îngustându-se.

— Ei?

În timp ce-i povestea ce spusese preotul, Yabu reflecta. Dacă asta e o noutate pentru tine, aşa cum a fost pentru mine, nu înseamnă că ştirea a pornit din acelaşi loc pentru Toranaga ca şi pentru mine? Dar, dacă ştii ce încărcătură are nava, atunci iscoada e Omi, sau unul din samuraii lui, sau un sătean.

— Sunt o grămadă de ţesături. Ceva monezi. Muschete, praf de puşcă şi ghiulele.

Hiro-matsu şovăi. Apoi spuse:

— Ţesăturile sunt mătăsuri chinezeşti?

— Nu, Hiro-matsu-san, spuse el folosind deliberat „san”.

Ei erau doi *daimyo* de acelaşi rang, dar acum că el „dăruia” cu mărinimie nava, se simţea destul de tare ca să folosească cuvântul mai puţin ceremonios. Fu încântat să vadă că termenul nu trecuse neobservat de bătrân. Eu sunt *daimyo* de Izu, prin voia soarelui, a lunii şi a stelelor!

— E un material foarte neobişnuit, greu, gros, complet nefolositor pentru noi, spuse el. Am adus pe ţărm tot ce merita salvat.

— Bine. Te rog să încarci totul pe corabia mea.

— Cum? Yabu aproape că-şi ieşi din fire.

— Totul. Şi imediat.

— Acum?

— Da. Îmi pare rău, dar cred că înţelegi că vreau să mă întorc la Osaka cât mai repede cu putinţă.

— Da, dar... dar va fi loc destul pentru totul?

— Duci tunurile înapoi pe corabia barbară şi o sigilezi! În trei zile vor sosi bărci s-o tragă spre Yedo. Cât priveşte muschetele, praful de puşcă şi ghiulele, e... Brusc, Hiro-matsu se opri evitând capcana, care-i fusese pregătită.

— Este loc destul pe galeră pentru cinci sute de muschete, îi spusese Toranaga, pentru tot praful de puşcă şi pentru cei douăzeci de mii de dubloni de argint. Lasă tunurile pe puntea navei şi baloturile în cală. Lasă-l pe Yabu să

vorbească şi dă-i ordine, nu-i da timp să gândească. Dar să nu te-nfurii sau să-ţi pierzi răbdarea. Am nevoie de el, dar vreau şi armele şi nava. Fii atent la încercările lui de a te atrage în cursă, ca să te facă să dezvălui ce ştii despre încărcătura navei, pentru că el nu trebuie să afle cine e iscoada noastră.

Hiro-matsu îşi blestemă nepriceperea de a jongla cu aceste şiretlicuri.

— Dacă e loc sau nu, spuse el scurt, poate c-o să-mi spui dumneata. Mai precis, care e încărcătura? Câte muschete, ghiulele şi ce lucruri aţi mai găsit? Iar tezaurul e în lingouri sau în monezi, în aur sau argint?

— Zukimoto!

— Da, Yabu-sama.

— Adu lista cu încărcătura navei. O să mă ocup eu de tine mai târziu, gândi Yabu.

Zukimoto plecă în grabă.

— Trebuie să fii obosit, Hiro-matsu-san. Poate vrei puţin ceai? Locuinţa pentru dumneata a fost pregătită, aşa cum sunt ele pe aici. Chiar dacă nu poţi face o baie ca lumea aici, cât de cât o baie o să te învioreze totuşi.

— Mulţumesc. Te-ai gândit bine. Puţin ceai şi o baie au să fie foarte bune. Mai târziu. Întâi spune-mi tot ce s-a întâmplat de când a sosit nava.

Yabu îi relată faptele, omiţând partea cu băiatul şi curtezana, care era neimportantă. La ordinul lui Yabu, Omi îşi spuse şi el povestea, în afară de vorbele schimbate în taină cu Yabu. Şi Mura o spuse pe a lui, omiţând partea cu baia lui Anjin, care, gândi el, deşi era interesantă, l-ar fi putut ofensa pe Hiro-matsu. La vârstă lui asemenea întâmplări puteau fi puţine şi rare.

Hiro-matsu privea spre pala de fum, care încă se mai ridica din rug.

— Câţi piraţi au mai rămas?

— Zece, Alteţă, cu căpetenia lor, spuse Omi.

— Unde e acum conducătorul?

— În casa lui Mura.

— Ce-a făcut? Care a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce-a ieşit din groapă?

— S-a dus direct la baie. Alteţă, răspunse Mura repede. Acum doarme, de zici că-i mort, Alteţă.

— De data asta n-a mai trebuit să-l căraţi pe sus?

— Nu, Alteţă.

— Pare să înveţe repede. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Omi. Crezi că pot fi învăţaţi să se poarte cum se cuvine?

— Nu. Nu e sigur, Hiro-matsu-sama.

— Ai putea să cureţi urina unui duşman de pe spatele tău?

— Nu, Alteţă.

— Nici eu. Niciodată. Barbarii sunt foarte ciudaţi. Hiro-matsu se gândi din nou la corabie. Cine va supraveghea încărcarea?

— Nepotul meu, Omi-san.

— Bine. Omi-san, vreau să plec înainte de revărsatul zorilor. Căpitanul meu o să te-ajute să meargă foarte repede. Preţ de trei *beţe,* cel mult.

Ca unitate de timp era folosit intervalul necesar unui băţ obişnuit de esenţă parfumată ca să ardă complet, ceea ce însemna aproximativ o oră pentru fiecare.

— Da, stăpâne.

— De ce n-ai veni şi dumneata cu mine la Osaka, Yabu-san? spuse Hiro-matsu de parcă acum i-ar fi trecut prin minte gândul. Seniorul Toranaga ar fi încântat să primească toate aceste lucruri din mâinile dumitale. Te rog, este loc destul. Când Yabu începu să protesteze, îl lăsă să vorbească, aşa cum poruncise Toranaga şi apoi spuse exact cum ordonase Toranaga: Eu insist. Insist în numele seniorului Toranaga. Generozitatea ta trebuie răsplătită.

Cu pământurile şi capul meu? se întrebă Yabu cuprins de amărăciune, ştiind că nu mai era nimic de făcut acum decât să accepte plin de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Aş fi onorat.

— Bun. Deci ne-am înţeles, spuse Pumn de Fier cu o vădită uşurare. Acum puţin ceai şi o baie.

Foarte politicos, Yabu îl conduse peste deal, spre casa lui Omi. Bătrânul fu spălat şi frecat, apoi zăcu mulţumit în apa fierbinte. Mai târziu, mâinile lui Suwo îl făcură să se simtă ca un nou-născut. Apoi mâncă cumpătat puţin orez, peşte crud şi legume murate. Sorbi ceai pe îndelete din porţelanuri fine

şi trase un pui de somn fără vise.

După trei ceasuri uşa glisantă se deschise. Garda personală ştia că este mai bine aşa, decât să intre în cameră nechemat; Hiro-matsu era deja sculat cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, în gardă.

— Yabu-sama aşteaptă afară, Alteţă. Spune că nava este încărcată.

— Excelent.

Hiro-matsu ieşi în verandă şi se uşură în găleată.

— Oamenii tăi sunt foarte harnici, Yabu-san.

— Oamenii Domniei tale i-au ajutat. Despre ei, harnici e puţin zis.

Da, ar face bine să fie la fel şi când soarele te toropeşte, gândi Hiro-matsu, apoi spuse bine dispus:

— Nimic mai plăcut ca un urinat dintr-o băşică plină, atâta vreme cât e destulă forţă în spatele jetului. *Neh?* Te face să te simţi iar tânăr. La vârstă mea ai nevoie să te simţi tânăr. Îşi potrivi fâşia de pânză din brâu, aşteptând ca Yabu să facă vreo remarcă politicoasă, să fie de acord cu cele spuse, dar nu mai urmă nimic. Iritarea începu să-i crească, dar şi-o domoli. Duceţi conducătorul pirat pe nava mea.

— Cum?

— Ai fost destul de generos să dăruieşti nava cu totul. Echipajul face parte din ea. Aşa că-l iau pe conducătorul pirat la Osaka. Seniorul Toranaga doreşte să-l vadă. Bineînţeles, cu restul faci ce vrei. Dar, cât lipseşti, te rog, ia seama ca oamenii tăi să fi înţeles că barbarii sunt proprietatea stăpânului meu şi că trebuie să fie nouă la număr, sănătoşi şi teferi, când el o să-i ceară.

*

* *

Yabu plecă grăbit spre debarcaderul unde se afla Omi.

Mai devreme, îl lăsase pe Hiro-matsu în baie şi urcase drumul în meandre ce trecea pe lângă câmpul funerar. Acolo făcuse o plecăciune scurtă în faţa rugului şi mersese mai departe pe lângă câmpurile de grâu şi livezile în terase, ajungând, în cele din urmă, pe un mic platou, sus, deasupra satului. Un altar îngrijit, pentru *kami,* păzea acest loc de tihnă. Un arbore străvechi îşi răspândea de veacuri umbra şi

liniştea. El se dusese acolo să-şi potolească mânia şi să se gândească. Nu îndrăznise să meargă la corabie, sau la Omi, ori la oamenii săi, pentru că ştia că le-ar fi ordonat, aproape la toţi, să-şi facă *seppuku,* ceea ce ar fi fost o pierdere zadarnică, şi-ar fi măcelărit tot satul, ceea ce ar fi fost o altă nebunie, pentru că numai ţăranii prindeau peşte şi cultivau orez, asigurând astfel averea samurailor.

Cât stătuse făcându-şi sânge rău de unul singur şi încercând să-şi ascută mintea, soarele coborâse mult şi-mprăştiase pâcla de deasupra mării. Norii dinspre apus, cenvăluiseră munţii din depărtare, se spărseseră pentru o clipă şi el văzuse frumuseţea piscurilor înveşmântate în zăpadă, ce se avântau spre cer. Priveliştea îl liniştise şi el începuse să se domolească, să gândească şi să facă planuri.

Pune-ţi iscoadele să afle trădătorul, îşi spuse. Nimic din ce-i zisese Hiro-matsu nu-i dezvăluia dacă trădarea plecase de aici sau din Yedo. În Osaka ai prieteni puternici, însuşi seniorul Ishido este printre ei. Poate că vreunul o să-l dibuie pe ticălos. Dar trimite degrabă o solie de taină soţiei tale, în caz că iscoada e acolo. Cum rămâne cu Omi? Să-l pui să găsească iscoada aici? Să fie el iscoada? Asta e puţin probabil, dar nu imposibil. Mai degrabă trădarea a pornit din Yedo. Timpul ţi-o spune clar. Dacă Toranaga ar fi primit vestea despre navă la Osaka imediat după sosirea ei, Hiromatsu ar fi ajuns aici primul. Tu ai iscoade în Yedo. Pune-i să-şi dovedească isteţimea.

Iar barbarii? Acum ei sunt singurul tău câştig de pe urma navei. Cum să te serveşti de ei? Aşteaptă, nu ţi-a dat Omi răspunsul? Ai putea să le foloseşti cunoştinţele despre mare şi despre corăbii şi să-i dai lui Toranaga în schimbul armelor, *neh?*

O altă posibilitate: primeşte să fii *vasalul* lui Toranaga. Oferă-i planul tău. Cere-i să-ţi îngăduie să conduci regimentul de puşcaşi — spre gloria *lui.* Dar *un vasal nu trebuie să se aştepte niciodată ca stăpânul lui să-i recompenseze serviciile sau chiar să i le recunoască: este o datorie să slujeşti, datorie înseamnă samurai, samurai înseamnă nemurire.* Aceasta ar fi cea mai bună ieşire, într-adevăr cea mai bună, gândi Yabu. Pot eu, de fapt, să fiu

vasalul lui? Sau al lui Ishido?

Nu, asta e de neconceput. Aliat, da, vasal, nu.

Bun, deci până la urmă barbarii sunt totuşi o comoară. Omi are din nou dreptate.

Se simţise mai liniştit şi apoi, când se făcuse vremea şi un mesager adusese ştirea că nava e încărcată, plecase la Hiromatsu şi descoperise că acum pierdea până şi barbarii.

Fierbea când ajunse la debarcader.

— Omi-san!

— Da, Yabu-sama?

— Adu-l aici pe conducătorul barbarilor. Îl iau la Osaka. Cât despre ceilalţi, vezi să fie bine îngrijiţi cât sunt plecat. Vreau să-i găsesc în bună stare şi să-nveţe să se poarte cum se cuvine. Foloseşti groapa dacă e nevoie.

De când sosise galera, mintea lui Omi se aflase într-o permanentă agitaţie şi el fusese plin de nelinişte pentru viaţa lui Yabu.

— Lăsaţi-mă să vin cu Domnia voastră. Poate c-aş izbuti să vă fiu de folos.

— Nu, acum vreau să ai grijă de barbari.

— Vă rog. Poate că într-o mică măsură aş putea să răscumpăr bunătatea arătată faţă de mine.

— Nu e nevoie, spuse Yabu mai blând decât ar fi vrut-o. Îşi aminti că-i ridicase lui Omi leafa la trei mii de *koku* şi-i mărise feuda tocmai din pricina tezaurului şi armelor. Care acum dispăruseră. Dar văzuse îngrijorarea de care era cuprins tânărul şi se înmuiase fără voia lui. Cu vasali ca acesta o să-mi clădesc un imperiu, îşi promise. Omi va conduce una din unităţi, când am să-mi recapăt armele.

— Când o să înceapă războiul, o să am o slujbă foarte importantă pentru tine, Omi-san. Acum du-te şi adu-l pe barbar.

Omi luă cu sine patru gărzi şi pe Mura ca să tălmăcească.

*

* *

Blackthorne fusese sculat cu forţa din somn. Îi trebuise un minut să se dezmeticească. Când îşi reveni din buimăceală, Omi se uita ţintă în jos, spre el.

Unul din samurai trăsese cuvertura de pe el, altul îl

zgâlţâise să se trezească, alţi doi purtau beţe subţiri, ciudate, de bambus. Mura avea în mână o funie scurtă, încolăcită.

Mura îngenunche şi se înclină:

— *Konnichi wa.* Bună ziua.

— *Konnichi wa.* Blackthorne se aşeză pe genunchi şi, deşi era gol, se înclină cu egală politeţe.

E doar o politeţe, îşi spuse Blackthorne. E obiceiul lor, iar ei se înclină din bună-cuviinţă, aşa că nu e nici o ruşine în asta. Goliciunea nu e băgată-n seamă şi nu e o ruşine, ăsta-i tot obiceiul lor.

— Anjin. Te rog, îmbracă, spuse Mura.

Anjin? A, îmi amintesc acum. Preotul mi-a spus că ei nu-mi pot pronunţa numele, aşa că mi-au dat numele ăsta. „Anjin-san" — domnule pilot, când o s-o merit.

Nu te uita la Omi, îşi spuse. Nu încă. Nu-ţi aminti acum de piaţa satului, de Omi, de Croocq şi de Pieterzoon. Fiecare lucru la timpul lui. Asta ai de făcut. Aşa ai jurat în faţa lui Dumnezeu să faci: fiecare lucru la timpul lui! Mă voi răzbuna, jur.

Blackthorne văzu că hainele îi fuseseră curăţate din nou şi binecuvântă pe cel care o făcuse. Îşi lepădase hainele în camera de baie de parcă ar fi fost infestate de ciumă. De trei ori îi pusese să-i frece spatele. Cel mai aspru burete şi cu piatra de baie. Dar tot mai simţea urina arzându-i pielea.

Îşi desprinse privirea de pe Mura şi se uită spre Omi. Simţi o plăcere perversă ştiindu-şi duşmanul aproape şi în viaţă.

Se înclină cum văzuse că o fac egalii între ei şi-şi menţinu plecăciunea.

— *Konnichi wa,* Omi-san, spuse.

Nu e nici o ruşine să le vorbeşti limba, nici să spui „bună ziua" sau să te înclini primul, aşa cum cere obiceiul lor.

Omi se înclină la rândul lui.

Blackthorne observă că nu era o înclinare chiar egală, dar era destul pentru moment.

— *Konnichi wa,* Anjin, spuse Omi.

Tonul era politicos, dar nu îndeajuns.

— Anjin-san! Blackthorne îl privi drept în ochi.

Voinţele li se încleştară şi Omi fusese întrebat aşa cum întrebi un bărbat la cărţi sau la zaruri. Unde ţi-e buna

creştere?

— *Konnichi wa,* Anjin-san, spuse Omi, în cele din urmă, cu un zâmbet fugar.

Blackthorne se îmbrăcă rapid.

Purta pantaloni largi şi o pungă-buzunar în faţă, şosete, cămaşă şi haină, părul lung îi era strâns într-o coadă îngrijită şi barba şi-o potrivise cu foarfecele pe care i le împrumutase bărbierul.

— *Hai,* Omi-san? întrebă Blackthorne când era îmbrăcat, simţindu-se mai bine, dar foarte supravegheat, dorindu-şi să ştie mai multe cuvinte ca să le poată folosi.

— Te rog, mâna, spuse Mura.

Blackthorne nu înţelese şi o arătă prin semne. Mura îşi ridică propriile mâini şi imită legarea lor.

— Mâna, te rog.

— Nu. Blackthorne i-o spuse direct lui Omi şi-şi clătină capul. Nu e nevoie, spuse el în engleză, nu e nevoie deloc. Mi-am dat cuvântul. Îşi menţinu vocea blândă şi potolită şi apoi se adresă aspru, imitându-l pe Omi: *Wakarimasu ka,* Omi-san? înţelegi?

Omi râse, apoi spuse:

— *Hai,* Anjin-san. *Wakarimasu.* Se întoarse pe călcâie şi plecă.

Mura şi ceilalţi rămaseră holbându-se la el, încremeniţi. Blackthorne îl urmă pe Omi afară, la soare. Cizmele îi fuseseră curăţate. Înainte ca s-apuce să şi le pună, slujnica, „Onna", se afla deja acolo, în genunchi, şi-l ajută.

— Mulţumesc, Haku-san, spuse el, amintindu-şi numele ei adevărat. Care e cuvântul pentru „mulţumesc"? se întrebă.

Ieşi pe poartă, Omi înaintea lui.

Sunt în urma ta, tu, ticălos bleste... Stai puţin! Nu-ţi aminteşti ce ţi-ai promis? Şi de ce să-l înjuri, chiar şi numai în gând? El nu te-a înjurat. Înjurăturile sunt pentru cei slabi sau pentru proşti. Nu-i aşa? Fiecare lucru la timpul lui. E destul că eşti lângă el. Tu o ştii clar şi el la fel. Să nu faci nici o greşeală, el ştie foarte limpede totul:

*

* *

Cei patru samurai îl flancau pe Blackthorne în timp ce

coborau dealul. Portul încă nu se zărea, Mura mergea discret la zece paşi în urma lor, iar Omi în faţă.

Au de gând să mă ducă din nou în groapă? se întrebă. De ce-au vrut să-mi lege mâinile? N-a spus Omi ieri — Doamne, ieri a fost? — „Dacă te porţi cum se cuvine vei fi scos din groapă. Dacă te porţi cuviincios, mâine un alt om va ieşi de acolo. Probabil. Poate mai mulţi.” Nu asta a spus? M-am purtat cum se cuvine? Mă întreb ce face Croocq. Flăcăul trăia când l-au cărat în casa în care a stat echipajul prima oară.

Blackthorne se simţea mai bine astăzi. Baia, somnul şi hrana proaspătă începuseră să-l pună pe picioare. Ştia că, dacă se îngrijea, se odihnea, dormea şi mânca, într-o lună ar fi putut să alerge sau să înoate o milă, să comande o navă de război şi să facă cu ea înconjurul pământului.

Nu te gândi încă la asta! Astăzi cruţă-ţi doar puterile. Nu poţi spera prea multe doar după o lună, nu?

Coborâtul dealului şi mersul prin sat îl obosiră. Eşti mai slab decât gândeai... Nu, eşti mai puternic decât gândeai, îşi porunci.

Catargele navei *Erasmus* ţâşniră deasupra acoperişurilor de ţiglă şi inima începu să-i bată mai tare. În faţă, strada făcu o cotitură, urmând conturul dealului, coborî în piaţă şi se termină. Un palanchin cu perdeluţe stătea în soare. Cei patru purtători, doar cu bucata de pânză înfăşurată în brâu, stăteau pe vine lângă el, scobindu-se nepăsători în dinţi. Când îl văzură pe Omi, toţi se aşezară în genunchi aplecându-se până la pământ. Omi abia dacă făcu un semn din cap când trecu pe lângă ei, dar chiar atunci o fată ieşi pe poartă îndreptându-se spre palanchin şi el se opri.

O slujnică tânără alerga să ţină o umbrelă verde în dreptul fetei. Omi se înclină, se înclină şi fata, şi amândoi începură să sporovăiască fericiţi, trufia dispărând de pe chipul lui Omi.

Fata purta un chimonou de culoarea piersicii, o eşarfă latră, aurie şi papuci în curele aurii. Blackthorne o văzu aruncându-şi privirea spre el. Era clar că ea şi Omi discutau despre el. Nu ştia cum să reacţioneze sau ce să facă, aşa că nu făcu nimic, aşteptă doar liniştit, bucurându-se de apariţia,

de puritatea şi căldura prezenţei ei. Se întrebă dacă ea şi Omi sunt amanţi, sau dacă ea e nevasta lui Omi, şi apoi gândi: Să fie oare aievea?

Omi o întrebă ceva şi ea răspunse fluturându-şi evantaiul verde, care străluci şi dansă în lumina soarelui. Râsu-i era melodios şi graţia desăvârşită. Omi zâmbea şi el, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, devenind iar samurai.

Blackthorne îl urmă. Când trecu pe lângă ea, privirea ei era fixată asupra lui şi el spuse:

— *Konnichi wa.*

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse ea şi vocea ei îl impresionă.

Ea abia dacă avea un metru şi jumătate, dar era desăvârşită. Când se înclină uşor, briza îi îndepărtă chimonoul exterior, de mătase, dezvelindu-i marginile chimonoului de dedesubt, de culoarea purpurei, pe care el îl găsi surprinzător de ispititor.

Parfumul fetei încă-l învăluia când dădu colţul străzii. Văzu chepengul şi pe *Erasmus.* Şi galera. Fata dispăru din mintea lui.

De ce ambrazurile pentru tun sunt goale? Unde sunt tunurile noastre? Ce naiba caută o galeră de sclavi aici şi ce s-a întâmplat în groapă?

Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi *Erasmus:* vârful arborelui trinchet, rupt de furtună, arată îngrozitor. Asta nu contează, gândi el. Am putea să-l scoatem în larg uşor. Am dezlega parâmele, curenţii de aer din timpul nopţii şi reflexul ne-ar scoate fără zgomot, şi am putea s-o canarisim mâine pe celălalt ţărm al acelui petic de insulă. Jumătate de zi, atât ne-ar trebui să instalăm arborele de rezervă, apoi, toate pânzele sus, şi pornim în larg. Poate că ar fi mai bine să nu ancorăm, ci să zburăm spre ape mai sigure. Dar cine o s-o manevreze? Nu te poţi descurca de unul singur.

De unde a venit galera aceea cu sclavi? Şi de ce este aici? Zărea grupuri de samurai şi marinari jos, la debarcader. Galera cu şaizeci de vâsle — treizeci pe fiecare latură — era bine îngrijită, de o ordine desăvârşită, ramele aşezate meticulos, gata de plecare imediată, şi-l trecură fiorii fără să vrea. Ultima oară când văzuse o galeră fusese cu doi ani în

urmă pe Coasta de Aur, când flota lui se pregătea să iasă în larg, toate cele cinci corăbii laolaltă. Era o galeră comercială portugheză de coastă, bogată, ce zburase pe lângă el împotriva vântului, *Erasmus* n-a putut s-o prindă, s-o captureze sau s-o scufunde.

Blackthorne ştia bine coasta de nord a Africii. Fusese pilot şi căpitan de vas timp de zece ani la Societatea Londoneză a Negustorilor Berberi, societate ce angaja negustori şi luptători ca să străpungă blocada spaniolă şi să facă negoţ pe Coasta Berberă. Navigase de-a lungul coastei de vest şi de nord a Africii, spre sud, până la Lagos, şi spre nord-est prin periculoasa Strâmtoare Gibraltar — tot timpul patrulată de spanioli —, până la Salerno, în Regatul Neapolelui. Mediterana era periculoasă pentru corăbiile engleze şi olandeze. Acolo se aflau în număr mare nave de război ale duşmanului, spaniole şi portugheze, iar, ce era şi mai rău, otomanii, turcii necredincioşi, împânzeau apele cu galere cu sclavi şi cu nave de război.

Aceste călătorii fuseseră foarte bănoase pentru el şi îşi cumpărase propria sa navă, un bric de o sută cincizeci de tone, ca să facă pe cont propriu negoţ. Dar acesta se scufundase şi pierduse totul. Fuseseră prinşi la adăpost în apele fără vânt ale Sardiniei, când o galeră otomană apăruse din senin. Lupta fusese cruntă şi, spre apusul soarelui, nava duşmană a trecut la abordaj... N-a uitat niciodată strigătele de „Alaaaaah” scoase de corsari, în, timp ce escaladau parapeţii navei sale. Erau înarmaţi cu săbii şi cu muschete. Îşi regrupase oamenii, primul atac fusese respins, dar al doilea a fost nimicitor. El a ordonat atunci să se dea foc depozitului de muniţii. Corabia lui era în flăcări şi a hotărât că e mai bine să moară decât să fie pus la vâsle. Întotdeauna avusese o groază cumplită să nu fie prins viu şi făcut sclav pe galeră, soartă deloc neobişnuită pentru un marinar prizonier.

Când depozitul de muniţii a sărit în aer, explozia a distrus fundul navei sale şi o parte din galera corsară, iar în învălmăşeală, el a reuşit să înoate până la barcaz şi a scăpat cu patru oameni din echipaj. Pe cei care n-au putut să înoate până la el a trebuit să-i lase. Îşi amintea încă strigătele lor de ajutor, implorându-l pe Dumnezeu, Dar, în ziua aceea,

Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ei, aşa că au pierit, sau au ajuns la rame. Dar atunci Dumnezeu nu-şi întorsese faţa de la Blackthorne şi de la ceilalţi patru şi, astfel, ei au izbutit să ajungă la Cagliari, în Sardinia, iar de acolo făcuseră drumul spre casă fără nici un ban.

Asta a fost acum opt ani, în acelaşi an în care izbucnise iarăşi ciuma în Londra. Ciuma, foametea şi răzvrătirile celor care nu aveau de lucru şi mureau de foame. Fratele său mai mic cu familia lui fuseseră seceraţi. Propriul său fiu, primul născut, pierise. Dar, în timpul iernii, ciuma încetase, iar el obţinuse cu uşurinţă o nouă navă şi plecase pe mare să-şi refacă averea. La început în slujba Societăţii Londoneze a Negustorilor Berberi, apoi o călătorie spre Indiile de Vest, în urmărirea spaniolilor. După asta, ceva mai bogat, în slujba lui Kees Veerman, olandezul, în cea de a doua lui călătorie în căutarea legendarei Căi de Nord-Est către Catai şi Insulele cu Mirodenii ale Asiei, cale ce se credea a fi în Mările de Gheaţă, la nord de Rusia ţaristă. Au căutat timp de doi ani, apoi Kees Veerman a murit în pustietăţile îngheţate, laolaltă cu mai bine de trei sferturi din echipaj, iar Blackthorne s-a întors şi a condus restul de oameni spre casă.

Apoi, acum trei ani, fusese rugat de nou înfiinţata Companie Olandeză a Indiei de Est să conducă prima lor expediţie spre Lumea Nouă. Se şoptea în mare taină că ei făcuseră rost, la un preţ fabulos, de o carte de drum portugheză, de contrabandă, care, probabil, dezvăluia secretele Strâmtorii Magellan pe care ei voiau s-o verifice. Bineînţeles, negustorii olandezi ar fi preferat să folosească unul din propriii lor piloţi, dar nu exista nici unul ca englezii, instruiţi de deţinătoarea monopolului, Trinity House, iar valoarea colosală a acestei cărţi de drum îi obligase să-şi încerce norocul cu Blackthorne. El era o alegere desăvârşită: era cel mai bun pilot protestant în viaţă, mama lui fusese olandeză şi el vorbea olandeza la perfecţie. Blackthorne primise plin de entuziasm şi se-nvoise ca plata să fie a cincisprezecea parte din toate profiturile şi, aşa cum era obiceiul, jurase solemn, în faţa lui Dumnezeu, credinţă faţă de Companie, se legase să le conducă flota până la capătul drumului şi să le-o aducă înapoi acasă.

Pe Dumnezeul meu, am să-o duc pe *Erasmus* acasă, gândi Blackthorne. Cu atâţia oameni câţi El o să-i lase în viaţă.

Acum ei traversau piaţa, iar el îşi desprinse ochii de pe galeră şi văzu trei samurai păzind chepengul. Mâncau cu-ndemânare din castronaşe, cu beţe de lemn, pe care Blackthorne văzuse că ei le foloseau deseori, dar cu care el nu reuşise să se descurce.

— Omi-san! Prin semne îi arătă că voia să meargă la chepeng doar să-şi strige prietenii. Numai pentru o clipă.

Dar Omi dădu din cap, spuse ceva ce el nu înţelese şi-şi continuă drumul prin piaţă, în jos, spre plajă, pe lângă cazan şi mai departe până la debarcader. Blackthorne îl urmă ascultător. Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse. Fii liniştit.

Odată ajunşi la debarcader, Omi se întoarse şi strigă spre samuraii de pază de la chepeng. Blackthorne îi văzu ridicând chepengul şi uitându-se scrutător în jos. Unul din ei făcu un semn spre nişte ţărani care aduseră scara şi un hârdău cu apă proaspătă pe care-l duseră în groapă. Cel gol îl luară înapoi sus. La fel şi hârdăul-latrină.

Linişteşte-te! Dacă ai răbdare şi le faci jocul, după legile lor, poţi să-ţi ajuţi echipajul, gândi mulţumit.

Grupuri de samurai erau adunate lângă galeră. Un bătrân înalt stătea deoparte. Din respectul pe care *daimyo*-ul Yabu i-l arăta şi din felul cum ceilalţi săreau la cel mai mic semn al lui, Blackthorne îşi dădu imediat seama de importanţa lui. Să fie regele lor? se întrebă.

Omi îngenunche cu umilinţă. Bătrânul se înclină pe jumătate şi-şi întoarse ochii spre Blackthorne.

Adunându-şi toată priceperea de care era capabil, Blackthorne îngenunche şi-şi lipi mâinile de nisipul debarcaderului, aşa cum făcuse Omi plecându-şi capul la fel de jos ca el.

— *Konnichi wa,* Sama, spuse politicos.

Îl văzu pe bătrân înclinându-se din nou.

Urmă o discuţie între Yabu, bătrân şi Omi. Yabu îi vorbi lui Mura. Mura arătă spre galeră.

— Anjin-san. Te rog. Acolo.

— De ce?

— *Isogi!* comandă Omi, făcând semn cu mâna spre galeră.

— Nu, nu merg la...

Imediat Omi dădu un ordin şi patru samurai se aruncară asupra lui Blackthorne şi-i imobilizară braţele. Mura scoase funia şi începu să-i lege mâinile la spate.

— Ticăloşilor, strigă Blackthorne. Nici nu mă gândesc să urc la bordul blestematei ăleia de nave de sclavi!

— Sfânta Fecioară! Lăsaţi-l în pace! Hei, voi maimuţe scârboase, lăsaţi nenorocitul ăla în pace! *Kinjiru, neh?* E pilotul? Anjin, *ka?*

Lui Blackthorne aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avalanşa de înjurături în portugheză venise de pe puntea galerei. Apoi îl văzu pe bărbat, coborând schela de bord. Era la fel de înalt ca el şi cam de aceeaşi vârstă, dar cu păr negru, ochi negri şi îmbrăcat neglijent în haine de marinar cu floretă la şold şi pistoale la cingătoare. Un crucifix bătut în pietre scumpe îi atârna de gât. Purta o beretă elegantă şi un zâmbet larg îi brăzda faţa.

— Tu eşti pilotul? Pilotul olandezilor?

— Da, se auzi Blackthorne răspunzând.

— Bine. Bine. Eu sunt Vasco Rodrigues, pilotul acestei galere!

Se întoarse spre bătrân şi-i vorbi într-un amestec de japoneză şi portugheză, numindu-l Maimuţă-sama şi uneori Toda-sama, dar, după cum pronunţa el, suna a Toady-sama[1]. De două ori scoase pistolul, îl îndreptă cu emfază spre Blackthorne şi-l băgă iar în cingătoare; vorbea o japoneză garnisită cu vulgarităţi picante într-o portugheză de maidan, pe care numai marinarii o puteau înţelege.

Hiro-matsu vorbi scurt, samuraii îi dădură drumul lui Blackthorne şi Mura îl dezlegă.

— Aşa-i mai bine. Ascultă, pilotule, omul ăsta e ca un rege. I-am spus că răspund de tine şi c-o să-ţi zbor creierii imediat după ce vom da o duşcă pe gât împreună! Rodigues se înclină spre Hiro-matsu, apoi zâmbi spre Blackthorne. Înclină-te spre Ticălosu-sama. Ca în vis, Blackthorne făcu cum i se spusese.

— Te înclini ca un japonez, zise Rodrigues cu o grimasă. Tu eşti într-adevăr pilot?

---

[1] Lingău (engl.).

— Da.

— Care e latitudinea Capului Lizard?

— Patruzeci şi nouă grade, cincizeci şi şase minute nord, şi atenţie la recifurile ce apar la sud, sud-vest.

— Zău că da, tu eşti pilotul! Rodrigues îi strânse mâna lui Blackthorne cu căldură. Hai la bord. E de mâncare, şi rachiu, şi vin, şi grog, şi toţi piloţii trebuie să se iubească unii pe alţii, că ei sunt sămânţa pământului. Amin! Corect?

— Da, spuse Blackthorne slab.

— Când am auzit c-o să ducem un pilot înapoi cu noi, mi-am zis: straşnic! Sunt ani de când n-am mai avut plăcerea să vorbesc cu un pilot adevărat. Hai la bord. Cum te-ai strecurat prin Malacca? Cum ai scăpat de caraulele noastre din Oceanul Indian, zi-i? A cui carte de drum ai furat?

— Unde mă duci?

— La Osaka. Înălţimea sa, Marele Călău în persoană, vrea să te vadă.

Blackthorne simţi cum îl cuprinde iar panica.

— Cine?

— Toranaga! Stăpânul celor Opt Provincii, ştie-le dracu unde sunt! *Daimyo*-ul cel mai mare al Japoniei; un *daimyo* e ca un rege sau ca un senior feudal, ba chiar mai mult. Toţi sunt nişte tirani.

— Ce vrea de la mine?

— Nu ştiu, dar de-asta suntem noi aici şi, dacă Toranaga vrea să te vadă pe tine, pilotule, are să te vadă. Se zice că are un milion de apucaţi de-ăştia cu ochi piezişi, care ar fi în stare să moară pentru cinstea de a-l şterge la fund, dacă asta ar fi plăcerea lui! „Toranaga vrea ca tu să aduci înapoi pilotul, Vasco” a spus tălmaciul lui. „Să-l aduci pe pilot şi încărcătura navei. Du-l pe bătrânul Toda Hiro-matsu acolo să cerceteze nava...” O, da, pilotule, totul e pus la poprire, aşa am auzit, corabia ta şi tot ce e în ea!

— La poprire?

— Se poate să fie un zvon. Japonezii uneori opresc cu o mână şi le dau înapoi cu cealaltă sau se prefac că n-au dat niciodată ordinul. E greu să-i înţelegi pe ticăloşii ăştia!

Blackthorne simţi ochii reci ai japonezilor sfredelindu-l şi încercă să-şi ascundă teama. Rodrigues îi urmări privirea.

— Da, încep să devină neliniştiţi. Avem destul timp să vorbim. Hai la bord.

Se întoarse, dar Blackthorne îl opri.

— Ce-i cu prietenii mei, cu echipajul meu?

— Ce?

Blackthorne îi spuse pe scurt despre groapă. Rodrigues îl întrebă pe Omi într-o japoneză amestecată cu portugheză.

— Spune c-o să fie bine cu ei. Ascultă, nici eu, nici tu nu mai putem face nimic acum. Va trebui să ai răbdare, niciodată nu poţi să ştii la ce să te aştepţi cu un japonez. Ei au şase feţe şi trei inimi. Rodrigues se înclină ca un curtean european spre Hiro-matsu. Aşa ne înclinăm noi în Japonia. De parcă am fi la curtea stricatului de Filip al II-lea, Dumnezeu să-l ducă pe spaniolul ăla cât mai devreme la groapă.

Se îndreptă spre punte. Spre uluirea lui Blackthorne, nu erau nici lanţuri, nici sclavi.

— Ce-i cu tine? Ţi-e rău? întrebă Rodrigues.

— Nu, am crezut că e o galeră cu sclavi.

— Nu există sclavi în Japonia, nici măcar în ocnă. Ţicniţi, dar asta e! Aşa nebuni n-ai mai văzut tu niciodată şi eu am străbătut lumea de vreo trei ori. Avem samurai la rame. Sunt soldaţi, soldaţii ticălosului bătrân şi n-ai văzut niciodată sclavi care să tragă mai bine la rame, sau bărbaţi care să lupte mai bine. Rodrigues râse. Îşi pun fundurile la treabă şi eu îi îmboldesc doar ca să-i văd pe ticăloşi cum îi trec toate apele. Nu pleacă de la vâsle niciodată. Am făcut tot drumul de la Osaka — cam trei sute de mile marine — în patruzeci de ceasuri. Hai jos. Plecăm îndată. Sigur ţi-e bine?

— Da. Da, cred că da. Blackthorne privea spre *Erasmus.* Era ancorată la o sută de iarzi mai încolo. Pilotule, ce zici, nu e nici o şansă să mergem pe navă? Nu m-au mai lăsat să mă întorc la bord, n-am haine şi ei au sigilat-o în momentul în care am sosit. Te rog.

Rodrigues privi cu atenţie corabia.

— Când ai pierdut arborele trinchet?

— Chiar înainte de-a acosta aici.

— Mai ai unul de rezervă la bord?

— Da.

— În ce port e înregistrată?

— Rotterdam.

— A fost construită acolo?

— Da.

— Am fost acolo. Bancuri de nisip rele, dar un port dat dracului. Are parâme bune, nava ta. E nouă, până acum n-am mai văzut alta ca ea. Ehei, trebuie să fie rapidă, foarte rapidă. Greu de mânuit. Rodrigues îşi îndreptă privirile spre el. Poţi să-i mânuieşti tachelajul uşor? Întoarse clepsidra de jumătate de oră, care se găsea lângă cea de o oră, amândouă prinse de habitaclu.

— Da.

Blackthorne încerca să nu i se citească pe faţă speranţa care-i creştea.

— Cu o tocmeală, pilotule. Nici o armă ascunsă în mânecă sau în altă parte. Cuvântul tău de pilot. Le-am spus maimuţoilor că răspund de tine.

— De acord. Blackthorne privea nisipul scurgându-se încet prin gâtul clepsidrei.

— Dacă încerci cea mai mică înşelăciune, îţi zbor creierii, fie ei de pilot au ba, sau îţi tai beregata. *Dacă* mă-nvoiesc.

— Îţi dau cuvântul meu, de la pilot la pilot, jur. Şi să-i ia ciuma pe spanioli!

Rodrigues zâmbi şi-l bătu prietenos pe spate.

— Începi să-mi placi, englezule.

— De unde ştii că sunt englez? întrebă Blackthorne, fiind sigur că portugheza lui era fără cusur şi că nimic din ceea ce spusese nu l-ar fi deosebit de un olandez.

— Sunt un ghicitor. Nu toţi piloţii sunt? râse Rodrigues.

— Ai vorbit cu preotul? Părintele Sebastio ţi-a spus?

— Nu stau de vorbă cu popii, dacă nu-i musai. O dată pe săptămână e mai mult decât destul pentru orice bărbat. Rodrigues scuipă într-un canal de scurgere şi se îndreptă spre pasarela dinspre chei. Toady-sama! *Ikimasho ka*[1]*?*

— *Ikimasho,* Rodrigu-san. *Ima.*

— *Ima,* să trăiţi. Rodrigues se uită căzut pe gânduri la Blackthorne. *Ima* înseamnă „acum”, „imediat”. Trebuie să plecăm imediat, englezule.

[1] Plecăm (jpn.).

Nisipul se strânsese deja într-o mică grămăjoară aproape perfectă pe fundul clepsidrei.

— Vrei să-l întrebi, te rog, dacă pot să merg la navă?

— Nu, englezule. N-o să-l întreb tâmpenia asta.

Dintr-o dată Blackthorne se simţi gol pe dinăuntru. Şi foarte bătrân. Îl urmări pe Rodrigues cum se îndrepta spre balustrada dunetei şi strigă spre un marinar mic de statură, elegant, care stătea pe punte.

— Hei, căpitan-san. *Ikimasho?* Toţi samuraii la bord. *Ima! Ima, wakarimasu ka?*

— *Hai,* Anjin-san.

Imediat Rodrigues trase zdravăn clopotul navei de şase ori, iar căpitan-san începu să-şi strige ordinele către marinarii şi samuraii de pe ţărm şi de pe navă. Marinarii de jos urcară în grabă pe punte să facă pregătirile de plecare şi, în învălmăşeala disciplinată, controlată, Rodrigues îl luă încet pe Blackthorne de braţ şi-l împinse spre pasarela de la tribord, îndepărtându-l de mal.

— Jos e o bărcuţă, englezule. Nu fugi, nu te uita în jur şi nu da nici o atenţie la nimeni, afară de mine. Dacă îţi spun să te întorci, fă-o rapid.

Blackthorne traversă puntea, coborî schela de bord şi se îndreptă spre mica barcă japoneză. Apoi auzi voci mânioase în urma lui şi-şi simţea părul făcându-i-se măciucă, pentru că pretutindeni pe navă erau o mulţime de samurai, unii înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, câţiva cu muschete.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, căpitan-san, eu răspund de el. Eu, Rodrigu-san, *ichi ban*[1] Anjin-san jur! *Wakarimasu ka*? se auzi peste celelalte voci, dar ele deveneau tot mai mânioase.

Blackthorne era gata să urce în bărcuţă şi văzu că n-avea suporturi pentru rame. Nu ştiu să vâslesc ca ei, îşi spuse. Nu pot folosi barca! E prea departe ca să înot. Sau poate că nu e?

Şovăi, măsurând distanţa. Dacă ar fi fost în plină forţă n-ar fi aşteptat nici o clipă. Dar acum?

În spatele lui se auzeau paşi coborând cu zgomot pasarela şi trebui să-şi înfrângă impulsul de a se întoarce.

---

[1] Primul (jpn.).

— Aşează-te la pupa, îl auzi imediat pe Rodrigues. Grăbeşte-te!

Făcu cum i se spusese şi Rodrigues sări sprinten în barcă, înşfăcă ramele şi, rămânând tot în picioare, vâsli cu mare îndemânare.

Un samurai era în capul scării de bord, foarte neliniştit, şi alţi doi erau lângă el cu arcurile pregătite. Căpitanul samurai strigă, făcându-le semne clare să se întoarcă.

La câţiva iarzi de navă, Rodrigues întoarse capul.

— Mergem doar până acolo, îi strigă căpitanului, arătând spre *Erasmus.* Strânge samuraii pe galeră! Îşi întoarse hotărât spatele spre nava lui şi continuă să vâslească, mânuind ramele în stil japonez, stând în picioare în mijlocul bărcii.

— Să-mi spui dacă-şi pun săgeţi în arcuri, englezule! Urmăreşte-i foarte atent. Ce fac acum?

— Căpitanul e foarte furios. N-o să dai de bucluc, ce zici?

— Dacă nu ieşim în larg la-ntorsul clepsidrei, bătrânul Toady ar putea găsi pricină să se plângă. Ce fac cei cu „arcurile?

— Nimic. Ascultă ce le spune căpitanul. El pare nehotărât. Nu... Acum unul din ei scoate o săgeată.

Rodrigues se pregăti să se oprească.

— Dumnezeule, ţintesc al dracului de bine şi nu poţi merge la noroc... E deja în arc?

— Da... dar stai puţin! Căpitanul a... cineva a venit la el, un marinar, cred. Parcă l-ar întreba ceva despre navă. Căpitanul se uită spre noi. Îi spune ceva omului cu săgeata.

Acum omul o pune înapoi în tolbă. Marinarul arată spre punte.

Rodrigues trase repede cu coada ochiului ca să fie sigur şi respiră mai uşurat.

— Ăsta e unul din ofiţeri. O să-i trebuiască o jumătate de ceas să-şi aranjeze vâslaşii.

Blackthorne aşteptă, distanţa creştea.

— Căpitanul priveşte din nou spre noi. Nu, suntem în siguranţă. A plecat, dar unul din samurai ne urmăreşte.

— Treaba lui. Rodrigues se linişti, dar nu slăbi ritmul, nici nu se uită înapoi. Nu-mi place să fiu cu spatele spre samurai,

mai cu seamă când au armele-n mâini, dar cred că nu am văzut niciodată pe vreunul din ei neînarmat. Toţi sunt nişte ticăloşi!

— De ce?

— Le place să omoare, englezule. E obiceiul lor, dorm cu săbiile lângă ei. Asta e o ţară grozavă, dar samuraii sunt periculoşi ca viperele, ba ceva şi mai şi.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, englezule, dar aşa sunt ei, răspunse Rodrigues bucuros să stea de vorbă cu unul de-al său. Bineînţeles, toţi japonezii sunt deosebiţi de noi — nu simt durerea sau frigul ca noi —, dar samuraii sunt chiar mai rău. Nu se tem de nimic, de moarte, cel mai puţin. De ce? Numai Dumnezeu ştie, dar ăsta-i adevărul. Dacă superiorii lor spun „omoară", ei omoară; dacă spun „mori", ei se aruncă în săbii sau îşi despică burţile. Ei omoară sau mor cu aceeaşi uşurinţă cu care noi ne facem nevoile. Şi femeile sunt samurai, englezule. Ele omoară ca să-şi apere stăpânii, aşa-şi numesc ele soţii, sau îşi pun capăt zilelor dacă li se porunceşte. O fac tăindu-şi beregata. Aici un samurai poate să-i ordone soţiei sale să se omoare şi ea trebuie s-o facă, e lege. Pe Dumnezeul meu, femeile sunt totuşi altceva, o altă specie, englezule, nimic pe pământ nu e ca ele, dar bărbaţii... samuraii sunt reptile şi cel mai bine e să-i ţii de şerpi veninoşi. Te simţi bine acum?

— Da, mulţumesc. Niţel vlăguit, dar e-n ordine.

— Cum a fost călătoria ta?

— Grea. Spune-mi, ei, samuraii, cum ajung să fie samurai? E destul să-şi pună cele două săbii şi să-şi facă tunsoarea aia?

— Trebuie să te naşti samurai. Bineînţeles, există mai multe ranguri de samurai, de la *daimyo*-ii din vârful mormanului de bălegar până la ceea ce noi am numi pifani. E mai mult un rang care se moşteneşte, ca la noi. Mai de mult, aşa am auzit, era şi aici ca în Europa: ţăranii puteau s-ajungă soldaţi şi soldaţii ţărani, cu urmaşi cavaleri şi nobili, chiar şi regi. Unii soldaţi ţărani s-au ridicat până la cel mai înalt cin. *Taikō* a fost unul.

— Cine?

— Marele Despot, guvernatorul întregii Japonii, Marele Ucigaş al tuturor timpurilor, o să-ţi povestesc într-o zi despre el. A murit în urmă cu un an şi acum arde în fundul iadului. Rodrigues scuipă peste bord. Acum, ca să fii samurai, trebuie să te naşti astfel. Totul se moşteneşte, englezule. Sfântă Fecioară, habar n-ai tu ce mare preţ pun ei pe moştenire, familie, rang şi pe altele de felul ăsta. Ai văzut cum se pleacă Omi în faţa dracului ăluia de Yabu şi cum amândoi se târăsc în patru labe în faţa bătrânului Toady-sama. „Samurai" vine de la un cuvânt japonez, care înseamnă „a sluji". Dar, oricât se înclină şi fac plecăciuni în faţa celui de deasupra, ei tot samurai rămân, cu anume înlesniri de samurai. Ce mai e pe punte?

— Căpitanul sporovăieşte cu un alt samurai şi arată spre noi. Ce înlesniri au?

— Aici samuraii guvernează totul, stăpânesc totul. Au codul lor de onoare şi tablele lor de legi. Trufaşi? Sfântă Fecioară, nici nu-ţi poţi tu închipui cât! Cel mai de jos dintre ei poate, după lege, să omoare pe orice ne-samurai, pe *orice* bărbat, femeie sau copil, pentru orice pricină sau fără nici una. Pot să omoare, după lege, doar ca să-şi încerce tăişul spurcatelor lor de săbii, i-am văzut cu ochii mei, şi au cele mai bune săbii din lume. Mai bune decât oţelul de Damasc. Ce mai face scârba aia?

— Ne priveşte, şi-atât. Acum ţine arcul pe spate. Blackthorne fu scuturat de un fior.

— Îi urăsc pe ticăloşii ăştia mai mult decât pe spanioli. Rodrigues râse iar, în timp ce trăgea la vâsle. De-ar şti adevărul, m-ar face chiseliţă! Dar, dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să lucrezi cu ei, pentru că ei stăpânesc totul. Sigur ţi-e bine?

— Da, mulţumesc. Ce spuneai? Samuraii stăpânesc totul?

— Da. Întreaga ţară e împărţită în caste, ca în India. Samuraii, în vârf, ţăranii vin după ei. Rodrigues scuipă peste bord. Numai ţăranii pot să *aibă* pământ. Înţelegi? Dar samuraii au toate produsele. Ei au toată recolta de orez, care este cea mai importantă, iar o parte din ea o dau înapoi ţăranilor. Numai samurailor li se îngăduie să poarte arme. Oricine atacă un samurai, afară de un alt samurai, este

socotit răzvrătit şi este pedepsit pe loc cu moartea. Şi, dacă cineva vede un astfel de atac şi nu dă de ştire imediat, devine la fel de vinovat. O dată cu ei sunt vinovaţi şi nevestele lor, chiar şi copiii! Întreaga familie e condamnată la moarte dacă unul din ei nu anunţă. Pe Dumnezeul meu că samuraii sunt stirpea lui Satan! Am văzut copii ciopârţiţi, făcuţi bucăţele. Rodrigues tuşi şi scuipă. Dar chiar şi aşa, dacă ştii un lucru sau două, ţara asta e raiul pe pământ. Îşi aruncă privirea spre galeră, să se încredinţeze cu proprii-i ochi, apoi zâmbi larg. Ei, englezule, nimic nu e mai grozav ca o plimbare cu barca în jurul portului, nu?

Blackthorne râse. Povara anilor dispăruse în timp ce se lăsa furat de mişcarea atât de familiară a valurilor, de mirosul sărat al mării, pescăruşii strigând şi jucându-se deasupra lor, de senzaţia de libertate şi sentimentul izbânzii mult aşteptate.

— Am crezut că n-o să m-ajuţi s-ajung la *Erasmus!*

— Asta-i nenorocirea cu voi toţi, englezule. N-aveţi nici un pic de răbdare. Ascultă, aici nu-i *rogi* nimic pe japonezi, samurai sau altceva, ei sunt toţi la fel. Dacă o faci, au să şovăie, apoi îl întreabă pe mai marele lor. Aici trebuie să *acţionezi.* Bineînţeles, râsu-i viguros pluti peste valuri, uneori poţi să fii omorât dacă acţionezi greşit.

— Vâsleşti foarte bine. Mă gândeam cum să folosesc ramele când ai venit tu.

— Doar nu credeai c-am să te las să te duci singur, nu? Cum te cheamă?

— Blackthorne. John Blackthorne.

— Ai fost vreodată în nord, englezule? În nordul îndepărtat?

— Am fost cu Kees Veerman pe nava *Der Lifle.* Acum opt ani. A fost a doua mea călătorie în căutarea Căii de Nord-Est. De ce?

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre asta şi despre toate locurile pe unde-ai fost. Crezi c-au să-l găsească vreodată? Drumul de nord, către Asia, prin est sau vest?

— Da. Voi şi spaniolii blocaţi ambele rute de sud, aşa că noi trebuie să-l găsim. Noi sau olandezii. De ce?

— Şi-ai pilotat şi pe Coasta Berberă, nu?

— Da. De ce?

— Şi Tripoli îl ştii?

— Mai toţi piloţii au fost acolo. De ce?

— Am ştiut eu că te-am mai văzut cândva. Da, s-a întâmplat la Tripoli. Cineva mi te-a arătat. Faimosul pilot englez! Care a mers cu exploratorul olandez Kees Veerman, în Mările de Gheaţă, şi care, cândva, a fost căpitan în escadra lui Drake, nu? Când cu Armada. Câţi ani aveai atunci?

— Douăzeci şi patru. Ce făceai la Tripoli?

— Pilotam un vas englez de corsari. Corabia mea fusese luată în Indii de acest pirat, Morrow, Henry Morrow era numele lui. El mi-a ars corabia până la linia de plutire, după ce-o prădase, şi mi-a oferit slujba de pilot — omul lui era nepriceput, aşa a spus el —, ştii cum e. Voia ca să mergem de acolo — noi făcusem plinul de apă şi plecam din Hispaniola, când m-a prins —, să mergem spre sud, de-a lungul Continentului Spaniol[1], apoi înapoi, peste Atlantic, să încercăm să capturăm, lângă Canare, transportul anual de aur către Spania şi, dacă ne scăpa, s-o pornim, prin Gibraltar spre Tripoli, pentru a încerca alte jafuri şi apoi din nou spre nord, către Anglia. A făcut oferta obişnuită, să-mi elibereze ortacii, să le dea hrană şi bărci, dacă eu primeam să le fiu pilot. Am spus: „Bineînţeles, de ce nu? Numai să nu atacăm nici o navă portugheză, să mă debarcaţi lângă Lisabona şi să nu-mi furaţi cărţile de drum. Ne-am târguit, am mai dat eu, a mai lăsat el, ca de obicei, ştii cum e. Apoi eu am jurat pe Dumnezeul meu şi amândoi pe cruce şi asta a fost. Am avut o călătorie bună şi ne-au căzut în mână câţiva negustori spanioli bogaţi. Când am ajuns la Lisabona, el m-a rugat să rămân pe navă, mi-a spus obişnuitele vorbe ale bunei regine Bess[2], precum că ea va da o răsplată de prinţ oricărui pilot portughez care trece în slujba ei şi-i va învăţa şi pe ceilalţi din Trinity House tot ce ştie el, şi că-i va plăti cinci mii de guinee pentru cartea de drum a Strâmtorii Magellan sau a Capului Bunei Speranţe. Zâmbetul lui Rodrigues era larg, dinţii albi şi puternici, barba şi mustaţa bine îngrijite. Nu le-

[1] Coasta de nord-est a Americii de Sud.

[2] Elisabeta I, regina Angliei (1558—1603).

aveam. Cel puţin aşa i-am spus. Morrow şi-a ţinut cuvântul, aşa cum ar trebui să facă toţi piraţii. M-a lăsat la ţărm cu cărţile mele de drum — bineînţeles că pusese să-i fie copiate, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie şi chiar mi-a dat partea mea din banii jefuiţi. Ai navigat vreodată cu el, englezule?

— Nu. Regina i-a dat titlul de cavaler acum câţiva ani. N-am fost niciodată pe vreuna din corăbiile lui. Mă bucur c-a fost cinstit cu tine.

Erau lângă *Erasmus.* Samuraii se uitau în jos, spre ei, curioşi.

— Asta a fost pentru a doua oară când am pilotat pentru eretici. Prima oară n-am fost aşa de norocos.

— Da?

Rodrigues puse vâslele la locul lor, barca făcu o uşoară mişcare laterală şi el apucă parâmele de abordaj.

— Mergem sus, dar mă laşi pe mine să vorbesc.

Blackthorne începu să urce, în timp ce pilotul celălalt lega bine barca. Rodrigues fu primul pe punte. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichi wa* pentru toţi blestemaţii de sama!

Erau patru samurai pe punte. Blackthorne recunoscu pe unul din ei care făcuse de pază la chepeng. Încurcaţi, se înclinară băţoşi către portughez. Blackthorne îl imită, simţindu-se stânjenit, deoarece ar fi preferat să facă o plecăciune corectă.

Rodrigues se îndreptă direct spre scara din tambuchi. Sigiliile, erau în ordine la locul lor. Unul din samurai i se aşeză în cale.

— *Kinjiru, gomen nasai.* Este interzis, îmi pare rău.

— *Kinjiru,* da? spuse portughezul vădit neimpresionat.. Eu sunt Rodrigu-san, *anjin* pentru Toda Hiro-matsu-sama. Sigiliul ăsta, spuse el arătând spre pecetea roşie acoperită cu o scriere ciudată, e al lui Toda Hiro-matsu-sama?

— *Iyé*[1]*,* spuse samuraiul clătinând din cap. Kasigi Yabu-sama!

— *IYÉ?* spuse Rodrigues. Kasigi Yabu-sama? Eu vin din partea lui Toda Hiro-matsu-sama, care e un rege mai mare

[1] Nu (jpn.).

decât ticălosul vostru, şi Toady-sama vine din partea lui Toranaga-sama, care e cel mai mare ticălos-sama de pe suprafaţa pământului. *Neh*? Rupse sigiliul de la uşă şi-şi duse mâna la unul din pistoale. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă şi el îi spuse încet lui Blackthorne: Fii gata să părăseşti nava. Apoi se adresă samurailor, pe un ton mânios: Toranaga-sama! Arătă cu mâna stângă spre steagul care flutura pe propriu-i catarg: *Wakarimasu ka?*

Samuraii şovăiră, cu săbiile pregătite. Blackthorne era numai ochi şi urechi, gata să se-arunce peste bord.

— Toranaga-sama! Rodrigues izbi uşa cu piciorul, clanţa sări zornăind şi uşa zbură la perete. *WAKARIMASU KA?*

— *Wakarimasu,* Anjin-san.

Samuraii îşi băgară săbiile-n teacă, se înclinară şi Rodrigues porni primul în jos pe scară şi spuse răguşit:

— Aşa-i mai bine.

— Doamne, Rodrigues, rosti Blackthorne, când erau pe puntea inferioară. Aşa faci întotdeauna şi-ţi iese bine mereu?

— N-o fac decât rareori, spuse portughezul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, şi, chiar şi atunci, aş vrea să nu fi încercat deloc.

Blackthorne se rezemă de peretele navei.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un picior în burtă.

— E singura cale. Trebuie să te porţi ca un rege. Chiar şi aşa, niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la un samurai. Sunt la fel de periculoşi ca un popă împuţit, aşezat c-o lumânare-n fund pe un butoiaş plin pe jumătate cu praf de puşcă.

— Ce le-ai spus?

— Toda Hiro-matsu e cel mai mare sfetnic al lui Toranaga, el e un *daimyo* mai mare decât cel de aici. Din pricina asta au dat ei înapoi.

— Cum e Toranaga?

E-o poveste lungă, englezule. Rodrigues se aşeză pe o treaptă, îşi trase cizma şi-şi frecă glezna. Aproape că mi-am rupt piciorul în împuţita ta de uşă.

— Nu era încuiată. Puteai s-o deschizi pur şi simplu.

— Ştiu, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Pe Dumnezeul meu, mai ai o grămadă de-nvăţat!

— Vrei să mă-nveţi?

Rodrigues îşi trase din nou cizma pe picior.

— Asta depinde, spuse el.

— De ce?

— O să vedem noi, nu? Numai eu am vorbit până acum, ceea ce e corect: eu sunt sănătos, tu nu. Curând o să vină rândul tău. Care ţi-e cabina?

Blackthorne îl studie pentru o clipă. De sub punţi venea un miros fetid, greu de suportat.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să vin pe navă.

Se îndreptă spre pupa. Uşa de la cabina lui era neîncuiată. Cabina fusese scotocită şi tot ce se putea mişca de la locul lui fusese luat. Nu mai erau nici cărţi, nici haine, nici instrumente, nici pene de scris. Lădiţa pe care şi-o luase cu el pe mare era, de asemeni, descuiată. Şi goală.

Alb de furie, intră în cabina principală, Rodrigues urmărindu-l foarte atent. Chiar şi compartimentul secret fusese găsit şi prădat.

— Au luat totul. Ticăloşii!

— La ce te aşteptai?

— Nu ştiu. Am crezut... cu toate sigiliile alea...

Blackthorne se îndreptă spre încăperea tezaurului. Era goală. La fel şi magazia de muniţii. În cale nu mai erau decât baloturile de postav.

— Să-i ia dracu pe toţi japonezii! Se întoarse în cabina lui şi închise trântind cu putere capacul cufărului de drum.

— Unde sunt? întrebă Rodrigues.

— Ce?

— Cărţile tale de drum. Unde sunt?

Blackthorne îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici un pilot nu se sinchiseşte de haine. Tu ai venit pentru cărţile de drum. Nu-i aşa?

— Da.

— De ce eşti aşa mirat, englezule? Pentru ce crezi c-am venit pe navă? Să te-ajut să iei câteva bulendre? Oricum sunt jerpelite şi-ţi trebuiesc altele. Am destule ca să-ţi dau. Dar unde sunt cărţile de drum?

— Au dispărut. Erau în ladă.

— N-am de gând să ţi le fur, englezule. Vreau doar să le

citesc şi să le copiez, dacă e nevoie. Am să le păzesc ca pe ochii din cap, aşa că n-ai de ce te teme. Vocea i se înăspri. Te rog, scoate-le, englezule, nu ne-a rămas decât foarte puţin timp.

— N-am de unde. Au dispărut. Erau în lada mea de drum.

— Nu se poate să le fi lăsat acolo, intrând într-un port străin. N-aveai cum să uiţi legea de căpătâi pentru un pilot: să le-ascunzi cu grijă şi să le laşi la vedere doar pe cele false. Grăbeşte-te!

— Le-au furat!

— Nu te cred. Precis că le-ai ascuns foarte bine. Le-am căutat două ore şi n-am dat peste nici o urmă nenorocită.

— Ce?

— De ce eşti aşa de mirat, englezule? Ţi-a căzut capu-n nădragi? Fireşte c-am venit aici din Osaka să-ţi cercetez cărţile de drum!

— Ai fost deja pe navă?

— Doamne Dumnezeule! spune Rodrigues neliniştit. Da, bineînţeles, în urmă cu două sau trei ceasuri, cu Hiro-matsu, care voia să se uite. El a rupt sigiliile şi apoi, când am plecat, *daimyo*-ul de aici le-a pus din nou. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu, adăugă el. Timpul e pe sfârşite.

— *Au fost furate!* Blackthorne îi povesti cum sosiseră aici şi cum se trezise pe ţărm. Apoi izbi cu piciorul lădiţa de drum şi o trimise în celălalt capăt al cabinei, furios pe cei care-i jefuiseră nava. Mi le-au furat! Toate hărţile mele! Toate cărţile de drum! Am unele copii în Anglia, dar cartea mea de drum cu această călătorie nu mai e şi... se opri.

— Şi cartea de drum portugheză? Hai, englezule, n-avea cum să fie decât portugheză.

— Da, şi cea portugheză nu mai e aici.

Stăpâneşte-te, îşi spuse. S-a terminat cu ele şi asta e.

La cine să fie? La japonezi? Sau ei le-au dat preotului? Fără cărţi de drum şi fără hărţi nu poţi ajunge acasă... Asta nu-i adevărat. Poţi să-ţi duci nava acasă, cu grijă şi cu foarte mult noroc... Nu fi caraghios! Ai jumătate de glob de străbătut, eşti pe pământ duşman, în mâini duşmane şi n-ai nici carte de drum, nici hărţi. O, Doamne Dumnezeule, dă-mi putere!

Rodrigues îl urmărea încordat. În cele din urmă spuse:

— Îmi pare rău pentru tine, englezule. Ştiu ce simţi, mi s-a întâmplat şi mie o dată. Hoţul era un englez, scufunda-i-s-ar nava şi el să ardă pe veci în fundul iadului. Haide, hai să ne-ntoarcem pe galeră.

*

* *

Omi şi ceilalţi rămaseră pe chei până ce galera ocoli promontoriul şi dispăru. Spre apus umbrele nopţii învăluiau deja cerul de purpură. Spre răsărit, noaptea unise şi cer şi mare laolaltă, iar linia orizontului dispăruse.

— Mura, cât îţi trebuie ca să duci toate tunurile înapoi pe navă?

— Dacă muncim toată noaptea, mâine la amiază am fi gata, Omi-san. Dacă începem în zori, am isprăvi la apusul soarelui. Ar fi mai sigur dacă am munci pe timp de zi.

— Lucraţi la noapte. Adu-l pe preot la groapă imediat.

Omi aruncă o privire spre Igurashi, şeful gărzii lui Yabu, care rămăsese privind spre promontoriu, cu faţa încordată. Cicatricea ce-i acoperea orbita goală era umbrită sinistru.

— Eşti bine-venit la noi, Igurashi-san. Casa mea este modestă, dar poate c-o să reuşim să te facem să te simţi bine.

— Mulţumesc, răspunse bătrânul, întorcându-se spre el, dar stăpânul nostru a spus să mă-ntorc la Yedo imediat, aşa că mă şi pornesc. Îngrijorarea i se citea şi mai mult pe chip. Aş vrea să fiu pe galera aceea.

— Da.

— Nu-mi convine că Yabu-sama se află acolo având doar doi oameni cu el. Gândul ăsta mă-nnebuneşte.

— Da.

Arătă spre *Erasmus.*

— Nava diavolului, asta este! Atâta bogăţie şi apoi nimic!

— Chiar nimic, crezi? Seniorul Toranaga n-o să fie bucuros de darul seniorului Yabu?

— Cărpănosul ăla nesătul de bani e aşa de plin de el, încât nici măcar n-o să bage de seamă cât argint a furat de la stăpânul nostru. Unde-ţi sunt minţile?

— Cred că numai neliniştea din pricina primejdiei ce-l

poate paşte pe stăpânul nostru te-a îndemnat să spui asemenea vorbe.

— Ai dreptate, Omi-san. N-am vrut să ofensez pe nimeni. Ai fost foarte înţelept şi un ajutor nepreţuit pentru stăpânul nostru. Poate că ai dreptate şi cu Toranaga, spuse Igurashi, dar în sinea lui gândea: Bucură-te de noua-ţi bogăţie, tu, biet nebun. Eu îmi cunosc mai bine stăpânul decât tine, iar feuda mărită n-o să-ţi aducă nici un folos. Înălţarea ta ar fi fost o răsplată cinstită pentru navă, monezi şi arme. Dar ele s-au dus de-acum. Din pricina ta stăpânul meu e în mare primejdie. Tu ai trimis vestea şi tu ai spus: „Vedeţi mai întâi barbarii", ademenindu-l. Noi trebuia să fi plecat de ieri. Da, acum stăpânul meu ar fi fost departe, în siguranţă, cu bani şi arme. Să fii un trădător? Lucrezi pentru tine, pentru prostul de taică-tău, sau pentru un duşman? Pentru Toranaga, poate? N-are importanţă. Poţi să-mi dai crezare, Omi, tu, tânăr nebun care vorbeşti aiurea; tu şi ramura ta din familia Kasigi n-o să mai faceţi multă vreme umbră pământului. Aş putea să ţi-o spun în faţă, dar atunci ar trebui să te omor şi-ar însemna să fi nesocotit încrederea stăpânului meu. Nu eu, ci el trebuie să spună când.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Omi-san, spuse. Aştept să te văd curând, dar acum voi porni la drum.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, te rog? Du-i tatălui meu urările mele de bine. Ţi-aş rămâne foarte îndatorat.

— Voi fi bucuros s-o fac. E un om de treabă. Şi nu te-am felicitat încă pentru noua feudă.

— Eşti foarte amabil.

— Mulţumesc încă o dată, Omi-san. Ridică mâna într-un salut prietenesc, făcu semn oamenilor săi şi-şi conduse falanga de călăreţi afară din sat.

Omi se duse la groapă. Preotul era acolo. Omi văzu că preotul era furios şi trăgea nădejde c-o să-şi iasă cumva din fire în faţa mulţimii şi atunci o să pună să-l bată în văzul lumii.

— Preotule, spune barbarilor că or să vină sus, unul câte unul. Spune-le că seniorul Yabu a zis că pot să trăiască din nou în lume. Omi folosea intenţionat un limbaj simplu. Însă la cea mai mică încălcare a legii doi dintre ei vor fi aruncaţi

înapoi în groapă. Trebuie să se poarte cum se cuvine şi să asculte toate poruncile. E clar?

— Da.

Omi îl puse pe preot să repete spusele lui. Când fu sigur că omul reţinuse totul exact, îl puse să vorbească celor din groapă.

Oamenii urcară unul câte unul. Toţi erau înspăimântaţi, Câţiva trebuiră să fie ajutaţi. Unul dintre ei avea dureri foarte mari şi urla ori de câte ori cineva îi atingea braţul.

— Trebuie să fie nouă.

— Unul e mort. Cadavrul e acolo jos, în groapă, spuse preotul.

Omi se gândi o clipă.

— Mura, să arzi cadavrul şi să pui cenuşa împreună cu a celuilalt barbar. Pe oamenii aceştia să-i duci în aceeaşi casă în care au mai stat. Dă-le legume din belşug şi peşte. Supă de orz şi fructe. Să fie spălaţi. Put de trăsnesc. Preotule, spune-le că, dacă se poartă cum se cuvine şi se supun poruncilor, vor avea mâncare tot timpul.

Omi privi şi ascultă atent, li văzu pe toţi reacţionând cu recunoştinţă şi gândi mulţumit: Ce tâmpenie! Îi închid doar două zile, apoi le dau o nimica toată şi acum sunt în stare să-mi lingă şi-ncălţările. Cu siguranţă că ar face-o.

— Mura, învaţă-i să se încline cum se cuvine şi ia-i de-aici! Apoi se întoarse spre preot: Ei bine?

— Acum plec. Duc la casa mea. Plec din Anjiro.

— Ai face bine să pleci şi să stai departe pentru totdeauna, tu şi orice preot de-al vostru. Poate că rândul viitor, când unul ca tine o să vină pe domeniul *meu,* eu voi crede că unora din ţăranii sau vasalii mei creştini le umblă mintea la trădare, spuse el cu ameninţarea surdă şi cu şiretenia pe care samuraii anti-creştini le foloseau spre a opri răspândirea nesăbuită a dogmei străine pe feuda lor, pentru că, deşi preoţii străini erau apăraţi de lege, convertiţii lor japonezi nu erau.

— Creştini, buni japonezi. Totdeauna. Buni vasali. Niciodată n-au avut gânduri rele. Nu.

— Sunt bucuros s-o aud. Nu uita că feuda mea se întinde pe douăzeci de *ri* în orice direcţie. Înţelegi?

— Înţeleg. Da. Înţeleg foarte bine.

Privi cum omul se înclină rigid — chiar şi preoţii barbari ar trebui să aibă bune maniere — şi plecă.

— Omi-san? spuse unul din samuraii săi. Era tânăr şi foarte chipeş.

— Da.

— Vă rog, iertaţi-mă, ştiu că n-aţi uitat, dar Masijiro-san este încă în groapă.

Omi se îndreptă spre chepeng şi se uită scrutător în jos, spre samurai. Imediat omul fu în genunchi, plecându-se cu mult respect.

Cele două zile îl îmbătrâniseră. Omi îi cântări serviciile din trecut, apoi luă pumnalul din cingătoarea samuraiului tânăr şi-l aruncă în groapă.

La capătul scării, Masijiro se uita la pumnal fără să-şi creadă ochilor. Lacrimi începură să-i curgă pe obraz.

— Nu merit această onoare, Omi-san, spuse el cu umilinţă.

— Da.

— Mulţumesc.

Tânărul samurai de lângă Omi spuse:

— Pot să vă rog să i se îngăduie să-şi facă *seppuku* aici, pe plajă?

— Nu şi-a îndeplinit datoria în groapă. În groapă să rămână. Porunceşte sătenilor s-o astupe. Să nu se mai cunoască nici urmă din ea. Barbarii au pângărit-o.

*

* *

Kiku râse şi dădu din cap.

— Nu, Omi-san, îmi pare rău, dar, te rog, pentru mine nu mai vreau nici un strop de *saké* în plus, c-o să mi se strice coafura, şi-o să cad pe jos, şi-atunci ce-o să se-ntâmple cu noi?

— O să cad şi eu cu tine, o să împărţim perna amândoi, şi-o să fim în nirvana, dincolo de noi înşine, spuse Omi fericit, capul învârtindu-i-se din cauza vinului.

— Da, dar eu o să sforăi şi tu n-o să poţi să-mparţi perna cu o fată beată, îngrozitoare, care sforăie, şi n-o să ai nici o bucurie. Cu siguranţă că nu, îmi pare tare rău. O, nu, Omi-sama, stăpân al noii şi uriaşei feude, tu meriţi mai mult decât

atât! Turnă încă un degetar de vin cald în ceaşca micuţă de porţelan şi-o oferi cu ambele mâini, degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă ţinând delicat ceaşca, iar arătătorul de la mâna dreaptă sprijinind-o de dedesubt. Poftim, e pentru tine, pentru că eşti minunat!

El o luă şi sorbi câte puţin, savurându-i căldura şi aroma.

— Sunt aşa de bucuros că am putut să te conving să mai rămâi o zi, *neh?* Eşti atât de frumoasă, Kiku-san.

— Tu eşti minunat şi bucuria e a mea. Ochii-i dansau în lumina răspândită de un lampion în formă de floare, care atârna de grinda de cedru. Acestea erau cele mai frumoase camere din casa de ceai de lângă piaţă. Ea se aplecă să-l mai servească cu puţin orez din bolul simplu, de lemn, care se afla pe masa joasă, neagră şi lăcuită, din faţa lui, dar el clătină din cap.

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un bărbat aşa de puternic ca tine ar trebui să mănânce mai mult.

— Sunt ghiftuit, crede-mă.

El nu-i oferi nimic, pentru că ea abia dacă se atinsese de porţia mică de salată — felii subţiri de castraveţi şi ridichi tăiate mărunt şi murate în oţet dulce — singurul lucru pe care l-ar accepta din întreaga masă. Li se aduseseră felii de peşte crud pe găluşti de orez, supă, salată şi zarzavaturi proaspete, servite cu un sos picant din soia şi ghimbir. Şi orez.

Ea bătu uşor din palme şi imediat uşa glisantă fu trasă de slujnica ei.

— Da, doamnă?

— Suisen, ia toate astea de-aici şi mai adu *saké,* ceai şi fructe. *Saké-ul* să fie mai cald decât ultima oară. Grăbeşte-te, gură-cască! Încerca să pară autoritară.

Suisen avea paisprezece ani, era drăgălaşă, dornică să se facă plăcută şi se pregătea să ajungă curtezană. De doi ani Kiku răspundea de instruirea ei.

Cu greu, Kiku îşi dezlipi ochii de pe orezul alb, imaculat, pe care ar fi dorit să-l mănânce, şi-şi alungă foamea. Ai mâncat înainte de a veni şi o să mănânci mai târziu, îşi aminti ea. Da, dar chiar şi atunci, a fost puţin. „O, dar

doamnele au puţină poftă de mâncare, foarte puţină", obişnuia profesorul ei să spună. „Musafirii mănâncă şi beau, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Doamnele nu; şi niciodată cu musafirii. Cum pot doamnele să discute, sau să distreze oaspeţii, să cânte la *samisen,* sau să danseze, dacă au gura plină? Tu ai să mănânci mai târziu, ai răbdare. Concentrează-ţi toată atenţia asupra musafirului tău."

În timp ce-o urmărea pe Suisen cu un ochi scrutător, cântărindu-i priceperea, îi povesti lui Omi tot felul de istorioare ca să-l facă să râdă şi să uite lumea de-afară. Tânăra fată îngenunche lângă Omi, aranjă micile boluri şi beţişoare pe tava lăcuită, ca să încânte privirea, aşa cum fusese învăţată. Apoi luă butelca goală de *saké,* turnă ca să se asigure că este goală — să fi clătinat butelca ar fi însemnat maniere foarte proaste —, apoi se ridică cu tava, ducând-o fără nici un zgomot până la uşa glisantă, puse tava jos, deschise uşa, se ridică, trecu pragul, îngenunche iar; scoase tava afară, o puse din nou jos, tot fără nici un zgomot, şi închise bine uşa.

— Sigur va trebui să-mi iau altă slujnică, spuse Kiku, fără a-i fi displăcut însă fata.

Culoarea asta i se potriveşte, gândi ea. Trebuie să trimit la Yedo să-mi mai aducă mătase din asta. Ce păcat că e aşa de scumpă! N-are importanţă, cu toţi banii ce i s-au dat lui Gyoko-san pentru noaptea trecută şi pentru noaptea asta, va fi mai mult decât de ajuns ca să cumpăr din partea mea douăzeci de chimonouri pentru micuţa Suisen. E o copilă atât de drăgălaşă şi, într-adevăr, foarte graţioasă.

— Face atâta zgomot, deranjează toată camera, îmi pare tare rău.

— Nici n-am observat-o. Numai pe tine te văd, spuse Omi terminându-şi vinul.

Kiku îşi flutură evantaiul, zâmbetul luminându-i faţa.

— Tu mă faci să mă simt foarte bine, Omi-san. Da. Şi iubită.

Suisen aduse imediat *saké*-ul. Şi ceaiul. Stăpână ei îi turnă lui Omi puţin vin şi i-l dădu. Tânăra fată umplu discret ceştile. Nu vărsă nici o picătură şi gândi că sunetul pe care-l scotea lichidul turnat în ceaşcă era exact sunetul ce trebuia,

aşa că oftă în sinea ei cu o mare uşurare, se aşeză înapoi pe călcâie şi aşteptă.

Kiku spunea o poveste amuzantă, pe care o auzise de la una din prietenele ei din Mishima, şi Omi râdea. În timp ce povestea, luă o portocală şi, folosindu-şi unghiile lungi, o desfăcu de parcă ar fi fost o floare; fructul era asemeni petalelor, iar coaja, asemeni frunzelor. Îndepărtă o pojghiţă albă şi-i oferi aşa de firesc lui Omi portocala cu ambele mâini, de parcă în felul acesta o doamnă îşi servea de obicei musafirul cu fructe.

— Vrei o portocală, Omi-san?

Primul gând a lui Omi fu să spună: Nu pot să distrug o asemenea frumuseţe. Dar asta ar fi fost nepotrivit, gândi Omi uluit de măiestria ei. Cum aş putea să-i aduc o laudă ei şi necunoscutului ei profesor? Cum aş putea să-i întorc fericirea pe care mi-a dat-o, lăsându-mă să-i privesc degetele creând ceva atât de minunat şi totuşi atât de vremelnic?

Pentru o clipă, ţinu floarea în mâini, apoi scoase uşor patru felii, la distanţe egale una de alta şi le mâncă cu plăcere. Rămase o nouă floare. Mai îndepărtă alte patru felii, creând un al treilea model floral. Apoi mai luă o felie şi o mută pe a doua, astfel încât cele trei rămase formau totuşi o nouă floare.

Apoi luă două felii şi-i schimbă locul ultimei, aşezând-o de-a latul, în mijlocul căuşului din cojile de portocală, de parcă era un Crai Nou în mijlocul unui soare.

Mâncă o felie foarte încet. Când termină, o puse pe cealaltă în podul palmei şi i-o oferi.

— Pe-aceasta trebuie s-o iei, pentru că este penultima. Acesta este darul meu pentru tine.

Suisen abia dacă mai respira. Pentru cine era ultima?

Kiku luă felia şi o mâncă. Era cea mai bună pe care-o mâncase vreodată.

— Aceasta, ultima, spuse Omi-san, punând grav floarea în palma mâinii sale drepte, aceasta e darul meu către zei, oricine sunt şi oriunde sunt ei. Niciodată n-o să mai mănânc din acest fruct, dacă nu va fi din mâinile tale.

— Asta-i prea mult, Omi-sama, spuse Kiku. Eu te eliberez de jurământ! L-ai făcut sub puterea spiritului *kami* care

sălăşluieşte în toate sticlele de *saké!*

— Nu primesc să fiu dezlegat.

Erau foarte fericiţi împreună.

— Suisen, spuse ea, acum poţi să pleci. Şi te rog, copilă, încearcă s-o faci cu graţie.

— Da, doamnă.

Tânăra fată se duse în camera alăturată şi cercetă aşternuturile, care trebuiau să fie imaculate, ustensilele erotice şi mărgelele plăcerii la-ndemână, iar florile într-un aranjament desăvârşit. O cută imperceptibilă fu netezită de pe cuvertură. Apoi, satisfăcută, Suisen se aşează jos, oftă uşurată, îşi răcori faţa cu evantaiul violaceu şi aşteptă mulţumită.

În camera alăturată, care era cea mai bună din toate camerele casei de ceai, singura cu grădină proprie, Kiku luă *samisen*-ul cu corzi lungi. Era un fel de chitară cu trei corzi şi prima atingere avântată a corzii umplu încăperea. Apoi Kiku începu să cânte din gură. Mai întâi domol, apoi în triluri, din nou blând, apoi mai tare, iar mai domol şi, oftând suav, tot mai suav, ea cântă despre iubire, despre iubire neîmpărtăşită, despre fericire şi tristeţe.

*

* *

— Doamnă? Şoapta n-ar fi putut trezi nici pe omul cu somnul cel mai uşor, dar Suisen ştia că stăpână ei prefera să nu doarmă după Nori şi Ploaie, oricât de mare i-ar fi fost dezlănţuirea. Îi plăcea să se odihnească în linişte, pe jumătate trează.

— Da, Sui-chan? şopti Kiku la fel de încet, folosind „chan” cum se obişnuia pentru copilul favorit.

— Soţia lui Omi-san s-a întors. Palanchinul ei a trecut adineauri pe potecă-n sus, către casă.

Kiku îşi aruncă privirea spre Omi. Gâtul i se odihnea comod pe perna de lemn[1] şi îşi ţinea braţele încrucişate. Trupu-i era puternic şi frumos, fără semne, iar pielea netedă şi aurie. Ea-l mângâie uşor, atât cât atingerea s-o simtă-n vis,

[1] În Japonia erau folosite la dormit suporturi din lemn sau suluri umplute cu rumeguş sau cu tărâţe de orez. Astfel, gâtul se reazemă pe pernă şi capul rămâne suspendat.

dar nu destul de tare ca să-l trezească. Apoi se strecură de sub cuvertură, strângându-şi pe ea chimonourile.

Kiku îşi refăcu repede fardul, în timp ce Suisen îi pieptănă şi-i perie părul şi i-l strânse din nou în stil *shimoda.* Apoi stăpâna şi slujnica porniră fără zgomot pe coridor, ieşiră în verandă şi, traversând grădina, se îndreptară spre piaţă. Bărci, ca nişte licurici, se mişcau într-un du-te-vino de la nava barbară la debarcader, unde mai erau încă şapte tunuri de încărcat. Era încă în plină noapte, cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Cele două femei se strecurară de-a lungul aleii înguste, străjuită de un pâlc de case şi începură să urce poteca.

În vârful dealului, în faţa casei lui Omi, purtătorii de palanchin, istoviţi şi leoarcă de sudoare, îşi trăgeau sufletul. Kiku nu bătu în poarta grădinii. În casă lumânările erau aprinse şi servitorii alergau încoace şi-ncolo. Ea-i făcu semn lui Suisen, care porni imediat spre verandă, lângă uşa din faţă, ciocăni şi aşteptă. Într-o clipă uşa se deschise. O slujnică dădu din cap şi dispăru. În clipa următoare, slujnica se reîntoarse, îi făcu semn lui Kiku şi se plecă adânc când aceasta trecu repede pe lângă ea. O altă slujnică o luă la fugă înainte şi deschise uşa glisantă de la camera cea mai bună.

Patul mamei lui Omi nu fusese atins. Ea stătea dreaptă şi băţoasă lângă firida cu aranjamentul floral. O mică fereastră-*shoji* era deschisă spre grădină. În faţa bătrânei se afla Midori, soţia lui Omi.

Kiku îngenunche. Seara trecută mă aflam aici, cuprinsă de groază, în Noaptea cu Urlete. Se înclină mai întâi către mama lui Omi, apoi către soţie, simţind încordarea dintre cele două femei, şi se întrebă: De ce este întotdeauna atâta ură între soacră şi noră? N-ajunge şi nora, la vremea ei, soacră? Atunci de ce-şi tratează propria-i noră cu o limbă şfichiuitoare, făcându-i viaţa un chin, şi de ce fata aceea, la rândul ei, procedează la fel? Nici una din ele nu-nvaţă nimic?

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpână-san.

— Eşti bine venită, Kiku-san, răspunse bătrâna. Sper că nu e nici un necaz, nu?

— O nu, dar n-am ştiut dacă aţi vrea să-l trezesc sau nu pe

fiul dumneavoastră, îi spuse ea, ştiind deja răspunsul. Am crezut c-ar fi mai bine să vă-ntreb pe dumneavoastră, precum şi pe dumneata, Midori-san, de vreme ce te-ai înapoiat. Se întoarse, zâmbi şi se aplecă uşor spre Midori, pe care o plăcea tare mult.

Bătrâna răspunse:

— Eşti foarte drăguţă, Kiku-san, şi foarte grijulie. Nu, lasă-l să doarmă.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat, dar m-am gândit că e mai bine să-ntreb. Midori-san, sper că n-ai făcut o călătorie prea rea.

— A fost îngrozitoare, spuse Midori. Mă bucur că m-am întors şi nu mi-a plăcut deloc să fiu plecată. Soţul meu e bine?

— Da, foarte bine. A râs mult în seara asta şi pare să fie fericit. A mâncat şi a băut cumpătat şi acum doarme dus.

— Stăpâna-san începuse să-mi spună câte ceva despre lucrurile cumplite care s-au întâmplat în lipsa mea şi...

— Nu trebuia să fi plecat. Era nevoie de tine aici, o întrerupse bătrâna cu venin în glas. Sau poate că nu. Poate că trebuia să fi rămas acolo pentru totdeauna. Poate că tu ai adus un *kami* rău în casa noastră o dată cu rufele tale proaste.

— N-aş face niciodată asta, stăpână-san, răspunse Midori răbdătoare. Vă rog, credeţi-mă, mai degrabă m-aş omorî decât să aduc cea mai mică pată bunului vostru renume. Vă rog să mă iertaţi că am plecat şi dacă am greşit, îmi pare rău.

— De când a venit aici nava aia diavolească, n-avem decât necazuri. Asta înseamnă un *kami* rău. Foarte rău. Şi unde-ai fost când era nevoie de tine aici? Stăteai la bârfă în Mishima, te îndopai şi beai *saké.*

— Tatăl meu a murit, stăpână-san. Cu o zi înainte de sosirea mea.

— Of, n-ai avut nici măcar buna-cuviinţă sau prevederea de a fi la căpătâiul tatălui tău în ceasul morţii. Cu cât pleci mai curând şi pentru totdeauna din casa noastră, cu atât mai bine pentru noi toţi. Vreau puţin ceai. Avem un musafir şi tu nici măcar nu ţi-ai amintit bunele purtări ca să-i oferi ceva

răcoritor.

— Am poruncit, chiar în clipa în care...

— N-a fost adus imediat!

Shoji se deschise. O servitoare aduse speriată ceai şi prăjituri. Midori o servi mai întâi pe bătrână, care nu mai contenea să blesteme slujnica şi molfăia cu gura-i ştirbă o prăjitură, sorbindu-şi cu zgomot ceaiul.

— Trebuie s-o scuzi pe slujnică, Kiku-san, spuse bătrâna. Ceaiul n-are nici un gust. Nici un gust! Şi frige. Cred că la altceva nu te poţi aştepta în casa asta.

— Poftiţi, luaţi-l pe-al meu. Midori suflă uşor în ceai ca să-l răcească.

Bătrâna-l luă în silă.

— De ce n-a fost cum trebuia de la început? Căzu apoi într-o tăcere posacă.

— Ce zici despre toate astea? o întrebă Midori pe Kiku. Nava, Yabu-sama şi Toda Hiro-matsu-sama?

— Nu ştiu ce să cred. Cât despre barbari, cine poate şti? Ei sunt, fără doar şi poate, nişte oameni cu totul aparte... Iar marele *daimyo,* Pumn de Fier? E foarte curios că el a sosit aproape o dată cu seniorul Yabu, *neh?* Acum trebuie să mă ierţi, nu, te rog, pot să mă descurc singură până la poartă.

— O, nu, Kiku-san, nici să n-aud de asta.

— Poftim, vezi, Midori-san, le întrerupse bătrâna arţăgoasă. Musafirul nostru nu s-a simţit bine şi ceaiul a fost îngrozitor.

— O, nu, stăpână-san, ceaiul a fost destul de bun, într-adevăr. Dar, dacă n-o să vă fie cu supărare, sunt puţin obosită. Poate că mâine, înainte de a pleca, îmi veţi îngădui să vă văd. Întotdeauna este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrâna se lăsă măgulită şi Kiku o urmă pe Midori în verandă şi apoi în grădină.

— Kiku-san, eşti atât de înţeleaptă, îi spuse Midori ţinând-o de braţ, înviorată de frumuseţea ei. A fost foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc.

Pentru o clipă, Kiku îşi aruncă privirea înapoi spre casă şi fu străbătută de un fior.

— Întotdeauna e aşa?

— În noaptea aceasta a fost politicoasă, faţă de alte dăţi. Dacă n-ar fi Omi şi fiul meu, jur c-aş pleca fără să-mi pese, m-aş rade în cap şi m-aş face călugăriţă. Dar îi am pe ei şi asta mă ajută să înving orice. Mulţumesc la toţi *kami.* Din fericire, stăpânei-san îi place mai mult la Yedo şi nu poate lipsi de-acolo foarte multă vreme. Midori zâmbi trist. Tenveţi să n-auzi ce zice, ştii cum e. Oftă. Era desăvârşit de frumoasă în lumina lunii. Dar asta nu e important, spune-mi ce s-a întâmplat de când am plecat.

De fapt, din pricina asta venise Kiku degrabă, pentru că, fireşte, nici mama, nici nevasta n-ar fi vrut ca somnul lui Omi să fie tulburat. Ea venise să-i spună totul încântătoarei doamne Midori, ca aceasta să-l poată apăra pe Kasigi Omi, aşa cum ea însăşi încerca să o facă. Îi povesti tot ce ştia, în afară de cele întâmplate în cameră cu Yabu. Adăugă şi zvonurile pe care le auzise şi poveştile pe care celelalte fete le aflaseră de la alţii sau le născociseră. Relată tot ce-i spusese Omi — speranţele, temerile şi planurile lui — şi absolut totul despre el, afară doar de ce se întâmplase în cameră, în noaptea aceea. Ştia că nu era important pentru soţia lui.

— Mă tem, Kiku-san, mă tem pentru soţul meu.

— Toate sfaturile pe care le-a dat au fost înţelepte, doamnă. Cred că tot ce-a făcut a fost corect. Seniorul Yabu nu răsplăteşte pe nimeni cu uşurinţă şi trei mii de *koku* reprezintă o mărire importantă.

— Dar nava şi toţi banii aceia sunt acum ai seniorului Toranaga.

— Da, dar ca Yabu-sama să ofere nava în dar, a fost o idee genială. Omi-san l-a sfătuit astfel pe Yabu. Cu siguranţă, numai acest sfat şi merita o răsplată, *neh*? Omi-san trebuie să fie recunoscut ca un vasal cu mult deasupra celorlalţi.

Kiku răstălmăcise puţin adevărul, ştiind că Omi era în mare primejdie, ca şi toată familia lui. Ce-o să fie o să fie, îşi spuse. Dar nu faci nici un rău dacă descreţeşti puţin fruntea unei femei frumoase.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse Midori. De-ar fi adevărat, se rugă ea. Dea zeii să fie adevărat. Îmbrăţişă fata, ochii umplându-i-se de lacrimi. Mulţumesc. Eşti atât de bună,

Kiku-san, atât de bună.

Ea avea doar şaptesprezece ani.

Capitolul 8

— Ce crezi, englezule?

— Cred c-o să fie furtună.

— Când?

— Înainte de apusul soarelui.

Era aproape de prânz şi ei stăteau în picioare pe puntea superioară a galerei. Aceasta era cea de-a doua zi pe mare şi cerul se întunecase.

— Dacă ar fi nava ta, ce-ai face?

— Mai e mult până debarcăm? întrebă Blackthorne.

— După apusul soarelui.

— Cât e până la cel mai apropiat ţărm?

— Patru sau cinci ceasuri, englezule. Dar ca s-alerg după adăpost ne trebuie o jumătate de zi şi nu-mi pot îngădui. Tu ce-ai face?

Blackthorne se gândi o clipă. În timpul primei nopţi galera înaintase cu viteză spre sud, de-a lungul coastei răsăritene a peninsulei Izu, ajutată de vela mare de la catargul din centru. Când ajunseseră în dreptul celui mai sudic promontoriu, Capul Ito, Rodrigues se îndreptase spre vest-sud şi părăsise siguranţa coastei, ieşind în larg, pentru a debarca la Capul Shinto, la două sute de mile mai departe.

— De obicei, cu astfel de galere, noi navigăm în apropierea coastei, pentru mai multă siguranţă, îi spuse Rodrigues, dar ne-ar lua prea multă vreme şi acum timpul e important. Toranaga mi-a cerut să-l duc pe Toady la Anjiro şi înapoi. Rapid. Mi se plăteşte în plus dacă mergem foarte repede. Unul din piloţii lor ar fi la fel de bun pe un vas atât de mic ca ăsta, dar nenorocitul ar fi speriat de moarte ducând un *daimyo* atât de important ca Toady, mai cu seamă dacă nu are pământ la orizont. Ei, japonezii, nu sunt oameni de ocean. Sunt mari piraţi, şi luptători, şi navigatori de coastă. Dar oceanul îi înspăimântă. Bătrânul *taikō* chiar a dat o lege ca puţinele nave de ocean care sunt în Japonia să aibă întotdeauna piloţi portughezi la bord. Legea a rămas neschimbată până-n ziua de azi.

— De ce-a făcut-o?

Rodrigues ridicase din umeri.

— Poate că i-a spus-o cineva.

— Cine?

— Englezule, cartea ta de drum, furată, cea portugheză, a cui a fost?

— Nu ştiu. Nu era nici un nume pe ea, nici o semnătură.

— De unde o ai?

— De la negustorul şef al Companiei Olandeze a Indiei Orientale.

— El de unde-o avea?

Blackthorne ridicase din umeri.

Râsul lui Rodrigues n-avea deloc haz.

— Bine, nu m-am aşteptat niciodată să-mă spui dar, oricine-a furat-o, nădăjduiesc să-l ardă focul iadului în veci!

— Eşti în slujba acestui Toranaga, Rodrigues?

— Nu. Eu tocmai vizitam Osaka, eu şi căpitanul meu. Asta a fost doar o favoare făcută lui Toranaga. Căpitanul meu m-a îndemnat. Eu sunt pilot pe... Rodrigues se opri. Tot uit că tu ne eşti duşman, englezule.

— Portugalia şi Anglia au fost aliate secole de-a rândul.

— Dar acum nu mai suntem. Du-te jos, englezule. Eşti obosit, şi eu sunt obosit, iar oamenii obosiţi fac greşeli. Vino pe punte când eşti odihnit.

Aşa că Blackthorne coborâse în cabina pilotului şi se lungise pe pat. Cartea de drum a lui Rodrigues se afla pe masa ţintuită în podea, după cum era şi scaunul pilotului pe dunetă. Cartea de drum avea coperţi de piele şi era ponosită, dar Blackthorne n-o deschise.

— De ce-o laşi aici? îl întrebase mai-nainte.

— Dacă n-aş lăsa-o, ai scotoci după ea. Dar acolo, n-o s-o atingi, nici măcar n-ai să te uiţi la ea nepoftit: Tu eşti pilot, nu un hoţ împuţit de negustor, sau un soldat.

— Am s-o citesc. Şi tu ai face-o!

Blackthorne privise cartea pentru o clipă, apoi închisese ochii. Dormise buştean, toată ziua şi parte din noapte. Puţin înaintea zorilor se trezise, ca de obicei. Îi trebuise timp să se obişnuiască cu mişcarea ciudată a galerei şi cu bătaia tobei care menţinea ramele mişcându-se la unison. Stătea în întuneric, lungit comod pe spate, cu braţele sub cap. Se gândea la propria-i navă şi nu mai era îngrijorat de ce-o să i

se-ntâmple când vor ajunge la ţărm şi în Osaka. Fiecare lucru la timpul lui. Gândeşte-te la Felicity, la Tudor şi la casa ta. Nu, nu acum. Gândeşte-te că, dacă şi alţi portughezi sunt ca Rodrigues, ai noroc. O să ai o navă ca să ajungi acasă. Piloţii nu sunt duşmani, şi celelalte lucruri să le ia dracu! Dar nu poţi să spui asta, băiete. Tu eşti englez, eretic hulit şi anticrist. Catolicii stăpânesc această lume. *Au stăpânit-o.* Acum noi şi olandezii o să-i facem zob.

Ce tâmpenie-i totul! Catolici, protestanţi, luterani, calvini şi toate celelalte aiureli. Tu trebuia să te fi născut catolic. Numai soarta l-a dus pe tatăl tău în Olanda, unde a întâlnit o femeie, pe Anneke van Droste, care i-a devenit soţie, şi-atunci i-a văzut prima oară pe catolicii spanioli, pe preoţii spanioli şi inchiziţia. Mă bucur că şi-a deschis bine ochii, gândi Blackthorne. Mă bucur că şi eu i-am deschis pe-ai mei.

Apoi urcase pe punte. Rodrigues era în scaunul lui cu ochii înroşiţi de nesomn, iar doi marinari japonezi se aflau la timonă, ca înainte.

— Pot să fac de cart în locul tău?

— Cum te simţi, englezule?

— Odihnit. Pot să fac de cart în locul tău? Blackthorne îl văzu pe Rodrigues măsurându-l. Am să te trezesc dacă se schimbă vântul, sau se întâmplă ceva.

— Mulţumesc, englezule. Da, am să dorm puţin. Ţine drumul ăsta. Când întorci clepsidra, ia patru grade spre vest şi la următoarea întoarcere alte şase spre vest. Va trebui să-i arăţi pe compas noul drum timonierului. *Wakarimasu ka?*

— *Hai!* Blackthorne râse. Patru grade spre vest, am înţeles. Du-te jos, pilotule, patul tău e odihnitor.

Dar Vasco Rodrigues nu coborâse. Se-nfăşurase mai bine în manta şi se cufundase adânc în somn. Chiar înainte de întoarcerea clepsidrei de o oră, se trezise pentru o clipă şi verificase schimbarea drumului, fără să se mişte de pe locul lui, după care adormise imediat. Se mai trezise o dată când vântul îşi schimbase direcţia şi apoi, când văzuse că nu e nici un pericol, se culcase iar.

Dimineaţa, Hiro-matsu şi Yabu urcaseră pe punte. Blackthorne le observase uimirea văzându-l pe el la cârmă şi pe Rodrigues dormind. Nu-i vorbiseră, se reîntorseseră la

conversaţia lor şi mai târziu plecaseră jos.

Către prânz Rodrigues se ridicase din scaunul lui, rămânând cu ochii pironiţi spre nord-est, adulmecând vântul, cu toate simţurile încordate. Amândoi bărbaţii cercetau marea, cerul şi norii care se îmbulzeau.

— Ce-ai face, englezule, dacă asta ar fi nava ta? întrebă Rodrigues din nou.

— Aş goni spre ţărm, dacă aş şti unde este rada cea mai apropiată. Corabia asta ia repede multă apă şi cu siguranţă, o să fie furtună. Mai încolo, cam peste vreo patru ceasuri.

— Nu poate să fie *tai-fun,* murmură Rodrigues.

— Ce?

— *Tai-fun.* Uragane, cele mai rele furtuni din câte-ai văzut vreodată. Dar acum nu suntem în anotimpul taifun-urilor.

— Când e asta?

— Nu acum, duşmanule. Rodrigues râse. Nu, nu acum. Dar treaba asta poate să fie destul de împuţită, aşa că-ţi urmez sfatul tău ticălos. Viraţi la nord prin vest.

În timp ce Blackthorne arătă noul drum timonierului, care vină lin nava, Rodrigues se îndreptă spre balustradă şi strigă la căpitan:

— *Isogi!* Căpitan-san. *Wakarimasu ka?*

— *Isogi,* hai!

— Ce-nseamnă? Grăbeşte-te?

Rodrigues râse amuzat, făcând creţuri la coada ochilor.

— Nu-i rău s-o rupi un pic în japoneză, nu? Bineînţeles, englezule, *isogi* înseamnă a se grăbi. Tot ce-ţi trebuie aici e să ştii cam zece cuvinte şi atunci poţi să-i faci praf pe ticăloşi, dacă vrei. Fireşte, dacă sunt cuvintele potrivite şi dacă ei sunt în toane bune. Mă duc jos să fac ceva de mâncare.

— Ştii şi să găteşti?

— În Japonia orice bărbat civilizat trebuie să gătească sau să-l înveţe el personal pe unul din maimuţoii ăştia să gătească, altfel mori de foame. Ei nu mănâncă decât peşte crud şi legume crude, murate în oţet dulce. Da, aici viaţa poate fi dată dracului, dacă ştii cum s-o faci.

— „Dată dracului” înseamnă bine sau rău?

— Mai întotdeauna foarte bine, dar uneori cumplit de rău.

Totul depinde de cum simţi tu şi..., ia vezi, că pui prea multe întrebări.

Rodrigues se duse jos. Zăvorî uşa cabinei şi cercetă cu atenţie lacătul de la lada lui de drum. Firul de păr pus cu atâta băgare de seamă era tot acolo. Şi celălalt fir, de pe coperta cărţii de drum, la fel de invizibil pentru oricine, în afară de el, era, de asemeni, neatins.

Trebuie să fii tare prevăzător pe lumea asta, gândi Rodrigues. E vreun pericol dacă el ştie că eşti pilotul lui *Nao del Trato,* uriaşa Corabie Neagră din acest an, din Macao? Posibil. Pentru că atunci va trebui să-i explici că ea e un colos, una din cele mai mari şi mai bogate nave din lume, mai mare de o mie şase sute de tone. Ai putea fi ispitit să-i vorbeşti de încărcătura ei, de negoţ, despre Macao şi despre tot felul de lucruri lămuritoare, care sunt foarte, foarte importante şi foarte, foarte secrete. Dar noi suntem în război, noi, portughezii, împotriva englezilor şi olandezilor.

Descuie lacătul bine uns şi scoase cartea sa de drum, ca să verifice câteva relevmente pentru cea mai apropiată radă şi ochii i se opriră pe pachetul sigilat pe care părintele Sebastio i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Anjiro.

Să fie oare în el cărţile de drum ale englezului? se întrebă din nou.

Cântări pachetul şi privi sigiliile iezuite, teribil de ispitit să le rupă şi să se convingă singur. Blackthorne îi spusese că escadra olandeză venise prin Strâmtoarea Magellan şi nimic altceva. Englezul pune o mulţime de întrebări, dar nu spune nimic despre el, gândi Rodrigues. E viclean, deştept şi periculos.

Să fie cărţile de drum sau nu? Şi dacă sunt, la ce-s bune pentru sfinţii părinţi?

Se înfioră gândindu-se la iezuiţi, la franciscani, la dominicani şi la toţi călugării, preoţii, şi la inchiziţie. Sunt preoţi buni şi preoţi răi, iar cei mai mulţi sunt răi, dar sunt totuşi preoţi. Biserica trebuie să aibă preoţi ca să se roage pentru noi şi fără ei am rămâne turma rătăcită în lumea lui Satan. O, Doamne, apără-mă de toate relele şi de preoţii răi!

Rodrigues se afla în cabina lui cu Blackthorne, în portul Anjiro, când uşa se deschisese şi părintele Sebastio intrase

nepoftit. Ei mâncaseră şi băuseră, iar ce le rămăsese se afla în bolurile de lemn.

— Împărţi pâinea cu ereticii? îl întrebase preotul. E periculos să mănânci cu ei. Sunt molipsitori. Ţi-a spus că e pirat?

— Doar e creştineşte, părinte, să fii mărinimos cu duşmanii tăi. Când am căzut în mâinile lor, şi ei au fost de treabă cu mine. Îngenunchease şi sărutase crucea preotului. Apoi se ridicase şi, oferindu-i vin, îi spusese: Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să merg la Osaka. Cu nava.

— Îi întreb îndată.

Plecase şi-l întrebase pe căpitan şi cererea fusese transmisă lui Toda Hiro-matsu, care a răspuns că Toranaga nu-i zisese nimic despre aducerea unui preot străin din Anjiro, aşa că-i părea rău, dar nu-l putea lua pe preot.

Părintele Sebastio voise să discute cu el între patru ochi, aşa că-l trimisese pe englez pe punte şi, în singurătatea cabinei, preotul scosese pachetul sigilat.

— Aş vrea să-l dai Părintelui Superior.

— Nu ştiu dacă Eminenţa sa va mai fi în Osaka, atunci când ajung eu acolo. Lui Rodrigues nu-i plăcea să fie curierul secretelor iezuite. S-ar putea să fie nevoie să mă întorc la Nagasaki. Căpitanul meu general poate că a lăsat ordine pentru mine.

— Atunci i-l dai părintelui Alvito. Fii însă absolut sigur că l-ai lăsat numai în mâinile lui.

— Foarte bine, spusese el.

— Când ai fost ultima oară la spovedanie, fiule?

— Duminică, părinte.

— Ai vrea să te spovedeşti acum?

— Da, mulţumesc.

Fusese recunoscător că preotul întrebase, pentru că niciodată nu ştii ce ţi se întâmplă când viaţa îţi depinde de mare şi, după aceea, se simţise mult mai bine.

Acum, în cabină, Rodrigues puse la loc pachetul, ispita fiind foarte mare. De ce părintele Alvito? Părintele Martin Alvito era mai marele în afacerile de negoţ şi fusese mulţi ani tălmaciul lui *taikō* şi, ca atare, apropiat tuturor *daimyo*-ilor

influenţi. Părintele Alvito mergea ades între Nagasaki şi Osaka, era unul dintre foarte puţinii oameni, şi singurul european, care, avusese intrare liberă oricând la *taikō.* Era un om teribil de deştept, care vorbea perfect japoneza şi ştia mai multe despre ei şi modul lor de viaţă decât oricine în Asia. Acum era cel mai influent mediator între portughezi şi Consiliul Regenţilor, Ishido şi Toranaga, în mod special.

Încrede-te în iezuiţi, de vreme ce-şi au unul din oamenii lor într-o poziţie atât de importantă, gândi Rodrigues cuprins de teamă. E sigur că, dacă n-ar fi fost Societatea lui Isus, flagelul ereziei n-ar fi fost oprit niciodată, Portugalia şi Spania ar fi putut ajunge protestante şi noi ne-am fi pierdut nemurirea sufletului pentru totdeauna. Doamne Dumnezeule!

— De ce te gândeşti la preoţi tot timpul? se întrebă Rodrigues cu voce tare. Ştii că asta te scoate din sărite!

Da, chiar şi aşa, de ce părintele Alvito? Dacă în pachet sunt cărţile de drum, înseamnă că pachetul este pentru unul din *daimyo*-ii creştini, sau pentru Ishido, ori Toranaga, ori chiar pentru Eminenţa sa, Părintele Superior însuşi, nu? Ori pentru căpitanul meu general? Sau cărţile de drum au să fie trimise la Roma pentru spanioli? De ce părintele Alvito? Părintele Sebastio putea foarte bine să spună să-l dau unuia din ceilalţi iezuiţi.

Şi de ce Toranaga îl vrea pe englez?

În adâncul inimii ştiu că ar trebui să-l omor pe Blackthorne. E duşman, e un eretic. Dar mai e încă ceva. Simt că acest englez e periculos pentru noi toţi. De ce oare gândesc aşa? El e pilot, şi pilot de primă mână. Puternic. Inteligent. Un om de treabă. N-am de ce mă teme. Atunci de ce mi-e frică? E el primejdios? Îmi place de el foarte mult, dar simt c-ar trebui să-l omor repede şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Nu de furie. Doar ca să-i apăr pe-ai noştri. De ce?

Mi-e teamă de el.

Ce să fac? Să las totul în voia Domnului? Furtuna vine şi-o să fie cumplită.

— Să mă ia naiba, eu şi capul meu prost! De ce nu ştiu cu uşurinţă cum e mai bine să fac?

*

* *

Furtuna veni înainte de apusul soarelui şi-i prinse în largul mării. Pământul era la zece mile depărtare. Golful spre care alergau, când depăşiseră linia orizontului, era un refugiu destul de bun şi se afla chiar în faţa lor. Nu erau nici bancuri de nisip, nici recifuri, ca să rişti să intri în ele, dar zece mile rămâneau zece mile şi valurile se înălţau cu repeziciune, purtate de vânt şi de ploaie.

Furtuna lovea dinspre nord-est, direct în tribord şi-şi schimba îndrăcit direcţia, rafalele venind în vârtej, dinspre nord sau dinspre est, de-a valma, iar marea era o urgie. Ei se îndreptau spre nord-vest, aşa că hula-i lovea transversal, rotindu-i năprasnic, când pe creasta valului, când în adâncul lui. Galera era o navă cu pescaj mic, construită pentru viteză şi ape liniştite şi, deşi vâslaşii erau destoinici şi foarte disciplinaţi, era greu să-şi ţină ramele în apă şi să tragă cum trebuie.

— O să fie nevoie să armaţi ramele şi să navigaţi cu vânt din pupa, strigă Blackthorne.

— Poate, dar nu încă! Unde ţi-e bărbăţia, englezule?

— Acolo unde trebuie să fie, pentru Dumnezeu, şi unde vreau să rămână!

Amândoi ştiau că, dacă s-ar fi întors cu prora în vânt, n-ar fi reuşit niciodată să-şi croiască drum împotriva furtunii, iar refluxul şi vântul i-ar fi dus departe de refugiu, în largul mării. Dacă mergeau cu vântul din pupa, refluxul şi vântul i-ar fi dus tot departe de refugiu şi în largul mării, numai că mai repede. Către sud era oceanul imens. Pe o mie de mile spre sud, sau, dacă n-aveai noroc, pe o mie de leghe, nu era nici urmă de pământ.

Aveau saule de siguranţă fixate de habitaclu, ceea ce le prindea bine, pentru că puntea se înclina şi se clătina. Se agăţau şi de copastie, înfruntând valurile.

Până acum, nava nu luase apă, dar era foarte încărcată şi se afunda prea tare în mare. Rodrigues făcuse toate pregătirile necesare în orele de aşteptare. Totul fusese închis, oamenii preveniţi. Hiro-matsu şi Yabu spuseseră că aveau să stea jos o vreme şi apoi or să urce pe punte.

Rodrigues ridicase din umeri şi le spusese răspicat c-o să fie foarte periculos. Era sigur că n-au înţeles.

— Ce-or să facă? îl întrebase Blackthorne.

— Cine ştie, englezule? N-or să plângă de frică, de-asta poţi să fii sigur.

În cocpitul punţii principale vâslaşii trăgeau din răsputeri. În mod normal, erau doi bărbaţi la fiecare ramă, dar Rodrigues ordonase trei, pentru forţă, siguranţă şi viteză. Alţii aşteptau sub punţi, ca să-i schimbe, când dădea el ordin. Căpitanul vâslaşilor, un om cu experienţă, era pe puntea prora şi loviturile lui erau lente, în cadenţa valurilor. Galera înainta totuşi, deşi de fiecare dată înclinarea părea şi mai puternică, iar revenirea se făcea mai încet. Apoi rafalele deveniră tot mai haotice şi căpitanul vâslaşilor nu-şi mai putu cadenţa loviturile.

— Atenţie în prora! strigară Blackthorne şi Rodrigues aproape într-un glas. Galera se înclină înspăimântător, douăzeci de rame loviră aerul în loc să lovească apa şi haosul puse stăpânire pe navă. Primul brizant se năpustise şi copastia babord era măturată de valuri. Luptau din răsputeri să nu se scufunde.

— Înainte, ordonă Rodrigues. Armaţi jumătate din rame, în fiecare bord! Haideţi, mai repede, mai repede!

Blackthorne ştia că, fără saula de siguranţă, putea fi aruncat cu uşurinţă peste bord. Dar ramele trebuiau armate, altfel erau pierduţi.

Desfăcu nodul, înaintă cu greu de-a lungul punţii alunecoase şi în tangaj, coborî pasarela scurtă ce ducea la puntea principală. Brusc, galera se răsuci şi el fu aruncat spre partea înclinată, fiind tras de picioare de unii din vâslaşi, care îşi desfăcuseră şi ei saulele de siguranţă, încercând cu disperare să-şi pună ramele în ordine. Copastia era sub apă şi un om fu aruncat peste bord. Blackthorne simţi că se duce şi el. Prinse c-o mână parapetul, tendoanele gata să-i plesnească, dar nu-i dădu drumul, apoi apucă cu cealaltă mână balustrada şi, abia mai respirând, se trase înapoi. Picioarele-i găsiră puntea, se săltă mulţumind cerului şi-şi zise: „Iată, cea de-a şaptea viaţă ţi s-a dus”. Alban Caradoc totdeauna spunea că un pilot trebuie să fie ca o

pisică, afară doar că pilotul e musai să aibă cel puţin zece vieţi, pe când pisica se mulţumeşte cu nouă.

Un om era la picioarele lui şi-l trase din ghearele mării, îl ţinu până fu în siguranţă, apoi îl ajută s-ajungă la locul lui. Se uită înapoi spre dunetă să-l blesteme pe Rodrigues, pentru că lăsase să-i scape timona. Rodrigues îi făcu semn cu mâna, arătă spre ceva şi strigă, dar strigătul îi fu înghiţit de furtună. Blackthorne văzu că-şi schimbaseră drumui. Acum mergeau aproape în vânt şi-şi dădu seama că deplasarea laterală fusese intenţionată. Deştept, gândi. Asta o să ne dea un răgaz să ne rânduim, dar ticălosul putea să mă fi prevenit. Nu-mi place să-mi pierd una din vieţi fără rost.

Îi făcu şi el semn înapoi cu mâna şi se apucă de aranjatul vâslelor. Toate ramele se opriseră, afară de cele două din faţă de la proră, care menţineau nava cu prora în vânt. Prin semne şi ţipând, Blackthorne reuşi să armeze toate vâslele, dublă oamenii pe lângă cei care lucrau şi se îndreptă din nou spre pupa. Nimeni nu se văicărea şi, deşi unora le era foarte rău, stăteau şi aşteptau ordinul următor.

Golful era mai aproape, dar tot părea la un milion de leghe. Spre nord-est cerul era întunecat. Ploaia îi biciuia şi rafalele se înteţeau. Pe *Erasmus* Blackthorne n-ar fi avut-de ce se teme. Ar fi putut face escală uşor, sau s-ar fi putut întoarce fără grijă la adevărata lor rută, îndreptându-se către locul propriu-zis de debarcare. Nava lui era construită şi armată pentru furtună. Galera, nu.

— La ce te gândeşti, englezule?

— Tu tot ce vrei o să faci, orice gândesc eu, îi strigă împotriva vântului, dar să nu ia multă apă, c-o să ne ducem la fund ca un bolovan şi data viitoare, când merg la prora, spune-mi că faci volta în vânt. Sau mai bine fă-o când am saula de siguranţă şi atunci vom ajunge amândoi în port.

— A fost mâna Domnului, englezule. A izbit un val şi i-a rotit pupa.

— Aproape că m-a aruncat peste bord.

— Am văzut.

Blackthorne măsură deriva.

— Dacă menţinem drumul ăsta n-o să ajungem niciodată în golf. O să zburăm pe lângă promontoriu la o milă sau chiar

mai mult.

— Am de gând să rămân cu prora în vânt. Apoi, când ne vine bine, o să tăiem direct spre ţărm. Ştii să înoţi?

— Da.

— Bine. Eu n-am învăţat niciodată. E prea periculos. Mai bine să te îneci repede decât cu-ncetul, nu? Rodrigues fu străbătut de un fior fără să vrea. Doamne, apără-mă, să nu-mi fie apa mormântul! Târfa asta de galeră cu burtă de scroafă trebuie să fie în port în seara asta. Neapărat. Nasul meu îmi spune că, dacă ne întoarcem şi ne zorim, o încurcăm. Suntem mult prea încărcaţi.

— Uşureaz-o. Aruncă încărcătura peste bord.

— Regele Toady n-o să fie niciodată de acord. El trebuie să ajungă cu ea sau, la fel de bine, poate să nu ajungă deloc.

— Întreabă-l.

— Doamne, eşti surd? Ţi-am spus! Ştiu că n-o să se învoiască! Rodrigues se duse mai aproape de cârmaci şi se asigură c-au înţeles că trebuie să rămână cu prora în vânt, fără să dea greş.

— Supraveghează-i, englezule! Ai cârma.

Îşi desfăcu saula de siguranţă şi coborî pasarela, sigur pe picioarele lui. Vâslaşii îl priveau încordaţi, în timp ce se îndrepta spre teugă, la căpitan-san, pentru a-i explica prin semne şi cuvinte planul pe care-l avea în minte. Hiro-matsu şi Yabu urcară pe punte. Căpitan-san le explică planul. Amândoi erau palizi, dar rămaseră imperturbabili şi nici unul n-a vomat. Priveau spre ţărm prin ploaie, apoi ridicară din umeri şi plecară iar jos.

Blackthorne se uita ţintă spre golf, ca să întoarcă cârma la babord. Ştia că planul era periculos. Trebuia să aştepte până ajungeau chiar lângă promontoriu, apoi să cadă sub vânt, să se îndrepte din nou spre nord-vest şi să tragă zdravăn ca să-şi salveze vieţile. Corabia n-o să-i ajute. Va trebui să se bizuiască numai pe propria lor forţă. Pe latura sudică a golfului erau stânci colţuroase şi recifuri. Dacă socoteau greşit clipa, aveau să fie mânaţi de valuri drept acolo şi se vor zdrobi de stânci.

— Englezule, treci la prora! Portughezul îi făcu semn.

Blackthorne plecă.

— Ce-ai zice de velă? strigă Rodrigues.

— Nu. Mai mult o să ne-ncurce decât să ne-ajute.

— Atunci stai aici. Dacă cumva căpitanul nu reuşeşte să facă volta contra vântului, sau dacă-l pierdem, preiei tu. E-n ordine?

— N-am mai navigat niciodată pe una din astea până acum, nu sunt deprins cu ramele, dar o să-ncerc.

Rodrigues se uită spre ţărm. Promontoriul apărea şi dispărea prin rafalele de ploaie. Curând va trebui să taie direct. Valurile creşteau şi berbecii înspumaţi curgeau năvalnic. Întrecerea între promontorii părea îndrăcită. De data asta o să fie rău de tot, gândi. Apoi scuipă şi se hotărî.

— Mergi la pupa, englezule: Treci la timonă. Când fac semn, virează vest-nord-vest, spre punctul acela. Îl vezi?

— Da.

— Nu şovăi şi ţine drumul ăla. Urmăreşte-mă atent. Semnul ăsta înseamnă banda stânga, ăsta — banda dreapta, ăsta — drept aşa.

— Foarte bine.

— Juri c-o să-mi aştepţi ordinele şi-o să le îndeplineşti întocmai?

— Vrei să trec la timonă sau nu?

Rodrigues ştia că n-avea de ales.

— Trebuie să am încredere în tine, englezule, şi nu-mi place că sunt nevoit s-o fac. Du-te la pupa, spuse. Văzu că Blackthorne îi citise gândurile şi plecase. Apoi îşi schimbă hotărârea şi strigă după el: Hei, tu, pirat obraznic! Du-te cu Dumnezeu!

Blackthorne se întoarse mulţumit.

— Şi tu, spaniolule!

— Să-i ia dracu pe toţi spaniolii şi trăiască Portugalia!

— Drept aşa!

*

* *

Au intrat în port, dar fără Rodrigues. Fusese luat de valuri când i se rupsese saula de siguranţă.

Nava se găsise la un pas de izbândă, cu toate că luase multă apă şi-l pierduseră pe căpitanul japonez. Atunci venise talazul uriaş dinspre nord şi fuseseră luaţi de valuri şi duşi

înapoi către ţărmul plin de stânci.

Blackthorne îl văzu pe Rodrigues cum fu luat de val, cum gâfâia şi se lupta în marea agitată. Furtuna şi refluxul îi duseseră mult către latura sudică a golfului, foarte aproape pe stânci, toţi fiind siguri că nava era pierdută.

Când Rodrigues fu luat de val, Blackthorne îi aruncă un colac de salvare din lemn. Portughezul se zbătu după colacul de salvare, dar marea i-l luă, fără ca el să-l mai poată prinde. O vâslă îl izbi cu putere şi el îşi repezi mâna spre ea. Ploaia cădea în torente şi ultimul lucru pe care îl văzu Blackthorne fu braţul lui Rodrigues şi rama ruptă şi, chiar în faţă, brizantul năpustindu-se asupra malului chinuit. Ar fi putut să se-arunce peste bord, să-noate spre el şi poate că l-ar fi salvat, poate că ar fi avut şi timp, dar prima şi ultima lui datorie era către navă, iar nava *lui* era în pericol.

Aşa că îi întoarse spatele lui Rodrigues.

Valul luase câţiva vâslaşi cu el şi ceilalţi se luptau să completeze locurile goale. Un ofiţer îşi desfăcu curajos saula de siguranţă. Sări pe puntea prora, se asigură şi reluă cadenţa. Începu şi toboşarul, iar vâslaşii încercau să pună o oarecare ordine în mişcările haotice.

— *Isogiiiiii!* strigă Blackthorne, amintindu-şi cuvântul. Se lăsă cu toată greutatea pe timonă ca să aducă nava cu prora mai în vânt, apoi merse la balustradă şi bătu măsura, strigând: Unu-Doi-Unu-Doi, încercând să încurajeze echipajul.

— Haideţi, ticăloşilor, trageţi!

Galera era aproape pe stânci, care păreau chiar lângă pupa, şi la babord, şi la tribord. Ramele se cufundară în apă şi se înălţară, dar nava nu făcu nici o mişcare, căci vântul şi refluxul, fiind mai puternice, o trăgeau vizibil înapoi.

— Haideţi, trageţi, ticăloşilor! strigă din nou Blackthorne, bătând cu mâna măsura.

Vâslaşii prinseră puteri însufleţiţi de el.

Întâi reuşiră să ţină piept mării, apoi o învinseră.

Nava se îndepărtă de stânci. Blackthorne menţinu drumul spre coasta de sub vânt. Curând ajunseră în ape mai calme. Vântul era încă puternic în văzduh. Încă mai era furtună, dar departe, în larg.

— Aruncaţi ancora de la tribord!

Nimeni nu înţelese cuvintele, dar toţi marinarii ştiau ce voia. Alergară să-i execute ordinul. Ancora plescăi aruncată peste bord. El lăsă nava să cadă uşor sub vânt ca să încerce dacă ţine ancora, ofiţerul şi vâslaşii pricepându-i manevra.

— Aruncaţi ancora de la babord!

Când nava-i fu în siguranţă, el se uită spre pupa.

Linia ţărmului neprimitor abia se vedea prin ploaie. Cercetă marea şi cântări posibilităţile.

Cartea de drum a portughezului e jos, gândi istovit. Pot să conduc nava până la Osaka. Aş putea s-o duc înapoi la Anjiro. Dar ai făcut bine că nu l-ai ascultat? Eu nu i-am încălcat, totuşi, ordinele lui Rodrigues. Eram pe dunetă. Singur.

— Cârma spre sud, îi strigase Rodrigues când vântul şi refluxul îi purtau primejdios lângă stânci. Întoarce şi mergi cu vânt din pupa!

— Nu! îi strigase la rândul lui, convins că în largul mării ar fi fost pierduţi şi că singura lor şansă era să încerce să intre în port. O să izbutim!

— Să te blesteme Dumnezeu, o să ne omori pe toţi!

Dar n-am omorât pe nimeni, gândi Blackthorne. Rodrigues, tu ştiai, după cum şi eu ştiam, că eu trebuia să iau o hotărâre, dacă venea timpul luării unei hotărâri. Eu am avut dreptate. Nava este teafără. Nimic altceva nu contează.

Îi făcu semn ofiţerului, care se grăbi să vină de pe teugă. Amândoi cârmacii se prăbuşiseră, cu braţele şi picioarele aproape scoase din încheieturi. Vâslaşii erau ca nişte cadavre, căzuţi neputincioşi peste rame. Alţii veneau împleticindu-se de jos, să dea o mână de ajutor. Hiro-matsu şi Yabu, amândoi foarte zdruncinaţi, fură ajutaţi să urce pasarela, dar, odată ajunşi pe punte, amândoi *daimyo*-ii rămaseră ţanţoşi în picioare.

— *Hai, Anjin-san?* întrebă ofiţerul. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu dinţi albi, puternici şi o faţă mare, arsă de soare. Avea o vânătaie urâtă în obraz, acolo unde marea îl trântise de parapet.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Blackthorne, fără să se sinchisească de faptul că n-o să-i fie înţelese cuvintele. Ştia că tonul şi zâmbetul vor fi de ajuns. Da, foarte bine.

Acum eşti căpitan-san. *Wakarimasu?* Tu! Căpitan-san!

Omul se uita la el cu gura căscată, apoi se înclină ca să-şi ascundă şi uimirea şi încântarea.

— *Wakarimasu,* Anjin-san. *Arigato goziemashita*[1].

— Ascultă, căpitan-san, spuse Blackthorne. Dă-le oamenilor mâncare şi băutură. Mâncare fierbinte. O să rămânem aici peste noapte. Blackthorne se făcu înţeles prin semne.

Imediat noul căpitan se întoarse şi strigă cu altă autoritate. Pe loc marinarii alergară să-i execute ordinele. Plin de mândrie, noul căpitan îşi întoarse privirea spre dunetă. Aş vrea să pot vorbi limba ta barbară, gândi el fericit. Atunci aş putea să-ţi mulţumesc, Anjin-san, pentru că ai salvat nava şi, o dată cu ea, viaţa stăpânului nostru, Hiro-matsu. Ai făcut minuni şi ne-ai dat tuturor forţă şi curaj. Fără tine am fi încurcat-o. Oi fi tu pirat, dar eşti un marinar de primă mână şi, atâta vreme cât eşti pilot, îţi voi da ascultare cu preţul vieţii. Nu merit sa fiu căpitan, dar am să-ncerc să fiu vrednic de încrederea ta.

— Ce vreţi să fac mai departe? îl întrebă.

Blackthorne privea peste bord. Fundul mării era întunecat. Calculă în gând poziţia în care se aflau şi, când avu certitudinea că ancorele erau bine fixate şi marea sigură, spuse:

— Lăsaţi o barcă la apă şi aduceţi un vâslaş bun!

Din nou Blackthorne se făcu înţeles prin semne şi prin cuvinte.

Imediat barca fu lăsată la apă şi echipată de plecare.

Blackthorne se îndreptă spre parapet şi, când era gata să coboare, o voce aspră îl opri. Privi în jur. Hiro-matsu şi Yabu erau acolo.

Bătrânul avea vânătăi mari pe gât şi pe umeri, dar nu renunţase la sabia-i lungă. Lui Yabu îi curgea sânge din nas, faţa-i era numai vânătăi, chimonoul plin de pete şi încerca să oprească sângele cu o cârpă. Amândoi erau calmi, părând că nici nu bagă-n seamă rănile sau şfichiuirea vântului.

Blackthorne se înclină politicos.

— *Hai,* Toda-sama?

---

[1] Mulţumesc (jpn.).

Urmară din nou cuvintele aspre şi bătrânul arătă cu sabia spre barcă, clătinând din cap.

— Rodrigu-san e acolo! Blackthorne arătă spre ţărmul sudic. Merg să văd!

— *Iyé!* Hiro-matsu dădu iar din cap şi vorbi mult, fiind clar că-i refuza permisiunea, din cauza pericolului.

— Sunt Anjin-san-ul acestei corăbii blestemate şi, dacă eu vreau să mă duc la ţărm, mă duc. Blackthorne îşi menţinu vocea foarte respectuoasă, dar puternică şi era tot atât de clar ce voia să spună. Ştiu că barca nu rezistă în largul acestei mări. *Hai!* Mă duc la ţărm, acolo, lângă punctul acela. Vezi punctul acela, Toda Hiro-matsu sama? Lângă stânca aceea mică. Vreau să-mi croiesc drum în jurul promontoriului, acolo. N-am nici o grabă să mor şi n-am unde să fug. Vreau să găsesc cadavrul lui Rodrigu-san. Ridică un picior peste parapet. Hiro-matsu trase sabia din teacă. Blackthorne înlemni, dar privirea lui rămase calmă şi faţa neclintită.

Hiro-matsu era în încurcătură. Înţelegea dorinţa piratului de a găsi cadavrul lui Rodrigues, dar era periculos să se ducă acolo, chiar şi mergând pe ţărm, iar seniorul Toranaga îi ordonase să-l aducă pe barbar teafăr. Însă era tot atât de limpede că marinarul acela avea de gând să plece.

Îl privise în timpul furtunii, stând pe puntea în tangaj, ca un *kami* răufăcător al mării, neînfricat, ca la el acasă, totuna cu furtuna; atunci gândise furios: mai bine să-l ţinem pe acest om şi pe toţi barbarii ca el pe uscat, unde putem să-i stăpânim. Pe mare noi suntem în puterea lor.

Vedea că piratul e nerăbdător. Ce neciopliţi sunt, îşi spuse. Chiar şi aşa, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Toţi spun că numai datorită ţie nava a fost adusă în port, că pilotul Rodrigu şi-a pierdut cumpătul şi că el ne-ar fi dus departe de ţărm, dar tu ai menţinut drumul. Da, dacă am fi mers în larg, ne-am fi scufundat cu siguranţă şi atunci n-aş fi îndeplinit porunca stăpânului meu. O, Buddha, apără-mă de una ca asta!

Toate încheieturile-l dureau şi hemoroizii-i erau inflamaţi. Era dărâmat de efortul de a rămâne nepăsător în faţa oamenilor săi, a lui Yabu, a echipajului şi chiar în faţa acestui barbar. O, Buddha, sunt atât de obosit. Aş vrea să pot să stau

lungit într-o baie, să nu mă mai satur de apă şi să am o zi de odihnă, fără dureri. Doar o singură zi. Opreşte-ţi nesăbuitele gânduri de muiere! Ai avut dureri aproape şaizeci de ani. Ce e durerea pentru un bărbat? Un privilegiu! Stăpânirea durerii este măsura unui bărbat. Mulţumeşte-i lui Buddha că eşti încă în viaţă, ca să-ţi aperi stăpânul, deoarece ai fi putut să fii mort de o sută de ori.

Dar urăsc marea. Urăsc frigul. Urăsc durerea.

— Stai unde eşti, Anjin-san, spuse el, trist şi amuzat de flăcările albastre cu reflexe de gheaţă din ochii bărbatului, şi îi făcu semn cu sabia băgată în teacă spre a se face înţeles. Când fu sigur că omul pricepuse, privi spre ofiţer. Unde suntem? A cui e feuda asta?

— Nu ştiu, Alteţă. Cred că suntem undeva în provincia Ise. Am putea trimite pe cineva la ţărm, la cel mai apropiat sat.

— Poţi să ne duci la Osaka?

— Da, dacă ne ţinem foarte aproape de coastă, Alteţă, şi dacă mergem încet, cu mare grijă. Eu nu cunosc aceste ape şi n-aş putea să mă pun chezaş pentru salvarea voastră. N-am destule cunoştinţe şi nimeni de pe navă nu le are. În afară de acest pilot. Dac-ar fi după mine, v-aş sfătui să mergem pe uscat. V-am putea aduce cai şi palanchine.

Hiro-matsu clătină din cap iritat. Să meargă pe uscat era exclus. Le-ar fi luat mult prea multă vreme — locul era muntos şi drumurile puţine — şi ar fi trebuit să străbată multe ţinuturi ale aliaţilor lui Ishido, duşmanul lor. În plus faţă de aceste pericole, mai erau şi nenumăratele cete de tâlhari care împânzeau trecătorile. Ar fi trebuit să-şi ia toţi oamenii. Putea să-şi croiască drum luptând cu bandiţii, dar n-ar fi reuşit niciodată să forţeze o trecătoare dacă Ishido, sau aliaţii lui, şi-ar pune în minte să-l oprească. Toate acestea l-ar întârzia şi mai mult, iar ordinele erau să aducă încărcătura, barbarul şi pe Yabu rapid şi în siguranţă.

— Dacă mergem de-a lungul coastei, cât timp ne-ar trebui?

— Nu ştiu, Alteţă. Patru sau cinci zile, poate mai mult. Aş fi foarte nesigur pe mine, eu nu sunt căpitan, iertaţi-mă.

Asta înseamnă, gândi Hiro-matsu, că va trebui să fiu ajutat de barbar. Ca să-l opresc să meargă pe ţărm, va trebui să-l leg. Oare mă va ajuta legat?

— Cât o să stăm aici?

— Pilotul spunea că o noapte.

— O să înceteze furtuna până atunci?

— Ar trebui, Alteţă, dar nu se ştie niciodată.

Hiro-matsu cercetă coasta muntoasă, apoi pilotul, încă nehotărât.

— Îmi îngăduiţi să vă dau un sfat, Hiro-matsu-san? întrebă Yabu.

— Da, da, bineînţeles, răspunse el morocănos.

— De vreme ce se pare că avem nevoie de ajutorul pilotului ca să ajungem la Osaka, de ce să nu-l lăsăm să meargă la ţărm, dar să trimitem oameni cu el să-l apere şi să le ordonaţi să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Cât priveşte drumul pe uscat, sunt de acord c-ar fi prea periculos pentru Domnia ta şi nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă vi s-ar întâmpla ceva. O dată ce furtuna se va fi domolit, o să fiţi mai în siguranţă pe navă şi-o să ajungeţi la Osaka mult mai repede, *neh?* Precis, mâine pe la apusul soarelui.

Hiro-matsu încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Făcu un semn către un samurai.

— Takatashi-san! Vei lua şase oameni şi vei merge cu pilotul. Aduceţi cadavrul portughezului, dacă-l găsiţi, dar, dacă e atins chiar şi numai un fir de păr al acestui barbar, tu şi oamenii tăi vă veţi face *seppuku* pe loc.

— Da, stăpâne.

— Trimite doi oameni la cel mai apropiat sat ca să afle unde suntem şi a cui e feuda.

— Da, stăpâne.

— Cu îngăduinţa Domniei tale, Hiro-matsu-san, am să conduc eu grupul la ţărm, spuse Yabu. Dacă am ajunge, la Osaka fără pirat, aş fi atât de umilit încât m-aş simţi dator să-mi fac *seppuku.* Aş fi onorat să îndeplinesc poruncile Domniei tale.

Hiro-matsu încuviinţă din cap, uimit că Yabu înfrunta un asemenea pericol, apoi plecă.

Când Blackthorne înţelese că Yabu mergea cu el pe ţărm, pulsul i se acceleră. Nu am uitat nimic: nici pe Pieterzoon, nici echipajul meu, nici groapa, nici urletele, nici pe Omi. Nu am uitat nimic din tot ce s-a întâmplat. Păzeşte-ţi viaţa,

ticălosule.

Capitolul 9

Au ajuns repede la ţărm. Blackthorne avea de gând să meargă în frunte, dar Yabu îi luă locul şi fixă un pas atât de rapid, încât abia se putea ţine după el. Ceilalţi şase samurai nu-l slăbeau deloc din ochi. N-am unde să fug, proştilor, gândi el, interpretând greşit îngrijorarea lor, în timp ce privirea-i alerga automat în toate părţile cuprinzând golful, căutând bancuri de nisip sau recifuri ascunse, apreciind direcţii şi unghiuri. Mintea lui înregistra lucrurile importante de pe coastă pentru a le însemna într-o carte de călătorie.

Drumul îi duse mai întâi de-a lungul ţărmului acoperit cu pietriş, apoi urcară pe stâncile netezite de valuri şi ajunseră într-o potecă ce mergea de-a lungul ţărmului stâncos, înconjurând spre sud promontoriul periculos şi abrupt. Ploaia se oprise, dar nu şi furtuna. Cu cât se apropiau mai mult de limba de pământ expusă valurilor, cu atât mai înalţi erau brizanţii ce se năpusteau asupra stâncilor de dedesubt şi apoi se împrăştiau în aer. În scurt timp erau uzi până la piele.

Deşi Blackthorne se simţea îngheţat, Yabu şi ceilalţi, cu chimonourile lor uşoare, prinse neglijent în cingătoare, nu păreau să se sinchisească de frig sau de hainele ude. Trebuie să fie aşa cum îi spusese Rodrigues, gândi, teama revenindu-i. Japonezii sunt altfel plămădiţi decât noi. Nu *simt* frigul, ori foamea, ori lipsurile, ori rănile la fel ca noi. Seamănă mai mult cu animalele. Au simţurile amorţite.

Stânca se înălţa la două sute de picioare deasupra lor, iar ţărmul era la cincizeci de picioare dedesubt. Mai departe şi de jur-împrejur, erau munţi şi nu se zărea nici o casă sau colibă în toată-zona golfului. Nu era de mirare, pentru că nu se găsea nici un petic de pământ bun de arat, ţărmul prundos se continua imediat cu stânci, la care nu ajungeau valurile, apoi cu munţi de granit cu mulţi copaci spre culmi.

Poteca urca şi cobora pe malul abrupt, nesigur şi sfărâmicios. Blackthorne înainta cu greu, încovoindu-se împotriva vântului şi observă că picioarele lui Yabu erau puternice şi vânjoase. Alunecă, ticălosule, gândi el. Cazi, alunecă pe stâncile de dedesubt. Ai ţipa? Ce te-ar face pe

tine să urli de durere?

Îşi desprinse cu greu privirea de pe Yabu şi se reîntoarse să cerceteze ţărmul: fiecare crăpătură, fiecare văioagă, fiecare făgaş. Vântul turbat venea în rafale şi ochii-i lăcrimau. Valurile se aruncau cu furie spre ţărm şi se retrăgeau se zbăteau năprasnic şi se învolburau. Ştia că speranţa de a-l găsi pe Rodrigues era foarte mică, fiind prea multe scobituri şi locuri ascunse, la care nu se putea ajunge niciodată. Dar el avea datoria să vină pe ţărm şi să-l caute. Rodrigues merita această încercare. Toţi piloţii se roagă cu disperare să aibă parte de o moarte pe uscat şi să fie îngropaţi în pământ. Toţi au văzut prea multe cadavre umflate de apă, mâncate de peşti, sau ciopârţite de crabi.

Ocoliră promontoriul şi se opriră, în sfârşit, pe coasta bătută de vânt. Nu mai avea rost să meargă mai departe. Cadavrul dacă nu se afla aici, atunci era ascuns, sau înghiţit de ape, sau dus deja în largul mării, în adâncuri. La jumătate de milă se vedea un mic sat de pescari, cuibărit pe ţărmul înspumat. Yabu făcu semn către doi samurai. Imediat se înclinară şi plecară în fugă într-acolo. O ultimă cercetare, apoi Yabu îşi şterse ploaia de pe faţă, se uită spre Blackthorne făcând semn să se întoarcă. Blackthorne încuviinţă din cap şi porniră din nou — Yabu în frunte, ceilalţi samurai urmărindu-i mişcările cu atenţie — şi iarăşi se gândi cât de proşti erau.

Apoi, când făcuseră jumătate de cale, îl văzură pe Rodrigues.

Corpul era prins într-o despicătură dintre două stânci mari, deasupra valurilor. Un braţ era întins înainte, celălalt era încă încleştat pe rama ruptă, care se mişca uşor, o dată cu fluxul şi refluxul. Această mişcare îi atrăsese atenţia lui Blackthorne, când se aplecase din cauza vântului, înaintând anevoie, în urma lui Yabu.

Singurul drum în jos era peste o stâncă mică. Urcuşul ar fi fost doar de cincizeci sau şaizeci de picioare, dar era aproape pe verticală şi n-aveai pe unde pune piciorul.

Ce-i cu mareea? se întrebă Blackthorne. E flux, nu reflux. Înseamnă c-o să-l ia apa din nou în largul mării. Dumnezeule, e periculos acolo jos. Ce-i de făcut?

Merse mai aproape de margine şi imediat Yabu i se aşează în cale, clătinând din cap şi ceilalţi samurai îl înconjurară.

— Încerc doar să mă uit mai bine, pentru Dumnezeu, spuse el. Nu încerc să fug! Unde dracu pot să fug!

Se trase puţin mai înapoi şi se uită cu atenţie în jos. Ei îi urmăriră privirea şi începură să discute între ei, Yabu vorbind cel mai mult.

Nu se putea face nimic, hotărî el. Este prea periculos. Ne vom reîntoarce mâine în zori cu funii. Dacă o să mai fie aici, o să-l îngrop pe ţărm. Fără tragere de inimă se întoarse şi, în aceeaşi clipă, marginea malului se rupse şi el începu să alunece. Imediat Yabu şi ceilalţi îl înhăţară, trăgându-l în sus, şi pe loc îşi dădu seama că singura lor grijă era viaţa lui. Ei încearcă să mă apere!

De ce mă vor teafăr? Din pricina lui Tora... Care e numele lui? Toranaga? Din cauza lui? Da, dar şi pentru că nu mai e nimeni pe navă care să-i ducă pe mare. Din pricina asta m-au lăsat să vin pe ţărm şi mi-au cântat în strună? Da, asta trebuie să fie. Aşa că acum am putere asupra navei, asupra bătrânului *daimyo* şi asupra acestor ticăloşi. Cum pot să folosesc acest avantaj?

Se linişti şi le mulţumi, lăsându-şi privirile să rătăcească peste locul de dedesubt.

— Trebuie să-l aducem, Yabu-san. *Hai!* Singurul drum este acesta. Pe stâncă. Am să-l aduc eu, Anjin-san! Înaintă din nou, ca şi cum ar fi vrut să coboare, dar iarăşi fu oprit şi el le spuse cu nelinişte prefăcută: Trebuie să-l aducem pe Rodrigu-san. Priviţi! Nu mai avem mult timp, lumina se duce.

— *Iyé,* Anjin-san, spuse Yabu.

Blackthorne stătea drept în picioare, dominându-l pe Yabu.

— Dacă nu mă laşi pe mine să mă duc, Yabu-san, atunci trimite pe unul din oamenii tăi. Sau du-te tu însuţi. Tu!

Vântul se năpustea asupra lor şuierând printre stânci. Îl văzu pe Yabu privind în jos, măsurând panta şi lumina ce scădea şi ştiu că Yabu n-avea de ales. Nu mai ai încotro, ticălosule, trufia ta te-a prins în cursă. Dacă o să porneşti în jos, o să dai de dracu! Să nu mori, te rog, zdrobeşte-ţi doar picioarele sau gleznele! Valurile te vor înghiţi după aceea...

Un samurai începu să coboare, dar Yabu îi porunci să se

întoarcă.

— Du-te la navă. Adu imediat nişte funii, spuse Yabu.

Omul o luă la goană.

Yabu îşi azvârli din picioare papucii-n curele. Îşi scoase săbiile din cingătoare şi le puse la adăpost.

— Ai grijă de ele şi de barbar. Dacă se-ntâmplă ceva cu el sau cu ele, îţi vei face *seppuku!*

— Vă rog, lăsaţi-mă pe mine să cobor, Yabu-sama, spuse Takatashi. Dacă o să fiţi rănit sau o să pieriţi, eu am să...

— Crezi că tu o să izbuteşti acolo unde eu am să dau greş?

— Nu, Alteţă, bineînţeles că nu.

— Bine.

— Vă rog, atunci aşteptaţi să vină cu funiile. N-am să mi-o iert niciodată dacă o să vi se întâmple ceva.

Takatashi era scurt şi îndesat, cu o barbă stufoasă.

De ce să nu aştept după funii? se întrebă Yabu. Ar fi mai cuminte, dar nu şi o treabă deşteaptă. Privi spre barbar şi dădu scurt din cap. Ştia că fusese provocat. Se aşteptase la asta. O şi sperase. De aceea m-am şi oferit pentru această treabă, Anjin-san, îşi spuse el, amuzându-se în sinea lui. Eşti într-adevăr foarte simplu. Omi a avut dreptate.

Yabu îşi dezbrăcă chimonoul ud şi, rămânând doar cu fâşia de pânză din brâu, se îndreptă spre marginea stâncii şi o încercă cu talpa şosetei *tabi*[1] de bumbac. Mai bine să nu mi le scot, gândi, învingând frigul ce-l pătrundea, voinţa şi trupul fiindu-i călite de educaţia de o viaţă, pe care toţi samuraii trebuiau să o aibă. Şosetele o să te împiedice să aluneci, pentru o vreme. O să ai nevoie de toată puterea şi îndemânarea ta ca să ajungi jos în viaţă. Crezi că merită?

În timpul furtunii, când o tăiaseră spre golf, venise pe punte şi, neobservat de Blackthorne, se aşezase la rame. Îşi folosise bucuros forţa alături de vâslaşi, detestând miasmele de dedesubt şi greaţa ce i se făcuse. Hotărâse că era mai bine să moară la aer decât sufocat dedesubt.

În timp ce muncea alături de ceilalţi în frigul ce se înteţea, începuse să-i urmărească pe piloţi. Văzuse foarte clar că, pe mare, nava şi tot ce era la bord se aflau în puterea acestor

[1] Şosete speciale din fir gros, cu degetul mare separat, spre a putea fi trecută, printre el şi restul degetelor, cureaua încălţării.

doi oameni. Piloţii erau în elementul lor, călăreau punţile în tangaj tot atât de firesc cum călărea el un cal în galop. Nici un japonez de pe galeră nu le era pe potrivă, ca îndemânare sau cunoştinţe. Şi, treptat, conştiinţa acestui fapt zămislise o idee măreaţă: vedea nave barbare moderne, pline cu samurai, pilotate de samurai, cu samurai căpitani şi marinari. Samuraii *săi.*

Dac-aş avea pentru început trei nave barbare, aş putea supraveghea cu uşurinţă drumul pe mare între Yedo şi Osaka. Stabilit în Izu, aş putea strangula toată navigaţia, sau aş lăsa-o să treacă. Deci aş putea supraveghea aproape tot transportul de orez şi mătase. N-aş fi atunci arbitru între Toranaga şi Ishido? Sau cel puţin o balanţă între ei?

Nici un *daimyo* nu s-a îndeletnicit până acum cu navigaţia pe mare.

Nici un *daimyo* nu are nave sau piloţi.

În afară de mine.

Am o navă — am avut o navă — şi acum *aş putea* să capăt nava înapoi, dacă voi fi deştept. Am un pilot, deci are cine să-i instruiască pe piloţi, dacă-l pot lua de la Toranaga şi dacă-l pot îmblânzi.

O dată ce-mi va fi vasal din proprie învoială, îmi va pregăti şi oamenii şi va construi nave.

Dar cum să-l fac un adevărat vasal? Groapa nu i-a înfrânt cerbicia.

Mai întâi desparte-l de ceilalţi şi ţine-l singur, nu asta a spus Omi? Atunci acest pilot ar putea fi făcut să se poarte cum se cuvine şi-ar învăţa japoneza. Da, Omi e foarte deştept. Prea deştept, poate, am să mă gândesc la Omi mai târziu. Concentrează-te asupra pilotului. Cum să îmblânzeşti un barbar, un creştin împuţit?

Ce spunea Omi? „Ei pun mare preţ pe viaţă. Zeul lor principal, Isus Cristos, îi învaţă să se iubească unul pe celălalt şi să pună preţ pe viaţă”. Cum aş putea să-i dăruiesc viaţa? Salvează-i-o, da, asta ar fi foarte bine. Cum să-l supun?

Yabu fusese aşa de prins de propria-i exaltare că abia dacă mai băgase în seamă mişcarea navei ori marea. Un val venise în cascadă peste el. Îl văzuse prăvălindu-se şi asupra pilotului, dar nu citi absolut nici o teamă pe chipul lui. Yabu

era uluit. Cum putea cineva, care îngăduise umil unui duşman să-i urineze pe spate pentru a salva viaţa unui vasal oarecare, cum putea acest om să aibă tăria să uite o aşa dezonoare şi să stea acolo, pe dunetă, înfruntând zeii mării asemeni unui erou legendar, spre a-i salva pe aceiaşi duşmani? Apoi, când valul uriaş îl luase pe portughez şi ei erau în mare pericol, Anjin-san înfruntase moartea şi le insuflase puterea să se smulgă dintre stânci.

N-am să-i înţeleg niciodată, gândi.

Pe marginea stâncii, Yabu privi înapoi pentru ultima oară. O, Anjin-san, ştiu că gândeşti că mă duc la moarte, că m-ai prins în cursă. Ştiu că tu însuţi nu te-ai fi dus acolo, jos. Te-am urmărit foarte atent. Dar eu am crescut în munţi şi aici, în Japonia, noi urcăm din mândrie sau din plăcere. Aşa că eu îmi măsor acum puterile în condiţiile impuse de *mine* şi nu de tine. Voi încerca şi, dacă mor, n-are a face. Dar, dacă izbutesc, atunci tu, ca om, vei şti că sunt mai bun decât tine, în condiţiile impuse de *tine.* Şi îmi vei rămâne şi îndatorat, dacă aduc cadavrul sus.

— Ai să-mi fii vasal, Anjin-san!

Cobora peretele stâncii cu mare îndemânare. Când ajunse la jumătatea drumului, alunecă. Mâna stângă se prinse de un colţ de stâncă. Aceasta-i opri căderea şi el se balansă între viaţă şi moarte. Degetele-i scormoneau cu disperare după un alt punct de sprijin şi atunci simţi strânsoarea mâinii cedând, dar îşi propti vârful picioarelor într-o crăpătură. Când stânga i se desprinse, degetele picioarelor rămaseră în crăpătură şi el, încă dezechilibrat, se lipi de stâncă disperat, apăsând-o cu tot trupul, căutând puncte de sprijin. Apoi şi picioarele cedară. Izbuti să se prindă de un alt colţ de stâncă, cu ambele mâini, la zece picioare mai jos, şi rămase acolo atârnat pentru o clipă. Cu toate acestea şi ciotul acela cedă. Alunecă vreo douăzeci de picioare până la poalele stâncii. ,

Se pregătise cât putuse de bine şi căzu în picioare, ca pisica, făcu o tumbă pe partea înclinată a stâncii, ca să amortizeze şocul, veni de-a dura şi se opri gâfâind. Îşi duse mâinile sfâşiate deasupra capului, ca să se apere de avalanşa de pietre ce ar fi putut urma. Dar nu căzu nici una. Îşi clătină capul să se dezmeticească şi se ridică. O gleznă îi era

scrântită. O durere ascuţită îl străpunse din talpă până-n măruntaie şi începură să-l treacă sudorile. Degetele de la picioare îi sângerau, dar asta era de aşteptat.

Nu te doare nimic. N-o să simţi nici o durere. Ridică-te! Barbarul te priveşte.

O trombă de apă îl udă şi răceala ei îi alină durerea. Cu grijă, se lăsă să alunece pe lespezile de piatră acoperite cu plante marine şi trecu încet peste crăpături, apoi fu lângă cadavru.

Deodată, Yabu îşi dădu seama că omul era încă în viaţă. Se încredinţă de asta, apoi se opri pentru o clipă. Îl vreau viu sau mort? Cum e mai bine?

Un crab o zbughi de sub o piatră şi se aruncă în mare. Valurile se năpustiră spre ţărm. Simţi sarea deschizându-i rănile. Cum e mai bine, viu sau mort?

Se ridică în picioare clătinându-se şi strigă:

— Takatashi-san! Pilotul ăsta încă trăieşte! Du-te la corabie, adu o targă şi un doctor, dacă e vreunul pe navă!

Cuvintele lui Takatashi abia se desluşeau, venind împotriva vântului:

— Da, stăpâne. Şi apoi spuse către oamenii săi, când se pornise deja pe fugă: Aveţi grijă de barbar, să nu lăsaţi să i se întâmple ceva!

Yabu se uită ţintă spre galera ancorată ce se legăna uşor pe valuri. Celălalt samurai, pe care-l trimisese după frânghii, era deja lângă bărci. Văzu când omul sări într-una din ele şi porni. Zâmbi în sinea lui şi privi înapoi. Blackthorne venise la marginea stâncii şi striga stăruitor spre el. Ce vrea să-mi spună? se întrebă Yabu. Îl văzu pe pilot arătând spre mare, dar asta nu însemna nimic pentru el. Marea era furioasă şi dezlănţuită, dar cu nimic diferită faţă de mai înainte.

În cele din urmă, Yabu renunţă să mai încerce să înţeleagă şi îşi întoarse atenţia spre Rodrigues. Îl trase anevoie din bătaia valurilor, în sus, pe stânci. Respiraţia portughezului era poticnită, dar inima părea să-i fie puternică. Avea o mulţime de vânătăi. Un os rupt ieşea prin pielea gambei stângi. Umărul drept părea dislocat, Yabu îl cercetă să vadă dacă are răni sângerânde, dar nu era nici una. Dacă n-are răni interioare, atunci poate c-o să trăiască, gândi.

Daimyo-ul fusese rănit de prea multe ori şi văzuse prea mulţi răniţi şi muribunzi ca să nu fi câştigat o oarecare pricepere în punerea unui diagnostic. Dacă Rodrigues poate fi încălzit, hotărî el, cu *saké,* cu ierburi puternice şi cu foarte multe băi calde, are să trăiască. E posibil să nu mai poată umbla, dar are să trăiască. Da, vreau ca omul ăsta să trăiască. Dacă n-o să mai meargă, n-are importanţă. Asta poate c-ar fi mai bine. O să am un pilot de rezervă, acest om îmi datorează numai mie viaţa. Dacă piratul n-o să vrea să mă sprijine, pesemne am să-l pot folosi pe omul ăsta. Ar merita să mă prefac că vreau să devin creştin? I-ar aduce asta pe amândoi de partea mea?

Omi ce-ar face?

Omi e deştept. Da. Prea deştept, oare? Omi vede prea multe şi prea repede. Dacă mintea-i merge atât de departe, trebuie să-şi dea seama că, prin dispariţia mea, tatăl lui ar conduce familia, fiul meu e prea crud ca să răzbească singur, iar după tată, ar urma Omi însuşi. *Neh?*

Ce să fac cu Omi?

Dacă l-aş da pe Omi barbarului? Ca o jucărie.

Ce zici de asta?

Se auziră strigăte neliniştite de sus. Apoi înţelese spre ce arătase barbarul. Fluxul! Fluxul venea rapid. Deja luase cu asalt stânca. Se ridică anevoie şi durerea din gleznă îl săgetă de-l trecură fiorii. Toate posibilităţile de salvare de-a lungul ţărmului erau blocate de mare. Văzu că stânca intrase sub apă mai mult de un stat de om.

Se uită spre barcă. Era lângă navă. Takatashi era încă în plină goană pe ţărmul înalt. Funiile n-au să sosească la timp, îşi spuse.

Ochii îi cercetau locul atent şi stăruitor. Nu era nici o cale în sus pe stâncă. Nici o lespede nu-i oferea un adăpost. Nici o scobitură. În apă se vedeau ieşituri de stânci, dar nu putea ajunge la ele. Nu ştia să-noate şi nu era nimic care să fie folosit drept plută.

Oamenii de sus îl priveau. Barbarul arăta spre stâncile din mare şi făcea mişcări imitând înotul, dar el clătină din cap. Cercetă din nou foarte atent. Nimic.

Nu e nici o scăpare, gândi. Acum eşti sortit morţii.

Pregăteşte-te.

Karma[1]*,* îşi spuse şi-şi întoarse faţa de la ei, aşezându-se mai comod, bucurându-se de nemărginita seninătate ce se lăsase asupra lui. Ultima zi, ultima mare, ultima lumină, ultima bucurie, ultima... Ce frumoasă e marea, şi cerul, şi frigul, şi sarea! Începu să se gândească la cel din urmă cântec-poem pe care trebuia să-l compună acum, conform obiceiului. Se simţea norocos. Avea timp să gândească clar.

Blackthorne striga:

— Ascultă, ticălos nenorocit. Găseşte o stâncă, trebuie să fie o stâncă pe undeva!

Samuraii îi stăteau în cale uitându-se la el ca la un apucat. Pentru ei era limpede că nu exista nici o scăpare şi că Yabu se pregătea, pur şi simplu, pentru o moarte plăcută, aşa cum ar fi făcut şi ei, dacă ar fi fost în locul lui. Aceste aiureli îi sâcâiau, după cum ştiau că şi pe Yabu l-ar sâcâi.

— Priviţi în jos! Poate că există o stâncă!

Unul din ei merse până-n buza prăpastiei şi privi cu atenţie în jos, ridică din umeri, vorbi cu tovarăşii lui, ridicară şi ei din umeri. De fiecare dată când Blackthorne încerca să ajungă mai către margine, ca să caute o scăpare, ei îl opreau. Putea foarte uşor să îmbrâncească pe unul din ei, să-l trimită în braţele morţii şi chiar era ispitit s-o facă. Dar îi înţelegea, şi le înţelegea problemele. Gândeşte-te la ceva să-l ajuţi pe ticălosul ăla. Trebuie să-l salvezi, ca să-l salveze şi el pe Rodrigues.

— Hei, tu, japonez ticălos, netrebnic şi mişel! Hei *Kasigi Yabu!* Unde-ţi e *bărbăţia?* Numai laşii se dau bătuţi! Bărbat eşti tu ori muiere!

Dar Yabu nu-i dădea nici o atenţie. Era la fel de nemişcat ca stâncă pe care stătea.

Blackthorne luă o piatră şi o aruncă spre el. Căzu neobservată în apă, şi samuraii strigau la Blackthorne

---

[1] Noţiune principală a filozofiei idealiste indiene, recunoscută fii în budism, care desemnează renaşterile şi reîncarnările succesive ale sufletelor, migraţia lor după moarte, precum şi forţa mistică generatoare şi diriguitoare a acestora. Conform doctrinei karma, soarta omului în prezentul şi în viitorul lui îndepărtat, este determinată automat de faptele sale din diferite ipostaze ale existenţei.

furioşi. Ştia că-n orice clipă au să se repeadă asupra lui şi au să-l lege fedeleş, dar cu ce-ar face-o? N-au nici o funie...

— Funie! Aduceţi o funie! Puteţi să faceţi una?

Ochii îi căzură pe chimonoul lui Yabu. Începu să-l rupă în fâşii, încercându-le tăria. Mătasea era foarte rezistentă.

— Haideţi! ordonă samurailor, scoţându-şi propria cămaşă. Faceţi o funie. *Hai?*

Ei pricepură. Îşi dezlegară rapid eşarfele, îşi scoaseră chimonourile şi-l imitară. El începu să le lege cap la cap.

În timp ce ei terminau funia, Blackthorne se lăsă cu grijă pe burtă şi înaintă puţin câte puţin spre marginea prăpastiei, punându-i pe doi din ei să-l ţină de glezne pentru siguranţă. Nu avea nevoie de ajutorul lor, dar voia să-i liniştească.

Îşi scoase capul dincolo de buza prăpastiei, cât se putea, ştiindu-le neliniştea, apoi începu să cerceteze în jur aşa cum făcea pe mare, folosindu-şi privirea pătrunzătoare.

Privi tot ce-l înconjura, dar nu văzu nimic.

Încă o dată.

Nimic.

Din nou.

Ce-i asta? Chiar deasupra nivelului apei? E o spărtură în stâncă? Sau o umbră?

Blackthorne îşi schimbă poziţia, conştient de faptul că marea acoperise aproape toată piatra pe care stătea Yabu, şi mai toate pietrele din spatele lui, şi piciorul stâncii. Acum putea să vadă mai bine şi arătă cu mâna.

— Acolo! Ce-i aia?

Unul din samurai era pe brânci şi urmări degetul lui Blackthorne, dar nu văzu nimic.

— Acolo? Aceea nu e o scobitură în stâncă?

Din căuşul mâinii făcu un fel de platformă, iar din două degete un om. Sugeră prin gesturi că omul se aşează pe platformă. Cu un alt deget făcu o boccea mare pe umerii bărbatului, astfel încât să se înţeleagă că bărbatul stătea acum pe o platformă, *platforma aceea* — cu un altul pe umerii lui.

— Repede! *Isogi!* Faceţi-l să înţeleagă. Kasigi Yabu-sama! *Wakarimasu ka?*

Omul gesticulă, vorbi grăbit cu ceilalţi şi priviră şi ei.

Acum vedeau cu toţii locul acela şi începură să strige. Totuşi nici o mişcare din partea lui Yabu. Părea ca o stană de piatră. Strigară mai departe şi Blackthorne li se alătură, dar era ca şi cum ei n-ar fi scos absolut nici un sunet.

Unul din ei vorbi scurt către ceilalţi, toţi încuviinţară din cap şi se înclinară. Se înclină şi el la rândul lui. Apoi, cu un strigăt ascuţit de *„Bansaiiiiiii*![1]”, se aruncă de pe stâncă şi căzu mort. Yabu ieşi violent din transă, se răsuci şi se mişcă.

Ceilalţi samurai gesticulau şi arătau cu mâna, dar Blackthorne nu mai auzea şi nu mai vedea nimic decât cadavrul făcut zob, care zăcea jos şi care era luat de apă. Ce fel de oameni sunt ăştia? gândi neajutorat. A fost curaj sau doar nebunie? Omul s-a sinucis cu bună ştiinţă, ca să atragă atenţia celuilalt bărbat, care renunţase. N-are nici un sens! N-ai cum să-i pricepi.

Îl văzu pe Yabu împleticindu-se. Se aştepta ca el să se caţere să se salveze, părăsindu-l pe Rodrigues. Eu aşa aş fi făcut. Oare? Nu ştiu. Dar Yabu porni, mai mult de-a buşilea şi alunecând, dar, trăgând după el bărbatul inconştient pe prundişul împroşcat de valuri, către vârful stâncii. Găsi platforma care abia dacă era lată de un cot. Cu greu îl aşeză acolo pe Rodrigues, o dată aproape că-l scăpă, apoi se căţără şi el.

Funia era mai scurtă cu douăzeci de coţi. Samuraii adăugară rapid şi fâşiile de pânză ce le aveau în brâu. Acum, dacă Yabu stătea în picioare, putea să-i atingă capătul.

Ei strigau spre a-l încuraja şi începură să aştepte.

În ciuda urii ce i-o purta, Blackthorne trebui să-i admire curajul lui Yabu. De câteva ori valurile aproape că-l înghiţiră. De două ori îl scăpă pe Rodrigues, dar de fiecare dată Yabu îl trase înapoi şi-i ţinu capul sus, deasupra mării ce l-ar fi înhăţat. Blackthorne recunoscuse în sinea lui că, în aceleaşi condiţii, el s-ar fi dat bătut. De unde îţi iei curajul, Yabu? Eşti chiar progenitura lui Satan? Toţi sunteţi aşa?

În primul rând, ca să cobori îţi trebuia curaj. La început Blackthorne crezuse că Yabu o face pe grozavul, dar curând văzuse că omul îşi măsurase priceperea cu stânca şi aproape câştigase. Apoi îşi amortizase căderea la fel de iscusit ca

[1] Ura (jpn.).

orice acrobat, iar în cele din urmă, renunţase cu demnitate.

Doamne Dumnezeule, eu îl admir şi îl detest pe ticălosul ăsta!

Timp de aproape o oră Yabu se luptă cu marea şi cu slăbiciunile propriului trup, apoi, când se lăsase deja întunericul, sosi Takatashi cu frânghiile. Făcură un leagăn şi-l lăsară-n jos pe peretele stâncii, cu o îndemânare pe care Blackthorne n-o văzuse niciodată.

Rodrigues fu adus sus imediat. Blackthorne ar fi încercat să-l ajute, dar un japonez cu părul tuns scurt se afla deja în genunchi lângă el. Privi cum bărbatul acesta, vădit un doctor, îi examină piciorul rupt. Apoi un samurai îl ţinu pe Rodrigues de umeri, în timp ce doctorul se lăsă cu toată greutatea pe piciorul lui, şi osul alunecă înapoi sub carne. Î-l cercetă apoi cu degetele, îl împinse, îl puse la loc şi-i legă o atelă. Începu să-i înfăşoare ierburi ciudate în jurul rănii umflate. Atunci fu adus sus Yabu.

Daimyo-ul respinse orice ajutor, îl trimise pe doctor înapoi la Rodrigues, se aşeză jos şi începu să aştepte.

Blackthorne îl privea. Yabu îi simţi privirea. Cei doi bărbaţi se uitau fix unul la celălalt.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă Blackthorne, arătând spre Rodrigues. Mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa. Mulţumesc, Yabu-san. Făcu o plecăciune după tipic. Asta-i pentru curajul tău, tu, pui de căţea cu ochi de catran.

Yabu se înclină, la rândul lui, la fel de rigid, dar, în sinea lui, zâmbi.

Cartea a doua

Capitolul 10

Călătoria din golf până la Osaka a fost lipsită de peripeţii. Cărţile de drum ale lui Rodrigues erau clare şi foarte precise. În timpul primei nopţi Rodrigues îşi recăpătase cunoştinţa. La început a crezut că era mort, dar, în curând, durerea l-a convins de contrariu.

— Ei ţi-au aşezat oasele piciorului şi ţi-au pus atele, spuse Blackthorne. Şi umărul îţi este strâns în feşi. Ieşise din articulaţie. N-au vrut cu nici un chip să-ţi ia sânge, oricât de mult am încercat să-i conving.

— Când ajung în Osaka, pot s-o facă iezuiţii. Ochii chinuiţi ai lui Rodrigues îl sfredeleau. Cum de sunt aici, englezule? Îmi amintesc când am fost aruncat peste bord şi nimic altceva.

Blackthorne îi povesti.

— Aşa că acum îţi datorez o viaţă. Să te ia naiba!

— De pe dunetă se vedea că putem să intrăm în golf. De la prora, vedeai cu o diferenţă de câteva grade. Valul a fost ghinionul.

— Nu asta mă nelinişteşte, englezule. Tu ai avut duneta, tu ai avut cârma. Amândoi am ştiut-o. Nu, eu te trimit la naiba, pentru că acum îţi datorez o viaţă... Doamne, piciorul!

Lacrimile i se prelingeau pe obraz din cauza durerii şi Blackthorne îi dădu o cană cu grog şi-l veghe peste noapte, pentru că furtuna se mai domolise. Doctorul japonez venise de nenumărate ori şi-l forţase pe Rodrigues să bea o doctorie fierbinte, îi pusese prosoape fierbinţi pe frunte şi deschisese hublourile. De fiecare dată când doctorul pleca, Blackthorne le închidea, pentru că oricine ştia că aerul e dăunător la boală, când un om era aşa de rău bolnav ca Rodrigues, cu cât cabina era închisă mai bine, cu atât era mai sigur şi mai sănătos.

În cele din urmă, doctorul ţipase la el şi pusese un samurai de pază la hublouri, aşa că ele rămăseseră deschise.

În zori Blackthorne urcă pe punte. Hiro-matsu şi Yabu se aflau amândoi acolo. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichiwa*[1]. Osaka?

[1] Bună dimineaţa (jpn.).

Amândoi se înclinară.

— Osaka. *Hai,* Anjin-san, spuse Hiro-matsu.

— *Hai! Isogi,* Hiro-matsu-sama. Căpitan-san! Vira ancora!

— *Hai,* Anjin-san!

Zâmbi fără să vrea către Yabu. Yabu zâmbi şi el, apoi se îndepărtă şchiopătând şi Blackthorne gândi: Asta e un om dat dracului, chit că e un ticălos şi un ucigaş. Şi *tu* nu eşti un ucigaş? Da, dar nu în felul ăsta, îşi spuse.

Blackthorne a condus cu uşurinţă nava spre Osaka. Călătoria a durat ziua aceea, noaptea, iar, în ziua următoare, chiar după ivirea zorilor, se aflau lângă rada Osaka. Un pilot japonez a venit la bord ca să ducă nava la pontonul ei, aşa că, eliberat de răspundere, Blackthorne coborî bucuros în cabină să doarmă.

Mai târziu, căpitanul îl zgâlţâi ca să-l trezească şi, prin gesturi, îi arătă că trebuie să fie gata să plece cu Hiro-matsu imediat ce intrau în port.

— *Wakarimasu ka,* Anjin-san?

— Hai.

Marinarul plecă. Blackthorne se întinse, dezmorţindu-şi spatele, apoi îl văzu pe Rodrigues privindu-l.

— Cum te simţi?

— Bine, englezule. Atâta doar că piciorul îmi ia foc, capul îmi plesneşte, vreau să-mi deşert băşica udului şi în gură parcă am fiere.

Blackthorne îi aduse ţucalul, apoi îl goli prin hublou. Umplu din nou stacana cu grog.

— Nu prea te descurci ca soră, englezule. Eşti prea negru la inimă.

Rodrigues râse şi era plăcut să-l auzi râzând din nou. Privirea i se îndreptă spre cartea de drum, care era deschisă pe masă, şi spre lada sa de călătorie. Văzu că fusese descuiată.

— Ţi-am dat eu cheia?

— Nu. Eu am scotocit. Trebuia să am cartea de drum, cea adevărată. Ţi-am spus când ţi-ai revenit în prima noapte.

— Asta-i corect. Nu-mi amintesc, dar e cinstit. Ascultă, englezule, întreabă orice iezuit unde-l găseşte pe Vasco Rodrigues şi o să-ţi spună unde dai de mine. Vino să mă vezi,

atunci o să poţi să faci o copie după cartea mea de drum, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Am făcut deja una. Cel puţin, am copiat ce-am putut şi am citit cu foarte mare atenţie restul.

— Mama ta! spuse Rodrigues în spaniolă.

— Şi a ta.

Rodrigues o întoarse iar în portugheză.

— Când vorbesc în spaniolă, îmi vine să vărs, chit că poţi să înjuri mai abitir în ea decât în orice altă limbă. E un pachet în lada mea de drum. Adu-mi-l, te rog.

— Cel cu sigiliile iezuite?

— Da.

I-l dădu. Rodrigues îl cercetă pipăind sigiliile intacte, apoi păru să se răzgândească şi puse pachetul pe pătura aspră, sub care zăcea, lăsându-şi din nou capul pe spate.

— O, englezule, viaţa e atât de ciudată.

— De ce?

— Dacă eu sunt în viaţă, e din mila Domnului şi cu ajutorul unui eretic şi al unui japonez. Trimite ierbivorul jos ca să-i mulţumesc, da?

— Acum?

— Mai târziu.

— E-n ordine.

— Flota asta a voastră, care pretinzi că va ataca Manila, cea despre care i-ai vorbit părintelui, care-i adevărul cu ea, englezule?

— Flota noastră de război care va distruge imperiul vostru din Asia, da?

— Există o flotă?

— Bineînţeles.

— Câte nave sunt în flota voastră?

— Cinci. Celelalte sunt în larg, pentru o săptămână sau două. Eu am venit înainte să cercetez Japonia şi m-a prins furtuna.

— Minţi, englezule, dar n-are importanţă. Şi eu am spus celor care m-au prins tot atât de multe. Nu mai există nici o navă şi nici o flotă.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— O să văd.

Rodrigues trase o duşcă zdravănă.

Blackthorne îşi dezmorţi oasele şi se îndreptă spre hublou, dorind să pună capăt acestei conversaţii, şi privi afară spre ţărm şi oraş.

— Credeam că Londra e cel mai mare oraş din lume, dar, pe lângă Osaka, e un târguşor.

— Au zeci de oraşe ca ăsta, spuse Rodrigues, bucuros şi el să înceteze jocul de-a şoarecele şi pisica, pentru că tot n-ar fi dus la nimic bun. Miyako, capitala, sau Kyoto, cum i se zice uneori, e cel mai mare oraş din împărăţie, de două ori şi mai bine cât Osaka, aşa se spune. Apoi urmează Yedo, capitala lui Toranaga. Eu n-am fost niciodată acolo şi nici vreun preot sau portughez, Toranaga îşi ţine capitala închisă, e un oraş interzis. Dar, adaugă Rodrigues, lăsându-se pe spate şi închizând ochii cu faţa trasă din cauza durerii, pretutindeni e la fel. Toată Japonia, după lege, ne este interzisă, cu excepţia porturilor Nagasaki şi Hirado. Preoţii noştri, pe bună dreptate, nu dau mare atenţie ordinelor şi merg unde le place. Dar noi, marinarii ori negustorii, nu putem dacă nu avem liberă trecere de la regenţi sau de la un *daimyo* important, ca Toranaga. Orice *daimyo* poate să ne poprească o navă — cum a făcut Toranaga cu a ta — în afara porturilor Nagasaki şi Hirado. Aşa e legea la ei.

— Nu vrei să te odihneşti acum?

— Nu, englezule. Mai bine să vorbim. Aşa uiţi de durere. Doamne, îmi plesneşte capul! Nu pot gândi limpede. Hai să vorbim până te duci la ţărm. Mai treci să mă vezi, am o mulţime de lucruri să te-ntreb. Mai dă-mi puţin grog. Mulţumesc, mulţumesc, englezule.

— De ce sunteţi opriţi să mergeţi unde doriţi?

— Ce? A, aici în Japonia? *Taikō,* el a început toate belelele. De când am venit prima oară aici, în 1542, ca să începem lucrarea Domnului şi să le aducem civilizaţia, noi şi preoţii noştri ne-am putut mişca în voie, dar când *taikō* a luat toată puterea, au început şi opreliştile. Mulţi cred... poţi să-mi muţi piciorul, ia pătura de pe el, mă arde... da. O Doamne, fii atent, acolo, mulţumesc, englezule. Da, unde eram? O, da... mulţi cred că *taikō* a fost unealta lui Satan. Acum zece ani, englezule, el a dat edictele contra sfinţilor părinţi şi a tuturor

celor care voiau să răspândească cuvântul Domnului. Şi a pedepsit pe toată lumea, cu excepţia negustorilor, să tot fie zece, doisprezece ani şi mai bine de atunci. Asta s-a întâmplat înainte de a veni eu în aceste ape — eu sunt aici de şapte ani, cu unele întreruperi. Sfinţii părinţi spun că asta a fost din pricina preoţilor păgâni — budişti — împuţiţii, pizmaşii închinători la idoli, procleţii ăştia, ei l-au aţâţat pe *taikō* împotriva sfinţilor părinţi, i-au zis tot felul de minciuni, atunci când aceştia mai-mai că-l convertiseră. Da, chiar sufletul Marelui Ucigaş aproape că fusese salvat. Dar a pierdut prilejul mântuirii. Da. În orice caz, el a poruncit ca toţi preoţii noştri să părăsească Japonia... Ţi-am spus că asta s-a întâmplat acum vreo zece ani şi mai bine?

Blackthorne încuviinţă din cap, bucuros să-l lase să bată câmpii şi bucuros să asculte, în dorinţa lui aprigă de a cunoaşte cât mai multe.

— *Taikō* a pus să-i adune pe toţi preoţii la Nagasaki şi să fie gata de îmbarcare pentru Macao, cu ordine scrise, sub pedeapsa cu moarte, de a nu se mai întoarce niciodată. Apoi, la fel de neaşteptat, i-a lăsat în pace şi n-a mai făcut nimic. Ţi-am mai spus că japonezii sunt cu susul în jos. Da, le-a dat pace şi curând a fost ca înainte, afară doar că mai toţi preoţii au rămas în Kyushu, unde suntem bine primiţi. Ţi-am spus că Japonia e formată din trei insule mari: Kyushu, Shikoku şi Honshu? Şi mii de altele mici. Mai e o altă insulă, departe, spre nord, unii spun că e continent, numită Hokkaido, dar acolo nu trăiesc decât băştinaşi neciopliţi.

Japonia e o ţară cu susul în jos, englezule. Părintele Alvito mi-a spus că apoi totul a fost ca şi când nu se întâmplase nimic niciodată. *Taikō* a fost la fel de prietenos ca mai înainte, deşi nu s-a convertit niciodată. Puţin probabil să fi închis vreo biserică, doar a surghiunit doi sau trei *daimyo* creştini, dar asta a fost numai ca să le ia pământurile, şi niciodată nu i-a alungat pe preoţi din ţară. Apoi, acum trei ani, a înnebunit din nou şi a răstignit pe cruce douăzeci şi şase de preoţi la Nagasaki. Fără nici un motiv. Era un apucat, englezule. Dar după ce i-a omorât pe cei douăzeci şi şase, n-a mai făcut nimic. Curând după asta a murit şi el. A fost mâna Domnului, englezule. Blestemul lui Dumnezeu a

căzut asupra lui şi asupra seminţiei lui. Sunt sigur de asta.

— Aveţi mulţi convertiţi aici?

Dar Rodrigues nu părea să-l audă, pierdut în propria-i semiconştienţă.

— Sunt animale, japonezii. Ţi-am povestit despre părintele Alvito? El e tălmaciul, Tsukku-san îl numesc ei, domnul tălmaci. A fost tălmaciul lui *taikō,* englezule, acum e tălmaciul oficial pentru Consiliul Regenţilor, vorbeşte japoneza mai bine ca majoritatea japonezilor şi ştie mai multe despre ei decât orice om de pe pământul ăsta. El mi-a spus că e o movilă de pământ, înaltă de cincizeci de picioare, în Miyako — asta e capitala, englezule. *Taikō* a pus să fie adunate şi înmormântate acolo nasurile şi urechile tuturor coreenilor omorâţi în război; Coreea face parte din continent, la vest de Kyushu. E adevărul adevărat! Pe Dumnezeul meu că n-a fost niciodată un ucigaş ca el, şi toţi sunt la fel de răi.

Ochii lui Rodrigues erau închişi şi sângele i se urcase în obraji.

— Aveţi mulţi convertiţi? îl întrebă Blackthorne cu grijă, dorind aprig să afle câţi duşmani aveau aici.

Spre uimirea lui, Rodrigues spuse:

— Sute de mii şi tot mai mulţi cu fiecare an. De la moartea lui *taikō,* avem mai mulţi ca niciodată şi cei care erau creştini în secret acum merg la biserică fără să se mai ferească. Acum mai toată Insula Kyushu e catolică. Mai toţi *daimyo*-ii din Kyushu sunt convertiţi. Nagasaki, un oraş catolic — iezuiţii îl stăpânesc şi îl conduc, şi ei controlează tot comerţul. Tot negoţul trece prin Nagasaki. Avem o catedrală, zece biserici şi alte zeci răspândite în tot Kyushu, dar numai câteva aici, în insula mare, Honshu, şi... Durerea îl făcu să se oprească iar. După o clipă continuă: Numai în Kyushu sunt trei sau patru milioane de oameni, toţi or să fie catolici în curând. Mai sunt alte douăzeci şi ceva de milioane de japonezi în insule şi curând...

— Peste poate! Blackthorne se blestemă pe dată că îi tăiase şirul vorbelor.

— De ce-aş minţi? S-a făcut o numărătoare acum zece ani. Părintele Alvito a spus că *taikō a* ordonat-o şi el trebuie să

ştie, a fost acolo. De ce să mintă? Ochii lui Rodrigues erau febrili, iar mintea şi vorba o cam luaseră razna. Asta e mai mult decât populaţia a toată Portugalia, toată Spania, toată Franţa, Olanda spaniolă şi Anglia puse laolaltă, şi aproape că ai putea să adaugi şi tot Sfântul Imperiu Roman ca să ajungi la ceva asemănător!

Doamne, gândi Blackthorne, întreaga Anglie nu are mai mult de trei milioane de oameni. Şi asta dacă punem şi Ţara Galilor.

Dacă sunt douăzeci de milioane ar însemna că pot să strângă cu uşurinţă o armată mai numeroasă decât toată populaţia noastră, dacă ar voi s-o facă. Şi dacă toţi sunt la fel de cruzi ca ăia pe care i-am văzut — şi de ce n-ar fi? — zău că sunt de neînvins. Dacă parte din ei sunt deja catolici şi dacă iezuiţii sunt puternici aici, numărul lor va creşte şi nu există nimeni mai habotnic decât un habotnic creştinat — atunci ce şanse avem noi şi olandezii în Asia?

Nici una.

— Dacă tu crezi că asta-i mult, spunea Rodrigues, aşteaptă să mergi în China. Acolo toţi oamenii sunt galbeni, toţi au părul negru şi ochii negri. O, englezule, îţi spun că ai aşa de multe de învăţat. Anul trecut am fost în Canton, la vânzările de mătase. Canton-ul e un oraş-cetate în sudul Chinei, pe râul Pearl, la nord de oraşul nostru întru numele Domnului, Macao. Numai între acele ziduri trăiesc un milion de păgâni spurcaţi. China are mai multă populaţie decât tot restul lumii laolaltă. Aşa cred. Gândeşte-te la asta! Durerea-l săgetă şi Rodrigues îşi duse mâna teafără la stomac. Am avut vreo hemoragie? Pe undeva?

— Nu. Am controlat. E doar piciorul şi umărul. N-ai răni pe dinăuntru, Rodrigues, cel puţin nu cred să ai.

— Cât de grav e piciorul?

— A fost spălat de mare. Fractura a fost curată şi pielea nu are nimic acum.

— Aţi turnat rachiu pe rană şi aţi ars-o?

— Nu. N-au vrut să mă lase cu nici un chip, mi-au ordonat să nu m-amestec. Dar se pare că doctorul ştie ce face. Oamenii tăi au să vină pe navă repede?

— Da. Imediat ce acostăm. E mai mult ca sigur.

— Bun. Ce spuneai? Despre China şi Canton?

— Am spus prea multe, poate. E timp destul să vorbim despre ele.

Blackthorne privi mâna teafără a portughezului care se juca cu pachetul sigilat şi se întrebă din nou ce-nsemna acel pachet.

— Piciorul o să fie bine. O să vezi într-o săptămână.

— Da, englezule.

— Nu cred c-o să facă cangrenă, nu-i nici un pic de puroi, gândeşti clar, deci mintea ţi-e teafără. O să fie bine, Rodrigues.

— Totuşi îţi datorez o viaţă. Portughezul fu străbătut de un fior. Când mă scufundam, nu mă puteam gândi la altceva decât la crabii care or să urce spre ochii mei. Îi simţeam sfârtecându-mă, englezule. E pentru a treia oară când sunt aruncat peste bord şi de fiecare dată e mai rău.

— Eu am fost aruncat de patru ori. De trei ori de spanioli.

Uşa de la cabină se deschise şi căpitanul se înclină şi îl chemă prin semne pe Blackthorne sus.

— *Hai!* Blackthorne se ridică. Nu-mi datorezi nimic, Rodrigues, spuse blând. Mi-ai dat putere şi m-ai ajutat când eram fără nădejde şi-ţi mulţumesc pentru asta. Suntem chit.

— Poate, dar ascultă, englezule, iată câteva adevăruri pentru tine, ca răsplată, într-un fel: Să nu uiţi niciodată că japonezii au şase feţe şi trei inimi. Ei au un proverb, care zice că un om are o inimă făţarnică în gură, ca toată lumea s-o vadă, o alta în piept, pe care s-o arate prietenilor lui foarte apropiaţi şi familiei, iar cea adevărată, cea tainică, pe care n-o ştie nimeni, niciodată, în afară de el însuşi, e ascunsă într-un loc ştiut doar de Dumnezeu. Sunt vicleni cum nici nu-ţi închipui şi ticăloşi până-n măduva oaselor.

— De ce vrea Toranaga să mă vadă?

— Nu ştiu. Jur. Nu ştiu. Mai treci pe la mine dacă poţi.

— Da. Noroc, spaniolule!

— Sămânţa dracului! Chiar şi aşa, du-te cu Dumnezeu.

Blackthorne îi zâmbi larg şi apoi urcă pe punte; mintea i se învârtea văzând Osaka, cu vastitatea ei, cu furnicarul de oameni care mişunau în toate părţile şi cu castelul grandios care domina oraşul. Din imensitatea castelului ţâşnea

frumuseţea elansată a donjonului — turnul central — de şase sau opt caturi, la fiecare cat frontoane ascuţite, cu acoperişuri curbate, ţiglele toate aurite şi pereţii albaştri.

Acolo trebuie să fie Toranaga, gândi, străbătut brusc de un fior de gheaţă prin măruntaie.

A fost dus într-un palanchin închis la o casă mare. Acolo a făcut baie şi a mâncat, ca de obicei, ciorbă de peşte, peşte crud şi afumat, legume murate şi apă fierbinte cu ierburi. În loc de fiertura de grâu, în această casă i s-a dat un bol cu orez. Văzuse cândva orez la Neapole. Era alb şi frumos, dar pentru el n-avea nici un gust. Stomacu-i urla după carne şi pâine rumenă, abia scoasă din cuptor, cu unt din belşug şi o halcă de friptură, şi mazăre, şi pui, şi bere, şi ouă.

Ziua următoare a venit după el o slujnică. Hainele pe care i le dăduse Rodrigues fuseseră spălate şi călcate. Ea-l privi în timp ce se îmbrăca şi-l ajută să-şi pună noile şosete-*tabi.* Afară era altă pereche de saboţi în curele. Cizmele lui lipseau. Ea dădu din cap, arătă spre încălţări şi apoi spre palanchinul cu perdeluţe. Un grup de samurai îl înconjură. Conducătorul îi făcu semn să se grăbească şi să intre înăuntru.

Plecară imediat. Perdeluţele erau trase complet. După un timp ce i se păru o veşnicie, palanchinul se opri.

— Să nu-ţi fie frică, spuse cu voce tare, şi cobori din palanchin.

Poarta uriaşă, de piatră, a castelului se afla în faţa lui. Era tăiată într-un zid de treizeci de picioare, cu creneluri, bastioane şi fortificaţii exterioare. Uşa enormă, placată în fier, era deschisă şi grilajul cu ţepi, din fier forjat, era ridicat. Dincolo se vedea un pod de lemn, lat de douăzeci de paşi şi lung de două sute, care trecea peste şanţul cu apă şi se termina la un pod mobil, foarte mare” şi urma o altă poartă, într-un al doilea zid, la fel de uriaş.

Sute de samurai, pretutindeni. Toţi purtau aceeaşi uniformă gri închis — chimonouri prinse-n cingătoare, fiecare cu cinci însemne mici, circulare, câte unul pe fiecare braţ, pe fiecare piept şi unul în mijlocul spatelui. Însemnul era albastru, semănând cu o floare sau cu o ghirlandă de flori.

— Anjin-san!

Hiro-matsu stătea nemişcat într-un palanchin deschis, purtat de patru oameni în uniformă. Chimonoul lui era maro şi scrobit, cingătoarea neagră, la fel cu cei cincizeci de samurai care-l înconjurau. Şi chimonourile lor aveau cinci însemne, dar acestea erau stacojii, aceleaşi care fluturaseră în vârful catargului, blazonul lui Toranaga. Aceşti samurai purtau suliţe lungi, strălucitoare, cu mici fanioane în vârf.

Blackthorne se înclină automat, uluit de măreţia lui Hiro-matsu. Bătrânul se plecă la rândul lui ceremonios, cu sabia-i lungă, desprinsă din cingătoare, în poală, şi-i făcu semn să-l urmeze.

Ofiţerul de la poartă înaintă câţiva paşi. Urmă o citire protocolară a hârtiei pe care i-o înmână Hiro-matsu şi o mulţime de plecăciuni şi priviri aruncate spre Blackthorne, apoi au fost lăsaţi să-şi continue drumul pe pod, însoţiţi de o suită în uniforme gri.

Apa din şanţul adânc era la cincizeci de picioare dedesubt şi se întindea cam pe trei sute de paşi, de-o parte şi alta, apoi, când ei cotiră spre nord, apărură zidurile şi Blackthorne gândi: Doamne, nu mi-ar plăcea să încerc un asalt aici. Asediaţii ar putea lăsa garnizoana de pe zidul din afară să piară şi să dea foc la pod, şi ei să rămână în siguranţă înăuntru. Doamne, zidul din afară trebuie să aibă aproape o milă pătrată şi, ia te uită, trebuie să fie gros de douăzeci, treizeci de picioare, cel dinăuntru aşijderea. E făcut din blocuri imense de piatră. Fiecare trebuie să fie de zece picioare pe zece! Pe puţin! Tăiate perfect şi aşezate fără mortar. Trebuie să cântărească cel puţin cincizeci de tone. Mai bune decât orice am putea face noi. Armele de asediu? Cu siguranţă ar putea lua cu asalt zidurile exterioare, dar armele celor asediaţi le-ar răspunde pe măsură. Ar fi greu să le aducem până aici sus şi nu e nici un punct mai înalt de unde să trimiţi ghiulelele asupra castelului. Dacă zidul exterior ar fi luat, asediaţii ar izbuti să-i zboare pe atacanţi de pe parapeţi. Dar chiar dacă armele de asediu ar putea fi urcate acolo şi-ar fi îndreptate asupra zidului următor dezlănţuind un foc puternic asupra lui, tot nu l-ar distruge. Ar dărâma poarta, dar ce-ar câştiga cu asta? Cum ar putea fi

trecut şanţul de împrejmuire? E prea mare pentru tipicul obişnuit. Castelul — cu destui soldaţi — trebuie să fie de necucerit. Câţi soldaţi sunt oare aici? Câţi oameni să fie între zidurile cetăţii?

Turnul Londrei pare o cocină faţă de ce e aici. Şi tot Hampton Court ar încăpea într-un ungher!

La poarta următoare — o altă verificare ceremonioasă a hârtiilor şi drumul o coti imediat la stânga, coborând într-o alee largă, străjuită de case puternic fortificate, în spatele unor ziduri mai înalte sau mai joase, uşor de apărat, după care se ramifică într-un labirint de trepte şi drumuri. Apoi urmă o altă poartă cu şi mai multe verificări, un alt grilaj cu ţepi şi un şanţ cu apă, imens, şi noi meandre şi cotituri până ce Blackthorne, care era un observator iscusit, cu o memorie extraordinară şi simţ al orientării, fu complet rătăcit în labirintul făcut cu bună-ştiinţă. Şi tot timpul, un număr nesfârşit de uniforme gri se zgâiau la ei de pe escarpe, metereze, creneluri şi bastioane. *Jos,* erau şi mai mulţi păzind, mărşăluind, făcând instrucţie sau ducând caii în grajdurile neacoperite. Soldaţi pretutindeni, cu miile. Toţi bine înarmaţi şi îmbrăcaţi îngrijit.

Se blestemă pentru că nu fusese destul de deştept să afle mai multe de la Rodrigues. În afară de informaţiile despre *taikō* şi cei creştinaţi, care erau deja uluitoare, Rodrigues fusese cu lacăt la gură, aşa cum trebuie să fie un bărbat — cum ai fost şi tu, de altfel, evitându-i întrebările.

Concentrează-te. Caută puncte cheie. Ce e deosebit la această cetate? E foarte mare. Nu, ceva e altfel. Ce?

Sunt uniformele gri ostile faţă de cele maro? Nu-mi dau seama, toţi sunt atât de serioşi.

Blackthorne îi privi cu atenţie şi se concentră asupra detaliilor. La stânga era o grădină într-un noian de culori, aranjată cu multă grijă, cu poduri mici şi un pârâiaş. Spaţiile dintre ziduri erau acum mai mici, drumurile mai înguste. Se aflau lângă donjon. Locuitorii cetăţii nu se vedeau nicăieri, ci doar sute de servitori şi... *Nu există tunuri!* Asta era!

N-ai văzut nici un tun. Nici unul.

Dumnezeule mare, nici un tun — deci nu există arme de asediu!

Dacă ai arme moderne şi asediaţii n-au deloc, ai putea să dobori zidurile, porţile şi să trimiţi o ploaie de ghiulele asupra cetăţii, să-i dai foc şi s-o cucereşti?

Ai putea să treci de primul şanţ cu apă care înconjoară cetatea.

Cu arme de asediu n-ar fi greu să-i prinzi la strâmtoare pe asediaţi, dar ei te-ar putea ţine afară pentru totdeauna, dacă garnizoana ar fi dârză, dacă ar fi destui, cu suficientă hrană, apă şi muniţii…

Cum să traversezi şanţurile cu apă? Cu barca? Cu plutele?

Mintea lui încerca să născocească un plan când palanchinul se opri. Hiro-matsu coborî. Erau într-o fundătură îngustă. O poartă imensă de lemn, ferecată în fier, se afla în zidul de douăzeci de picioare, care se contopea cu fortificaţiile exterioare ale turnului de deasupra, totuşi la distanţă de donjon, care, de aici, aproape că nu se mai vedea. Spre deosebire de celelalte porţi, aceasta era păzită de samurai în maro, singurii pe care Blackthorne îi văzuse în interiorul cetăţii. Se vedea clar că erau mai mult decât încântaţi de sosirea lui Hiro-matsu.

Uniformele gri făcură stânga-mprejur şi plecară. Blackthorne observă privirile ostile pe care le primiseră din partea uniformelor maro.

Deci sunt duşmani!

Poarta se deschise şi el îl urmă pe bătrân înăuntru. Singur. Ceilalţi samurai rămaseră afară.

Curtea interioară era păzită de mai multe uniforme maro, la fel şi grădina, ce venea în continuare. Străbătură grădina şi intrară în bastion. Hiro-matsu îşi scoase încălţările şi Blackthorne făcu la fel.

Coridorul era acoperit complet cu *tatami,* aceleaşi covoraşe din papură, curate şi plăcute la picior, care se puneau pe podeaua tuturor caselor, afară doar de cele mai sărace. Blackthorne observase mai înainte că aveau aceeaşi mărime, cam şase picioare pe trei. Gândeşte-te la asta, îşi spuse, n-am văzut niciodată covoare de aceeaşi formă şi de aceeaşi mărime. Şi n-a fost nici o cameră de o formă mai neobişnuită! Nu sunt toate camerele exact pătrate sau dreptunghiulare? Bineînţeles! Asta înseamnă că toate casele

— sau camerele — trebuie să fie construite astfel ca să se potrivească unui număr exact de covoraşe. Deci toate au aceeaşi mărime! Ce ciudat!

Urcară scări întortocheate, bune pentru apărare, apoi merseră de-a lungul unui coridor şi din nou pe scări. Erau mai mulţi soldaţi de pază, îmbrăcaţi numai în uniforme maro. Razele de soare ce pătrundeau prin ambrazuri formau modele bizare. Blackthorne văzu că acum se aflau sus, deasupra celor trei ziduri principale ce înconjurau cetatea. Oraşul şi portul erau dedesubt, aidoma unei cuverturi mozaicate.

Coridorul o coti brusc şi la cincizeci de paşi mai departe se termină.

Blackthorne îşi simţea gura amară ca fierea. Nu te speria, îşi spuse, ai hotărât ce-ai de făcut. N-ai de ales.

O masă compactă de samurai, cu tânărul lor ofiţer în faţă, apăra ultima uşă — fiecare cu mâna dreaptă pe mânerul sabiei şi stânga pe teacă, nemişcaţi şi gata să acţioneze, cu ochii pironiţi pe cei doi bărbaţi care se apropiau.

Hiro-matsu se mai convinse o dată de promptitudinea lor. El personal alesese aceste străji. Ura castelul şi se gândi iar ce primejdios era pentru Toranaga să se lase în mâinile duşmanului. Acostase ieri şi alergase într-un suflet la Toranaga să-i spună ce se întâmplase şi să afle dacă se petrecuse ceva neplăcut în absenţa lui. Dar peste tot era încă linişte, deşi iscoadele lor şopteau despre pregătiri periculoase ale duşmanului la nord şi la răsărit şi despre principalii lor aliaţi, regenţii Onoshi şi Kiyama, cei mai importanţi *daimyo* creştini, că au de gând să treacă de partea lui Ishido. Schimbase garda şi parolele şi-l rugase din nou, stăruitor, pe Toranaga să plece, dar degeaba.

La zece paşi de ofiţer, se opri.

Capitolul 11

Yoshi Naga, ofiţerul de pază, era un tânăr de şaptesprezece ani, irascibil, periculos.

— Bună dimineaţa, Alteţă. Bine aţi venit.

— Mulţumesc. Seniorul Toranaga mă aşteaptă.

— Da.

Chiar dacă Hiro-matsu n-ar fi fost aşteptat, Naga l-ar fi lăsat totuşi să intre. Toda Hiro-matsu era una din cele trei persoane, singurele pe lume, care erau admise la Toranaga, ziua sau noaptea, fără audienţă fixată în prealabil.

— Percheziţionaţi-l pe barbar, spuse Naga.

El era cel de al cincilea fiu al lui Toranaga, de la una din concubine, şi-şi venera tatăl.

Blackthorne se lăsă controlat, fără nici o împotrivire, înţelegând ce făceau. Cei doi samurai erau foarte pricepuţi. Nu le-ar fi scăpat nimic.

Naga făcu semn oamenilor săi. Ei se dădură la o parte. El însuşi deschise uşa masivă.

Hiro-matsu intră în imensa sală de audienţe. Imediat ce trecu pragul, îngenunche, îşi puse săbiile jos, în faţa lui, îşi aşeză mâinile lipite de pământ, lângă ele, şi-şi plecă capul adânc, rămânând în aşteptare, în poziţia asta umilitoare.

Naga, totdeauna foarte atent, îi făcu semn lui Blackthorne să procedeze la fel.

Blackthorne păşi înăuntru. Camera era pătrată, cu latura de patruzeci de paşi şi înaltă de zece, iar pe jos covoraşe *tatami* — impecabile, de cea mai bună calitate şi groase de patru degete. În peretele din celălalt capăt erau două uşi. Lângă podium, într-o nişă, se găsea un mic vas de ceramică cu o singură ramură de cireş înflorit şi aceasta umplea camera de prospeţime şi culoare.

Ambele uşi erau păzite. La zece paşi de podium, de jur împrejur, se aflau alţi douăzeci de samurai, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi cu faţa spre podium.

Toranaga stătea pe o singură pernă pe podium. Încerca să pună la loc o pană ruptă din aripa unui şoim cu tot atâta migală ca un gravor în fildeş.

Nici el, nici altcineva din cameră nu-i răspunse lui Hiro-

matsu şi nu-i dădu nici o atenţie lui Blackthorne când intră înăuntru şi se opri lângă bătrân. Dar, spre deosebire de Hiromatsu, Blackthorne se înclină aşa cum îi arătase Rodrigues, apoi, trăgând adânc aer în piept, se aşeză cu picioarele încrucişate şi privi fix spre Toranaga.

Toţi ochii scăpărară spre Blackthorne.

În cadrul uşii, mâna lui Naga se oprise pe sabie. Hiromatsu deja o înşfăcase pe-a lui, deşi capul îi era încă aplecat.

Blackthorne se simţea gol-puşcă, dar zarurile fuseseră aruncate şi acum nu putea face nimic decât să aştepte. Rodrigues îi spusese: „Cu japonezii trebuie să te porţi ca un rege" şi, deşi asta nu era purtare de rege, era totuşi suficient de demnă.

Toranaga îşi ridică încet privirea.

O broboană de sudoare apăru pe tâmpla lui Blackthorne când observă că tot ce-i povestise Rodrigues despre samurai părea să se întruchipeze în acest singur bărbat. Simţi picătura de sudoare prelingându-i-se pe obraz către bărbie. Îşi forţă ochii albaştri să rămână hotărâţi, fără să clipească, şi faţa calmă.

Privirea lui Toranaga era neclintită.

Blackthorne simţi puterea aproape copleşitoare a bărbatului ajungând până la el. Se forţă să numere încet până la şase, apoi îşi înclină capul şi, din nou, se plecă uşor şi schiţă un vag surâs calm.

Toranaga îl privi scurt, cu chipu-i impasibil, apoi îşi coborî iar privirea şi se concentră asupra muncii lui. Tensiunea din cameră se mai domoli.

Era un şoim călător foarte tânăr. Dresorul, un samurai bătrân, cu faţa brăzdată, îngenunche în faţa lui Toranaga, ţinând pasărea de parcă era o dantelărie de sticlă. Toranaga tăie pana ruptă, cufundă acul fin de bambus în clei şi-l introduse în cotorul penei, apoi luă delicat partea nou tăiată şi le puse cap la cap. Le potrivi până se îmbinară perfect şi le legă cu un fir de mătase. Clopoţeii minusculi de la picioare zornăiră şi el mângâie pasărea ca să-i îndepărteze teama.

Yoshi Toranaga, senior de Kwanto — cele Opt Provincii — capul clanului Yoshi, general şef al Armatelor de Răsărit, preşedintele Consiliului Regenţilor, era un bărbat scund, cu

un pântece proeminent şi nas mare. Sprâncenele îi erau stufoase şi negre, iar barba şi mustaţa sure şi rare. Ochii îi dominau chipul. Avea cincizeci şi opt de ani, fiind în putere pentru vârsta lui. Chimonoul îi era simplu, o uniformă obişnuită maro, eşarfa din brâu de bumbac. Dar săbiile-i erau cele mai bune din lume.

— Linişteşte-te, frumoasa mea, îi spuse el cu o tandreţe de îndrăgostit. Acum eşti iar teafără. Mângâie pasărea cu o pană, în timp ce ea stătea cu capişonul pe cap, pe pumnul înmănuşat al dresorului. Ea tremura şi-şi ciugulea mulţumită penele cu ciocul. Peste o săptămână o s-o lăsăm să zboare.

Dresorul se înclină şi plecă.

Toranaga îşi întoarse privirea spre cei doi bărbaţi de la uşă.

— Bine ai venit, Pumn de Fier, sunt încântat să te văd, spuse. Deci acesta e faimosul tău barbar?

— Da, stăpâne.

Hiro-matsu veni mai aproape, lăsându-şi săbiile la uşă, cum era obiceiul, dar Toranaga insistă să le ia cu el.

— Nu m-aş simţi în largul meu dacă nu le-ai avea în mână, spuse.

Hiro-matsu îi mulţumi. Chiar şi aşa, rămase la cinci paşi mai departe. Prin tradiţie, nimeni nu putea să stea înarmat mai aproape de Toranaga, fără să păţească ceva. În rândul din faţă al străjilor era Usagi, soţul nepoatei lui Hiro-matsu şi favoritul lui, căruia îi făcu un semn scurt din cap. Tânărul se plecă adânc, onorat şi încântat că a fost observat. Poate că am să-l înfiez după lege, îşi spuse Hiro-matsu fericit, încălzit de gândul la nepoata lui preferată şi la primul lui strănepot pe care i-l aduseseră să-l vadă anul trecut.

— Ce-ţi mai fac şalele? întrebă Toranaga plin de bunăvoinţă.

— Bine, mulţumesc, stăpâne. Dar trebuie să-ţi spun că sunt bucuros că am plecat de pe nava aia şi mă aflu din nou pe uscat.

— Aud că ai o nouă ibovnică cu care îţi mai iroseşti vremea, *neh?*

Bătrânul izbucni în hohote de râs.

— Pot doar să-ţi spun, stăpâne, că ceasurile n-au fost

irosite în zadar. De ani n-am fost aşa în formă.

Râse şi Toranaga cu el.

— Atunci ar trebui s-o răsplătesc. Sănătatea ta este importantă pentru mine. Pot să-i trimit o dovadă a recunoştinţei mele?

— O, Toranaga-sama, eşti atât de bun. Hiro-matsu deveni serios. Ai putea să ne răsplăteşti pe toţi, Alteţă, părăsind cuibul ăsta de viespi imediat, şi să te-ntorci la castelul tău din Yedo, unde vasalii tăi te pot apăra. Aici suntem descoperiţi. În orice clipă Ishido ar putea...

— Am s-o fac. Imediat ce se ţine întrunirea Consiliului Regenţilor. Toranaga se întoarse şi-i făcu semn portughezului cu faţă uscăţivă, care stătea liniştit în spatele lui. Vrei să tălmăceşti pentru mine, prietene?

— Bineînţeles, Alteţă.

Preotul cu tonsură veni în faţă, lângă podium, îngenunche în stil japonez, cu graţia dată de o practică îndelungată. Avea trupul la fel de uscăţiv ca faţa, ochii negri şi umezi, cu un aer de meditaţie senină pe chip. Purta şosete-*tabi* şi un chimonou bogat, care venea pe el ca turnat. Un şirag de mătănii şi o cruce de aur îi atârnau la cingătoare. Îl salută pe Hiro-matsu ca pe un egal apoi aruncă o privire blândă spre Blackthorne.

— Căpitane pilot, numele meu este Martin Alvito şi fac parte din Ordinul lui Isus. Seniorul Toranaga m-a rugat să-i fiu tălmaci.

— Mai întâi spune-i că suntem duşmani şi că...

— Toate la timpul lor, îl întrerupse părintele Alvito blând. Apoi adăugă: Putem vorbi în portugheză, în spaniolă, sau, bineînţeles, în latină, care-ţi convine.

Blackthorne nu-l văzuse pe preot până ce el nu venise în faţă. Podiumul şi ceilalţi samurai îl acoperiseră vederii sale. Dar se aşteptase să-l întâlnească, fusese prevenit de Rodrigues, şi ura ceea ce vedea: eleganţa, nimbul de forţă şi fireasca putere a iezuiţilor. Crezuse că preotul are să fie mult mai în vârstă, ţinând cont de poziţia-i influentă şi de felul cum Rodrigues vorbise despre el. Dar, de fapt, el şi iezuitul erau de aceeaşi vârstă. Poate că preotul avea câţiva ani mai mult.

— Portugheza, spuse el, sperând cu-nverşunare că asta i-ar putea oferi un oarecare avantaj. Eşti portughez?

— Am această onoare.

— Eşti mai tânăr decât m-am aşteptat.

— *Senhor* Rodrigues este foarte amabil. Îmi acordă mai mult credit decât merit. El mi te-a descris perfect. La fel şi curajul tău.

Blackthorne îl văzu întorcându-se şi vorbind o vreme cu Toranaga, curgător şi politicos, şi asta-l nelinişti şi mai mult. Numai Hiro-matsu din toţi bărbaţii din cameră asculta şi privea atent. Ceilalţi, stane de piatră, îşi aveau privirile aţintite în gol.

— Acum, căpitane pilot, o să începem. Te rog să asculţi, fără întreruperi, tot ce spune seniorul Toranaga, i se adresă părintele Alvito. Apoi vei răspunde. De acum înainte eu voi tălmăci ce spui aproape deodată cu tine, aşa că te rog fii cu băgare de seamă ce zici.

— Ce rost are? N-am încredere în tine!

Imediat părintele Alvito îi tălmăci spusele şi Toranaga se întunecă vădit.

Fii atent, gândi Blackthorne, el te joacă pe degete! Pun pariu trei guinee de aur pe o para nenorocită că te poate doborî la pământ oricând doreşte. Fie că tălmăceşte exact sau nu, tu trebuie să-i creezi o impresie corectă lui Toranaga. Aceasta s-ar putea să fie singura şansă pe care o vei avea vreodată.

— Poţi să ai încredere-n mine că tălmăcesc exact ce spui, pe cât pot de bine. Vocea preotului era blândă, întru totul stăpână pe sine. Aceasta este curtea seniorului Toranaga. Eu sunt tălmaciul oficial al Consiliului Regenţilor, al seniorului şi generalului Toranaga şi al seniorului şi generalului Ishido. Seniorul Toranaga mă onorează cu încrederea sa de mulţi ani. Îţi sugerez să spui adevărul, pentru că pot să te încredinţez că el este un om foarte ager la minte. De asemeni, trebuie să-ţi atrag atenţia că eu nu sunt părintele Sebastio, poate prea plin de zel şi, din păcate, fără multă experienţă în Japonia. Prezenţa ta neaşteptată a alungat harul Domnului din el şi, din nefericire, s-a lăsat copleşit de amintiri — părinţii, fraţii şi surorile i-au fost masacraţi în

chipul cel mai crunt de-ai voş... de soldaţii prinţului de Orania. Te rog să ai milă şi înţelegere faţă de el. Zâmbi blajin. Cuvântul japonez pentru „duşman" este *teki.* Poţi să-l foloseşti dacă doreşti. Dacă arăţi spre mine şi foloseşti cuvântul, seniorul Toranaga va înţelege clar ce vrei să spui. Da, eu sunt duşmanul tău, căpitane-pilot John Blackthorne. Întru totul adevărat. Dar nu ucigaşul tău. Doar tu însuţi ai putea fi.

Blackthorne îl văzu explicându-i lui Toranaga ce spusese şi auzi cuvântul *teki* folosit de mai multe ori şi se întrebă dacă însemna într-adevăr „duşman". Bineînţeles că da, îşi spuse. Omul ăsta nu e ca celălalt.

— Te rog, acum uită că exist, spuse părintele Alvito. Eu sunt, pur şi simplu, o unealtă care face cunoscute răspunsurile tale seniorului Toranaga, tot aşa cum voi face cu întrebările *sale* pentru tine. Părintele Alvito se aşează mai comod, se întoarse spre Toranaga şi se înclină politicos.

Toranaga vorbi scurt. Preotul începu să tălmăcească aproape în acelaşi timp, vocea sa fiind o oglindă stranie a nuanţelor şi sensurilor interioare.

— De ce eşti duşmanul lui Tsukku-san, prietenul şi tălmaciul meu, care nu este duşmanul nimănui?

Părintele Alvito explică în continuare:

— Tsukku-san este porecla mea, pentru că japonezii nu pot să pronunţe nici numele meu. Sunetele „l" sau „th" nu există în limba lor. Tsukku este un derivat din cuvântul japonez *tsuyaku* — „a tălmăci". Te rog, răspunde la întrebare.

— Noi suntem duşmani, pentru că ţările noastre sunt în război.

— Da? Care e ţara ta?

— Anglia.

— Unde vine asta?

— E un regat, o insulă, la o mie de mile spre nord de Portugalia. Portugalia e o parte dintr-o peninsulă din Europa.

De câtă vreme sunteţi în război cu Portugalia?

— De când Portugalia a devenit un stat *supus* Spaniei. Asta a fost în 1580, acum douăzeci de ani. Spania a cucerit Portugalia. Noi am fost, de fapt, în război cu Spania de aproape treizeci de ani.

Blackthorne observă surpriza lui Toranaga şi privirea scurtă, cercetătoare aruncată părintelui Alvito, care se uita senin în depărtare.

— Zici că Portugalia e o parte din Spania?

— Da, mărite Toranaga. Un stat vasal. Spania a cucerit Portugalia şi acum ele sunt, de fapt, o singură ţară, cu un singur rege. Dar portughezii sunt supuşi Spaniei în mai toate părţile lumii şi conducătorii lor sunt socotiţi fără valoare în tot Imperiul spaniol.

Urmă o tăcere prelungită. Apoi Toranaga vorbi direct iezuitului, care zâmbi şi răspunse pe larg.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne tăios.

Părintele Alvito nu-i răspunse, dar tălmăci ca-nainte, aproape simultan, imitându-i inflexiunile vocii, fiind un maestru desăvârşit în arta tălmăcirii.

Toranaga i se adresă direct, cu voce aspră, neîndurătoare:

— Ce-am spus nu te priveşte pe tine. Când voi dori ca tu să ştii ceva, îţi voi spune.

— Vă rog să mă iertaţi, mărite Toranaga, n-am vrut să fiu nepoliticos. Pot să vă spun că noi am venit în bună pace...

— Nu-mi poţi spune nimic acum. Ai să-ţi ţii gura până îţi cer eu să-mi răspunzi. E clar?

— Da.

Greşeala numărul unu. Fii atent. Nu-ţi poţi îngădui să faci greşeli, îşi spuse.

— De ce sunteţi în război cu Spania? Şi cu Portugalia?

— În parte, pentru că Spania e pusă pe cucerirea lumii, iar noi, englezii, şi aliaţii noştri, olandezii, nu vrem să fim cuceriţi. Pe de altă parte, din cauza religiilor noastre.

— A! Un război religios? Care e religia ta?

— Sunt creştin. Biserica noastră...

— Portughezii şi spaniolii sunt creştini! Ai spus că religia ta este alta. Care e religia ta?

— Creştină. E greu de explicat repede şi în câteva cuvinte, mărite Toranaga. Amândouă...

— Nu este nevoie să te grăbeşti, domnule pilot, trebuie să fii doar corect. Am timp berechet. Am foarte multă răbdare. Eşti un om cultivat — sigur nu un ţăran — aşa că poţi să fii simplu sau complicat, după cum doreşti, numai să vorbeşti

desluşit. Dacă te abaţi de la drum, am să te-aduc la loc. Ce spuneai?

— Religia mea e creştină. Sunt două religii principale creştine, protestantă şi catolică. Majoritatea englezilor sunt protestanţi.

— Veneraţi aceeaşi divinitate, Fecioara şi Pruncul?

— Nu, Alteţă. Nu în felul în care-o fac catolicii.

Ce vrea să ştie? se întrebă Blackthorne. E catolic? Ce să-i răspunzi, ce crezi că doreşte el să afle sau ce gândeşti tu că ar fi adevărul? E împotriva creştinilor? Nu l-a numit el pe iezuit „prietenul meu”? Îi are Toranaga pe catolici la inimă sau are de gând să devină catolic?

— Crezi că Isus e Dumnezeu?

— Cred în Dumnezeu, răspunse cu grijă.

— Nu încerca să scapi de o întrebare directă! Crezi că Isus este Dumnezeu? Da sau nu?

Blackthorne ştia că-n orice tribunal catolic din lume ar fi fost condamnat de multă vreme pentru erezie; chiar şi în majoritatea, dacă nu în toate tribunalele protestante. Numai şovăiala, înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, însemna admiterea îndoielii. Îndoială însemna erezie.

— Nu poţi răspunde la întrebări despre Dumnezeu cu un simplu „da” sau „nu”. Sunt nuanţe între „da” şi „nu”. Nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu decât după moarte. Da, cred că Isus a fost Dumnezeu, dar nu voi şti cu siguranţă decât după moarte.

— De ce-ai făcut ţăndări crucea preotului când ai ajuns prima oară în Japonia?

Blackthorne nu se aşteptase la această întrebare. Ştie Toranaga tot ce s-a întâmplat de când am venit?

— Am... am vrut să-i arăt *daimyo*-ului Yabu că iezuitul, părintele Sebastio — singurul tălmaci de acolo —, era duşmanul meu, că nu trebuia crezut, cel puţin după părerea mea. Pentru că eram sigur că el, dinadins, n-o să tălmăcească exact, aşa cum face acum părintele Alvito. El ne-a acuzat, de exemplu, că suntem piraţi. Noi nu suntem piraţi, noi venim cu bună pace.

— A, da! Piraţi. Am să mă-ntorc la piraterie pe dată. Zici că amândouă bisericile sunt creştine, amândouă-l venerează

pe Isus Cristos? Miezul învăţăturii lui nu este: „Iubiţi-vă ca fraţii”?

— Da.

— Atunci cum puteţi fi duşmani?

— Credinţa lor, felul lor de creştinism, este o tălmăcire strâmbă a Scripturilor.

— Aha! În sfârşit, am ajuns undeva. Deci sunteţi în război din pricina părerilor diferite despre ce este sau nu este Dumnezeu?

— Da.

— Ăsta e un motiv prostesc ca să te războieşti.

Blackthorne spuse:

— Sunt de acord. Îşi îndreptă privirile spre preot. Sunt de acord din toată inima.

— Câte nave sunt în flota ta?

— Cinci.

— Şi tu eşti pilotul şef?

— Da.

— Unde sunt celelalte?

— În largul mării, spuse Blackthorne cu grijă, mergând pe aceeaşi minciună, presupunând că Toranaga fusese stârnit de Alvito să pună anume întrebări. Furtuna ne-a despărţit şi ne-a împrăştiat. Unde anume sunt, nu ştiu, Alteţă.

— Navele tale sunt englezeşti?

— Nu, Alteţă. Olandeze. Din Ţările de Jos.

— De ce comandă un englez nave olandeze?

— Nu e neobişnuit, Alteţă. Noi suntem aliaţi, chiar şi piloţii portughezi comandă uneori nave şi flote spaniole, înţeleg că piloţii portughezi sunt, prin lege, la cârma câtorva din navele voastre de ocean.

— Piloţi olandezi nu există?

— Din belşug, Alteţă. Dar pentru o călătorie atât de lungă, englezii au mai multă experienţă.

— Dar de ce tu? De ce au ţinut ei ca *tu* să le conduci corăbiile lor?

— Pesemne pentru că mama mea era olandeză şi eu vorbesc bine limba şi am experienţă. Eu am fost bucuros de norocul pe care l-am avut.

— De ce?

— Acesta a fost primul meu prilej de a naviga în aceste ape. Nici o navă englezească nu a plănuit vreodată să vină atât de departe. Aceasta însemna să pot face ocolul lumii.

— Tu însuţi, pilotule, te-ai alăturat flotei din pricina religiei tale şi a războiului împotriva duşmanilor voştri, Spania şi Portugalia?

— Eu sunt pilot, Alteţă, în primul rând şi mai presus de orice. Nici un englez sau olandez n-a fost pe aceste mări până acum. Noi suntem mai presus de toate o flotă de comerţ, deşi avem scrisori de împuternicire să atacăm duşmanul din Lumea Nouă. Am venit în Japonia ca să facem negoţ.

— Ce sunt scrisorile de împuternicire?

— Autorizaţii legale date de Coroană, sau de guvern, care-ţi dau împuternicirea de a lupta cu duşmanul.

— Aha, şi duşmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te lupţi cu ei aici?

— N-am ştiut la ce să ne aşteptăm când am ajuns aici, Alteţă. Noi am venit doar pentru negoţ. Ţara Domniei voastre este aproape necunoscută, e o legendă. Portughezii şi spaniolii sunt cu lacăt la gură în ce priveşte partea asta de lume.

— Răspunde la întrebare: Duşmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te războieşti cu ei aici?

— Dacă ei se războiesc cu mine, da!

Toranaga se mişcă încruntat.

— Ce faceţi voi pe mare sau în propriile voastre ţări vă priveşte. Dar aici există o singură lege pentru toţi, iar străinii se află pe pământul nostru doar prin bunăvoinţa noastră. *Orice* ticăloşie sau ceartă în public se pedepseşte imediat cu moartea. Legile noastre sunt clare şi trebuiesc respectate. Înţelegi?

— Da, Alteţă. Dar noi venim cu gânduri paşnice. Am venit aici să facem negoţ. Am putea să discutăm despre negoţ, Alteţă? Am nevoie să-mi carenez nava şi să fac reparaţii, plătim pentru orice. Apoi mai e ...

— Când am să vreau să discut despre negoţ, despre orice altceva, am să-ţi spun. Între timp, te rog, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebări. Deci te-ai alăturat expediţiei ca să faci

negoţ, pentru câştig, nu de dragul datoriei sau al credinţei? Pentru bani?

— Da. Aşa-i obiceiul la noi, Alteţă. Să fii plătit şi să ai partea ta din ja... din tot negoţul şi din toate bunurile capturate de la duşman.

— Deci eşti mercenar?

— Am fost angajat ca pilot şef să conduc expediţia. Da.

Blackthorne simţea ostilitatea lui Toranaga, dar nu-i înţelegea pricinile. Ce-am zis greşit? N-a spus preotul că am să-mi fiu propriul ucigaş?

— E un lucru obişnuit la noi, Toranaga-sama, repetă el.

Toranaga începu să vorbească cu Hiro-matsu, schimbând păreri într-un acord evident. Blackthorne gândi că nu se citea decât dezgust pe chipurile lor. De ce? Categoric e ceva legat de „mercenar", gândi. Ce-i greşit în asta? Nu fiecare este plătit? Cum altfel să câştigi destui bani ca să-ţi duci viaţa mai departe? Chiar dacă ai moştenit pământ, tot...

— Ai spus mai devreme că ai venit aici ca să faci negoţ în bună pace, spunea Toranaga. De ce atunci ai atâtea tunuri, atâta praf de puşcă, atâtea muschete şi ghiulele?

— Duşmanii noştri spanioli şi portughezi sunt foarte puternici şi numeroşi, mărite Toranaga. Trebuie să ne apărăm şi...

— Zici că armele tale sunt doar pentru apărare?

— Nu. Le folosim nu numai ca să ne apărăm ci şi să ne atacăm duşmanii. Şi facem arme în cantităţi mari pentru negoţ, de cea mai bună calitate din lume. Poate că aici am putea să facem negoţ cu ele sau cu alte bunuri pe care le-am adus.

— Ce este un pirat?

— Un om în afara legii. Un om care răpeşte, omoară sau pradă pentru propriu-i câştig.

— Mercenar nu este acelaşi lucru? Nu asta eşti tu? Un pirat şi un conducător de piraţi?

— Nu. Adevărul e că navele mele au scrisori de împuternicire de la conducătorii de drept ai Olandei prin care suntem autorizaţi să ducem război în toate mările şi în toate locurile stăpânite până acum de duşmanii noştri. Şi să găsim pieţe pentru bunurile noastre. Pentru spanioli — şi

pentru majoritatea portughezilor — da, noi suntem piraţi şi eretici, dar vă repet, adevărul e că nu suntem.

Părintele Alvito termină de tălmăcit şi începu să discute liniştit dar ferm, direct cu Toranaga.

Ce n-aş da să pot vorbi şi eu la fel, fără tălmaci, gândi Blackthorne, blestemând. Toranaga privi spre Hiro-matsu şi bătrânul puse câteva întrebări iezuitului, care răspunse pe larg. Apoi Toranaga se întoarse spre Blackthorne şi vocea lui deveni chiar mai severă.

— Tsukku-san spune că Olanda, Ţările de Jos, au fost vasale ale regelui spaniol până acum câţiva ani. Este adevărat?

— Da.

— Atunci Ţările de Jos, aliaţii voştri, sunt răzvrătiţi împotriva regelui lor de drept?

— Ei luptă împotriva spaniolilor, da. Dar...

— Asta nu e răzvrătire? Da sau nu?

— Da. Dar sunt anume împrejurări. Foarte serioa...

— Nu există nici o „împrejurare” când este vorba de răzvrătire împotriva suveranului de drept.

— Numai dacă nu câştigi.

Toranaga îl privi scrutător. Apoi izbucni într-un râs tumultos. Îi spuse ceva lui Hiro-matsu printre cascadele de râs şi Hiro-matsu încuviinţă din cap.

— Da domnule Străin cu nume imposibil, da. Ai numit-o pe *singura.* Alte râsete care dispărură la fel de brusc cum începuseră. O să câştigaţi?

— Hai.

Toranaga vorbi din nou, dar preotul nu tălmăci imediat. Zâmbea ciudat cu ochii pironiţi asupra lui Blackthorne. Oftă şi spuse:

— Eşti foarte sigur?

— Asta a spus-o el sau tu?

— Seniorul Toranaga a spus-o. Eu... el a spus-o.

— Da. Spune-i că da, sunt foarte sigur. Te rog, pot să-l lămuresc de ce?

Părintele Alvito vorbi cu Toranaga mult mai mult decât i-ar fi trebuit să tălmăcească acea simplă întrebare. Eşti la fel de calm pe cât o arăţi? voia Blackthorne să-l întrebe. Care e

cheia cu care să ajung la tine? Cum te pot distruge?

Toranaga vorbi şi-şi scoase un evantai din mânecă.

Părintele Alvito începu iar să tălmăcească cu acelaşi glas neprietenos, mohorât, încărcat de ironie.

— Da, pilotule, poţi să-mi spui de ce crezi c-o să câştigaţi acest război.,

Blackthorne încercă să rămână sigur de sine, conştient că preotul îl domina.

— În momentul de faţă stăpânim mările din Europa — mai toate mările din Europa, spuse corectându-se. Nu te îndepărta. Spune adevărul. Răsuceşte-l puţin, atâta doar cât, în mod sigur, o face şi iezuitul, dar spune adevărul. Noi, englezii, am distrus două armade invadatoare ale portughezilor şi spaniolilor şi e puţin probabil ca ei să mai poată pregăti altele. Mica noastră insulă e o fortăreaţă şi noi suntem în siguranţă acum. Forţele noastre navale stăpânesc marea. Corăbiile noastre sunt mai iuţi, mai noi şi mai bine înarmate. Spaniolii nu i-au înfrânt pe olandezi după mai bine de cincizeci de ani de teroare, inchiziţie şi vărsare de sânge. Aliaţii noştri sunt puternici şi te poţi bizui pe ei şi, în plus, ei fac să sângereze de moarte Imperiul Spaniol. Vom câştiga pentru că stăpânim mările şi pentru că regele spaniol, în trufia-i deşartă, n-o să lase un popor străin să fie liber.

— Voi stăpâniţi mările? Şi mările noastre? Cele de jur împrejurul ţărmurilor noastre?

— Nu, bineînţeles că nu, Toranaga-sama. N-am vrut să par obraznic. Am vrut să spun, bineînţeles, mările europene, deşi...

— Bine, mă bucur că asta-i clar. Ce spuneai? Deşi...?

— Deşi, în curând vom mătura duşmanul din *toate* mările deschise, spuse Blackthorne răspicat.

— Ai spus „duşmanul”. Poate că şi noi vă suntem duşmani. Atunci ce-o să se întâmple? O să încerci să scufunzi corăbiile noastre şi să ne pustieşti ţărmurile?

— Nu mă pot vedea ca fiind duşmanul vostru.

— Eu pot, foarte uşor. Atunci ce-o să fie?

— Dacă aţi veni împotriva ţării mele, v-aş ataca şi-aş încerca să vă înfrâng, spuse Blackthorne.

— Şi dacă conducătorul tău îţi ordonă să ne ataci aici?

— Aş da sfat împotriva acestui lucru. Cu tărie. Regina noastră ar asculta. Ea e...

— Voi sunteţi conduşi de o regină, nu de un rege?

— Da, mărite Toranaga. Regina noastră este înţeleaptă. Ea n-ar... ea n-ar putea să dea o poruncă atât de nechibzuită.

— Şi dacă ea ar face-o? Sau dacă conducătorul vostru ar face-o?

— Atunci mi-aş încredinţa sufletul lui Dumnezeu, pentru că, sigur, aş muri. Într-un fel sau altul.

— Da. Ai muri. Tu şi toate oştile tale. Toranaga făcu o scurtă pauză. Apoi: Cât ţi-a trebuit ca să ajungi aici?

— Aproape doi ani. Exact un an, unsprezece luni şi două zile. O distanţă pe mare, cam de patru mii de leghe, leghea a câte trei mile.

Părintele Alvito tălmăci, apoi adăugă o scurtă precizare. Toranaga îşi făcea vânt cu evantaiul, căzut pe gânduri.

— Am transformat timpul şi distanţa, căpitane pilot Blackthorne în unităţile lor de măsură, spuse preotul politicos.

— Mulţumesc.

Toranaga vorbi din nou, direct:

— Cum ai ajuns aici? Pe unde?

— Prin Strâmtoarea Magellan. Dacă aş avea hărţile şi cărţile mele de drum, v-aş putea arăta exact, dar mi-au fost furate — au fost luate de pe corabia mea, cu scrisorile de împuternicire şi toate hârtiile mele. Dacă aţi...

Blackthorne se opri căci Toranaga îi spuse ceva lui Hiromatsu, şi el la fel de tulburat.

— Pretinzi că toate hârtiile ţi-au fost luate... furate?

— Da.

— Asta e grav, dacă e adevărat. Noi, în Niponia, Japonia, urâm furtul. Furtul se pedepseşte cu moartea. Se va cerceta pe dată. Pare de necrezut ca vreun japonez să facă un asemenea lucru, deşi ici-colo mai sunt bandiţi nenorociţi şi piraţi.

— Poate că au fost mutate de la locul lor, spuse Blackthorne. Şi puse spre păstrare undeva. Dar ele sunt de mare preţ, mărite Toranaga. Fără hărţile mele de drum aş fi un orb în deşert. Aţi dori să vă spun drumul meu?

— Da, dar mai târziu. Mai întâi spune-mi *de ce* ai străbătut toată distanţa asta?

— Am venit să facem negoţ în bună pace, repetă Blackthorne, abia stăpânindu-şi nerăbdarea. Să facem negoţ şi să ne întoarcem acasă. Să vă facem şi pe voi mai bogaţi şi pe noi. Şi să încercăm...

— Voi mai bogaţi şi noi mai bogaţi? Care este mai important?

— Amândouă părţile trebuie să aibă un câştig, bineînţeles, şi negoţul trebuie să fie cinstit. Noi vrem să facem negoţ ani la rând şi o să vă oferim condiţii mai bune decât vă oferă portughezii şi spaniolii. Noi o să vă fim de mai mult folos. Negustorii noştri...

Blackthorne se opri auzind voci ridicate afară. Hiro-matsu şi jumătate din gardă ajunseră imediat la uşă şi ceilalţi formară un paravan compact în jurul podiumului. Samuraii de la uşile interioare erau şi ei pregătiţi.

Toranaga nu se mişcase. Îi vorbi părintelui Alvito.

— Trebuie să vii aici, căpitane Blackthorne, departe de uşă, spuse părintele Alvito cu o grabă mascată cu grijă. Dacă ţii la viaţa ta, nu te mişca brusc şi nu spune nimic. Se duse apoi încet spre uşa interioară din stânga şi se aşeză lângă ea.

Blackthorne se înclină uşor către Toranaga, care nu-l băgă în seamă, şi se îndreptă prudent către preot, pe deplin lămurit că, în ceea ce-l privea, întrevederea era un dezastru.

— Ce se-ntâmplă? şopti, când se aşeză.

Gărzile din apropiere se încruntară ameninţător şi preotul le spuse ceva foarte repede spre a-i linişti.

— Rândul viitor când ai să mai scoţi o vorbă ai să fii un om mort, îi spuse lui Blackthorne şi gândi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu o încetineală măsurată îşi scoase o batistă din mânecă şi-şi şterse transpiraţia de pe mâini. Îi trebuise toată educaţia şi toată tăria de caracter ca să rămână calm şi amabil în timpul interogării ereticului, care se dovedise chiar mai rea decât se aşteptaseră, el şi Părintele Superior.

— Trebuie neapărat să fii de faţă? îl întrebase Părintele Superior noaptea trecută.

— Toranaga m-a rugat în mod deosebit.

— Cred că e foarte periculos pentru tine şi pentru noi toţi. Ai putea să invoci o boală. Dacă eşti acolo va trebui să tălmăceşti ce spune piratul — şi, din ce scrie părintele Sebastio, el e diavolul pe pământ, e tot atât de viclean ca un evreu.

— E mult mai bine să fiu acolo, Eminenţă. Cel puţin am să pot să împiedic minciunile mai puţin sfruntate ale lui Blackthorne.

— De ce-a venit el aici? De ce acum când totul se aranja din nou spre binele nostru? Să aibă ei, într-adevăr, alte nave în Pacific? E posibil ca ei să fi trimis o escadră împotriva Manilei spaniole? Nu că m-aş sinchisi cât de cât de oraşul ăla mizerabil, sau de vreuna din coloniile spaniole din Filipine, dar o escadră a duşmanului în Pacific! Asta ar avea urmări teribile pentru noi aici, în Asia. Şi, dacă reuşeşte să-l facă pe Toranaga să-şi plece urechea la el, sau pe Ishido, sau pe oricare din *daimyo*-ii mai puternici, ei bine, atunci ar fi foarte rău, ca să mă opresc doar la atât.

— Blackthorne e o realitate. Din fericire putem să-l manevrăm.

— Dumnezeu mi-e martor, dar, dacă n-aş şti bine, aproape că aş crede că spaniolii — sau mai degrabă lacheii lor dezmăţaţi, franciscanii şi benedictinii — l-au trimis dinadins aici doar să ne dezbine.

— Poate că ei au făcut-o, Eminenţă. Călugării nu se dau în lături de la nimic ca să ne distrugă. Dar asta-i doar invidie, pentru că noi izbutim acolo unde ei dau greş. Sigur că Domnul are să le-arate greşeala căilor lor! S-ar putea ca englezul să se „lichideze” singur înainte de a face vreun rău. Cărţile lui de drum dovedesc că el este ce este. Un pirat şi un conducător de piraţi!

— Citeşte-i-le lui Toranaga, Martin. Părţile unde descrie devastarea localităţilor lipsite de apărare, din Africa până-n Chile, şi listele cu jafuri şi cu toate omorurile.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, Eminenţă. Oricând putem să aducem cărţile de drum. Să sperăm că el o să-şi semneze sentinţa fără să ne folosim de ele.

Părintele Alvito îşi şterse palmele din nou. Simţea privirea lui Blackthorne aţintită asupra lui. Dumnezeu să aibă milă de

tine, gândi. Pentru ce i-ai spus azi lui Toranaga, viaţa ta nu face nici două parale şi ce-i mai rău, sufletul tău nu mai poate fi mântuit. Eşti răstignit chiar şi fără mărturia cărţilor tale de drum. Să i le trimitem înapoi părintelui Sebastio ca el să le poată da îndărăt lui Mura? Ce-ar face Toranaga dacă hârtiile nu s-ar mai găsi niciodată? Nu, asta ar fi prea periculos pentru Mura.

Uşa de la celălalt capăt al încăperii se deschise.

— Seniorul Ishido doreşte să vă vadă, Alteţă, anunţă Naga. E... e aici în coridor şi doreşte să vă vadă. Pe dată, zice.

— Duceţi-vă toţi înapoi la locurile voastre, spuse Toranaga oamenilor săi.

Imediat fu ascultat. Dar toţi samuraii stăteau cu faţa spre uşă, cu săbiile uşor scoase din teacă iar Hiro-matsu în fruntea lor.

— Naga-san, spune-i seniorului Ishido că este întotdeauna bine venit. Pofteşte-l să intre.

Bărbatul înalt înaintă cu paşi mari în cameră. Zece samurai de-ai săi — în uniforme gri — îl urmară, dar rămaseră la uşă şi, la semnul lui, se aşezară jos cu picioarele încrucişate.

Toranaga se înclină exact cum cerea ceremonialul şi plecăciunea fu întoarsă la fel.

Părintele Alvito îşi binecuvântă norocul de a fi prezent. Ciocnirea de neînlăturat dintre cei doi comandanţi vrăjmaşi ar putea înrâuri adânc mersul împărăţiei şi viitorul sfintei biserici în Japonia, aşa că orice semn sau mărturie directă, care ar putea să-i ajute pe iezuiţi să hotărască spre cine să se îndrepte, ar fi de o importanţă covârşitoare. Ishido era zen-budist şi împotriva creştinilor, Toranaga era zen-budist şi făţiş de partea lor. Dar cei mai mulţi dintre *daimyo*-ii creştini îl susţineau pe Ishido, temându-se — pe bună dreptate, gândea părintele Alvito — de ascensiunea lui Toranaga. *Daimyo*-ii creştini simţeau că, dacă Toranaga ar înlătura influenţa lui Ishido asupra Consiliului Regenţilor, ar lua puterea în mâinile sale. Şi deţinând puterea, credeau ei, avea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* şi va termina cu adevărata credinţă. Dacă, totuşi, Toranaga ar fi înlăturat, succesiunea, o succesiune slabă, ar fi asigurată şi

sfântă biserică ar prospera.

Aşa cum *daimyo*-ii creştini oscilau în alegerea lor, la fel se întâmpla cu toţi ceilalţi *daimyo* din ţară şi balanţa puterii între cei doi conducători era schimbătoare, aşa că nimeni nu ştia cu certitudine care era, de fapt, partea cea mai puternică. Până şi el, părintele Alvito, cel mai informat european din împărăţie, nu putea spune sigur de partea cui vor trece chiar *daimyo*-ii creştini sau ce partidă va ieşi învingătoare când va izbucni războiul.

Îl privi pe Toranaga coborând de pe podium în cercul proteguitor format de străjile sale.

— Fii bine venit, senior Ishido. Te rog, ia loc. Toranaga arătă spre singura pernă de pe podium. Vreau să te simţi ca acasă.

— Nu, mulţumesc, senior Toranaga.

Ishido Kazunari era slab, oacheş şi foarte dur. Avea cu un an mai puţin decât Toranaga. Ei erau duşmani vechi. Optzeci de mii de samurai din castelul Osaka şi împrejurimi îi executau ordinele, pentru că el era comandantul garnizoanei — şi, ca atare, comandantul gărzii personale a moştenitorului —, generalul şef al Armatelor de Apus, cuceritorul Coreei, membru al Consiliului Regenţilor şi inspector general oficial al tuturor armatelor răposatului *taikō,* ceea ce, legal, însemna armatele a toţi *daimyo* din întreaga ţară.

— Nu, mulţumesc, repetă el. M-aş simţi stânjenit, eu să stau bine şi tu nu, *neh?* Am să-ţi iau eu perna într-o zi, dar nu azi.

Un val de mânie cuprinse uniformele maro la ameninţarea ascunsă în vorbele lui Ishido, dar Toranaga răspunse politicos:

— Ai venit la momentul cel mai potrivit. Tocmai isprăvisem cercetarea barbarului. Tsukku-san, spune-i să se ridice în picioare.

Preotul făcu precum i se ceruse. Simţi ostilitatea lui Ishido faţă de el. În afară că era anticreştin, Ishido fusese totdeauna foarte pornit împotriva tuturor europenilor şi voia ca graniţele împărăţiei să fie întru totul închise pentru ei.

Ishido privi spre Blackthorne cu o scârbă vădită.

— Am auzit că e periculos, dar nu mi-am dat seama cât anume. Se zvoneşte că e pirat. Aşa-i?

— Ai putea să te-ndoieşti de asta? Şi mai e şi mincinos pe deasupra.

— Atunci, înainte de a-l pune pe cruce, te rog, lasă-mi-l pentru jumătate de zi. S-ar putea să-l amuze pe moştenitor să-l vadă-ntâi cu capul pe umeri. Ishido râse grosolan. Sau poate ar trebui să fie învăţat să danseze ca un urs şi apoi să-l arăţi în toată împărăţia: „Monstrul de la răsărit”.

Deşi era adevărat că Blackthorne era singurul care apăruse din mările de la răsărit — spre deosebire de portughezi, care întotdeauna au venit din sud şi, ca atare, erau numiţi barbarii din sud —, Ishido dădea vădit de înţeles că Toranaga, care stăpânea provinciile de răsărit, era adevăratul monstru.

Dar Toranaga schiţă doar un zâmbet ca şi cum n-ar fi înţeles.

— Eşti un om cu mult haz, mărite Ishido, spuse el. Dar sunt de acord că, pe cât de repede terminăm cu barbarul, pe atât de bine. E vorbă lungă, îngâmfat, zgomotos, o ciudăţenie, da, dar una de mică valoare, şi lipsit de orice purtări alese. Naga-san, trimite nişte oameni să-l ducă la criminalii de rând. Tsukku-san, spune-i să-i urmeze.

— Căpitane pilot, trebuie să-i urmezi pe oamenii aceia.

— Unde mă duc?

Părintele Alvito şovăi. Era bucuros că ieşise învingător, dar adversarul lui era curajos şi avea un suflet care putea fi salvat.

— O să fii închis, spuse el.

— Pentru câtă vreme?

— Nu ştiu, fiule. Până hotărăşte seniorul Toranaga.

Capitolul 12

În timp ce-l privea pe barbar părăsind încăperea, Toranaga îşi desprinse gândurile cu părere de rău de la întrevedere şi se concentră pentru o încleştare mult mai dură, cea cu Ishido.

Toranaga hotărâse să nu-l alunge pe preot din cameră, ştiind că asta avea să-l înfurie şi mai mult pe Ishido, chiar dacă era la fel de sigur că prezenţa în continuare a preotului putea fi periculoasă. Cu cât sunt mai puţini străini, cu atât mai bine. Cu cât fiecare ştia mai puţin, cu atât mai bine, gândi. O să-i influenţeze Tsukku-san pe *daimyo* creştini în favoarea mea sau împotriva mea? Până azi aş fi avut toată încrederea în el, dar au fost câteva clipe în înfruntarea cu barbarul pe care încă nu le înţeleg.

În mod intenţionat, Ishido nu urmă obişnuitele fraze de politeţe, ci intră direct în subiect:

— Din nou trebuie să te-ntreb, care îţi e răspunsul pentru Consiliul Regenţilor?

— Şi eu din nou îţi repet: ca preşedinte al Consiliului Regenţilor nu cred că e necesar vreun răspuns. Am făcut unele legături de rudenie lipsite de importanţă. Nu e nevoie de nici un răspuns.

— Îţi logodeşti fiul, pe Naga-san, cu fiica seniorului Masamune; îţi căsătoreşti pe una din nepoate cu fiul şi moştenitorul seniorului Zataki; pe o altă nepoată cu fiul seniorului Kiyama. Toate căsătoriile sunt cu seniori feudali, sau cu rudele lor apropiate şi, ca atare, nu sunt deloc neînsemnate şi sunt împotriva poruncilor stăpânului nostru.

— Regretatul nostru stăpân, *taikō,* este mort de un an. Din nenorocire. Da, regret moartea cumnatului meu, l-aş fi preferat în viaţă ca să conducă încă destinele împărăţiei. Toranaga adăugă încântat, răsucind cuţitul într-o veche rană: Dacă el ar trăi, nu e nici o îndoială că ar aproba aceste legături de familie. Poruncile lui se refereau la căsătorii care ameninţau succesiunea casei *sale.* Eu nu sunt o ameninţare pentru casa sa, sau pentru nepotul meu, Yaemon, moştenitorul. Eu sunt mulţumit ca senior de Kwanto. Nu caut alte pământuri. Sunt în pace cu vecinii mei şi vreau ca pacea

lui să dureze. Jur pe Buddha că nu eu voi fi primul care să stric pacea.

De şase secole împărăţia fusese măcinată de un permanent război civil. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, un *daimyo* minor, numit Goroda, cucerise Kyoto, încurajat, în special, de Toranaga. În următoarele două decenii acest războinic supusese în chip miraculos jumătate din Japonia, făcuse un munte de tigve şi se autodeclarase dictator — totuşi nu încă suficient de puternic ca să-i ceară împăratului care domnea să-i acorde titlul de *shōgun,* deşi el descindea, într-o oarecare măsură, dintr-o ramură a familiei Fujimoto. Apoi, acum şaisprezece ani, Goroda fusese asasinat de unul din generalii săi şi puterea fusese luată de principalul său vasal şi un foarte strălucit general, ţăranul Nakamura.

Într-un răstimp scurt de patru ani, generalul Nakamura — ajutat de Toranaga, Ishido şi alţii — i-a înlăturat pe descendenţii lui Goroda şi a adus întreaga Japonie sub controlul său unic şi absolut; era prima oară în istorie când un bărbat cucerea toată împărăţia. A mers în triumf la Kyoto ca să se închine în faţa lui Go-Nijo, Fiul Cerului. Acolo, pentru că era născut ţăran, Nakamura a trebuit să accepte rangul mai mic de *kampaku,* prim sfetnic, la care mai târziu a renunţat în favoarea fiului său, luându-şi pentru el cinul de *taikō.* Dar orice *daimyo* se închina în faţa lui, chiar şi Toranaga. Oricât ar fi părut de necrezut, fusese pace nesmintită timp de doisprezece ani. Cu un an în urmă *taikō* murise.

— Jur pe Buddha, spuse din nou Toranaga. Nu voi fi eu primul care să stric pacea.

— Dar ai să mergi la război?

— Un om înţelept se pregăteşte împotriva trădării, *neh?* Oameni răi sunt în orice provincie. Unii sunt în slujbe înalte. Amândoi ştim cât de nemărginită e trădarea în inimile oamenilor. Vocea lui Toranaga se înăspri. În vreme ce *taikō* ne-a lăsat moştenire buna înţelegere, acum noi suntem împărţiţi în partea mea de răsărit şi a ta de apus. Consiliul Regenţilor e dezbinat. *Daimyo*-ii se învrăjbesc între ei. Un Consiliu nu poate conduce un cătun în care a intrat dihonia, ce să mai vorbim de o împărăţie. Cu cât mai curând fiul lui

taikō împlineşte vârstă majoratului, cu atât mai bine. Cu cât mai repede avem un alt *kampaku,* cu atât mai bine.

— Sau poate un *shōgun*? insinuă Ishido.

— *Kampaku,* sau *shōgun,* sau *taikō,* puterea e aceeaşi, spuse Toranaga. Ce valoare, are, de fapt, un titlu? Puterea este singurul lucru important. Goroda n-a ajuns niciodată *shōgun.* Nakamura a fost mai mult decât mulţumit cu *kampaku* şi mai târziu cu *taikō.* El a cârmuit şi asta e cel mai important lucru. Ce contează că, odată, cumnatul meu a fost ţăran? Ce contează că tu eşti născut într-o castă de jos? Eşti general, senior şi faci parte chiar din Consiliul Regenţilor.

Contează foarte mult, gândi Ishido. O ştii foarte bine. Şi eu o ştiu. Orice *daimyo* o ştie. Chiar şi *taikō* a ştiut-o.

— Yaemon are şapte ani. Peste şapte ani ajunge *kampaku.* Până atunci...

— Peste opt, generale Ishido. Asta e legea noastră de veacuri. Când nepotul meu împlineşte cincisprezece ani, devine adult şi-şi preia drepturile de moştenitor. Până atunci, noi, cei cinci regenţi, conducem în numele lui. Acesta a fost legatul răposatului nostru stăpân.

— Da. Şi el a mai poruncit ca regenţii să nu ia ostatici, unii împotriva altora. Doamna Ochiba, mama moştenitorului, este ostatică în castelul tău din Yedo, ca zălog pentru siguranţa ta aici şi asta e, de asemeni, o încălcare a testamentului său. Tu te-ai învoit să te supui poruncilor sale, aşa cum au făcut toţi regenţii. Ai semnat chiar cu sângele tău.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Doamna Ochiba este în vizită la Yedo, unde unica ei soră e-n chinurile facerii. Sora ei este măritată cu fiul şi moştenitorul meu. Locul fiului meu este în Yedo, atâta vreme cât eu mă aflu aici. Nu e firesc ca o soră să-şi viziteze sora într-o împrejurare ca asta? Nu i se dau onorurile cuvenite? Poate c-o să am primul nepot, *neh?*

— Mama moştenitorului este cea mai importantă doamnă din împărăţie. Ea n-ar trebui să fie — Ishido voia să spună „în mâinile duşmanului”, dar se răzgândi — într-un oraş în care nu stă de obicei. Făcu o pauză, apoi adăugă răspicat: Consiliul ar dori să-i dai astăzi ordin să se întoarcă acasă.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Îţi repet, doamna Ochiba nu este ostatică, aşa că nu este sub ordinele mele şi n-a fost niciodată.

— Atunci s-o zic altfel. Consiliul o vrea în Osaka, imediat.

— Cine anume?

— Eu. Seniorul Sugiyama, seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama. În plus, am căzut cu toţii de acord să aşteptăm aici până ce ea se întoarce la Osaka. Poftim semnăturile lor.

Toranaga era livid. El acţionase în Consiliu astfel încât totdeauna votul să fie de doi la trei. Niciodată nu reuşise să câştige patru la unu împotriva lui Ishido, dar nici Ishido împotriva lui. Patru la unu însemna izolare şi dezastru. De ce trădase Onoshi? Dar Kiyama? Amândoi erau duşmani de moarte chiar înainte de a fi trecut la religia străină. Şi ce putere avea acum Ishido asupra lor?

Ishido ştia că-şi descumpănise duşmanul. Mai rămânea o singură mişcare ca victoria să fie completă. Aşa că puse în aplicare planul asupra căruia el şi Onoshi căzuseră la învoială.

— Noi, regenţii, am căzut de acord cu toţii c-a venit vremea să terminăm cu acei care plănuiesc să uzurpeze puterea stăpânului meu şi să-l omoare pe moştenitor. Trădătorii vor fi condamnaţi. Vor fi expuşi pe străzi, ca oricare criminal de rând, cu toate progeniturile lor şi apoi vor fi executaţi ca oricare criminal de rând, cu toate neamurile lor. Fujimoto, Takashima, nobili sau nu n-are importanţă. Chiar şi Minowara!

O exclamaţie de indignare ţâşni din partea fiecărui samurai al lui Toranaga, pentru că asemenea batjocorire a familiilor semiregale era de neconceput; apoi tânărul samurai Usagi, soţul nepoatei lui Hiro-matsu, fu în picioare roşu de mânie. Smulse sabia lungă din teacă şi sări la Ishido, gata pentru lovitura cu ambele mâini.

Ishido era pregătit pentru lovitura mortală şi nu făcu nici o mişcare să se apere. Asta şi plănuise, asta sperase şi oamenii lui primiseră ordine să nu intervină până nu era mort. Dacă el, Ishido, era omorât aici, acum, de către un samurai de-al lui Toranaga, toată garnizoana din Osaka avea tot dreptul să se arunce asupra lui Toranaga şi să-l omoare, indiferent de ostatică. Atunci doamna Ochiba ar fi ucisă de fiii lui

Toranaga şi regenţii rămaşi ar fi forţaţi să se unească împotriva clanului Yoshi, care, acum izolat, ar fi şters de pe faţa pământului. Numai atunci succesiunea moştenitorului ar fi garantată şi el, Ishido, şi-ar fi făcut datoria faţă de *taikō.*

Dar lovitura nu veni. În ultima clipă, Usagi îşi veni în fire şi, tremurând, băgă sabia în teacă.

— Îmi cer iertare, stăpâne Toranaga, spuse el îngenunchind cu umilinţă. N-am putut să îndur ruşinea ca înălţimea ta să audă asemenea... asemenea vorbe de ocară. Cer învoirea să-mi fac imediat *seppuku* pentru că nu pot trăi cu o asemenea ruşine.

Deşi Toranaga rămăsese nemişcat, el fusese pregătit să oprească lovitura şi ştia că şi Hiro-matsu era gata, după cum şi ceilalţi ar fi fost gata şi că, probabil, Ishido ar fi fost doar rănit. Înţelegea, de asemeni, de ce Ishido fusese atât de provocator şi jignitor. Am să ţi-o plătesc cu vârf şi îndesat, Ishido, îşi promise în gând.

Toranaga îşi îndreptă atenţia asupra tânărului îngenunchiat.

— Cum îndrăzneşti să zici că spusele seniorului Ishido au vrut să fie în vreun fel o insultă la adresa *mea!* Bineînţeles că el n-ar fi niciodată atât de nepoliticos. Cum îndrăzneşti să asculţi convorbiri ce nu te privesc? Nu, nu ţi se va permite să-ţi faci *seppuku.* Asta e o onoare. Tu n-ai nici onoare, nici stăpânire de sine. O să fii pus pe cruce astăzi, ca un criminal de rând. Săbiile tale vor fi rupte şi îngropate într-un sat *eta.* Fiul tău va fi îngropat într-un sat *eta.* Capul îţi va fi pus în ţeapă ca toată lumea să te batjocorească, cu o tăbliţă pe care va fi scris: *„Acest om s-a născut samurai din greşeală. Numele lui a încetat să mai existe!”*

Cu un efort suprem Usagi îşi controlă respiraţia, dar picăturile de sudoare curgeau şi ruşinea lor îl tortura. Se înclină spre Toranaga, acceptându-şi soarta cu un calm desăvârşit.

Hiro-matsu înaintă şi smulse ambele săbii din cingătoarea nepotului său.

— Stăpâne Toranaga, spuse grav, cu îngăduinţa ta voi veghea eu însumi ca poruncile tale să fie îndeplinite.

Toranaga încuviinţă din cap.

Tânărul se plecă pentru ultima oară şi apoi dădu să se ridice, dar Hiro-matsu îl împinse din nou la pământ.

— Samuraii merg, spuse. La fel şi oamenii. Dar tu nu eşti nici una, nici alta. Ai să mergi spre moarte târându-te în patru labe.

Tăcut, Usagi se supuse.

Şi toţi din cameră fură mişcaţi de stăpânirea de sine a tânărului şi de măsura curajului său. Se va renaşte samurai, îşi spuseră ei mulţumiţi.

Capitolul 13

În noaptea aceea Toranaga nu izbuti să doarmă. Aceasta i se întâmpla rar, pentru că, de obicei, putea să amâne cea mai grabnică problemă până a doua zi, ştiind că, dacă era odihnit, în ziua următoare avea s-o rezolve cât se putea de bine. Trecuse multă vreme de când descoperise că un somn bun aducea dezlegare la mai toate încurcăturile şi, dacă nu, ce mai conta, de fapt? Nu era viaţa o picătură de rouă într-o altă picătură de rouă?

Dar în noaptea asta erau prea multe probleme încâlcite la care trebuia să se gândească.

Ce să fac cu Ishido?

De ce a trecut Onoshi la duşman?

Şi-au băgat iar coada preoţii creştini?

De unde va veni următoarea încercare de asasinat?

Când va trebui să mă ocup de Yabu?

Ce trebuie să fac cu barbarul?

A spus el adevărul?

Curios, cum a apărut barbarul din mările de la răsărit chiar acum. Să fie asta vreun semn? E *karma* lui să fie el scânteia ce va aprinde butoiul de pulbere?

Karma era un cuvânt indian adoptat de japonezi, aparţinând filozofiei budiste, care se referea la soarta unui individ în această viaţă, soartă determinată imuabil de faptele sale dintr-o existenţă anterioară, faptele bune conferindu-i o poziţie mai bună în această viaţă, iar cele rele reversul. La fel după cum faptele din această existenţă aveau să afecteze întru totul viitoarea renaştere. O persoană se renăştea mereu în această lume de lacrimi până ce, după suferinţe, îndurări şi învăţăminte trase de-a lungul atâtor vieţi, atingea, în cele din urmă, perfecţiunea, ajungând în *nirvana, Locul Liniştii Desăvârşite,* fără să mai trebuiască vreodată să sufere o nouă renaştere.

Curios că Buddha sau un alt zeu, sau poate chiar *karma* l-a dus pe Anjin-san pe feuda lui Yabu. Curios că el a acostat chiar în satul unde Mura, căpetenia secretă a reţelei de iscoade din Izu, fusese strecurat cu mulţi ani în urmă, chiar sub nasul lui *taikō* şi al sifiliticului de tată al lui Yabu. Curios

că Tsukku-san era aici, în Osaka, ca să tălmăcească şi nu la Nagasaki, unde stătea de fapt. De asemeni şi că preotul cel mai mare al creştinilor se află aici, în Osaka, la fel şi căpitanul general al portughezilor. Curios că pilotul, Rodrigues, a fost, de asemeni, liber ca să-l ducă pe Hiro-matsu la Anjiro la timp, încât să-l prindă viu pe barbar şi să ia armele. Apoi mai e Kasigi Omi, fiul bărbatului ce-mi va oferi capul lui Yabu, numai să-i fac un semn.

Cât de frumoasă e viaţa şi cât de tristă! Cât de vremelnică, fără trecut, fără viitor, doar cu nemărginitul *acum.*

Toranaga oftă. Un lucru e cert: barbarul nu va pleca niciodată de aici. Nici viu, nici mort. Aparţine împărăţiei pentru totdeauna.

Urechile-i prinseră paşi aproape imperceptibili ce se apropiau şi sabia-i era pregătită. În fiecare noapte îşi schimba, la întâmplare, camera de dormit, străjile şi parola, fiindcă ucigaşii erau mereu în aşteptare. Paşii se opriră de cealaltă parte a uşii glisante. Apoi auzi vocea lui Hiro-matsu şi începutul parolei:

— „Dacă Adevărul este deja clar, ce rost mai are meditaţia?”

— „Şi dacă Adevărul este ascuns?” spuse Toranaga.

— „E deja clar”, răspunse Hiro-matsu corect.

Citatul era dintr-un vechi dascăl budist, Saraha.

— Intră.

Numai când Toranaga văzu că era, cu adevărat, sfetnicul său, îşi descleştă mâna de pe sabie.

— Ia loc.

— Am auzit că nu dormi. M-am gândit că poate ai nevoie de ceva.

— Nu. Mulţumesc. Toranaga observă cutele adânci din jurul ochilor bătrânului. Mă bucur că ai venit, prietene, spuse.

— Sigur totul e-n ordine?

— O, da.

— Atunci te las. Îmi pare rău că te-am tulburat, stăpâne.

— Nu, te rog, rămâi, sunt bucuros că eşti aici. Ia loc.

Bătrânul se aşează lângă uşă şi-şi înălţă privirea.

— Am dublat gărzile.

— Bine.

După o vreme, Hiro-matsu spuse:

— Cât despre nebunul ăla, totul a fost făcut cum ai poruncit. Totul.

— Mulţumesc.

— Soţia lui, nepoata mea, de-ndată ce a aflat sentinţa, mi-a cerut permisiunea să se omoare ca să-şi însoţească soţul şi fiul în Marele Necunoscut. Am refuzat şi i-am poruncit să aştepte aprobarea ta.

Inima lui Hiro-matsu sângera. Ce teribilă e viaţa!

— Bine ai făcut.

— Îţi cer învoirea să-mi pun capăt zilelor. Ceea cea făcut el te-a pus într-un pericol de moarte, dar vina a fost a mea. Eu trebuia să-i fi aflat slăbiciunile. Ţi-am înşelat încrederea.

— N-ai voie să-ţi faci *seppuku.*

— Te rog, Alteţă.

— Nu. Am nevoie de tine viu.

— Îţi voi da ascultare. Dar, te rog, stăpâne, să-mi primeşti scuzele.

— Scuzele îţi sunt acceptate.

După o vreme Toranaga spuse:

— Ce se întâmplă cu barbarul?

— Multe, Alteţă. Unu: Dacă astăzi n-ai fi aşteptat barbarul, ai fi fost la vânătoare cu şoimul de la prima geană de lumină şi Ishido nu te-ar fi prins niciodată în plasa unei atât de scârbavnice întâlniri. Acum n-ai de ales, decât să-i declari război, dacă poţi să scapi din castelul ăsta şi să te-ntorci la Yedo.

— Al doilea?

— Şi al treilea şi al patruzeci şi treilea şi al o sută patruzeci şi treilea? De deştept, nu sunt nici la degetul tău cel mic, stăpâne Toranaga, dar până şi eu mi-aş putea da seama că tot ce ne-au făcut să credem barbarii de la miazăzi nu este adevărat. Hiro-matsu era bucuros să stea de vorbă. Îşi uşura inima. Dar, dacă sunt *două* religii creştine, care se urăsc una pe alta, şi dacă portughezii fac parte dintr-o naţie mai mare, spaniolă, şi dacă ţara acestui nou barbar — indiferent cum s-o chema — se războieşte cu amândouă şi le înfrânge, şi dacă această ţară e o insulă la fel ca a noastră

şi, cel mai mare „dacă” din toate, dacă el spune adevărul, şi dacă preotul a tălmăcit întocmai ce spunea barbarul... Ei bine, tu poţi pune laolaltă toţi aceşti „dacă” şi să le găseşti un înţeles şi să faci un plan. Eu nu sunt în stare, îmi pare rău. Eu ştiu doar ce-am văzut la Anjiro şi la bordul navei. Acest Anjin-san e foarte destoinic la minte — slab la trup acum, deşi asta ar fi din pricina drumului lung, şi e atotputernic pe mare. Eu nu mai înţeleg nimic despre el. Cum poate să fie astfel şi să lase totuşi un om să-i urineze pe spate? De ce i-a salvat viaţa lui Yabu, după câte i-a făcut acesta, la fel şi viaţa duşmanului recunoscut de el însuşi, portughezul Rodrigues? Mi se-nvârte capul de atâtea întrebări de parcă m-am prostit de băutură. Hiro-matsu făcu o pauză. Era foarte îngrijorat. Dar eu zic că ar trebui să-l ţinem pe uscat şi la fel pe toţi cei ca el, dacă mai urmează şi alţii, şi să-i omorâm pe toţi foarte repede.

— Ce zici de Yabu?

— Porunceşte-i să-şi facă *seppuku* în noaptea asta.

— De ce?

— N-are nici o bună-cuviinţă. Ai prevăzut întocmai ce-o să facă când ajung eu în Anjiro. Avea de gând să-ţi fure dreptul tău. Şi e un mincinos. Nu te osteni să-l vezi mâine, după cum ai aranjat. Mai bine lasă-mă pe mine să-i duc acum ordinul tău. Va trebui să-l omori, mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum când îţi e la-ndemână, fără nici unul din vasalii lui în preajmă. Te povăţuiesc: nici o zăbavă.

Se auzi un uşor ciocănit în uşa din interior.

— Tora-chan?

Toranaga zâmbi ca întotdeauna la acea voce cu totul aparte şi la diminutivul acela deosebit.

— Da, Kiri-san?

— Mi-am luat îngăduinţa, stăpâne, de-a aduce ceai pentru tine şi oaspetele tău. Pot să intru, te rog?

— Da.

Amândoi bărbaţii îi răspunseră la plecăciune. Kiri închise uşa şi se ocupă de servitul ceaiului. Matroană a doamnelor de onoare ale lui Toranaga, cea mai vârstnică dintre doamnele de la curtea lui, Kiritsubo-noh-Toshhiko, poreclită Kiri, avea cincizeci şi trei de ani şi era destul de robustă.

Păru-i era cărunt, talia groasă, dar faţa-i era luminată de o permanentă bucurie.

— N-ar trebui să fii treaz la ora asta din noapte, Tora-chan! Curând o să se crape de ziuă şi cred că atunci ai să fii afară pe dealuri cu şoimii, *neh?* Trebuie să dormi!

— Da, Kiri-chan! Toranaga o bătu uşor şi afectuos peste fundu-i mare.

— Te rog, nu mă lua pe mine cu Kiri-chan! râse Kiri. Sunt o femeie-n vârstă şi mi se cuvine mai mult respect. Şi-aşa celelalte doamne ale tale îmi dau destul de furcă. Dacă nu ţi-e cu supărare, mă cheamă Kiritsubo-Toshiko-san, stăpânul meu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada!

— Uite, vezi, Hiro-matsu. După douăzeci de ani, tot mai încearcă să mă ţină sub papuc.

— Îmi pare rău, sunt mai bine de treizeci de ani, Tora-sama, spuse ea cu mândrie. Şi ai fost la fel de uşor de condus, atunci, pe cât eşti şi acum!

Când Toranaga avea douăzeci şi ceva de ani, fusese şi el ostatic la tiranul Ikawa Tadazaki, senior de Suruga şi Totomi, tatăl lui Ikawa Jikkyu, duşmanul lui Yabu. Samuraiul răspunzător de buna purtare a lui Toranaga abia o luase pe Kiritsubo ca a doua soţie. Pe-atunci ea avea şaptesprezece ani. Amândoi, acest samurai şi soţia lui, Kiri, îl trataseră pe Toranaga cu cinste, îi dăduseră sfaturi înţelepte şi apoi, când Toranaga se ridicase împotriva lui Tadazaki şi i se alăturase lui Goroda, el îl urmase cu mulţi războinici şi luptase curajos de partea lui. Mai târziu, în lupta pentru cucerirea capitalei, soţul lui Kiri fusese omorât. Toranaga o rugase dacă vrea să devină una din concubinele lui şi ea acceptase bucuroasă. Pe vremea aceea nu era grasă. Dar era la fel de proteguitoare şi la fel de înţeleaptă. Ea avea nouăsprezece ani şi el douăzeci şi patru şi, de atunci până azi, ea rămăsese capul gospodăriei lui. Kiri era foarte iscusită şi foarte destoinică. De ani de zile îi conducea gospodăria şi o ţinuse departe de necazuri.

Departe de necazuri atât cât putea să fie vreodată orice gospodărie cu femei, gândi Toranaga.

— Te-ngraşi, te-ngraşi, spuse el, fără să se sinchisească, de altfel, că era grasă.

— Se poate, stăpâne Toranaga! S-o spui în faţa seniorului

Toda! O, îmi pare rău, va trebui să-mi fac *seppuku* — sau cel puţin să mă rad în cap, să mă fac călugăriţă, şi eu, care credeam că sunt atât de tânără şi zveltă! Izbucni în râs. De fapt, e drept că am fundul mare, dar ce pot să fac? Atâta doar că-mi place să mănânc şi asta e problema lui Buddha şi asta mi-e *karma, neh*? Le servi ceaiul. Poftiţi. Acum am să plec. Aţi dori s-o trimit pe doamna Sazuko?

— Nu, grijulia mea Kiri-san, nu, mulţumesc. Noi o să mai stăm de vorbă puţin, apoi o să mă culc.

— Noapte bună, Tora-sama. Somn uşor, fără vise. Se înclină către el şi Hiro-matsu şi apoi dispăru.

Îşi sorbiră pe-ndelete ceaiul, savurându-l.

Toranaga spuse:

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am avut un fiu de la Kiri-san. O dată a rămas grea, dar nu l-a putut ţine. Asta s-a întâmplat când cu bătălia de la Nagakude.

— A, aceea.

— Da.

Asta a fost chiar după ce dictatorul Goroda fusese asasinat, când generalul Nakamura — viitorul *taikō* — încerca să ia toată puterea în mâinile sale. La vremea aceea sorţii de izbândă erau îndoielnici, pentru că Toranaga îl sprijinea pe unul din fiii lui Goroda, moştenitorul de drept. Nakamura a venit împotriva lui Toranaga lângă micul sat Nagakude şi armata lui a fost înfrântă şi pusă pe fugă, iar el a pierdut bătălia. Toranaga s-a retras inteligent, urmărit de o nouă armată, acum comandată de Hiro-matsu, din partea lui Nakamura. Dar Toranaga a evitat capcana şi a ajuns în provinciile lui cu toată oastea nevătămată, gata să lupte din nou. Cincizeci de mii de oameni au murit la Nagakude, foarte puţini dintre ei au fost ai lui Toranaga. În înţelepciunea sa, viitorul *taikō* a oprit războiul civil împotriva lui Toranaga, deşi ar fi câştigat. Nagakude a fost singura bătălie pe care a pierdut-o *taikō* vreodată şi Toranaga singurul general care l-a înfrânt vreodată.

— Sunt bucuros că nu ne-am încleştat niciodată în luptă, Alteţă, spuse Hiro-matsu.

— Da.

— Ai fi câştigat.

— Nu. *Taikō* a fost cel mai mare general şi cel mai înţelept şi mai chibzuit bărbat care a existat vreodată.

Hiro-matsu zâmbi.

— Da. În afară de tine.

— Nu. Te-nşeli. Din pricina asta am devenit vasalul lui.

— Îmi pare rău că e mort.

— Da.

— Şi Goroda, şi el a fost un bărbat straşnic, *neh?* Atâţia oameni buni morţi. Din obişnuinţă, Hiro-matsu întoarse şi răsuci teaca uzată. O să trebuiască să porneşti împotriva lui Ishido. Asta va forţa pe fiecare *daimyo* să aleagă o dată şi pentru totdeauna, de partea cui este. Până la urmă o să câştigăm războiul. Apoi poţi să desfiinţezi Consiliul şi să ajungi *shōgun.*

— Nu caut această onoare, spuse Toranaga tăios. De câte ori trebuie să ţi-o spun?

— Îmi cer iertare, Alteţă. Ştiu, dar simt că ar fi cel mai bine pentru Japonia.

— Asta-i trădare.

— Faţă de cine stăpâne? Faţă de *taikō?* El e mort. Faţă de ultima lui dorinţă şi faţă de testamentul lui? Asta e o bucată de hârtie. Faţă de copilul Yaemon? Yaemon e fiul unui ţăran, care a uzurpat puterea şi moştenirea unui general, pe ai cărui urmaşi i-a ucis. Noi am fost aliaţii lui Goroda, apoi vasalii lui *taikō.* Da. Dar amândoi sunt morţi pentru totdeauna.

— Ai da sfatul ăsta dacă ai fi unul din regenţi?

— Nu, dar eu nu sunt unul din regenţi şi sunt foarte bucuros de asta. Sunt doar vasalul tău. Alegerea am făcut-o acum un an. Am făcut-o de bună voie şi nesilit de nimeni.

— De ce? Toranaga nu-l întrebase niciodată până acum.

— Pentru că eşti un adevărat bărbat, eşti un Minowara şi pentru că vei face ceea ce e înţelept. Ceea ce i-ai spus lui Ishido e drept: noi nu suntem un popor care să ne lăsăm conduşi de mai mulţi. Noi avem nevoie de un conducător. Pe cine ar fi trebuit să aleg să-l slujesc din cei cinci regenţi? Pe seniorul Onoshi? Da, el e un om foarte înţelept şi un bun general, dar e creştin şi şchiop şi carnea îi e aşa de mâncată de lepră că pute de la cincizeci de paşi. Seniorul Sugiyama?

El e cel mai bogat *daimyo* din ţară, familia lui e la fel de veche ca a ta, dar e un om de nimic, se dă după cum bate vântul şi amândoi îl cunoaştem de-o viaţă. Seniorul Kiyama? Înţelept, viteaz, un mare general şi un vechi camarad, dar şi el e creştin şi eu cred că avem destui zei ai noştri în această Ţară a Zeilor ca să nu fim atât de îngâmfaţi şi să ne închinăm doar la unul. Ishido? L-am urât pe ţăranul ăsta împuţit şi perfid de când îl cunosc şi singurul motiv pentru care nu l-am omorât a fost că era câinele lui *taikō.* Faţa-i tăbăcită de vreme i se destinse într-un surâs. Aşa că vezi, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, n-am avut de-ales.

— Şi dacă eu merg împotriva sfatului tău? Dacă manevrez Consiliul Regenţilor, chiar pe Ishido, şi-i dau puterea lui Yaemon?

— Orice faci e înţelept. Dar toţi regenţii te-ar vrea mort. Ăsta e adevărul. Eu sunt pentru război imediat. *Imediat.* Înainte ca ei să te lase singur. Sau, mult mai probabil, să te omoare.

Toranaga se gândea la duşmanii lui. Erau puternici şi numeroşi.

I-ar trebui trei săptămâni bune să se întoarcă la Yedo călătorind pe şoseaua Tokaidō, principalul drum care urma coasta, între Yedo şi Osaka. Ca să plece pe mare era mai periculos şi i-ar lua mai mult timp, afară doar dacă mergea cu galera, care putea să navigheze împotriva vântului şi curenţilor marini.

Mintea lui Toranaga mai trecu o dată peste planul pe care-l hotărâse. Nu-i găsea nici un cusur.

— Am auzit, ieri, în mare taină, că mama lui Ishido îşi vizitează nepotul în Nagoya, spuse el şi Hiro-matsu îşi ciuli imediat urechile. Nagoya era un imens oraş-stat, care, până acum, nu se angajase de nici o parte. Doamna ar trebui să fie „invitată” de stareţ să viziteze templul Johji. Să vadă florile de cireş.

— Îndată, spuse Hiro-matsu. Printr-un porumbel călător.

Templul Johji era renumit pentru trei lucruri: aleea cu cireşi, caracterul războinic al călugărilor săi zen-budişti, şi credinţa declarată şi statornică în Toranaga, care, cu ani în urmă, plătise pentru construirea templului şi de atunci

continuase să se ocupe de întreţinerea lui.

— Florile vor fi cam pe trecute, dar ea va fi acolo mâine. Nu mă-ndoiesc că venerabila doamnă are să vrea să stea câteva zile, e aşa de odihnitor acolo. Trebuie să meargă şi nepotul ei, *neh?*

— Nu, doar ea. Altfel „invitaţia" stareţului prea ar bate la ochi. Mai departe: trimiţi un mesaj secret fiului meu, Sudara: „Plec din Osaka în clipa când Consiliul îşi încheie întrunirea, peste patru zile". Trimite-l printr-un curier şi mâine-l întăreşti printr-un porumbel călător.

Dezaprobarea lui Hiro-matsu era vădită.

— Atunci pot să ordon la zece mii de oameni să vină imediat? La Osaka?

— Nu. Oamenii de aici sunt destui. Mulţumesc, bătrân prieten. Cred că am să mă culc acum.

Hiro-matsu se ridică şi-şi dezmorţi umerii. Apoi, în prag:

— Pot să-i dau lui Fujiko, nepoata mea, permisiunea să se omoare?

— Nu.

— Dar Fujiko e samurai, şi ştii cum sunt mamele când e vorba de fii lor. Copilul a fost primul ei născut.

— Fujiko poate să aibă mulţi copii. Ce vârstă are? Optsprezece, cel mult nouăsprezece? Am să-i găsesc un alt soţ.

Hiro-matsu clătină din cap.

— N-o să vrea nici unul. O cunosc prea bine. Dorinţa ei, din adâncul inimii, e să-şi pună capăt vieţii. Vă rog.

— Spune-i nepoatei tale că nu îngădui o moarte fără rost.

În cele din urmă Hiro-matsu se înclină şi dădu să plece.

— Cât crezi c-ar trăi barbarul în închisoarea aia? întrebă Toranaga.

Hiro-matsu nu se întoarse din drum.

— Depinde cât de grozav luptător e.

— Mulţumesc. Noapte bună, Hiro-matsu. Când fu sigur că este singur, spuse încet: Kiri-san?

Uşa interioară se deschise, ea intră şi îngenunche.

— Trimite imediat un mesaj lui Sudara: „Totul e bine". Trimite-l prin porumbei călători. Dă drumul la trei deodată, în zori. La prânz fă acelaşi lucru.

— Da, stăpâne.

Kiri plecă.

Unul din ei trebuie să ajungă, gândi Toranaga. Cel puţin patru vor cădea pradă săgeţilor, iscoadelor sau şoimilor. Dar, dacă Ishido n-a descifrat codul nostru, mesajul nu-i va spune nimic.

Cifrul era foarte secret. Patru oameni îl ştiau. Fiul său cel mare, Noboru; cel de-al doilea fiu al său şi moştenitor, Sudara; Kiri; şi el însuşi. Mesajul însemna: „Nu băga în seamă toate celelalte mesaje. Pune în aplicare Planul Cinci". Aceasta însemna să adune imediat pe toţi conducătorii clanului Yoshi şi sfetnicii lor cei mai apropiaţi şi de încredere, în capitala sa, Yedo, şi să facă mobilizare de război. Cuvântul codificat pentru război era „Cer de Purpură". Asasinarea sau prinderea sa în captivitate făcea inevitabil „Cerul de Purpură" şi declanşa războiul — un atac imediat, fanatic asupra capitalei, Kyoto, condus de Sudara, moştenitorul său, cu *toate* legiunile, spre a pune stăpânire pe acel oraş şi pe împăratul marionetă. Acesta ar fi însoţit de răzmeriţe, plănuite în taină şi până la cel mai mic amănunt, în cincizeci de provincii, care fuseseră pregătite de-a lungul anilor pentru o asemenea împrejurare. Toate locurile, toate trecătorile, oraşele, castelele, podurile fuseseră alese de multă vreme. Erau din belşug şi arme, şi oameni, şi curaj spre a duce planul la îndeplinire.

E un plan bun, gândi Toranaga. Dar are să dea greş dacă nu conduc eu. Sudara va da greş. Nu din lipsă de strădanii, de curaj, de inteligenţă, sau din pricina trădării. Pur şi simplu pentru că Sudara n-are încă destulă experienţă şi destule cunoştinţe şi nu poate să atragă de partea lui destui din *daimyo*-ii independenţi. Şi, de asemeni, din pricina castelului Osaka şi a moştenitorului, Yaemon, care stau în cale, de neînvins — izvor a toată duşmănia şi pizma cu care m-am ales în cei cincizeci şi doi de ani de război.

Războiul lui Toranaga începuse când avea şase ani şi fusese dat ca ostatic în tabăra duşmanului, apoi eliberat, şi din nou prins de alţi duşmani şi luat ca zălog, până ce a ajuns de doisprezece ani. La doisprezece ani condusese prima sa patrulă şi câştigase prima bătălie,

Atâtea bătălii. Nici una pierdută. Dar atâţia duşmani. Şi acum se adună cu toţii laolaltă.

Sudara n-o să izbutească. Tu eşti singurul care ai putea să câştigi cu „Cer de Purpură”, probabil. *Taikō* ar fi reuşit. Dar ar fi mai bine să nu trebuiască să fie pus în aplicare „Cer de Purpură”.

Capitolul 14

Pentru Blackthorne zorii au fost un iad. Era încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un puşcăriaş, preţul fiind o cană de fiertură de ovăz. Amândoi bărbaţii erau goi. Când un deţinut era adus în acest uriaş cvartal de celule de lemn, cu un singur cat, hainele-i erau luate. Un om îmbrăcat ocupa loc mai mult şi în haine se puteau ascunde arme.

Camera întunecată şi sufocantă era lungă de cincizeci de paşi, lată de zece şi ticsită cu japonezi goi, lac de sudoare. Cu greu câte un fir de lumină se filtra printre scândurile şi bârnele din care erau făcuţi pereţii şi tavanul jos.

Blackthorne abia dacă putea să stea în picioare. Pielea-i era tumefiată şi zgâriată de la unghiile rupte ale bărbatului şi de la aşchiile din pereţii de scânduri. În cele din urmă îi dădu o lovitură cu capul peste mutră, îl înşfăcă cu mâinile de gât şi-l izbi cu capul de bârne până omul rămase leşinat. Apoi îi aruncă trupul în lături şi-şi croi drum prin grămada de oameni, şiroind de sudoare, către locul din colţ, pe care-l voise, şi se pregăti pentru un nou atac.

În zori era timpul de masă şi paznicii începuseră să le dea cănile de fiertură de ovăz şi apă prin mica deschizătură din perete. Era prima mâncare şi apă de când fusese băgat aici, ieri, în amurg. Alinierea pentru hrană şi apă fusese neobişnuit de liniştită. Fără disciplină nimeni nu-şi căpăta mâncarea. Apoi bărbatul ăsta ca o maimuţă — nebărbierit, murdar, plin de păduchi — îi arsese una peste rinichi şi-i luase raţia, pe când ceilalţi aşteptau să vadă ce-o să se întâmple. Blackthorne fusese în prea multe încăierări pe mare ca să fie doborât dintr-o lovitură mişelească, aşa că se prefăcuse neajutorat, ca apoi să-i ardă una zdravănă cu piciorul şi lupta începuse. Acum, în colţul lui, Blackthorne văzu, spre uluirea sa, că unul din bărbaţi îi oferea cana cu fiertură de ovăz şi apa pe care le crezuse pierdute. Le luă şi-i mulţumi.

Colţurile erau locurile cele mai căutate. O bârnă era aşezată pe pământ, de-a lungul încăperii, împărţind-o în două. În fiecare parte erau trei şiruri de oameni — două şiruri, unii cu faţa la alţii şi cu spatele spre perete sau bârnă,

iar celălalt rând era între ei. Numai cei slabi şi bolnavi ocupau şirul din centru. Când cei mai puternici din şirurile exterioare voiau să-şi întindă picioarele trebuiau s-o facă peste cei din mijloc.

Blackthorne văzu două cadavre umflate şi pătate de muşte într-unul din şirurile din mijloc. Dar bărbaţii din preajmă, secătuiţi de puteri şi pe moarte, păreau să le ignore.

El nu putea să vadă departe în întunericul înăbuşitor. Lemnul se încinsese deja de la soare. Găleţi-latrină existau dar mirosul era cumplit, pentru că bolnavii făcuseră şi acolo unde stăteau ghemuiţi.

Din când în când paznicii deschideau uşa de fier şi strigau diverse nume. Oamenii se înclinau către ortacii lor şi plecau, dar în curând erau aduşi alţii şi locul se ocupa din nou. Toţi cei închişi păreau să-şi fi acceptat soarta şi încercau, pe cât puteau, să trăiască în pace cu vecinii din imediata apropiere.

Un bărbat de lângă perete începu să vomite. Rapid fu împins în rândul din mijloc şi leşină, sufocat în mare parte sub greutatea picioarelor celorlalţi.

Blackthorne trebui să-şi închidă ochii şi să lupte să-şi înfrângă groaza. Porc de câine ce-mi eşti, Toranaga! Deie cerul să am norocul să te bag aici într-o zi.

Paznici ticăloşi! Seara trecută, când îi porunciseră să se dezbrace, se luptase cu ei cu o deznădejde înverşunată, ştiind că era înfrânt, luptând doar pentru că refuza să se predea fără nici o împotrivire. Şi apoi fusese băgat cu forţa pe uşă.

Erau patru grupuri de astfel de barăci. Se aflau la marginea oraşului, pe un teren pavat, împrejmuit cu ziduri înalte de piatră. Dincolo de ziduri, lângă râu, era un petic de pământ bătătorit, îngrădit cu funii. Acolo se înălţau cinci cruci. Patru bărbaţi goi şi o femeie fuseseră legaţi de încheieturile mâinilor şi de glezne şi răstigniţi pe cruci şi, când Blackthorne trecuse pe-acolo, urmându-şi gărzile-samurai, văzuse călăii cu săbii lungi sfârtecând piepturile victimelor, în vreme ce mulţimea spunea vorbe de batjocură. Apoi cei cinci fuseseră daţi jos şi urcaţi alţi cinci, iar samuraii veniseră în faţă şi le ciopârţiseră leşurile cu săbiile lor lungi, râzând tot timpul.

Lepădăturile dracului şi ticăloşi împuţiţi!

Nebăgat de nimeni în seamă, bărbatul cu care se luptase Blackthorne începea să-şi revină. Zăcea pe rândul din mijloc. Sângele i se închegase pe-o parte a feţei şi nasu-i era făcut zob. Sări brusc la Blackthorne, uitând de oamenii care-i erau în drum.

Blackthorne îl văzu venind în ultimul moment, pară violent lovitura şi-l trânti grămadă la pământ. Puşcăriaşii peste care căzu îl înjurară şi unul din ei, mătăhălos şi cu mutră de buldog, îl lovi zdravăn cu latul palmei peste dreava gâtului. Urmă un zgomot sec şi capul omului atârna ca o cârpă.

Bărbatul cu mutră de buldog apucă de moţul pipernicit capul plin de păduchi şi-l lăsă să cadă. Îşi ridică privirile spre Blackthorne, spuse ceva gutural, zâmbi cu gingiile-i goale, fără dinţi şi înălţă din umeri.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne, abia trăgându-şi sufletul, bucuros că cel care-l atacase n-avusese priceperea lui Mura la luptele fără arme.

— *Namu* meu, Anjin-san, spuse arătând spre sine. Tu?

— *Ah, so desu!* Anjin-san! Buldogul arătă spre el însuşi şi trase aer în piept. Minikui.

— Minikui-san?

— *Hai,* şi adăugă un potop de cuvinte în japoneză.

Blackthorne ridică din umeri obosit.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

— *Ah, so desu!*

Buldogul avu un scurt schimb de cuvinte cu vecinii săi. Apoi ridică din nou din umeri, iar Blackthorne înălţă şi el din umeri şi laolaltă îl luară pe bărbatul mort şi-l puseră lângă celelalte cadavre. Când se întoarseră în colţ, nimeni nu le ocupase locurile.

Mai toţi deţinuţii dormeau sau încercau să doarmă pe apucate. Blackthorne se simţea îngrozitor, murdar şi gata să moară. Nu te speria, îşi spuse, ai cale lungă de mers până a muri... Nu, nu pot trăi multă vreme în iadul ăsta de temniţă. Suntem prea mulţi, claie peste grămadă. O, Doamne, scoate-mă de aici! De ce se-nvârte camera cu mine şi ăla e Rodrigues care se-nalţă plutind din adâncuri cu cleşti, care se mişcă, în loc de ochi? Nu pot să respir. Trebuie să ies de

aici, te rog, te rog, nu mai pune lemne pe foc şi ce faci aici, Croocq, flăcăule, am crezut că te-au lăsat să pleci. Am crezut că te-ai întors în sat, dar acum noi suntem aici, în sat, şi cum am ajuns eu aici? E aşa de frig şi mai e fata aceea, aşa de drăguţă, jos, în port, dar de ce o trag ei cu forţa spre ţărm, samuraiul gol şi Omi, acolo, care râde? De ce jos, pe nisip, apar urme de sânge. Toţi sunt goi, eu sunt gol, şi cotoroanţe, şi săteni, şi copii, şi iată cazanul, şi noi suntem în cazan, şi nu, nu mai puneţi lemne, nu mai puneţi lemne, mă înec în zoaie, o Doamne, o Doamne, o Doamne, mor, mor, mor!

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

Asta e ultima împărtăşanie, şi tu eşti catolic, şi noi toţi suntem catolici, şi tu ai să arzi sau ai să te îneci în urină, şi o să arzi în foc, foc, foc...

Se trezi cu greu din coşmar, răsunându-i în urechi finalul cutremurător şi dătător de pace al ultimei împărtăşanii. Pentru o clipă nu ştiu dacă era treaz sau dormea, pentru că urechile-i neîncrezătoare auzeau din nou binecuvântarea în latină şi ochii-i sceptici vedeau o momâie de european, bătrână, zbârcită, aplecată peste rândul din mijloc, la cincisprezece paşi mai departe. Bătrânul ştirb avea părul lung, murdar, o barbă sură, unghii rupte şi purta o sutană ponosită, jerpelită. Ridică o mână ca o gheară de vultur şi ţinu crucea de lemn deasupra trupului ce se vedea doar pe jumătate. O rază de soare îl lumină pentru o clipă. Apoi închise ochii celui mort, murmură o rugăciune şi-şi ridică privirea. Îl văzu pe Blackthorne holbându-se la el.

— Sfântă Născătoare, eşti aievea au ba? bolborosi omul într-o spaniolă rurală, de rând, făcându-şi semnul crucii.

— Da, răspunse Blackthorne în spaniolă. Cine eşti?

Bătrânul îşi făcu drum pe bâjbâite, mormăind pentru el însuşi. Ceilalţi puşcăriaşi îl lăsară să treacă sau să păşească pe ei sau peste ei, fără să-i zică o vorbă. Se uită lung la Blackthorne cu ochii-i urduroşi, iar faţa-i era plină de negi,

— O Sfântă Fecioară, acest *señor* este aievea. Cine eşti! Eu sunt... eu sunt călugăr... călugărul Domingo... Domingo din Ordinul... Ordinul sacru al sfântului Francisc... Ordinul... Apoi, pentru o vreme, cuvintele lui fură un amestec de japoneză, latină şi spaniolă. Capul i se bălăbănea şi el îşi

ştergea saliva ce i se prelingea necontenit pe barbă. Sunteţi aievea?

— Da, sunt aievea. Blackthorne se ridică în capul oaselor.

Preotul murmură iar un Ave Maria, lacrimile curgându-i de-a lungul obrajilor. Sărută crucea de nenumărate ori şi-ar fi căzut în genunchi dacă ar fi fost loc.

„Buldogul" îşi mişcă vecinul ca să-l trezească. Amândoi se aşezară pe vine şi făcură atâta loc cât să poată sta şi preotul.

— Pe binecuvântatul sfânt Francisc, rugăciunile mi-au fost ascultate. Tu, tu, tu, am crezut că văd o altă arătare, *señor,* o nălucă. Da, duh necurat. Am văzut aşa de multe... aşa de multe... De câtă vreme sunteţi aici? E greu să vezi în întuneric şi ochii mei nu mai sunt buni... De câtă vreme?

— De ieri. Dar tu?

— Nu ştiu, *señor.* De multă vreme. Am fost adus în septembrie, era în anul Domnului nostru o mie cinci sute nouăzeci şi opt.

— Acum suntem în mai. O mie şase sute.

— O mie şase sute?

Un geamăt de durere îi abătu atenţia călugărului. Se ridică şi-şi croi drum peste trupuri ca un păianjen, mângâind pe unul aici, încurajând pe altul dincolo, într-o japoneză fluentă. Nu-l putu găsi pe muribund, aşa că-şi rosti rugăciunile pe un glas monoton către partea aceea a încăperii şi binecuvântă pe toată lumea, dar nimeni nu se sinchisi.

— Vino cu mine, fiule.

Fără să aştepte, călugărul înaintă cu greu prin încăpere, peste grămada de oameni, prin întuneric. Blackthorne şovăi, nevoind să-şi părăsească locul. Apoi se ridică şi-l urmă. După zece paşi se uită în urmă. Locul lui dispăruse. Părea de necrezut ca el să fi fost vreodată acolo.

Continuă să meargă de-a lungul chiţimiei. În colţul din extremitatea cealaltă, să nu-ţi crezi ochilor, era un loc gol. Doar atât cât să se poată lungi un om mărunt. Acolo erau câteva oale, câteva castronaşe şi o rogojină de paie veche de când lumea.

Părintele Domingo păşi printre trupuri, în spaţiul liber, şi-i făcu semn să vină. Japonezii din jur îl priviră în tăcere pe

Blackthorne, lăsându-l să treacă.

— Ei sunt turma mea, *señor.* Toţi sunt fiii mei întru binecuvântatul Domnul nostru Isus. Am convertit atâţia aici! Acesta e John şi iată-i pe Mark şi Methuselah... Preotul se opri să-şi tragă sufletul. Sunt atât de obosit. Obosit... Eu... trebuie, eu trebuie... Cuvintele i se pierdură şi adormi.

În amurg li se aduse mai multă hrană. Când Blackthorne dădu să se ridice, unul din japonezii din apropiere îi făcu semn să stea pe loc şi-i aduse un castron plin-ochi. Un altul îl bătu uşor pe preot pe umăr să-l trezească, oferindu-i hrana.

— *Iyé,* spuse bătrânul, clătinând din cap, cu un zâmbet pe faţă şi puse înapoi castronul cu mâncare în mâinile bărbatului.

— *Iyé,* Farddah-sama.

Preotul se lăsă înduplecat şi mâncă puţin, apoi se sculă, încheieturile trosnindu-i, şi dădu castronul său unuia din rândul din mijloc. Bărbatul acesta îşi atinse fruntea de mâna preotului, iar el îl binecuvântă.

— Sunt aşa de bucuros să văd pe unul de-al meu, spuse preotul, cu vocea-i groasă şi şuierătoare de ţăran, şi se aşează iar lângă Blackthorne. Făcu un gest vag cu mâna spre celălalt capăt al celulei: Unul din turma mea mi-a spus că aţi folosit cuvântul „pilot", „anjin". *Señor,* sunteţi pilot?

— Da.

— *Señor,* mai sunt şi alţii din echipaj aici?

— Nu, sunt singur. De ce te afli aici?

— *Señor* sunteţi singur... aţi venit din Manila?

— Nu. Până acum n-am mai fost niciodată în Asia, spuse Blackthorne cu grijă, într-o spaniolă excelentă.

Aceasta a fost prima mea călătorie ca pilot. Am vrut să ies în lume. De ce te afli aici?

— Iezuiţii m-au băgat, fiule. Iezuiţii şi minciunile lor împuţite. *Señor* aţi vrut să ieşiţi în lume? Nu sunteţi spaniol, nu, nici portughez?... Călugărul se uită atent şi suspicios, iar Blackthorne fu învăluit de respiraţia lui urât mirositoare. Nava a fost portugheză? Spuneţi adevărul, juraţi!

— Nu, părinte. N-a fost portugheză. Jur!

— O, Doamne, îţi mulţumesc. Vă rog, *señor,* iertaţi-mă. Îmi era teamă... sunt bătrân, prost şi bolnav. Nava a fost

spaniolă, dar de unde? Sunt aşa de bucuros. *Señor,* de unde sunteţi de loc? Flandra spaniolă? Sau ducatul de Branderburg poate? Din vreuna din provinciile noastre din Imperiul german? O, e aşa de bine să vorbesc iar în binecuvântata mea limbă de acasă! *Señor,* aţi naufragiat ca noi? Şi apoi aţi fost aruncat mişeleşte în această închisoare, acuzat pe nedrept de diavolii de iezuiţi? Fie blestemaţi şi Domnul să le-arate greşelile ticăloşiei lor! Ochii îi străluceau de înverşunare. *Señor* aţi spus că n-aţi mai fost niciodată până acum în Asia?

— Da.

— Dacă n-aţi mai fost până acum în Asia, înseamnă că sunteţi ca un prunc aruncat în sălbăticie. Da, sunt aşa multe de spus! *Señor,* ştiţi că iezuiţii sunt negustori, contrabandişti de arme şi cămătari? Că ei controlează tot negoţul de aici şi tot negoţul cu China? Că transportul anual cu Corabia Neagră are preţ de un milion în aur? Că ei l-au forţat pe Sanctitatea sa, Papa, să le dea putere deplină asupra Asiei, lor şi slugilor lor, portughezii? Că toate celelalte religii sunt interzise aici? Că iezuiţii fac negoţ cu aur, vânzând şi cumpărând pentru câştig... pentru ei înşişi şi pentru păgâni — împotriva ordinelor directe ale Sanctităţii sale, Papa Clement, ale regelui Filip şi împotriva legilor acestei ţări? Că aduc pe ascuns arme în Japonia pentru regii creştini de aici, pe care-i aţâţă la răzvrătire? Că se amestecă în politică şi codoşesc pentru regi, mint şi înşeală şi depun mărturii false împotriva noastră! Că însuşi Părintele lor Superior a trimis un mesaj secret viceregelui nostru spaniol din Luzon, rugându-l ca să cucerească ţara conchistadorii şi au cerut o invazie spaniolă ca să acopere mai multe greşeli de-ale portughezilor. Toate necazurile noastre pornesc de la ei, *señor.* Iezuiţii sunt cei care mint şi înşeală şi răspândesc otravă împotriva Spaniei şi preaiubitului nostru rege, Filip! Minciunile lor m-au băgat pe mine aici şi au făcut ca douăzeci şi şase de sfinţi călugări să fie torturaţi! Ei cred că eu nu pricep, doar pentru că am fost cândva ţăran... dar eu ştiu să scriu şi să citesc, *señor,* ştiu să scriu şi să citesc! Am fost unul din secretarii Excelenţei sale, viceregele. Ei cred că noi, franciscanii, nu înţelegem... Aici trecu iar pe o

amestecătură bombastică de spaniolă şi latină.

Lui Blackthorne îi revenise curajul şi curiozitatea-i fusese aţâţată de spusele preotului. Ce arme? Ce aur? Ce negoţ? Ce Corabie Neagră? Un milion? Ce invazie? Ce regi creştini?

Nu-i înşeli tu încrederea sărmanului bătrân? se întrebă. El te crede prieten, nu duşman.

Nu l-am minţit.

Dar n-ai dat de înţeles că-i eşti prieten?

I-am răspuns deschis.

Dar nu i-ai dat nici-o lămurire despre tine?

Nu.

Asta e corect?

Asta e legea de căpătâi ca să supravieţuieşti în ape duşmane: nu dai nimic de bună voie.

Valul de furie al călugărului luă proporţii. Japonezii din jur se mişcară neliniştiţi. Unul din ei se ridică, îl mişcă uşor pe preot şi-i vorbi. Treptat călugărul Domingo îşi ieşi din criză, ochii i se limpeziră. Se uită spre Blackthorne, recunoscându-l, răspunse japonezului şi îi potoli pe ceilalţi.

— Cer iertare, *señor,* spuse cu respiraţia tăiată. Ei... ei au crezut că sunt furios pe... pe Domnia ta, *señor.* Dumnezeu să-mi ierte furia prostească! A fost doar... *que va,* iezuiţii vin din iad, laolaltă cu ereticii şi păgânii. Pot să vă spun multe despre ei. Călugărul îşi şterse saliva de pe bărbie şi încercă să se calmeze. Îşi apăsă pieptul să-şi aline durerea. Ce spuneaţi *señor*? Nava a fost aruncată pe ţărm?

— Da. Într-un fel. Am fost aruncaţi pe ţărm, spuse Blackthorne. Îşi întinse picioarele cu grijă. Oamenii care priveau şi ascultau îi făcură mai mult loc. Unul se ridică şi-i făcu semn să se lungească. Mulţumesc, îi spuse imediat. O, cum se spune „mulţumesc”, părinte?

— *Domo.* Uneori spui *arigato.* O femeie trebuie să fie foarte politicoasă, *señor.* Ea spune *arigato goziemashita.*

— Mulţumesc. Cum îl cheamă? Blackthorne arătă spre omul care se ridicase.

— Ăsta e Gonzales.

— Dar care e numele lui japonez?

— A, da? El e Akabo. Dar asta înseamnă „hamal”, *señor.* Ei n-au nume. Doar samuraii au nume.

— Cum?

— Numai samuraii au nume, nume de familie şi nume mic. E legea lor, *señor.* Toţi ceilalţi trebuie să se descurce cu ceea ce sunt: hamal, pescar, bucătar, gâde, ţăran şi toate celelalte. Fiii şi fiicele sunt cel mai adesea Prima Fiică, A Doua Fiică şi aşa mai departe. Uneori îl numesc pe un bărbat „pescarul care locuieşte lângă ulm" sau „pescarul care nu vede bine". Călugărul ridică din umeri şi-şi înăbuşi un căscat. Japonezilor de rând nu li se îngăduie să aibă nume. Târfele îşi dau singure nume, cum ar fi: Crap, sau Lună, sau Petală, sau Ţipar, sau Stea. E ciudat, *señor,* dar asta e legea lor. Noi le dăm nume creştine, nume adevărate, când îi botezăm şi le aducem mântuirea sufletelor şi cuvântul Domnului... Vorbele i se pierdură şi adormi.

— *Domo,* Akabo-san, îi spuse Blackthorne hamalului.

Omul zâmbi timid, se înclină şi trase aer în piept.

Mai târziu călugărul se trezi, spuse o rugăciune scurtă şi o luă de la capăt:

— Doar de ieri, aţi spus, *señor*? Aţi venit aici doar de ieri? Ce s-a întâmplat?

— Când am acostat, era acolo un iezuit, spuse Blackthorne. Dar tu, părinte, spuneai că ei te-au acuzat? Ce s-a întâmplat cu tine şi corabia ta?

— Corabia noastră? *Señor,* aţi întrebat de corabia noastră? Veneaţi din Manila ca noi? Sau... o, ce prost sunt! Îmi amintesc acum, *señor...* aţi plecat de acasă în lume. Şi n-aţi mai fost niciodată în Asia. Pe bunul Dumnezeu, e aşa de bine să mai stau de vorbă cu un om civilizat, în binecuvântata mea limbă maternă! *Que va,* a trecut atâta vreme. Capul mă doare, mă doare, *señor.* Corabia noastră? Noi ne îndreptam, în sfârşit, spre casă. Veneam din Manila la Acapulco, în ţara lui Cortes, în Mexic şi de acolo, pe uscat, la Vera Cruz. Mai departe, o altă corabie ne ducea peste Atlantic şi, în cele din urmă, am fi ajuns *acasă.* Satul meu este pe lângă Madrid. Se cheamă Santa Veronica. De patruzeci de ani sunt plecat, *señor.* În Lumea Nouă, în Mexic şi în Filipine. Totdeauna cu glorioşii noştri conchistadori, Dumnezeu să-i ocrotească! Am fost în Luzon, când l-am nimicit pe regele de acolo, un păgân, Lumalon, şi am cucerit Luzonul. Aşa am adus

cuvântul Domnului în Filipine. Mulţi dintre convertiţii noştri japonezi au luptat alături de noi, chiar de atunci, *señor.* Ce luptători! Asta a fost în 1575. Sfânta biserică a prins bine rădăcini acolo, fiule, şi nu s-a văzut niciodată nici picior de iezuit împuţit sau de portughez. Eu venisem în Japonia de aproape doi ani, apoi a trebuit să plec iar la Manila, când ne-au trădat iezuiţii.

Călugărul se opri şi închise ochii furat de somn. Mai târziu se trezi iar şi, aşa cum fac uneori bătrânii, continuă de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Nava mea a fost marele galion *San Felipe.* Transportam o încărcătură de mirodenii, aur, argint şi monezi în valoare de un milion şi jumătate de *pesos.* O furtună năprasnică ne-a luat şi ne-a aruncat pe ţărm, la Shikoku. Nava noastră şi-a sfărâmat pupa într-un banc de nisip

— În cea de a treia zi —, dar până atunci noi deja descărcasem lingourile şi mai toată încărcătura. Apoi mi s-a spus că totul este pus la popreală de însuşi *taikō,* că eram piraţi şi... Se opri, făcându-se brusc linişte.

Uşa de fier a celulei se deschise.

Paznicii începură să strige nume de pe o listă. Buldogul, bărbatul care se împrietenise cu Blackthorne, fu printre cei strigaţi. Ieşi fără să se uite înapoi. Fu strigat şi unul din oamenii din grupul călugărului, Akabo. Akabo îngenunche în faţa călugărului, care-l binecuvântă şi făcu semnul crucii deasupra lui şi-i dădu repede ultima împărtăşanie. Omul sărută crucea şi plecă.

Uşa se închise din nou.

— Au să-l execute? întrebă Blackthorne.

— Da, Golgota lu-i este dincolo de uşă. Fie ca Dumnezeu să-i ia repede sufletul şi să-l primească în împărăţia Lui.

— Ce-a făcut omul ăsta?

— A încălcat legea, legea lor, *señor.* Japonezii sunt un popor simplu. Şi foarte sever. Ei, cu adevărat, au o singură pedeapsă: moartea. Pe cruce, prin ştrangulare sau prin decapitare. Pentru dat foc cu gând anume îi aşteaptă moartea pe rug. Aproape că n-au alte pedepse — surghiun, uneori, tăierea părului la femei, câteodată. Dar — bătrânul oftă —, dar mai întotdeauna pedeapsa e moartea.

— Ai uitat temniţa.

Absent, călugărul îşi scărpină cu unghiile coaja rănilor de pe braţ.

— Nu face parte din pedepsele lor, fiule. Pentru ei, închisoarea e doar un loc vremelnic unde-l ţin pe om până-i hotărăsc soarta. Aici vin doar vinovaţii. Doar pentru foarte scurt timp.

— Asta-i fără noimă. Dar cu tine ce-i? Eşti aici de un an, aproape de doi.

— Într-o bună zi au să vină şi după mine, ca după toţi ceilalţi. Acesta nu e decât un loc de zăbavă între iadul de pe pământ şi gloria vieţii veşnice.

— Nu te cred.

— Nu te teme, fiule. Asta e voia Domnului. Eu sunt aici şi pot să-ţi ascult confesiunea, *señor,* să-ţi dau dezlegarea de păcate şi să fii fără prihană; gloria vieţii eterne nu e nici la o sută de paşi de la uşa aceea. Ai dori, *señor,* să-ţi ascult acum confesiunea?

— Nu, nu, mulţumesc. Nu acum. Blackthorne privi spre uşa de fier. A încercat vreodată cineva să scape de aici?

— De ce-ar face-o? Nu ai unde să fugi, nu ai unde să te ascunzi. Legile sunt foarte aspre. Cine ajută un puşcăriaş fugit sau pe un om care face o crimă... Arătă vag spre uşa magherniţei. Gonzales — Akabo — omul care a plecat. El e un *kaga.* Mi-a povestit...

— Ce e un *kaga*?

— O, hamali, *señor,* bărbaţi care duc palanchine sau o lectică mai mică, ce seamănă cu un hamac ce se balansează pe o prăjină purtată de doi oameni. El ne-a povestit că tovarăşul lui a furat o eşarfă de mătase de la un client, bietul om, şi, pentru că el însuşi n-a dezvăluit furtul, trebuie să plătească şi el cu viaţa. *Señor,* poţi să mă crezi, să încerci să fugi sau chiar să ajuţi pe cineva să fugă, ar însemna să-ţi pierzi viaţa, a ta şi a familiei tale. Ei sunt foarte aspri, *señor.*

— Atunci toţi merg la moarte ca oile?

— N-au de ales. Este voia Domnului.

Nu te înfuria şi nu te pierde cu firea, se preveni Blackthorne. Fii calm. Te poţi gândi la o cale. Nu tot ce spune preotul e adevărat. El e ţicnit. Cine n-ar fi, după atâta

amar de vreme?

— Închisorile astea sunt noi pentru ei, *señor*, spunea călugărul. *Taikō* a înfiinţat închisorile aici, acum câţiva ani, aşa povestesc ei. Înaintea lui, n-a existat nici una. Mai demult, când omul era prins, îşi mărturisea vina şi era executat.

— Şi dacă nu mărturisea?

— Fiecare mărturiseşte: cu cât mai curând, cu atât mai bine, *señor.* Şi la noi este la fel dacă eşti prins.

Călugărul dormi puţin, scărpinându-se în somn şi bolborosind. Când se trezi, Blackthorne întrebă:

— Spune-mi, te rog, părinte, cum au pus blestemaţii de iezuiţi un slujitor de-al Domnului în bârlogul ăsta nenorocit?

— Nu-s multe de spus şi totuşi destule. După ce oamenii lui *taikō* au venit şi ne-au luat toate lingourile şi bunurile, căpitanul nostru general a ţinut morţiş să mergem în capitală să protestăm. Nu aveau nici un temei să ni le ia. Nu eram noi slujitorii celei mai ilustre maiestăţi catolice, regele Filip al Spaniei, conducătorul celui mai mare şi mai bogat imperiu din lume? Nu le eram noi prieteni? N-a rugat *taikō* Manila spaniolă să facă negoţ direct cu Japonia, să distrugă monopolul împuţiţilor de portughezi? Totul n-a fost decât o greşeală, confiscarea. N-avea cum să nu fie.

Eu am mers cu căpitanul nostru general, pentru că ştiam puţină japoneză — nu multă pe vremea aceea. *Señor, San Felipe* se împotmolise şi eşuase în octombrie 1597. Iezuiţii — unul se numea părintele Martin Alvito — au avut îndrăzneala să se ofere să negocieze pentru noi, acolo, în Kyoto, capitala. Neobrăzare! Părintele nostru Superior, franciscan, călugărul Braganza, era în capitală şi el era ambasador — un ambasador adevărat din Spania, la curtea lui *taikō!* Preafericitul călugăr Braganza se afla acolo, în capitală, în Kyoto, de cinci ani, *señor.* Chiar *taikō* însuşi îl rugase pe viceregele nostru din Manila să trimită în Japonia călugări franciscani şi un ambasador. Aşa că a venit preasfinţitul călugăr Braganza. Şi noi, *señor,* cei de pe *San Felipe,* ştiam că el avea să fie crezut, nu ca iezuiţii.

După multe, foarte multe zile de aşteptare, *taikō* ne-a primit — era un bărbat scund, firav, urât, *señor* — iar noi ne-

am cerut înapoi lucrurile şi o altă navă, sau o transbordare, pentru care căpitanul nostru general s-a oferit să plătească cu vârf şi îndesat. Întrevederea a mers bine, am crezut noi, şi *taikō* ne-a trimis acasă. Ne-am dus la mânăstirea noastră din Kyoto şi am adăstat. Apoi, de-a lungul lunilor următoare, cât am aşteptat hotărârea lui, am continuat să aducem cuvântul Domnului printre barbari. Ne ţineam slujbele în văzul tuturor, nu ca hoţii pe furiş, noaptea, cum fac iezuiţii. Vocea părintelui Domingo era plină de dispreţ. Noi ne ţineam obiceiurile şi portul, n-am mers mascaţi în preoţi băştinaşi, aşa cum fac ei. Noi am adus cuvântul Domnului oamenilor de rând, nevolnicilor, bolnavilor şi săracilor, nu ca iezuiţii, care se-nsoţesc doar cu prinţii. Congregaţia noastră a crescut. Aveam un spital pentru leproşi, propria noastră biserică, iar turma noastră a propăşit, *señor.* Din cale afară. Eram gata-gata să convertim pe mulţi dintre regii lor şi apoi, într-o bună zi, am fost trădaţi.

Într-o zi, în ianuarie, noi, franciscanii, am fost aduşi cu toţii în faţa judelui şi acuzaţi, sub sigiliul personal al lui *taikō, señor,* acuzaţi că le-am încălcat legile, le-am tulburat pacea şi am fost condamnaţi la moarte prin crucificare. Noi eram patruzeci şi trei. Bisericile noastre de pe întreg cuprinsul ţării urmau să fie distruse, toate congregaţiile noastre spulberate în patru vânturi — cele franciscane, nu iezuite, *señor.* Numai ale noastre, *señor.* Fusesem acuzaţi pe nedrept. Iezuiţii otrăviseră urechile lui *taikō,* precum că noi suntem conchistadori, că vrem să cotropim aceste meleaguri, când, de fapt, iezuiţii l-au rugat pe Excelenţa sa, viceregele nostru, să trimită o armată din Manila. Am văzut cu ochii mei scrisoarea! De la Părintele lor Superior! Ei sunt diavoli, care zic că slujesc biserica şi pe Dumnezeu, dar nu se slujesc decât pe ei înşişi. Sunt însetaţi de putere, putere cu orice preţ. Se ascund în spatele sărăciei şi pioşeniei, dar, pe din dos, se hrănesc ca nişte regi şi adună averi. *Que va, señor,* adevărul e că au fost pizmaşi pe congregaţiile noastre, pe biserica noastră, pe adevărul şi felul nostru de viaţă. *Daimyo-ul* de Hizen, *don* Francisco — numele lui japonez e Harima Tadao, dar a fost botezat *don* Francisco — a pus vorbă pentru noi. El e ca un rege, toţi *daimyo*-ii sunt un fel de regi,

iar el e franciscan şi a pus o vorbă bună pentru noi, dar fără nici un folos.

În cele din urmă, douăzeci şi şase au fost martirizaţi, Şase spanioli, şaptesprezece dintre învăţăceii noştri japonezi şi alţi trei. Preafericitul Braganza a fost unul dintre ei şi, printre învăţăcei, au fost trei băieţi. O, *señor,* în ziua aceea credincioşii au fost cu miile acolo. Cincizeci, o sută de mii de oameni au privit sfântul martiriu de la Nagasaki, aşa mi s-a povestit. Era o zi geroasă de februarie, într-un an plin de amărăciuni. A fost anul cutremurelor şi taifunurilor, al apelor ieşite din matcă, a fost furtună şi foc, când mâna Domnului s-a lăsat necruţătoare asupra Marelui Ucigaş şi i-a făcut pulbere chiar şi uriaşul lui castel, Fushimi, când El a cutremurat din temelii pământul. A fost înfricoşător, dar şi minunat de privit, Degetul Domnului pedepsind păgânii şi păcătoşii.

Aşa că au fost torturaţi, *señor,* şase spanioli cinstiţi. Turma şi biserica noastră s-au risipit, iar spitalul a fost închis. Faţa bătrânului era istovită. Eu... eu am fost unul dintre cei aleşi pentru martiriu, dar... dar n-a fost să fie cinstea mea. Ne-au pus să mărşăluim din Kyoto şi, când am ajuns în Osaka, ne-au dus pe câţiva dintre noi la una din mânăstirile noastre de aici şi ceilalţi... la ceilalţi li s-a tăiat câte o ureche, apoi i-au perindat pe străzi ca pe nişte criminali de rând. După asta, blagoslovіţii fraţi au fost puşi să meargă spre apus. Timp de o lună. Slăvita lor călătorie s-a terminat pe un deal numit Nishizaki, care străjuia marele port Nagasaki. L-am rugat pe samurai în genunchi să mă lase cu ei, dar, *señor,* el mi-a poruncit să mă-ntorc la misiune, aici, în Osaka. Fără nici un temei. Şi apoi, câteva luni mai târziu, am fost puşi în această temniţă. Eram trei, cred că trei, dar eu eram singurul spaniol. Ceilalţi erau noi convertiţi, fraţi de-ai noştri, japonezi. Câteva zile mai târziu, paznicii le-au strigat numele. Dar numele meu nu l-au strigat niciodată. Poate că e voia Domnului, *señor,* sau poate că împuţiţii ăia de iezuiţi m-au lăsat în viaţă doar ca să mă chinuiască — ei, care mi-au luat bucuria martiriului laolaltă cu ceilalţi fraţi. E greu, *señor,* să fii liniştit. Foarte greu...

Bătrânul călugăr închise ochii, se rugă şi plânse până

adormi.

Oricât îşi dorea Blackthorne, nu putea să doarmă, deşi se făcuse noapte. Pielea-l mânca din pricina păduchilor. Capul i se învălmăşea de groază.

Ştia, cu o claritate teribilă, că nu era nici o cale să scape de aici. Era copleşit de zădărnicie şi se simţea la un pas de moarte. În toiul nopţii spaima-l birui şi, pentru prima oară în viaţa lui, se dădu bătut şi plânse.

— Da, fiule, murmură călugărul. Ce este?

— Nimic, nimic, spuse Blackthorne, inima bătându-i cu putere în piept. Culcă-te.

— N-ai de ce te teme. Toţi suntem în mâinile Domnului, spuse călugărul şi se culcă iar.

Groaza cea mare îl părăsi pe Blackthorne. În locul ei rămase o spaimă cu care se putea trăi. Am să ies într-un fel de aici, îşi spuse, încercând să se mintă.

În zori li se aduse mâncare şi apă. Acum Blackthorne se simţea mai puternic. E o prostie să te dai bătut aşa, se mustră singur. O tâmpenie, o slăbiciune şi un lucru foarte periculos. Să nu mai faci asta din nou, c-o să te distrugi, o să-nnebuneşti şi sigur ai să mori. Au să te pună în rândul al treilea şi ai să mori. Fii atent, ai răbdare şi supraveghează-te.

— Cum te simţi azi, *señor*?

— Bine, mulţumesc, părinte. Dar tu?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Cum spun asta în japoneză?

— *Domo, genki desu.*

— *Domo, genki desu.* Părinte, ieri vorbeai despre Corăbiile Negre portugheze... Cum arată? Ai văzut vreuna?

— O, da, *señor.* Sunt cele mai mari nave din lume, aproape de două mii de tone. Trebuiesc nu mai puţin de două sute de marinari şi muşi ca să manevreze una, *señor,* şi, cu echipaj şi călători, ar fi cu totul aproape o mie de suflete. Mi s-a spus că aceste corăbii navighează bine cu vântul din pupa, dar se mişcă anevoie cu vântul din travers.

— Câte tunuri au?

— Uneori douăzeci sau treizeci, pe trei punţi.

Părintele Domingo era bucuros să răspundă la întrebări,

să vorbească şi să povăţuiască, iar Blackthorne era tot atât de bucuros să asculte şi să înveţe. Cunoştinţele dezlânate ale călugărului erau de nepreţuit şi nu la îndemâna oricui.

— Nu, *señor,* spunea el acum. *Domo* înseamnă mulţumesc şi *dozo,* te rog. Apă se spune *mizu.* Totdeauna să-ţi aminteşti că japonezii pun mare preţ pe bunele purtări şi tipic. Odată, când eram în Nagasaki... Of, de-aş avea cerneală, o pană şi hârtie! A, ştiu, uite, scrie cuvintele în ţărână, asta are să te-ajute să le ţii minte...

— *Domo,* spuse Blackthorne. Apoi, după ce memoră încă vreo câteva cuvinte, întrebă: De câtă vreme sunt portughezii aici?

— O, ei au descoperit pământul ăsta în 1542, *señor,* anul în care m-am născut eu. Au fost trei bărbaţi, da Mota, Peixoto şi celălalt nume nu pot să mi-l amintesc. Toţi erau negustori portughezi care făceau negoţ pe coastele Chinei, într-o joncă chinezească, dintr-un port din golful Siam. *Señor,* aţi fost în Siam?

— Nu.

— O, sunt multe de văzut în Asia. Aceşti bărbaţi făceau negoţ, dar au fost prinşi de o mare furtună, un taifun, şi-au fost abătuţi de la drumul lor, şi au acostat cu bine la Tanegashima, în Kyushu. Atunci a fost pentru prima oară când un european a pus piciorul pe pământul Japoniei şi imediat a început negoţul. Câţiva ani mai târziu, Francis Xavier, unul dintre fondatorii ordinului iezuit, a ajuns aici. Asta a fost în 1549... un an greu pentru Japonia, *señor.* Dacă ar fi fost primul unul din fraţii noştri, atunci am fi moştenit noi acest pământ, nu portughezii. Francis Xavier a murit trei ani mai târziu în China, singur şi părăsit... Señor v-am spus că deja se află un iezuit la curtea împăratului Chinei, într-un loc care se cheamă Beijing?... O, trebuie să vezi Manila, *señor,* şi Filipinele! Noi avem patru catedrale, şi aproape trei mii de conchistadori, şi şase mii de soldaţi japonezi răspândiţi în insule, şi trei sute de fraţi...

Mintea lui Blackthorne era burduşită cu fapte, cu multe cuvinte şi expresii japoneze. Începu să întrebe despre viaţa din Japonia, despre *daimyo* şi samurai, despre negoţ şi Nagasaki, despre război şi pace, despre iezuiţi şi franciscani,

despre portughezii din Asia şi despre Manila spaniolă şi cât mai multe despre Corabia Neagră, care pleca anual din Macao. Trei zile şi trei nopţi Blackthorne a rămas cu părintele Domingo. A întrebat, şi a ascultat, şi a învăţat, şi a avut nopţi de coşmar. Se trezea şi punea din nou întrebări ca să afle cât mai multe.

Apoi, în a patra zi, a fost strigat numele său:

— Anjin-san!

Capitolul 15

În tăcerea desăvârşită, Blackthorne se ridică în picioare.

— Spovedania, fiule, spune-o repede.

— Eu... eu nu cred... eu...

Cu mintea înceţoşată, Blackthorne îşi dădu seama că vorbea englezeşte, aşa că-şi strânse buzele şi începu să meargă. Călugărul o porni în grabă în urma lui, crezând că vorbele fuseseră în olandeză sau germană; îl prinse de mână şi înaintă, poticnindu-se alături de el.

— Repede, *señor.* Îţi voi da dezlegarea de păcate. Fă-o degrabă, pentru nemurirea sufletului tău. Spune-o iute, pentru că numai în faţa Domnului, *señor,* mărturiseşti toate păcatele trecute şi de azi...

Erau lângă uşa de fier acum şi, călugărul se agăţa de Blackthorne cu o putere surprinzătoare.

— Spune-o acum! Dumnezeu o să te aibă în pază!

Blackthorne îi îndepărtă braţul şi spuse răguşit în spaniolă:

— Du-te cu Dumnezeu, părinte.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Ziua era incredibil de răcoroasă şi plăcută, norii şerpuiau, purtaţi de un vânt uşor ce adia dinspre sud-est.

Trase adânc în piept aerul curat şi binecuvântat, iar sângele îi clocoti în vine. Setea de viaţă puse stăpânire pe ei.

În curte erau numeroşi puşcăriaşi goi, şi alături de ei, un reprezentant al autorităţilor, precum şi temniceri cu suliţe, *eta,* şi un grup de samurai. Slujbaşul era îmbrăcat într-un chimonou sobru şi peste el o haină de ceremonii cu umeri largi, drepţi, ca nişte aripi, purtând pe cap o pălărie mică, de culoare închisă. Acest bărbat stătea în faţa primului puşcăriaş, citind de pe un sul delicat de hârtie, şi, când termină, fiecare se porni abia târându-şi paşii după grupul lui de temniceri către porţile mari ale curţii. Blackthorne era ultimul. Spre deosebire de ceilalţi, lui i s-a dat fâşia de pânză de pus în brâu, un chimonou de bumbac şi saboţi în curele. Paznicii lui erau samurai.

Hotărâse s-o ia la sănătoasa imediat ce iese pe poartă, dar cu cât se apropiau, samuraii se strânseră în jurul lui şi-l

încercuiră. Ajunseră la poartă în grup compact. Era o mulţime de privitori, îmbrăcaţi curat şi îngrijit, cu umbrele de soare galbene, aurii şi roşii ca focul. Un bărbat deja fusese legat pe cruce şi crucea se înălţa profilându-se pe cer. Lângă fiecare cruce aşteptau doi *eta* cu suliţe lungi, strălucind în soare.

Blackthorne îşi încetini pasul. Samuraii se strânseră şi mai mult în jurul lui, grăbindu-l. Gândi paralizat că ar fi mai bine să moară acum, repede, aşa că-şi încordă mâna pregătindu-se să se năpustească spre cea mai apropiată sabie. Dar nu mai avu când, pentru că samuraii se îndepărtară de locul de execuţie, pornind-o în direcţia străzilor ce duceau către oraş şi castel.

Blackthorne aşteptă, cu respiraţia aproape oprită, voind să fie sigur. Trecură prin mulţimea ce se trăgea la o parte şi se înclina, apoi ajunseră în stradă. Acum nu se mai putea înşela.

Blackthorne simţi că prinde iar viaţă.

Când putu să vorbească spuse: „Unde mergem?”, fără să-i pese că vorbele n-aveau să-i fie înţelese sau că erau în engleză. Blackthorne parcă plutea. Paşii de-abia i-atingeau pământul, curelele încălţărilor nu-i mai erau incomode, chimonoul nu-l mai supăra. De fapt, te simţi chiar bine în el, gândi. Puţin răcoros, poate, dar, pe o zi frumoasă ca asta, e exact îmbrăcămintea cea mai nimerită pentru dunetă!

— Pe Dumnezeul meu, e minunat să vorbeşti din nou englezeşte, le spuse el samurailor. Zău că am crezut că sunt un om mort. Asta e cea de a opta viaţă ce mi s-a dus. Ştiaţi voi asta, fârtaţilor? Acum nu mi-a mai rămas decât una. Ei bine, n-are importanţă! Piloţii au zece vieţi, cel puţin aşa spunea Alban Caradoc.

Samuraii păreau tot mai sâcâiţi de vorbăria lui de neînţeles.

Potoleşte-te, îşi spuse. Nu-i face să se apropie mai mult de tine.

Acum îşi dădu seama că toţi samuraii erau în uniforme gri. Oamenii lui Ishido. Îl întrebase pe părintele Alvito numele bărbatului care se înfrunta cu Toranaga. Alvito spusese „Ishido”. Asta fusese chiar înainte de a i se ordona să se ridice şi apoi fusese luat. Toate uniformele gri sunt oamenii

lui Ishido? Aşa cum cei din maro sunt oamenii lui Toranaga?

— Unde mergem? Acolo? Arătă spre castelul care se înălţa ameninţător deasupra oraşului. Acolo, *hai?*

— *Hai.*

Conducătorul încuviinţă din capu-i ca o ghiulea, cu barba sură.

Ce vrea Ishido de la mine? se întrebă Blackthorne.

Conducătorul o coti pe o altă stradă, îndepărtându-se tot mai mult de port. Atunci îl văzu, era un bric mic, portughez, cu pavilionul albastru cu alb fluturând în vânt. Zece tunuri pe puntea principală şi tunuri cu ghiulele de douăzeci de livre la prora şi pupa. *Erasmus* ar putea să-l ia cu uşurinţă, îşi spuse Blackthorne. Ce-o fi cu echipajul meu? Ce-or fi făcând acolo, în sat? Zău c-aş vrea să-i văd. Atunci am fost atât de bucuros să-i părăsesc şi să mă întorc la casa mea, unde Onna... Haku... casa era a lui... cum îl chema? A, da, Mura-san. Şi ce-i cu fata, cea din aşternutul meu de pe duşumea şi cealaltă, frumuseţea aceea îngerească, care stătea de vorbă în ziua aceea cu Omi-san? Cea care mi-a apărut în vis, care era şi ea în cazan.

Dar de ce-ţi aminteşti toate aiurelile astea? îţi slăbesc judecata.

„Trebuie să ai minte zdravănă, ca să supravieţuieşti pe mare”, îi spusese Alban Caradoc. Bietul Alban.

De atâţia ani Alban Caradoc îi apăruse întotdeauna aşa de impunător şi asemeni unui zeu, atotştiutor, atotvăzător. Dar el murise în chinuri cumplite. Fusese în cea de a şaptea zi a Armadei. Blackthorne comanda o corabie de o sută de tone, echipată cu căngi, care transporta din Portsmouth arme, praf de puşcă, ghiulele şi hrană pentru galioanele de război ale lui Drake din apele oraşului Dover, în timp ce ele hărţuiau şi se năpusteau asupra flotei duşmane, care lupta cu înverşunare croindu-şi drum spre Dunkerque, unde se aflau legiunile spaniole, aşteptând să facă transbordarea pentru cucerirea Angliei.

Marea flotă spaniolă fusese lovită de furtuni şi de navele de război construite de Drake şi Howard, mult mai rapide, mai suple, mai uşor de manevrat.

Blackthorne se afla în mijlocul unui atac îndrăcit, lângă

nava amiral *Renown* a lui Howard, când vântul se schimbase, devenind uragan, cu rafale monstruoase, şi el trebuise să se hotărască dacă să-ncerce să navigheze în volte, contra vântului — ca să scape flancul navei, care altfel ar fi fost distrus de marele galion *Santa Cruz,* ce se găsea chiar în faţă —, sau să navigheze cu vântul din pupa, singur, prin escadra inamicului, pentru că restul navelor lui Howard îşi schimbaseră deja direcţia, tăind-o mult spre nord.

— Mergi spre nord, în direcţia vântului! îi strigase Alban Caradoc!

El se îmbarcase ca secund la comandă. Blackthorne era căpitan pilot şi răspundea direct, iar aceasta era prima lui comandă. Alban Caradoc ţinuse morţiş să vină la luptă, deşi n-avea nici un drept să fie la bord, atâta doar că era englez şi toţi englezii aveau voie să se îmbarce în aceste vremuri de mare restrişte.

— Luaţi volta! comandase Blackthorne şi rotise cârma spre sud, îndreptându-se în inima flotei duşmane, ştiind că celălalt drum i-ar lăsa în voia tunurilor de pe galionul care acum se înălţa deasupra lor.

Aşa că merseseră spre sud, navigând cu vântul din pupa, printre galioane. Focul de artilerie de pe cele trei punţi ale navei *Santa Cruz* a trecut pe deasupra lor, lăsându-i nevătămaţi şi el trăsese în ea două salve dintr-un bord, pişcături de purice, pentru un galion, atât de mare, şi apoi trecuseră ca o năluca prin mijlocul duşmanului. Galioanele de ambele părţi n-au vrut să deschidă focul în această navă singuratică, pentru că ar fi putut să-şi distrugă unul celuilalt flancurile, aşa că tunurile au rămas mute. Nava lui reuşise să scape, când focurile de artilerie de pe cele trei punţi ale galionului *Madre de Dios* îi nimeriseră în plin. Ambele lor catarge zburaseră ca săgeţile, oamenii fuseseră prinşi sub vele şi parâme. Jumătate din puntea principală de la tribord dispăruse, erau morţi şi muribunzi pretutindeni.

Îl văzuse pe Alban Caradoc zăcând peste un afet de tun făcut ţăndări, nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor cât era de mic, aşa, fără picioare. Îl luase în braţe pe bătrânul marinar ai cărui ochi aproape că-i ieşiseră din orbite şi strigătele-i erau îngrozitoare; „O Doamne, nu vreau să mor, nu vreau să mor,

ajutor, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, o Doamne, mă doare, ajutooor!” Blackthorne ştia că nu putea face decât un singur lucru pentru Alban Caradoc. Ridicase o cavilă şi lovise cu toată puterea.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, trebuise să-i spună lui Felicity că tatăl ei era mort. Nu-i zisese decât că Alban Caradoc fusese omorât pe loc. Nu-i spusese că mâinile lui erau pătate de sânge ce n-avea să se şteargă niciodată...

Blackthorne şi samuraii mergeau acum pe o stradă largă, şerpuită. Nu erau deloc prăvălii, doar case una lângă alta, fiecare cu curte şi garduri înalte. Atât casele, cât şi gardurile şi drumul erau uluitor de curate.

Această curăţenie, Blackthorne nu şi-o credea ochilor, pentru că în Londra şi în oraşele mari şi mici ale Angliei — şi în Europa — gunoiul, rahatul şi urina erau aruncate pe străzi, ca să fie strânse de măturători, sau erau lăsate să se îngrămădească până ce nici oameni, nici căruţe, nici cai nu mai puteau să circule. Mai toate oraşele, abia atunci luau măsuri de curăţenie. Gunoierii Londrei erau cirezile de porci, mânate pe străzile principale în timpul nopţii. De obicei şobolanii, haitele de câini vagabonzi şi pisici şi incendiile făceau curăţenie în Londra.

Şi muştele.

Dar Osaka, era atât de diferită. Cum reuşesc ei s-o facă? se întrebă. Nici gropi, nici grămezi de bălegar, nici făgaşe de roţi, nici gunoaie sau resturi, de nici un fel. Doar pământ bine bătătorit, măturat şi curat. Pereţi de lemn şi case de lemn, frumoase şi îngrijite. Unde sunt cetele de cerşetori şi de schilozi, plaga oricărui oraş al creştinătăţii? Şi bandele de tâlhari şi tineri smintiţi care stau la pândă în întuneric?

Trecătorii se înclinau politicos, unii îngenuncheau. Hamalii-*kaga* se grăbeau cu palanchinele sau cu lecticile hamac pentru un singur pasager. Grupuri de samurai — în uniforme gri, niciodată maro — se plimbau nepăsători pe străzi.

Treceau pe lângă o stradă străjuită de prăvălii, când picioarele lui cedară. Căzu ca un bolovan, sprijinindu-se în mâini şi-n genunchi.

Samuraii îl ajutară să se ridice, dar puterile-l părăsiră şi

nu mai putea să meargă.

— *Gomen nasai, dozo ga matsu.* Îmi pare rău, vă rog aşteptaţi, spuse, picioarele fiindu-i ca paralizate.

Îşi frecă muşchii gambei prinşi de cârcei şi-l binecuvântă pe călugărul Domingo pentru nepreţuitele lui învăţături.

Conducătorul samurailor privi spre el şi-i vorbi mult şi bine.

— *Gomen nasai, nihon go ga hanase-masen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza, răspunse Blackthorne, rar, dar foarte clar. *Dozo, ga matsu.*

— *Ah! So desu,* Anjin-san. *Wakarimasu,* spuse bărbatul înţelegându-l. Dădu o comandă scurtă, tăioasă şi unul din samurai plecă grăbit. După o vreme Blackthorne se ridică, încercă să meargă poticnit, dar conducătorul samurailor îi spuse: *Iyé* şi-i făcu semn să aştepte.

Curând samuraiul se întoarse cu patru oameni-*kaga,* pe jumătate goi, cu lectica-hamac. Samuraiul îi arătă lui Blackthorne cum să se aşeze şi cum să se ţină de cureaua atârnată de bara din mijloc.

Convoiul se porni din nou. Curând Blackthorne îşi recăpătă puterea şi-ar fi mers iar pe jos, dar ştia că era încă slăbit. Trebuie să mă odihnesc cât de cât, gândi. Nu mai am pic de forţă. Trebuie să fac o baie şi să mănânc ceva. Hrană adevărată.

Acum urcau nişte trepte largi, care făceau legătura între două străzi, şi intrară într-o nouă zonă de locuinţe, la marginea unei păduri dese, cu pomi înalţi, străbătută de alei. Blackthorne găsi teribil de plăcut să se afle în afara străzilor, să simtă iarba moale, bine îngrijită, sub picioare, poteca şerpuind printre copaci.

Când erau adânc în pădure, un alt grup de vreo treizeci şi ceva de uniforme gri se apropie, venindu-le din faţă, de după o cotitură. Ajungând lângă ei, se opriră şi, după ceremonialul obişnuit de saluturi între căpitanii lor, toţi ochii se întoarseră spre Blackthorne. Urmă un torent de întrebări şi răspunsuri şi apoi, când noii sosiţi începură să se regrupeze ca să plece, conducătorul lor îşi trase sabia calm şi-l înjunghie pe conducătorul samurailor lui Blackthorne. Totodată noul grup se aruncă asupra celorlalţi samurai care-l însoţeau pe

Blackthorne. Ambuscada a fost aşa de bruscă şi aşa de bine organizată că aproape în aceeaşi clipă toţi cei zece samurai în gri erau morţi. Nici unul n-a avut timp măcar să-şi tragă sabia.

Purtătorii de palanchin erau în genunchi, înspăimântaţi, cu frunţile lipite de iarbă. Blackthorne stătea lângă ei. Samuraiul-căpitan, un bărbat solid, pântecos trimise santinele la fiecare capăt al potecii. Ceilalţi strângeau săbiile oamenilor morţi. În tot acest timp, nimeni nu-i dădu absolut nici o atenţie lui Blackthorne, până ce el începu să se tragă înapoi. Imediat căpitanul şuieră o comandă, ceea ce însemna clar să stea unde se afla.

La o altă comandă, noii sosiţi în uniforme gri îşi scoaseră chimonourile-uniformă. Dedesubt era un talmeş-balmeş de haine peticite, multicolore şi chimonouri vechi. Toţi îşi puseră măştile pe care le aveau deja legate de gât. Un bărbat adună uniformele gri şi dispăru cu ele în pădure.

Trebuie să fie bandiţi, gândi Blackthorne. Pentru ce altceva măştile? Ce vor de la mine?

Bandiţii şuşoteau între ei, urmărindu-l, în timp ce-şi ştergeau săbiile de hainele samurailor morţi.

— Anjin-san? *Hai?* Ochii căpitanului ce-l priveau prin masca de cârpă erau rotunzi, negri şi pătrunzători.

— *Hai,* răspunse Blackthorne, făcându-i-se pielea de găină.

Omul arătă spre pământ, fiind clar că spune să nu se mişte.

— *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Îl măsură din cap până-n picioare. Apoi una din santinelele din avanpost — fără să mai poarte uniformă gri, dar cu mască, la fel ca toţi ceilalţi — ieşi din tufişuri pentru o clipă, la o sută de paşi mai departe. Făcu semn cu mâna şi dispăru din nou.

Imediat bărbaţii îl înconjurară pe Blackthorne, pregătindu-se de plecare. Banditul-căpitan îşi pironi ochii asupra purtătorilor de palanchin, care tremurau ca nişte câini în faţa unui stăpân nemilos şi-şi înfundaseră capetele şi mai adânc în iarbă.

Apoi banditul-conducător urlă un ordin. Cei patru îşi

ridicară încet capetele, neîncrezători. Repetă aceeaşi comandă şi ei le plecară la loc, începând să se târască în patru labe de-a-ndăratelea; apoi, toţi ca unul o luară la sănătoasa şi dispărură în tufişuri.

Banditul zâmbi cu dispreţ şi-i făcu semn lui Blackthorne să pornească înapoi spre oraş.

Plecă cu ei, neavând încotro. Nu era nici o cale de scăpare.

Se aflau aproape de marginea pădurii, când se opriră, în faţă se auzeau zgomote şi un alt grup de treizeci de samurai apăru la cotitură. Uniforme gri şi maro, cele maro în frunte, conducătorul lor în palanchin, urmaţi de câteva perechi de cai. Se opriră imediat. Ambele grupuri se aşezară în poziţie de bătaie, privindu-se unii pe alţii cu ură, şaptezeci de paşi între ei. Conducătorul-bandit păşi în spaţiul dintre ei cu mişcări repezite şi strigă mânios spre ceilalţi samurai, arătând spre Blackthorne şi apoi mai departe, în spate, unde avusese loc încăierarea. Îşi scoase sabia, o ţinu sus ameninţător, fiind clar că spunea celuilalt grup să plece din cale.

Toate săbiile oamenilor săi şuierară scoase din teacă. La ordinul lui, unul din bandiţi se postă în spatele lui Blackthorne, cu sabia ridicată gata să lovească, şi din nou conducătorul îndrugă ceva adversarului.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi Blackthorne văzu bărbatul din palanchin coborând şi imediat îl recunoscu. Era Kasigi Yabu. Yabu strigă spre conducătorul bandit, dar acesta îşi mişcă sabia furios poruncindu-le să se dea la o parte. În cele din urmă, tirada lui încetă. Apoi Yabu dădu un ordin scurt şi atacă cu un strigăt de luptă ascuţit, cu sabia ridicată, şchiopătând uşor, oamenii lui năvălind o dată cu el, iar uniformele gri venind în spatele lor.

Blackthorne se lăsă la pământ ca să scape de sabia ce l-ar fi tăiat în două, dar lovitura fusese prost ţintită şi conducătorul-bandit se întoarse şi dispăru în tufişuri urmat de oamenii săi.

Uniformele gri şi maro veniră repede lângă Blackthorne, care se ridică anevoie în picioare. Câţiva dintre samurai dădură năvală în tufişuri după bandiţi, alţii alergară pe potecă în sus şi restul se împrăştie în poziţie de apărare.

Yabu se opri la marginea hăţişului, dădu ordine autoritar, apoi se întoarse încet, şchiopătând mai tare.

— *So desu,* Anjin-san, spuse gâfâind din cauza efortului.

— *So desu,* Kasigi Yabu-san, răspunse Blackthorne folosind aceeaşi expresie, care însemna ceva asemănător cu „bine”, sau „o, într-adevăr”, sau „e adevărat?”. Arătă în direcţia în care fugiseră bandiţii. *Domo.* Se înclină politicos, ca de la egal la egal şi-l mai binecuvântă o dată pe călugărul Domingo. *Gomen nasai, nihon go ga hanasemasen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza.

— *Hai,* spuse Yabu impresionat şi adăugă ceva ce Blackthorne nu înţelese.

— *Tsuyaku ga imasu ka?* întrebă Blackthorne. Ai un tălmaci?

— *Iyé,* Angin-san. *Gomen nasai.*

Blackthorne se simţea puţin mai în largul lui. Acum putea să comunice direct. Vocabularul lui era sărac, dar era un început.

Ehei, aş vrea să am, într-adevăr, un tălmaci, gândea Yabu cu ardoare. Buddha mi-e martor!

Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat când l-ai întâlnit pe Toranaga, Anjin-san, ce întrebări ţi-a pus şi ce i-ai răspuns, ce i-ai spus despre sat şi despre arme, despre încărcătură şi despre navă, despre galeră şi despre Rodrigues. Aş vrea să ştiu tot ce s-a discutat, şi cum, şi pe unde ai fost, şi de ce te afli aici. Atunci mi-aş face o părere despre ce e în mintea lui Toranaga, la ce se gândeşte. Atunci aş putea să-mi fac un plan, cu ce să-i spun astăzi. Dar, aşa, cum stau lucrurile acum, n-am nici o putere.

De ce Toranaga te-a văzut pe *tine* imediat ce am sosit şi pe *mine* nu? De ce, de când am debarcat şi până astăzi nu mi-a adresat nici un cuvânt şi nu mi-a dat nici un ordin, decât cuvenitele saluturi de politeţe şi „Aştept cu nerăbdare să te văd cât de curând”? De ce-a trimis astăzi după mine? De ce întrevederea noastră a fost amânată de două ori? Pentru că i-ai spus tu ceva? Sau Hiro-matsu? Sau a fost doar o amânare firească, pricinuită de toate celelalte griji ale lui?

O, da, Toranaga, tu ai greutăţi aproape de netrecut. Puterea lui Ishido se răspândeşte ca focul. Şi ştii, oare, de

trădarea seniorului Onoshi? Ştii că Ishido mi-a oferit capul şi provincia lui Ikawa Jikkyu, dacă trec acum de partea lui în taină?

De ce-ai ales ziua de azi ca să trimiţi după mine? Ce *kami* bun m-a adus aici ca să salvez viaţa lui Anjin-san, doar ca să-şi râdă de mine că nu pot vorbi direct cu el, sau măcar prin altcineva, ca să aflu cheia secretelor tale? De ce l-ai trimis la închisoare ca să fie executat? De ce Ishido l-a vrut afară din temniţă? De ce tâlharii au încercat să pună mâna pe el pentru răscumpărare? Răscumpărare plătită de cine? Şi de ce Anjin-san este încă în viaţă? Banditul acela ar fi putut foarte uşor să-l spintece în două.

Yabu observă cutele adânci ce nu fuseseră pe faţa lui Blackthorne când îl văzuse prima oară. Pare lihnit de foame, gândi Yabu. E ca un câine neîmblânzit. Dar nu unul din haită, ci conducătorul haitei, *neh?*

O, da, pilotule, aş da o mie de *koku* chiar acum pentru un tălmaci demn de crezare.

Am de gând să-ţi fiu stăpân. Ai să-mi construieşti nave şi ai să-mi instruieşti oamenii. Trebuie să-l fac pe Toranaga să joace cum vreau eu, într-un fel sau altul. N-are însemnătate dacă nu voi reuşi. Am să fiu mai bine pregătit în viaţa următoare.

— Bun câine! spuse Yabu cu voce tare către Blackthorne şi zâmbi uşor. Nu-ţi trebuie decât o mână hotărâtă, câteva oase şi câteva bice, atât. Mai întâi am să te predau seniorului Toranaga, după ce vei face o baie. Puţi, domnule pilot!

Blackthorne nu înţelese cuvintele, dar simţi prietenie în ele şi văzu surâsul lui Yabu. Zâmbi şi el la rândul lui.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

— *Hai,* Anjin-san.

Daimyo-ul se întoarse şi privi în direcţia banditilor. Îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă. Pe loc, toţi samuraii în maro se-ntoarseră spre el. Şeful samurailor în gri stătea în mijlocul potecii şi porunci şi el încetarea urmăririi. Nu fusese prins nici un bandit.

Când căpitanul samurailor în gri veni la Yabu, urmă o lungă ciorovăială şi nenumărate semne spre oraş şi spre castel, neînţelegerea dintre ei fiind vădită.

În cele din urmă, Yabu nu mai ţinu seama de el şi, cu mâna pe sabie, îi făcu semn lui Blackthorne să urce în palanchin.

— *Iyé,* spuse căpitanul.

Cei doi bărbaţi începură să ia poziţie de bătaie şi samuraii în gri şi în maro se mişcară neliniştiţi.

— Anjin-san, *desu shunjin* Toranaga-sama[1].

Blackthorne prinse câte un cuvânt ici-colo. *Watakushi* însemna „eu”, dacă adăugai *hitachi* însemna „noi”, *shunjin* însemna „prizonier”. Şi apoi îşi aminti ce-i spusese Rodrigues, aşa că-şi clătină capul şi-i întrerupse tăios:

— *Shunjin, iyé! Watakushi va* Anjin-san![2]

Amândoi bărbaţii se holbau spre el.

Blackthorne sparse tăcerea şi adăugă într-o japoneză poticnită, ştiind că vorbele-i erau incorecte gramatical şi rostite ca de un copil, dar spera că-l vor înţelege:

— Eu prieten. Nu prizonier. Vă rog, înţelege la mine. Prieten. Îmi pare rău, prieten vrea baie. Baie, înţelege la voi? Obosit. Foame. Baie. Arăta spre donjonul castelului. Merge acolo! Acum, vă rog. Seniorul Toranaga — unu, Ishido — doi. Merge acuma.

Şi cu un plus de autoritate pe ultimul *ima,* se urcă cu stângăcie în palanchin, se întinse pe perne, picioarele ieşindu-i mult în afară.

Yabu râse şi toţi izbucniră în râs.

— *Ah so,* Anjin-sama! spuse Yabu cu o plecăciune, în derâdere.

— *Iyé,* Yabu-sama. Anjin-san. Blackthorne îl corectă mulţumit. Acum ştiu şi eu câteva lucruri, dar pe tine nu te-am uitat. Şi-n curând am să-ţi joc tontoroiul pe mormânt.

---

[1] Anjin-san e prizonierul lui Toranaga-sama (jpn.);

[2] Prizonier, nu ! Eu sunt Anjin-san (jpn.).

Capitolul 16

— Senior Ishido, poate că ar fi fost mai bine să mă întrebi, înainte de a lua prizonierul de sub oblăduirea *mea,* spunea Toranaga.

— Prizonierul era în închisoarea de drept comun, cu oameni de rând. În chip firesc, am socotit că nu te mai interesează, altfel n-aş fi pus să-l scoată de acolo. Bineînţeles, n-am avut niciodată de gând să mă bag în afacerile Domniei tale.

Ishido era în aparenţă calm şi respectuos, dar pe dinăuntru fierbea. Ştia că fusese prins cu minciuna. Era adevărat că trebuia să-l fi întrebat mai întâi pe Toranaga. Simpla politeţe o cerea. Şi asta tot n-ar fi avut nici o importanţă, dacă l-ar fi avut măcar pe barbar în puterea lui şi pe domeniile lui. Dacă lucrurile ar fi stat aşa l-ar fi predat liniştit pe străin atunci când l-ar fi cerut Toranaga. Dar ca să fie opriţi din drum oamenii lui şi omorâţi ruşinos, iar ca apoi *daimyo*-ul Yabu şi câţiva din oamenii lui Toranaga să-l ia viu pe barbar de la oamenii săi mai numeroşi, asta schimba cu totul situaţia. Însemna că el îşi pierduse onoarea; ori, tot planul lui, ca să-l scadă pe Toranaga în ochii celorlalţi, era să-l aducă tocmai pe el în această împrejurare.

— Din nou îmi cer iertare.

Toranaga privi spre Hiro-matsu având încă în urechi sunetul plăcut al scuzelor. Amândoi bărbaţii ştiau cât îl costa asta pe Ishido, cât sângera pe dinăuntru. Se aflau în marea sală de audienţe. Potrivit înţelegerii, cei doi rivali aveau cu ei doar câte cinci străji, oameni de toată încrederea. Ceilalţi aşteptau afară. Şi Yabu aştepta afară. Iar barbarul fusese dus la baie. Bun, gândi Toranaga, simţindu-se foarte mulţumit de el însuşi. Zăbovi cu mintea pentru o clipă asupra lui Yabu şi hotărî să nu-l vadă nici azi, dar să se joace în continuare cu el de-a şoarecele şi pisica. Aşa că-i ceru lui Hiro-matsu să-i spună să plece şi el se întoarse iar spre Ishido:

— Bineînţeles, scuzele îţi sunt acceptate. Din fericire, nu s-a produs nici o pagubă.

— Atunci, pot să-l duc pe barbar la moştenitor, imediat ce

va fi gata?

— Îl voi trimite eu de-ndată ce nu mai am nevoie de el.

— Pot să te-ntreb când o să fie asta? Moştenitorul îl aşteaptă în această dimineaţă.

— N-ar trebui să fim prea preocupaţi de asta, Domnia ta şi cu mine, *neh*? Yaemon are doar şapte ani. Sunt sigur că un băiat de şapte ani poate să aibă răbdare, *neh*? Răbdarea este o formă a disciplinei şi se cere exersată. Nu-i aşa? Am să-i explic eu însumi această neînţelegere. În dimineaţa asta îi dau iar o lecţie de înot.

— O?

— Da. Şi Domnia ta ar trebui să înveţi, senior Ishido. Este un exerciţiu foarte bun şi s-ar putea să-ţi fie foarte folositor în război. Toţi samuraii mei ştiu să înoate. Ţin neapărat ca toţi să înveţe această artă.

— Ai mei îşi trec vremea cu tragerea cu arcul, cu mânuirea sabiei, la călărie şi vânătoare.

— Ai mei se preocupă şi de poezie, caligrafie, aranjarea florilor, ceremonia ceaiului. Un samurai trebuie să fie foarte priceput în artele păcii ca să fie puternic în arta războiului.

— Cei mai mulţi dintre oamenii mei sunt deja mai mult decât pricepuţi în această artă, spuse Ishido, ştiind că propria-i scriere era jalnică şi învăţătura limitată. Samuraii sunt născuţi pentru război. Eu înţeleg războiul foarte bine. Asta mi-e de ajuns acum. Războiul şi supunerea faţă de testamentul stăpânului nostru.

— Lecţia de înot a lui Yaemon este la Ora Calului.

Ziua şi noaptea erau fiecare împărţite în şase părţi egale. Ziua începea cu Ora Iepurelui, de la 5 la 7 dimineaţa, apoi a Dragonului, de la 7 la 9 dimineaţa. Urmau orele Şarpelui, Calului, Caprei, Maimuţei, Cocoşului, Porcului, Şobolanului, Bivolului şi ciclul se termina cu Ora Tigrului, între 3 şi 5 dimineaţa.

— N-ai vrea să ni te-alături la lecţie?

— Mulţumesc, nu. Sunt prea bătrân ca să-mi schimb obiceiurile, răspunse Ishido scurt.

— Am auzit că i s-a poruncit căpitanului oamenilor dumitale să-şi facă *seppuku.*

— Fireşte. Bandiţii trebuiau să fie prinşi. Cel puţin unul

din ei să fi fost prins. Atunci i-am fi găsit şi pe ceilalţi.

— Sunt uimit că asemenea lepădături au putut să atace atât de aproape de castel.

— Şi eu. Poate că barbarul ar putea să ne spună cum arătau.

— Ce-ar putea să ştie un barbar? râse Toranaga. Cât despre bandiţi, au fost *ronini,* nu? Sunt o mulţime de *ronini* printre oamenii dumitale. Ar trebui făcute nişte cercetări acolo, s-ar putea dovedi foarte rodnice, *Neh?*

— Se fac cercetări grabnice. În multe direcţii.

Ishido trecu peste împunsătura voalată în legătură cu *roninii,* samurai-mercenari, aproape proscrişi, care se adunaseră cu miile sub steagul moştenitorului, când Ishido răspândise vestea că el le va accepta credinţa, în numele moştenitorului şi al mamei moştenitorului, şi — de necrezut — le va ierta, şi le va uita păcatele ori trecutul, iar cu timpul, le va răsplăti loialitatea cu dărnicia unui *taikō.* Ishido ştia că aceasta fusese o mişcare strălucită. Ea-i oferea o rezervă imensă de samurai instruiţi pe care să-i folosească; credinţa le era garantată, pentru că *roninii* ştiau că niciodată n-or să mai aibă o asemenea şansă; îi aducea în tabăra lui pe toţi nemulţumiţii, dintre care mulţi ajunseseră *ronini* prin cuceririle lui Toranaga şi ale aliaţilor lui. Şi, în ultima instanţă, îndepărtase un pericol ce ameninţa ţara — creşterea numărului bandiţilor —, pentru că aproape singura posibilitate de a trăi a unui samurai, care nu avea norocul să ajungă *ronin,* era să devină călugăr sau tâlhar.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg la această încăierare, spuse Ishido pe o voce ce-i trăda iritarea. Da. De ce, bunăoară, să încerce bandiţii să pună mâna pe acest barbar pentru răscumpărare? Sunt atâţia alţii în oraş, mult mai importanţi. N-a spus aşa banditul? Ceea ce voiau ei era răscumpărarea. Răscumpărare plătită de cine? Ce valoare are barbarul? Nici una. Şi de unde au ştiut unde avea el să fie? Abia ieri am dat ordin să fie adus la moştenitor, gândind că asta o să-l amuze pe băiat. Foarte curios…

— Foarte, spuse Toranaga.

— Apoi mai e şi potriveala ca seniorul Yabu să se afle în apropiere chiar atunci, cu câţiva din oamenii dumitale şi

dintr-ai mei. Foarte curios.

— Foarte. Bineînţeles, el se afla acolo pentru că eu trimisesem după el, iar oamenii dumitale erau acolo pentru că noi am căzut la învoială — la gândul Domniei tale — că ar fi bine şi am putea drege ruptura dintre noi, dacă oamenii dumitale i-ar însoţi pe-ai mei oriunde se duc, atâta timp cât eu mă aflu în această vizită.

— Şi mai e curios că bandiţii, care au fost destul de curajoşi şi bine organizaţi încât i-au omorât pe primii zece samurai fără nici o luptă, s-au purtat precum coreenii, atunci când au venit oamenii noştri. Cele două părţi erau egale ca forţă. De ce bandiţii n-au luptat, sau de ce nu l-au dus pe barbar imediat peste dealuri, în loc să stea ca tâmpiţii pe drumul care ducea la castel? Foarte curios.

— Foarte. Eu, cu siguranţă, îmi voi dubla garda mâine când merg la vânătoare. Pentru orice o fi să fie. E neplăcut să ştii că bandiţii sunt atât de aproape de castel. Da. Poate că ai vrea şi Domnia ta să vii la vânătoare? Trimiţi unul din şoimii dumitale împotriva şoimului meu? Eu am să vânez pe dealurile din nord.

— Mulţumesc, nu. Mâine am treabă. Poate poimâine? Am poruncit ca douăzeci de mii de oameni să cerceteze palmă cu palmă toate crângurile, pădurile şi mlaştinile din preajma Osakăi. În zece zile nu va mai fi picior de bandit pe o întindere de douăzeci de *ri.* Asta ţi-o pot garanta.

Toranaga ştia că Ishido folosea bandiţii ca un pretext să-şi mărească numărul trupelor din împrejurimi. Dacă el spune douăzeci, înseamnă că sunt cincizeci. Laţul cursei se strânge, îşi spuse. De ce atât de curând? Am fost din nou trădat? De ce Ishido e aşa de sigur pe el?

— Bun. Atunci pe poimâine, nobile Ishido. Ai să-ţi ţii oamenii departe de zona mea de vânătoare? N-aş vrea să-mi fie tulburat vânatul, adăugă scurt.

— Bineînţeles. Şi barbarul?

— El este şi a fost întotdeauna proprietatea mea. Precum şi corabia lui. Dar îl vei avea atunci când voi termina eu cu el. După aceea poţi să-l trimiţi pe terenul de execuţie, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Da, o voi face. Ishido îşi închise evantaiul şi-

i dădu drumul în buzunarul din mânecă. El e neimportant. Ceea ce e important şi, de altfel, motivul pentru care am venit să te văd este că... ei, bine că mi-am adus aminte, am auzit că doamna, mama mea, vizitează mânăstirea Johji.

— Da? Credeam că timpul nu-i prea nimerit pentru privitul florilor de cireş. Acum, desigur, s-au cam trecut.

— Şi eu zic la fel. Dar, dacă ea vrea să le vadă, de ce nu? Cu bătrânii nu ştii niciodată, judecă altfel şi văd lucrurile diferit, *neh*? Dar sănătatea ei e cam şubredă. Mă îngrijorează. Trebuie să fie foarte atentă, răceşte foarte uşor.

— Şi cu mama mea e la fel. Trebuie să fii cu mare băgare de seamă cu sănătatea bătrânilor.

Toranaga îşi dădu seama că trebuie trimis un mesaj urgent stareţului spre a-i aminti să vegheze asupra sănătăţii bătrânei cu foarte mare grijă. Dacă s-ar întâmpla ca ea să moară în mânăstire, urmările ar fi cumplite. S-ar acoperi de ruşine în faţa întregii împărăţii. Toţi nobilii *daimyo* şi-ar da seama că, în lupta pentru putere, el se folosise de o bătrână neajutorată, mama duşmanului său, şi că dăduse greş. Luarea de ostatici era într-adevăr o treabă periculoasă.

Ishido aproape că-şi ieşise din minţi de furie când auzise că venerata sa mamă se afla în fortăreaţa lui Toranaga, la Nagoya. Aveau să cadă capete. Grăbise imediat planurile de distrugere a lui Toranaga şi luase hotărârea fermă să împresoare Nagoya şi să termine cu *daimyo*-ul Kazamaki — în a cărui grijă, se pare, că ea se aflase când au început ostilităţile. În cele din urmă, fusese trimis, prin soli, un mesaj personal stareţului, precum că, dacă ea nu era scoasă teafără, în douăzeci şi patru de ore, din mânăstire, atunci, Naga, unicul fiu al lui Toranaga, care era la îndemână, şi oricare din femeile lui care puteau fi prinse au să se trezească, din nefericire, în satul de leproşi. Acolo le vor da să mănânce şi să bea leproşii şi vor fi serviţi de una din târfele lor. Ishido ştia că, atâta vreme cât mama lui era în puterea lui Toranaga, el trebuia să umble cu grijă. Dar dăduse clar de înţeles că, dacă ea nu era lăsată să plece, el avea să treacă împărăţia prin foc şi sabie.

— Ce mai face doamna, mama Domniei tale, senior Toranaga? întrebă el politicos.

— E foarte bine, mulţumesc. Toranaga lăsă să i se citească fericirea, atât cu gândul la mama lui, cât şi ştiind furia neputincioasă a lui Ishido. E chiar foarte bine pentru cei şaptezeci şi patru de ani ai săi. Atâta nădăjduiesc, să fiu şi eu la fel de puternic la vârsta ei.

Ai cincizeci şi opt, Toranaga, dar n-o să ajungi în veci la cincizeci şi nouă, îşi promise Ishido.

— Te rog transmite-i cele mai bune urări din partea mea şi ani mulţi, fericiţi. Mulţumesc încă o dată şi-mi pare rău pentru cele întâmplate. Se înclină cu o politeţe adâncă şi apoi, reţinându-şi cu greu plăcerea fără margini, adăugă: A, da, treaba importantă pentru care voiam să te văd e că ultima întâlnire a regenţilor a fost amânată. Nu ne mai întâlnim diseară la apusul soarelui.

Toranaga îşi păstră zâmbetul pe chip, dar în sinea lui se cutremură.

— Da? De ce?

— Seniorul Kiyama e bolnav. Seniorul Sugiyama şi seniorul Onoshi au fost de acord cu amânarea. Eu la fel. Câteva zile nu contează, nu-i aşa, când e vorba de lucruri atât de importante?

— Putem să ţinem întrunirea fără seniorul Kiyama.

— Noi am fost de acord să n-o ţinem. Ochii lui Ishido erau batjocoritori.

— Cu toţii?

— Poftim cele patru semnături cu peceţile noastre.

Toranaga clocotea. Orice amânare însemna pentru el o primejdie nemăsurată. Putea oare să facă un troc, cu mama lui Ishido, în schimbul unei adunări imediate? Nu, pentru că ar trebui prea mult timp ca ordinele să se ducă încoace şi-ncolo şi ar însemna să piardă un foarte mare avantaj, fără să aibă nimic în schimb.

— Când o să se ţină întâlnirea?

— Înţeleg că seniorul Kiyama ar trebui să fie bine mâine sau poate poimâine.

— Bun. Am să trimit medicul meu personal să-l vadă.

— Sunt sigur că are să-ţi fie recunoscător pentru asta. Dar medicul lui a interzis orice vizitator. S-ar putea ca boala să se ia, *neh?*

— Ce boală?

— Nu ştiu. Atâta mi s-a spus.

— Doctorul e barbar?

— Da. Înţeleg că e cel mai mare doctor al creştinilor. Un preot-doctor creştin, pentru un *daimyo* creştin. Ai noştri nu sunt atât de buni pentru un *daimyo* atât de... atât de important, spuse Ishido cu un surâs batjocoritor.

Îngrijorarea lui Toranaga crescu. Dacă doctorul era japonez, erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Dar cu un doctor creştin — fără doar şi poate un preot iezuit — era mai greu. Dacă ar fi contrazis pe unul din ei, sau dacă se băga peste unul din ei, ar fi putut să-i îndepărteze pe toţi *daimyo*-ii creştini, şi nu putea să se joace cu asta.

Ştia că prietenia lui cu Tsukku-san nu l-ar fi putut ajuta împotriva *daimyo*-ilor creştini Onoshi sau Kiyama. Era în interesul creştinilor să fie cât mai uniţi. Curând va trebui să vorbească cu ei, cu preoţii barbari, să cadă la învoială, să afle preţul sprijinului lor. Dacă Ishido îi are, într-adevăr, pe Onoshi şi Kiyama de partea lui — toţi *daimyo* creştini i-ar urma pe aceştia doi, dacă ei ar acţiona unit —, atunci sunt singur, gândi. Atunci nu-mi mai rămâne decât o singură cale: „Cer de Purpură."

— Am să-l vizitez pe seniorul Kiyama poimâine, spuse numind termenul limită.

— Dar molipsirea? Senior Toranaga, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva cât timp te afli aici, în Osaka. Domnia ta eşti oaspetele nostru, în grija mea. Trebuie să stărui să nu te duci.

— Poţi să stai liniştit, nobilul meu Ishido, boala molipsitoare ce-o să mă răpună pe mine nu s-a născut încă, *neh?* Ai uitat prezicerea ghicitorului?

Când, în urmă cu şase ani, venise la *taikō* solia chineză ca să încerce să pună capăt războiului chino-coreano-japonez, printre ei fusese şi un astrolog vestit. Acest chinez prezisese multe lucruri care, cu timpul, se adeveriseră. La unul din ospeţele nemaipomenit de bogate ale lui *taikō,* acesta îi ceruse ghicitorului să prezică moartea câtorva din sfetnicii lui. Astrologul spusese că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieţii; Ishido, faimosul cuceritor al Coreei —

sau Pământul Ales, cum îi spuneau chinezii acestei ţări —, avea să moară fără să zacă, dar bătrân, cu picioarele bine înfipte în pământ, fiind cel mai faimos bărbat al vremii sale. *Taikō* însuşi avea să moară în patul lui, de bătrâneţe, respectat şi venerat, lăsând un fiu sănătos care să-i urmeze. Aceasta îi plăcuse mult lui *taikō,* care pe atunci n-avea copii, încât hotărâse să lase solia să se întoarcă în China şi să nu-i omoare, aşa cum plănuise, pentru neobrăzările lor de mai înainte. În loc să negocieze pacea, aşa cum se aşteptase *taikō,* împăratul chinez, prin solii lui, se oferise doar „să-l învestească rege al Ţării Wa", aşa cum numeau chinezii Japonia. Aşa că el îi trimisese acasă vii, şi nu în coşciugele mici ce fuseseră deja pregătite pentru ei, şi pornise iar războiul împotriva Coreei şi Chinei.

— Nu, nobile Toranaga, n-am uitat, spuse Ishido amintindu-şi foarte bine. Dar boala molipsitoare poate fi neplăcută. De ce să nu te simţi bine? Ai putea să iei sifilisul, ca fiul tău Noboru, sau să ajungi lepros, ca seniorul Onoshi. El e încă tânăr, dar suferă. O, da, suferă.

Pentru moment Toranaga fu descumpănit. El ştia prea bine ravagiile pe care le făceau ambele boli. Noboru, fiul lui cel mai mare luase sifilisul chinezesc când avea şaptesprezece ani — acum zece ani — şi toate leacurile doctorilor japonezi, chinezi, coreeni şi creştini nu izbutiseră să-i uşureze boala, care deja îi pocise faţa, dar n-avea să-l omoare. Dacă o s-ajung să am toată puterea, îşi promise Toranaga, poate că am să izbutesc să stăpânesc boala asta. Vine ea într-adevăr de la femei? Cum o iau femeile? Cum poate fi vindecată? Bietul Noboru, gândi Toranaga. Dacă n-ai fi avut sifilis, tu ai fi fost moştenitorul meu, pentru că eşti un soldat strălucit, un administrator mai bun decât Sudara şi un om foarte abil. Pesemne că ai făcut multe lucruri rele într-o viaţă trecută ca să trebuiască să duci atâtea poveri în asta.

— Pe bunul Buddha, n-aş dori-o pe nici una din ele nimănui, spuse.

— Şi eu zic la fel, spuse Ishido, fiind convins că Toranaga i le-ar fi dorit lui pe amândouă, dacă i-ar sta în putere. Se înclină din nou şi plecă.

Toranaga sparse tăcerea:

— Ei bine?

Hiro-matsu spuse:

— Dacă rămâi sau pleci, acum e totuna — adică o nenorocire, pentru că ai fost trădat şi eşti singur, Alteţă. Dacă rămâi pentru adunare, n-o să ai o adunare înainte de o săptămână. Ishido are să-şi strângă trupele în jurul Osakăi şi n-ai să scapi niciodată, orice i s-ar întâmpla doamnei Ochiba în Yedo. E limpede că Ishido e hotărât să rişte, ca să te prindă pe tine. Se vede cât de colo că eşti trădat şi că cei patru regenţi vor lua o hotărâre împotriva ta. Patru voturi contra unu în Consiliu te vor nimici. Dacă pleci, ei tot or să dea ordinele pe care le doreşte Ishido. Eşti legat să sprijini hotărârea de patru la unu. Ai jurat s-o faci. Nu poţi să-ţi calci jurământul de regent.

— Aşa-i.

Se lăsă tăcere. Hiro-matsu aştepta cu nelinişte crescândă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Mai întâi am de gând să înot, spuse Toranaga cu o uimitoare voie bună. Apoi am să-l văd pe barbar.

*

* *

Femeia trecea abia auzit prin grădina lui Toranaga, din aripa lui de castel, către coliba mică, acoperită cu paie, atât de încântător aşezată, într-un luminiş de arţari. Chimonou-i de mătase şi *obi*-ul erau cele mai simple şi totuşi cele mai elegante din câte le puteau face cei mai vestiţi meşteri din China. Purta părul după ultima modă din Kyoto, strâns sus în creştet şi prins cu ace lungi, de argint. O umbrelă colorată îi apăra pielea fină. Era micuţă, doar de cinci picioare, dar perfect proporţionată. În jurul gâtului avea un lănţişor fin de aur şi de el atârna un mic crucifix de aur.

Kiri aştepta în verandă. Se aşeză anevoie la umbră, fundul revărsându-i-se peste pernă, şi privi femeia care se apropia păşind pe dalele de piatră, atât de meşteşugit puse în muşchi, încât păreau să fi crescut acolo.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, mai tânără ca oricând, Toda Mariko-san, spuse Kiri fără pizmă, întorcându-i plecăciunea.

— Aş vrea să fie adevărat, Kiritsubo-san, răspunse Mariko

zâmbind. Se aşează în genunchi pe o pernă, aranjându-şi, cu un gest automat şi cu un rafinament desăvârşit, poalele chimonoului.

— E adevărat. Când ne-am întâlnit noi ultima oară? Acum doi-trei ani? Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin în douăzeci de ani. Trebuie să fie aproape douăzeci de ani de când ne-am cunoscut. Îţi aminteşti? A fost la o petrecere dată de seniorul Goroda. Tu aveai paisprezece ani, erai abia măritată şi fără asemănare.

— Şi speriată.

— Nu, nu tu. Nici vorbă de speriată.

— A fost acum şaisprezece ani, Kiritsubo-san, nu douăzeci. Da, îmi amintesc foarte bine.

Prea bine, gândi mâhnită. A fost ziua când fratele meu mi-a spus în taină că el bănuia că veneratul nostru tată avea de gând să se răzbune pe seniorul său, dictatorul Goroda, că avea de gând să-l asasineze. *Pe seniorul său!*

O, da, Kiri-san, îmi amintesc ziua aceea şi anul acela şi ora aceea. A fost începutul tuturor nenorocirilor. N-am recunoscut niciodată faţă de nimeni că am ştiut ce-avea să se-ntâmple, înainte de-a se fi întâmplat. Nu mi-am prevenit niciodată soţul, sau pe Hiro-matsu, tatăl lui — amândoi vasali credincioşi ai dictatorului — că trădarea fusese pusă la cale de unul din cei mai vestiţi generali ai lui. Ba mai rău, nu l-am prevenit deloc pe Goroda, seniorul meu. Aşa că nu mi-am îndeplinit îndatoririle faţă de suveranul meu, faţă de soţul meu şi faţă de familia lui, care, prin căsătorie, este singura mea familie. O, Doamne, iartă-mi păcatul, ajută-mă să mă izbăvesc. Am păstrat tăcere ca să-mi apăr preaiubitul tată, care pângărea onoarea a o mie de ani. O, Doamne, mântuieşte acest păcătos de osânda veşnică…

— Era acum şaisprezece ani, spuse Mariko calm.

— În anul acela purtam în pântece copilul stăpânului Toranaga, spuse Kiri şi gândi: Dacă suveranul Goroda n-ar fi fost trădat mişeleşte şi omorât de tatăl tău, stăpânul meu Toranaga n-ar fi trebuit niciodată să ia parte la lupta de la Nagakude şi eu m-aş fi răcit acolo şi nu mi-aş fi pierdut copilul. Poate, îşi zise. Dar poate că nu. N-a fost decât *karma, karma* mea, orice s-a întâmplat, *neh?* O Mariko-san,

spuse, fără nici o răutate, asta a fost cu atâta vreme în urmă că pare aproape ca-ntr-o altă viaţă. Dar peste tine parcă nici n-au trecut anii. De ce n-am şi eu chipul tău, părul tău frumos şi mersul tău graţios? Kiri râse. Răspunsul e simplu: Pentru că mănânc prea mult!

— Ce contează? Tu te bucuri de preţuirea seniorului Toranaga, *neh?* Aşa că ţi-e viaţa împlinită. Eşti înţeleaptă, blândă, sănătoasă şi fericită în sufletul tău.

— Mai bine-aş fi subţire, ca să mă bucur de bunăvoinţa lui, şi totuşi să pot să mănânc, spuse Kiri. Dar tu? Tu nu eşti fericită în sufletul tău?

— Eu nu sunt decât o unealtă pentru stăpânul meu, Buntaro, de care să se folosească. Dacă stăpânul, soţul meu, e fericit, atunci, bineînţeles, şi eu sunt fericită. Plăcerea lui e şi plăcerea mea. Aşa cum e şi la tine, spuse Mariko.

— Da. Dar nu la fel.

Kiri îşi mişca evantaiul, mătasea aurie reflectând soarele după-amiezii. Sunt aşa de fericită că nu sunt în locul tău, Mariko, cu toată frumuseţea, strălucirea, curajul şi învăţătura ta. Nu! Eu n-aş putea să suport să fiu măritată cu bărbatul acela hâd, odios, trufaş, violent nici o singură zi, ce să mai vorbim de şaptesprezece ani. E atât de diferit de tatăl lui, seniorul Hiro-matsu. Da, el e un om minunat. Dar Buntaro? Cum pot taţii să aibă fii atât de îngrozitori? Aş vrea să am un fiu, o, cât aş vrea! Dar tu, Mariko, cum ai suportat să se poarte cu tine atât de rău toţi aceşti ani? Cum ai putut îndura atât? Pare peste poate să nu fi lăsat nici o urmă pe faţa ta sau în sufletul tău.

— Eşti o femeie nemaipomenită, Toda Buntaro Mariko-san.

— Mulţumesc, Kiritsubo Toshiko-san. O, Kiri-san, mă bucur atât de mult că te văd,

— Şi eu. Ce face fiul tău?

— Minunat — minunat — minunat. Saruji are cincisprezece ani, poţi să-ţi închipui? E înalt şi puternic, exact ca şi tatăl său, iar stăpânul Hiro-matsu i-a dăruit lui Saruji domeniul său şi el... ştiai c-o să se-nsoare?

— Nu, cu cine?

— Ea e nepoata seniorului Kiyama. Stăpânul Toranaga a aranjat totul atât de bine. O căsătorie foarte bună pentru

familia noastră. Aş vrea doar ca fata să fie... să fie mai atentă cu fiul meu, mai demnă de el. Ştii că ea... Mariko râse, cu o oarecare sfială. Poftim, sunt ca o soacră, cum sunt toate de când lumea şi pământul. Dar cred c-ai să-mi dai dreptate, ea, într-adevăr nu e încă pregătită.

— O să ai timp să faci tu asta.

— O, nădăjduiesc că da. Sunt norocoasă că n-am o soacră. Nu ştiu ce-aş face.

— Ai încânta-o şi-ai struni-o, aşa cum îţi struneşti toată gospodăria, *neh?*

— Ehei, aş vrea să fie aşa. Mâinile lui Mariko zăceau nemişcate în poală. Privea o libelulă care se oprise pentru o clipă şi îşi luă apoi zborul. Soţul meu mi-a poruncit să vin aici. Seniorul Toranaga doreşte să mă vadă?

— Da. Vrea să-i slujeşti de tălmaci.

Mariko era uimită.

— Cu cine?

— Cu noul barbar.

— O! Dar ce-i cu părintele Tsukku-san? E bolnav?

— Nu. Kiri se juca cu evantaiul. Cred că nu ne rămâne decât să ne mirăm de ce stăpânul Toranaga te vrea pe tine aici şi nu pe preot, ca la prima întâlnire. De ce trebuie, Mariko-san, ca noi să ne îngrijim de toţi banii, să plătim toate cheltuielile, să instruim servitorii, să cumpărăm toată hrana şi toate bunurile din gospodărie — şi de cele mai multe ori chiar şi haine pentru stăpânii noştri — când ei nu ne spun, de fapt, nimic, nu?

— Poate că pentru asta şi suntem făcute.

— Probabil. Privirea lui Kiri era calmă şi prietenoasă. Dar aş înclina să cred că asta are să fie o treabă foarte secretă. Aşa că tu ai să juri pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să spui absolut nimic despre această întâlnire. Nimănui.

Ziua părea să se mai răcorească.

— Bineînţeles, spuse Mariko încurcată.

Ea înţelegea foarte bine ce voia Kiri să spună, că nu trebuia să zică nimic soţului ei, sau tatălui lui, sau confesorului ei. Cum soţul îi poruncise să vină aici, evident la cererea seniorului Toranaga, datoria faţă de suveranul ei, Toranaga, stătea deasupra datoriei faţă de confesorul ei?

Putea ea să nu-i spună acestuia nimic? Şi de ce era ea tălmaciul şi nu părintele Tsukku-san? Înţelese că, din nou, împotriva voinţei ei, era amestecată în acel fel de urzeli, ce-i făcuseră viaţa un iad, şi dori încă o dată ca familia ei să nu fi fost veche şi Fujimoto, iar ea să nu se fi născut cu darul vorbirilor, care-i îngăduise să înveţe limbi aproape de neînţeles — portugheza şi latina —, şi mai bine să nu se fi născut deloc. Dar atunci, gândi, nu mi-aş fi văzut niciodată fiul, n-aş fi aflat despre Dumnezeu, sau Adevărul Său, sau despre viaţa veşnică.

Asta-i *karma* ta, Mariko, îşi spuse amărâtă, doar *karma.*

— Foarte bine, Kiri-san. Apoi adăugă cuprinsă de presimţiri grele: Jur pe Dumnezeul meu că n-am să dezvălui nimic din cele spuse azi aici sau oricând am să tălmăcesc pentru suveranul meu.

— Şi aş mai înclina să cred că ar trebui să nu ţii seama de unele din simţămintele tale şi să tălmăceşti exact ce se spune. Acest nou barbar e ciudat şi spune lucruri ciudate. Sunt sigură că stăpânul meu te-a ales pe tine, din toţi ceilalţi, pentru anume pricini.

— Aparţin seniorului Toranaga, care face cu mine ceea ce doreşte. Nu trebuie să se teamă niciodată de credinţa mea.

— N-a fost niciodată pusă la îndoială, doamnă. N-am avut nici un gând rău.

Se abătu o ploaie de primăvară şi presără cu stropi petalele, muşchiul şi frunzele. Trecu repede, lăsând în urma ei o şi mai mare frumuseţe.

— Ţi-aş cere o favoare, Mariko-san. Te rog, ai putea să-ţi pui crucifixul sub chimonou?

Degetul lui Mariko ţâşni spre el proteguitor.

— De ce? Seniorul Toranaga nu s-a împotrivit niciodată creştinării mele, nici stăpânul Hiro-matsu, şeful familiei mele. Soţul meu mi-a... soţul meu îmi dă voie să-l păstrez şi să-l port.

— Da. Dar crucifixurile îl scot din minţi pe acest barbar şi stăpânul meu, Toranaga, nu-l vrea ieşit din minţi, îl vrea liniştit.

*

* *

Blackthorne nu văzuse niciodată o persoană atât de micuţă.

— *Konnichi wa,* spuse. *Konnichi,* Toranaga-sama. Se înclină, ca un curtean, dădu din cap spre băiatul ce îngenunche lângă Toranaga, făcând ochii mari, şi spre femeia grasă, care stătea în spatele lui.

Se aflau cu toţii în veranda ce înconjura coliba minusculă. Coliba avea o singură cămăruţă, cu paravane rustice, cu bârne cioplite şi acoperiş de paie şi o bucătărie în spate. Era aşezată pe piloni de lemn, înălţându-se cam la un picior deasupra unui covor de nisip alb, imaculat. Aceasta era o casă pentru *cha-no-yu*[1], construită cu mari cheltuieli, cu materiale rare, destinată numai acestui scop, deşi uneori, pentru că aceste case erau izolate, în luminişuri de pădure, erau folosite pentru întâlniri şi convorbiri tainice.

Blackthorne îşi strânse chimonoul în jurul său şi se aşeză pe o pernă ce fusese pusă jos, pe nisip, în faţa lor.

— *Gomen nasai,* Toranaga-sama, *nihon go ga hanasemasen, Tsuyaku go imasu ka?*[2]

— Sunt tălmaciul domniei tale, *senhor,* spuse imediat Mariko, într-o portugheză aproape fără cusur. Dar vorbiţi japoneza?

— Nu, *senhorita,* doar câteva cuvinte sau expresii, răspunse Blackthorne luat prin surprindere.

El se aşteptase ca părintele Alvito să fie tălmaci, iar Toranaga să fie însoţit de samurai şi poate de *daimyo*-ul Yabu. Dar nu era nici un samurai prin preajmă, deşi mulţi încercuiau grădina.

— Stăpânul meu, Toranaga, întreabă unde... mai întâi, poate, ar trebui să vă-ntreb dacă preferaţi să vorbim în latină?

— Cum doriţi dumneavoastră, *senhorita.*

Ca orice om instruit, Blackthorne ştia să scrie, să citească şi să vorbească în latină, pentru că latina era singura limbă de studiu în întreaga lume civilizată.

Cine e femeia asta? De unde a învăţat o portugheză atât de

---

[1] Ceremonia ceaiului (jpn.).

[2] Vă rog să mă scuzaţi, Toranaga-sama, nu ştiu japoneza. Aveţi un tălmaci (jpn.).

bună? Şi latina! Unde altundeva decât la iezuiţi, gândi. Într-una din şcolile lor. O, ei sunt atât de deştepţi! Primul lucru pe care îl fac e să înfiinţeze o şcoală.

Nu erau decât şaptezeci de ani de când Ignatius Loyola înfiinţase Ordinul lui Isus şi acum şcolile lor, cele mai bune din creştinătate, s-au răspândit în întreaga lume şi influenţa lor a ridicat sau a doborât regi. Ei sunt urechile Papei. Au oprit cuvântul Reformei şi acum recâştigă teritorii imense pentru biserica lor.

— Atunci o să vorbim în portugheză, spunea ea. Stăpânul meu doreşte să ştie de unde ai învăţat „cele câteva cuvinte şi expresii" în limba noastră?

— În închisoare era un călugăr, *senhorita,* un călugăr franciscan şi el m-a învăţat. Lucruri ca: hrană, prieten, baie, a merge, a veni, adevărat, fals, aici, acolo, eu, tu, te rog, mulţumesc, vreau, prizonier, da, nu şi aşa mai departe. E numai un început, din păcate. Aţi vrea să-i spuneţi seniorului Toranaga că acum sunt mai bine pregătit să răspund întrebărilor sale, să-i fiu de folos şi sunt mai mult decât încântat că am ieşit din închisoare.

Blackthorne o privi cum se întoarse şi-i tălmăci lui Toranaga. Ştia că va trebui să vorbească simplu, de preferat în fraze scurte şi să fie atent, pentru că, spre deosebire de preot, care tălmăcea simultan, această femeie aştepta până ce el termina, apoi dădea un rezumat sau o versiune a ceea ce se spusese — obişnuita problemă a tuturor tălmacilor, cu excepţia celor foarte buni, deşi chiar şi ei, ca-n cazul iezuitului, lăsau, cu voie sau fără voie, ca propriile lor personalităţi să influenţeze cele tălmăcite. Baia, masajul, hrana şi cele două ore de somn îl refăcuseră considerabil. Slugile de la baie, toate femei solide şi puternice, îl frecaseră zdravăn şi-i spălaseră părul, împletindu-i-l într-o coadă îngrijită, iar bărbierul îi potrivise barba. I se dăduse o fâşie de pânză curată la brâu, chimonou, eşarfă, şosete-*tabi* şi saboţi în curele. Aşternuturile pe care dormise fuseseră foarte curate, la fel şi camera. Totul păruse un vis şi, trezindu-se din somnul profund, se întrebase, pe moment, care era visul: acesta sau închisoarea.

Aşteptase nerăbdător sperând că va fi dus iarăşi la

Toranaga, plănuind ce să spună şi ce să dezvăluie, cum să fie mai şiret decât părintele Alvito şi cum să câştige trecere în faţa lui şi în faţa lui Toranaga. Pentru că ştia, fără nici o îndoială, bazându-se pe cele spuse de călugărul Domingo despre negoţul şi politica portughezilor şi japonezilor, că acum putea să-l ajute pe Toranaga, care, în schimb, putea cu uşurinţă să-i dea bogăţiile dorite.

Şi acum, fără nici un preot cu care să lupte, se simţea şi mai plin de încredere în el. Am nevoie doar de puţin noroc şi răbdare.

Toranaga asculta concentrat tălmaciul care semăna cu o păpuşă.

Blackthorne gândea: Aş putea s-o ridic cu o singură mână şi, dacă i-aş cuprinde mijlocul cu palmele, degetele mele s-ar întâlni. Ce vârstă să aibă oare? E desăvârşită! Măritată? Nici o verighetă. A, asta-i interesant. Nu poartă bijuterii de nici un fel. Afară doar de acele de argint din păr. Nici cealaltă femeie, cea grasă, nu poartă.

Îşi scrută memoria. Nici celelalte două femei din sat nu avuseseră vreo bijuterie şi nu văzuse nici una la nimeni din casa lui Mura. De ce?

Şi cine e femeia grasă? Soţia lui Toranaga? Sau doica băiatului? Să fie flăcăul fiul lui Toranaga? Sau nepotul, poate? Călugărul Domingo spusese că japonezii au o singură soţie, dar oricâte concubine poftesc.

Să fie tălmaciul concubina lui Toranaga?

Cum o fi să ai o astfel de femeie în pat? Mi-ar fi frică să n-o fac fărâme. Nu, nu s-ar face. Sunt femei în Anglia aproape tot atât de firave, dar nu ca ea.

Băiatul era micuţ, cu o expresie serioasă pe chip, ochii rotunzi, iar păru-i negru era strâns într-o coadă scurtă, fără să fie ras în cap. Curiozitatea lui părea imensă.

Fără să se gândească, Blackthorne îi făcu cu ochiul. Băiatul tresări, apoi râse, o întrerupse pe Mariko, arătă cu mâna şi vorbi fără sfială, toţi ascultându-l îngăduitori şi nimeni nu-l sâsâi să tacă. Când termină, Toranaga vorbi scurt către Blackthorne.

— Seniorul Toranaga întreabă de ce ai făcut asta, *senhor?*

— O, doar ca să-l fac să râdă pe flăcău. E un copil ca toţi

copiii şi copiii din ţara mea ar râde dacă le-ai face aşa. Fiul meu trebuie să aibă cam anii lui acum. Fiul meu are şapte ani.

— Moştenitorul are şapte, spuse Mariko după o pauză, apoi tălmăci ce spusese el.

— Moştenitor? Asta-nseamnă că băiatul e unicul fiu al seniorului Toranaga? întrebă Blackthorne.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-ţi spun că Domnia ta să te mărgineşti, te rog, la a răspunde întrebărilor pentru moment. Apoi adăugă: Sunt sigură, căpitane pilot Blackthorne, că, dacă ai răbdare, ţi se va oferi prilejul să întrebi orice doreşti, mai târziu.

— Foarte bine.

— Pentru că numele Domniei tale e foarte greu de pronunţat, *senhor,* limba noastră neavând sunetele necesare, pot să folosesc pentru seniorul Toranaga numele dumitale japonez, Anjin-san?

— Bineînţeles.

Blackthorne voia s-o întrebe numele ei, dar îşi aminti ce-i spusese şi-şi mai băgă încă o dată în cap să aibă răbdare.

— Mulţumesc. Stăpânul meu întreabă, mai ai alţi copii?

— O fiică. S-a născut chiar înainte de-a pleca eu de acasă, din Anglia. Aşa că ea are acum aproape doi ani.

— Ai o soţie sau mai multe?

— Una. Aşa e obiceiul la noi. La fel ca la portughezi şi spanioli. Noi nu avem concubine — concubine oficiale.

— Aceasta e prima dumitale soţie, *senhor?*

— Da.

— Vă rog, ce vârstă aveţi?

— Treizeci şi şase.

— Unde locuiţi în Anglia?

— În Chatham. E un port mic, lângă Londra.

— Londra este principalul vostru oraş?

— Da.

— Dânsul întreabă, ce limbi vorbiţi?

— Engleza, portugheza, spaniola, olandeza şi, bineînţeles, latina.

— Ce e „olandeza”?

— E o limbă vorbită în Europa, în Olanda. E foarte

asemănătoare cu germana.

Ea se încruntă.

— Olandeza e o limbă păgână? La fel şi germana?

— Amândouă sunt ţări necatolice, răspunse el cu grijă.

— Iertaţi-mă, nu e acelaşi lucru cu păgân?

— Nu, *senhorita.* Creştinismul e împărţit în două religii foarte deosebite: catolică şi protestantă. Sunt două variante ale creştinismului. Confesiunea din Japonia e catolică. În momentul de faţă, cele două religii sunt vrăjmaşe. Observă uimirea ei şi cum îi creşte nerăbdarea lui Toranaga, pentru că fusese lăsat în afara conversaţiei. Fii atent, se autoavertiză. Ea cu siguranţă e catolică. Treci la lucruri concrete. Şi fii cât mai simplu. Poate că seniorul Toranaga nu doreşte să vorbim despre religie, *senhorita,* mai cu seamă că, în parte, problema a fost lămurită la prima noastră întâlnire.

— Domnia ta eşti creştin-protestant?

— Da.

— Şi creştinii-catolici sunt duşmanii Domniei tale?

— Cei mai mulţi m-ar considera eretic şi duşmanul lor, da.

Ea şovăi, se întoarse spre Toranaga şi vorbi pe larg.

Erau multe străji de jur împrejurul grădinii. Toate erau destul de departe şi toate în uniforme maro. Apoi Blackthorne observă zece în uniforme gri, aşezate într-un grup ordonat la umbră, toţi cu ochii aţintiţi asupra băiatului. Ce să-nsemne asta? se întrebă.

Toranaga îi puse o întrebare lui Mariko, apoi i se adresă direct lui Blackthorne.

— Stăpânul meu doreşte să ştie despre Domnia ta şi familia Domniei tale, începu Mariko. Despre ţara Domniei tale, despre regina ei şi conducătorii dinainte, despre felul de a fi, obiceiuri şi istorie. La fel şi despre toate celelalte ţări, în mod deosebit, Portugalia şi Spania. Totul despre lumea în care trăieşti. Despre navele voastre, arme, hrană, negoţ. Despre luptele şi războaiele voastre şi cum se conduce o navă şi cum ai condus Domnia ta nava şi ce s-a întâmplat în această călătorie. Vrea să înţeleagă... scuzaţi-mă, de ce râdeţi?

— Doar pentru că asta pare să fie chiar despre tot ce ştiu, *senhorita.*

— Asta e exact ceea ce doreşte stăpânul meu. „Exact” e cuvântul corect?

— Da, *senhorita.* Pot să vă felicit pentru portugheza fără cusur?

Evantaiul ei flutură uşor.

— Mulţumesc, *senhor.* Da, stăpânul meu ar vrea să afle *adevărul* despre toate, care e realitatea şi care ar fi părerea Domniei tale.

— Aş fi bucuros să-i spun. Ne-ar lua însă ceva timp.

Blackthorne privi spre Toranaga.

— *Wakarimasu.*

— Vă rog să mă iertaţi, *senhor,* stăpânul meu îmi porunceşte să-ţi spun că accentul Domniei tale e puţin greşit. Mariko îi arătă cum să spună, iar el repetă şi-i mulţumi. Eu sunt *senhora* Mariko Buntaro, nu *senhorita.*

— Da, *senhora.* Blackthorne aruncă o privire spre Toranaga. De unde ar dori să-ncep?

Ea-l întrebă. Un zâmbet fugar străbătu chipul dârz al lui Toranaga.

— Dânsul zice, cu începutul.

Blackthorne ştia că asta era o altă piatră de încercare. Cu ce să-nceapă, din tot noianul de posibilităţi? Cui să i se adreseze? Lui Toranaga, băiatului sau femeii? Evident, dacă ar fi fost de faţă numai bărbaţi, lui Toranaga. Dar în cazul acesta? De ce se aflau de faţă femeile şi băiatul? Asta trebuie să aibă un tâlc.

Hotărî să-şi fixeze privirile asupra femeilor şi băiatului.

— În timpurile de demult, ţara mea era guvernată de un mare rege, care avea o sabie vrăjită, numită Excalibur şi regina lui era cea mai frumoasă femeie din ţară. Sfetnicul lui cel mai de încredere era un vrăjitor, Merlin, şi regele se numea Arthur, începu el cu multă convingere, spunând legenda pe care tatăl lui o depăna atât de bine în îndepărtata lui tinereţe. Capitala regelui Arthur se numea Camelot şi erau vremuri fericite, fără războaie şi cu recolte bogate şi... Brusc îşi dădu seama de enormitatea greşelii lui. Miezul poveştii era despre Guenievre şi Lancelot, o regină adulteră şi un vasal necredincios, despre Mordred, fiul nelegitim ai lui Arthur, care porneşte mişeleşte la război împotriva tatălui

său şi despre un tată care-l omoară pe acest fiu în luptă, ca-n aceeaşi clipă să fie şi el rănit de moarte de către fiul său. O, Doamne, cum am putut să fiu atât de tâmpit! Nu este Toranaga exact ca un mare rege? Nu sunt acestea doamnele lui? Nu este acesta fiul lui?

— Nu vă simţiţi bine, *senhor*?

— Nu... nu, iertaţi-mă, a fost doar...

— Spuneaţi, *senhor,* despre acest rege şi recolta bună.

— Da... Ca-n mai toate ţările, trecutul nostru e-nvăluit în mituri şi legende, dintre care cele mai multe sunt neimportante, spuse poticnindu-se, încercând să câştige timp.

Ea se uita la el uimită. Ochii lui Toranaga se făcură şi mai sfredelitori şi băiatul căscă.

— Ce spuneaţi, *senhor?*

— Eu... ei bine... Apoi avu o scânteie de inspiraţie. Poate că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face, *senhora,* ar fi să desenez o hartă a lumii, aşa cum o ştim noi spuse grăbit. Aţi dori s-o fac?

Ea tălmăci şi el văzu un licăr de interes din partea lui Toranaga, nimic pe faţa băiatului şi a femeilor. Cum să-i intereseze şi pe ei?

— Stăpânul meu spune da. Voi trimite după hârtie...

— Mulţumesc. Dar pentru moment, asta e destul. Mai târziu, dacă o să-mi daţi cele necesare scrisului, vă pot desena una mai exactă.

Blackthorne se sculă de pe pernă şi îngenunche. Începu să deseneze cu degetul o hartă sumară pe nisip, cu susu-n jos, ca ei să poată vedea mai bine.

— Pământul e rotund, ca o portocală, dar harta aceasta e precum coaja ei, tăiată în ovale de la nord la sud, desfăşurată plat şi lăţită puţin la capătul de jos şi sus. Un olandez numit Mercator a născocit acest fel de a înfăţişa Pământul, acum douăzeci de ani. A fost prima hartă exactă a lumii. Putem chiar să navigăm cu ea — sau cu globurile lui. Schiţă, sigur de el, continentele. Acesta este nordul şi acesta este sudul, acolo estul şi acolo vestul. Japonia e aici, ţara mea e la celălalt capăt al lumii, acolo. Toată partea aceasta e necunoscută şi neexplorată... Mâna lui elimină totul din

America de Nord, la nord de linia ce unea Mexicul cu Terra Nova, totul din America de Sud, afară de Peru şi o fâşie îngustă de coastă, în jurul continentului, apoi totul la nord şi răsărit de Norvegia, totul la răsărit de Moscova, toată Asia, tot interiorul Africii, totul la sud de Java şi capătul Americii de Sud. Cunoaştem zonele de coastă, dar mai nimic altceva. Interiorul, Africii, Americilor şi Asiei e aproape un mister. Se opri să-i dea ei timp să-l ajungă.

Ea tălmăcea acum cu mai multă uşurinţă şi el simţi cum interesul lor creştea. Băiatul se mişcă şi veni ceva mai aproape.

— Moştenitorul doreşte să ştie unde ne aflăm noi pe hartă.

— Aici. Aici cred că e Kitaiul, China. Nu ştiu cât de departe ne aflăm noi de coastă. Mi-au trebuit doi ani ca să navighez de aici, aici.

Toranaga şi femeia grasă îşi întinseră gâturile să vadă mai bine.

— Moştenitorul întreabă de ce împărăţia noastră e aşa de mică pe harta Domniei tale.

— E o chestiune de scară, *senhora.* Pe continentul acesta, de la Terra Nova, aici, până în Mexic, aici, sunt aproape o mie de leghe a câte trei mile. De aici până la Yedo sunt aproape o sută de leghe.

Urmă o pauză, după care ei vorbiră între ei.

— Seniorul Toranaga doreşte să-i arăţi pe hartă cum ai venit în Japonia.

— Pe acest drum. Acesta este Pasul Magellan — sau Strâmtoarea Magellan — aici, în josul Americii de Sud. Se numeşte aşa după navigatorul portughez care l-a descoperit, acum optzeci de ani. De atunci portughezii şi spaniolii au ţinut drumul secret, folosindu-l numai ei. Noi am fost primii străini în Strâmtoare. Eu am avut una din cărţile lor secrete de drum, un fel de hartă, dar chiar şi aşa, a trebuit totuşi să aştept şase luni ca să trec prin ea din cauza vânturilor potrivnice.

Ea tălmăci ce spusese el. Toranaga îşi ridică privirile, nevenindu-i să creadă.

— Stăpânul meu zice că greşeşti. Toţi bar... toţi portughezii vin din sud. Acesta e drumul lor, singurul drum.

— Da. E adevărat că portughezii preferă drumul acela — Capul Bunei Speranţe îl numim noi — pentru că ei au zeci de forturi de-a lungul tuturor acestor coaste — Africa, India şi Insulele Mirodeniilor —, unde să se aprovizioneze şi unde să ierneze. Şi galioanele, navele lor de război, patrulează şi stăpânesc căile de navigaţie. Totuşi, spaniolii folosesc strâmtoarea Magellan să ajungă în coloniile lor americane din Pacific şi în Filipine sau traversează pe aici, prin istmul îngust Panama, mergând pe uscat, ca să scurteze distanţa cu luni de călătorie. Pentru noi a fost mai sigur să navigăm prin Strâmtoarea Magellan, altfel ar fi trebuit să trecem prin tot şirul acela de forturi portugheze duşmane. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că eu ştiu poziţia multora din ele acum. Pentru că veni vorba, pot să vă spun că mai toate folosesc trupe japoneze, adăugă, subliniind în mod special. Călugărul care mi-a dat toate acestea în închisoare era spaniol şi vrăjmaş portughezilor şi tuturor iezuiţilor.

Blackthorne observă o reacţie imediată pe faţa ei şi, tălmăcind, şi pe faţa lui Toranaga. Dă-i ei timp şi fii tot aşa, cât mai simplu, se autopreveni.

— Trupe japoneze? Vrei să spui samurai?

— Cred că *ronini* li s-ar potrivi mai bine.

— Ai zis o hartă „secretă”. Stăpânul meu doreşte să ştie cum ai obţinut-o.

— Un bărbat numit Pieter Suyderhof, din Olanda, a fost secretarul particular al Primatului de Goa — acesta este titlul preotului catolic cel mai mare în rang şi Goa este capitala Indiei Portugheze. Ştiţi, bineînţeles, că portughezii încearcă să pună stăpânire pe continent prin forţă. Ca secretar particular al acestui arhiepiscop, care pe atunci era şi vice-rege portughez, îi treceau prin mână tot felul de documente. După mulţi ani, el a obţinut unele din cărţile lor de drum — hărţi — şi le-a copiat. Acestea au dezvăluit secretele drumului prin Strâmtoarea Magellan şi, de asemeni, cum să ocoleşti Capul Bunei Speranţe şi bancurile de nisip şi recifurile din Goa până-n Japonia, prin Macao. Cartea mea de drum a fost cea a lui Magellan. Se găsea printre hârtiile mele de pe navă, ce s-au pierdut. Ele sunt pentru mine ca lumina ochilor şi ar putea să fie de foarte

mare preţ pentru seniorul Toranaga.

— Stăpânul meu spune că a trimis porunci să fie căutate. Continuaţi, vă rog.

— Când Suyderhof s-a întors în Olanda, le-a vândut Companiei Negustorilor Indiei de Est, care făcea comerţ cu Orientul îndepărtat.

Ea-l privea cu răceală.

— Acest bărbat a fost o iscoadă plătită?

— El a fost plătit pentru hărţile lui, da. Acesta e obiceiul lor, aşa răsplătesc ei un om. Nu cu un titlu sau cu pământ, numai cu bani. Olanda e republică. Bineînţeles, *senhora,* ţara mea şi aliaţii noştri, Ţările de Jos, sunt în război cu Spania şi Portugalia şi asta de ani. Veţi înţelege, *senhora,* că, în război, e absolut necesar să afli secretele duşmanilor.

Mariko se întoarse şi vorbi îndelung.

— Stăpânul meu întreabă de ce acest arhiepiscop a luat ca secretar un duşman?

— Pieter Suyderhof spune că pe acest arhiepiscop, care era iezuit, îl interesa numai comerţul. Suyderhof le-a dublat veniturile, aşa că s-a bucurat de „mare trecere”. El era un negustor extrem de deştept — olandezii, de obicei, sunt mai buni negustori decât portughezii, aşa că scrisorile lui de recomandare n-au fost controlate cu foarte mare băgare de seamă. De asemeni, mulţi bărbaţi cu ochi albaştri şi păr blond, germani sau alţi europeni, sunt catolici. Blackthorne aşteptă până ce toate acestea fură tălmăcite, apoi adăugă cu grijă: El a fost şeful iscoadelor din Asia, pentru Olanda, un soldat al ţării lui şi a pus câţiva din oamenii săi pe navele portugheze. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că, fără negoţul japonez, India Portugheză n-ar putea trăi multă vreme.

Toranaga nu-şi dezlipi ochii de pe hartă tot timpul cât vorbi Mariko. Nu se vedea nici o reacţie pe chipul lui la ce-i spusese ea. Blackthorne se întrebă dacă ea-i tălmăcise totul.

Apoi:

— Stăpânul meu ar dori o hartă amănunţită a lumii, pe hârtie, cât de curând, cu toate bazele portugheze însemnate şi numărul *ronin-ilor* de la fiecare. Dânsul zice să continui, te rog.

Blackthorne ştia că făcuse un pas uriaş mai departe. Dar băiatul căsca, aşa că hotărî să schimbe drumul, deşi ducea la acelaşi port.

— Lumea noastră nu e totdeauna ce pare. De exemplu, la sud de această linie, pe care noi o numim ecuator, anotimpurile sunt inverse. Când la noi e vară, la ei e iarnă; când la noi e vară, ei îngheaţă.

— De ce e aşa?

— Nu ştiu, dar e adevărat. Drumul către Japonia e printr-una din aceste două strâmtori din sud. Noi, englezii, încercam să aflăm un drum de nord, fie prin nord-est, peste Siberii, fie prin nord-vest peste Americi. Eu am fost la nord până aici. Acolo tot pământul e o întindere nesfârşită de gheaţă şi zăpadă şi e aşa de frig mai tot timpul anului că degetele îţi îngheaţă într-o clipită, dacă nu porţi mănuşi de blană cu un singur deget. Oamenii care locuiesc acolo se numesc laponi. Hainele lor sunt făcute din piei de animale netăbăcite. Bărbaţii vânează şi femeile fac toată munca. Una din îndeletnicirile femeilor e să facă hainele. Pentru aceasta, ele trebuie, mai tot timpul, să bată pieile cu maiul să le facă mai moi, ca să le poată coase.

Mariko râse din toată inima.

Blackthorne îi zâmbi, simţindu-se mai stăpân pe el acum.

— E adevărat, *senhora:* E *honto.*

— *Sorewa honto desu ka*? întrebă Toranaga nerăbdător. Ce e adevărat?

Printre hohote de râs, ea-i povesti ce se spusese. Începură şi ei să râdă.

— Am trăit printre ei aproape un an. Am. fost prinşi între gheţuri şi a trebuit să aşteptăm dezgheţul. Se hrănesc cu peşte, foci, uneori urşi polari şi balene pe care le mănâncă crude. Mâncarea cea mai grozavă la ei este untura crudă de balenă.

— O, glumeşti, Anjin-san!

— E adevărat. Şi ei locuiesc în case mici, rotunde, făcute numai şi numai din zăpadă şi nu fac baie niciodată.

— Cum niciodată? izbucni ea.

El clătină din cap şi hotărî să nu-i spună că baia era rară în Anglia, chiar mai rară decât în Spania şi Portugalia, care

erau ţări calde.

Ea tălmăci. Toranaga clătină capul neîncrezător.

— Stăpânul meu spune că asta e prea de tot. Nimeni nu poate trăi fără baie. Chiar şi oamenii necivilizaţi.

— Ăsta e adevărul: *honto,* spuse el calm şi ridică mâna. Jur pe Dumnezeu şi pe sufletul meu, jur că e adevărat.

Ea-l privi în tăcere.

— Totul?

— Da. Seniorul Toranaga a dorit adevărul. De ce-aş minţi? Viaţa mea e în mâinile lui. E uşor de dovedit adevărul — nu, ca să fiu cinstit, ar fi greu de dovedit ce-am spus —, ar trebui să mergeţi acolo şi să vedeţi cu ochii voştri. Bineînţeles că portughezii şi spaniolii, care sunt duşmanii mei, n-or să mă susţină. Dar seniorul Toranaga a cerut adevărul. Poate să mă creadă că i-l spun.

Mariko se gândi o clipă. Apoi tălmăci cu conştiinciozitate ce spusese el. După care:

— Seniorul Toranaga spune că e de necrezut că o fiinţă omenească ar putea trăi fără să facă baie.

— Da. Dar acelea sunt ţinuturi reci. Obiceiurile lor sunt diferite de ale voastre şi de ale mele. Bunăoară, în ţara mea, toată lumea crede că băile sunt vătămătoare pentru sănătate. Bunica mea, bunicuţa Jacoba, spunea: „O baie când te naşti şi alta când mori îţi sunt de-ajuns până treci prin Porţile Cerului.”

— Asta-i greu de crezut.

— Unele din obiceiurile voastre sunt foarte greu de crezut. Dar e adevărat că, în scurtul răstimp de când mă aflu la voi, am făcut mai multe băi decât în mai toţi anii dinainte. Recunosc deschis că mă simt mai bine în urma lor. Zâmbi larg. Nu mai cred că băile sunt dăunătoare. Deci am ieşit în câştig venind aici, nu?

După o pauză, Mariko încuviinţă şi tălmăci cele spuse.

Kiri zise:

— El e uluitor... uluitor, *neh?*

— Care e părerea ta despre el, Mariko-san? întrebă Toranaga.

— Sunt sigură că spune adevărul sau crede că-l spuse. Pare limpede că ar putea avea mare preţ pentru înălţimea ta,

stăpâne. Noi ştim atât de puţine despre lumea din afară. Are asta importanţă pentru înălţimea ta? Nu ştiu. Dar aproape pare ca şi cum el ar fi coborât din stele sau ar fi venit de dincolo de adâncurile mării. Dacă el e duşmanul portughezilor şi spaniolilor, atunci lămuririle lui, dacă sunt de crezut, ar putea fi de nepreţuit pentru interesele înălţimii tale, *neh?*

— Tu ce crezi, Yaemon-sama?

— Şi eu cred la fel, spuse Kiri.

— Eu, unchiule? O, cred că el e urât şi nu-mi plac părul lui auriu şi ochii lui de pisică, şi nu arată deloc ca o fiinţă omenească, răspunse pe nerăsuflate. Sunt bucuros că nu m-am născut barbar ca el, ci samurai ca tatăl meu; putem merge să mai înotăm, te rog?

— Mâine, Yaemon, spuse Toranaga supărat că nu poate să discute direct cu pilotul.

În timp ce ei sporovăiau, Blackthorne hotărî că acum se ivise prilejul. Apoi Mariko se întoarse din nou spre el.

— Stăpânul meu te întreabă de ce-ai fost în nord?

— Eram pilot pe o navă. Noi încercăm să găsim o cale de trecere prin nord-est, *senhora.* Multe din lucrurile pe care vi le pot spune, au să vă pară de râs, ştiu, începu el. De exemplu, acum şaptezeci de ani regii Spaniei şi Portugaliei au semnat o înţelegere sfântă, prin care îşi împărţeau între ei stăpânirea asupra Lumii Noi, lumea nedescoperită încă. Cum ţara voastră cade în jumătatea portugheză, după lege, ea aparţine Portugaliei — seniorul Toranaga, Domnia ta, toţi, acest castel cu tot ce e în el au fost date Portugaliei.

— O, te rog, Anjin-san. Iartă-mă, asta e o aiureală!

— Sunt de acord că trufia lor e de necrezut. Dar e adevărat.

Imediat ea începu să tălmăcească şi Toranaga râse batjocoritor.

— Stăpânul Toranaga spune că şi el ar putea tot atât de bine să împartă cerurile între înălţimea sa şi împăratul Chinei, *neh?*

— Te rog, spune-i seniorului Toranaga că-mi pare rău, dar asta nu-i acelaşi lucru, spuse Blackthorne ştiind că se află pe muchie de cuţit. Aceasta stă scris în documente legale, care

dau dreptul fiecărui rege să ia pentru sine orice pământ necatolic, descoperit de supuşii lui, să înlăture cârmuirea existentă şi să o înlocuiască cu o cârmuire catolică. Degetul său trasă pe hartă o linie de la nord la sud, care împărţea în două Brazilia. Tot ce este la răsărit de această linie aparţine Portugaliei, tot ce e la apus, Spaniei. Pedro Cabral a descoperit Brazilia în 1500, aşa că acum Portugalia stăpâneşte Brazilia, a nimicit cultura băştinaşă şi i-a ucis pe conducătorii legiuiţi şi s-a îmbogăţit cu aurul şi argintul luat din minele şi din templele jefuite. Tot restul Americilor descoperit până acum e stăpânit de spanioli — Mexic, Peru, aproape tot acest continent de sud. Au şters de pe faţa pământului triburile incaşe, le-au distrus cultura, şi-au înrobit sute de mii. Conchistadorii au arme moderne, băştinaşii nimic. Cu conchistadorii vin şi preoţii. Curând câţiva prinţi sunt creştinaţi şi se trag foloase din vrajbele dintre ei. Apoi prinţii se ridică unul împotriva celuilalt şi regatul e înghiţit cât ai zice peşte. Acum Spania e cea mai bogată ţară din lumea noastră, prin aurul şi argintul jefuit de la incaşi şi mexicani şi trimis apoi în Spania.

Mariko era acum foarte gravă. Înţelesese rapid unde bătea Blackthorne. La fel şi Toranaga.

— Stăpânul meu spune că astea-s vorbe fără noimă. Cum ar putea ei să ia cu de la sine putere asemenea drepturi?

— Nu ei şi le-au luat, spuse Blackthorne grav. Papa le-a dat aceste drepturi, însuşi locţiitorul lui Cristos pe pământ. În schimbul răspândirii cuvântului Domnului.

— Nu cred, exclamă ea.

— Vă rog, tălmăciţi ce-am spus, *senhora.* E *honto.*

Ea dădu ascultare şi tălmăci cu de-amănuntul, vădit tulburată. Apoi:

— Stăpânul meu… stăpânul meu spune că Domnia ta… că Domnia ta încerci doar să-l otrăveşti împotriva duşmanilor dumitale. Care e adevărul? Jură pe viaţa Domniei tale, *senhor.*

— În 1493, Papa Alexandru al VI-lea a stabilit primul hotar, începu Blackthorne, binecuvântându-l pe Alban Caradoc, care-i burduşise capul cu atâtea fapte, când era tânăr, şi pe călugărul Domingo, care-i atrăsese luarea aminte

despre mândria japoneză şi-i dăduse cheia spre a ajunge la minţile lor. În 1506, Papa Iulius al II-lea a întărit schimbările înţelegerii de la Tordesillas, semnate de Spania şi Portugalia în 1494, care mişcau puţin hotarul, în 1529, abia dacă sunt şaptezeci de ani de atunci, Papa Clement al VII-lea a întărit tratatul de la Saragossa, care stabilea un al doilea hotar pe aici — degetul lui desenă pe nisip o linie de longitudine, care trecea prin extremitatea sudică a Japoniei. Aceasta îi dă numai Portugaliei dreptul asupra ţării voastre, asupra tuturor acestor ţări, începând cu Japonia. China, până-n Africa, în felul în care v-am spus. Să fie exploatate — *prin orice mijloace* — în schimbul răspândirii catolicismului.

El aşteptă din nou şi femeia şoväi, foarte tulburată şi el simţi iritarea crescândă a lui Toranaga, dat fiind că trebuia să aştepte ca ea să tălmăcească.

Mariko îşi forţă buzele să vorbească şi repetă spusele lui. Apoi îl ascultă din nou pe Blackthorne, detestând ce auzea. Să fie într-adevăr posibil? se întrebă ea. Cum ar putea Sanctitatea sa să spună asemenea lucruri? Să dea tara noastră portughezilor? Trebuie să fie o minciună. Dar pilotul a jurat pe bunul Dumnezeu.

— Stăpâne, pilotul spune, începu ea, că în vremurile când au fost luate aceste hotărâri de către Sanctitatea sa, Papa, toată lumea lor, şi ţara lui Anjin-san, era creştină, catolică. Despărţirea nu... nu se produsese încă. Aşa că aceste... aceste hotărâri papale ar fi, bineînţeles, obligatorii pentru... pentru toate naţiile. Chiar şi aşa, el mai spune că, deşi numai portughezii au drept de a *exploata* Japonia, totuşi Spania şi Portugalia se ceartă fără încetare asupra *dreptului de proprietate* din pricina bogăţiei comerţului nostru cu China.

— Care-i părerea ta, Kiri-san? spuse Toranaga, la fel de uluit ca şi ceilalţi. Singur băiatul se juca cu evantaiul, fără să-l intereseze.

— El e convins că spune adevărul, rosti Kiri. Da, aşa gândesc. Dar cum să dovedeşti, dacă nu totul, măcar o parte?

— Tu cum ai dovedi-o, Mariko-san? întrebă Toranaga foarte tulburat de reacţia lui Mariko la cele spuse, dar bucuros că fusese de acord s-o folosească pe ea drept

tălmaci.

— L-aş întreba pe părintele Tsukku-san, spuse. Apoi aş trimite pe cineva — un vasal de încredere — în lume, să vadă. Poate împreună cu Anjin-san.

Kiri zise:

— Dacă preotul nu întăreşte aceste spuse, nu-nseamnă neapărat că Anjin-san minte, *neh?*

Kiri era încântată că ea dăduse ideea să fie folosită Mariko drept tălmaci, când Toranaga căuta pe altcineva în locul lui Tsukku-san. Ea ştia că puteai să ai încredere în Mariko şi că, o dată ce ea jurase pe zeul ei străin, avea să rămână tăcută în veci la întrebările foarte severe ale oricărui preot creştin. Cu cât diavolii aceia ştiu mai puţine, cu atât mai bine, gândi Kiri. Şi ce comoară de lucruri noi e barbarul ăsta!

Kiri văzu că băiatul cască din nou şi era bucuroasă. Cu cât băiatul înţelegea mai puţine, cu atât mai bine, îşi zise. Apoi spuse:

— De ce nu trimiţi după mai-marele preoţilor creştini şi să-l întrebi despre aceste fapte? Vezi ce spune. Mai întotdeauna le citeşti gândurile pe faţă, ei aproape sunt lipsiţi de orice agerime a minţii.

Toranaga încuviinţă din cap, neslăbind-o pe Mariko din ochi.

— Din ce ştii tu despre barbarii din sud, Mariko-san, ce-ai zice, ordinul unui Papă ar fi ascultat?

— Fără nici o îndoială.

— Poruncile lui ar fi socotite drept vocea Dumnezeului creştin, care le-ar vorbi?

— Da.

Toţi creştinii catolici i-ar asculta ordinele?

— Da.

— Chiar şi creştinii noştri de aici?

— Aş zice că da.

— Chiar şi tu?

— Da, Alteţă. Dacă ar fi un ordin al Sanctităţii sale direct pentru mine. Da, pentru mântuirea sufletului meu. Privirea ei era hotărâtă. Dar, până atunci, nu voi da ascultare unui alt om decât seniorului meu, şefului familiei mele, sau soţului meu. Eu sunt japoneză, creştină într-adevăr, dar înainte de

toate sunt samurai.

— Atunci cred că această Sanctitate ar fi bine să stea cât mai departe de fruntariile noastre. Toranaga rămase o clipă pe gânduri. Apoi hotărî ce să facă cu barbarul, Anjin-san. Spune-i... Se opri.

Toţi ochii se îndreptară spre potecă şi spre bătrâna care se apropia. Purta sutană cu glugă, de călugăriţă budistă. Patru samurai în gri o însoţeau. Uniformele se opriră şi ea înaintă singură.

Capitolul 17

Toţi se înclinară adânc. Toranaga observă că barbarul îl imită şi nu se ridică, nici nu rămâne cu ochii holbaţi, cum ar fi făcut, după obiceiul lor, toţi barbarii, în afară de Tsukku-san. Pilotul învaţă repede, gândi, mintea clocotindu-i încă de ceea ce auzise. Zeci de mii de întrebări îl luau cu asalt, dar, conform cu propria-i disciplină, le îndepărtă pentru moment spre a se concentra asupra pericolului actual.

Kiri se repezise să-i ofere bătrânei perna ei, şi-o ajută să se aşeze, apoi îngenunche lângă ea, într-o aşteptare nemişcată.

— Mulţumesc, Kiritsubo-san, spuse femeia reîntorcându-le plecăciunea. Numele ei era Yodoko. Era văduva lui *taikō* şi acum, de la moartea lui, călugăriţă budistă. Îmi pare rău că am venit nepoftită şi că v-am întrerupt, nobile Toranaga.

— Domnia ta nu eşti niciodată nebinevenită sau nepoftită, Yodoko-sama.

— Da, mulţumesc, îţi mulţumesc. Aruncă o privire spre Blackthorne şi clipi des, încercând să vadă mai bine. Dar cred, că, într-adevăr, v-am întrerupt. Nu văd cine... E un barbar? Ochii mă lasă tot mai mult. Nu e Tsukku-san, nu-i aşa?

— Nu, e noul barbar, spuse Toranaga.

— O, el! Yodoko îl cercetă mai de-aproape. Te rog, spune-i că nu văd foarte bine, de aici şi lipsa mea de bună cuviinţă.

Mariko făcu precum i se ceruse.

— El zice că mulţi oameni din ţara lui au vederea slabă, Yodoko-sama, dar poartă ochelari. Întreabă dacă noi avem. I-am spus că da, unii de la noi au — de la barbarii din sud. Că Domnia ta purtai, dar că acum nu-i mai porţi.

— Da. Îmi place mai mult ceaţa ce mă înconjoară. Da, nu-mi plac multe ce văd în zilele noastre. Yodoko se întoarse şi privi spre băiat prefăcându-se că abia acum îl văzuse. O! Fiule! Deci iată-te! Te căutam. Ce bine-i să-l vezi pe *kampaku!* Se înclină plină de respect.

— Mulţumesc, mamă bună. Yaemon strălucea de bucurie şi se înclină la rândul lui. O, trebuia să-l fi auzit pe barbar. Ne-a desenat o hartă a lumii şi ne-a spus lucruri cu haz despre oameni care nu fac baie deloc! Niciodată în toată

viaţa lor şi locuiesc în case de zăpadă, şi poartă piei de animale pe ei precum *kami* cei răi.

Bătrâna vorbi cu dispreţ:

— Fiul meu, cred că ei cu cât vin mai puţin pe aici, cu atât e mai bine. Nu i-am putut înţelege niciodată şi tot timpul miros atât de urât. N-am putut pricepe niciodată cum preaslăvitul *taikō,* tatăl tău, i-a putut îngădui. Dar el era bărbat şi voi aveţi mai multă răbdare decât o biată femeie. Tu ai un dascăl bun, Yaemon-sama. Ochii-i bătrâni alunecară iar spre Toranaga. Seniorul Toranaga are mai multă răbdare decât oricine din împărăţie.

— Răbdarea e importantă pentru un bărbat, e izvor de viaţă pentru un conducător, spuse Toranaga. Şi setea de cunoaştere este şi ea o însuşire de seamă, nu, Yaemon-sama? Şi cunoaşterea o dobândeşti din locuri ciudate.

— Da, unchiule. O, da, spuse Yaemon. Are dreptate, nu, mamă bună?

— Da, da. Aşa-i. Dar eu sunt bucuroasă că sunt femeie şi nu trebuie să-mi fac griji cu aceste lucruri, *neh?* Yodoko strânse cu putere la piept băiatul ce venise să se aşeze lângă ea. Deci, fiul meu, de ce mă aflu eu aici? Să-l iau pe *kampaku.* De ce? Deoarece *kampaku* întârzie la masă şi nu-şi scrie temele la timp.

— Nu-mi place să-mi scriu temele şi vreau să-not!

Toranaga spuse cu o gravitate prefăcută:

— Când eram de vârsta ta, nici mie nu-mi plăcea să scriu. Dar mai târziu, când am avut douăzeci de ani, a trebuit să las luptele şi să mă întorc la şcoală. Asta şi mai abitir nu mi-a plăcut.

— Să te întorci la şcoală, unchiule? După ce o părăsiseşi pentru totdeauna? O, ce îngrozitor!

— Un conducător trebuie să scrie bine, Yaemon-sama. Nu doar citeţ, ci frumos, iar *kampaku* mai bine decât oricine altul. Cum altfel ar putea să-i scrie Maiestăţii sale imperiale sau marilor *daimyo?* Un conducător trebuie să facă multe lucruri care sunt dificile.

— Da, unchiule. E foarte greu să fii *kampaku.* Yaemon se încruntă plin de importanţă. Cred că eu am să-mi fac lecţiile acum şi nu la douăzeci de ani, pentru că atunci o să am

treburi importante de stat.

Toţi erau foarte mândri de el.

— Eşti foarte înţelept, fiule, spuse Yodoko.

— Da, mamă bună. Sunt înţelept ca tatăl meu, după cum zice mama. Când se întoarce mama acasă?

Yodoko se uită fix la Toranaga.

— Curând.

— Nădăjduiesc că foarte curând, spuse Toranaga.

El ştia că Yodoko venise să ia băiatul trimisă de Ishido. Toranaga adusese copilul şi străjile direct în grădină ca să-şi scoată şi mai mult duşmanul din sărite. De asemeni, şi să-i arate băiatului pe ciudatul pilot, lipsindu-l astfel pe Ishido de bucuria de a i-l fi arătat el primul.

— E foarte obositor să mi se ceară socoteală pentru fiul meu, spunea Yodoko. Ar fi foarte bine s-o avem din nou acasă, aici, în Osaka, pe doamna Ochiba, atunci eu m-aş putea reîntoarce în templu, *neh?* Ea cum se simte şi ce face doamna Genjiko?

— Amândouă se bucură de o sănătate excelentă, îi spuse Toranaga, fericit în sinea lui.

Cu nouă ani în urmă, într-o manifestare neobişnuită de prietenie, *taikō* îi propusese să se însoare cu doamna Genjiko, sora mai tânără a doamnei Ochiba, concubina lui favorită.

— Atunci casele noastre vor fi unite pentru totdeauna, *neh*? îi spusese *taikō.*

— Da, Alteţă. Mă voi supune, deşi nu merit această cinste, răspunse Toranaga plin de respect, dorind legătura cu *taikō.* Dar ştia că, deşi Yodoko, soţia lui *taikō,* putea să fie de acord, totuşi concubina lui, Ochiba, îl ura şi avea să-şi folosească puterea imensă ce o avea asupra lui *taikō* ca să împiedice căsătoria. Şi, în acelaşi timp, era mai înţelept să se ferească s-o aibă pe sora Ochibei de nevastă, pentru că asta i-ar da ei puteri nemărginite asupra lui şi, ceea ce nu era câtuşi de puţin de neglijat, i-ar da cheile de la averea lui. Dar, dacă ea s-ar mărita cu fiul lui, Sudara, atunci Toranaga, ca şef suprem al familiei, ar avea putere deplină. Îi trebuise toată priceperea să pună la cale căsătoria dintre Sudara şi Genjiko, dar izbutise şi acum Genjiko îi era o pavăză de

nepreţuit împotriva Ochibei, pentru că Ochiba îşi adora sora.

— Nora mea nu este încă în chinurile facerii — se aşteptau să înceapă ieri —, dar bănui că doamna Ochiba va pleca imediat ce nu mai e nici un pericol.

— După trei fete e timpul ca Genjiko să-ţi dea un nepot, *neh?* Am să mă rog pentru naşterea lui.

— Mulţumesc, spuse Toranaga, fiindu-i dragă Yodoko ca întotdeauna, ştiind că-l voia într-adevăr, deşi el nu reprezenta nimic altceva decât pericol pentru casa ei.

— Aud că doamna ta, Sazuko, aşteaptă un copil?

— Da. Sunt foarte norocos.

Toranaga era încântat gândindu-se la cea mai nouă concubină a sa, la tinereţea, la vigoarea şi la înfocarea ei. Nădăjduiesc să am un fiu, îşi spuse. Da, asta ar fi foarte bine. Şaptesprezece ani e o vârstă potrivită să ai primul copil, dacă ai o sănătate perfectă ca a ei.

— Da. Sunt foarte norocos.

— Buddha te-a binecuvântat.

Yodoko simţi o undă de invidie. Părea atât de nedrept ca Toranaga să aibă cinci fii în viaţă, patru fiice şi deja cinci nepoate, fără să mai pui la socoteală acest copil al lui Sazuko ce-o să vină-n curând, iar el, cu atâţia ani de plină vigoare şi cu numeroasele concubine din casa lui, poate să aibă şi mai mulţi fii. Ori, toate speranţele ei erau puse în acest unic copil de şapte ani, tot aşa de mult copilul ei cât şi al Ochibei. Da, Yaemon este tot pe-atât şi fiul meu, gândi. Cât am urât-o la început pe Ochiba…

Văzu că toate privirile erau aţintite asupra ei şi tresări.

— Da?

Yaemon se încruntă:

— Am spus: putem să mergem să-mi fac lecţiile, mamă bună? Am spus-o, de două ori.

— Îmi pare rău, fiule, mă furaseră gândurile. Aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Da, hai să plecăm atunci.

Kiri o ajută să se ridice. Yaemon alergă, luând-o înainte. Samuraii în gri erau deja în picioare şi unul din ei îl prinse şi-l urcă cu dragoste în cârcă. Cei patru samurai care o însoţiseră pe Yodoko aşteptau deoparte.

— N-ai vrea, te rog, să faci câţiva paşi cu mine, senior

Toranaga? Am nevoie de un braţ puternic de care să mă sprijin.

Toranaga fu în picioare cu o sprinteneală uimitoare. Ea îl luă de braţ, dar nu se folosi de puterea lui.

— Da. Am nevoie de un braţ puternic. Şi Yaemon are nevoie. La fel şi împărăţia.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc, spuse Toranaga.

Când se îndepărtară de ceilalţi, ea spuse încet:

— Fii regent unic. Ia puterea şi cârmuieşte tu singur. Până când Yaemon împlineşte vârsta.

— Testamentul lui *taikō o* interzice — chiar dacă eu aş dori-o —, dar n-o doresc. Eu nu umblu să iau puterea de unul singur. N-am umblat niciodată.

— Tora-chan, spuse ea folosind numele pe care i-l dăduse *taikō* cu mulţi ani în urmă, noi avem câteva secrete, tu şi cu mine. Ai putea s-o faci, dacă ai vrea. Eu îmi iau răspunderea pentru doamna Ochiba. Ia puterea pentru cât trăieşti. Fii *shōgun* şi fă...

— Doamnă, ceea ce spuneţi înseamnă trădare. Eu — nu — caut — să ajung — *shōgun.*

— Bineînţeles, dar te rog, ascultă-mă, pentru ultima oară. Proclamă-te *shōgun,* fă-l pe Yaemon *singurul* tău moştenitor... singurul tău moştenitor. El ar putea să fie *shōgun,* după tine. Nu e linia lui de sânge Fujimoto — prin doamna Ochiba, prin bunicul ei, Goroda, şi mai departe până în timpuri străvechi? Fujimoto!

Toranaga rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Credeţi că *daimyo*-ii ar fi de acord cu asemenea cerere, sau că Alteţa sa, Fiul Cerului, ar putea să aprobe numirea?

— Nu. Nu pentru Yaemon singur. Dar, dacă tu ai fi *shōgun* mai întâi şi l-ai adopta, tu ai putea să-i convingi pe ei, pe toţi. Noi te vom sprijini, eu şi doamna Ochiba.

— A fost ea de acord cu asta? întrebă Toranaga uluit.

— Nu, n-am discutat niciodată. E ideea mea. Dar ea va fi de acord. Răspund eu pentru ea. Dinainte.

— Asta nu se poate discuta, doamnă.

— Tu poţi să te descurci cu Ishido şi cu toţi ceilalţi. Totdeauna te-ai descurcat. Mi-e frică de ce-aud, Tora-chan, zvonuri de luptă, împărţiri pe tabere şi vremurile de

întuneric pornindu-se iar. Când o să-nceapă războiul, o să ţină la nesfârşit şi Yaemon va fi înghiţit.

— Da. Şi eu cred asta. Da, dacă o să-nceapă, o să dureze la nesfârşit.

— Atunci ia puterea! Fă ce vrei, oricui şi oricum vrei. Yaemon e un băiat de ispravă. Ştiu că-l placi. Are mintea tatălui său şi, sub îndrumarea ta, am avea toţi de câştigat. Trebuie să-şi capete moştenirea.

— Eu nu mă opun lui sau succesiunii lui. De câte ori trebuie s-o spun?

— Moştenitorul va fi distrus dacă tu nu-l sprijini în fapt.

— Dar eu îl sprijin! spuse Toranaga. Pe orice cale. Aşa m-am învoit cu *taikō,* regretatul Vostru soţ.

Yodoko oftă şi se înfăşură mai bine în sutană.

— Oasele astea bătrâne sunt rebegite de frig. Atât de multe secrete şi bătălii, trădări, moarte, victorii, Tora-chan. Eu sunt doar o femeie şi foarte, foarte singură. Sunt bucuroasă că mi-am închinat viaţa lui Buddha şi că mai toate gândurile mele sunt acum îndreptate spre Buddha şi viaţa mea viitoare. Dar în viaţa asta trebuie să-mi apăr fiul şi să-ţi spun aceste lucruri. Sper c-ai să-mi ierţi necuviinţa.

— Întotdeauna vă caut şi mă bucură sfatul Vostru.

— Mulţumesc. Îşi îndreptă puţin spatele. Ascultă, cât trăiesc eu, nici moştenitorul, nici doamna Ochiba n-au să meargă niciodată împotriva ta.

— Da.

— Ai să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— Testamentul fostului meu stăpân o interzice. Nu pot să merg împotriva a ceea ce m-am legat prin jurământ sfânt, ca regent.

Îşi continuă drumul în tăcere. Apoi Yodoko oftă.

— De ce n-o iei pe ea de nevastă?

Toranaga rămase pironit locului.

— Pe Ochiba?

— De ce nu? E o alegere politică întru totul potrivită. O alegere perfectă pentru tine. E frumoasă, tânără, viguroasă, linia ei de sânge e cea mai bună, parte Fujimoto, parte

Minowara, soarele[1] dansează în vinele ei şi are o sete de viaţă de nestăvilit. Tu acum nu ai nici o soţie legitimă — aşa că, de ce nu? Asta ar rezolva problema succesiunii şi împărăţia n-ar mai fi sfâşiată în bucăţi. Cu siguranţă c-o să ai alţi fii de la ea. Yaemon o să te urmeze pe tine, apoi fii lui sau ceilalţi fii ai ei. Ai putea să ajungi *shōgun.* Ai avea putere în stat şi putere de tată, aşa că l-ai putea forma pe Yaemon după cum doreşti. L-ai adopta după lege şi el ar fi fiul tău la fel ca oricare din fiii tăi. De ce să nu te-nsori cu doamna Ochiba?

Pentru că ea e o pisică sălbatică, o tigroaică perfidă, cu chip şi trup de zeiţă, care se crede împărătească şi se poartă ca o împărătească, îşi spuse în sinea lui Toranaga. N-ai putea niciodată să ai încredere în ea să ţi-o aduci în pat. Ar fi în stare chiar să-ţi străpungă ochii cu acul, în timp ce dormi, ca şi când te-ar mângâia. O, nu, nu ea! Chiar dacă m-aş însura cu ea numai cu numele — ceea ce ea n-ar primi niciodată — o, nu! E cu neputinţă! Pentru tot felul de motive, nu mai puţin acela că ea m-a urât şi a uneltit căderea mea şi a casei mele întotdeauna, de când a născut prima oară, acum unsprezece ani.

Chiar atunci, chiar la şaptesprezece ani, ea se legase să mă distrugă. O, atât de suavă pe dinafară ca prima piersică coaptă a verii şi la fel de înmiresmată. Dar pe dinăuntru e sabie de otel, cu o minte pe măsură, urzindu-şi vrăjile, făcându-l, în curând, pe *taikō* nebun după ea şi îndepărtându-le pe toate celelalte. Da, ea-l îmbrobodise pe *taikō* de pe când avea cincisprezece ani, când a luat-o pentru prima oară concubină. Da, şi nu uita că, de fapt, chiar de atunci, ea l-a avut pe el la aşternut, nu el pe ea, oricât de mult ar fi crezut-o el. Da, chiar la cincisprezece ani Ochiba ştia ce voia şi cum s-o obţină. Apoi s-a întâmplat miracolul, dându-i lui *taikō* un fiu, în sfârşit, ea, singura din toate femeile pe care le-a avut la viaţa lui. Cu câte a împărţit perna? O sută pe puţin, el, o hermină care şi-a lăsat mai multă Sevă a Bucuriei în mai multe Lăcaşuri Cereşti decât zece bărbaţi obişnuiţi! Da. Femei de toate vârstele, de toate

[1] Ambele familii sunt de origine imperială, iar împăratul, conform tradiţiei, descinde din zeiţa Soarelui, Amaterasu.

castele, întâmplătoare sau concubine oficiale, de la prinţese Fujimoto până la curtezane de ultima clasă. Dar nici una n-a rămas niciodată grea, deşi, mai târziu, multe din ele, pe care *taikō* le-a îndepărtat sau de care a divorţat, ori le-a găsit soţi, au avut copii de la alţi bărbaţi. Nici una, în afară de doamna Ochiba.

Dar ea i-a dat primul fiu când el avea cincizeci şi trei de ani, un copil pricăjit, bolnăvicios, care a murit curând, *taikō* smulgându-şi hainele, aproape nebun de durere, învinovăţindu-se pe el, nu pe ea. Apoi, patru ani mai târziu, în chip miraculos, ea a născut iar, printr-o minune — un alt băiat, surprinzător de sănătos de data asta, ea având acum douăzeci şi unu de ani. Neasemuita Ochiba, o numise *taikō.*

A fost *taikō* tatăl lui Yaemon? Ehei, ce n-aş da să ştiu adevărul. O să-l ştim vreodată? Pesemne că nu, dar ce n-aş da pentru o dovadă, fie că a fost, fie că n-a fost..

Ciudat că *taikō,* atât de deştept în toate celelalte, n-a fost şi-n privinţa Ochibei, îndrăgind-o pe ea şi pe Yaemon la nebunie. Ciudat ca, din toate femeile, ea să ajungă mama moştenitorului său, ea, al cărui tată, şi tată vitreg, şi mamă au murit din pricina lui *taikō.*

O fi avut deşteptăciunea să-mpartă perna cu un alt bărbat, să-i ia sămânţa, apoi să-l şteargă de pe faţa pământului ca să fie în siguranţă? Nu o dată, ci de două ori?

Ar putea să fie atât de vicleană? O, da!

Să mă-nsor cu Ochiba? Niciodată.

— Sunt onorat că aţi făcut o asemenea propunere, spuse Toranaga.

— Eşti *bărbat,* Tora-chan. Ai putea să mânuieşti asemenea femeie cu uşurinţă. Eşti singurul om din împărăţie care ar putea, *neh?* Ea ar fi o partidă minunată pentru tine. Priveşte-o cum se luptă să apere interesele fiului ei şi ea e doar o femeie, lipsită de ocrotire. Ar fi o nevastă demnă de tine.

— Nu cred că ea s-ar gândi vreodată la asta.

— Şi dacă ar face-o?

— Aş vrea s-o aflu. În taină. Da, asta ar fi o nepreţuită cinste.

— Multă lume crede că numai tu eşti adevărata ameninţare pentru succesiunea lui Yaemon.

— Mulţi oameni sunt nebuni.
— Da. Dar tu nu eşti, Toranaga-sama. Nici doamna Ochiba. Nici tu, doamna mea, gândi el.

Capitolul 18

Când întunericul nopţii era în toi, asasinul sări zidul în grădină. Aproape că nu-l zăreai: purta haine negre, strâns lipite de trup, şosetele-*tabi* îi erau negre şi capu-i era acoperit cu o glugă şi o mască. Era un bărbat mărunt şi alerga fără zgomot spre faţada de piatră a fortăreţei interioare, oprindu-se chiar lângă zidurile înalte. La cincizeci de iarzi mai încolo, doi samurai în uniformă maro păzeau poarta principală. Aruncă îndemânatic o gheară de pisică învelită-n cârpe, de care era prinsă o funie subţire de mătase. Gheara de pisică se prinse de marginea de piatră a ambrazurii. El se căţăra pe frânghie, se strecură prin deschizătură şi dispăru înăuntru.

Coridorul era liniştit, şi luminat de lumânări. Se grăbi de-a lungul lui, fără să facă vreun zgomot, deschise o uşă exterioară şi ieşi afară pe parapet. O altă aruncare îndemânatică şi o scurtă căţărare şi el se afla în coridorul de deasupra. Santinelele de la colţurile parapetului nu-l auziră, deşi erau numai ochi şi urechi.

Se vârî într-o nişă în zid când alţi samurai în maro trecură fără zgomot pe lângă el, făcându-şi rondul. Când se îndepărtară, se strecură uşor de-a lungul acestui coridor. La colţ se opri. Se uită atent de jur împrejur. Un samurai păzea uşa de la celălalt capăt. Luminările pâlpâiau în tăcere. Santinela stătea cu picioarele încrucişate, apoi căscă, îşi rezemă spatele de zid şi-şi dezmorţi oasele. Ochii i se închiseră pentru o clipă. Imediat asasinul ţâşni înainte. Fără cel mai mic zgomot. Făcu un laţ la funia de mătase, ce-o avea în mâini, o aruncă pe gâtul santinelei şi smuci zdravăn. Degetele străjii încercară să îndepărteze laţul, dar deja moartea punea stăpânire pe el. O lovitură scurtă cu pumnalul între vertebre, la fel de iscusită ca a unui chirurg, şi straja rămase nemişcată.

Bărbatul împinse uşor uşa. Sala de audienţe era goală, uşile interioare nepăzite. Trase cadavrul înăuntru şi închise uşa la loc. Fără nici o şovăială, traversă încăperea şi alese uşa interioară din stânga. Era din lemn şi puternic ferecată. Îşi schimbă pumnalul în mâna dreaptă. Ciocăni uşor.

— „În zilele împăratului Shirakawa...”, spuse, dând prima parte a parolei.

De cealaltă latură a uşii se auzi un şuierat de sabie trasă din teacă şi răspunsul:

— „...acolo locuia un om înţelept numit Enraku-ji...”

— „...care a scris cea de-a treizeci şi una sutră.” Am un mesaj urgent pentru seniorul Toranaga.

Uşa se deschise şi asasinul dădu buzna înăuntru. Pumnalul intră în gâtul primului samurai, chiar sub bărbie, şi ieşi afară tot atât de repede îngropându-se la fel în cea de a doua strajă. O uşoară răsucire şi din nou fu tras afară. Amândoi bărbaţii rămaseră morţi în picioare. Prinse pe unul din ei şi-l lăsă să cadă uşor; celălalt se prăbuşi, dar fără zgomot. Sângele curgea din ei pe podea şi trupurile se răsuceau în chinurile morţii.

Bărbatul se grăbi de-a lungul acestui coridor interior. Lumina era slabă. Apoi se deschise un *shoji.* Îngheţă şi-şi roti încet privirea.

Kiri se uita cu gura căscată la el, zece paşi mai departe. Ţinea o tavă în mâini.

El văzu că cele două ceşti de pe tavă erau nefolosite şi mâncarea neatinsă. Un fir de abur ieşea din ceainic. Lângă el licărea o lumânare. Apoi tava căzu, iar mâinile ei se opriră în *obi* şi ieşiră cu un pumnal, gura i se mişca, dar nu scotea nici un sunet. El deja alerga către colţ. La celălalt capăt se deschise o uşă şi un samurai năuc de somn se zgâia de-a lungul coridorului.

Asasinul trecu val-vârtej printr-o uşă pe care-o găsi în dreapta. Kiri ţipă, alarma fusese dată şi el alergă în întuneric, sigur pe picioarele lui, traversă camera, zbură pe lângă femeile trezite din somn şi pe lângă slujnicele lor, direct în coridorul cel mai tainic, din cealaltă latură.

Aici era întuneric beznă, dar el, în zarva care creştea, înainta pipăind ca să afle uşa. Împinse uşa glisantă şi se aruncă asupra omului care zăcea în aşternuturi. Dar braţul cu stiletul îi fu prins ca-ntr-o menghină şi peste câteva clipe se zvârcolea luptându-se pe duşumea. Era priceput la luptă, se eliberă şi lovi iar cu pumnalul dar nu nimeri, încurcat de cuvertură. O azvârli cât colo şi se aruncă cu pumnalul

pregătit pentru lovitura mortală. Dar omul se răsuci cu agilitate neaşteptată şi-i dădu o lovitură zdravănă în vintre. Durerea-l paraliză, iar victima ţâşni glonţ din calea lui.

Apoi samuraii se îmbulziră în pragul uşii, unii cu felinare, iar Naga, având pe el doar fâşia de pânză din brâu, cu părul răvăşit, păşi între el şi Blackthorne, cu sabia ridicată.

— Predă-te!

Asasinul se prefăcu a sări la atac, strigă: *„Namu Amida Butsu”* — În numele lui Buddha Amida —, dar îndreptă pumnalul asupra sa şi cu ambele mâini şi-l implântă în gât, trăgându-l în sus, până sub bărbie. Sângele ţâşni şi el căzu grămadă în genunchi. Naga lovi o singură dată, — sabia lui un arc rotitor — şi capul se rostogoli.

În tăcere Naga îi ridică încet capul şi-i smulse masca. Chipul era comun, ochii încă clipeau. Ţinea capul de moţul din creştet, tunsura fiind de samurai.

— Îl cunoaşte cineva?

Nimeni nu răspunse. Naga îl scuipă în faţă, aruncă furios capul unuia din oamenii săi, sfâşie hainele negre şi ridică braţul drept al cadavrului, găsind ce căuta. Micul tatuaj — semnul chinezesc pentru Amida, un Buddha anume — era desenat la subţioară.

— Cine e ofiţerul de strajă?

— Eu, stăpâne. Omul era alb ca varul din pricina celor întâmplate.

Naga ţâşni spre el şi ceilalţi se dădură în lături. Ofiţerul nu făcu nici o încercare să evite lovitura cumplită de sabie, care-i zbură capul, o parte din umăr şi un braţ.

— Haybusa-san, toţi oamenii din această strajă să fie în curte, spuse Naga unui ofiţer. Dublaţi garda pentru paza următoare. Scoate-ţi cadavrul de aici. Ceilalţi sunteţi... Se opri văzând-o pe Kiri în prag, cu pumnalul încă în mână.

Ea se uită la cadavru, apoi la Blackthorne.

— Anjin-san e rănit? întrebă ea.

Naga îşi aruncă privirea spre bărbatul mult mai înalt decât el, care abia mai respira. Nu vedea nici răni, nici sânge. Doar un om cu părul răvăşit, de somn, care fusese la un pas de moarte. Fata-i era albă ca varul, dar nici urmă de teamă pe ea.

— Eşti rănit, pilotule?

— Nu înţeleg.

Naga veni lângă el şi-i desfăcu chimonoul de dormit să vadă dacă fusese rănit.

— A, înţeleg acum. Nu. Nu rănit, îl auzi pe uriaş spunând şi-l văzu clătinând din cap.

— Bine, spuse. Pare să nu fie rănit, Kiritsubo-san.

Îl văzu pe Anjin-san arătând spre cadavru şi spunând ceva.

— Nu te înţeleg, răspunse Naga. Anjin-san, tu stai aici. Şi apoi către unul din oamenii săi: Adu-i ceva de mâncare şi băutură, dacă doreşte.

— Asasinul a avut un tatuaj Amida, *neh*? întrebă Kiri.

— Da, doamnă Kiritsubo.

— Diavoli... diavoli.

— Da.

Naga se înclină spre ea, apoi privi spre unul din samuraii îngroziţi.

— Urmează-mă. Ia şi capul!

Se îndreptă întrebându-se cum avea să-i spună tatălui său. O, Buddha, îţi mulţumesc pentru că mi-ai păzit tatăl.

*

* *

— Era *ronin,* spuse Toranaga scurt. Niciodată n-o să-i dai de urmă, Hiro-matsu-san.

— Da. Dar Ishido e răspunzător. N-are pic de onoare *neh?* Nici un pic. Să folosească lepădăturile astea de asasini! Te rog, te rog stăruitor, lasă-mă să strâng acum legiunile. Am să pun capăt ticăloşiei ăsteia o dată pentru totdeauna.

— Nu. Toranaga îşi întoarse privirea spre Naga: Eşti sigur că Anjin-san nu e rănit?

— Da, Alteţă.

— Hiro-matsu-san, ai să-i faci soldaţi de rând pe toţi din straja asta pentru neîndeplinirea datoriei. Li se interzice să-şi facă *seppuku.* Li se porunceşte să trăiască cu această ruşine printre oamenii mei, ca soldaţi de cea mai joasă speţă. Santinelele moarte să fie târâte de picioare prin castel şi prin oraş până la terenul de execuţie. Să fie lăsaţi hrană câinilor.

Privi spre fiul său, Naga. În seara asta, mai devreme, sosise mesaj urgent de la mânăstirea Johji din Nagoya

despre ameninţarea lui Ishido faţă de Naga. Toranaga poruncise imediat ca fiul său să rămână prin preajmă, să fie înconjurat de străji şi ceilalţi membri ai familiei din Osaka — Kiri şi doamna Sazuko — să fie la fel de bine păziţi. Mesajul de la stareţ mai spunea că el crede că e înţelept s-o elibereze imediat pe mama lui Ishido şi s-o trimită înapoi în oraş împreună cu slujnicele ei. „Nu cutez să pun prosteşte în primejdie viaţa unuia din iluştrii tăi fii. Ceea ce e mai rău e că starea sănătăţii ei nu e bună. A răcit. E mai bine să moară la casa ei şi nu aici.”

— Naga-san, şi tu eşti la fel de răspunzător pentru intrarea asasinului, spuse Toranaga pe o voce aspră şi dură. Fiecare samurai e răspunzător, fie că era de strajă sau nu, fie că era treaz sau dormea. Ţi se taie jumătate din venitul anual.

— Da, stăpâne, spuse tânărul surprins că i se permitea să mai păstreze ceva, inclusiv capul. Te rog, fă-mă şi pe mine soldat de rând spuse. Nu pot trăi cu această ruşine. Nu merit nimic decât dispreţ pentru propria-mi neizbândă, stăpâne.

— Dacă voiam, aş fi făcut-o. Ţi se porunceşte să pleci la Yedo imediat. Vei porni la noapte cu douăzeci de oameni şi te vei prezenta la fratele tău. S-ajungi acolo în cel mai scurt timp! Pleacă! Naga se înclină şi se îndepărtă cu faţa albă ca varul. Apoi, către Hiro-matsu, spuse la fel de aspru: Dublează-mi gărzile. Amână vânătoarea de azi şi de mâine. Pe dată după întâlnirea regenţilor, plec din Osaka. Vei face toate pregătirile şi, până atunci, voi sta aici. Nu voi primi pe nimeni nechemat. Pe absolut nimeni. Le făcu mânios semn cu mâna să plece. Puteţi pleca. Hiro-matsu, tu rămâi.

Camera se goli. Hiro-matsu era bucuros că umilirea lui avea să fie fără martori, pentru că, dintre toţi, el, comandantul gărzii personale, era cel mai vinovat.

— N-am nici o scuză, stăpâne. Nici una.

Toranaga era pierdut în gânduri. Nici un pic de mânie nu i se citea acum pe chip.

— Dacă al vrea să te foloseşti de serviciile celor din Amida Tong, cum i-ai găsi? Cum ai ajunge la ei?

— Nu ştiu, stăpâne. s

— Cine-ar putea şti?

— Kasigi Yabu.

Toranaga privi afară prin ambrazură. La răsărit zorii sengânau cu întunericul nopţii.

— Adu-l aici la revărsat de ziuă.

— Crezi că ştie ceva?

Toranaga nu răspunse, ci se întoarse iar la gândurile lui.

În cele din urmă, bătrânul soldat nu mai suportă tăcerea:

— Te rog, stăpâne, lasă-mă să dispar din faţa ochilor tăi. Mi-e atât de ruşine de neizbânda noastră...

— E aproape cu neputinţă să prevezi o asemenea încercare, spuse Toranaga.

— Da. Dar noi trebuia să-l fi prins afară, nicidecum lângă tine.

— Sunt de acord. Dar nu te fac pe tine răspunzător.

— Eu mă fac direct răspunzător. E ceva ce trebuie să-ţi spun, stăpâne, pentru că eu *răspund* de viaţa ta până te întorci la Yedo. Vor mai fi şi alte încercări asupra ta şi toate iscoadele noastre ne vestesc mişcări mari de trupe. Ishido îşi strânge armata.

— Da, spuse Toranaga calm. După Yabu vreau să-l văd pe Tsukku-san, apoi pe Mariko-san. Dublează străjile la Anjin-san.

— Mesajele venite astă-seară spun că seniorul Onoshi are o sută de mii de oamenii care-i întăresc fortificaţiile din Kyushu, spuse Hiro-matsu, copleşit de nelinişte pentru securitatea lui Toranaga.

— Am să-l întreb despre asta când ne întâlnim.

Hiro-matsu îşi ieşi din fire:

— Nu te înţeleg deloc. Trebuie să-ţi spun că rişti totul prosteşte. Da, prosteşte. Nu-mi pasă că-mi iei capul pentru că ţi-o spun, dar ăsta e adevărul. Dacă Kiyama şi Onoshi votează cu Ishido, ai să fii acuzat de înaltă trădare! Eşti un om mort — ai riscat tot venind aici şi ai pierdut! Scapă cât mai poţi. Cel puţin o să ai capul pe umeri!

— Nu sunt încă în primejdie.

— Atacul din noaptea asta nu înseamnă nimic pentru tine? Dacă nu ţi-ai fi schimbat din nou camera, ai fi fost mort acum.

— Da, poate, dar probabil că nu, spuse Toranaga. În noaptea asta s-au aflat multe străji în faţa uşilor *mele,* la fel

noaptea trecută. Şi ai fost şi tu de pază în noaptea asta. Nici un asasin n-a putut să ajungă lângă mine. Nici chiar acesta care era aşa de bine pregătit. El a ştiut drumul, chiar şi parola, *neh*? Kiri-san spune că l-a auzit folosind-o. Aşa că eu cred că ştia şi-n ce cameră mă aflam. Nu eu eram prada. Era Anjin-san.

— Barbarul?

— Da.

Toranaga bănuise că vor mai fi şi alte pericole pentru barbar, după dezvăluirile extraordinare din dimineaţa asta. În mod vădit Anjin-san era prea periculos pentru unii ca să fie lăsat în viaţă. Dar lui Toranaga nu-i trecuse niciodată prin gând că avea să fie pus la cale un atac în locuinţa sa personală şi încă atât de repede. Cine mă trădează? Nicicum Kiri sau Mariko. Dar se gândi că grădinile şi castelele au avut întotdeauna locuri secrete pentru tras cu urechea. Mă aflu în inima cetăţii duşmanului şi, acolo unde eu am o iscoadă, Ishido — şi ceilalţi — vor avea douăzeci. Pesemne c-a fost doar o iscoadă.

— Dublează gărzile la Anjin-san. Pentru mine el valorează cât zece mii de oameni.

După ce doamna Yodoko plecase în dimineaţa asta, el se întorsese în grădina casei de ceai şi băgase imediat de seamă starea de slăbiciune a lui Anjin-san, ochii lui sticloşi şi oboseala istovitoare. Aşa că-şi stăpânise propria-i nerăbdare şi nevoia aproape covârşitoare de a cerceta şi mai adânc şi-l lăsase să plece spunând că au să continue mâine. Anjin-san fusese dat în grija lui Kiri, cu instrucţiuni de a-i aduce un doctor să-l întremeze, să i se pregătească mâncare de-a barbarilor, dacă voia, să i se dea chiar camera de dormit pe care însuşi Toranaga o folosise mai toate nopţile. „Dă-i orice crezi că e necesar, Kiri-san”, îi spusese între patru ochi. „Am nevoie de el ca să fie în perfectă stare, foarte repede, şi la minte şi la trup.”

Apoi Anjin-san îl rugase să-l elibereze azi pe călugăr din închisoare, pentru că omul era bătrân şi bolnav. Îi răspunsese c-o să se gândească la asta şi-l lăsase să plece mulţumindu-i, fără să-i spună că poruncise deja unui samurai să se ducă la închisoare imediat şi să-l aducă pe acest

călugăr, care era pesemne tot atât de valoros, atât pentru el cât şi pentru Ishido.

Toranaga ştiuse de mult timp despre preot, că e spaniol şi ostil portughezilor. Dar omul fusese pus acolo din ordinul lui *taikō,* aşa că era deţinutul lui *taikō,* iar el, Toranaga, nu avea nici un drept asupra nimănui din Osaka, îl trimisese special pe Anjin-san în închisoarea aceea, nu numai ca să se prefacă faţă de Ishido că străinul n-are nici o valoare, dar şi în speranţa că energicul pilot o să poată să-l tragă de limbă pe călugăr.

Prima încercare asupra vieţii lui Anjin-san în celulă fusese dejucată şi imediat se crease în jurul lui o pavăză de apărare. Toranaga îl răsplătise pe vasalul şi iscoada lui, Minikui, un purtător de palanchin, scoţându-l de acolo şi dându-i patru palanchine şi dreptul ereditar de a folosi din şoseaua Tokaidō — marea arteră ce unea Yedo şi Osaka — porţiunea cuprinsă între a doua şi a treia oprire, care se găsea pe domeniile lui, lângă Yedo, şi-l trimisese pe ascuns din Osaka din prima zi. În zilele următoare, celelalte iscoade ale lui trimiseseră ştiri cum că cei doi erau acum prieteni, călugărul vorbind şi Anjin-san punând întrebări şi ascultând. Faptul că şi Ishido avea pesemne iscoade în celulă nu-l deranja. Anjin-san era apărat şi în siguranţă. Apoi, pe neaşteptate, Ishido, cine ştie de cine sfătuit, încercase să-l răpească.

Toranaga îşi aminti cât se amuzaseră el şi Hiro-matsu plănuind o ambuscadă — „bandiţii-ronini" fiind unul din grupurile mici, izolate, din proprii lui samurai, care fuseseră tainic aduşi în Osaka şi-n împrejurimi — şi aranjând ca Yabu să treacă pe acolo din întâmplare, tot în acelaşi timp. Acesta, nebănuind nimic, contribuise la „salvare". Râseseră amândoi pe înfundate, ştiind că, încă o dată, îl folosiseră pe Yabu drept marionetă ca să-i dea lui Ishido peste nas cu propria lui ticăloşie.

Totul mersese de minune. Până azi.

Astăzi samuraiul pe care-l trimisese să-l aducă pe călugăr se întorsese cu mâinile goale. „Preotul e mort", raportase omul. „Când a fost strigat numele lui, n-a apărut, stăpâne Toranaga. Am mers înăuntru să-l aduc, dar era mort. Puşcăriaşii din preajmă au spus că, atunci când temnicerii i-

au strigat numele, el s-a prăbuşit. Când l-am întors, era mort. Cer iertare; stăpâne, m-aţi trimis după el şi eu nu v-am îndeplinit porunca. Văzând că era un barbar, nu ştiam dacă-i voiaţi numai capul sau şi trupul, aşa că am adus trupul cu cap cu tot. Unii din criminalii din preajmă spuneau că el i-a creştinat. Voiau să păstreze cadavrul şi au încercat s-o facă, aşa că am omorât câţiva şi am adus hoitul. Pute şi e înfiorător, dar e în curte, Alteţă."

De ce-a murit călugărul? se întrebă din nou Toranaga. Apoi îl văzu pe Hiro-matsu uitându-se la el întrebător.

— Da?

— Am întrebat cine l-ar vrea pe pilot mort?

— Creştinii.

*

* *

Kasigi Yabu îl urma pe Hiro-matsu de-a lungul coridorului, simţindu-se minunat în zori. Briza avea o aromă plăcută, sărată, şi-i aducea aminte de Mishima, oraşul lui de-acasă. Era bucuros că, în cele din urmă, avea să-l vadă pe Toranaga şi că aşteptarea luase sfârşit. Făcuse baie şi-şi alesese îmbrăcămintea cu grijă. Ultimele scrisori, către soţia şi mama lui, fuseseră scrise şi ultimul testament fusese pecetluit, în caz că întrevederea se întorcea împotriva lui. Astăzi purta sabia Murasama în teaca ei de ceremonie.

Mai dădură un alt colţ, apoi pe neaşteptate, Hiro-matsu deschise o uşă ferecată în fier şi-l conduse în sus, pe treptele de piatră, în donjonul central din această parte de fortificaţii. Străjile erau numeroase şi Yabu simţi pericolul.

Scările urcau în spirală şi se terminau cu o redută uşor de apărat. Gărzile deschiseră uşa de fier. Ieşiră afară pe parapet.

I s-a spus lui Hiro-matsu să-mi dea un brânci de-aici sau mi se va porunci să sar? se întrebă fără să-i fie teamă.

Spre surprinderea lui, Toranaga era acolo şi, de necrezut, se ridică să-l întâmpine cu o politeţe plină de bunăvoinţă, la care nu avea nici un drept să se aştepte, pentru că, la urma urmelor, Toranaga era seniorul celor Opt Provincii, pe când el nu era decât senior de Izu. Pernele fuseseră aşezate cu grijă. Un ceainic era învelit într-o fâşie de mătase. O fată cu

faţa pătrată, nu prea frumoasă, îmbrăcată somptuos se înclină adânc. Se numea Sazuko şi era cea de-a şaptea din concubinele oficiale ale lui Toranaga, cea mai tânără şi vădit în ultimele luni de sarcină.

— Ce plăcere să te văd, Kasigi Yabu-san. Îmi pare aşa de rău că te-am făcut să aştepţi.

Acum Yabu era sigur că Toranaga hotărâse să-l lase fără cap, într-un fel sau altul, pentru că, după obicei, duşmanul niciodată nu e mai politicos cu tine decât atunci când pune la cale, sau a pus deja, distrugerea ta. Îşi scoase ambele săbii, le aşeză cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă condus spre locul de onoare.

— M-am gândit c-ar fi interesant să privim revărsatul zorilor, Yabu-san. Cred că de-aici priveliştea e minunată, chiar mai frumoasă decât cea de pe donjonul moştenitorului. Neh?

— Da, e minunată, spuse Yabu cu înflăcărare, căci nu mai fusese niciodată atât de sus în castel. Era sigur acum că spusele lui Toranaga despre „moştenitor" dădeau de bănuit că negocierile lui secrete cu Ishido erau cunoscute. Sunt onorat că mi se permite ca s-o privesc alături de Domnia ta.

Sub ei, oraşul adormit, portul şi insulele Awaji spre vest. Linia de coastă se îngroşa spre est, iar lumina crescândă a cerului de răsărit biciuia norii cu stropi de purpură.

— Ţi-o prezint pe doamna mea, Sazuko. Sazuko, el e aliatul meu, faimosul senior de Izu, Kasigi Yabu, *daimyo* care ne-a adus barbarul şi nava cu comori!

Ea se înclină şi-l felicită, se înclină şi el şi ea-i întoarse iarăşi plecăciunea. Ea-i oferi lui Yabu prima ceaşcă de ceai, dar el, politicos, refuză onoarea, începând ritualul, şi o rugă să i-o dea lui Toranaga, care refuză şi insistă ca el s-o accepte. În cele din urmă, continuând ritualul, ca oaspete de onoare, se lăsă convins. Hiro-matsu acceptă cea de a doua ceaşcă, degetele lui noduroase ţinând porţelanul cu stângăcie, cealaltă mână strânsă ghem pe mânerul sabiei scoase din teacă şi aşezate în poală. Toranaga acceptă cea de a treia ceaşcă şi sorbi pe îndelete din ceai, apoi se lăsară cu toţii furaţi de natură şi priviră răsăritul de soare, sub cupola de linişte a cerului.

Pescăruşii ţipau. Zgomotul oraşului începu. Se făcuse ziuă.

— Aflându-mă la o asemenea înălţime şi văzând atâta frumuseţe, mă face să mă simt ca o zeiţă, *neh?* E aşa de trist că s-a sfârşit pentru totdeauna, Alteţă. Atât de trist, *neh?*

— Da, spuse Toranaga.

Când soarele fu la jumătate de suliţă deasupra zării, ea se înclină şi plecă. Spre surprinderea lui Yabu, plecară şi gărzile. Acum erau singuri. Ei trei.

— Am fost încântat să primesc darul tău, Yabu-san. A fost foarte generos, întreaga navă cu tot din ea, spuse Toranaga.

— Tot ce am îţi aparţine, spuse Yabu, încă profund impresionat de ivirea zorilor. Aş vrea să am mai mult timp, gândi. Ce elegant din partea lui Toranaga să facă asta! Să-mi ofere o clipă de asemenea măreţie! Mulţumesc pentru acest răsărit de soare!

— Da, spuse Toranaga. A fost rândul meu. Sunt încântat că ţi-a plăcut darul meu, după cum şi mie mi-a plăcut darul tău.

Se făcu tăcere.

— Yabu-san, ce ştii despre Amida Tong?

— Doar ce ştie mai toată lumea: că este un fel de ordin secret de câte zece — grupuri de zece —, un conducător şi nouă oameni — niciodată mai mulţi —, bărbaţi şi femei. Sunt legaţi prin cele „mai sacre şi secrete jurăminte faţă de zeul Buddha Amida, cel care împarte iubirea eternă, întru supunere, celibat şi moarte; să-şi petreacă viaţa pregătindu-se să ajungă o armă perfectă pentru o singură ucidere: să omoare doar la ordinul conducătorului şi, dacă nu reuşesc să ucidă persoana aleasă, fie bărbat, femeie sau copil, să-şi ia viaţa imediat. Sunt nişte apucaţi, siguri că se duc din această viaţă direct în împărăţia lui Buddha. Nici unul din ei n-a fost prins vreodată viu. Yabu ştia despre încercarea de ucidere a lui Toranaga. Toată Osaka ştia deja şi mai ştia că seniorul de Kwanto, cele Opt Provincii, se închisese între gratii de oţel ca să fie în siguranţă. Ei omoară rar, secretul e desăvârşit. N-ai sorţi de izbândă, dacă ai vrea să te răzbuni pe ei pentru că nimeni nu ştie cine sunt, unde locuiesc sau unde se pregătesc.

— Dacă ai vrea să-i foloseşti, cum ai face?

— Aş da zvon în trei locuri — la mânăstirea Heinan, la

porţile altarului lui Amida şi la mânăstirea Johji. În zece zile, dacă eşti socotit un client de încredere, vei fi înştiinţat prin misiţi. Totul e atât de secret şi întortocheat că, şi dacă ai vrea să-i trădezi sau să-i prinzi, n-ar fi cu putinţă niciodată. În cea de a zecea zi ei cer o sumă de bani, în argint, suma depinzând de persoana ce trebuie asasinată. Nu există nici o târguială, plăteşti ceea ce-ţi cer dinainte. Ei îţi garantează doar că, în zece zile, unul din membrii lor va încerca să omoare. Legenda spune că, dacă omorul nu izbuteşte, asasinul se întoarce la templu şi apoi, cu mare ceremonie, se sinucide după datină.

— Atunci crezi că n-o să putem afla niciodată cine a plătit pentru atacul de astăzi?

— Nu.

— Crezi că va mai fi altul?

— Poate da. Poate nu. Ei fac învoiala pentru o singură încercare, o singură dată, *neh*? Dar ar fi înţelept să-ţi sporeşti măsurile de siguranţă — printre samurai, cât şi printre femeile tale. Se spune că femeile Amida sunt pregătite să folosească otrava, precum şi pumnalul şi laţul.

— I-ai folosit vreodată?

— Nu.

— Dar tatăl tău?

— Nu ştiu, nu cu certitudine. Mi s-a spus că *taikō* i-a cerut o dată să ia legătura cu ei.

— Atacul a izbutit?

— Orice a făcut *taikō* a fost cu izbândă. Într-un fel sau altul.

Yabu simţi pe cineva în spatele lui şi presupuse că trebuie să fie gărzile care se întorceau pe furiş. Măsură distanţa până la săbiile lui. Să încerc să-l omor pe Toranaga? se întrebă iar. Hotărâsem că da şi acum nu ştiu. M-am răzgândit. De ce?

— Cât ar trebui să le plăteşti pentru capul meu? îl întrebă Toranaga.

— Nu e destul argint în toată Asia să mă ispitească să-i folosesc ca să facă asta.

— Altcineva cât ar trebui să plătească?

— Douăzeci de mii de *koku...* cincizeci de mii... o sută...

poate mai mult, nu ştiu.

— Ai plăti o sută de mii de *koku* ca să ajungi *shōgun?* Linia ta de sânge se trage din familia Takashima, *neh?*

Yabu spuse cu mândrie:

— N-aş plăti nimic. Banii sunt un gunoi, o jucărie pentru femei, cu care să-şi treacă vremea, şi pentru împuţiţii de negustori. Dar, dacă ar fi cu putinţă, ceea ce nu este, mi-aş da viaţa, a mea, a nevestei, a mamei, şi a tot neamului, cu excepţia fiului meu, şi viaţa tuturor samurailor mei din Izu, cu toate femeile şi copiii lor, ca să fiu o singură zi *shōgun.*

— Şi ce-ai da pentru cele Opt Provincii?

— Totul ca mai înainte, în afară de viaţa nevestei, a mamei şi-a fiului meu.

— Dar pentru provincia Suruga?

— Nimic, spuse Yabu cu dispreţ. Ikawa Jikkyu nu valorează doi bani. Dacă nu-i iau capul, lui şi progeniturilor lui, în această viaţă, o voi face într-alta. Fac ceva pe el şi pe seminţia lui pentru zece mii de vieţi.

— Şi dacă ar fi ca eu să ţi-l ofer? Şi toată Suruga, poate şi provincia alăturată, Totomi?

Brusc Yabu se simţi obosit de jocul de-a şoarecele şi pisica şi de discuţia despre Amida.

— Dacă ai hotărât să-mi iei capul, nobile Toranaga, foarte bine, sunt pregătit. Îţi mulţumesc pentru acest revărsat de zori. Dar nu doresc să întinez un lucru atât de frumos cu alte discuţii, aşa că să terminăm odată.

— Dar n-am hotărât să-ţi iau capul, Yabu-san, spuse Toranaga. Ce te-a făcut să ai un asemenea gând? Ţi-a otrăvit vreun duşman sufletul? Poate Ishido? Nu eşti tu aliatul meu favorit? Crezi că te-aş fi primit aici fără gărzi, dacă te credeam ostil?

Yabu se întoarse încet. Se aşteptase să vadă samurai în spatele lui, cumpănind săbiile. Nu era nici unul. Privi înapoi spre Toranaga.

— Nu înţeleg.

— Te-am adus aici ca să putem sta de vorbă între-patru ochi şi ca să privim zorile. Ai vrea să fii stăpânul provinciilor Izu, Suruga şi Totomi, dacă eu nu pierd acest război?

— Da. Foarte mult, spuse Yabu, speranţele crescându-i.

— Ai deveni vasalul meu? M-ai accepta ca seniorul tău?

Yabu nu şovăi.

— Niciodată, spuse. Aliat, da. Conducător, da. Totdeauna sub comanda Domniei tale, da. Cu viaţa mea şi tot ce am de partea ta, da. Dar Izu este al meu. Sunt *daimyo* de Izu şi niciodată nu voi ceda nimănui puterea asupra acestei provincii, Am făcut acest jurământ faţă de tatăl meu şi faţă de *taikō,* care a recunoscut ca ereditară feuda noastră, întâi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. *Taikō* a spus că Izu este al meu şi al urmaşilor mei, pentru totdeauna. El a fost seniorul nostru şi eu am jurat să nu am niciodată altul până moştenitorul lui nu atinge vârsta majoratului.

Hiro-matsu îşi răsuci uşor sabia în mână. De ce nu mă lasă Toranaga să termin cu el, o dată pentru totdeauna? Ne-am înţeles doar. De ce toată vorbăria asta fără rost? Toate mă dor, vreau să-mi uşurez băşica udului şi-ar trebui să mă-ntind un pic.

Toranaga se scărpină pe burtă.

— Ce ţi-a oferit Ishido?

— Capul lui Jikkyu, când al Domniei tale va cădea, şi provincia lui.

— În schimbul a ce?

— Sprijin, când începe războiul. Să-ţi atac aripa de miazăzi.

— Ai primit?

— Mă cunoşti doar mai bine.

Iscoadele lui Toranaga din casa lui Ishido spuseseră că târgul fusese încheiat şi că Yabu luase asupra sa şi asasinarea celor trei fii ai lui, Noboru, Sudara şi Naga.

— Nimic mai mult? Doar sprijin?

— Prin toate mijloacele care-mi stau la îndemână, spuse Yabu cu jumătate de gură.

— Inclusiv asasinatul?

— Am de gând să iau parte la război, când începe, cu toată armata mea. Pentru aliatul meu. În orice caz, pot să-i aduc izbânda. Avem nevoie de un singur regent cât Yaemon e minor. Războiul între dumneata şi Ishido e mai mult ca sigur. Altă cale nu există.

Yabu încerca să ghicească ce era în mintea lui Toranaga.

Dispreţuia nehotărârea lui Toranaga, ştiind că el era totuşi bărbatul cel mai bun, că Toranaga avea nevoie de sprijinul lui şi că, până la urmă, el avea să-l doboare. Dar, între timp, ce trebuie să fac? se întrebă şi-şi dori ca Yuriko, soţia lui, să fie aici ca să-i dea un sfat. Ea ar şti care e calea cea mai înţeleaptă.

— Pot să-ţi fiu foarte folositor. Pot să te-ajut s-ajungi regent unic, spuse, hotărându-se să-şi încerce norocul.

— De ce-aş dori să fiu regent unic?

— Când atacă Ishido, pot să te-ajut să-l birui. Când o să încalce pacea, spuse Yabu.

— Cum?

Le spuse planul său cu armele.

— Un regiment de cinci sute de samurai înarmaţi? izbucni Hiro-matsu.

— Da. Gândiţi-vă la puterea focului. Toţi, bărbaţi aleşi pe sprânceană, pregătiţi să lupte ca un singur om. Plus cele douăzeci de tunuri.

— E un plan prost. Scârbos, spuse Hiro-matsu. Niciodată nu l-ai putea ţine secret. Dacă noi începem, are să înceapă şi inamicul. Asemenea grozăvie n-o să se termine niciodată. Planul tău e lipsit de onoare şi de viitor.

— Nobile Hiro-matsu, războiul care bate la uşă nu e singurul lucru care ne preocupă? răspunse Yabu. Nu suntem noi îngrijoraţi doar pentru viaţa seniorului Toranaga? Nu asta e datoria aliaţilor şi vasalilor lui?

— Da.

— Tot ceea ce trebuie să facă seniorul Toranaga e să câştige această mare bătălie. Asta îi va oferi capetele tuturor duşmanilor săi — şi putere. Eu zic că această strategie are să-i aducă victoria.

— Eu zic că nu. E un plan mârşav, lipsit de orice onoare.

Yabu se întoarse spre Toranaga:

— Vremurile noi cer o gândire limpede în legătură cu sensul onoarei.

Un pescăruş trecu în zbor pe deasupra capetelor lor, ţipând.

— Ce-a spus Ishido despre planul tău? întrebă Toranaga.

— Nu i-am vorbit despre el.

— De ce? Dacă crezi că planul tău este bun pentru mine, ar fi la fel de bun şi pentru el. Poate chiar mai bun.

— Domnia ta mi-ai oferit un revărsat de zori. Nu eşti ţăran ca Ishido. Eşti conducătorul cel mai înţelept, cu cea mai mare experienţă din împărăţie.

Care e adevăratul motiv? se întreba Toranaga. Sau i l-a spus şi lui Ishido?

— Dacă ar fi ca acest plan să fie urmat, oamenii ar fi jumătate ai tăi şi jumătate ai mei?

— Da. Eu i-aş comanda.

— Al doilea la comandă ar putea fi un om numit de mine?

— Mă-nvoiesc. Aş avea nevoie de Anjin-san să-mi pregătească oamenii ca puşcaşi şi ca tunari.

— Dar el ar rămâne tot în proprietatea mea şi tu l-ai venera aşa cum îl venerezi pe moştenitor? Ai să fii întru totul răspunzător de el şi ai să faci cu el tot ce-ţi spun?

— Mă-nvoiesc.

Toranaga îşi îndreptă privirea pentru o clipă spre norii purpurii. Tot planul ăsta e o prostie, gândi. Eu însumi va trebui să declar „Cer de Purpură” şi să mă arunc spre Kyoto în fruntea tuturor legiunilor mele. O sută de mii împotriva unui număr de zece ori mai mare.

— Cine va fi tălmaciul? N-o pot ţine pe Toda Mariko-san pentru totdeauna.

— Doar pentru câteva săptămâni, Alteţă? Mă voi îngriji ca barbarul să înveţe limba noastră.

— I-ar trebui ani. Singurii barbari care au învăţat-o vreodată sunt preoţii creştini, *neh?* Le-a luat ani. Tsukku-san se află aici de aproape treizeci de ani, *neh?* El n-o să înveţe destul de repede, nu mai repede decât putem noi să învăţăm limbile lor dezgustătoare.

— Da, dar eu îţi făgăduiesc că acest Anjin-san are să înveţe foarte repede.

Yabu le spuse planul pe care i-l sugerase Omi ca şi cum ar fi fost propriul lui plan.

— Ar putea fi prea periculos.

— L-ar face să înveţe rapid, *neh*? Şi-apoi el e îmblânzit.

După o pauză, Toranaga spuse:

— Cum ai să păstrezi secretul în timpul pregătirilor?

— Izu e o peninsulă, acolo sunt în deplină siguranţă. Voi face tabăra lângă Anjiro, mult la sud, departe de Mishima şi de hotar, ca să fie mai sigur.

— Bine. Vom face legătura între Osaka şi Yedo prin porumbei călători.

— Minunat. Am nevoie doar de cinci sau şase luni şi...

— Vom fi norocoşi dacă avem şase zile! pufni cu dispreţ Hiro-matsu. Zici c-ai împânzit tot locul cu faimoasa ta reţea de iscoade, Yabu-san? Ai primit cu siguranţă rapoarte? Ishido nu strânge oaste? Onoshi nu strânge şi el? Aici nu suntem încercuiţi?

Yabu nu răspunse.

— Ei? spuse Toranaga.

Yabu spuse:

— Rapoartele spun că toate astea se întâmplă şi chiar mai mult. Dacă sunt doar şase zile, atunci atâtea sunt şi asta e *karma.* Dar eu cred că Domnia ta eşti mult prea deştept ca să fii prins în cursă aici. Sau împins într-un război înainte de vreme.

— Dacă sunt de acord cu planul tău, m-ai recunoaşte drept conducător?

— Da. Şi când câştigi aş fi onorat să primesc Suruga şi Totomi ca parte din feuda mea pentru totdeauna.

— Totomi ar depinde de reuşita planului tău.

— De acord.

— Îmi vei da ascultare? Pe cinstea ta?

— Da. Pe *bushido,* pe slăvitul Buddha, pe viaţa mamei mele, a nevestei şi a urmaşilor mei.

— Bine, spuse Toranaga. Hai să pecetluim târgul.

Merse spre parapet. Puse un picior pe marginea ambrazurii, apoi chiar pe parapet. La şaptezeci de picioare dedesubt se afla grădina interioară. Lui Hiro-matsu i se tăie respiraţia, uluit de îndrăzneala fără rost a stăpânului său. Îl văzu întorcându-se şi făcându-i semn lui Yabu să stea lângă el. Yabu îi dădu ascultare. Cea mai mică atingere îi putea trimite pe amândoi de-a rostogolul la pieire.

Toranaga îşi desfăcu chimonoul şi dădu la o parte fâşia de pânză din brâu, la fel şi Yabu. Amândoi urinară, îşi împreunară jeturile şi priviră stropii ce udau grădina de

dedesubt.

— Ultima învoială pe care am pecetluit-o în acest chip a fost cu însuşi *taikō,* spuse Toranaga, foarte uşurat că-şi putuse goli băşica udului. Asta a fost când el s-a hotărât să-mi dea ca feudă Kwanto, cele Opt Provincii. Bineînţeles, atunci, duşmanul Hojo încă le stăpânea, aşa că mai întâi a trebuit să le cuceresc. Erau ultimele provincii care ni se mai împotriveau. Bineînţeles, onoarea îmi cerea să renunţ imediat la feudele mele ereditare: Imagawa, Owari şi Ise. Chiar şi aşa, am fost de acord şi am urinat pe învoială. Îşi desfăcu picioarele pe parapet cu uşurinţă, potrivindu-şi mai bine fâşia de pânză din brâu, de parcă se afla chiar în grădină şi nu cocoţat ca un vultur la o asemenea înălţime. A fost o înţelegere bună pentru amândoi. L-am învins pe Hojo şi-am luat cinci mii de capete în acel an. Am terminat cu el şi cu tot clanul lui. Poate că ai dreptate, Kasigi Yabu-san. Poate că tu mă poţi ajuta aşa cum eu l-am ajutat pe *taikō.* Fără mine *taikō* n-ar fi ajuns niciodată *taikō.*

— Te pot ajuta să ajungi regent unic, Toranaga-sama, dar nu *shōgun.*

— Bineînţeles. Aceasta e singura onoare pe care n-o caut, oricât de mult ar spune duşmanii mei că da. Toranaga sări pe lespezile de piatră, fiind din nou la adăpost. Privi înapoi spre Yabu, care încă stătea pe parapetul îngust aranjându-şi eşarfa. Fu grozav de ispitit să-i dea iute un brânci pentru obrăznicia lui. Dar se aşeză jos. Ce-ţi face băşica udului, Pumn de Fier?

— Istovită, stăpâne, foarte istovită.

Bătrânul merse la margine şi se uşură şi el peste parapet, mulţumit, dar nu se urcă acolo unde se cocoţaseră Toranaga şi Yabu. Era bucuros că nu trebuise să pecetluiască târgul cu Yabu. Ăsta e un târg pe care eu n-o să-l onorez niciodată. Niciodată.

— Yabu-san, toate astea trebuie să rămână secrete. Cred că ar fi necesar să pleci în următoarele două sau trei zile, spuse Toranaga.

— Da. Cu armele şi cu barbarul, Toranaga-sama?

— Da. Vei pleca pe mare. Toranaga privi spre Hiro-matsu: Pregăteşti galera.

— Nava e gata. Armele şi praful de puşcă sunt încă în cală, răspunse Hiro-matsu, citindu-i-se dezaprobarea pe chip.

— Bine.

Ai izbutit, voia Yabu să strige. Ai armele, îl ai pe Anjin-san, ai totul. Şi cele şase luni. Toranaga nici vorbă să pornească războiul curând. Chiar dacă Ishido îl asasinează în următoarele câteva zile, tu ai totuşi totul. O, Buddha, apără-l pe Toranaga până ajung în largul mării!

— Mulţumesc, spuse, cu vădită sinceritate. Niciodată n-o să ai un aliat mai credincios.

După ce Yabu plecă, Hiro-matsu se întoarse spre Toranaga.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut. Mi-e ruşine de târgul ăsta. Mi-e ruşine că sfatul meu contează atât de puţin. E limpede c-am ajuns să nu-ţi mai fiu de folos şi sunt foarte istovit. Nenorocitul ăla de *daimyo* ştie că te suceşte ca pe o marionetă. De ce-a avut până şi neruşinarea să-şi poarte sabia Murasama în faţa ta?

— Am băgat de seamă, spuse Toranaga.

— Cred că zeii ţi-au făcut vrăji, stăpâne. Să nu ţii cont de o asemenea batjocură şi să-l laşi să se lăfăiască de bucurie în faţa ta. Îi îngădui lui Ishido, fără să te sinchiseşti, să te facă de râs în faţa noastră, a tuturor. Mă opreşti pe mine şi pe noi toţi să te apărăm, îi tăgădui nepoatei mele, o doamnă samurai, onoarea şi pacea morţii. Ai pierdut controlul asupra Consiliului, duşmanul tău te-a manevrat cu iscusinţă şi acum urinezi pe un târg solemn, care e un plan atât de mârşav, cum n-am pomenit niciodată, şi faci asta cu un om care se îndeletniceşte cu mişelii, otrăviri şi trădări, cum a făcut şi tatăl lui mai înainte.

Toranaga nu-i răspunse, se uita doar lung şi calm la el, de parcă n-ar fi scos o vorbă.

— Pe toţi *kami,* vii sau morţi, eşti vrăjit, izbucni Hiro-matsu. Eu te întreb şi ţip şi te batjocoresc şi tu doar te zgâieşti la mine! Ai înnebunit, sau eu am înnebunit. Cer îngăduinţa să-mi fac *seppuku,* sau dacă nu-mi dai această pace, am să mă rad în cap şi am să ajung călugăr, fac orice, orice, numai să mă laşi să dispar din faţa ta.

— N-ai să faci nici una, nici alta. Dar ai să trimiţi după

preotul-barbar Tsukku-san.

Şi apoi Toranaga izbucni în râs.

Capitolul 19

Părintele Alvito cobora dealul de la castel în fruntea obişnuitului său grup de călăreţi iezuiţi. Toţi erau îmbrăcaţi ca preoţii budişti, afară doar de crucea şi mătăniile din brâu. Erau patruzeci de călăreţi, japonezi, toţi de viţă nobilă, fii de samurai creştini, studenţi de la seminarul din Nagasaki, care-l însoţeau la Osaka. Toţi se ţineau bine în şa, erau gătiţi şi tot atât de disciplinaţi ca suita oricărui *daimyo.*

Uitând cu totul de căldura soarelui, el călărea în trap săltat prin pădure şi de-a lungul străzilor oraşului către misiunea iezuită, o casă mare, de piatră, în stil european, aflată lângă debarcader şi dominând acareturile strânse grămadă în jur — camere pentru tezaur şi depozite de mărfuri, unde se negociau toate mătăsurile din Osaka.

Alaiul trecu tropăind prin porţile mari de fier din zidul înalt de piatră, intră în curtea centrală pavată şi se opri lângă uşa principală. Servitorii aşteptau deja să-l ajute pe părintele Alvito să descalece. El coborî din şa şi le dădu dârlogii. Pinteni-i zornăiau pe dalele de piatră, în timp ce înainta cu paşi mari de-a lungul galeriei străjuite de coloane din corpul principal, dădu-apoi colţul, trecu pe lângă capela micuţă şi intră pe sub arcade în curtea interioară, în care erau o fântână şi o grădină liniştită. Uşa de la antecameră era deschisă. Îşi alungă neliniştea, îşi luă un aer calm şi păşi înăuntru.

— Este singur? întrebă.

— Nu, nu, nu este, Martin, spuse părintele Soldi. Era un napolitan mărunt, blajin, ciupit de vărsat, secretar al Părintelui Superior de aproape treizeci de ani, dintre care douăzeci şi cinci în Asia. Căpitanul general Ferriera e cu Eminenţa sa. Da, păunul e cu dânsul. Dar Eminenţa sa a spus ca tu să intri imediat. Ce nu e-n ordine, Martin?

— Nimic.

Soldi mormăi şi se întoarse la ascuţitul penei sale.

— „Nimic” a spus înţeleptul părinte. Ei, o să aflu eu destul de curând.

— Da, spuse Alvito, plăcându-l pe bătrân.

Se îndreptă spre uşa din celălalt capăt. Un foc de lemne

ardea în cămin luminând mobila frumoasă şi masivă, patinată de vreme şi strălucind de curăţenie. Un mic tablou de Tintoretto, o Fecioară cu Pruncul, pe care Părintele Superior îl adusese cu el de la Roma şi care totdeauna îi plăcuse lui Alvito, atârna deasupra căminului.

— L-ai văzut iar pe englez? strigă după el părintele Soldi.

Alvito nu-i răspunse. Bătu la uşă.

— Intră.

Carlo dell'Aqua, Părintele Superior al Asiei, reprezentantul personal al generalului iezuiţilor, omul cu rangul cel mai mare şi deci cel mai puternic din Asia, era şi cel mai înalt bărbat. Măsura şase picioare şi trei ţoli şi avea un fizic pe potrivă. Sutana-i era portocalie, crucea splendidă. Avea părul alb, cu tonsură, şaizeci şi unu de ani şi era napolitan de origine.

— A, Martin, intră, intră. Puţin vin? spuse el, vorbind o portugheză cu o splendidă cursivitate italiană. L-ai văzut pe englez?

— Nu, Eminenţă. Doar pe Toranaga.

— Veşti proaste?

— Da.

— Puţin vin.

— Mulţumesc.

— Cât de proaste? întrebă Ferriera.

Stătea lângă foc, în scaunul de piele, cu spătar înalt, mândru ca un şoim şi tot atât de colorat — era *fidaglio,* căpitanul general de pe *Nao del Trato,* Corabia Neagră a acestui an. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era zvelt, uscăţiv şi plin de sine.

— Cred că foarte proaste, căpitane general. De pildă, Toranaga a spus că problema negoţului pe anul ăsta poate să aştepte.

— Cu siguranţă că nu poate şi nici eu nu pot, spuse Ferriera. Pornesc cu refluxul.

— N-ai liberă trecere în port. Mi-e teamă că va trebui să aştepţi.

— Am crezut că totul a fost aranjat cu luni în urmă. Din nou Ferriera blestemă legile japoneze care cereau ca toate navele de comerţ, chiar şi ale lor proprii, să aibă autorizaţii

de intrare şi de plecare. N-ar trebui să fim legaţi de nişte legi prosteşti ale băştinaşilor. Ai spus că întâlnirea asta nu e decât de formă, că te duci doar să iei autorizaţiile.

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar m-am înşelat. Poate că ar fi mai bine să-ţi explic...

— Eu trebuie să mă-ntorc imediat la Macao să pregătesc Corabia Neagră. Am cumpărat deja cele mai bune mătăsuri la târgul din februarie, de la Canton, în valoare de un milion ducaţi şi vom transporta pe puţin o sută de mii de uncii de aur chinezesc. Am crezut că am spus-o limpede că fiecare cent din banii gheaţă din Macao, Malacca şi Goa şi fiecare cent pe care negustorii şi mai-marii oraşului îi pot lua cu împrumut sunt investiţi în afacerea plină de riscuri a acestui an. Ca fiecare cent al Domniilor voastre.

— Noi cunoaştem tot atât de bine ca şi tine importanţa ei, spuse dell'Aqua tăios.

— Îmi pare rău, căpitane general, dar Toranaga e preşedintele regenţilor şi obiceiul este să mergem la el, spuse Alvito. El n-a vrut să discute problema negoţului din acest an, nici a autorizaţiilor tale. A spus, de la început, că el nu este de acord cu asasinatul.

— Cine e, părinte? spuse Ferriera.

— Despre ce vorbeşte Toranaga, Martin? întrebă dell Aqua. Să fie la mijloc vreun şiretlic? Asasinat? Ce legătură are asta cu noi?

— El a spus: „De ce vreţi voi, creştinii, să-mi omorâţi prizonierul, pilotul?"

— Ce?

— Toranaga crede că încercarea de asasinat din noaptea trecută a fost asupra englezului, nu asupra sa. El mai zice c-a mai fost o încercare în închisoare.

Alvito îşi pironi ochii asupra soldatului.

— De ce mă acuzi, părinte? spuse Ferriera. O încercare de asasinat? Eu? În castelul Osaka? Asta-i prima oară în viaţa mea când mă aflu în Japonia!

— Tăgădui c-ai avea vreo ştire despre asta?

— Nu tăgădui că, cu cât mai repede îl vedem mort pe eretic, cu atât e mai bine, spuse Ferriera cu răceală. Dacă olandezii şi englezii încep să-şi răspândească porcăriile lor în

Asia, noi o să avem mari necazuri. Noi toţi.

— Avem deja necazuri, spuse Alvito. Toranaga a început prin a spune că el a înţeles de la englez că sunt obţinute profituri de neînchipuit din *monopolul* portughez asupra comerţului cu China, că portughezii umflă peste măsură preţul mătăsurilor, pe care numai ei le pot cumpăra din China, plătind pentru el cu singurul produs pe care chinezii vor să-l accepte la schimb, argintul japonez, argint obţinut de portughezi la un preţ de nimic. Toranaga a spus: „Dat fiind că se poartă lupte între China şi Japonia, iar negoţul direct între noi este interzis, şi numai portughezii au permisiunea să facă negoţ, atunci trebuie ca portughezii să răspundă oficial — în scris — acuzaţiei de camătă a pilotului.” El te „invită”, Eminenţă, să înaintezi regenţilor un raport asupra ratelor de schimb: argint pentru mătase, mătase pentru argint, aur pentru argint. A adăugat că el, bineînţeles, nu se împotriveşte ca noi să avem un profit mare, dar să provină de la chinezi.

— Veţi refuza, bineînţeles, o cerere atât de obraznică spuse Ferriera.

— Ar fi foarte greu.

— Atunci îi daţi un raport fals.

— Asta ar primejdui toată poziţia noastră, care se bazează pe încredere, spuse dell’Aqua.

— Poţi să ai încredere într-un japonez? Bineînţeles că nu. Profiturile noastre trebuie să rămână secrete. Eretic blestemat!

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Blackthorne pare deosebit de bine informat.

Alvito privi involuntar spre dell’Aqua, gura luându-l pe dinainte. Părintele Superior nu spuse nimic.

— Ce altceva a mai spus japonezul? întrebă Ferriera, prefăcându-se că nu văzuse schimbul de priviri dintre ei, dorind să afle exact ce ştiau.

— Toranaga îmi cere să-i aduc până mâine după-amiază o hartă a lumii cu hotarele între Portugalia şi Spania, numele papilor care au aprobat tratatele şi datele lor. El „cere”, în trei zile, o explicaţie în scris privind „cuceririle” noastre din Lumea Nouă. „Pentru curiozitatea sa — au fost exact

cuvintele lui — doreşte să ştie cantitatea de aur şi argint luată — de fapt, el a folosit cuvântul lui Blackthorne „jefuită” — de Spania şi Portugalia din Lumea Nouă. De asemeni, mai cere o altă hartă care să arate exact imperiile Spaniei şi Portugaliei în urmă cu o sută de ani, cu cincizeci de ani şi astăzi, laolaltă cu poziţiile exacte ale bazelor noastre din Malacca până în Goa — pe care el le-a numit foarte clar; erau scrise pe o bucată de hârtie — şi, de asemeni, numărul mercenarilor japonezi folosiţi de noi la fiecare din bazele noastre.

Dell’Aqua şi Ferriera erau îngroziţi.

— Asta categoric trebuie refuzat, explodă soldatul.

— Nu poţi să-l refuzi pe Toranaga, spuse dell’Aqua.

— Cred, Eminenţă, că socotiţi prea mare importanţa lui, spuse Ferriera. Cred că acest Toranaga nu este decât un rege, despot printre atâţia alţii, un păgân însetat de omor, de care sigur nu trebuie să-ţi fie teamă. Refuzaţi-l. Fără Corabia Neagră, ei sunt la pământ. O să ne roage în genunchi pentru mătăsurile noastre chinezeşti. Fără mătăsuri, n-au să mai fie chimonouri. Ei au nevoie de negoţul nostru. Eu zic să-l lăsăm pe Toranaga. Putem negocia cu regii creştini, care sunt numele lor? Onoshi, Kiyama şi ceilalţi regi creştini din Kyushu. La urma urmelor, Nagasaki e acolo, noi acolo suntem puternici, tot negoţul nostru se face acolo.

— Nu putem, căpitane, spuse dell’Aqua. Aceasta este prima ta vizită în Japonia, aşa că n-ai nici o idee despre problemele noastre de aici. Da, ei au nevoie de noi, dar noi avem mai multă nevoie de ei. Fără bunăvoinţa lui Toranaga — şi a lui Ishido — o să ne pierdem influenţa asupra regilor creştini. O să pierdem Nagasaki şi tot ce-am construit de peste cincizeci de ani. Ai avut ceva de-a face cu atacul asupra acestui pilot eretic?

— Eu, de la începutul începutului, i-am spus deschis lui Rodrigues, şi oricui a vrut să m-asculte, că englezul e un pirat periculos, care o să molipsească pe oricine îi vine în preajmă şi, ca atare, trebuie îndepărtat cu orice chip. Eminenţa voastră aţi spus acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. La fel şi dumneata, părinte Alvito. N-a reieşit aşa la întrunirea noastră cu Onoshi şi Kiyama de acum două zile?

N-ai spus dumneata că acest pirat e periculos?

— Da. Dar...

— Părinte, fie-mi cu iertare, dar uneori e necesar ca soldaţii să îndeplinească lucrarea Domnului în cel mai bun chip cu putinţă. Trebuie să-ţi spun că am fost furios pe Rodrigues că n-a pus la cale un „accident” în timpul furtunii. Dintre toţi, el trebuia s-o fi ştiut cel mai bine!

Pe Dumnezeul meu, priviţi ce-a făcut deja acel diavol de englez cu însuşi Rodrigues. Bietul nătărău îi e recunoscător pentru că i-a salvat viaţa, când ăsta-i cel mai limpede şiretlic de pe lume pentru a câştiga încrederea cuiva. N-a fost Rodrigues tâmpit lăsându-l pe pilotul eretic să-i ia propria-i dunetă şi astfel aproape să-l omoare? Cât priveşte încercarea de la castel, cine ştie ce s-a întâmplat? Asta trebuie să fi fost poruncită de vreun băştinaş, ăsta e un şiretlic japonez. Nu-mi pare rău c-au încercat, sunt doar scârbit că n-au izbutit. Când voi pune *eu* la cale omorârea lui, puteţi să dormiţi liniştiţi, că aşa se va întâmpla.

Alvito sorbi pe îndelete din vin.

— Toranaga a spus că-l trimite pe Blackthorne în Izu.

— Peninsula din est? întrebă Ferriera.

— Da.

— Pe uscat sau pe mare?

— Pe mare.

— Bine. Atunci, îmi pare-rău că trebuie să vă spun, dar s-ar putea ca tot echipajul să piară pe mare într-o regretabilă furtună.

Alvito spuse tăios:

— Şi eu regret că trebuie să-ţi spun, căpitane general, că Toranaga a zis, îţi dau întocmai vorbele lui: „Pilotului i se pune gardă personală, Tsukku-san, şi, dacă i se întâmplă vreun accident, acesta va fi cercetat cu toată autoritatea pe care o avem, eu şi regenţii, şi, dacă, din întâmplare, un creştin sau altcineva care are legături, *fie şi pe departe,* cu creştinii se face vinovat, este foarte posibil ca edictele de expulzare să fie reexaminate şi toate bisericile, şcolile şi azilurile creştine vor fi închise imediat”.

Dell’Aqua spuse:

— Ferească Dumnezeu să se întâmple asta!

— Vorbe goale! spuse Ferriera dispreţuitor.

— Nu, te-nşeli, căpitane general. Toranaga este tot atât de deştept ca Machiavelli şi tot atât de necruţător ca hanul Attila. Alvito îşi întoarse privirea spre dell'Aqua: Ar fi uşor să fim învinovăţiţi dacă i se întâmplă ceva englezului.

— Da.

— Poate că ar trebui să mergeţi la originea lucrurilor, spuse Ferriera tăios. Lichidaţi-l pe Toranaga.

— Nu-i timp de glume, spuse Părintele Superior.

— Ceea ce a mers de minune în India, Malaya, Brazilia, Peru, Mexic, Africa, Indiile de Vest şi oriunde altundeva are să meargă şi aici. Eu însumi am făcut-o de zeci de ori în Malacca şi Goa cu ajutorul mercenarilor japonezi, iar eu n-am nici pe departe influenţa şi cunoştinţele Domniilor voastre. Şi-i putem folosi pe regii creştini. Îl vom ajuta pe unul din ei să-l elimine pe Toranaga, dacă el e problema. Câteva sute de conchistadori ar fi de-ajuns. Dezbină şi cârmuieşte. Am să vorbesc cu Kiyama. Părinte Alvito, dacă ai tălmăci...

— Nu-i poţi pune pe japonezi deopotrivă cu indienii sau cu barbarii analfabeţi, ca incaşii. Aici nu poţi să dezbini şi să cârmuieşti. Japonia nu e ca oricare naţie. Absolut deloc, spuse dell'Aqua obosit. Căpitane general, trebuie să-ţi cer oficial să nu te amesteci în politica acestei ţări.

— De acord. Vă rog iertaţi ce-am spus. A fost nedelicat şi naiv să fiu atât de deschis. Din fericire furtunile sunt ceva firesc în acest timp al anului.

— Dacă se întâmplă o furtună, asta e-n mâinile Domnului. Dar tu *nu-l* vei ataca pe pilot.

— O?!

— Nu. Nici nu vei ordona nimănui s-o facă.

— Sunt legat prin jurăminte faţă de regele *meu* să-i distrug duşmanii. Englezul este un duşman al naţiei mele. Un ticălos, un pirat, un eretic. Dacă hotărăsc să-l elimin asta-i treaba mea. Sunt căpitanul general al Corăbiei Negre anul acesta, ca atare guvernator de Macao în acest an, cu puteri de viceregе asupra acestor ape în anul acesta şi, dacă eu vreau să-l elimin pe el, sau pe Toranaga, sau pe oricine altcineva, o voi face.

— Atunci ai s-o faci împotriva ordinelor mele directe şi ca atare te primejduieşti cu excomunicarea imediată.

— Asta e dincolo de puterea Eminenţei voastre. E o chestiune lumească, nu ţine de biserică.

— Poziţia bisericii aici este, din păcate, atât de amestecată cu politica şi cu negoţul de mătase, încât totul se răsfrânge asupra siguranţei bisericii. Cât trăiesc eu, jur că nimeni nu va pune în primejdie viitorul sfintei biserici aici!

— Mulţumesc, pentru că aţi fost atât de explicit. Îmi voi face o datorie din a fi mai cunoscător în problemele japonezilor.

— Îţi sugerez s-o faci, de dragul nostru al tuturor. Creştinismul e tolerat aici numai pentru că toţi *daimyo* sunt absolut convinşi că, dacă ne izgonesc sau ne distrug credinţa, Corăbiile Negre n-or să se mai întoarcă niciodată. Noi, iezuiţii, suntem căutaţi şi avem o oarecare influenţă numai pentru că suntem singurii care vorbim japoneza şi portugheza şi putem tălmăci şi face pe mijlocitorii pentru ei în materie de negoţ. *Din păcate* pentru credinţă, ceea ce gândesc ei nu e adevărat. Sunt sigur că negoţul are să continue, indiferent de poziţia noastră şi de poziţia bisericii, pentru că neguţătorii portughezi sunt mult mai preocupaţi de propriile lor interese egoiste decât să-l slujească pe Dumnezeu.

— Pesemne tot atât de limpezi sunt şi interesele egoiste ale clericilor care vor să ne forţeze — mergând până la a cere Sanctităţii sale puteri legale —, să ne forţeze să navigăm în orice port ales de ei şi să facem negoţ cu orice *daimyo* ales de ei, indiferent de primejdii.

— Ai întrecut măsura, căpitane general!

— Nu. Eu n-am uitat că anul trecut Corabia Neagră s-a pierdut cu tot echipajul, între Japonia şi Malacca, cu peste două sute de tone de aur la bord şi lingouri de argint în valoare de cinci sute de mii de crusados, după ce-a fost întârziată, fără motiv, până-n anotimpul prost, la cererea Eminenţei voastre. Sau că această catastrofă a ruinat aproape pe toată lumea, de aici până în Goa.

— A fost o măsură necesară din pricina morţii lui *taikō* şi a politicii interne de succesiune.

— N-am uitat că, acum trei ani, Eminenţa voastră i-a cerut viceregelui de Goa să amâne Corabia Neagră, s-o trimită doar când şi în ce port hotărâţi, şi că el a respins această cerere socotind-o un amestec sfruntat.

— Asta a fost ca să-l potolim pe *taikō,* ca să-l lipsim de mijloace în miezul războiului său prostesc cu China şi Coreea, a fost din pricina martiriului de la Nagasaki, pe care-l poruncise, din pricina atacului său nebunesc asupra bisericii, din pricina edictelor de expulzare ce-abia le emisese, prin care eram toţi daţi afară din Japonia. Dacă lucrezi cu noi şi ne urmezi sfatul, toată Japonia are să fie creştină într-o singură generaţie! Ce e mai important, negoţul sau mântuirea sufletelor?

— Răspunsul meu e mântuirea sufletelor. Dar, pentru că m-aţi lămurit în problemele japoneze, daţi-mi voie să pun problemele japoneze în adevărata lor lumină. Numai cu argintul japonez putem avea mătasea şi aurul Chinei. Câştigurile uriaşe pe care le obţinem şi le trimitem la Malacca şi Goa, şi de acolo la Lisabona, ne susţin întregul nostru imperiu asiatic, toate forturile, toate misiunile, toate expediţiile, toţi misionarii, toate descoperirile, şi asigură plăţile pentru multe, dacă nu chiar pentru toate angajamentele noastre europene, îi împiedică pe eretici să ne domine şi îi ţin departe de Asia, care le-ar oferi toată bogăţia de care au nevoie spre a ne distruge la noi acasă, pe noi şi sfânta credinţă. Ce e mai important, părinte, creştinătatea spaniolă, portugheză şi italiană sau creştinătatea japoneză?

Dell'Aqua îl străfulgeră pe soldat cu privirea.

— Să fie clar o dată pentru totdeauna: tu — n-ai — să — te — amesteci — în — treburile — acestei — ţări!

Un cărbune căzu din cămin şi se împrăştie pe covor. Ferriera, care era cel mai aproape, îi făcu vânt cu piciorul ca să nu ia foc.

— Şi, dacă eu sunt... sunt ţinut în frâu, ce se va întâmpla cu ereticul? Sau cu Toranaga?

Fiind convins că a câştigat, dell'Aqua se aşeză.

— Nu ştiu, pentru moment. Dar numai gândul de a-l elimina pe Toranaga e ridicol. El e foarte înţelegător cu noi

şi foarte înţelegător cu creşterea negoţului — vocea îi deveni mai tăioasă — şi, ca atare, cu sporirea profiturilor voastre.

— Şi profiturile Domniilor voastre, spuse Ferriera, ieşindu-şi iar din fire.

— Profiturile noastre sunt destinate lucrărilor Domnului. După cum bine ştii. Dell'Aqua turnă obosit puţin vin, i-l oferi îmbunându-l. Haide, Ferriera, să nu ne certăm astfel. Această problemă a ereticului e îngrozitoare, da, dar cearta nu rezolvă nimic. Noi avem nevoie de sfatul tău, de înţelepciunea ta, de puterea ta. Crede-mă, Toranaga este vital pentru noi. Fără el, care-i ţine-n frâu pe ceilalţi regenţi, toată ţara asta s-ar întoarce iar la anarhie.

— Da, e adevărat, căpitane, spuse Alvito. Dar eu nu înţeleg de ce el e încă în castel şi a fost de acord cu amânarea întrunirii. E de necrezut, dar pare că s-ar fi lăsat manevrat. În mod sigur trebuie să ştie că Osaka e închisă mai abitir decât cu centura de castitate a unui cavaler gelos. El trebuia să fi plecat de acum câteva zile.

Ferriera spuse:

— Dacă el e vital, de ce-i sprijiniţi pe Onoshi şi Kiyama? Cei doi n-au trecut contra lui şi de partea lui Ishido? De ce nu-i sfătuiţi împotriva acestui lucru? S-a discutat doar acum două zile.

— Ei ne-au spus ce-au hotărât, căpitane. Noi n-am discutat.

— Atunci poate c-ar fi trebuit s-o faceţi, Eminenţă. Dacă e atât de important, de ce nu le porunciţi să-şi schimbe hotărârea? Sub ameninţarea excomunicării.

Dell'Aqua oftă:

— Aş dori să fie atât de simplu. Nu faci lucruri de acest fel în Japonia. Ei nu suportă să te amesteci în problemele lor. Chiar şi o sugestie din partea noastră trebuie făcută cu un tact deosebit.

Ferriera dădu pe gât pocalul de argint, îşi mai turnă vin şi se domoli, ştiind că avea nevoie ca iezuiţii să fie de partea lui, pentru că, fără ei ca tălmaci, era neajutorat. Această călătorie trebuie să-ţi fie încununată de succes, îşi spuse. Ai fost soldat şi ai asudat unsprezece ani în serviciul regelui spre a-ţi câştiga pe drept — ba de douăzeci de ori mai mult

— cea mai mare răsplată ce stătea în puterea lui s-o acorde, căpitănia generală, pe timp de un an, a Corăbiei Negre şi a zecea parte din câştig, a zecea parte din toată mătasea, din tot aurul, din tot argintul şi din tot profitul fiecărui schimb de mărfuri. Acum eşti bogat pentru toată viaţa, pentru treizeci de vieţi, dacă le ai, şi totul numai din această singură călătorie. Dacă o duci la bun sfârşit.

Mâna lui Ferriera se îndreptă spre mânerul floretei, spre crucea de argint filigranată:

— Jur că această Corabie Neagră va naviga la timp din Macao la Nagasaki şi apoi, cu cele mai mari bogăţii din istorie, se va îndrepta spre sud, cu musonul de noiembrie, către Goa şi de acolo acasă! Dumnezeu mi-e martor că aşa o să se-ntâmple.

Şi apoi adăugă în gând: Chiar dacă pentru asta trebuie să pârjolesc toată Japonia, tot Macao şi toată China, pe Dumnezeul meu!

— Rugile noastre sunt alături de tine, bineînţeles că da, răspunse dell'Aqua, dorind-o într-adevăr. Cunoaştem importanţa călătoriei tale.

— Atunci ce-mi sugeraţi? Fără autorizaţiile portuare şi de negoţ sunt legat de mâini şi de picioare. Nu-i putem evita pe regenţi? Poate există altă cale.

Dell'Aqua clătină din cap.

— Martin? Tu eşti cel mai priceput în ale negoţului.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putinţă, spuse Alvito. Ascultase schimbul înverşunat de replici, fierbând de indignare. Cretin nenorocit, arogant şi prost crescut, gândise atunci, apoi adăugase imediat: O, Doamne, dă-mi răbdare, pentru că fără acest om şi alţii ca el, biserica e pierdută aici. Căpitane general, sunt sigur că într-o zi sau două totul o să fie aranjat. O săptămână cel mult. Toranaga are probleme foarte importante în acest moment. Totul are să fie în ordine, sunt sigur.

— Am să aştept o săptămână. Nici o zi în plus. Unda de ameninţare din glasul lui Ferriera era înfricoşătoare. Mi-ar plăcea să pun mâna pe ereticul ăla. Aş scoate cu cleştele adevărul din el. A spus ceva Toranaga despre o presupusă flotă? O flotă duşmană?

— Nu.

Aş vrea să ştiu adevărul, pentru că, la întoarcere, nava mea o să înainteze anevoie, ca un porc îngrăşat pentru tăiere, calele fiindu-i ticsite cu cele mai multe mătăsuri care au fost duse vreodată într-un singur transport. Este una din cele mai mari corăbii din lume, dar n-am nici o escortă, aşa că, dacă o singură fregată duşmană ar fi să ne prindă pe mare, sau târfa aia olandeză de navă, *Erasmus,* am fi la mâna ei. M-ar face să mă predau, fără prea multă bătaie de cap. Ar fi de dorit ca englezul să nu-şi aibă nava în larg, cu arme, tunuri şi ghiulele la bord.

— *È vero, è solamente vero*[1], murmură dell'Aqua.

Ferriera îşi termină vinul:

— Când urmează să fie trimis Blackthorne la Izu?

— Toranaga n-a spus, răspunse Alvito. Bănui c-o să fie curând.

— Astăzi?

— Nu ştiu. Regenţii se întâlnesc peste patru zile. Aş înclina să cred că ar fi după asta.

Dell'Aqua spuse răspicat:

— Lui Blackthorne nu trebuie să i se facă vreun rău. Nici lui, nici lui Toranaga.

Ferriera se ridică.

— Am să mă întorc pe navă. O să cinaţi cu noi? Amândoi? Avem un clapon grozav, carne de vacă şi vin de Madeira, chiar şi pâine din grâu nou.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Chipul lui dell'Aqua se lumină uşor. Da, puţină mâncare bună ar pica grozav. Eşti foarte amabil.

— Ai să fii înştiinţat îndată ce o să am o veste de la Toranaga, căpitane general, spuse Alvito.

— Mulţumesc.

După ce Ferriera plecă şi Părintele Superior fu sigur că el şi Alvito nu puteau fi auziţi, spuse neliniştit.

— Martin, ce altceva a mai spus Toranaga?

— Vrea o explicaţie, în scris, despre povestea cu contrabanda de arme şi cererea de conchistadori.

— *Mamma mia...*

---

[1] E adevărat, e absolut adevărat (it.).

— Toranaga a fost prietenos, chiar amabil, dar... ştii, nu l-am văzut niciodată astfel până acum.

— Exact, ce-a spus?

— Înţeleg, Tsukku-san, că mai-marele ordinului vostru creştin, cel dinainte, părintele da Cunha, a scris guvernatorilor din Macao şi Goa şi viceregelui spaniol din Manila, *don* Sisco y Vivera, în iulie 1558, după numărătoarea voastră, cerând un ajutor de sute de soldaţi spanioli spre a sprijini câţiva *daimyo* creştini într-o răscoală pe care preotul creştinilor încerca s-o pună la cale împotriva seniorului lor de drept, fostul meu stăpân, *taikō.* Cum se numeau acei *daimyo?* E adevărat că n-au fost trimişi soldaţi, dar un număr mare de arme a ajuns prin contrabandă din Macao în Nagasaki sub sigiliul vostru creştin? E adevărat că Părintele Superior, în taină, a pus mâna pe aceste arme, când s-a întors în Japonia pentru a doua oară, ca ambasador în Goa, în martie sau aprilie 1590, după numărătoarea voastră şi, în taină, le-a trecut, prin contrabandă, cu nava portugheză Santa Cruz, din Nagasaki înapoi în Macao?" Alvito îşi şterse transpiraţia de pe mâini.

— A mai spus altceva?

— Nimic important, Eminenţă. N-am avut nici o posibilitate să-i explic, m-a rugat să plec imediat. Rugămintea a fost politicoasă, totuşi m-a dat afară.

— De unde-şi are blestematul ăla de englez informaţiile?

— Aş vrea s-o ştiu şi eu.

— Toate datele şi numele acelea. Nu te-ai înşelat? Le-a spus chiar aşa?

— Nu, Eminenţă. Numele erau scrise pe o bucată de hârtie. Mi-a arătat-o.

— Scrisul lui Blackthorne?

— Nu. Numele erau scrise fonetic în japoneză, în hiragana[1].

— Trebuie să aflăm cine tălmăceşte pentru Toranaga. Trebuie să fie uluitor de bun. Sigur nu e unul de-ai noştri? Nu poate să fie fratele Manuel, nu? întrebă încruntat, folosind numele de botez al lui Masamanu Jiro.

Jiro era fiul unui samurai creştin, care fusese educat de

[1] Unul din silabarele nipone.

iezuiţi din copilărie şi, fiind inteligent şi devotat, fusese ales să intre în seminar spre a fi pregătit ca preot, legat prin cele patru jurăminte, cum nu era nimeni până acum dintre japonezi. Jiro fusese la iezuiţi timp de douăzeci de ani şi apoi, de necrezut, plecase înainte de a fi hirotonisit, iar acum era un duşman feroce al bisericii.

— Nu. Manuel e încă în Kyushu, arde-l-ar pe veci focul iadului. A rămas un duşman înverşunat al lui Toranaga, nu l-a ajutat niciodată. Din fericire, n-a fost niciodată părtaş la nici un secret politic. Tălmaciul a fost doamna Maria, spuse Alvito, folosind numele de botez al lui Toda Mariko.

— Toranaga ţi-a spus-o?

— Nu, Eminenţă. Dar s-a întâmplat s-aud că ea se află în vizită la castel şi că a fost văzută cu englezul.

— Eşti sigur?

— Întru totul.

— Bine, spuse dell'Aqua. Poate că Domnul ne ajută în felul lui de nepătruns. Trimite după ea imediat.

— Am văzut-o deja. Am făcut tot ce-am putut ca s-o întâlnesc ca din întâmplare. Era încântătoare, ca de obicei, respectuoasă, pioasă, ca de obicei, dar mi-a spus clar înainte de a avea prilejul s-o întreb eu: „Bineînţeles, părinte, împărăţia noastră este o ţară cu totul aparte şi unele lucruri trebuie să rămână, prin tradiţie, foarte secrete. Nu e la fel şi-n Portugalia, şi-n ordinul iezuiţilor?"

— Eşti confesorul ei...

— Da. Dar ea n-o să spună nimic.

— De ce?

— E limpede că a fost prevenită şi i s-a interzis să discute ce s-a întâmplat şi ce s-a spus. Îi cunosc prea bine, în această privinţă, puterea lui Toranaga este mai mare decât a noastră.

— Credinţa ei este atât de slabă? Pregătirea pe care i-am făcut-o a fost în zadar? Cu siguranţă că nu. Ea este foarte devotată şi o foarte bună creştină. Într-o zi are să devină călugăriţă, poate chiar prima stareţă japoneză.

— Da, dar acum ea n-o să spună nimic.

— Biserica este în pericol. Asta e important, poate prea important, spuse dell'Aqua. Ea ar înţelege asta. E mult prea

inteligentă să n-o înţeleagă.

— Vă rog, nu-i puneţi credinţa la încercare în acest chip. Noi trebuie să pierdem. Ea m-a prevenit. Spusele ei erau tot atât de clare de parcă erau aşternute pe hârtie.

— Poate c-ar fi bine s-o punem la încercare. Pentru propria ei mântuire.

— Asta depinde de Eminenţa voastră s-o porunciţi sau nu. Dar eu mă tem, iminenţă, că ea trebuie să-i dea ascultare lui Toranaga, nu nouă.

— Am să mă gândesc în legătură cu Maria, spuse dell'Aqua.

Îşi lăsă privirea să rătăcească deasupra focului, copleşit de greutatea misiunii lui. Biata Maria! Eretic blestemat! Cum să evităm capcana? Cum să acoperim adevărul în legătură cu armele? Cum a putut un Părinte Superior şi un arhiepiscop ca da Cunha, care era atât de bine pregătit, cu atâta experienţă, cu şapte ani de şedere în Macao şi Japonia, cum a putut să facă o greşeală atât de grosolană?

— Cum? întrebă ei flăcările.

Pot să răspund, îşi spuse. E foarte uşor. Intri în panică, sau uiţi gloria Domnului, sau ajungi plin de mândrie, sfidător sau cu inima împietrită. Cine n-ar fi făcut la fel, poate, în aceleaşi împrejurări? Să fii primit de *taikō* cu mare cinste, la apusul soarelui, o întâlnire triumfală, cu pompă şi ceremonie — aproape ca un act de pocăinţă din partea lui *taikō,* care părea să fie pe punctul de a se converti. Şi apoi să te trezeşti în mijlocul aceleiaşi nopţi cu edictele de expulzare ale lui *taikō,* care decretau, sub pedeapsa cu moartea, că toate ordinele religioase, în douăzeci de zile, urmau să fie alungate din Japonia, să nu se mai întoarcă niciodată şi, ce era mai rău, că tuturor convertiţilor japonezi din întreaga ţară li se ordona să se lepede de credinţă imediat, sau altfel vor fi exilaţi, sau condamnaţi la moarte pe loc.

Împins de deznădejde, Părintele Superior îi sfătuise înnebunit pe *daimyo*-ii creştini din Kyushu — printre ei, Onoshi, Misaki, Kiyama şi Harima din Nagasaki — să se răzvrătească spre a salva sfânta biserică şi scrisese disperat conchistadorilor să-i ajute pe răzvrătiţi.

Flăcările dansau şi trosneau în cămin. Da, totul e adevărat,

gândi dell'Aqua. De-aş fi ştiut măcar, sau dacă da Cunha m-ar fi întrebat întâi pe mine. Dar cum ar fi putut? E nevoie de şase luni ca să ajungă o scrisoare în Goa şi probabil încă şase ca alta să vină înapoi şi da Cunha a scris, într-adevăr, imediat, dar el era Părintele Superior, direct răspunzător, şi trebuia să facă faţă pe loc dezastrului.

Deşi dell'Aqua se îmbarcase de îndată ce primise scrisoarea, cu împuterniciri ca ambasador, aranjate în grabă, din partea viceregelui din Goa, îi trebuiseră luni să ajungă în Macao, ca aici să afle doar că da Cunha era mort şi că lui şi tuturor preoţilor li se interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să intre în Japonia.

Dar armele deja plecaseră.

Apoi, după zece săptămâni, venise vestea că biserica nu mai era nimicită în Japonia, că *taikō* nu mai urma noile sale legi. Doar cincizeci de biserici fuseseră incendiate. Numai Takayama fusese făcută una cu pământul. Şi se şoptea că, deşi edictele ar rămâne oficial în picioare, *taikō* era acum gata să lase lucrurile cum fuseseră, chiar părinţii să facă botezurile mai în secret, convertiţii lor să fie mai potoliţi şi să se poarte cum se cuvine, iar slujbele sau alte servicii religioase să nu se mai ţină cu atâta pompă şi creştinii habotnici să înceteze cu incendierile de biserici budiste.

Apoi, când greaua încercare părea spre sfârşite, dell Aqua îşi amintise că armele plecaseră cu săptămâni în urmă, sub sigiliul Părintelui Superior da Cunha şi că ele zăceau încă în magaziile iezuite din Nagasaki.

Au urmat mai multe săptămâni de chin până ce armele au fost trecute în taină, prin contrabandă, înapoi în Macao — da, sub sigiliul meu de data asta, îşi aminti dell Aqua, nădăjduind din toată inima că secretul a fost înmormântat pentru totdeauna. Dar secretele astea nu-ţi dau niciodată pace, oricât de mult ai dori sau te-ai ruga.

Cât de multe ştie ereticul?

Mai bine de o oră, Eminenţa sa rămase nemişcat în scaunul de piele, cu spătar înalt, privind focul, fără să-l vadă. Alvito aşteptă liniştit lângă bibliotecă, cu mâinile aşezate în poală. Raze de lumină scânteiau din crucifixul de argint de pe peretele din spatele Părintelui Superior.

Pe peretele lateral era un mic tablou al pictorului veneţian Tiţian, pe care dell'Aqua îl cumpărase în tinereţea sa la Padova, unde fusese trimis de tatăl său să studieze dreptul. Celălalt perete era plin cu Biblii şi cărţile lui în latină, portugheză, italiană şi spaniolă. Şi două rafturi cu cărţi şi pamflete japoneze din propria tipografie mobilă a ordinului, din Nagasaki, pe care el o comandase şi o adusese, la ce preţ, din Goa, cu zece ani în urmă: cărţi de rugăciuni şi catehisme de toate felurile, tălmăcite în japoneză cu atâta trudă de iezuiţi, lucrări adaptate din japoneză în latină, încercând să-i ajute pe prozeliţii japonezi să înveţe acea limbă; şi, în sfârşit, două cărţi mici, de nepreţuit, prima gramatică portughezo-japoneză, opera de o viaţă a părintelui Sancho Alvarez, tipărită acum şase ani, şi perechea ei, incredibilul dicţionar portughezo-latino-japonez, tipărit anul trecut cu litere romanice şi în scriere *hiragana.* Fusese început din porunca sa în urmă cu douăzeci de ani, primul dicţionar de cuvinte japoneze care-a fost alcătuit vreodată.

Părintele Alvito luă cartea şi o mângâie cu drag. Ştia că era o operă de artă, unică. De optsprezece ani el însuşi lucra la o astfel de carte şi sfârşitul era încă departe. Dar a lui urma să fie un dicţionar cu explicaţii suplimentare şi mult mai amănunţit, aproape o prezentare a Japoniei şi japonezilor, şi el ştia, fără lipsă de modestie, că, dacă izbutea s-o termine, avea să fie o capodoperă, în comparaţie cu lucrarea părintelui Alvarez, şi că, dacă era ca numele lui să fie amintit vreodată, avea să fie din pricina cărţii sale şi a Părintelui Superior, care era singurul tată pe care-l ştiuse vreodată.

— Vrei să pleci din Portugalia, fiule, şi să intri în slujba Domnului? îi spusese uriaşul iezuit în prima zi când îl întâlnise,

— O, da, vă rog, părinte, răspunsese, lungindu-şi gâtul spre el cu o dorinţă disperată.

— Câţi ani ai, fiule?

— Nu ştiu, părinte, poate zece, poate unsprezece, dar ştiu să scriu şi să citesc, m-a învăţat preotul şi sunt singur, n-am pe nimeni, nu aparţin nimănui…

Dell'Aqua îl luase la Goa şi apoi la Nagasaki, unde intrase

în seminarul ordinului iezuit, cel mai tânăr european din Asia, aparţinând, în sfârşit, cuiva. Au urmat apoi miracolul talentului său la limbi şi funcţiile sale de încredere, ca tălmaci şi sfătuitor în probleme de negoţ, mai întâi pe lângă Harima Tadao, *daimyo* de Hizen, din Kyushu, unde se găsea Nagasaki, şi apoi, cu timpul, pe lângă însuşi *taikō.* A fost hirotonisit şi mai târziu i s-a acordat şi privilegiul celui de al patrulea jurământ. Acesta era un jurământ special, mai presus de jurămintele obişnuite de sărăcie, castitate şi supunere, acordat doar celor mai de seamă iezuiţi, jurământul de supunere faţă de Papa; să fii unealta lui întru lucrarea Domnului, să mergi acolo unde Papa însuşi îţi porunceşte şi să faci ceea ce el doreşte; să ajungi la fel ca fondatorul ordinului, soldatul basc Loyola, unul din *Regimini Militantis Ecclesiae,* unul din soldaţii aleşi ai Domnului, în slujba locţiitorului Său pe pământ, Papa.

Am fost norocos, gândi Alvito. O, Doamne, ajută-mi să fiu de folos.

În cele din urmă, dell'Aqua se ridică, îşi dezmorţi oasele şi se îndreptă spre fereastră. Soarele strălucea pe ţiglele aurite ale donjonului central al castelului, ce se avânta spre cer, eleganţa simplă a construcţiei accentuându-i soliditatea. Turn al diavolului, gândi. Cât timp o să rămână acolo spre aducere aminte pentru fiecare din noi? Sunt doar cincisprezece... nu, acum şaptesprezece ani *taikō* a pus patru sute de mii de oameni să sape şi să construiască, aducând ţara la sapă de lemn ca să plătească pentru acest castel, monumentul lui, apoi, în răstimpul scurt de doi ani, castelul Osaka era terminat. Incredibil om! Incredibil popor! Da. Şi străjuieşte acolo de nezdruncinat. Afară doar de degetul Ziditorului. El îi poate distruge semeţia într-o clipită, dacă doreşte. O, Doamne, ajută-mă să-ţi îndeplinesc voia Ta.

— Ei bine, Martin, se pare că avem treabă nu glumă. Dell'Aqua începu să se plimbe în sus şi-n jos, vocea lui fiind acum tot atât de hotărâtă ca şi pasul. În legătură cu pilotul englez: dacă nu-l apărăm, are să fie omorât şi suntem în primejdie să cădem în dizgraţia lui Toranaga. Dacă reuşim să-l apărăm, curând are să-şi frângă singur gâtul. Dar putem cuteza să aşteptăm? Prezenţa lui e o ameninţare pentru noi

şi nu se ştie cât rău poate să mai facă până-ntr-acea fericită zi. Sau îl putem ajuta pe Toranaga să-l lichideze. Sau, până la urmă, îl convertim.

Alvito clipi.

— Poftim?

— E inteligent, cunoscător într-ale catolicismului. Nu sunt, de fapt, cei mai mulţi englezi catolici în sufletul lor? Răspunsul este da, dacă regele sau regina lor sunt catolici, şi nu, dacă el sau ea sunt protestanţi. Englezii nu se sinchisesc de religie. În momentul de faţă, sunt porniţi împotriva noastră, dar nu e asta din pricina Armadei? Nu-i exclus ca Blackthorne să poată fi convertit. Asta ar fi cel mai bine, întru gloria lui Dumnezeu şi pentru salvarea sufletului său eretic de osânda veşnică, ce-l aşteaptă cu siguranţă.

În ce-l priveşte pe Toranaga: O să-i dăm hărţile pe care le vrea. Explică-i cum e cu „zonele de influenţă”. De fapt, hotarele nu pentru asta au fost trase, să separe influenţa portugheză de cea a prietenilor noştri spanioli? *Si, è vero!* Spune-i că celelalte probleme importante, eu, personal, voi fi onorat să i le pregătesc şi că i le voi da cât mai curând cu putinţă. Dat fiind că va trebui să verific faptele în Macao, ar putea să-mi dea un mic răgaz? Şi totodată, spune-i că eşti încântat să-i aduci la cunoştinţă faptul că, în acest an, Corabia Neagră va naviga cu trei săptămâni mai devreme, cu cea mai mare încărcătură de mătăsuri şi argint care a fost vreodată, că toată partea noastră de încărcătură... — reflectă un moment — şi că cel puţin o treime din întreaga încărcătură va fi vândută printr-un misit numit de Toranaga însuşi.

— Eminenţă, căpitanului general n-o să-i placă să navigheze mai devreme şi n-o să...

— Tu va trebui să obţii imediat de la Toranaga autorizaţia de navigaţie pentru Ferriera. Du-te la el imediat cu răspunsul meu. Să-l impresionăm cu graba noastră, nu e acesta unul din lucrurile pe care le admiră? Având autorizaţiile, Ferriera are să cedeze în privinţa problemei minore a sosirii mai devreme, cât despre misit, ce importanţă are pentru căpitanul general că e un băştinaş sau altul? Oricum el îşi va primi partea lui de câştig.

— Dar, de obicei, seniorii Onoshi, Kiyama şi Harima îşi împart între ei misitia. Nu ştiu dacă au să se învoiască.

— Atunci, rezolvă problema. Toranaga ne va da răgaz numai cu acest preţ. Singurele lucruri de care are nevoie sunt: putere, influenţă şi bani. Noi ce putem să-i oferim? Pe acei *daimyo* creştini nu putem să i-i dăm. Noi...

— Nu încă, spuse Alvito.

— Chiar dacă am putea, nu ştiu încă dacă ar trebui sau dacă vrem. Onoshi şi Kiyama se duşmănesc de moarte, dar s-au unit împotriva lui Toranaga pentru că sunt siguri că el are să lichideze biserica — şi pe ei — dacă va obţine vreodată controlul asupra Consiliului.

— Toranaga va sprijini biserica. Ishido e adevăratul nostru duşman.

— Nu-ţi împărtăşesc încrederea, Martin. Nu trebuie să uităm că Onoshi şi Kiyama sunt creştini, toţi vasalii lor, cu zecile de mii, sunt creştini. Nu-i putem jigni. Singura înlesnire pe care i-o putem face lui Toranaga este ceva legat de negoţ. Îi place enorm negoţul, dar n-a izbutit niciodată să participe personal. Prin urmare, favoarea pe care o sugerez eu s-ar putea să-l ispitească şi să ne acorde o amânare, pe care, eventual, o vom transforma într-una permanentă. Ştii cât de mult le place japonezilor acest gen de soluţie.

— După părerea mea, nu e înţelept, din punct de vedere politic, ca seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama să se întoarcă împotriva lui Toranaga în acest moment. Ar trebui să urmeze vechea zicală: lasă-ţi totdeauna o portiţă de scăpare, nu? Aş putea să le sugerez că dacă i-ar da lui Toranaga un sfert — în acest fel fiecare din ei: Onoshi, Kiyama, Harima şi Toranaga având părţi egale — ar fi o nimica toată ca să domolească lovitura trecerii lor „temporare” de partea lui Ishido şi împotriva aceluia.

— Atunci Ishido n-o să mai aibă încredere în ei şi are să ne urască şi mai mult când o să afle.

— Ishido ne urăşte şi acum peste măsură. Ishido nu are mai multă încredere în ei decât au ei în el şi noi încă nu ştim de ce-au trecut ei de partea lui. Cu acordul lui Onoshi şi Kiyama, am putea să facem propunerea oficială, ca şi cum ar fi, pur şi simplu, ideea *noastră,* spre a ţine balanţa între

Ishido şi Toranaga. În secret îl putem informa pe Toranaga de generozitatea lor.

Dell'Aqua cântări foloasele şi hibele planului.

— Excelent; spuse în cele din urmă. Dă-i drumul. Acum, în privinţa ereticului. Dă-i astăzi lui Toranaga cărţile lui de drum. Du-te înapoi la Toranaga imediat. Spune-i că ele ne-au fost trimise în taină.

— Cum să-i explic întârzierea?

— Nu-i explici. Spune-i doar adevărul: au fost aduse de Rodrigues, dar nici unul din noi n-a observat că pachetul sigilat conţinea cărţile de drum dispărute. De fapt, noi nu le-am deschis timp de două zile. În zarva cu ereticul era firesc să fie uitate. Cărţile de drum dovedesc că Blackthorne este pirat, hoţ şi trădător. Propriile lui cuvinte au să-i vină de hac, o dată pentru totdeauna, ceea ce, cu siguranţă, e justiţia divină. Spune-i lui Toranaga adevărul: că Mura i le-a dat părintelui Sebastio, cum s-a întâmplat de fapt, care ni le-a trimis nouă, ştiind că noi vom şti ce să facem cu ele. Asta-l scapă pe Mura, pe părintele Sebastio şi pe oricine. Ar trebui să-i spunem lui Mura printr-un porumbel călător ce am stabilit. Sunt sigur că Toranaga îşi va da seama că am avut la inimă interesele lui şi nu pe-ale lui Yabu. Ştie că Yabu a făcut o înţelegere cu Ishido?

— Aş zice că da, cu siguranţă, Eminenţă. Dar se zvoneşte că Toranaga şi Yabu sunt prieteni acum.

— N-aş avea încredere în progenitura asta a lui Satan.

— Sunt sigur că Toranaga n-are. Mai cu seamă că Yabu nu s-a angajat faţă de el cu nimic.

Brusc atenţia le fu abătută de o ceartă violentă de-afară. Uşa se deschise şi un călugăr cu glugă şi în picioarele goale intră în cameră, zgâlţâit de părintele Soldi.

— Domnul să vă binecuvânteze, spuse, vocea scrâşnindu-i de duşmănie. Fie ca El să vă ierte păcatele.

— Călugăre Perez, ce cauţi aici? izbucni dell'Aqua,

— M-am întors în haznaua asta să propovăduiesc iar păgânilor cuvântul Domnului.

— Dar ţi s-a interzis, prin edict, sub pedeapsa cu moartea, să te întorci vreodată, făcându-te vinovat de aţâţare la răzmeriţă. Printr-o minune ai scăpat din martiriul de la

Nagasaki şi ţi s-a poruncit...

— Asta a fost voinţa Domnului şi un împuţit de edict păgân, al unui nebun mort, n-are nimic de-a face cu mine, spuse călugărul. Era un spaniol scund, subţire, cu o barbă lungă, neîngrijită. Mă aflu aici ca să duc mai departe lucrarea Domnului. Privi spre părintele Alvito. Cum merge negoţul, părinte?

— Din fericire pentru Spania, foarte bine, răspunse cu răceală Alvito.

— Eu nu-mi petrec timpul în case de negoţ, părinte. Eu mi-l petrec cu turma mea.

— Asta-i lăudabil, răspunse dell'Aqua tăios. Dar petrece-l acolo unde Papa a dat ordin: în afara Japoniei. Aceasta este provincia *noastră,* şi numai a *noastră.* Şi, de asemeni, e teritoriu portughez, nu spaniol. Trebuie să-ţi amintesc că trei Papi au poruncit ca toate ordinele religioase să părăsească Japonia în afară de noi? Şi regele Filip a ordonat acelaşi lucru.

— Tăcere, Eminenţă. Lucrarea Domnului e mai presus de ordinele pământeşti. M-am întors şi am să deschid larg uşile bisericilor şi am să rog stăruitor mulţimile să se ridice împotriva necredincioşilor.

— De câte ori trebuie să te previn? Nu poţi socoti Japonia un fel de provincie incaşă, locuită de sălbatici din junglă, care n-au nici istorie, nici cultură. Îţi interzic să predici şi stărui să te supui ordinelor Sanctităţii sale.

— O să convertim păgânii. Ascultă, Eminenţă, mai sunt încă o sută de călugări în Manila, care aşteaptă să se îmbarce să vină aici, toţi buni spanioli şi conchistadorii noştri glorioşi sunt cu duiumul ca să ne apere, dacă va fi trebuinţă. O să predicăm mulţimilor şi o să ne purtăm sutanele în văzul tuturor, n-o să ne furişăm în cămăşi de mătase, profanatoare, precum iezuiţii!

— Ţi se interzice să stârneşti autorităţile, pentru că are să se aleagă praful de sfânta biserică!

— Ţi-o spun verde în faţă c-o să ne întoarcem în Japonia şi-o să rămânem în Japonia. O să predicăm cuvântul Domnului în ciuda ta — în ciuda oricărui prelat, episcop, rege şi chiar a oricărui Papă, întru gloria Domnului!

Călugărul plecă trântind uşa în urma lui.

Roşu de mânie, dell'Aqua îşi turnă un pahar de Madeira. Un strop de vin pică pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Spaniolii ăştia or să ne distrugă pe toţi. Dell'Aqua bău încet, încercând să se domolească. În cele din urmă spuse: Martin, trimite câţiva din oamenii noştri să-l urmărească. Şi-ar fi bine să-i previi pe Kiyama şi Onoshi imediat. Nu se ştie ce-o să se întâmple dacă nebunul ăla o să facă zarvă în public.

— Da, Eminenţă. La uşă şovăi. Mai întâi Blackthorne şi acum Perez. Parcă e prea mare potriveala. Pesemne că spaniolii din Manila au ştiut de Blackthorne şi l-au lăsat să vină aici doar să ne scoată din minţi.

— Poate, dar probabil că nu. Dell'Aqua îşi termină paharul şi-l aşează atent pe masă. În orice caz, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu grija cuvenită nici unul din ei nu va fi lăsat să aducă vreun rău sfintei biserici, oricare ar fi preţul.

Capitolul 20

— Să mă ia naiba, dacă asta nu e viaţă!

Blackthorne zăcea serafic, întins pe burtă pe aşternuturile groase, învelit parţial cu un chimonou de bumbac, cu capul sprijinit pe braţe. Mâinile fetei zăboveau pe spatele lui masându-i puternic muşchii şi alinându-i trupul şi sufletul, aproape făcându-l să geamă de plăcere. O altă fată turna *saké* într-o ceaşcă mică de porţelan. A treia aştepta discret, ţinând o tavă lăcuită cu un coş de bambus, plin cu peşte prăjit în multă grăsime, în stil portughez, cu încă o butelcă de *saké* şi câteva beţişoare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san? Ce e, preacinstite pilot, ce-aţi spus?

— Nu ştiu s-o spun în *Nihon-go*[1]*,* Rako-san. Zâmbi spre fata care-i oferi *saké.* În schimb, arătă spre ceaşcă: Asta cum se numeşte? *Namae ka?*

— Sabazuki.

Ea o spuse de trei ori şi el repetă, apoi cealaltă fată, Asa, îl servi cu peşte şi el dădu din cap:

— *Iyé, domo.* Nu ştia cum să spună „acum sunt sătul”, aşa că spuse, în schimb, „nu foame acum”.

— *Ah! Ima hara hette wa oranu,* îi explică Asa, corectându-l.

El repetă expresia de mai multe ori şi ele râseră de pronunţia lui, dar, în cele din urmă, izbuti s-o facă să sune corect.

N-am să învăţ niciodată limba asta, gândi. Nu seamănă deloc cu engleza sau cu latina, ori cu portugheza.

— Anjin-san? Asa îi oferi din nou tava.

Dădu din cap şi-şi puse mâinile pe stomac cu gravitate, dar acceptă *saké*-ul şi-l dădu pe gât. Sono, fata care-i masa spatele, se oprise, aşa că el îi luă mâna şi şi-o puse pe gât şi se prefăcu că geme de plăcere. Ea pricepu imediat şi continuă.

Cum golea ceşcuţa, de-ndată era reumplută. Mai bine ia-o mai uşurel, gândi, asta e a treia butelcă şi simt cum mi se moaie picioarele.

---

[1] Limba japoneză (jpn.).

Cele trei fete sosiseră o dată cu zorii, aducând ceai, despre care călugărul Domingo îi spusese că e numit uneori de chinezi *tee* şi că este băutura specifică Chinei şi Japoniei. Somnu-i fusese agitat după întâlnirea cu asasinul, dar băutura ciudată şi fierbinte începuse să-l învioreze. Ele aduseseră prosoape mici, fierbinţi, făcute sul, uşor parfumate. Deoarece el nu ştiuse la ce se folosesc, Rako, care era mai mare peste fete, îi arătase cum să le întrebuinţeze pentru faţă şi mâini.

Apoi ele îl însoţiseră cu garda sa de patru samurai la baia de aburi, aflată în celălalt capăt al acestei aripi a castelului, şi-l dăduseră în seama slugilor de la baie. Cât ţinuse baia, cât i se potrivise barba, i se spălase părul şi i se făcuse masaj, pe cei patru samurai îi trecuseră toate apele, fără să crâcnească.

După aceea se simţise nou-născut ca prin minune. Îi dăduseră un alt chimonou de bumbac, lung până la genunchi şi alte şosete-*tabi* — iar fetele îl aşteptau. Ele-l conduseseră într-o altă încăpere, unde se aflau Kiri şi Mariko. Mariko îi spusese că seniorul Toranaga hotărâse să-l trimită pe Anjin-san, peste câteva zile, într-una din provinciile sale să se întremeze şi că nobilul Toranaga era foarte încântat de el, aşa că n-avea de ce să se teamă acum, pentru că se afla în grija înălţimii sale, Toranaga. Anjin-san ar vrea să înceapă să facă hărţile cu materialele pe care ea o să i le pună la îndemână? În curând au să fie alte întâlniri cu stăpânul şi înălţimea sa promisese că nu peste multă vreme ea va avea permisiunea să răspundă la orice întrebare pe care ar fi putut s-o aibă Anjin-san. Seniorul Toranaga ţinea foarte mult ca Blackthorne să-i cunoască pe japonezi, după cum el însuşi era nerăbdător să afle despre lumea din afară, despre navigaţie şi drumurile pe mare. Apoi Blackthorne fusese dus la doctor. Spre deosebire de samurai, doctorii purtau părul tăiat scurt, fără coadă.

Blackthorne îi ura pe doctori şi se temea de ei, dar acest doctor era diferit. Era blând şi neînchipuit de curat. Doctorii europeni, mai toţi, erau bărbieri, grosolani şi la fel de plini de păduchi şi murdari ca toţi ceilalţi. Doctorul acesta îl palpase cu grijă, îl privise politicos, îl ţinuse pe Blackthorne

de încheietura mâinii ca să-i ia pulsul, îi cercetase ochii, gura, urechile şi-l bătuse uşor pe spate, pe genunchi şi pe tălpi, gesturile şi purtările fiind calme, liniştitoare. Ceea ce voia de obicei un doctor european era să-ţi vadă limba şi spunea: „Unde te doare?”; apoi îţi lua sânge, ca să-ţi îndepărteze stricăciunea din el, şi-ţi dădea un purgativ puternic ca să-ţi cureţe maţele.

Blackthorne nu putea suferi să i se ia sânge şi să i se facă purgaţie, iar de fiecare dată îi era mai rău decât înainte. Dar acest doctor n-avea nici bisturiu, nici castron pentru sângerare, nici mirosul scârbos de spiţerie, care-i însoţea de obicei pe doctorii din ţara lui, aşa că-i venise inima la loc şi se liniştise puţin.

Degetele doctorului îi atinseseră cicatricea de pe coapsă. Blackthorne imitase sunetul unei arme, pentru că acolo, cu mulţi ani în urmă, carnea-i fusese străbătută de un glonţ de muschetă. Doctorul spusese: *Ah so desu* şi dăduse din cap. Urmară alte palpări, profunde, dar nedureroase, pe şale şi pe burtă. În cele din urmă, doctorul îi vorbise lui Rako şi ea încuviinţase din cap, se înclinase şi-i mulţumise.

— *Ichi ban*? întrebase Blackthorne voind să ştie dacă era în ordine.

— *Hai,* Anjin-san.

— *Honto ka?*

— *Honto.*

Ce cuvânt folositor, honto — „E adevărat?”, „Da, adevărat” —, gândi Blackthorne.

— *Domo,* doctor-san.

— *Do itashimashité,* spusese doctorul înclinându-se. Pentru nimic, nu-ţi face griji.

Blackthorne se înclinase la rândul lui. Fetele-l conduseseră afară şi abia acum, când zăcea pe aşternuturile matlasate, cu chimonou-i de bumbac desfăcut şi cu Sono masându-i uşor spatele, îşi aminti că stătuse gol în faţa doctorului, a fetelor şi a samurailor, dar că nici nu băgase de seamă şi nici nu se simţise ruşinat.

— *Nan desu ka,* Anjin-san? întrebă Rako. Ce e preacinstite, pilot? De ce râzi?

Dinţii-i albi îi străluceau şi sprâncenele îi erau smulse şi

pictate în semilună. Îşi purta părul negru strâns sus, avea un chimonou cu flori roz şi o eşarfă gri-verde.

— Pentru că sunt fericit, Rako-san. Dar, cum să-ţi spun? Cum să-ţi zic că am râs pentru că sunt fericit şi că, pentru prima oară de când am plecat de acasă, mi-au dispărut grijile din minte. Pentru că-mi simt spatele şi tot trupul minunat. Pentru că mă bucur de ocrotirea lui Toranaga şi pentru că am dat trei lovituri zdravene blestemaţilor de iezuiţi şi alte şase nemernicilor de portughezi!

Apoi sări în picioare, îşi strânse bine chimonoul pe el şi începu să danseze un dans marinăresc aiurit, cântând un cântec de-al mateloţilor ca să ţină măsura.

Rako şi celelalte fete priveau uluite. Uşa se deschise imediat şi samuraii de pază rămaseră şi ei cu ochii tot pe-atât de holbaţi. Blackthorne dansă şi cântă până nu-l mai ţinură puterile, apoi izbucni în râs şi se prăbuşi. Fetele băteau din palme şi Rako încerca să-l imite, dar nu izbuti defel, chimonoul ce mătura pământul încurcându-i mişcările. Celelalte trei fete se ridicară şi-l convinseră să le arate cum să facă şi el încercă, aşezându-le în linie, una lângă alta, cu chimonourile ridicate, urmărindu-i paşii. Dar nu izbutiră şi-n curând sporovăiau cu toţii, râzând şi amuzându-se.

Brusc, gărzile deveniră solemne şi se înclinară adânc. Toranaga stătea în prag, flancat de Kiri şi Mariko şi de veşnic prezenţii săi samurai de pază. Fetele toate îngenuncheară, îşi lipiră palmele de pământ şi se înclinară, dar râsul nu le dispăruse de pe faţă şi nici nu se citea vreo urmă de teamă pe chipul lor. Se înclină şi Blackthorne politicos, nu atât de adânc ca femeile.

— *Konnichi wa,* Toranaga-sama, spuse Blackthorne.

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse Toranaga. Apoi puse o întrebare.

— Stăpânul meu întreabă ce făceaţi, *senhor?* spuse Mariko.

— A fost doar un dans, Mariko-san, spuse Blackthorne simţindu-se caraghios. Se numeşte *hornpipe.* E un dans marinăresc şi, în timp ce dansăm, cântăm cântece de-ale noastre, marinăreşti. Eram fericit, atâta tot, pesemne *saké*-ul e de vină. Îmi pare rău, sper că nu l-am deranjat pe

Toranaga-sama.

Ea tălmăci.

— Stăpânul meu spune că ar dori să vadă dansul şi să audă cântecul.

— Acum?

— Bineînţeles că acum.

Imediat Toranaga se aşează jos, cu picioarele strânse sub el şi mica sa escortă se răspândi prin cameră. Toţi îl priveau pe Blackthorne aşteptând.

Poftim, nebunule, îşi spuse Blackthorne. Aşa-ţi trebuie dacă-ţi laşi minţile s-o ia razna! Acum n-ai încotro, ştii că ţi-ai pierdut glasul şi că paşii-ţi sunt şovăielnici.

Totuşi îşi legă strâns chimonoul pe el şi-şi dădu drumul cu frenezie, învârtindu-se, răsucindu-se, sărind şi răcnind cât îl ţinea gura.

Tăcere deplină.

— Stăpânul meu spune că n-a văzut niciodată, în viaţa lui, aşa ceva.

— *Arigato goziemashita!* spuse Blackthorne, trecându-l sudorile, parte din pricina efortului, parte pentru că se simţea încurcat.

Apoi Toranaga îşi puse săbiile deoparte, îşi ridică chimonoul în talie şi trecu lângă el.

— Seniorul Toranaga va dansa împreună cu Domnia ta, spuse Mariko.

— Cum?

— Te roagă să-l înveţi.

Blackthorne începu. Îi arătă mişcarea de bază, apoi o repetă de mai multe ori. Toranaga o prinse repede. Blackthorne era foarte impresionat de agilitatea bătrânului burtos şi cu fundul mare.

Apoi Blackthorne începu să cânte şi să danseze, iar Toranaga i se alătură, la început de probă, spre amuzamentul privitorilor. Toranaga îşi scoase chimonoul, îşi încrucişă braţele şi începu să danseze cu o frenezie egală, alături de Blackthorne, care-şi aruncă şi el chimonoul, cântă şi mai tare şi iuţi ritmul, amândoi aproape copleşiţi de caraghioslâcul a ceea ce făceau, dar prinşi de hazul jocului. În cele din urmă Blackthorne făcu un fel de triplă săritură şi

se opri. Bătu din palme şi se înclină în faţa lui Toranaga şi toţi aplaudară pentru stăpânul lor, care era foarte fericit.

Toranaga se aşeză în mijlocul camerei gâfâind uşor. Imediat Rako se repezi să-i facă-vânt cu evantaiul şi celelalte alergară să-i aducă chimonoul, dar Toranaga îşi împinse chimonoul spre Blackthorne şi luă, în schimb, chimonoul simplu.

Mariko spuse:

— Stăpânul meu zice că ar fi încântat să-l primeşti în dar. Apoi adăugă: Aici se consideră o mare cinste ca seniorul tău să-ţi dea un chimonou, fie el şi foarte vechi.

— *Arigato goziemashita,* Toranaga-sama. Blackthorne se înclină adânc, apoi îi spuse lui Mariko: Da, înţeleg cinstea pe care mi-o face, Mariko-san. Te rog mulţumeşte-i seniorului Toranaga cu vorbele potrivite, pe care eu, din păcate, nu le ştiu încă, şi spune-i că am să-l păstrez ca pe o comoară şi n-am să uit niciodată onoarea mare pe care mi-a făcut-o dansând alături de mine.

Toranaga era şi mai încântat.

Cu o plecăciune, Kiri şi celelalte slujnice îl ajutară pe Blackthorne să-şi pună chimonoul stăpânului lor şi-i arătară cum să-şi lege eşarfa. Chimonoul era din mătase maro, cu cinci steme purpurii, iar eşarfa din mătase albă.

— Seniorul Toranaga spune că i-a plăcut dansul. Într-o zi poate că are să-ţi arate unele dintr-ale noastre. Ar vrea ca Domnia ta să înveţi japoneza cât se poate de repede.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar şi mai mult, gândi Blackthorne, mi-ar plăcea să fiu în propriile mele haine, să-mi mănânc mâncarea în propria-mi cabină, de pe propria-mi navă, cu tunurile amorsate, cu pistoalele-n brâu, iar puntea să se balanseze sub greutatea velelor. Aţi vrea să-l întrebaţi pe seniorul Toranaga când îmi pot recăpăta nava?

— Senhor?

— Nava mea, *senhora.* Vă rog întrebaţi-l când îmi pot căpăta corabia înapoi şi echipajul. Toată încărcătura ei a fost mutată, erau douăzeci de mii de monezi în casa de fier. Sunt sigur că va înţelege că noi suntem negustori şi că, deşi preţuim ospitalitatea sa, am vrea să facem negoţ, cu mărfurile pe care le-am adus cu noi, şi să ne întoarcem

acasă. Ne vor trebui aproape optsprezece luni ca să ajungem în ţara noastră.

— Stăpânul meu spune că nu trebuie să-ţi faci griji. Totul se va aranja cât de curând cu putinţă. Mai întâi trebuie să fii sănătos şi puternic. Domnia ta vei pleca în amurg.

— Senhora*?*

— Seniorul Toranaga a spus că Domnia ta urmează să pleci în amurg. M-am exprimat greşit?

— Nu, nu, absolut deloc, Mariko-san. Dar acum o oră, sau cam aşa ceva, mi-ai spus că am să plec peste câteva zile.

— Da, dar acum el spune c-ai să pleci diseară.

Ea tălmăci toate acestea lui Toranaga, care răspunse din nou.

— Stăpânul meu zice că este mai bine şi mai potrivit să pleci diseară. Nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san, te afli în grija sa. Dânsul o trimite pe doamna Kiritsubo la Yedo ca să facă pregătirile pentru întoarcerea lui. Vei pleca cu ea.

— Te rog, mulţumeşte-i din partea mea. E posibil… pot să-ntreb dac-ar fi, cu putinţă să-l elibereze pe călugărul Domingo? Omul ştie foarte multe.

Ea tălmăci.

— Stăpânul meu spune că-i pare rău, dar omul a murit. Înălţimea sa a trimis după el ieri, imediat după ce l-ai rugat, dar era deja mort.

Blackthorne rămase înmărmurit.

— Cum a murit?

— Stăpânul meu spune că a murit când i s-a strigat numele.

— Bietul om!

— Stăpânul meu spune că viaţa şi moartea sunt totuna. Sufletul preotului va aştepta până-n cea de a patruzecea zi, apoi se va naşte iar. De ce să ne întristăm? Asta e legea de nestrămutat a naturii. Începu să spună ceva, dar se răzgândi, adăugind doar: Budiştii cred că avem mai multe naşteri sau renaşteri, Anjin-san. Până ce, în cele din urmă, atingem, perfecţiunea şi ajungem în nirvana — în ceruri.

Blackthorne îşi îndepărtă deocamdată tristeţea şi se concentră asupra lui Toranaga şi asupra momentului prezent.

— Pot să-l întreb dacă echipajul meu... Se opri când Toranaga îşi îndreptă privirea spre uşă.

Un samurai tânăr intră în grabă în cameră, se înclină în faţa lui Toranaga şi aşteptă.

Toranaga spuse:

— *Nan ja*[1]?

Blackthorne nu înţelese nimic din cele spuse, afară doar, gândi el, c-a auzit porecla părintelui Alvito „Tsukku". Văzu că privirea lui Toranaga zbură spre el cu o licărire veselă în ochi şi se întrebă dacă Toranaga trimisese după preot din pricina celor spuse de el. Sper că da, gândi, şi trag nădejde că Alvito e băgat în cofă până peste urechi. Blackthorne hotărî să nu-l întrebe pe Toranaga, deşi era teribil de curios şi ispitit s-o facă.

— *Kare ni matsu yoni*[2]*,* spuse Toranaga scurt.

— *Gyoi*[3].

Samuraiul se înclină şi plecă grăbit. Toranaga se întoarse din nou spre Blackthorne.

— *Nan ja,* Anjin-san?

— Ce ziceaţi, căpitane? spuse Mariko. Despre echipajul Domniei tale?

— Da. Toranaga-sama poate să-i ia şi pe ei sub protecţia sa? să poruncească să fie bine trataţi? Vor fi şi ei trimişi la Yedo?

Ea îl întrebă. Toranaga îşi puse săbiile la cingătoarea scurtului său chimonou.

— Stăpânul meu spune că, bineînţeles, s-au făcut deja toate pregătirile pentru ei. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa lor. Sau în privinţa navei.

— Corabia mea e în ordine? S-au îngrijit de ea?

— Da. Spune că nava este deja la Yedo.

Toranaga se ridică. Toţi începură să se-ncline, dar Blackthorne izbucni pe neaşteptate:

— Un ultim lucru... Se opri şi se blestemă, dându-şi seama că fusese nepoliticos.

Era clar că Toranaga terminase întrevederea. Ei

[1] Ce este (jpn.).

[2] Aşa cum îl aştepţi şi pe el (jpn.).

[3] Bun (jpn.).

începuseră să se încline, dar fuseseră opriţi de cuvintele lui Blackthorne şi acum toţi erau încurcaţi, neştiind dacă să-şi continue plecăciunile sau să aştepte, ori să înceapă din nou.

— *Nan ja,* Anjin-san? Vocea lui Toranaga era iritată şi neprietenoasă, pentru că şi el, pe moment, fusese descumpănit.

— *Gomen nasai,* îmi pare rău, Toranaga-sama. N-am vrut să fiu nepoliticos. Am vrut doar să întreb dacă i s-ar permite doamnei Mariko să stea de vorbă cu mine, pentru câteva clipe, înainte să plec. Mi-ar fi de folos.

Ea-l întrebă.

Toranaga abia dacă mârâi o încuviinţare autoritară şi plecă urmat de Kiri şi de garda sa.

Sunteţi toţi nişte ticăloşi, îşi spuse Blackthorne. Doamne, trebuie să fiu tot timpul atent. Îşi şterse fruntea cu mâneca şi văzu imediat dezaprobarea de pe faţa lui Mariko. Rako se grăbi să-i ofere o batistă mică din acelea din care ele totdeauna par să le aibă la îndemână, într-un număr inepuizabil, ascunse undeva în *obi*-uri. Atunci îşi dădu seama că purta chimonoul stăpânului şi că, bineînţeles, nu-ţi ştergi fruntea transpirată cu mâneca stăpânului. Pentru Dumnezeu, ai comis deci o altă blasfemie! N-am să fiu în stare să învăţ niciodată, Doamne Dumnezeule, niciodată!

— Anjin-san? Rako îi oferea puţin *saké.*

Îi mulţumi şi-l dădu pe gât. Imediat ea îi umplu din nou ceaşca. Observă că tuturor le străluceau frunţile de transpiraţie.

— *Gomen nasai,* le spuse tuturor, cerându-şi iertare, şi luă ceaşca şi i-o oferi lui Mariko glumind: Nu ştiu dacă este politicos sau nu, dar nu doriţi puţin *saké?* E permis, sau trebuie să mă dau cu capul de pământ?

Ea râse

— O, da, este foarte politicos, dar te rog să nu-ţi spargi capul. Nu-i nevoie să-mi ceri scuze, căpitane. Bărbaţii nu cer iertare doamnelor. Orice fac ei e corect. Cel puţin aşa credem noi, doamnele. Ea le explică fetelor ce spusese şi ele dădeau din cap tot atât de grav, dar lumini jucăuşe le străluceau în ochi. N-aveai cum să ştii, Anjin-san, continuă Mariko, apoi luă o mică înghiţitură de *saké* şi-i dădu înapoi

ceaşca. Mulţumesc, dar nu, n-am să iau mai mult *saké,* mulţumesc. *Saké*-ul mi se duce direct în cap şi-n genunchi. Învеţi repede, dar trebuie să-ţi vină foarte greu. Nu te îngrijora, Anjin-san, seniorul Toranaga mi-a spus că te socoteşte foarte bine înzestrat. Nu ţi-ar fi dat niciodată chimonoul său dacă nu ar fi fost plăcut impresionat.

— A trimis după Tsukku-san?

— Părintele Alvito?

— Da.

— Trebuia să-l fi întrebat pe dânsul, căpitane. Mie nu mi-a spus şi a fost foarte înţelept, pentru că femeile n-au minte şi nici pricepere în treburile politice.

— *Ah, so desu ka?* Aş vrea ca toate femeile noastre să fie tot pe-atât de… înţelepte.

Mariko îşi făcea vânt cu evantaiul şi se aşează comod, cu picioarele ghemuite sub ea.

— Dansul dumitale a fost foarte frumos, Anjin-san. Doamnele voastre dansează la fel?

— Nu, numai bărbaţii. Acela a fost un dans pentru un singur bărbat, un dans marinăresc.

— De vreme ce doreşti să-mi pui câteva întrebări, aş putea să te-ntreb mai întâi eu ceva?

— Sigur.

— Cum arată doamna, soţia Domniei tale?

— Are douăzeci şi nouă de ani. E înaltă faţă de dumneata; după măsurile noastre, eu am şase picioare şi doi ţoli, ea are cinci picioare şi opt ţoli, dumneata ai cam cinci picioare, aşa că ea ar fi cu un cap mai înaltă decât dumneata şi, de asemeni, mai plină, dar bine proporţionată. Păru-i e de culoarea… Arătă spre grinzile de cedru lustruite şi fără pată şi toţi ochii se întoarseră într-acolo, apoi reveniră spre el. Cam de culoarea aceea. Blond bătând în roşu. Ochii-i sunt albaştri, mult mai albaştri decât ai mei, albaştri-verzi. Poartă părul lung şi slobod mai tot timpul.

Mariko le tălmăci şi ele-şi ţinură respiraţia, priviră la grinzile de cedru şi apoi din nou spre el, străjile samurai ascultând şi ele foarte atent. Urmă o întrebare din partea lui Rako.

— Rako-san întreabă dacă ea e la fel ca noi la trup.

— Da, dar şoldurile îi sunt mai mari, mai curbate, talia mai pronunţată şi... ei bine, femeile noastre sunt mai rotunde şi au sânii mult mai mari.

— Toate femeile voastre şi bărbaţii sunt mult mai înalţi decât noi?

— În general, da. Dar unii din oamenii de la noi sunt tot atât de mici ca voi. Eu găsesc micimea voastră încântătoare. Foarte plăcută.

Asa întrebă ceva şi interesul lor crescu.

— Asa întreabă cum sunt femeile voastre, faţă de ale noastre când împărţiţi perna cu ele?

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— O, te rog, iartă-mă. A împărţi perna, în vorbirea noastră, înseamnă împreunarea fizică dintre bărbat şi femeie. E mult mai politicos decât s-o spui direct.

Blackthorne îşi depăşi stinghereala şi spuse:

— Ăă... am avut doar... o singură experienţă aici... asta a fost... în sat... şi nu mi-o amintesc prea clar, pentru că... eram istovit de drum, aşa că am fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Dar... mi s-a părut foarte mulţumitoare.

Mariko se încruntă.

— De când ai venit aici, ai împărţit perna o singură dată cu o femeie?

— Da.

— Trebuie să te simţi foarte încordat, *neh?* Una din aceste doamne ar fi foarte încântată să-mpartă perna cu dumneata, Anjin-san. Sau toate, dacă doreşti.

— Cum?

— Bineînţeles. Dacă n-o vrei pe nici una din ele, nu-ţi face griji, sigur n-au să fie jignite. Numai să-mi spui ce fel de femeie ţi-ar plăcea şi vom face tot ce-i de cuviinţă.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne. Dar acum nu.

— Eşti sigur? Te rog, iartă-mă, dar Kiritsubo-san a dat porunci clare ca să ne-ngrijim de sănătatea dumitale şi s-o îmbunătăţim. Cum poţi să fii sănătos fără să-mparţi perna cu cineva? E foarte important pentru un bărbat, *neh?* O, da, foarte.

— Mulţumesc, dar sunt... poate... ceva mai încolo...

— Ai avea timp îndeajuns. M-aş bucura să mă-ntorc mai

târziu. Va fi destulă vreme să stăm de vorbă, dacă doreşti. Ai avea cel puţin patru ceasuri, spuse plină de solicitudine. Nu trebuie să pleci înainte de apusul soarelui.

— Mulţumesc, dar nu acum, spuse Blackthorne năucit de francheţea şi lipsa de pudoare a celor spuse.

— Ele, într-adevăr, ar fi încântate să-ţi fie de folos, Anjin-san. O! Poate... poate că ai prefera un băiat?

— Ce?

— Un băiat. E tot atât de simplu, dacă doreşti. Zâmbetul ei era neprefăcut, vocea firească. Ce s-a întâmplat?

— Vorbeşti serios când îmi propui un băiat?

— Da, de ce, Anjin-san? Ce s-a-ntâmplat? Am spus doar că am trimite un băiat aici, dacă *Domnia ta* ai dori-o.

— Nu-mi trebuie! Blackthorne simţea cum i se urcă sângele în obraz. Arăt eu ca un blestemat de sodomit?

Cuvintele îi răsunară prin încăpere. Toţi se uitau la el încremeniţi. Mariko se înclină cu umilinţă, ţinându-şi capul lipit de podea.

— Te rog, iartă-mă, am făcut o greşeală îngrozitoare. Te-am ofensat, dar nu încercam decât să ofer o bucurie. N-am discutat niciodată până acum cu un... străin, afară doar de sfinţii părinţi, aşa că n-aveam cum să vă cunosc obiceiurile... obiceiurile voastre trupeşti. Niciodată nu mi s-a vorbit despre ele, Anjin-san... preoţii n-au făcut-o. Aici unii bărbaţi vor câteodată băieţi — preoţii, din când în când, ai noştri, şi unii dintr-ai voştri. Eu mi-am închipuit prosteşte că obiceiurile voastre sunt la fel cu ale noastre.

— Eu nu sunt preot şi ăsta nu e obiceiul nostru, în general.

Conducătorul samurailor, Kazu Oan, privea mânios. El fusese însărcinat cu securitatea barbarului şi cu sănătatea lui şi văzuse cu proprii-i ochi nemaipomenita bunăvoinţă pe care seniorul Toranaga i-o arătase lui Anjin-san, iar acum Anjin-san era furios.

— Ce-i cu el? întrebă ameninţător, pentru că era clar că proasta de femeie spusese ceva ce-l jignise pe foarte importantul său prizonier.

Mariko îi relată cele discutate şi ce răspunsese Anjin-san.

— Eu, zău că nu înţeleg, Oan-san, de ce e el atât de supărat, îi zise.

— E ca un taur ieşit din minţi, doar pentru că i-ai oferit un băiat?

— Da.

— Îmi cer iertare, dar ai fost politicoasă? Poate că ai folosit un cuvânt greşit?

— O, nu, Oan-san, sunt foarte sigură. Mă simt îngrozitor. Sigur eu sunt de vină.

— Trebuie să fie altceva. Ce?

— Nu, Oan-san. Numai asta a fost.

— Niciodată n-o să-i înţeleg pe barbarii ăştia, spuse Oan exasperat. Pentru binele nostru, te rog, domoleşte-l, Mariko-san. Trebuie să fie şi din pricină că n-a împărţit perna cu nici o femeie de atâta vreme. Tu, îi porunci lui Sono, mai adu *saké, saké* fierbinte şi prosoape fierbinţi! Tu, Rako, freacă-i gâtul diavolului. Slujnicele alergară să îndeplinească poruncile. Brusc îl străfulgera un gând: Mă întreb dacă nu e neputincios şi asta e pricina. Povestea lui cu cele petrecute-n sat a fost destul de încâlcită, *neh?* Pesemne că bietul om e furios din cauza neputinţei lui şi tu ai adus vorba tocmai despre asta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e aşa. Doctorul a spus că este foarte bine înzestrat.

— Dacă e neputincios, asta ne-ar lămuri, *neh?* Ar fi destul să mă facă şi pe mine să urlu. Da! Întreabă-l.

Mariko făcu imediat ceea ce i se poruncise şi Oan fu înspăimântat când barbarului i se urcă iar sângele în obraji şi o ploaie de cuvinte barbare umplu încăperea.

— El... el a spus: Nu. Vocea lui Mariko era aproape o şoaptă.

— Tot potopul ăla de cuvinte înseamnă doar „nu”?

— Ei... ei, când se-nfurie, folosesc tot soiul de blesteme.

Oan începuse să transpire de îngrijorare, pentru că el era direct răspunzător.

— Domoleşte-l!

Unul dintre ceilalţi samurai, un soldat mai în vârstă, spuse, dornic să fie de ajutor:

— Oan-san, poate că e dintre aceia cărora le plac câinii, *neh?* în Coreea, noi am auzit nişte poveşti ciudate despre Mâncăii de Usturoi. Da, lor le plac câinii şi... da, îmi

amintesc acum, câinii şi raţele. S-ar putea ca aceste capete aurii să fie ca Mâncăii de Usturoi, put la fel ca ei, nu? Poate că vrea o raţă?

Oan spuse:

— Mariko-san, întreabă-l! Nu, poate că e mai bine să nu-l întrebi, dar potoleşte-l... Se opri brusc. Hiro-matsu se apropia din celălalt capăt. Să trăiţi! spuse milităros, încercând să nu-i tremure vocea, pentru că bătrânul Pumn de Fier, care, în cele mai bune împrejurări, era un om al disciplinei, în ultima săptămână fusese ca un tigru ieşit din minţi, iar astăzi se dezlănţuise chiar mai rău. Zece oameni fuseseră retrogradaţi pentru dezordine, toată garda de noapte defilase dezonorată prin tot castelul, la doi samurai li se poruncise să-şi facă *seppuku,* pentru că au întârziat să se prezinte în post, patru gunoieri de noapte fuseseră aruncaţi peste parapet pentru că li se răsturnase un coş în grădina castelului.

— Se poartă bine, Mariko-san? îl auzi Oan pe Pumn de Fier întrebând iritat. Era sigur că proasta de femeie, care stârnise tot acest necaz, avea să-i trântească adevărul, ceea ce, cu siguranţă şi pe bună dreptate, le-ar fi zburat capetele de pe umeri.

Spre uşurarea lui o auzi spunând:

— Da, stăpâne. Totul e bine, mulţumesc.

— Ţi se porunceşte să pleci cu Kiritsubo-san.

— Da, stăpâne.

În timp ce Hiro-matsu îşi continuă inspecţia, Mariko îşi puse zeci de întrebări pentru ce era trimisă. Doar să tălmăcesc pentru Kiri şi barbar în timpul călătoriei? Cu siguranţă că asta nu e-aşa de important! Mergeau şi celelalte doamne ale lui Toranaga? Doamna Sazuko? Nu e periculos pentru Sazuko să călătorească acum pe mare? Am să plec singură cu Kiri sau vine şi soţul meu? Dacă el rămâne — şi-ar fi datoria lui să rămână cu seniorul său —, cine va avea grijă de casă? De ce trebuie să mergem cu corabia? Drumul Tokaidō nu mai e sigur? Ishido n-o să ne facă nici un rău? Da, ar putea, ţinând cont de valoarea noastră ca ostatici: doamna Sazuko, Kiritsubo şi celelalte. Din pricina asta suntem trimise cu nava?

Mariko totdeauna urâse marea. Chiar şi numai vederea ei îi făcea rău. Dar, dacă trebuie să plec, o voi face. *Karma.* Gândurile i se îndreptară din nou la grijile pe care i le dădea barbarul străin şi plin de neprevăzut, care nu-i adusese decât mâhnire.

Când Pumn de Fier dispăru după colţ, Oan îşi ridică capul şi toţi oftară uşuraţi. Asa venea în fugă pe coridor cu butelca de *saké,* urmată de Sono cu prosoape fierbinţi.

Îl urmăriră pe barbar în timp ce era servit. Văzură expresia foarte încordată de pe faţa lui şi felul cum acceptă *saké-ul* fără plăcere şi prosoapele fierbinţi cu mulţumiri reci.

— Oan-san, de ce nu trimiţi pe una din femei după raţă? şopti samuraiul în vârstă. Dac-o vrea, totul e-n ordine, dacă nu, se preface că n-a văzut-o.

Mariko clătină din cap.

— Poate că n-ar trebui să riscăm. Se pare, Oan-san, că neamul ăsta de barbari e cuprins de mânie când se vorbeşte despre împărţitul pernei, *neh*? *Este* primul de acest fel venit aici, aşa că trebuie să ne purtăm cu grijă.

— Aşa-i, spuse Oan. A fost destul de blând până nu s-a pomenit de treaba asta. Privi încruntat spre Asa.

— Îmi pare rău, Oan-san. Ai toată dreptatea, a fost doar vina mea, spuse Asa imediat, înclinându-se, capul aproape atingându-i podeaua.

— Da. Voi spune întâmplarea lui Kiritsubo-san.

— O!

— Într-adevăr, cred că ar trebui să i se spună şi stăpânei ca să aibă grijă cu acest bărbat în privinţa discuţiilor despre împărţitul pernei, spuse Mariko cu chibzuială. Eşti foarte înţelept, Oan-san. Da, dar poate că, într-un fel, Asa ne-a fost de mare folos, ca doamna Kiritsubo şi chiar stăpânul Toranaga să nu fie puşi într-o încurcătură îngrozitoare! Gândeşte-te doar ce s-ar fi întâmplat dacă însăşi Kiritsubo-san ar fi pus ieri întrebarea în prezenţa seniorului Toranaga! Dacă barbarul s-ar fi comportat ca acum în faţa lui...

Oan se cutremură.

— Ar fi curs sânge! Ai dreptate, Mariko-san, ar trebui să-i mulţumim Asei. Am să-i explic lui Kiritsubo-san că ea a fost norocul nostru.

Mariko îi mai oferi lui Blackthorne *saké.*

— Nu, mulţumesc.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru prostia mea. Domnia ta voia să-mi pună câteva întrebări?

Blackthorne îi urmărise discutând între ei, înfuriat că n-avea cum să-i priceapă şi că nu putea să-i înjure zdravăn pentru insultele lor sau să-i ia pe paznici şi să-i dea cap în cap.

— Da. Ai spus că sodomia e socotită ceva firesc aici?

— O, îmi cer iertare, putem discuta despre altceva?

— Sigur, *senhora,* dar mai întâi, ca să fie limpede, să terminăm acest subiect. Deci sodomia e normală aici, da?

— Tot ce are legătură cu împărţitul pernei e normal, răspunse sfidătoare, împinsă de lipsa lui de maniere şi de prostia lui evidentă, amintindu-şi că Toranaga îi spusese să-i dea informaţiile cerute, despre lucruri care n-au legătură cu politica, dar să-i reproducă mai târziu toate întrebările puse. De asemeni, trebuia să nu dea atenţie oricărei prostii venite din partea lui, pentru că Anjin era totuşi un barbar, un pirat probabil, cu o sentinţă de condamnare la moarte, care, în momentul de faţă, era lăsată la bunul plac al lui Toranaga. Da, să împărţi perna cu cineva e foarte firesc, Anjin-san. Cât priveşte bărbatul care merge cu un alt bărbat este obişnuit la noi în Japonia şi nu e nici un rău în asta.

Ce-s eu, gândi ea, un om de rând fără carte şi fără minte!? Un negustor tâmpit, să mă fâstâcesc în faţa unui simplu barbar? Nu. Sunt samurai! Da, eşti Mariko, dar eşti şi foarte proastă! Tu eşti femeie şi trebuie să-l tratezi ca pe oricare bărbat, dacă vrei să-i vii de hac. Măguleşte-l, fii de acord cu el. Uiţi de armele tale? De ce te face el să te porţi ca un copil de doisprezece ani?

Voit îşi îndulci tonul:

— Dar, dacă crezi...

— Sodomia e un păcat dezgustător, ceva rău, o ticăloşie blestemată de Dumnezeu şi nenorociţii aceia care o urmează sunt scursurile lumii! Blackthorne se năpusti asupra ei cu un potop de cuvinte, arzându-l încă insulta că ea crezuse despre el că ar fi putut fi unul dintre aceia. Doamne, cum a putut să creadă? Stăpâneşte-te, îşi spuse. Eşti exact ca un ticălos de

puritan calvinist! De ce eşti atât de pornit împotriva lor? Nu pentru că i-ai întâlnit la tot pasul, pentru că mai toţi marinarii au încercat-o, altfel cum ar fi putut să rămână în toate minţile atâtea luni pe mare? Nu pentru că şi tu ai fost ispitit şi te-ai urât pentru asta? Nu pentru că atunci când erai tânăr, a trebuit să te lupţi ca să te aperi, iar odată ai fost imobilizat şi aproape violat, dar ai izbutit să scapi şi l-ai omorât pe unul din ticăloşi? Tu aveai atunci doisprezece ani şi ai înfipt cuţitul în gâtul lui. De pe lunga ta listă de crime, aceasta a fost prima. Da, Mariko-san, e un păcat blestemat de Dumnezeu şi e cu totul împotriva legilor Domnului şi ale omului!

— Cu siguranţă, astea sunt cuvinte creştine care se potrivesc şi la alte lucruri, răspunse ea înţepat, fără să vrea, iritată de asprimea din vorbele lui. Păcat? În ce stă păcatul?

— Ar trebui să ştii. Eşti catolică, nu? Ai fost educată de iezuiţi, nu?

— Un sfânt părinte m-a învăţat să vorbesc latina şi portugheza şi să scriu în latină şi portugheză. Nu înţeleg ce sens are pentru *dumneata* cuvântul catolic. Eu sunt creştină de aproape zece ani, iar ei n-au discutat cu noi despre împărţitul pernei. N-am citit niciodată cărţile voastre despre treaba asta, ci doar cărţi religioase. Să-mparţi perna cu cineva e un păcat? Cum ar putea să fie? Cum ar putea ceva ce-i dă omului bucurie să fie un păcat?

— Întreabă-l pe părintele Alvito!

Aş vrea să pot, gândi ea îngrijorată, dar mi s-a poruncit să nu vorbesc cu nimeni absolut nimic despre cele discutate decât cu Kiri şi cu seniorul meu, Toranaga. L-am rugat pe Dumnezeu să m-ajute, dar El nu mi-a vorbit. Singurul lucru pe care-l ştiu e că, de când ai venit aici, eu n-am avut altceva decât necazuri…

— Dacă e un păcat, aşa cum spui, de ce atât de mulţi din preoţii noştri o fac şi-au făcut-o întotdeauna? Unele din sectele budiste chiar o recomandă ca pe un fel de ritual. În clipa Norilor şi Ploii nu eşti tot atât de-aproape de cer pe cât poate un muritor să fie? Preoţii nu sunt oameni răi, nu toţi din ei. Se ştie că şi câţiva din sfinţii părinţi se dedau cu plăcere la treaba asta. Sunt ei păcătoşi? Bineînţeles că nu!

De ce să fie lipsiţi de o plăcere obişnuită dacă le sunt interzise femeile? E o prostie să spui că orice are legătură cu împărţitul pernei este un păcat şi e blestemat de Dumnezeu!

— Sodomia e o ticăloşie, e împotriva tuturor legilor! Întreabă-ţi confesorul!

Tu eşti un ticălos, căpitane pilot, voia Mariko să strige. Cum îndrăzneşti să fii atât de necioplit şi cum poţi să fii atât de prost! Împotriva lui Dumnezeu, zici? Ce neghiobie! Poate împotriva zeului tău cel rău. Zici că eşti creştin, dar sigur nu eşti. Eşti doar un mincinos şi un şarlatan. Probabil că ştii, într-adevăr, lucruri extraordinare şi-ai fost în locuri ciudate, dar nu eşti creştin şi ce faci tu e blasfemie. Eşti trimis de Satan? Păcat? Ce tâmpenie! Vorbeşti cu îngâmfare despre lucruri fireşti şi te comporţi ca un nebun. Îi tulburi pe sfinţii părinţi, îl tulburi pe seniorul Toranaga, aduci dezbinare între noi, ne zdruncini credinţele şi ne chinui cu vorbe în doi peri despre ce e adevărat şi ce nu e, ştiind că noi nu putem cerceta pe dată adevărul.

Vreau să-ţi spun că te dispreţuiesc, pe tine şi pe toţi barbarii. Da, barbarii mi-au schimbat tot cursul vieţii. Nu I-au urât ei pe tatăl meu pentru că n-avea încredere în ei şi pentru că l-a rugat, în văzul tuturor, pe dictatorul Goroda să-i alunge pe toţi de pe pământul nostru? Nu barbarii i-au otrăvit mintea dictatorului, aşa încât el a început să-l urască pe tatăl meu, generalul lui cel mai credincios, omul care-l ajutase chiar mai mult decât generalul Nakamura sau seniorul Toranaga? Nu barbarii l-au făcut pe dictator să-l insulte pe tatăl meu, scoţându-l pe bietul meu tată din minţi, forţându-l să facă lucruri necugetate şi în acest chip să pricinuiască toate nenorocirile mele?

Da, ei au făcut toate astea şi chiar mai mult. Dar tot ei au adus cuvântul de nepreţuit al Domnului şi, în clipele mele de restrişte, când m-au trimis înapoi din cumplitul exil în şi mai cumplita viaţă, Părintele Superior mi-a arătat calea cea dreaptă, mi-a deschis ochii şi sufletul şi m-a botezat. Calea cea dreaptă mi-a dat putere să îndur, mi-a umplut inima cu o pace nemărginită, m-a eliberat din chinul continuu şi m-a binecuvântat cu făgăduiala mântuirii veşnice.

Orice s-ar întâmpla, eu sunt în mâinile Domnului. O,

Doamne, dă-mi pacea Ta şi ajută pe-această păcătoasă să-ţi biruie duşmanii.

— Îmi cer iertare pentru obrăznicia mea, spuse ea. Ai dreptate să fii furios. Sunt doar o femeie proastă. Te rog, fii îndurător şi iartă-mă, Anjin-san.

Pe loc mânia lui Blackthorne începu să se domolească. Cum ar putea un bărbat să fie furios multă vreme pe o femeie, dacă ea recunoaşte sincer că a greşit şi că el are dreptate?

— Eu îmi cer iertare, Mariko-san, spuse el ceva mai calm, dar la noi, să dai de înţeles că un bărbat e sodomit, e cea mai rea ocară.

Atunci sunteţi cu toţii naivi, caraghioşi, ticăloşi şi fără purtări alese, însă la ce te poţi aştepta de la un barbar? îşi zise în sinea ei. Însă cu glas tare spuse plină de căinţă:

— Bineînţeles ca Domnia ta ai dreptate. N-am vrut să jignesc, Anjin-sama, te rog acceptă scuzele mele. O, da, oftă ea îndulcindu-şi uşor vocea, că până şi soţul ei, în cea mai proastă dispoziţie, ar fi fost îmblânzit, o, da, a fost numai vina mea. Îmi pare rău.

*

* *

Soarele atinsese linia orizontului şi părintele Alvito încă aştepta în sala de audienţe, cu toate cărţile de drum, grele, în mâini.

Blestematul de Blackthorne, gândi.

Era pentru prima oară când Toranaga îl făcea să aştepte, pentru prima oară în atâţia ani când aştepta la un *daimyo,* chiar şi la *taikō.* În ultimii opt ani de guvernare ai lui *taikō* i se acordase incredibilul privilegiu de acces imediat, exact ca şi lui Toranaga. Dar privilegiul fusese câştigat de la *taikō* din pricina fluenţei sale în japoneză şi a perspicacităţii în afaceri. Priceperea sa în tainele negoţului din lume îl ajutase pe *taikō* să-şi sporească incredibila avere. Deşi *taikō* era aproape analfabet, uşurinţa lui la limbi străine era mare, iar cunoştinţele politice vaste. Aşa că Alvito se aşezase fericit la picioarele despotului ca să-l instruiască şi să se instruiască şi, dacă asta era voia Domnului, să-l convertească. Aceasta era sarcina anume pentru care fusese pregătit atât de

meticulos de dell'Aqua, care-i adusese cei mai buni profesori de cunoştinţe practice din toţi iezuiţii şi negustorii portughezi din Asia. Alvito ajunsese omul de încredere al lui *taikō,* unul dintre cele patru persoane — şi singurul străin — care a văzut vreodată toate camerele cu tezaurul personal al lui *taikō.*

La câteva sute de paşi se afla donjonul castelului, turnul principal. Avea şapte caturi şi era apărat de o mulţime de ziduri şi fortificaţii. La catul al patrulea erau şapte camere cu uşi de fier. Fiecare era ticsită cu lingouri de aur şi cufere cu monezi de aur. La catul de deasupra se aflau camerele cu argint, pline cu lingouri şi lăzi cu monezi. Iar în cel de deasupra lui se găseau mătăsuri rare, ceramică, săbii şi armuri — tezaurul împărăţiei.

La preţurile actuale, gândi Alvito, valoarea trebuie să fie de cel puţin cincizeci de milioane ducaţi, mai mult decât venitul anual din tot Imperiul Spaniol, Imperiul Portughez şi Europa, laolaltă. Cea mai mare avere în bani lichizi de pe pământ.

Nu e-acesta lozul cel mare? reflectă el. Cine stăpâneşte castelul Osaka nu are în mână şi această incredibilă avere? Iar această avere nu-i dă, ca atare, putere asupra ţării?

N-a fost făcut castelul Osaka de necucerit tocmai ca să apere această bogăţie? N-a sângerat toată ţara ca să construiască acest castel, să-l facă de neatins spre a apăra aurul şi a-l păstra până Yaemon va ajunge la majorat?

Cu a suta parte din el am putea construi câte o catedrală în fiecare mare oraş, câte o biserică în fiecare târg şi câte o misiune în fiecare sat de pe tot cuprinsul ţării. Numai de l-am putea obţine, spre a-l folosi întru gloria Domnului.

Taikō iubise puterea şi iubise aurul pentru puterea pe care i-o dădea asupra oamenilor. Bogăţia a fost adunată cu greu, în timpul celor şaisprezece ani de guvernare absolută, din darurile imense, obligatorii, pe care, prin tradiţie, toţi *daimyo* trebuiau să le ofere anual. La acestea se adăugaseră şi propriile lui feude. Prin dreptul cuceritorului, *taikō* avea în stăpânire o pătrime din toată ţara. Venitul lui anual depăşea cheltuielile cu cinci milioane de *koku.* Şi, pentru că era guvernator al întregii Japonii, cu mandat imperial, teoretic îi

aparţinea venitul tuturor feudelor. El nu percepea taxe de la nimeni, dar toţi *daimyo,* toţi samuraii, toţi ţăranii, toţi meşteşugarii, toţi negustorii, toţi hoţii, toţi paria, toţi barbarii, chiar şi *eta* achitau voluntar contribuţii considerabile, pentru propria lor siguranţă.

Atâta vreme cât averea e neştirbită, Osaka necucerită şi Yaemon custodele *de facto,* îşi spuse Alvito, Yaemon va guverna când va împlini vârsta, indiferent de Toranaga, Ishido sau oricine altcineva.

Păcat că *taikō* e mort. Cu toate păcatele lui, noi cunoşteam diavolul cu care trebuia să tratăm. De fapt, păcat că Goroda a fost omorât, pentru că el ne-a fost un adevărat prieten. Dar el e mort, la fel şi *taikō,* iar acum noi avem alţi păgâni în faţa cărora trebuie să ne plecăm: Toranaga şi Ishido.

Alvito îşi aminti noaptea în care murise *taikō.* El fusese poftit de *taikō* să stea de veghe — el, împreună cu Yodoko-sama, soţia lui *taikō,* şi doamna Ochiba, concubina lui oficială şi mama moştenitorului. Ei priviseră şi aşteptaseră în noaptea înmiresmată de vară, ce părea să dureze la infinit.

Apoi agonia începuse şi sfârşitul nu se lăsase mult aşteptat.

— Sufletul lui s-a dus, acum este în mâinile Domnului, spusese el blând, când fusese sigur că totul se terminase. Făcuse semnul crucii şi binecuvântase trupul neînsufleţit.

— Fie ca Buddha să-mi ia stăpânul în grija lui şi să renască degrabă ca să-şi ia iar împărăţia în mâini, spusese Yodoko printre lacrimi. Era o femeie frumoasă, samurai de viţă nobilă, care-i fusese soţie credincioasă şi sfetnic timp de patruzeci şi patru de ani din toţi cei cincizeci şi nouă ai ei. Îi închisese ochii şi îmbrăcase trupul neînsufleţit într-o ţinută maiestuoasă, acesta fiind privilegiul ei. Se înclinase trist de trei ori şi apoi îi părăsise, pe el şi pe doamna Ochiba.

Moartea fusese uşoară. De luni *taikō* fusese bolnav şi-n seara aceea i se aştepta sfârşitul. Cu câteva ore mai devreme, el deschisese ochii şi zâmbise către Ochiba şi Yodoko şi şoptise cu o voce abia auzită:

— Ascultaţi, acesta este poemul meu de moarte:

M-am născut ca un strop de rouă,

Ca roua dispar.
Castelul Osaka şi tot ce-am făcut
Nu e decât un vis
Într-un alt vis.

Un ultim zâmbet, atât de cald, din partea despotului, pentru ele şi pentru el.

— Voi toţi să-mi păziţi fiul.

Şi apoi ochii i se înceţoşaseră pentru totdeauna.

Părintele Alvito îşi aminti cât de mişcat fusese de ultimul lui poem, care i se potrivea atât de bine lui *taikō.* El sperase, dat fiind că fusese poftit acolo ca, în pragul morţii, guvernatorul Japoniei să se căiască şi să primească credinţa şi sfânta împărtăşanie, pe seama cărora glumise de atâtea ori. Dar speranţa nu i se împlinise.

— Ai pierdut pentru totdeauna împărăţia Domnului, biet păcătos, murmurase trist, pentru că îl admirase pe *taikō,* ca geniu militar şi politic.

— Dar dacă împărăţia Dumnezeului tău nu e decât un fund de barbar? spusese doamna Ochiba.

— Poftim?

El nu fusese sigur că auzise exact, revoltat de răutatea ei şuierată pe neaşteptate. O ştia pe doamna Ochiba de aproape doisprezece ani, de când avea cincisprezece ani, când *taikō* o luase concubină oficială. Întotdeauna fusese docilă şi linguşitoare, abia scoţând un cuvânt, totdeauna cu un zâmbet dulce şi fericit pe buze. Dar acum…

— Am spus: dacă împărăţia Dumnezeului tău nu e decât un fund de barbar?

— Dumnezeu să te ierte! Stăpânul tău nu e mort decât de câteva clipe…

— Domnul şi stăpânul meu e mort, aşa că înrâurirea ta asupra lui s-a terminat. *Neh?* El te-a vrut aici, foarte bine, ăsta a fost dreptul lui, dar acum el se află în Marele Necunoscut şi nu mai porunceşte. Acum eu poruncesc. Preotule, puţi, totdeauna ai puţin şi murdăria ta strică aerul. Să pleci imediat din castelul meu şi să ne laşi cu durerea noastră.

Flacăra lumânării îi luminase faţa. Era una dintre cele mai

frumoase femei din ţară. Fără să vrea, el făcuse semnul crucii împotriva răului ce zăcea în ea.

Râsul ei te îngheţa.

— Pleacă, preotule, şi să nu te mai întorci niciodată. Zilele îţi sunt numărate!

— Nu mai mult decât ale tale. Eu sunt în mâinile lui Dumnezeu, doamnă. Mai bine L-ai lua în seamă şi ai putea să ai parte de mântuire veşnică, dacă crezi.

— Ce? Tu eşti în mâinile lui Dumnezeu? Zeul creştin, *neh?* Poate că da. Poate că nu. Ce-ai să te faci, dacă, atunci când vei muri, vei afla că nu există Dumnezeu, că nu există iad şi nici mântuirea ta veşnică, ci doar un vis într-un alt vis?

— Eu cred! Cred în Dumnezeu şi în învierea lui Cristos şi în Duhul Sfânt! spusese tare. Promisiunile creştine sunt adevărate. Sunt adevărate, sunt adevărate... eu cred!

— *Nan ja,* Tsukku-san?

Pentru o clipă, auzi doar limba japoneză, dar ea nu avea nici un înţeles pentru el.

Toranaga stătea în uşă înconjurat de străji.

Părintele Alvito se înclină adunându-şi gândurile. Sudoarea îi curgea pe faţă şi pe spate.

— Îmi cer scuze că am venit neinvitat. Visam... visam cu ochii deschişi. Îmi aminteam c-am avut norocul să fiu martor la atâtea întâmplări aici, în Japonia. Întreaga mea viaţă pare să se fi petrecut numai aici şi nicăieri în altă parte.

— Câştigul a fost al nostru, Tsukku-san.

Toranaga păşi obosit spre podium şi se aşeză pe o pernă simplă. Tăcute, străjile se aranjară într-un paravan protector.

— Ai venit aici în cel de al treilea an al lui Tensho[1], nu-i aşa?

— Nu, Alteţă, era al patrulea. În Anul Şobolanului, răspunse folosind numărătoarea lor, pentru care îi trebuiseră luni s-o înţeleagă.

Anii se numărau începând cu un an anume, ales de împăratul care domnea. O catastrofă sau un eveniment fericit putea să termine o epocă sau să înceapă alta, după bunul lui plac. Învăţaţilor li se poruncea să aleagă un nume, mai ales de bun augur, din cărţile vechi ale Chinei, pentru

[1] Perioada Tensho : 1573—1591.

noua perioadă, care putea să dureze un an sau cincizeci. Tensho însemna „Dreptate Cerească”. Anul anterior fusese anul marelui flux, când muriseră două sute de mii de oameni. Fiecărui an i se dădea un număr precum şi un nume, în aceeaşi succesiune cu orele zilei: Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Câine, Porc, Şobolan, Bou şi Tigru. Primul an al lui Tensho căzuse în Anul Cocoşului, deci însemna că anul 1576 fusese Anul Şobolanului, în cel de al patrulea an al lui Tensho.

— Multe s-au întâmplat în cei douăzeci şi patru de ani, *neh,* vechiul meu prieten?

— Da, Alteţă.

— Da. Ridicarea lui Goroda şi moartea lui. Ridicarea lui *taikō* şi moartea lui. Şi acum?

Cuvintele se auziră ca un ecou.

— Asta e în mâna Celui de Necuprins. Alvito folosi un cuvânt care putea să-nsemne Dumnezeu, dar putea să-nsemne şi Buddha.

— Nici seniorul Goroda, nici seniorul *taikō* n-au crezut în vreun zeu sau în Cel de Necuprins.

— Nu spune Buddha că sunt multe poteci ce duc spre nirvana, Alteţă?

— Ei, Tsukku-san, tu eşti un om înţelept. Cum se poate ca cineva să fie atât de tânăr şi atât de înţelept?

— Aş vrea din toată inima să fiu, Alteţă. Atunci aş putea fi de mai mult folos.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, m-am gândit că e destul de important ca să vin chiar şi nepoftit.

Alvito scoase cărţile de drum ale lui Blackthorne şi le aşeză pe duşumea, în faţa lui, dând explicaţiile pe care i le sugerase dell’Aqua. Văzu că faţa lui Toranaga se întunecă şi fu bucuros de asta.

— Dovada *pirateriei* lui?

— Da, Alteţă. Cărţile de drum conţin chiar cuvintele exacte din ordinele lor, printre care: „Dacă e necesar, vom debarca în număr mare şi vom cere ca drept al nostru orice teritoriu unde am ajuns, sau pe care l-am descoperit „Dacă doriţi, pot să fac o tălmăcire exactă a tuturor pasajelor necesare.

— Vei tălmăci totul. Repede, spuse Toranaga.

— Mai e încă ceva ce Părintele Superior a considerat că trebuie să ştiţi.

Alvito îi povesti lui Toranaga totul despre hărţi, rapoarte şi Corabia Neagră, după cum fusese stabilit, şi fu bucuros să vadă reacţia de încântare.

— Excelent, spuse Toranaga. Eşti sigur c-are să plece mai devreme Corabia Neagră? Absolut sigur?

— Da, răspunse Alvito hotărât. O, Doamne, fă să fie aşa cum nădăjduim noi!

— Bine. Spune-i mai-marelui tău că aştept cu nerăbdare să-i citesc rapoartele. Cred c-o să-i trebuiască câteva luni spre a obţine faptele exacte, nu?

— A spus că va pregăti rapoartele cât de curând cu putinţă. O să vă trimitem şi hărţile aşa cum aţi dorit. Ar fi posibil pentru căpitanul general să-şi primească autorizaţiile portuare mai curând? Ar fi de un foarte mare ajutor, dacă Corabia Neagră urmează să vină mai devreme.

— Te pui chezaş că nava va sosi mai devreme?

— Nici un om nu poate când e vorba de vânt, furtună şi mare, dar nava o să plece din Macao mai devreme.

— Ai să le primeşti înainte de apusul soarelui. Mai ai altceva? N-am să fiu liber timp de trei zile, până după terminarea adunării regenţilor.

— Nu, Alteţă. Mulţumesc. Am să mă rog ca Cel de Necuprins să vă ocrotească aşa cum a făcut întotdeauna.

Alvito se înclină şi se aştepta să i se spună să plece, dar Toranaga, în schimb, îndepărtă străjile. Era pentru prima oară când Alvito vedea un *daimyo* fără pază.

— Vino şi stai aici, Tsukku-san. Toranaga îi făcu semn să se aşeze lângă el pe podium.

Până acum Alvito nu fusese niciodată invitat pe podium. Să fie un semn de încredere, sau o condamnare?

— Războiul bate la uşă, spuse Toranaga.

— Da, răspunse şi gândi: acest război n-o să se termine niciodată.

— Nobilii creştini Onoshi şi Kiyama se împotrivesc în mod curios dorinţelor mele.

— Nu pot să răspund pentru nici un *daimyo,* Alteţă.

— Zvonurile sunt proaste, *neh?* În legătură cu ei şi cu ceilalţi *daimyo* creştini.

— Oamenii înţelepţi întotdeauna vor avea interesele împărăţiei la inimă.

— Da, dar între timp, împotriva voinţei mele, împărăţia e dezbinată în două tabere. A mea şi a lui Ishido. Aşa că toate interesele în împărăţie merg într-o parte sau alta. Nu există cale de mijloc. De ce parte sunt interesele creştinilor?

— De partea păcii. Creştinismul e o religie, Alteţă, nu-i politică.

— Părintele vostru Superior este capul bisericii creştine de aici. Aud că voi vorbiţi... voi puteţi vorbi în numele Papei.

— Ni se interzice să ne amestecăm în problemele ţării Voastre, Alteţă.

— Crezi că Ishido o să vă facă înlesniri? Vocea lui Toranaga se înăspri. El se opune total religiei voastre. Eu întotdeauna v-am arătat simpatie. Ishido vrea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* imediat şi să închidă hotarele pentru toţi barbarii. Eu vreau extinderea negoţului.

— Noi nu-i dirijăm pe nici unul dintre *daimyo*-ii creştini.

— Atunci, cum să-i influenţez?

— Nu ştiu destule ca să încerc să vă dau un sfat.

— Ştii destule, bătrân prieten, ca să înţelegi că, dacă Kiyama şi Onoshi mi se vor împotrivi şi se vor alătura lui Ishido şi gloatelor lui, toţi ceilalţi *daimyo* creştini au să-i urmeze curând, şi atunci vor fi douăzeci contra unui singur om de-al meu.

— Dacă vine războiul, mă voi ruga să câştigi, Alteţă.

— Am nevoie de mai mult decât rugăciuni, dacă sunt douăzeci contra unui om de-al meu.

— Nu există nici o cale spre a ocoli războiul? Odată început n-o să se termine niciodată.

— Şi eu cred la fel. Atunci toată lumea va pierde: şi noi, şi barbarii, şi biserica creştină. Dar, dacă toţi *daimyo* creştini trec acum — pe faţă — de partea mea, n-are să fie nici un război. Năzuinţele deşarte ale lui Ishido vor fi curmate pentru totdeauna. Chiar dacă înalţă steagul revoltei, regenţii îl vor strivi ca pe un vierme.

Alvito simţea cum i se strânge laţul de gât.

— Noi ne aflăm aici doar ca să răspândim Cuvântul Domnului. Nu să ne amestecăm în politica Domniilor voastre, Alteţă.

— Conducătorul vostru dinainte i-a oferit lui *taikō* serviciile *daimyo-ilor* creştini din Kyushu înainte ca noi să fi supus partea aceea de împărăţie.

— A greşit făcând aşa. El n-a avut nici o împuternicire din partea acelor *daimyo.*

— El s-a oferit să-i dea lui *taikō* nave, nave portugheze pentru transportarea trupelor noastre în Kyushu, i-a oferit soldaţi portughezi şi arme ca să ne ajute. Chiar şi împotriva Coreei şi împotriva Chinei.

— Din nou, Alteţă, el a procedat greşit, fără să aibă vreo împuternicire de la cineva.

— În curând fiecare va trebui să aleagă de ce parte este, Tsukku-san. Da, foarte curând.

Alvito simţi fizic ameninţarea.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc.

— Dacă eu pierd, ai să mori cu mine? Ai să-ţi faci *jenshi;* ai să vii cu mine şi ai să mă urmezi în moarte ca un slujitor credincios?

— Viaţa mea e în mâinile Domnului. La fel şi moartea mea.

— A, da. Dumnezeul vostru creştin! Toranaga îşi mişcă uşor săbiile, apoi se aplecă în faţă. Dacă Onoshi şi Kiyama trec de partea mea în patruzeci de zile, Consiliul Regenţilor va anula edictele lui *taikō.*

Cât de departe să îndrăznesc să merg? se întrebă neajutorat Alvito. Cât de departe?

— Noi nu putem să-i influenţăm aşa cum crede Domnia voastră.

— Poate că ar trebui ca mai-marele vostru să le poruncească. *Să le poruncească!* Ishido o să vă trădeze şi pe voi şi pe ei. Ştiu ce-i poate pielea. La fel va face şi Doamna Ochiba. Nu-l influenţează deja pe moştenitor împotriva voastră?

Da, voia să strige Alvito. Dar Onoshi şi Kiyama au obţinut în taină de la Ishido un angajament scris prin care-i lasă pe ei să aleagă toţi profesorii pentru moştenitor, dintre care

unul va fi creştin. Iar Onoshi şi Kiyama s-au jurat că sunt încredinţaţi că tu ai să trădezi biserica imediat ce-l vei fi eliminat pe Ishido.

— Părintele Superior nu le poate porunci, Alteţă. Ar fi un amestec de neiertat în politica voastră.

— Onoshi şi Kiyama vor fi de partea mea în patruzeci de zile, iar edictele lui *taikō* vor fi anulate, şi gata şi cu ceilalţi preoţi ticăloşi. Regenţii le vor interzice să vină în Japonia.

— Poftim?

— Numai voi şi preoţii voştri. Nici unul din ceilalţi: cerşetori împuţiţi în sutane negre şi sălbatici desculţi! Cei care nu strigă decât ameninţări prosteşti şi n-aduc altceva decât necazuri. Puteţi să aveţi toate capetele lor, dacă le doriţi, ale celor care sunt aici.

Toată fiinţa lui Alvito striga să fie cu grijă. Niciodată Toranaga nu-şi deschisese într-atât inima. O singură greşeală, şi ai să-l ofensezi, şi-ai să faci din el duşmanul bisericii pentru totdeauna.

Gândeşte la ce-ţi oferă Toranaga! Exclusivitate în întreaga împărăţie! Singurul lucru care ar garanta extinderea bisericii şi securitatea ei, pe măsură ce-ar ajunge tot mai puternică. Singurul lucru de nepreţuit. Singurul lucru pe care nimeni nu-l poate da, nici chiar Papa! Nimeni, în afară de Toranaga. Cu Kiyama şi Onoshi sprijinindu-l făţiş. Toranaga ar putea să-l zdrobească pe Ishido şi să domine Consiliul.

Părintele Alvito n-ar fi crezut niciodată că Toranaga ar putea fi atât de deschis, sau ar putea oferi atât de mult. Dacă Onoshi şi Kiyama ar fi fost influenţaţi, şi-ar fi schimbat alegerea? Cei doi se urăsc unul pe celălalt. Pentru temeiuri cunoscute numai de ei, s-au unit împotriva lui Toranaga. De ce? Ce i-ar determina să-l trădeze pe Ishido?

— Nu am împuternicirea să vă răspund, Alteţă, sau să vorbesc într-o asemenea problemă, *neh?* Vă spun doar că ţelul nostru este să mântuim sufletele, zise.

— Aud că fiul meu, Naga, este interesat de credinţa creştină.

Toranaga mă ameninţă, sau îmi face oferte? se întrebă Alvito. Se oferă, oare, să-i permită lui Naga să îmbrăţişeze credinţa — ceea ce ar fi o izbândă uriaşă —, sau zice: Dacă

nu ne ajuţi, am să-i poruncesc să renunţe?

Brusc Alvito înţelese marea încurcătură căreia trebuia să-i facă faţă Toranaga. E încercuit, trebuie să facă o înţelegere cu noi, gândi plin de bucurie. Trebuie să încerce! Indiferent ce dorim, el are să ne dea, dacă *noi* vrem să cădem la învoială cu *el.* În sfârşit, el recunoaşte deschis că *daimyo*-ii creştini înclină balanţa puterii! Orice vrem! Ce altceva am putea avea? Absolut nimic. Afară de...

Deliberat îşi aruncă un ochi pe cărţile de drum, pe care le aşezase mai înainte în faţa lui Toranaga. Văzu cum întinde mâna şi pune cărţile de drum în siguranţă, în mâneca chimonoului.

— A, da, Tsukku-san, spuse Toranaga pe o voce mohorâtă şi obosită. Mai este noul barbar, piratul, duşmanul ţării voastre. Ei au să vină aici curând, în număr mare, nu-i aşa? Pot să fie descurajaţi... sau încurajaţi. Ca acest pirat, *neh*?

Părintele Alvito ştia că ei acum aveau totul. Să cer capul lui Blackthorne pe o tavă de argint, precum capul sfântului Ioan Botezătorul ca să pecetluim târgul? Să cer permisiunea ca să construim o catedrală în Yedo între zidurile castelului Osaka? Pentru prima oară în viaţa lui se simţea încurcat şi-şi pierduse calmul tocmai când se afla la nici un pas de putere.

Noi nu ne dorim mai mult decât ni se oferă acum! Aş vrea să pot încheia târgul pe loc! Dacă ar depinde numai de mine, eu aş încerca. Îl cunosc pe Toranaga şi m-aş încumeta să merg cu el... Aş încerca şi aş face legământ sfânt. Da, i-aş excomunica pe Onoshi şi Kiyama, dacă n-ar fi de acord, ca să obţin acele concesiuni pentru sfânta biserică. Două suflete pentru zece mii, pentru sute de mii, pentru milioane. E cinstit! M-aş învoi pentru gloria lui Dumnezeu, dar eu nu pot aranja nimic, după cum bine ştii. Nu sunt decât un mesager şi parte din solia mea...

— Am nevoie de ajutor, Tsukku-san. Am nevoie acum.

— Tot ce pot face, am să fac, Toranaga-sama. Aveţi promisiunea mea.

Apoi Toranaga spuse ferm:

— Am să aştept patruzeci de zile. Da, patruzeci de zile.

Alvito se înclină. Observă că Toranaga întoarse plecăciunea mai adânc şi mai ceremonios decât de obicei,

aproape ca şi cum s-ar fi înclinat în faţa lui *taikō* însuşi. Preotul se ridică, clătinându-se. Apoi ieşi din cameră şi o porni de-a lungul coridorului. Înteţi paşii, apoi începu să se grăbească şi mai tare.

Toranaga îl urmărea cu privirea pe iezuit prin ambrazură, în timp ce traversa grădina, departe, jos. Uşa se deschise puţin, dar el îşi alungă suduind străjile şi le porunci, sub pedeapsă cu moartea, să-l lase singur. Ochii lui îl urmăriră atent pe Alvito, în timp ce ieşea pe poartă în curtea exterioară, apoi preotul se pierdu în labirintul de fortificaţii.

În tăcerea solitară, Toranaga începu să zâmbească. Îşi suflecă chimonoul şi începu să danseze. Era dansul marinăresc al englezului.

Capitolul 21

Imediat după ce se lăsase întunericul, Kiri coborî scările, cu mişcări nesigure, supărată, însoţită de două slujnice. Se îndreptă spre lectica cu perdeluţe, care aştepta lângă coliba din grădină. O pelerină imensă îi acoperea chimonoul de călătorie făcând-o să pară şi mai voluminoasă, iar o pălărie mare, cu boruri largi îi era legată sub bărbie.

Doamna Sazuko, a cărei sarcină era foarte vizibilă, o aştepta liniştită în verandă, cu Mariko prin preajmă. Blackthorne stătea rezemat de perete, lângă poarta fortificată. Purta un chimonou — uniformă maro, încins în talie, şosete *tabi* şi încălţări militare. În curtea exterioară, dincolo de poartă, o escortă de şaizeci de samurai puternic înarmaţi aştepta aliniată în şiruri ordonate, fiecare al treilea om cu o torţă. În fruntea acestor soldaţi Yabu discuta cu Buntaro — soţul lui Mariko — un bărbat scurt şi îndesat, aproape fără gât. Amândoi purtau platoşe, arcuri şi tolbe pe umeri, iar Buntaro avea un coif de război, din oţel, cu un corn. Hamali şi oameni-*kaga* aşteptau liniştiţi, aşezaţi pe vine, într-o tăcere disciplinată, lângă mulţimea de bagaje.

În briza uşoară se simţea apropierea verii, dar nimeni n-o observa, în afară de Blackthorne, care era totuşi conştient de încordarea din jur. Mai era foarte conştient, şi de faptul că era singurul neînarmat.

Kiri înaintă mişcându-se anevoie către verandă.

— Nu trebuie să stai în frig, Sazuko-san. Ai să răceşti! Acum trebuie să te gândeşti la copil. Nopţile astea de primăvară sunt totuşi foarte umede.

— Nu mi-e frig, Kiri-san. E o noapte minunată şi-mi face plăcere să stau afară.

— Totul e în ordine?

— O, da. Totu-i perfect.

— Aş vrea să nu fi plecat. Nu-mi place plecarea asta.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spuse Mariko, dându-i noi asigurări şi venind lângă ele. Ea purta o pălărie asemănătoare, cu boruri largi, dar a ei era deschisă la culoare, iar a lui Kiri închisă. O să te bucure întoarcerea la Yedo. Stăpânul nostru ne va urma peste câteva zile.

— Cine ştie ce-aduce ziua de mâine, Mariko-san?

— Ziua de mâine este în mâinile Domnului.

— Mâine va fi o zi minunată şi, dacă nu este, nu este! spuse Sazuko. Cine-şi face griji pentru ziua de mâine? Acum este bine. Tu eşti frumoasă şi toţi o să vă ducem dorul, Kiri-san, şi ţie, Mariko-san. Privi spre poartă, atenţia fiindu-i atrasă de strigătele mânioase ale lui Buntaro către unul din samurai, care scăpase o torţă.

Yabu, având funcţie mai înaltă decât Buntaro, era comandantul grupului. O văzuse pe Kiri sosind şi se-ntoarse de la poartă cu pas semeţ. Buntaro venea în urma lui.

— O, seniorul Yabu, seniorul Buntaro, spuse Kiri cu o plecăciune agitată. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Seniorul Toranaga avea de gând să coboare, dar, în cele din urmă, s-a răzgândit. A spus că trebuie să plecaţi acum. Vă rog primiţi scuzele mele.

— Nu trebuie câtuşi de puţin să vă scuzaţi. Yabu voia să plece din castel cât mai curând cu putinţă, să părăsească Osaka şi să se întoarcă la Izu. Tot nu-i venea să creadă că rămăsese cu capul pe umeri, cu barbarul, cu armele, cu totul. Trimisese mesaje urgente prin porumbei călători soţiei sale în Yedo, să se asigure că totul e pregătit la Mishima, capitala sa, şi lui Omi, în satul Anjiro. Sunteţi gata?

Lacrimile străluceau în ochii lui Kiri.

— Doar o clipă să-mi trag sufletul şi apoi am să intru în lectică. O, aş vrea să nu fi trebuit să plec! Privi în jur căutându-l pe Blackthorne, zărindu-l, în cele din urmă, în umbrele nopţii. Cine răspunde de Anjin-san, până ajungem la navă?

Buntaro spuse morocănos:

— I-am ordonat să meargă lângă lectica soţiei mele. Dacă ea nu-l poate ţine în frâu, am s-o fac eu.

— Senior Yabu, poate că o conduci pe doamna Sazuko...

— Atenţie gărzi!

Strigătul de avertisment veni dinspre curtea exterioară. Buntaro şi Yabu ţâşniră prin poarta fortificată, toţi ceilalţi bărbaţi plecară val-vârtej după ei şi alţii năvăliră din fortificaţiile interioare.

Ishido se apropia pe aleea dintre castel şi ziduri, în fruntea

a două sute de uniforme gri. Se opri în curtea exterioară, în faţa porţii şi, deşi nici un om — nici de o parte nici de cealaltă — nu părea ostil, şi nici unul nu-şi avea mâna pe sabie, ori săgeata în arc, toţi erau pregătiţi.

Ishido făcu o plecăciune reverenţioasă.

— E o seară minunată, senior Yabu.

— Da, într-adevăr.

Ishido înclină de formă capul spre Buntaro, care, cu tot atâta nepăsare, îi răspunse cu minimul de politeţe permis. Amândoi fuseseră generalii favoriţi ai lui *taikō.* Buntaro condusese unul din regimentele din Coreea pe vremea când Ishido fusese în comandamentul general. Fiecare îl acuzase pe celălalt de trădare. Numai intervenţia personală şi un ordin direct al lui *taikō* opriseră vărsarea de sânge şi răzbunarea cruntă, ce-ar fi decimat cele două clanuri.

Ishido îi cercetă pe samuraii în uniforme maro. Apoi ochii lui îl descoperiră pe Blackthorne. Îl văzu salutând cu jumătate de plecăciune şi răspunse printr-o înclinare a capului. Din poartă se vedeau cele trei femei şi cealaltă lectică. Ochii i se opriră iar asupra lui Yabu.

— Ai crede că plecaţi cu toţii la bătălie, Yabu-san, numai a escortă de ceremonie pentru doamna Kiritsubo nu arătaţi...

— Hiro-matsu a poruncit aşa, din pricina asasinului Amida...

Yabu se opri, pentru că Buntaro înainta bătăios cu paşi grei apucând cu mâinile-i imense mijlocul porţii.

— Noi totdeauna suntem gata de luptă. Cu sau fără armuri. Primim să ne batem unul contra zece de-ai voştri şi cincizeci de Mâncăi de Usturoi. Niciodată n-o să ne luăm picioarele la spinare, să fugim ca nişte laşi mucoşi, lăsându-ne camarazii să fie nimiciţi!

Zâmbetul lui Ishido era plin de dispreţ, vocea şfichiuitoare.

— Da, poate c-o să aveţi norocul cât de curând să ţineţi piept unor bărbaţi adevăraţi, nu Mâncăilor de Usturoi!

— Cât de curând? De ce nu în seara asta? De ce nu aici?

Yabu înaintă atent între ei. El fusese în Coreea şi ştia că adevărul e de amândouă părţile şi că nu puteai să ai încredere în nici unul, în Buntaro poate chiar mai puţin.

— Nu astă-seară, Buntaro-san, pentru că ne aflăm printre

prieteni, spuse împăciuitor, dorind cu disperare să evite o încăierare, care i-ar fi închis pe toţi în castel pentru totdeauna. Ne aflăm printre prieteni, Buntaro-san.

— Ce prieteni? Îmi cunosc prietenii, îmi cunosc şi duşmanii! Buntaro se-ntoarse iar spre Ishido. Unde e bărbatul... bărbatul ăsta adevărat despre care vorbeşti, Ishido-san? Sau bărbaţii? Pune-l, sau pune-i pe toţi să iasă din bârlog şi să se măsoare cu mine — Toda Buntaro, senior de Sakura — dacă are vreunul curajul!

Toţi erau pregătiţi.

Ochii lui Ishido scoteau flăcări.

Yabu spuse:

— Acum nu e timpul, Buntaro-san. Prieteni sau duş...

— Prieteni? Unde? În mormanul ăsta de gunoi? Buntaro scuipă în ţărână.

Mâna unui soldat în gri zbură spre mânerul sabiei, zece uniforme maro îl urmară, cincizeci de uniforme gri, din spate, rupseră rândurile şi acum toţi aşteptau ca Ishido să-şi scoată sabia şi să dea semnalul de atac.

Atunci apăru din întunericul grădinii Hiro-matsu, intrând în curtea exterioară cu sabia lungă în mâini, pe jumătate scoasă din teacă.

— Uneori poţi găsi prieteni în gunoi, fiule, spuse calm. Mâinile se descleştară de pe mânerele săbiilor. Samuraii de pe parapeţii de peste drum — uniforme gri şi uniforme maro — slăbiră arcurile în care deja fuseseră puse săgeţi. Noi avem prieteni pretutindeni în castel. Pretutindeni în Osaka. Da. Stăpânul nostru Toranaga mereu ne spune asta. Stătea ca o stâncă în faţa unicului său fiu, citindu-i setea de sânge în ochi. Când îl văzuse pe Ishido apropiindu-se, Hiro-matsu îşi mutase punctul de supraveghere la uşa interioară. Apoi, când prima primejdie trecuse, se mişcase cu paşi de pisică în întuneric. Îl privea, de la înălţimea lui, pe Buntaro drept în ochi. Nu este aşa, fiul meu?

Cu un efort enorm Buntaro dădu din cap şi se trase un pas înapoi. Dar el încă bloca drumul către grădină.

Hiro-matsu îşi întoarse atenţia spre Ishido.

— Nu te aşteptam astă-seară, Ishido-san.

— Am venit să-i aduc urările mele doamnei Kiritsubo. Nu

mi s-a comunicat decât cu câteva clipe în urmă că pleacă cineva.

— Are dreptate fiul meu? Trebuie să ne facem griji că nu suntem printre prieteni? Suntem oare ostatici care trebuie să ceară îngăduinţă?

— Nu, dar eu şi seniorul Toranaga ne-am învoit asupra rânduielii pe timpul şederii lui aici. Trebuie să se anunţe cu o zi mai înainte fiecare venire sau plecare a persoanelor de rang înalt, ca eu să pot s-aduc omagiile cuvenite.

— A fost o hotărâre neaşteptată a seniorului Toranaga. El n-a socotit trimiterea uneia din doamnele lui înapoi la Yedo destul de importantă ca să te deranjeze, îi spuse Hiro-matsu. Da, seniorul Toranaga nu face altceva decât să-şi pregătească propria plecare.

— A fost hotărâtă deja?

— Da, în ziua când se termină întrunirea regenţilor. Ai să fii înştiinţat la vremea cuvenită, după tipic.

— Bun. Bineînţeles, întâlnirea ar putea fi amânată din nou. Seniorul Kiyama este şi mai bolnav.

— E amânată, sau nu?

— N-am spus decât c-ar putea fi. Nădăjduim să avem plăcerea de a-l avea pe seniorul Toranaga în mijlocul nostru multă vreme de acum înainte, *neh?* O să vină mâine cu mine la vânătoare?

— I-am cerut să oprească toate vânătorile până la întrunire. Socotesc că pe aici nimic nu mai este sigur. Dacă mizerabilii de asasini pot să pătrundă cu atâta uşurinţă printre santinelele tale, cu mult mai uşoară ar fi trădarea în afara zidurilor.

Ishido se făcu că nu bagă de seamă insulta. Jignirile aveau să-i înfurie şi mai mult pe oamenii săi, dar nu era încă momentul potrivit ca să aţâţe focul. Era bucuros că intervenise Hiro-matsu, pentru că el aproape că-şi pierduse firea. Gândul la capul lui Buntaro aruncat în ţărână, cu dinţii clănţănind, îl scosese din minţi.

— După cum bine ştii, tuturor comandanţilor de străji din noaptea aceea li s-a poruncit s-ajungă în Marele Necunoscut. Din păcate, cei din Amida îşi au legile lor. Dar, foarte curând, au să fie şterşi de pe faţa pământului. Li se va cere regenţilor

să se ocupe de ei o dată pentru totdeauna. Acum cred că aş putea să-mi prezint omagiile lui Kiritsubo-san.

Ishido înaintă. Garda personală de uniforme gri venea în urma lui. Toţi se opriră cutremuraţi. Buntaro avea săgeata pusă în arc şi, deşi era îndreptată spre pământ, arcul era încordat la limită.

— Uniformelor gri le e interzis să treacă prin această poartă. Aşa s-a căzut la-nvoială.

— Sunt guvernatorul castelului Osaka şi comandantul gărzii personale a moştenitorului! Am dreptul să merg oriunde!

Din nou Hiro-matsu interveni:

— Aşa-i, dumneata eşti comandantul gărzii personale a moştenitorului şi ai, într-adevăr, dreptul să mergi oriunde, dar numai cinci oameni te pot însoţi prin poarta aceea. Nu aşa v-aţi înţeles, dumneata şi stăpânul meu, pentru vremea şederii lui aici?

— Cinci sau cincizeci, n-are nici o importanţă! Insulta asta e de ne...

— Insultă? Fiul meu nu vrea să insulte pe nimeni. El execută ordinele aprobate de suveranul său şi de dumneata. Cinci oameni. Cinci! Cuvântul era un ordin şi Hiro-matsu se întoarse cu spatele spre Ishido şi-şi îndreptă privirile către fiu: Seniorul Ishido ne face o onoare dorind să transmită respectele sale doamnei Kiritsubo. Sabia bătrânului era scoasă de două degete din teacă şi nimeni nu era sigur dacă spre a-l ciopârţi pe Ishido, în caz că începea lupta, sau ca să-i zboare capul fiului său, dacă dădea drumul la săgeată. Toţi ştiau. Că nu era nici o afecţiune între tată şi fiu, numai un respect reciproc pentru violenţa celuilalt. Ei bine, fiule, ce-i spui comandantului gărzii personale a moştenitorului?

Sudoarea şiroia pe faţa lui Buntaro. După o clipă se dădu la o parte şi slăbi încordarea arcului, dar săgeata rămase la locul ei.

Ishido îl văzuse de multe ori pe Buntaro la întreceri aruncând săgeţi la două sute de paşi, şase săgeţi lansate înainte ca prima să atingă ţinta, toate la fel de precis. Ar fi ordonat fericit atacul acum şi-ar fi terminat cu cei doi, tată şi fiu, şi cu toţi ceilalţi. Dar ştia c-ar fi fost o neghiobie să

începă cu ei şi nu cu Toranaga şi, în orice caz, poate că atunci când o să pornească adevăratul război, Hiro-matsu o să fie ispitit să-l părăsească pe Toranaga şi să lupte alături de el. Doamna Ochiba spusese că va vorbi cu Pumn de Fier, când va sosi ceasul. Ea se jurase că el n-o să-l părăsească niciodată pe moştenitor, că ea o să-l atragă pe Pumn de Fier de partea ei, îndepărtându-l de Toranaga, poate chiar să-l facă să-şi asasineze stăpânul şi, în acest fel, să evite orice înfruntare. Cu ce-l are la mână, ce ştie despre el? se întrebă din nou Ishido. El poruncise ca doamna Ochiba să plece din Yedo, dacă e cu putinţă, înainte de adunarea regenţilor. Viaţa ei n-ar mai însemna nimic după punerea lui Toranaga sub acuzarea de înaltă trădare, lucru asupra căruia căzuseră de acord toţi regenţii. Îl punea sub acuzare şi apoi urma *seppuku* imediat, cu forţa dacă era nevoie. Dacă ea scapă, bine, dacă nu, nu contează. Moştenitorul va guverna peste opt ani.

Intră pe poartă, înaintând cu paşi mari prin grădină, însoţit de Yabu şi Hiro-matsu. Cinci străji veneau în urma lor. Se înclină politicos şi-i făcu urările de bine lui Kiritsubo. Apoi, mulţumit că totul era cum trebuie, se întoarse şi plecă cu toţi oamenii lui.

Hiro-matsu respiră uşurat si se scărpină la spate.

— Ai face bine să pleci acum, Yabu-san. Viermele ăla n-o să-ţi mai facă nici un necaz.

— Da. Îndată.

Kiri îşi ştergea transpiraţia de pe frunte cu batista.

— E un *kami* rău! Mi-e teamă pentru stăpânul nostru, începură să-i curgă lacrimile. Nu vreau să plec!

— Nu i se va întâmpla nici un rău seniorului Toranaga, vă promit, doamnă, spuse Hiro-matsu. Trebuie să plecaţi acum!

Kiri încercă să-şi înăbuşe suspinele şi-şi coborî vălul gros, prins de borul pălăriei mari.

— O, Yabu-sama, n-ai vrea s-o însoţeşti pe doamna Sazuko până în casă? Te rog.

— Bineînţeles.

Doamna Sazuko se înclină şi plecă în grabă, urmată de Yabu. Fata urcă în fugă scările. Când era aproape de ultima treaptă alunecă şi căzu.

— Copilul! ţipă Kiri. E rănită?

Toţi ochii se îndreptară spre fata lungită jos. Mariko alergă la ea, dar Yabu ajunse primul. O ridică. Sazuko era mai mult speriată decât lovită.

— Totul e-n ordine, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Nu vă îngrijiţi, nu mi s-a întâmplat nimic. A fost o prostie din partea mea.

Când fu într-adevăr sigur că totul e bine, Yabu se întoarse în curtea exterioară, pregătindu-se să plece imediat.

Mariko veni înapoi spre poartă mai liniştită. Blackthorne privea nedumerit spre grădină.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, spuse el după o pauză. Ce-a strigat doamna Kiritsubo?

— A spus: „Copilul! E rănită?” Doamna Sazuko aşteaptă un copil, îi explică ea. Nouă tuturor ne-a fost teamă că s-ar fi putut să i se întâmple ceva căzând.

— Copilul lui Toranaga-sama?

— Da, spuse Mariko privind înapoi spre lectică.

Kiri era acum înăuntru, perdelele transparente fiind trase şi vălul lăsat. Biata femeie, gândi Mariko, ştiind că ea încerca doar să-şi ascundă lacrimile. Şi eu, dacă aş fi în locul ei, aş fi tot atât de înspăimântată să-mi părăsesc stăpânul.

Ochii i se îndreptară spre Sazuko, care mai făcu o dată cu mâna din capul scărilor, apoi intră înăuntru. Uşa de fier scoase un sunet prelung. Parcă ar trage a moarte, gândi Mariko. O să-i mai vedem vreodată?

— Ce-a vrut Ishido? întrebă Blackthorne.

— El... nu ştiu cuvântul exact. Cerceta... făcea o inspecţie, fără a da de ştire mai dinainte.

— De ce?

— El e comandantul castelului, spuse ea, nevoind să-i dezvăluie adevăratul motiv.

Yabu, în fruntea coloanei, dădu ordine cu o voce răsunătoare şi porni. Mariko urcă în lectică, perdelele trase doar în parte. Buntaro îi făcu semn lui Blackthorne să meargă alături. El îi dădu ascultare.

Aşteptară să treacă lectica lui Kiri. Blackthorne se holba spre figura înfofolită, vizibilă pe jumătate, auzindu-i

suspinele înăbuşite. Cele două slujnice înspăimântate, Asa şi Sono, păşeau alături. Apoi se mai uită în urmă pentru ultima oară. Hiro-matsu stătea singur lângă coliba micuţă, sprijinindu-se în sabie.

Când samuraii închiseră uşa fortificată, grădina dispăru din faţa ochilor săi. Zăvorul mare, de lemn, fu tras. Acum, în curtea exterioară, nu mai erau străji. Toate se aflau pe ziduri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Blackthorne.

— Poftim, Anjin-san?

— Parcă ar fi sub asediu. Uniformele maro împotriva celor gri. Se-aşteaptă necazuri? Alte necazuri?...

— O, îmi pare rău. E firesc să se-nchidă uşile noaptea, spuse Mariko.

Când lectica ei se puse în mişcare, el începu să meargă alături, Buntaro şi restul ariergărzii venind în urma lui. Blackthorne privea lectica din faţă, mersul legănat al purtătorilor şi figura dinăuntru văzută ca prin ceaţă, de după perdele. Era foarte neliniştit, deşi încerca s-o ascundă. Când Kiritsubo ţipase brusc, el se uitase la ea imediat. Toţi ceilalţi priveau spre fata lungită pe scări. Voise să privească şi el tot într-acolo, dar o văzuse pe Kiritsubo zbughind-o brusc, cu o viteză surprinzătoare, înăuntru, în colibă. Pentru o clipă, crezuse că ochii îl înşelau, pentru că, în noapte, pelerina-i neagră, chimonoul negru, pălăria şi vălul de culoare închisă o făceau aproape invizibilă. Urmărise figura dispărând pentru un moment, apoi reapărând, intrând în lectică şi lăsând perdelele. Pentru o clipă, ochii li se întâlniseră. Era Toranaga.

Capitolul 22

Mica suită care însoţea cele două lectici înainta încet prin labirintul castelului şi punctele de control ce nu se mai sfârşeau. De fiecare dată erau plecăciuni protocolare, documentele fiind din nou examinate cu migală, un alt căpitan şi o grupă de escortă în uniforme gri îi preluau şi apoi erau lăsaţi să treacă. La fiecare punct de control Blackthorne urmărea cu teamă mereu crescândă cum căpitanul gărzii venea foarte aproape cercetând atent perdelele lăsate de la lectica lui Kiritsubo. De fiecare dată omul se înclina politicos spre chipul mai mult întrezărit, auzind suspinele înăbuşite şi apoi le făcea semn să plece.

Cine altcineva mai ştie? se întreba disperat Blackthorne. Slujnicele, asta ar explica de ce sunt aşa de înfricoşate. Hiromatsu, cu siguranţă, trebuie să fi ştiut şi, la fel, doamna Sazuko, complicele. Mariko? Nu cred. Yabu? O avea Toranaga încredere în el? Maniacul ăla fără gât, Buntaro? Pesemne că nu.

Fără doar şi poate, asta e o încercare de fugă extrem de secretă. Dar de ce să-şi rişte Toranaga viaţa în afara castelului? Nu e mai în siguranţă înăuntru? De ce totul se petrece în mare taină? De cine fuge? De Ishido? De asasini? sau de altcineva din castel? Probabil că de toţi, gândi Blackthorne dorind să se afle în siguranţă pe galeră, în largul mării. Dacă Toranaga e descoperit are să fie prăpăd, lupta va fi pe viaţă şi pe moarte şi n-o să fie nimeni cruţat. Sunt neînarmat şi chiar dacă aş avea o pereche de pistoale sau un tun cu ghiulele de douăzeci de livre şi o sută de băieţi unul şi unul, soldaţii în gri ne-ar face zob. N-am unde să fug şi nici unde să m-ascund. Oricum tot prost e!

— Ai obosit, Anjin-san? îl întrebă Mariko cu o politeţe exagerată. Dacă vrei, eu pot să merg pe jos şi Domnia ta în lectică.

— Mulţumesc, răspunse posac, simţind lipsa cizmelor, saboţii în curele fiind încă incomozi pentru el. Nu mă dor picioarele. Aş dori numai să fim în siguranţă în largul mării, atât.

— Eşti vreodată în siguranţă pe mare?

— Uneori, *senhora.* Nu prea des.

Blackthorne abia dacă o auzea. Pe bunul Dumnezeu, gândea, sper să nu-l dau de gol pe Toranaga. Asta ar fi cumplit! Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-aş fi văzut. N-a fost decât un ghinion, unul din acele accidente care pot da peste cap un plan perfect gândit şi executat. Drăguţa de ea, Kiritsubo, e o mare actriţă şi tânăra de asemeni. Numai pentru că n-am înţeles ce-a strigat ea, n-am căzut şi eu în capcană. N-a fost decât un ghinion că l-am văzut clar pe Toranaga: cu perucă, machiat, cu chimonou şi pelerină, leit Kiritsubo, dar totuşi Toranaga.

La punctul de control următor, noul căpitan al uniformelor gri veni chiar mai aproape decât înainte, slujnicele cu lacrimile şiroind, făcând plecăciuni şi stându-i în cale fără să-ncerce măcar să pară că nu i-ar sta. Căpitanul se uită ţintă la Blackthorne şi veni spre el. După ce-l privi atent şi neîncrezător, vorbi cu Mariko, care clătină din cap drept răspuns. Omul mormăi, se întoarse la Yabu, îi dădu înapoi hârtiile şi făcu semn procesiunii să plece.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Întreba de unde vii, unde e casa dumitale.

— Dar ai clătinat din cap. Cum a fost asta un răspuns?

— O, iartă-mă, a spus... se întreba dacă strămoşii îndepărtaţi ai poporului dumitale au vreo legătură cu *kami* — spiritul — care locuieşte în nord, la hotarele Chinei. Până nu de mult noi am socotit China singurul loc civilizat de pe pământ, în afară de Japonia, *neh?* China e atât de mare încât pare lumea însăşi, spuse ea punând capăt discuţiei.

De fapt, căpitanul întrebase dacă ea credea că acest barbar se trage din Harimwakairi, *kami* care avea grijă de pisici, pentru că puţea ca un dihor în călduri, aşa cum se bănuia că ar mirosi acel *kami.*

Ea-i răspunsese că nu era de aceeaşi părere, ruşinându-se în sinea ei de grosolănia căpitanului, pentru că Anjin-san nu mirosea ca Tsukku-san, sau Părintele Superior, sau barbarii obişnuiţi. Acum el avea un miros plăcut, aproape imperceptibil.

Blackthorne ştia că ea nu-i spusese adevărul. Aş vrea să pot vorbi păsărească lor, gândi, dar şi mai mult aş vrea să

plec din insula asta blestemată, să fiu iar la bordul lui *Erasmus,* cu echipajul pregătit, cu mâncare, băutură, praf de puşcă şi ghiulele din belşug, cu mărfurile vândute şi din nou în larg, către casă. Când o să fie asta? Toranaga a spus curând. Poate fi crezut? Cum au dus corabia la Yedo? Remorcată? Au dus-o portughezii? Mă întreb ce face Rodrigues. I s-a cangrenat piciorul? Acum ar trebui să ştie dacă o să trăiască cu două picioare sau cu unul — dacă amputarea n-o să-l omoare —, sau dacă are să dea ortul popii. Doamne, apără-mă de răni şi de toţi doctorii din lume. Şi de preoţi.

Un alt punct de control. În ruptul capului Blackthorne nu putea pricepe cum izbuteau toţi să rămână atât de politicoşi şi liniştiţi, totdeauna înclinându-se, înmânând şi înapoind actele, totdeauna zâmbind, fără nici o urmă de iritare. Sunt atât de diferiţi faţă de noi.

Privi faţa lui Mariko, în parte ascunsă de văl şi de borurile pălăriei. Gândi că e forte drăguţă şi era bucuros că lămurise lucrurile cu ea în privinţa greşelii ei. Cel puţin n-o să mă mai piseze cu aiureala aia, îşi spuse. Pederaşti nenorociţi, toţi sunt nişte ticăloşi mânjiţi de sânge!

După ce-i acceptase scuzele în dimineaţa asta, el începuse s-o întrebe despre Yedo, despre obiceiurile japoneze, despre Ishido şi despre castel. Se ferise s-aducă vorba de legăturile trupeşti. Ea-i răspunsese cu de-amănuntul, dar ocolise orice explicaţii politice şi răspunsurile ei erau bogate în informaţii, dar inofensive. Curând ea şi slujnicele plecaseră să facă pregătirile de drum şi el rămăsese singur cu străjile-samurai.

Având tot timpul pe cineva în preajmă, se simţea iritat. Mereu e cineva pe lângă mine, gândi. Sunt prea mulţi. Sunt ca furnicile. Mi-ar plăcea tihna unei uşi de stejar zăvorite, ivărul fiind pe partea mea, nu a lor. Abia aştept s-ajung din nou pe navă, afară, la aer, în largul mării, fie chiar şi în putineiul ăla de galeră cu burtă de scroafă.

Acum, în timp ce străbăteau castelul Osaka, îşi dădu seama c-o să ajungă cu Toranaga pe mare, unde el era rege. O să avem timp destul să stăm de vorbă, Mariko o să tălmăcească şi eu o să am totul aranjat. Încuviinţările pentru negoţ, corabia, argintul nostru dat înapoi şi plata, dacă

doreşte să negocieze pentru muschete şi praful de puşcă. Am să aranjez să mă întorc anul viitor cu o încărcătură întreagă de mătase. E cumplit ce s-a întâmplat cu călugărul Domingo, dar am să dau informaţiilor lui o bună întrebuinţare. Cu *Erasmus* o să navighez pe râul Perlei în sus, spre Canton şi-o să sparg blocada portugheză şi chineză. Daţi-mi nava înapoi şi sunt un om bogat! Mai bogat decât Drake! Când am să ajung acasă, am să vorbesc cu toţi lupii de mare, din Plymouth până-n Zuider Zee, şi-o să preluăm negoţul cu toată Asia. Dacă Drake i-a pârlit barba lui Filip, eu o să-l las fără fudulii. Fără mătase, Macao moare, fără Macao, Malacca moare, apoi Goa! Putem să rulăm Imperiul Portughez ca pe un covor.

— Doriţi negoţul cu India, Maiestatea voastră? Cu Africa? Cu Asia? Cu Japoniile? Iată cum îl puteţi avea în cinci ani de zile!

— Ridică-te,Sir John!

Da, în sfârşit, titlul de cavaler era aproape. Poate chiar mai mult. Căpitanii şi navigatorii au ajuns amirali, cavaleri, lorzi, chiar şi conţi. Singura cale pentru un englez, un englez obişnuit, spre siguranţă, spre o poziţie cu adevărat solidă în regat era prin bunăvoinţa reginei, fie binecuvântată. Iar calea spre bunăvoinţa ei era să aduci bogăţii, s-o ajuţi să plătească războiul împotriva împuţitei de Spanii şi a ticălosului ăluia de Papă.

Trei ani o să-mi aducă trei călătorii, se bucura Blackthorne. O, eu cunosc vânturile musonice şi marile furtuni, dar *Erasmus* o să navigheze cu vânt strâns şi-o să transportăm cantităţi mai mici. Stai puţin, de ce să nu faci un lucru cum trebuie, renunţând la cantităţile mici? De ce nu iei Corabia Neagră din acest an? Atunci o să ai totul!

— Cum?

Uşor. Dacă n-are escortă, o putem lua ca din oală. Dar n-am destui oameni. Stai, îi găsiţi în Nagasaki! Nu sunt acolo toţi portughezii? N-a spus Domingo că este aproape un port portughez? Rodrigues a spus acelaşi lucru! Nu sunt totdeauna marinari care au fost nevoiţi sau forţaţi să se îmbarce, totdeauna cineva gata s-o şteargă de pe corabie pentru un profit personal rapid, indiferent de căpitan,

indiferent de pavilion? Cu *Erasmus* şi cu argintul pe care-l avem aş putea angaja un echipaj. Ştiu c-aş putea. Nu-mi trebuiesc trei ani. Doi vor fi de-ajuns. Încă doi ani cu nava mea şi cu un echipaj, apoi voi porni spre casă. Voi fi bogat şi vestit. Şi, în cele din urmă, eu şi marea ne vom despărţi. Pentru totdeauna.

Toranaga e cheia. Cum să-l câştig de partea mea.

Trecură pe lângă alt punct de control şi dădură colţul. În faţă era ultimul grilaj cu ţepi şi ultima poartă a castelului iar, dincolo de ea, ultimul pod mobil şi ultimul şanţ cu apă. La celălalt capăt se afla ultimul punct de pază. Mulţimea de torţe transforma noaptea într-o zi stacojie.

Atunci apăru din întuneric Ishido.

Uniformele maro îl văzură aproape în aceeaşi clipă. Fură cuprinşi de înverşunare. Buntaro aproape că zbură pe lângă Blackthorne ca să ajungă mai aproape de capul coloanei.

— Ticălosul ăla caută pricină, spuse Blackthorne.

— *Senhor?* Îmi pare rău, *senhor,* ce-aţi spus?

— Doar... am spus că soţul dumitale pare... Ishido pare că-l înfurie foarte rău şi foarte iute pe soţul dumitale.

Ea nu răspunse.

Yabu se opri. Îi înmână nepăsător documentele de liberă trecere căpitanului porţii şi se îndreptă spre Ishido.

— Nu mă aşteptam să te văd din nou. Străjile Domniei tale îşi fac foarte bine datoria.

— Mulţumesc.

Ishido îl urmărea pe Buntaro şi lectica închisă din spatele lui.

— O dată ar trebui să fie destul ca să ne verifice documentele, spuse Buntaro, armele-i zornăind amenințător. De două ori cel mult. Ce suntem noi, o cohortă de război? E insultător!

— Nu voiam să te jignesc, Buntaro-san. Din pricina asasinului am ordonat o pază mai puternică.

Ochii lui Ishido se opriră scurt asupra lui Blackthorne şi se întrebă încă o dată dacă să-l lase să plece sau să-l oprească, aşa cum voiau Onoshi şi Kiyama. Apoi privi din nou spre Buntaro. Mortăciune, gândi. Curând capul o să-ţi stea într-o ţeapă. Cum poate o frumuseţe ca Mariko să stea măritată cu

un maimuţoi ca tine?

Noul căpitan verifica meticulos pe fiecare, asigurându-se că se potriveau cu lista.

— Totul e-n ordine, Yabu-sama, spuse când se întoarse spre capul coloanei. Zapisul nu vă mai face trebuinţă. Îl păstrăm aici.

— Bine. Yabu se întoarse spre Ishido. Ne vom vedea în curând.

Ishido scoase un sul de pergament din mânecă.

— Voiam s-o rog pe doamna Kiritsubo dac-ar putea să-l ducă nepoatei mele la Yedo. Nu prea cred c-am să merg la Yedo o bucată de vreme.

— Bineînţeles. Yabu întinse mâna să-l ia.

— Nu te deranja, Yabu-san. Am s-o rog eu.

Ishido se îndreptă spre lectică. Slujnicele se grăbiră să-i iasă în cale. Asa întinse mâna.

— Pot să iau eu mesajul, Alteţă? Stăpâna...

— Nu.

Spre uimirea lui Ishido şi a celorlalţi din preajmă, slujnicele nu se mişcară din drumul lui.

— Dar stăpâ...

— La o parte! mârâi Buntaro.

Slujnicele se traseră înapoi cu o umilinţă jalnică, înspăimântate.

Ishido se înclină în faţa perdelelor lăsate.

— Kiritsubo-san, mă întreb dacă ai să fii atât de bună să duci acest mesaj din partea mea la Yedo, pentru nepoata mea?

Urmă o uşoară şovăire între suspine şi chipul de după perdele înclină din cap o încuviinţare.

— Mulţumesc. Ishido întinse sulul subţire de pergament la un deget de perdele.

Suspinele încetară. Blackthorne îşi dădu seama că Toranaga era prins în cursă. Politeţea cerea ca Toranaga să ia sulul şi mâna l-ar fi dat de gol.

Toţi aşteptau să apară mâna.

— Kiritsubo-san?

Nici o mişcare. Apoi Ishido făcu iute un pas înainte, trase perdelele la o parte şi, în aceeaşi clipă, Blackthorne slobozi

un răcnet şi începu să danseze încoace şi-ncolo, ca un apucat. Ishido şi ceilalţi se răsuciră spre el cu gurile căscate de uimire.

Pentru o clipă, Toranaga fu la vedere în spatele lui Ishido. Blackthorne gândi că Toranaga ar putea trece drept Kiritsubo la douăzeci de paşi, dar aici, la cinci, era imposibil, chiar dacă vălul îi acoperea faţa. În secunda fără de sfârşit în care Toranaga trase perdelele la loc, Blackthorne ştiu că Yabu îl recunoscuse, Mariko cu siguranţă, Buntaro probabil şi, tot ce se poate, şi câţiva din samurai. Dădu buzna înainte, înşfăcă sulul de pergament, îl vârî prin crăpătura dintre perdele şi se întoarse bolborosind:

— În ţara mea se spune c-aduce mare nenorocire dacă un prinţ înmânează el însuşi un mesaj ca orice ticălos de rând... ghinion...

Totul se întâmplase atât de neaşteptat şi de repede încât Ishido n-apucase să-şi tragă sabia din teacă şi deja Blackthorne se înclina şi sălta în faţa lui ca un ieşit din minţi. Apoi Ishido îşi veni în fire şi-şi îndreptă sabia, într-o lovitură nimicitoare, spre gâtul lui. Ochii disperaţi ai lui Blackthorne o găsiră pe Mariko:

— Pentru Dumnezeu, ajutor... ghinion... *ghinion!*

Ea slobozi un strigăt disperat. Sabia se opri la un fir de păr de gâtul lui. Mariko îi explică ce spusese Blackthorne. Ishido îşi lăsă sabia în jos, ascultă o clipă, apoi se revărsă asupra ei cu un potop de vorbe furioase, strigând cu o mânie crescândă şi-l lovi pe Blackthorne peste faţă cu dosul palmei.

Blackthorne văzu negru în faţa ochilor. Îşi strânse pumnii mari şi se aruncă asupra lui Ishido.

Dacă Yabu n-ar fi fost destul de rapid ca să prindă braţul înarmat al lui Ishido, capul lui Blackthorne s-ar fi rostogolit în ţărână. O clipă mai târziu, Buntaro îl înşfăcă pe Blackthorne, care deja îşi pusese mâinile în jurul gâtului lui Ishido. Patru samurai în maro abia dacă reuşiră să-l desprindă de pe Ishido, apoi Buntaro îi trase o lovitură puternică peste drevele gâtului, lăsându-l năuc. Uniformele gri săriră în apărarea stăpânului lor, iar uniformele maro îl înconjurară pe Blackthorne şi cele două lectici şi, pentru moment, stăteau în aşteptare. Mariko şi slujnicele, cu bună

ştiinţă, se văitau şi strigau în gura mare spre a spori dezordinea şi tumultul.

Yabu începu să-l domolească pe Ishido, Mariko, cu lacrimile şiroind, îi repetă de mai multe ori, neliniştită, că nebunul de barbar era convins că încercase să-l salveze pe Ishido, marele comandant pe care el îl credea prinţ, de un *kami* rău.

— La ei, e cea mai mare insultă să le atingi faţa, la fel ca la noi, şi asta l-a scos din minţi pe moment. E un barbar fără judecată, dar, în ţara lui, e un *daimyo* şi el a încercat doar să vă ajute, stăpâne!

Ishido vorbi furios şi-i trase un picior lui Blackthorne, care începea să-şi revină. Blackthorne auzi tumultul cu inima împăcată. Ochii i se limpezeau. Uniformele gri îi încercuiseră fiind douăzeci contra unul, săbiile fuseseră trase, dar până acum nu era nici un mort. Toţi aşteptau disciplinaţi.

Blackthorne văzu că toate privirile erau aţintite asupra lui. Dar acum ştia că are aliaţi. Ishido se răsuci din nou spre el şi veni mai aproape urlând. Simţi cum uniformele maro îl ţineau mai strâns şi ştia că lovitura va urma, dar, de data asta, în loc să încerce să scape din strânsoare, cum se aşteptau şi ei, se prăbuşi la pământ, apoi se ridică drept în picioare, se desprinse râzând ca un apucat şi începu un îndrăcit dans marinăresc. Călugărul Domingo îi spusese că toată lumea în Japonia crede că nebunia e provocată numai de un *kami* şi, ca atare, nebunii, la fel ca toţi copiii mici şi oamenii foarte bătrâni, nu sunt stăpâni pe faptele lor, ba uneori se bucură de privilegii speciale. Aşa că dănţuia cu frenezie, ţintind în acelaşi timp pentru Mariko:

— Ajutor... pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor... nu pot s-o ţin aşa multă vreme... ajutor...

Se comportă cu disperare ca un nebun, ştiind că era singurul lucru care-i putea salva.

— E nebun... e posedat, strigă Mariko înţelegând imediat jocul lui Blackthorne.

— Da, spuse Yabu încercând să-şi revină, uimit încă de vederea lui Toranaga, neştiind dacă Anjin-san juca teatru sau înnebunise de-a binelea.

Mariko nu mai înţelegea nimic. Nu ştia ce să facă. Anjin-

san l-a salvat pe seniorul Toranaga, dar cum de-a ştiut? se tot întreba fără rost.

Faţa lui Blackthorne era lividă, afară de pata stacojie lăsată de palma lui Ishido. El o ţinu tot într-un dans, aşteptând cu disperare ajutor, dar nu veni din nici o parte. Apoi, în tăcere, blestemându-i pe Yabu şi Buntaro pentru laşitatea lor nenorocită, şi pe Mariko pentru prostia şi ticăloşia ei, se opri brusc din dans, se înclină în faţa lui Ishido ca o marionetă, cu mişcări săltate, şi se îndreptă spre poartă, pe jumătate mergând, pe jumătate dansând.

— Urmaţi-mă, urmaţi-mă! strigă cu voce aproape sugrumată, încercând să-i ducă după el precum Cântăreţul Vrăjitor.

Uniformele gri îi tăiară calea. Urlă, simulând un acces de furie, şi le porunci autoritar să-i plece din cale, schimbând-o imediat pe un râs isteric.

Ishido înşfăcă un arc. Uniformele gri se împrăştiară, Blackthorne era aproape în poartă. Sub arcadă se întoarse ştiind că n-are rost să fugă. Disperat îşi începu iar dansul îndrăcit.

— E nebun, câine turbat! Câinii turbaţi nu-i poţi lăsa de capul lor! Vocea lui Ishido era neîndurătoare. Puse săgeata în arc.

Imediat Mariko ţâşni de lângă lectica lui Toranaga şi începu să meargă spre Blackthorne.

— Nu te îngrijora, nobile Ishido, strigă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji, e o nebunie trecătoare, mi se îngăduie... Când se apropie, văzu epuizarea lui Blackthorne, zâmbetul de nebun şi se înspăimântă fără să vrea. Acum pot să te ajut, Anjin-san, spuse ea grăbit. Trebuie să încercăm să... să ieşim afară. Am să vin după dumneata. Nu-ţi fie teamă, n-o să tragă în noi. Te rog, acum nu mai dansa.

Blackthorne se opri imediat, se întoarse şi începu să meargă liniştit pe pod. Ea venea la un pas în urma lui, după cum era obiceiul, aşteptând săgeţile, auzindu-le.

O mie de ochi priveau nebunul uriaş şi micuţa femeie înaintând pe pod.

Yabu îşi reveni.

— Dacă-l vrei mort, lasă-mă pe mine, Ishido-sama. Te

înjoseşti luându-i dumneata viaţa. Un general nu omoară cu propriile mâini. Alţii trebuie s-o facă pentru el. Veni foarte aproape şi-şi coborî vocea. Lasă-l în viaţă. Nebunia i-a venit de la lovitura dumitale. El e un *daimyo* în ţara lui, după cum a spus Mariko, *neh?* Ai încredere în mine, el ne e folositor viu.

— Poftim?

— E mult mai de preţ viu. Ai încredere în mine. Îl poţi avea mort oricând. Avem nevoie de el viu.

Ishido citi disperare pe chipul lui Yabu şi adevăr. Lăsă arcul jos.

— Foarte bine, dar într-o zi am să-l vreau viu. Am să-l spânzur de picioare deasupra gropii.

Yabu înghiţi în sec şi făcu o jumătate de plecăciune. Nervos, făcu semn coloanei să înainteze, plin de teamă că Ishido are să-şi amintească de lectică şi de „Kiritsubo”.

Buntaro, prefăcându-se plin de respect, luă iniţiativa şi puse uniformele maro în mişcare. Nu se întrebă cum apăruse printr-o minune Toranaga, ca un *kami* în mijlocul lor. Ştia doar că stăpânul era în primejdie şi aproape cu totul lipsit de apărare. Văzu că Ishido nu-şi desprinsese ochii de pe Mariko şi Anjin-san, cu toate astea, i se înclină politicos şi se aşeză în spatele lecticii lui Toranaga să-l apere de săgeţi, dacă lupta începea aici.

Coloana se apropia acum de poartă. Yabu îşi luă locul în faţă, de unul singur. Aştepta ca-n orice moment convoiul să fie oprit. Cu siguranţă, gândi, unii din uniformele gri trebuie să-l fi văzut pe Toranaga. Cât de curând o să-i spună lui Ishido? N-o să creadă că şi eu am ştiut de fuga ce s-a pus la cale? Asta n-o să mă distrugă pentru totdeauna?

La jumătatea podului Mariko privi în urmă pentru o clipă.

— Vin după noi, Anjin-san, amândouă lecticile trec pe poartă şi acum sunt pe pod!

Blackthorne nu răspunse, nici nu-şi întoarse privirea. Trebuia să-şi adune toată voinţa rămasă ca să se ţină pe picioare. Îşi pierduse sandalele, faţa-i ardea de la lovitură şi capu-i plesnea de durere. Ultimele străji îl lăsară să treacă prin grilajul cu ţepi şi să-şi vadă mai departe de drum. O lăsară apoi şi pe Mariko fără s-o oprească. În urmă veneau

lecticile.

Blackthorne mergea în frunte, coborând panta uşoară, trecând apoi pe lângă câmpul deschis şi peste ultimul pod. Numai când se află în pădure, de unde nu se mai zărea castelul deloc, se prăbuşi.

Capitolul 23

— Anjin-san, Anjin-san!

Pe jumătate conştient, el o lăsă pe Mariko să-l ajute să bea puţin *saké.* Coloana se oprise, uniformele maro erau grupate strâns în jurul lecticii cu perdeluţe, iar uniformele gri, de escortă, în faţă şi în spate. Buntaro strigase la una din slujnice, care adusese imediat o butelcă din bagajele hamalilor, le spuse soldaţilor din garda sa personală să-i ţină pe toţi departe de lectica lui „Kiritsubo-san", apoi se grăbi spre Mariko.

— Anjin-san e bine?

— Da, da, cred că da, răspunse Mariko.

Yabu li se alătură. Încercând să-l îndepărteze pe căpitanul uniformelor gri, Yabu spuse nepăsător:

— Acum putem porni, căpitane. Vom lăsa aici câţiva oameni şi pe Mariko-san. Când barbarul îşi va reveni, ea şi ceilalţi ne vor putea uima.

— Cu tot respectul, Yabu-san, dar vom aştepta. Am ordin să vă duc pe toţi teferi pe galeră. Într-un singur convoi.

Toţi priveau spre Blackthorne, care înghiţea câte puţin vin.

— Mulţumesc, bolborosi el. Acum suntem în siguranţă? Cine mai ştie că...

— Acum eşti în siguranţă, îl întrerupse Mariko, anume. Stătea cu spatele spre căpitan şi-l prevenea din priviri. Anjin-san, acum eşti în siguranţă şi n-ai de ce să te îngrijorezi înţelegi? Ai avut un fel de atac. Priveşte în jur, eşti în siguranţă acum!

Blackthorne făcu precum îi poruncise. Văzu căpitanul şi uniformele gri şi înţelese. Acum îşi revenea repede în puteri ajutat de vin.

— Îmi pare rău, *senhora.* Cred că a fost doar o spaimă. Trebuie să fie bătrâneţea. M-apucă des nebunia şi niciodată nu-mi pot aminti după aceea ce s-a întâmplat. E obositor să vorbeşti portugheza, nu? O schimbă pe latină. Mă înţelegi?

— Da, sigur.

— Limba asta e „mai la-ndemână"

— Poate, spuse ea uşurată că el înţelesese că trebuia să fie

prudent, chiar vorbind latina, care era pentru japonezi o limbă aproape de neînţeles şi imposibil de învăţat. O ştiau doar câţiva oameni din împărăţie, educaţi de iezuiţi şi mai toţi sortiţi preoţiei. Ea era singura femeie din lumea lor care ştia să vorbească, să citească şi să scrie în latină şi portugheză. Ambele limbi sunt dificile, fiecare are capcane.

— Cine altcineva cunoaşte aceste capcane?

— Soţul meu şi cel care ne conduce.

— Eşti sigură?

— Aşa s-ar părea.

Căpitanul uniformelor gri se mişcă neliniştit şi-i spuse ceva lui Mariko.

— Întreabă dacă eşti încă periculos, dacă trebuie să fii legat de mâini şi de picioare. I-am spus că nu. Acum ţi-a trecut.

— Da, spuse el vorbind iar în portugheză. Am deseori crize. Dacă cineva mă loveşte peste faţă, mă scoate din minţi. Îmi pare rău. Niciodată nu-mi pot aminti ce se-ntâmplă în timpul lor. E mâna lui Dumnezeu.

Îl văzu pe căpitan concentrându-se asupra buzelor şi gândi: „Te-am prins, ticălosule, pariez că înţelegi portugheza”.

Sono, slujnica, îşi ţinea capul plecat spre perdelele lecticii. Ascultă şi veni la Mariko.

— Iertaţi-mă, Mariko-sama, dar stăpâna vrea să ştie dacă nebunul e destul de bine ca să ne continuăm drumul? Întreabă dacă n-ai vrea să ne grăbim din pricina refluxului. Tot tărăboiul pe care l-a făcut nebunul a tulburat-o şi mai mult. Dar ştiind că nebunii sunt năpăstuiţi de zei, dânsa are să spună rugi pentru însănătoşirea lui şi îi va da leacuri să se vindece, imediat ce ajungem pe galeră.

Mariko tălmăci.

— Da. Mă simt bine acum. Blackthorne se ridică în picioare clătinându-se.

Yabu ţipă o comandă.

— Yabu-san spune că ai să mergi în lectică, Anjin-san. Mariko zâmbi când el începu să protesteze. Eu sunt, într-adevăr, foarte puternică şi n-ai de ce să te îngrijorezi, am să merg lângă dumneata, aşa că poţi vorbi dacă doreşti.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Porniră imediat. Mersul legănat îi făcea bine şi se lăsă pe spate istovit. Aşteptă până ce căpitanul uniformelor gri se îndepărtă spre capul coloanei, apoi şopti în latină, avertizând-o:

— Centurionul acela înţelege cealaltă limbă.

— Da. Şi cred că şi puţină latină, îi răspunse ea în şoaptă, la fel de încet. Pentru moment îşi văzu de drum. Într-adevăr, eşti un om curajos. Îţi mulţumesc pentru că l-ai salvat.

— Dumneata eşti şi mai curajoasă.

— Nu, Dumnezeu mi-a călăuzit paşii şi m-a făcut să fiu cât de cât de folos. Din nou îţi mulţumesc.

Oraşul în noapte era ca un tărâm de basm. Casele bogate aveau multe lampioane colorate, luminate cu untdelemn sau cu lumânări, atârnând deasupra porţilor sau în grădini, iar panourile-*shoji* deveneau astfel de o transparenţă încântătoare. Chiar şi casele sărace erau îmbietoare din pricina panourilor-*shoji*. Lampioanele luminau drumul pentru trecători, pentru oamenii-*kaga* şi pentru samurai, care mergeau călări.

— În case noi folosim opaiţe şi lumânări, dar o dată cu lăsarea nopţii mai toţi oamenii se duc la culcare, îi explica Mariko, în timp ce-şi continuau drumul pe străzile şerpuitoare, întortocheate, ale oraşului. Trecătorii se înclinau, cei foarte săraci îngenuncheau, până ce ei treceau, iar marea strălucea sub lumina lunii.

— La fel e şi la noi. Cum gătiţi? Pe plită?

Blackthorne îşi revenise repede în puteri şi nu-şi mai simţea picioarele ca o gelatină. Ea refuzase să se urce înapoi în lectică, aşa că el stătea lungit înăuntru, bucurându-se de aerul proaspăt şi de conversaţie.

— Noi folosim o sobiţă cu mangal. Mâncarea noastră e diferită de a voastră, aşa că la noi gătitul e mai simplu. Doar orez şi puţin peşte, de cele mai multe ori crud, sau gătit pe soba cu mangal, cu un sos picant şi cu legume murate, şi poate puţină supă. Carne deloc, niciodată. Noi suntem un popor care mâncăm puţin şi simplu — n-avem încotro, numai foarte puţin din pământul nostru, probabil a cincea parte din sol, poate fi cultivată — şi noi suntem mulţi. La noi e o virtute să te mulţumeşti cu puţin, chiar şi când e vorba de

mâncare.

— Eşti curajoasă. Îţi mulţumesc. Săgeţile n-au zburat, pentru că spatele dumitale mi-a fost pavăza.

— Nu, căpitane de corăbii. Aşa a fost voia Domnului.

— Eşti curajoasă şi eşti frumoasă.

Ea merse o bucată de vreme în tăcere. Până acum nu mi-a spus nimeni niciodată că sunt frumoasă, nimeni, gândi.

— Nu sunt curajoasă şi nu sunt frumoasă. Săbiile sunt frumoase. Onoarea e frumoasă.

— Curajul e frumos şi dumneata îl ai din belşug.

Mariko nu răspunse. Prin minte i se perinda dimineaţa de astăzi, cu toate cuvintele grele şi gândurile rele. Cum poate un bărbat să fie atât de curajos şi atât de prost, atât de blând şi atât de crud, atât de prietenos şi atât-de nesuferit, toate deodată? Curajul lui Anjin-san a fost nemărginit, abătându-i atenţia lui Ishido de la lectică; a fost foarte deştept simulând nebunia, scoţându-l astfel pe Toranaga din capcană. Cât de înţelept a fost Toranaga să scape în acest chip! Dar fii atentă, Mariko, se preveni.

Gândeşte-te la Toranaga şi nu la acest străin. Adu-ţi aminte de răul din el şi stăpâneşte-ţi căldura jilavă din pântece, pe care n-ai simţit-o niciodată înainte, căldură despre care vorbesc curtezanele şi pe care o descriu romanele şi cărţile ce te-nvaţă cum să-mparţi perna cu bărbatul.

— Da, spuse ea. Curajul e frumos şi dumneata îl ai din plin. Apoi trecu din nou pe portugheză. Latina e o limbă atât de obositoare.

— Ai învăţat-o la şcoală?

— Nu, Anjin-san, mai târziu. După ce m-am măritat, am trăit foarte multă vreme departe, în nord. Eram singură, doar cu slugile şi sătenii, şi unicele cărţi pe care le aveam erau în portugheză şi latină — câteva gramatici, cărţi religioase şi o Biblie. Învăţând limbile, timpul trecea mai uşor şi-mi ţinea mintea ocupată. Am fost foarte norocoasă.

— Unde era soţul tău?

— La război.

— Câtă vreme ai fost singură?

— Noi avem o vorbă, că timpul n-are o singură măsură, el

poate fi ca gerul sau ca fulgerul, ca lacrima, ca un asediu, ca o furtună, ca un apus de soare sau chiar ca o stâncă.

— E o vorbă înţeleaptă, îi spuse. Apoi adăugă: Portugheza ta e foarte bună, *senhora.* Şi latina. Mai bună decât a mea.

— Ţi-e graiul dulce ca mierea, Anjin-san!

— *E honto!*

— *Honto* e un cuvânt bun. *Honto* e că, într-o bună zi, a venit în sat un părinte creştin. Eram ca două suflete rătăcite. El a stat patru ani, şi m-a ajutat mult. Sunt bucuroasă că vorbesc bine, spuse ea fără vanitate. Tatăl meu a vrut să-nvăţ limbi străine.

— De ce?

— Gândea că trebuie să cunoaştem diavolul cu care avem de luptat.

— Era un om înţelept.

— Nu. N-a fost înţelept.

— De ce?

— Într-o zi am să-ţi spun povestea. E o mare tristeţe.

— De ce-ai fost singură atâta amar de vreme?

— De ce nu te odihneşti? Mai avem încă drum lung de mers.

— Vrei să treci în lectică? Dădu iar să se ridice, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Te rog, stai unde eşti. Îmi place să merg pe jos.

— Bine. Dar nu mai vrei să stăm de vorbă?

— Dacă îţi face plăcere, putem discuta. Ce vrei să ştii?

— De ce-ai fost singură atâta amar de vreme?

— Soţul meu m-a trimis departe. Prezenţa mea îl ofensase. A avut perfectă dreptate să facă asta. M-a onorat nedivorţând de mine. Apoi m-a onorat chiar mai mult, primindu-ne, pe mine şi fiul meu, înapoi acasă. Privirea lui Mariko se opri asupra lui. Fiul meu are acum cincisprezece ani. Sunt într-adevăr bătrână.

— Nu te cred, *senhora.*

— *E honto.*

— Câţiva ani aveai când te-ai căsătorit?

— Mulţi, Anjin-san. Foarte mulţi.

— Noi avem o vorbă: vârsta e ca gerul, sau ca un asediu,

sau ca un apus de soare, uneori chiar ca o stâncă. Ea râse. Tot ce e legat de ea e atât de plin de graţie, gândi fascinat. La dumneata, prea-onorată doamnă, bătrâneţea e o încântare.

— Pentru o femeie, Anjin-san, bătrâneţea nu e niciodată o încântare.

— Eşti înţeleaptă, pe cât eşti de frumoasă. Latina îi veni pe buze de la sine şi, deşi suna mai oficial şi mai maiestuos, era mai intimă. Fii atent, gândi el.

Nimeni nu m-a numit până acum frumoasă, îşi repetă ea în gând. Aş vrea să fie adevărat.

— Aici nu e înţelept să te uiţi la femeia unui alt bărbat, spuse. Obiceiurile noastre sunt foarte severe. De exemplu, dacă o femeie măritată e găsită singură cu un bărbat într-o cameră cu uşa închisă — chiar dacă doar stau de vorbă între patru ochi — prin lege, soţul ei, sau fratele lui, sau tatăl lui are dreptul s-o omoare pe loc. Dacă fata e nemăritată, bineînţeles, tatăl poate întotdeauna să facă cu ea ce pofteşte.

— Asta nu e nici drept, nici civilizat.

Îi păru rău imediat că-l luase gura pe dinainte.

— Noi ne considerăm destul de civilizaţi, Anjin-san.

Mariko era bucuroasă să fie insultată, pentru că destrăma vraja şi alunga căldura. Legile noastre sunt foarte bune. Sunt mult prea multe femei libere, ca un bărbat să ia una care aparţine altuia. De fapt, e în apărarea femeilor. Datoria unei neveste e numai faţă de soţul ei. Ai răbdare. Ai să vezi cât de civilizaţi, cât de înaintaţi suntem. Femeile au locul lor, bărbaţii au locul lor. Un bărbat nu poate să aibă decât o soţie oficială şi, bineînţeles, mai multe concubine; însă, din ce mi s-a spus, femeile au mult mai multă libertate aici decât doamnele spaniole sau portugheze. Putem să mergem nestânjenite unde vrem şi când vrem. Ne putem părăsi soţii, dacă dorim, divorţăm de ei. Putem să refuzăm să ne căsătorim de la bun început, dacă dorim. Suntem stăpânele propriilor noastre averi, ale trupurilor şi sufletelor noastre. Avem puteri nemaipomenite, dacă dorim. Cine se îngrijeşte de toată averea, de toţi banii în gospodăria dumitale?

— Eu, bineînţeles.

— Aici femeia are grijă de toate. Banii nu reprezintă nimic

pentru un samurai. Nu sunt de demnitatea unui bărbat adevărat. Eu mă ocup de toate afacerile soţului meu. El ia toate hotărârile. Eu îi îndeplinesc dorinţele întru totul şi plătesc ce-i de plată. Asta îi lasă lui toată libertatea să-şi facă datoria faţă de seniorul său, care e unica lui datorie. O, da, Anjin-san, trebuie să ai răbdare, înainte de a vorbi de rău.

— N-am vrut să vorbesc cu păcat, *senhora.* Numai că noi credem în sfinţenia vieţii, nimeni nu poate fi condamnat cu uşurinţă la moarte decât dacă un tribunal — tribunalul reginei — este de acord.

Ea refuză să se lase îmbunată.

— Spui o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, Anjin-san. Dar n-ai zis dumneata „nu e cinstit şi nu e civilizat”?

— Da.

— Atunci asta e o critică, *neh?* Seniorul Toranaga mi-a cerut să-ţi atrag atenţia că e necuviincios să vorbeşti de rău înainte de a cunoaşte. Trebuie să iei aminte că civilizaţia noastră, cultura noastră e veche de mii de ani. Dintre care trei mii sunt dovediţi prin documente. O, da, suntem un popor străvechi. Tot atât de vechi ca şi chinezii. De câtă vreme datează cultura voastră.

— Nu mult, *senhora.*

— Împăratul nostru, Go-Nijo, este al o sută şaptelea pe linie neîntreruptă din spiţa sa, ajungând înapoi direct la Jimmu-tenno, primul muritor coborâtor din cinci generaţii de spirite pământene şi, înaintea lor, şapte generaţii de spirite celeste, care purced din Kuni-toko-tachi-noh-Mikoto — spiritul dintâi —, care a apărut când pământul s-a desprins din ceruri. Nici chiar China nu-şi poate revendica o asemenea istorie. De câte generaţii guvernează regii ţara Domniei tale?

— Regina noastră este a treia din dinastia Tudor, *senhora.* Dar ea acum e bătrână şi fără copii, aşa că e ultima.

— O sută şi şapte generaţii, Anjin-san, şi mai departe către divinitate, repetă plină de mândrie.

— Dacă crezi asta, *senhora,* cum poţi să spui că eşti catolică?

O văzu mâniindu-se, apoi ridicând din umeri.

— Sunt creştină doar de zece ani, deci o începătoare, şi,

deşi cred din toată inima în zeul creştin, Dumnezeu Tatăl, şi Fiul, şi Sfântul Duh, împăratul nostru este mai presus de orice. Da, sunt creştină, dar mai întâi de toate sunt japoneză.

Să fie acesta secretul vostru? Faptul că sunteţi mai întâi de toate japonezi? se întrebă. O privise uluit de ce spunea. Obiceiurile lor sunt neroade! Banii nu înseamnă nimic pentru un *bărbat adevărat?* Acum e limpede de ce Toranaga a fost atât de dispreţuitor când am amintit de bani la prima întâlnire. O sută şi şapte generaţii? Imposibil! Moarte pe loc doar pentru c-ai fost într-o cameră cu uşa închisă împreună cu o femeie, fără a fi cu nimic vinovaţi. Asta e barbarie: te îmbie la omor! Nu despre asta vorbise Rodrigues? Nu asta a făcut Omi-san? Nu l-a omorât pur şi simplu pe ţăranul acela? Doamne, nu m-am gândit la Omi de zile întregi. Nici la sat. Nici la groapă, nici la mine, îngenuncheat în faţa lui. Uită-l, mai bine ascult-o şi ai răbdare, cum zice ea; pune-i întrebări, pentru că ea îţi va da mijloacele prin care să-l aduci pe Toranaga la planul tău. Acum Toranaga, fără doar şi poate, îţi e dator. L-ai salvat. El o ştie şi toată lumea o ştie. Nu ţi-a mulţumit ea, nu pentru c-ai salvat-o pe ea, ci pentru că l-ai salvat pe el?

Coloana înainta prin oraş, îndreptându-se spre mare. Îl văzu pe Yabu mergând cu pas întins, şi, o clipă ţipetele lui Pieterzoon îi răsunară dureros în minte.

— Fiecare lucru la timpul său, murmură mai mult pentru el.

— Da, spunea Mariko. Trebuie să fie foarte greu pentru dumneata. Lumea noastră e atât de diferită de a voastră. Foarte diferită, dar foarte înţeleaptă. Ea zărea figura neclară a lui Toranaga în lectica din faţă şi-i mulţumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că-l scăpase. Cum să-i explic barbarului despre noi, cum să-l laud pentru vitejia lui? Toranaga îi poruncise să-i explic, dar cum? Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, Anjin-san. Când eram tânără, tatăl meu era generalul unui *daimyo* numit Goroda. La vremea aceea, seniorul Goroda nu era marele dictator, ci un *daimyo,* care lupta încă pentru putere. Tatăl meu l-a poftit pe acest Goroda şi pe vasalii lui mai de seamă la un ospăţ. Nici nu i-a trecut prin minte că nu erau bani destui să cumpere toată

mâncarea, *saké*-ul, şi *tatami*-urile pe care o asemenea vizită le cereau, după datină. Să nu crezi că mama gospodărea prost banii. Fiecare bănuţ din venitul tatălui meu mergea la vasalii lui şi, deşi oficial el avea bani doar pentru patru mii de războinici, mama, prin felul cum îi mânuia, chivernisindu-i şi dându-i cu ţârâita, a văzut că el putea conduce în bătălii cinci mii trei sute de oameni, pentru gloria seniorului său. Noi, familia — mama, concubinele oficiale ale tatălui meu, fraţii şi surorile mele — abia dacă aveam destul ca să mâncăm. Dar ce conta? Tata şi oamenii lui aveau cele mai bune arme, cei mai buni cai, iar ei îşi dădeau şi sufletul pentru seniorul lor.

Da, pentru acest ospăţ nu erau destui bani, aşa că mama a mers la peruchieri, în Kyoto, şi şi-a vândut părul. Mi-l amintesc, era negru ca smoala şi-i ajungea până la brâu. Dar l-a vândut. Peruchierii i l-au tăiat în aceeaşi zi şi i-au dat o perucă ieftină, iar ea a cumpărat tot ce era de trebuinţă, salvând onoarea tatălui meu. Era datoria ei să plătească, şi a plătit. Ea şi-a făcut datoria. Pentru noi datoria e mai presus de orice.

— Ce-a spus tatăl tău când a aflat?

— Ce altceva decât să-i mulţumească? Era datoria ei să găsească banii ca să-i salveze onoarea.

— Pesemne că l-a iubit foarte mult.

— Iubire e un cuvânt creştin, Anjin-san. Iubirea e un gând creştin, un ideal creştin. Noi n-avem nici un cuvânt pentru „iubire” cu sensul pe care înţeleg că-l are la voi.

Datorie, credinţă, onoare, respect, dorinţă, acestea sunt cuvintele şi gândurile pe care le avem noi şi de care avem nevoie.

Îl privi şi, fără să vrea, rememoră clipa când el îl salvase pe Toranaga şi, prin Toranaga, pe soţul ei. Să nu uiţi niciodată că ei amândoi erau acolo, fără nici o scăpare, şi că amândoi acum ar fi morţi, dacă nu era acest bărbat.

Se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— De ce-ai făcut ceea ce ai făcut?

— Nu ştiu. Poate pentru că... Se opri. Erau atâtea lucruri pe care le putea spune: Poate, pentru că Toranaga era lipsit de ajutor şi nu voiam să fie ciopârţit... Pentru că, dacă el era

descoperit, noi toţi am fi încurcat-o... Pentru că bănuiam că nimeni, în afară de mine, nu ştia că el e cu noi şi numai eu puteam să iau asupră-mi o asemenea primejdie... Pentru că nu voiam să mor — sunt prea multe de făcut ca să-mi irosesc viaţa şi Toranaga este singurul om care-mi poate da înapoi corabia şi libertatea. În loc de, toate astea, răspunse în latină: Pentru că El a spus dă-i Cezarului ce este al Cezarului.

— Da, spuse ea şi adăugă în aceeaşi limbă: da, asta încercam şi eu să spun. Cezarului ce e al Cezarului şi lui Dumnezeu ce al lui Dumnezeu. La fel e şi la noi, Dumnezeu este Dumnezeu, şi împăratul nostru e lăsat de la Dumnezeu şi Cezarul e Cezar şi trebuie să fie onorat ca un Cezar. Apoi, mişcată de înţelegerea lui şi de blândeţea din voce spuse: Eşti înţelept. Uneori cred că înţelegi mai mult decât spui.

Nu faci ceea ce ai jurat că n-ai să faci niciodată? se întrebă Blackthorne. Nu eşti făţarnic? Da şi nu. Nu le datorez nimic. Sunt prizonier. Ei mi-au furat nava şi bunurile şi mi-au omorât unul din oameni. Sunt păgâni... nu, unii din ei sunt păgâni, ceilalţi sunt catolici. Nu datorez nimic păgânilor, nici catolicilor. Dar ţi-ar plăcea să te culci cu ea, doar îi spuneai cuvinte măgulitoare, nu-i aşa?

La dracu cu toate gândurile!

Acum marea era mai aproape, la o jumătate de milă. Putea deja să vadă o mulţime de corăbii şi fregata portugheză cu luminile de ancoraj. Merită să fie capturată. Cu douăzeci de băieţi, unul şi unul, aş putea s-o iau. Gândurile i se întoarseră spre Mariko. Ciudată femeie, dintr-o familie ciudată. De ce l-a jignit pe Buntaro, maimuţoiul ăla?

Cum s-a putut culca sau cum s-a putut mărita cu el? Ce-a vrut să spună cu „E o mare tristeţe”?

— *Senhora,* spuse cu aceeaşi voce blândă, mama dumitale trebuie să fi fost o femeie deosebită ca să facă aşa ceva.

— Da. Pentru ceea ce a făcut, ea va trăi veşnic. Acum e o legendă. Ea era samurai, după cum şi tatăl meu era samurai.

— Am crezut că numai bărbaţii sunt samurai.

— O, nu, Anjin-san. Bărbaţii şi femeile sunt deopotrivă samurai, războinici cu răspunderi faţă de seniorii lor. Mama mea a fost un samurai adevărat, datoria faţă de soţul ei fiind

mai presus de orice.

— Ea este acum acasă la dumneata?

— Nu. Nici ea, nici tatăl meu, nici unul din fraţii mei sau din surorile mele, sau altcineva din familie. Eu sunt ultima din neamul meu.

— S-a întâmplat o nenorocire?

Brusc, Mariko se simţi obosită. Sunt istovită. Sunt sătulă să vorbesc latina şi portugheza, care sună atât de dezgustător, şi sunt sătulă să mai fac pe dascălul, îşi zise. Nu sunt decât o femeie care-şi cunoaşte datoria şi vrea să şi-o facă în linişte. Nu mai vreau să simt iarăşi căldura aceea. Nimic de la bărbatul ăsta, care mă tulbură atât de mult. Nu vreau să-l mai văd.

— Într-un fel, Anjin-san, a fost o nenorocire. Într-o zi am să-ţi povestesc despre ea. Grăbi puţin pasul şi se îndreptă spre cealaltă lectică. Cele două slujnice zâmbeau neliniştite.

— Trebuie să mergem departe, Mariko-san? întrebă Sono.

— Sper că nu prea departe, spuse ea spre a o linişti.

Căpitanul uniformelor gri se ivi brusc din întuneric, de cealaltă parte a lecticii. Ea se întrebă cât de mult auzise din discuţia ei cu Anjin-san.

— N-ai vrea o lectică, Mariko-san? Ai obosit? întrebă căpitanul.

— Nu, nu, mulţumesc. Încetini dinadins mersul, îndepărtându-l de lectica lui Toranaga. Nu sunt obosită deloc.

— Barbarul se poartă bine? Nu-ţi face necazuri?

— O, nu. Pare destul de potolit acum.

— Despre ce vorbeaţi?

— Tot felul de lucruri. Încercam să-i explic unele din legile şi obiceiurile noastre. Arătă înapoi spre donjonul castelului ce se profila pe cer. Seniorul Toranaga mi-a cerut să încerc să-l fac să priceapă câte ceva.

— A, da, seniorul Toranaga. Căpitanul aruncă o privire scurtă spre castel, apoi în spate, spre Blackthorne. De ce îi arată atâta grijă seniorul Toranaga, doamnă?

— Nu ştiu. Bănui că din pricina faptului că e o făptură ciudată.

Dădură colţul într-o altă stradă, străjuită de case în spatele

gardurilor de la grădini. Era puţină lume prin preajmă. Mai departe se aflau docurile şi marea. Catargele se zăreau pe deasupra clădirilor şi aerul era îmbibat de miros de alge.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— Ei au nişte idei foarte ciudate. Tot timpul nu se gândesc decât la bani.

— Se spune că toţi din naţia lor sunt scârbe de negustori şi piraţi. Nu există nici un samurai printre ei. Ce vrea seniorul Toranaga cu el?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Se spune că e creştin, aşa zice el. E adevărat?

— Nu-i creştin de-al nostru. Eşti creştin, căpitane?

— Stăpânul meu e creştin, deci şi eu sunt creştin. Stăpânul meu este seniorul Kiyama.

— Am cinstea de a-l cunoaşte foarte bine. L-a onorat pe soţul meu logodindu-şi o nepoată cu fiul meu.

— Da, ştiu, doamnă Toda.

— Acum seniorul Kiyama e mai bine? înţeleg că doctorii nu lasă pe nimeni să-l vadă.

— Nu l-am văzut de o săptămână. Nici unul din noi. Poate c-are sifilis chinezesc. Dumnezeu să-l apere de-aşa ceva şi fie blestemaţi toţi chinezii! Privi spre Blackthorne. Doctorii spun că aceşti barbari au adus molima în China, în Macao, şi de acolo pe meleagurile noastre.

— *Sumus omnes în manu Dei,* spuse ea. Toţi suntem în mâinile Domnului.

— *Ita, amen*[1], răspunse căpitanul fără să se gândească, căzând în cursă.

Blackthorne îşi dăduse şi el seama că pe căpitan îl luase gura pe dinainte. Văzu fulgerul de mânie de pe faţa lui şi-l auzi spunând ceva printre dinţi lui Mariko, care roşi şi se opri. Coborî din lectică şi se îndreptă spre el.

— Dacă vorbeşti latina, centurionule, ar fi foarte amabil din partea dumitale dacă ai sta puţin de vorbă şi cu mine. Sunt dornic să aflu cât mai multe despre această măreaţă ţară a voastră.

— Da, vorbesc limba ta, străine.

— Nu e limba mea, centurionule, ci aceea a bisericii şi a

[1] Aşa-i, amin (lat.).

tuturor oamenilor cultivaţi din lumea mea. O vorbeşti bine. Cum şi când ai învăţat-o?

Coloana trecea pe lângă ei şi toţi samuraii, atât cei în uniforme gri, cât şi cei în maro, îi priveau. Buntaro, de lângă lectica lui Toranaga, se opri şi se întoarse spre ei. Căpitanul şovăi, apoi începu să meargă din nou. Mariko era bucuroasă că Blackthorne li se alăturase. O vreme merseră în tăcere.

— Centurionul vorbeşte limba curgător, minunat, nu-i aşa? îi spuse Blackthorne lui Mariko.

— Da, într-adevăr. Ai învăţat-o în seminar, căpitane?

— Spune-mi, străine, zise căpitanul rece, fără să-i dea ei nici o atenţie, amintindu-şi cu scârbă de seminarul din Macao, unde fusese trimis de copil de către Kiyama, ca să înveţe limbile străinilor. Acum, că vorbim direct, spune-mi deschis de ce ai întrebat-o pe această doamnă: „Cine altcineva ştie...” Cine altcineva să ştie ce?

— Nu-mi amintesc. Mintea mea o luase razna.

— A, razna, da? Atunci de ce-ai spus: „Dă-i Cezarului ce e al Cezarului”?

— Era doar o vorbă de duh. Discutam cu această doamnă, care spune poveşti cu tâlc, uneori greu de înţeles.

— Da, sunt multe de înţeles. Ce te-a scos din minţi la poartă? Şi de ce ţi-ai revenit atât de repede?

— Asta a venit din mila Domnului.

Mergeau din nou lângă palanchin, căpitanul furios că picase în cursă atât de uşor. Fusese prevenit de seniorul Kiyama, stăpânul lui, că femeia e de o deşteptăciune fără margini. „Nu uita că ea are viciul trădării în sânge şi că piratul e zămislit din Satan. Priveşte, ascultă şi bagă la cap. Poate că ea o să se acuze singură, şi ar putea ajunge un viitor martor pentru regenţi, împotriva lui Toranaga. Omoară-l pe pirat când începe ambuscada.”

Săgeţile veniră din întuneric şi prima străpunse gâtul căpitanului. În timp ce-şi simţea plămânii în flăcări şi moartea înghiţindu-l, ultimul lui gând fu să se mire, pentru că ambuscada nu trebuia să fie aici, pe această stradă, ci mai departe, jos, lângă docuri, iar atacul nu trebuia să fie împotriva lor, ci a piratului.

O altă săgeată izbise puternic stâlpul lecticii, la un deget

de capul lui Blackthorne. Două săgeţi străpunseseră perdelele trase de la lectica lui Kiritsubo, din faţă, şi alta o lovise pe fata Asa în brâu. Când ea începu să ţipe, hamalii lăsară lecticile jos şi o luară la sănătoasa prin întuneric. Blackthorne se rostogoli ca să se ascundă, trăgând-o pe Mariko la adăpostul lecticii prăbuşite, samuraii în gri şi maro răspândindu-se în toate părţile. O ploaie de săgeţi se abătu asupra ambelor lectici. Una intră cu zgomot surd în pământ, acolo unde cu o clipă înainte stătuse Mariko. Buntaro se străduia din răsputeri să acopere cu trupul său lectica lui Toranaga, o săgeată i se înfipsese în spatele armurii din bambus, piele şi zale, apoi, când ploaia de săgeţi încetă, se repezi şi trase perdelele de la lectică. Cele două săgeţi erau înfipte în pieptul lui Toranaga, dar el nu era rănit, fiind apărat de armura pe care o purta sub chimonou. Apoi îşi aruncă pălăria cu boruri largi şi peruca. În gardă, cu săgeata pusă în arc, Buntaro scruta întunericul în căutarea duşmanului, iar Toranaga lupta să iasă de sub perdele şi, smulgându-şi sabia de sub pătură, sări în picioare. Mariko pornise spre Toranaga, dar Blackthorne, cu un strigăt o aduse la loc, pentru că săgeţile ţintiră din nou lecticile, omorând doi samurai în maro şi unul în gri. Alta trecu atât de aproape de Blackthorne încât îi zgârie obrazul. Următoarea îi ţintui poala chimonoului în pământ. Slujnica Sono era lângă fata crispată de durere, care-şi stăpânea cu mult curaj ţipetele. Apoi Yabu strigă, arătă direcţia şi trase. Se zăreau figuri neclare pe unul din acoperişurile de ţiglă. O ultimă salvă şuieră din întuneric, tot deasupra lecticilor. Buntaro şi alţi samurai în maro îl apărau cu trupurile lor pe Toranaga. Un bărbat muri. O săgeată trecu prin articulaţia de la umăr a armurii lui Buntaro făcându-l să scoată un geamăt de durere. Yabu, cu samuraii în maro şi gri, se aflau acum lângă zid, în urmărirea celor care îi atacaseră, dar ei dispăruseră în întuneric şi, deşi vreo cinci-şase samurai în maro şi gri alergară spre colţ ca să le taie calea, toţi ştiau că nu e nici o speranţă să-i prindă. Blackthorne bâjbâi pe la picioarele lui şi o ajută pe Mariko să se ridice. Era tulburată, dar neatinsă.

— Mulţumesc, îi spuse ea şi se grăbi spre Toranaga s-ajute

să nu fie văzut de samuraii în gri. Buntaro strigă către unul din oamenii săi să stingă faclele lângă lectici. Apoi unul din samuraii în gri spuse: „Toranaga!” şi, deşi fusese rostit încet, toată lumea auzi.

În lumina pâlpâindă a torţelor, machiajul brăzdat de sudoare îl făcea pe Toranaga să pară grotesc.

Unul din ofiţerii uniformelor gri se înclină în grabă. De necrezut, aici era duşmanul stăpânului său, liber, în afara zidurilor castelului.

— Mărite Toranaga, veţi aştepta aici. Tu, spuse scurt unuia din oamenii săi, du-i veste seniorului Ishido imediat, şi omul plecă în goană.

— Opreşte-l, spuse Toranaga încet.

Buntaro slobozi două săgeţi. Omul căzu lovit mortal. Ofiţerul scoase cât ai clipi sabia lungă şi se aruncă spre Toranaga cu un strigăt ascuţit de bătălie, dar Buntaro era pregătit şi pară lovitura. Toţi deodată, soldaţii în maro şi gri, de-a valma, îşi traseră săbiile şi se aruncară unii asupra celorlalţi. Strada fu cuprinsă de o învălmăşeală cumplită. Buntaro şi ofiţerul, amândoi pe-o măsură, fandau şi loveau violent. Brusc un samurai în gri se desprinse din grămadă şi se aruncă asupra lui Toranaga, dar imediat Mariko luă o torţă, ţâşni înainte şi i-o aruncă ofiţerului în ochi. Buntaro îşi despică duşmanul în două, apoi se roti, îl făcu bucăţi pe al doilea şi-l lăsă lat la pământ pe altul, care încerca să-l ajungă pe Toranaga, în timp ce Mariko apăruse brusc, acum cu o sabie în mână, fără să-şi dezlipească ochii de pe Toranaga sau Buntaro, hâda lui gardă personală.

Patru soldaţi în gri se aruncară cu toţii asupra lui Blackthorne, care încremenise lângă lectica lui. Disperat, îi văzu venind. Yabu şi un soldat în maro săriră să-i oprească, luptând îndrăcit. Blackthorne se repezi, smulse o torţă şi, rotind-o ca pe o ghioagă, îi descumpăni o clipă pe atacatori. Yabu omorî unul, schilodi altul, apoi patru soldaţi în maro se întoarseră în goană să se ocupe de ultimii doi în gri. Fără să mai stea pe gânduri, Yabu şi samuraiul în maro, rănit, se aruncară din nou în luptă apărându-l pe Toranaga. Blackthorne alergă şi luă de jos o sabie lungă, pe jumătate spadă, pe jumătate suliţă, şi fugi lângă Toranaga. În

tărăboiul asurzitor, singur Toranaga stătea nemişcat, cu sabia în teacă.

Soldaţii în gri luptau pe viaţă şi pe moarte. Patru dintre ei se aruncară laolaltă într-un atac sinucigaş asupra lui Toranaga. Soldaţii în maro îi respinseră şi-şi înteţiră strădaniile pentru izbândă. Uniformele gri se regrupară şi atacară din nou. Apoi un ofiţer superior dădu ordin ca trei soldaţi să se retragă după ajutoare şi ceilalţi să le acopere retragerea. Cei trei samurai în gri plecară într-o goană nebună şi, deşi au fost urmăriţi şi Buntaro a omorât unul, doi au izbutit să scape.

Toţi ceilalţi au murit.

Capitolul 24

Se grăbeau pe străzi lăturalnice şi pustii, mergând pe ocolite către chei şi galeră. Erau zece: Toranaga, în frunte, Yabu, Mariko, Blackthorne şi şase samurai. Restul, sub conducerea lui Buntaro, fuseseră trimişi cu lecticile şi convoiul de bagaje pe ruta dinainte stabilită, cu instrucţiuni să se îndrepte fără grabă către galeră. Trupul neînsufleţit al Asei, slujnica, se afla într-una din lectici. Într-un scurt răgaz în timpul luptei, Blackthorne îi scosese săgeata. Toranaga văzuse sângele negru ţâşnind şuvoi şi privise nedumerit cum pilotul o legăna, în loc s-o lase să moară liniştită, în demnitatea ei solitară şi apoi, când lupta încetase de tot, observase cu câtă grijă o pusese pilotul în lectică. Fata era curajoasă şi nu plânsese deloc, îşi ţinuse privirile aţintite spre el până când venise moartea. Toranaga poruncise să fie lăsată în lectica cu perdele, ca momeală, şi unul din răniţi fusese pus în cea de a doua lectică, tot ca momeală.

Din cei cincizeci de samurai în maro, care formaseră escorta, cincisprezece fuseseră omorâţi pe loc şi unsprezece răniţi de moarte. Cei unsprezece fuseseră încredinţaţi Marelui Necunoscut repede şi conform ritualului, trei luându-şi singuri viaţa, opt ajutaţi de Buntaro, la cererea lor. Apoi Buntaro îi strânsese pe cei rămaşi, în jurul lecticilor închise şi plecase. Patruzeci şi opt de soldaţi în gri zăceau în ţărână.

Toranaga ştia că era primejdios de lipsit de apărare, dar era mulţumit. Totul mersese bine, gândi, dacă socoteşti cât de schimbător este norocul. Ce interesantă e viaţă! La început am crezut că e de piază rea că m-a văzut pilotul luând locul lui Kiri. Apoi pilotul m-a salvat, a făcut perfect pe nebunul şi mulţumită lui am scăpat de Ishido. Nu plănuisem ca Ishido să fie la poarta principală, ci doar în curtea exterioară. Asta a fost o scăpare. De ce a venit Ishido acolo? Nu e felul lui să fie atât de prudent. Cine l-a sfătuit? Kiyama? Onoshi? sau Yodoko? O femeie, prin firea ei, ar bănui sau ar putea să bănuiască un asemenea şiretlic.

Fusese un plan bun — planul secret de evadare — stabilit de săptămâni, pentru că era clar că Ishido o să încerce să-l

ţină în castel, că o să-i întoarcă pe ceilalţi regenţi împotriva lui, promiţându-le orice, că o să-şi sacrifice de bunăvoie ostaticul din Yedo, pe doamna Ochiba, şi că o să folosească orice mijloace ca să-l ţină sub pază până la ultima întrunire a regenţilor, unde avea să fie încolţit, învinuit de înaltă trădare şi omorât.

— Dar tot o să te-acuze de trădare! îi spusese Hiro-matsu când Toranaga trimisese după el noaptea trecută, imediat după lăsarea întunericului, ca să-i explice ce-are de gând să-ncerce şi de ce el, Toranaga, şovăise atâta. Chiar dacă scapi, regenţii or să te acuze de înaltă trădare în lipsă, cu tot atâta uşurinţă cu care ar face-o în faţa ta. Aşa că eşti obligat să-ţi faci *seppuku* când ei îţi vor porunci, pentru că o să-ţi poruncească.

— Da, spusese Toranaga. Ca preşedinte al regenţilor sunt obligat s-o fac, dacă patru voturi sunt împotriva mea. Dar iată — scosese un pergament făcut sul din mânecă — poftim demisia mea oficială din Consiliul Regenţilor. I-o vei da lui Ishido când se va afla despre fuga mea.

— Ce?

— Dacă-mi dau demisia, nu mai sunt legat prin jurământul meu de regent, *neh? Taikō* nu mi-a interzis niciodată să demisionez, *neh*? Dă-i şi asta lui Ishido. Îi înmânase lui Hiro-matsu pecetea, sigiliul oficial al funcţiei sale de preşedinte.

— Dar acum eşti total izolat. Eşti pierdut!

— Greşeşti. Ascultă, testamentul lui *taikō* a stabilit un consiliu de cinci regenţi care să guverneze ţara. Acum sunt patru. Ca să fie legal, înainte de a îndeplini mandatul împăratului, cei patru trebuie să aleagă un nou membru, al cincilea, *neh?* Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama trebuie *să cadă de acord, neh?* Noul regent nu trebuie să fie acceptat de toţi? Bineînţeles! Acum spune-mi, bătrân prieten, e cineva pe lume cu care aceşti vrăjmaşi să cadă la învoială să-şi împartă puterea supremă? Ei? Şi în timp ce ei se ceartă, nu se ia nici o hotărâre şi...

— Noi ne pregătim de război, şi nu mai eşti legat de nici un jurământ, şi poţi s-arunci aici puţină miere, dincolo puţin venin, şi grămada aia de lepădături o să se sfâşie între ei! spusese Hiro-matsu grăbit. Ah, Yoshi Toranaga-noh-

Minowara, eşti un bărbat între bărbaţi. Să fiu blestemat, dacă nu eşti cel mai înţelept om din împărăţie!

Da, a fost un plan bun, gândi Toranaga şi toţi şi-au jucat rolurile bine: Hiro-matsu, Kiri şi scumpa mea Sazuko. Şi acum toţi sunt păziţi cu străşnicie în castel, şi-or să rămână acolo sau o să li se dea drumul să plece. Cred că n-o să li se îngăduie niciodată să plece.

Mi-ar părea rău să-i pierd.

Conducea grupul sigur pe el, pasu-i era iute, dar cu măsură, era pasul lui de vânătoare, pas pe care-l putea ţine neîntrerupt două zile şi o noapte, dacă trebuia. Purta încă pelerina de călătorie şi chimonoul lui Kiri, dar pulpanele-i erau sumese, să nu-l împiedice la mers, iar jambierele militare erau cu totul nepotrivite cu restul îmbrăcămintei.

Traversară o altă stradă pustie şi o apucară în jos pe o alee. Ştia că vestea are să ajungă curând la Ishido, şi atunci să vezi urmărire. E timp destul, îşi spuse.

Da, planul a fost bun. Dar n-am prevăzut ambuscada. Asta m-a costat trei zile de siguranţă. Kiri era convinsă că putea ţine şiretlicul nedescoperit cel puţin trei zile. Dar acum secretul s-a dus şi n-o să pot să mă strecor pe navă ca să pornim în larg. Pentru cine a fost ambuscada? Pentru mine sau pentru pilot? Bineînţeles că pentru pilot. Dar săgeţile n-au tras în ambele lectici? Da, dar arcaşii erau destul de departe, şi n-aveau cum să vadă, şi era mai înţelept şi mai sigur să-i omoare pe amândoi.

Cine a poruncit atacul, Kiyama sau Onoshi? Sau portughezii? Sau părinţii creştini?

Toranaga întoarse capul să se asigure în privinţa pilotului. Văzu că merge neabătut, la fel şi femeia care păşea alături, deşi amândoi erau istoviţi. La orizont se zărea imensitatea tentaculară a castelului deasupra căruia se profila donjonul ca un falus. În noaptea asta a fost pentru a doua oară când m-am aflat la un pas de moarte în el. O să fie oare castelul ăsta într-adevăr piaza mea rea? *Taikō* îmi spunea destul de des: „Atâta vreme cât va dăinui castelul Osaka, linia mea de sânge nu va muri niciodată, iar tu, Toranaga Minowara, epitaful tău o să fie scris pe zidurile lui. Osaka o să-ţi aducă moartea, credinciosul meu vasal!” Şi totdeauna urma râsul

acela şuierat, sâcâitor, ce-i aducea sufletul la capătul răbdărilor.

Trăieşte oare *taikō* prin Yaemon? Fie că da, fie că nu, Yaemon e moştenitorul lui legal.

Cu un efort, Toranaga îşi desprinse privirea de la castel, dădu un alt colţ şi trecu în goană printr-un labirint de alei. În cele din urmă se opri în faţa unei uşi cu trepte. Pe căpriori era încrustat un peşte. Ciocăni într-un anume fel. Uşa se deschise imediat. În aceeaşi clipă, samuraiul cu părul răvăşit se înclină:

— Alteţă?

— Ia-ţi oamenii şi urmează-mă, spuse Toranaga şi o porni iar.

— Bucuros. Acest samurai nu purta chimonoul-uniformă maro, ci nişte haine jerpelite de *ronin,* dar el făcea parte din trupele speciale, secrete, de elită, pe care Toranaga le trimisese pe ascuns în Osaka pentru asemenea urgenţe. Cincisprezece bărbaţi, îmbrăcaţi la fel, dar toţi bine înarmaţi, îl urmară aranjându-se rapid ca avangardă şi ariergardă, în vreme ce unul din ei alergă să dea alarma altor trupe secrete. Curând Toranaga avea cincizeci de soldaţi cu el. O altă sută îi acoperea flancurile. O altă mie avea să fie gata în zori, dacă va avea nevoie de ei. Îşi mai domoli pasul, simţind că pilotul şi femeia oboseau prea repede. Avea nevoie de ei în putere.

*

* *

Toranaga stătea în întunericul depozitului de mărfuri şi cerceta galera, debarcaderul şi plaja. Yabu şi un samurai se aflau lângă el. Ceilalţi fuseseră lăsaţi într-un grup strâns la o sută de paşi în urmă, pe alee în jos.

Un detaşament de o sută de samurai în gri aştepta lângă pasarela galerei, la câteva sute de paşi mai departe, răspândiţi pe o porţiune largă de pământ bătătorit, ceea ce excludea orice atac prin surprindere. Galera era acostată cu bordul la chei, legată de piloni fixaţi în debarcaderul de piatră ce înainta vreo sută de iarzi în mare. Vâslele erau aşezate în ordine în furcheţi, iar pe punte se zărea neclar o mulţime de marinari şi soldaţi.

— Sunt de-ai noştri sau de-ai lor? întrebă încet.

— E prea departe ca să fii sigur, răspunse Yabu.

Marea era în flux. Dincolo de galeră, bărci care pescuiau noaptea veneau şi plecau în larg, felinarele slujindu-le la pescuit şi la drum. Spre nord, de-a lungul ţărmului, erau trase la mal şiruri de bărci de toate mărimile, păzite de câţiva pescari. La cinci sute de paşi, spre sud, la alt debarcader de piatră, se afla fregata portugheză *Santa Teresa.* O mulţime de hamali, într-un du-te-vino neobosit, încărca baloturi şi butoaie la lumina torţelor. Un alt grup mare de soldaţi în gri se învârtea prin preajmă. Asta era ceva obişnuit, pentru că toate navele portugheze şi toate navele străine din port erau, prin lege sub supraveghere continuă. Numai la Nagasaki navele portugheze veneau şi plecau nestingherite.

Dac-am putea întări măsurile de siguranţă acolo, am dormi cu toţii mai liniştiţi, îşi spuse Toranaga. Da, dar putem să-i îngrădim şi să avem negoţ cu China în cantităţi din ce în ce mai mari? Asta-i capcana în care ne-au prins barbarii din sud, din care nu e nici o scăpare, atâta vreme cât *daimyo*-ii creştini stăpânesc Kyushu şi de preoţi nu se pot lipsi. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este ceea ce a făcut *taikō.* Dă-le barbarilor câte ceva, prefă-te că le iei înapoi, încearcă să-i amăgeşti, ştiind că, fără negoţul cu China, viaţa ar fi imposibilă.

— Cu permisiunea Voastră, stăpâne, o să atac imediat, spuse în şoaptă samuraiul.

— V-aş sfătui să n-o facem, spuse Yabu. Nu ştim dacă oamenii noştri sunt pe galeră. Şi s-ar putea ca o mie de oameni să fie ascunşi pe aici, prin preajmă. Oamenii aceia — arătă spre soldaţii în gri de lângă nava portugheză — au să dea alarma. N-am putea nicicum să luăm nava şi să ieşim în larg înainte ca ei să ne împresoare. Ne trebuie de zece ori mai mulţi oameni decât avem acum.

— Generalul Ishido o să prindă de veste în curând, spuse samuraiul. Atunci or să mişune duşmanii în toată Osaka mai ceva decât muştele pe un câmp de bătălie. Eu am o sută cincizeci de oameni, cu cei din flancuri. Asta o să fie de-ajuns.

— Nu e îndeajuns de sigur. Şi nici dacă marinarii noştri nu sunt la vâsle gata de plecare. Mai bine să le abatem atenţia şi să-i atragem în altă parte pe soldaţii în gri şi pe toţi cei ascunşi. Şi pe aceia, arătă Yabu din nou spre oamenii de lângă fregată.

— Cum? spuse Toranaga.

— Să punem foc străzii.

— Asta-i cu neputinţă, protestă samuraiul îngrozit. Incendierea era o crimă pedepsită cu arderea în public a întregii familii a persoanei vinovate, indiferent de generaţie. Era cea mai severă pedeapsă prevăzută de lege, focul fiind cea mai mare nenorocire pentru un sat, târg sau oraş din împărăţie. Lemnul şi hârtia erau singurele materiale de construcţie, afară de ţiglele de pe unele acoperişuri. Fiecare casă, fiecare magazie, fiecare colibă şi orice loc era o cutie de iască. Nu putem da foc străzii!

— Ce e mai important, îl întrebă Yabu, distrugerea câtorva străzi sau moartea stăpânului nostru?

— Focul se-ntinde, Yabu-san. Nu putem să ardem Osaka. Sunt un milion de oameni aici, poate mai mult.

— Acesta e răspunsul tău la întrebarea mea?

Pământiu, samuraiul se-ntoarse spre Toranaga:

— Alteţă, voi face orice-mi porunciţi. Asta doriţi să fac?

Toranaga abia dacă-l privi pe Yabu.

Daimyo arătă dispreţuitor cu degetul către oraş.

— Acum doi ani, jumătate din el a ars până-n temelii şi priviţi-l acum. În urmă cu cinci ani, a fost Focul cel Mare. Câte sute de mii de oameni au pierit atunci? Ce contează asta? Ei nu sunt decât nişte prăvăliaşi, negustori, meşteşugari şi *eta.* S-ar schimba treaba dacă Osaka ar fi un sat plin de ţărani.

Toranaga cercetase de multă vreme vântul. Adia uşor şi n-ar fi înteţit vâlvătaia. Poate. Dar o pălălaie putea să se transforme cu uşurinţă într-un adevărat pârjol, care-ar mistui tot oraşul. Afară de castel. Ah, n-aş şovăi nici o clipă dacă ar transforma castelul în cenuşă.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ceilalţi.

— Mariko-san, ia pilotul şi pe cei şase samurai şi du-te la galeră. Prefă-te că eşti gata să-ţi ieşi din minţi. Spune-le

soldaţilor în gri că a fost o ambuscadă — bandiţi sau *ronini,* nu ştii cine. Spune-le unde s-a întâmplat şi ca ai fost trimisă grabnic de căpitanul escortei în gri ca să-i aduci ajutoare, că lupta e încă în toi, că bănui că Kiritsubo a fost omorâtă sau rănită. Te rog, grăbeşte-te! Dacă o să-i convingi, asta o să-i îndepărteze pe mulţi.

— Înţeleg perfect, Alteţă.

— Apoi, orice ar face samuraii în gri, du-te la bord cu pilotul. Dacă marinarii noştri sunt acolo şi dacă nava e-n ordine şi totul în siguranţă, întoarce-te pe pasarelă şi prefă-te că leşini, Asta e semnalul nostru. Fă-o chiar în capătul pasarelei. Toranaga îşi opri ochii asupra lui Blackthorne. Spune-i şi lui ce-ai să faci, dar nimic despre leşin.

Se întoarse ca să dea ordine oamenilor rămaşi şi instrucţiuni speciale celor şase samurai.

După ce Toranaga termină, Yabu îl trase de-o parte.

— De ce trimiţi barbarul? N-ar fi mai sigur să-l laşi aici? Mai în siguranţă pentru Domnia ta?

— Mai în siguranţă pentru el, Yabu-san, nu pentru mine. E o momeală folositoare.

— Incendierea străzii ar fi fost totuşi mai sigură.

— Da.

Toranaga se gândi că era mai bine ca Yabu să fie de partea sa, nu a lui Ishido. Mă bucur că nu l-am făcut să sară din turn ieri.

— Alteţă?

— Da, Mariko-san?

— Îmi cer iertare, dar Anjin-san întreabă ce se-ntâmplă dacă nava e în mâinile duşmanului?

— Spune-i că nu e nevoie să meargă cu tine dacă n-are destulă vlagă-n el.

Blackthorne îşi stăpâni mânia când ea-i spuse ce zisese Toranaga.

— Spune-i seniorului Toranaga că planul său nu e bun pentru dumneata, că dumneata ar trebui să stai aici. Dacă totu-i în ordine eu pot să dau un semnal.

— Nu pot să fac asta, Anjin-san, nu asta a poruncit stăpânul nostru, îi spuse Mariko hotărât. Orice plan făcut de el e menit să fie foarte înţelept.

Blackthorne îşi dădu seama că n-avea rost s-o mai contrazică. Fie-le blestemată aroganţa încăpăţânată şi setea de sânge, gândi. Dar, Doamne, ce curaj au! Bărbaţii şi femeia asta.

O urmărise în ambuscadă, cu sabia lungă în mâini, aproape cât ea de mare, gata să-şi dea viaţa pentru Toranaga. O dată o văzuse folosind sabia ca un cunoscător şi, deşi Buntaro îl omorâse pe duşman, ea-l ajutase, forţând omul să bată-n retragere. Încă mai avea sânge pe chimonoul ici-colo sfâşiat, iar faţa-i era murdară.

— Unde-ai învăţat să mânuieşti sabia? o întrebase în timp ce se îndreptau în grabă spre docuri.

— Ar trebui să ştii că toate doamnele samurai sunt învăţate foarte de timpuriu să mânuiască pumnalul ca să-şi apere onoarea, a lor şi a stăpânilor lor, spuse ea sec şi-i arătă cum era ţinut stiletul în siguranţă în *obi,* la îndemână ca să poată fi folosit imediat. Dar câteva dintre noi, foarte puţine, sunt învăţate să mânuiască deopotrivă sabia şi suliţa, Anjin-san. Unii taţi consideră că fiicele lor, la fel ca şi fii, trebuie să fie pregătite să lupte pentru seniorii lor. Bineînţeles, unele femei sunt mai războinice decât altele şi le place să meargă la luptă cu soţii sau cu taţii lor. Mama mea a fost una dintre acestea. Tatăl şi mama mea au hotărât că eu trebuie să ştiu a mânui sabia şi suliţa.

— Dacă n-ar fi fost în cale căpitanul uniformelor gri, prima săgeată ar fi trecut direct prin dumneata, îi spusese.

— Prin dumneata, Anjin-san, îl corectase ea foarte sigură pe sine. Dar dumneata, într-adevăr, mi-ai salvat viaţa trăgându-mă la adăpost.

Acum, privind-o, ştia că n-ar fi vrut să i se întâmple ceva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc cu samuraii, Mariko-san. Rămâi aici. Te rog.

— Asta nu e cu putinţă, Anjin-san.

— Atunci vreau un pumnal. Mai bine două.

Ea-i transmise cererea lui Toranaga, care încuviinţă. Blackthorne strecură unul în chimonou, sub eşarfă. Pe celălalt îl legă, cu mânerul în jos, pe partea dinăuntru a antebraţului, cu o fâşie de mătase pe care o rupse din tivul chimonoului.

— Stăpânul meu întreabă dacă toţi englezii poartă pumnale ascunse în mânecă, în acest chip?

— Nu. Dar mai toţi marinarii da.

— Aici nu se obişnuieşte şi nici la portughezi, spuse ea.

— Cel mai bun loc pentru un pumnal de rezervă este în cizmă. Atunci poţi să răneşti al dracului de rău şi foarte repede. Dacă e nevoie.

Ea tălmăci şi Blackthorne observă privirea atentă a lui Toranaga şi Yabu, şi simţi că nu-l voiau înarmat. Bun, gândi. Poate c-o să izbutesc să rămân înarmat.

Se întrebă iar despre Toranaga. După ce ambuscada dăduse greş şi soldaţii în gri fuseseră omorâţi, Toranaga îi mulţumise, prin Mariko, în faţa tuturor samurailor săi pentru „credinţa" sa. Nimic mai mult, nici promisiuni, nici încuviinţări, nici recompense. Dar Blackthorne ştia că acelea au să vină mai târziu. Bătrânul călugăr îi spusese că loialitatea era singurul lucru pe care-l răsplăteau. „Loialitatea şi datoria, *senhor",* spusese el. „Acesta e cultul lor, acesta e *bushido.* Acolo unde noi ne dăm viaţa pentru Dumnezeu, aceste animale îşi dau viaţa pentru stăpânii lor, murind ca nişte câini. Ţine minte, senhor, de dragul sufletului tău, ei sunt animale."

Nu sunt animale, gândi Blackthorne. Şi multe din câte-ai spus, părinte, sunt greşite şi din cale afară de umflate.

Îi spuse lui Mariko:

— Avem nevoie de un semnal, dacă nava e în siguranţă sau nu.

Ea tălmăci, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic.

— Seniorul Toranaga spune că unul din soldaţii noştri o va face.

— Cred că nu e o faptă de curaj să trimiţi o femeie să împlinească o treabă de bărbat.

— Te rog, ai răbdare cu noi, Anjin-san. Nu e nici o diferenţă între bărbaţi şi femei. Femeile sunt şi ele samurai. O femeie e uneori mult mai bună decât un bărbat.

Toranaga îi vorbi lui Mariko foarte scurt.

— Eşti gata, Anjin-san? Acum plecăm.

— Planul e prost şi periculos şi eu m-am săturat să tot fiu gâsca bună de jumulit, dar sunt gata.

Ea râse, făcu o plecăciune spre Toranaga şi o luă la fugă. Blackthorne şi cei şase samurai alergau în urma ei.

Ea alerga foarte repede, iar el n-o putu ajunge decât după ce dădură colţul şi o tăiară peste câmpul deschis. Niciodată nu se simţise atât de descoperit. În clipa când apărură la vedere, samuraii în gri năvăliră spre ei. În curând fură înconjuraţi, Mariko turuind de-a valma cu samuraii şi uniformele gri. Apoi se alătură şi el babiloniei generale într-un amestec gâfâit de portugheză, engleză şi olandeză, făcându-le semne să se grăbească. Bâjbâi după pasarelă să se rezeme, nefiind nevoie să se prefacă pentru că abia-şi trăgea sufletul. Încercă să se uite înăuntrul navei, dar nu se vedea nimic clar, doar o mulţime de capete apărute la parapet. Erau capete rase de samurai şi de marinari. Dar nu putea distinge culoarea chimonourilor.

Din spate, unul din samuraii în gri îi vorbea repede. Se întoarse spre el spunându-i că nu-l înţelege şi să se ducă iute acolo, pe stradă în sus, unde se purta blestemata de luptă.

— *Wakarimasu ka*? Mişcaţi-vă dracului fundurile de aici! *Wakarimasu ka*? Lupta e acolo!

Mariko turuia înnebunită ofiţerului superior al samurailor în gri. Ofiţerul se întoarse spre galeră şi tună ordinele. Imediat, mai mult de o sută de samurai, toţi în gri, începură să se reverse din navă. Trimise câţiva spre nord, de-a lungul ţărmului, să iasă în calea răniţilor şi să-i ajute, dacă era nevoie. Unul fu trimis în goană să ceară ajutor de la samuraii în gri de la fregata portugheză. Lăsă zece oameni să păzească pasarela şi plecă cu ceilalţi în fugă pe strada care şerpuia din doc, în sus, spre oraşul propriu-zis.

Mariko veni lângă Blackthorne.

— Crezi că nava e-n ordine? îl întrebă.

— Pluteşte.

Cu mare efort, Blackthorne prinse frânghiile pasarelei şi se căţără pe punte. Mariko îl urmă. Doi samurai în uniformă maro veneau după ea. Marinarii îngrămădiţi în copastie, la babord, le făcură loc. Patru samurai în gri păzeau duneta şi alţi doi se aflau la prova. Toţi erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, precum şi cu săbii.

Mariko se adresă unuia din marinari. Omul îi răspunse

îndatoritor.

— Toţi sunt marinari angajaţi s-o ducă pe Kiritsubo la Yedo, îi spuse ea lui Blackthorne.

— Întreabă-l... Blackthorne se opri recunoscându-l pe ofiţerul bondoc pe care-l făcuse căpitanul galerei după furtună. *Konbanwa,* căpitan-san! Bună seara.

— *Konbanwa,* Anjin-san. *Watashi iye* căpitan-san *ima*[1], răspunse ofiţerul cu un zâmbet larg, clătinând din cap. Arătă spre un marinar zvelt, cu părul aspru strâns într-o coadă gri-cenuşie, care stătea singur pe dunetă. *Imasu* căpitan-san!

— *Ah, so desu? Halloa,* căpitan-san! strigă Blackthorne şi se înclină, apoi îşi coborî vocea: Mariko-san, află dacă mai sunt uniforme gri jos.

Înainte ca ea să poată spune ceva, căpitanul îi întorsese plecăciunea şi strigă către ofiţer. Ofiţerul dădu din cap şi răspunse pe larg. Câţiva dintre marinari încuviinţară şi ei cu voce tare. Căpitanul şi toţi de pe bord erau foarte impresionaţi.

— *Ah, so desu,* Anjin-san! Apoi căpitanul strigă: *Kerei!* Să trăiţi!

Toţi de pe navă, în afara samurailor, se înclinară spre Blackthorne în chip de salut.

Mariko spuse:

— Acest ofiţer i-a spus căpitanului c-ai salvat nava în timpul furtunii, Anjin-san. Nouă nu ne-ai povestit despre furtună, nici despre călătoria, dumitale.

— Nu era cine ştie ce de spus. N-a fost decât o furtună între atâtea altele. Te rog, mulţumeşte căpitanului şi spune-i că sunt fericit să fiu din nou la bord. Întreabă-l dacă galera e gata să plece când sosesc ceilalţi. Şi adăugă încet: Află dacă mai sunt uniforme gri jos.

Ea făcu precum i se ceruse.

Căpitanul veni la ei şi ea-i ceru mai multe lămuriri şi apoi, după ce află din spusele căpitanului cât de însemnată era prezenţa lui Blackthorne la bord, ea se înclină către Blackthorne:

— Anjin-san, el îţi mulţumeşte pentru că i-ai salvat nava şi zice că sunt gata. Adăugă apoi încet: Despre restul nu ştie

[1] Acum nu sunt eu căpitan-san (jpn.).

nimic.

Blackthorne privi spre ţărm. Nu se vedea nici urmă, de Buntaro sau de coloană spre miazănoapte. Samuraiul trimis în goană spre sud, către *Santa Teresa,* mai avea vreo sută de iarzi până să ajungă, dar încă nu putea fi zărit.

— Ce facem? spuse când nu mai putu suporta aşteptarea.

Ea se întreba: E corabia în siguranţă? Hotărăşte.

— Omul acela o să ajungă acolo dintr-o clipă într-alta, spuse el privind la fregată.

— Ce?

El arătă cu mâna.

— Acela: samuraiul!

— Ce samurai? Îmi pare rău, dar nu pot să văd atât de departe, Anjin-san. Văd tot ce-i pe corabie, dar soldaţii în gri, din faţă, îi zăresc ca prin ceaţă. Care bărbat?

El îi spuse adăugind în latină:

— Acum el e doar la cincizeci de paşi. Acum se vede. Avem nevoie grabnică de ajutor. Cine dă semnalul? E important, ar trebui dat repede.

— Soţul meu se zăreşte cumva? întrebă ea în portugheză.

El clătină din cap.

Şaisprezece uniforme gri stau între stăpânul meu şi salvarea lui, îşi spuse ea. O Doamne, ocroteşte-l.

Apoi, încredinţându-şi sufletul lui Dumnezeu, speriată că lua o hotărâre greşită, se îndreptă fără vlagă spre capătul pasarelei şi se prefăcu că leşină.

Blackthorne fu luat prin surprindere. Î-i văzu capul izbindu-i-se de traversele de lemn. Când ţâşni spre ea, marinarii începură să se bulucească, uniformele gri se adunau din doc şi de pe punţi. O ridică şi o duse înapoi prin mulţime spre dunetă.

— Aduceţi puţină apă. Apă, *hai?*

Marinarii se uitau la el fără să-nţeleagă. Disperat îşi scormoni mintea ca să găsească cuvântul japonez. Bătrânul călugăr i-l spusese de cincizeci de ori. Doamne, care e?

— *O, mizu, mizu, hai?*

Ah, *mizu! Hai, Anjin-san.*

Un bărbat dădu fuga. Deodată se auzi un strigăt de alarmă.

Pe ţărm, treizeci din samuraii lui Toranaga deghizaţi în *ronini* ieşeau în salturi din alee. Samuraii în gri care începuseră să plece de pe doc se buluceau pe pasarelă. Cei de pe dunetă şi din prora îşi întindeau gâturile ca să vadă mai bine. Brusc cineva strigă un ordin. Arcaşii puseră săgeţile-n arcuri. Toţi samuraii de jos, în maro şi în gri, îşi traseră săbiile şi mai toţi alergau înapoi spre debarcader.

— Bandiţii, strigă unul din samuraii în maro, la momentul potrivit. Imediat cei doi samurai în maro de pe punte se despărţiră, unul mergând spre prora, altul spre pupa. Cei patru de pe uscat se răspândiră evantai, amestecându-se cu samuraii în gri care aşteptau.

— Staţi!

Samuraii-*ronini* ai lui Toranaga atacară. O săgeată îl izbi pe un bărbat în piept şi el căzu ca un bolovan. Imediat samuraiul în maro de la prora îl omorî pe arcaşul în gri, încercă şi pe celălalt, dar acesta fu mai iute şi ei îşi încleştară săbiile, cel în gri dând un strigăt către ceilalţi, avertizându-i de trădare. Samuraiul în maro de pe dunetă îl ciopârţise pe unul din cei patru în gri, dar ceilalţi trei îl lichidară repede şi alergară spre capătul pasarelei, marinarii dispărând care încotro. Samuraii de jos, de pe doc, luptau pe viaţă şi pe moarte, soldaţii în gri covârşindu-i pe cei patru în maro, ştiind că fuseseră trădaţi şi că, în orice moment, şi ei aveau să fie înghiţiţi de năvălitori. Conducătorul uniformelor gri de pe punte, un zdrahon cu barba căruntă, îşi aţinti privirile spre Blackthorne şi Mariko.

— Omorâţi-i pe trădători! urlă şi, cu un strigăt de bătălie, atacă.

Blackthorne îi văzuse pe toţi privind spre Mariko, care încă zăcea leşinată. Răzbunarea li se citea în ochi şi ştiu că, dacă nu primesc repede ajutor, au să fie omorâţi amândoi. Îşi aminti că numai samuraii puteau să lupte cu samuraii, aşa că sprijinul n-avea să vină din partea marinarilor.

Îşi strecură stiletul în mână şi-l aruncă cu boltă. Se opri în gâtul samuraiului. Ceilalţi doi în uniforme gri se năpustiră asupra lui cu săbiile ridicate. Blackthorne ţinea în mână cel de al doilea stilet şi nu se desprindea de lângă Mariko ştiind că n-ar cuteza s-o lase fără apărare. Cu coada ochiului văzu

că lupta de pe pasarelă era aproape câştigată. Numai trei soldaţi în gri mai rezistau pe puntea de dedesubt, doar aceştia trei opreau ajutorul să se reverse pe galeră. Dac-ar putea rămâne în viaţă cel puţin un minut, şi el şi ea, ar fi salvaţi. Omoară-i, omoară-i pe ticăloşi!

Simţi, mai mult decât văzu, sabia venind spre gâtul lui şi sări înapoi din calea ei. Unul din samuraii în gri încerca să-l înjunghie, celălalt se oprise lângă Mariko cu sabia ridicată. În clipa aceea, Blackthorne o văzu pe Mariko revenindu-şi. Ea se aruncă în picioarele samuraiului luat prin surprindere şi-l trânti grămadă pe punte. Apoi se năpusti spre samuraiul în gri, mort, îi smulse sabia din mâna ce încă-i zvâcnea şi, cu un strigăt, sări în poziţie de apărare. Samuraiul în gri izbutise să se ridice în picioare şi, urlând de furie, venea spre ea. Mariko se trase înapoi şi atacă cu curaj, dar Blackthorne ştia că era pierdută, bărbatul fiind prea puternic. Blackthorne se feri cu greu de o altă lovitură mortală din partea propriului său duşman, îi trase un picior zdravăn, îndepărtându-şi-l din cale şi aruncă stiletul asupra celui care-o ataca pe Mariko. Îl lovi în spate cu putere, descumpănindu-l apoi se trezi pe dunetă, încolţit şi fără ajutor: un samurai în gri urca în fugă scările după el, iar celălalt, care abia câştigase lupta de la prora, venea în fugă pe punte către el. Sări spre parapet ca să se salveze în mare, dar alunecă pe puntea lac de sânge.

Mariko, albă la faţă ca varul, privea încremenită spre samuraiul uriaş care încă o ţinea încolţită, deşi se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea din el repede, dar nu îndeajuns de repede. Ea-l lovi cu toată forţa, dar el pară lovitura, îi prinse sabia şi i-o smulse din mână. Îşi adună ultimele puteri şi atacă în timp ce *roninii*-samurai năvăleau pe pasarelă peste cadavrele soldaţilor în gri. Unul se aruncă asupra celui care-o ataca pe Mariko, un altul slobozi o săgeată spre dunetă.

Săgeata intră în spatele samuraiului în gri, dezechilibrându-l, şi sabia lui spintecă aerul pe lângă Blackthorne, oprindu-se în parapet. Blackthorne încercă să scape, dar bărbatul îl prinse, îl trânti pe punte şi se repezi cu degetele spre ochii lui. O altă săgeată îl lovi în umăr pe cel

de al doilea samurai în gri şi sabia-i scăpă din mână. El ţipă de durere şi furie, trăgând în zadar de săgeată. A treia săgeată îl făcu să se-nvârtă năuc. Sângele îi ţâşni din gură şi, înecându-se, cu ochii ieşiţi din orbite, bâjbâi după Blackthorne şi căzu peste el, în timp ce ultimul samurai în gri sosi cu un pumnal scurt în mână, gata să ucidă. Lovitura porni, Blackthorne era fără nici un ajutor, dar o mână de prieten prinse braţul cu pumnal, apoi capul duşmanului zbură de pe umeri şi un jet puternic de sânge ţâşni în sus. Amândouă cadavrele fură îndepărtate şi Blackthorne fu ridicat în picioare. Ştergându-şi faţa de sânge, o văzu ca prin ceaţă pe Mariko întinsă pe punte, ronini-samurai învârtindu-se în jurul ei. Se desprinse de cei care-l sprijineau şi porni împleticindu-se spre ea, dar genunchii-i cedară şi leşină.

Capitolul 25

Zece minute bune i-au trebuit lui Blackthorne să-şi recapete forţele, ca să stea în picioare neajutat. În tot acel răstimp *roninii*-samurai îi omorâseră pe cei grav răniţi şi aruncaseră cadavrele în mare. Cei şase samurai în maro şi toţi samuraii în gri muriseră. Nava fusese curăţată şi pregătită pentru plecare imediată, marinarii fuseseră trimişi la rame şi alţii stăteau lângă babale, aşteptând să slobozească parâmele. Toate torţele fuseseră stinse. Câţiva samurai fuseseră trimişi în recunoaştere de-a lungul ţărmului, spre nord, să-i iasă în cale lui Buntaro. Grosul oamenilor lui Toranaga se grăbea spre sud, către un dig de piatră, cam la două sute de paşi mai departe, unde ocupară o poziţie puternică de apărare împotriva celor o sută de samurai în gri de la fregată, care, văzând atacul, se apropiau în goană.

După ce totul pe bord fu cercetat cu de-amănuntul, căpitanul îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă spre ţărm. Imediat, mai mulţi samurai deghizaţi în *ronini,* comandaţi de Yabu, apărură din întuneric şi se răspândiră în evantai, în flancuri protectoare, spre nord şi sud. Atunci îşi făcu apariţia Toranaga şi porni încet către pasarelă, singur. Se descotorosise de chimonoul de femeie şi de pelerina neagră de călătorie şi-şi ştersese fardurile. Acum purta armura şi peste ea un chimonou simplu, maro, iar săbiile la cingătoare. Golul din spatele lui era închis de ultimele lui străji şi falanga se puse în mişcare, cu pas măsurat, către debarcader.

Ticălosul! gândi Blackthorne. Eşti un ticălos din cale-afară, cu sânge rece şi fără inimă, dar ai măreţie, nu-i nici o îndoială în privinţa asta.

Mai devreme o văzuse pe Mariko transportată jos, ajutată de o femeie tânără şi presupusese că era rănită, dar nu grav, pentru că toţi samuraii grav răniţi sunt omorâţi pe loc, dacă ei nu vor sau nu pot să se omoare singuri, iar ea era samurai.

N-avea deloc putere în mâini, dar se prinse de timonă şi se ridică în picioare ajutat de un marinar; se simţi mai bine, briza uşoară îndepărtându-i greaţa. Clătinându-se pe picioare, încă năuc, îl urmări cu privirea pe Toranaga.

Brusc, ţâşni o explozie de lumină din donjon şi se auzi vag ecoul clopotelor de alarmă. Apoi, de pe zidurile castelului începură să se-nalţe spre stele focurile. Focuri de alarmă.

Doamne, pesemne că s-a aflat vestea, trebuie să se fi auzit despre fuga lui Toranaga!

În tăcerea desăvârşită, îl văzu pe Toranaga întorcându-şi capul şi privind spre înălţimi. Luminile începură să licărească în tot oraşul. Fără grabă, Toranaga îşi îndreptă privirile spre galeră şi urcă la bord.

Dinspre nord veneau strigăte îndepărtate, aduse de vânt. Buntaro! El trebuie să fie cu restul coloanei. Blackthorne scrută întunericul nopţii, dar nu văzu nimic. Spre sud, spaţiul gol dintre samuraii în gri, în atac, şi cei în maro, în apărare, se micşora rapid. Aprecie numărul. Aproape egal în clipa de faţă. Dar pentru câtă vreme?

— *Keirei*[1]!

Toţi de la bord îngenunchează şi se plecară adânc când Toranaga urcă pe punte. Toranaga-i făcu semn lui Yabu, care venea în urma lui. Imediat Yabu luă comanda, dând ordinele de plecare. Cincizeci de samurai din falangă se căţărară în fugă pe pasarelă, ca să ia poziţii de apărare, cu faţa spre ţărm şi arcurile încordate.

Blackthorne simţi pe cineva trăgându-l de mânecă.

— Anjin-san!

— Hai?

Căscă ochii mari spre căpitan. Omul dădu drumul la o avalanşă de cuvinte, arătând spre timonă. Blackthorne îşi dădu seama că insul credea că el e la cârmă şi cerea permisiunea de plecare.

— *Hai,* căpitan-san, răspunse. Daţi-i drumul! *Isogi!* Da, foarte repede, îşi spuse, mirându-se cum de-şi amintise cuvântul atât de uşor.

Galera se desprinse lin de debarcader, ajutată de vânt şi de priceperea vâslaşilor. Atunci Blackthorne, văzu departe, pe ţărm, samuraii în gri ajungând la dig şi atacul vijelios începu. În acel moment, din spatele unui şir de bărci trase la mal, năvăliră din întuneric trei bărbaţi şi o fată, încleştaţi în luptă cu nouă samurai în gri. Blackthorne îi recunoscu pe

[1] Să trăiţi (jpn.).

Buntaro şi pe slujnica Sono.

Buntaro conducea retragerea anevoioasă către debarcader, cu sabia-i plină de sânge, iar săgeţile i se înfigeau în armură, în spate şi în piept. Fata era înarmată cu o suliţă, dar se-mpleticea, părăsită de puteri. Unul din samuraii în maro se opri curajos să acopere retragerea. Samuraii în gri îl doborâră la pământ. Buntaro alerga în sus pe trepte, cu fata lângă el şi cu ultimul samurai în maro, apoi se întoarse şi lovi în soldaţii în gri ca un taur ieşit din minţi. Primii doi se prăbuşiră de pe digul înalt de zece picioare; unul îşi rupse şira spinării de pietrele de dedesubt, celălalt căzu urlând, cu braţul drept retezat. Samuraii în gri şovăiră o clipă dându-i fetei răgaz să-şi ridice suliţa, dar toţi de pe bord ştiau că e doar un simplu gest. Ultimul soldat în maro ţâşni pe lângă stăpânul său şi se aruncă vijelios asupra duşmanului. Samuraii în gri îl doborâră, apoi atacară în masă.

Arcaşii de pe navă îşi sloboziră arcurile, omorându-i sau schilodindu-i pe toţi samuraii în gri, în afară de doi. O sabie ricoşă din coiful lui Buntaro, în umărul armurii. Buntaro îl pocni pe samuraiul în gri sub bărbie cu braţul în zale, frângându-i gâtul, şi se aruncă asupra ultimului.

Acesta muri şi el.

Fata era acum în genunchi, încercând să-şi tragă sufletul. Buntaro nu pierdu timp să vadă dacă soldaţii în gri erau morţi. Le tăie pur şi simplu capetele din câte o singură lovitură perfectă de sabie şi apoi, când debarcaderul fu complet în siguranţă, se întoarse spre mare, flutură mâinile spre Toranaga epuizat, dar fericit. Toranaga îi răspunse la fel de încântat.

Nava era la douăzeci de iarzi de debarcader, distanţa însă mărindu-se.

— Căpitan-san! strigă Blackthorne gesticulând insistent. Înapoi la debarcader. *Isogi!*

Ascultător căpitanul strigă comenzile. Toate ramele se opriră şi începură să vâslească înapoi. Imediat Yabu veni glonţ pe dunetă şi vorbi iritat căpitanului. Ordinul era clar. Galera n-avea să se întoarcă.

— E destul timp, pentru Dumnezeu. Priviţi!

Blackthorne arătă spre pământul bătătorit, gol şi la digul unde *roninii* ţineau piept cu îndârjire samurailor în gri.

Dar Yabu clătină din cap.

Distanţa era acum de treizeci de iarzi şi mintea lui Blackthorne începu să urle. Ce dracu e cu tine, ăsta e Buntaro, soţul ei!

— Nu poţi să-l laşi să moară, e unul de-ai noştri, strigă către Yabu şi la ceilalţi de pe navă. E el! Buntaro! Se-ntoarse spre căpitan: Înapoi, acolo! *Isogi!*

Dar de data asta marinarul dădu din cap neputincios şi menţinu manevra de ieşire, iar vâslaşii continuară să tragă în ritmul tobei uriaşe.

Blackthorne ţâşni spre Toranaga, care era cu spatele la el, scrutând ţărmul şi debarcaderul. Imediat patru samurai din garda lui ieşiră în calea pilotului, cu săbiile ridicate. El strigă:

— Toranaga-sama! *Dozo*[1]! Porunciţi navei să se-ntoarcă! Acolo! *Dozo,* vă rog! Mergeţi înapoi!

— *Iyé,* Anjin-san.

Toranaga arătă o dată spre focurile de alarmă de la castel şi o dată spre dig şi-i întoarse hotărât spatele.

— De ce, laşilor nenorociţi... începu Blackthorne, dar se opri. Apoi ţâşni spre parapet şi se aplecă peste el. Înoaaată! ţipă făcând gesturile respective. Înoată, pentru Dumnezeu!

Buntaro înţelese. O ridică pe fată în picioare, îi vorbi şi-o împinse uşor spre marginea debarcaderului, dar ea ţipă şi căzu în genunchi în faţa lui. Era clar că nu ştia să-noate.

Disperat, Blackthorne cercetă puntea. Nu era timp ca să lanseze o barcă. Era mult prea departe ca să arunce o parâmă. N-avea destulă forţă ca să înoate până acolo şi înapoi. Nici o centură de salvare. În cele din urmă, alergă spre cei mai apropiaţi vâslaşi, doi la fiecare ramă lungă, şi-i opri din tras. Toate ramele de la babord, pe moment, fură scoase din ritm, lovindu-se una de alta. Galera se clătină periculos, ramele se opriră şi Blackthorne le arătă vâslaşilor ce voia.

Doi samurai înaintară să-l oprească, dar Toranaga le porunci să plece. Laolaltă, Blackthorne şi patru marinari,

[1] Vă rog (jpn.).

aruncară rama peste bord ca pe-o săgeată. Pluti în aer o vreme, apoi atinse perfect apa şi propria-i mişcare o duse spre debarcader.

Atunci se auzi un strigăt de victorie dinspre dig. Din oraş curgeau ajutoare pentru samuraii în gri şi, deşi *roninii*-samurai ţineau piept celor care-i împresurau, era doar o chestiune de timp până să sa facă o spărtură în zid.

— Haide, strigă Blackthorne. *Isogiiii!*

Buntaro ridică fata, arătă spre ramă, apoi mai departe spre navă. Ea se înclină lipsită de vlagă. El o lăsă şi-şi concentră toată atenţia asupra bătăliei, cu picioarele-i mari înfipte solid în debarcader.

Fata strigă o dată către corabie. Îi răspunse o voce de femeie şi ea sări. Lovi cu capul suprafaţa apei. Bătu apa cu mâinile după ramă şi o înhăţă. Vâsla îi suportă uşor greutatea şi ea dădea din picioare îndreptându-se spre navă. Veni un val mic, care-o duse fără s-o dezechilibreze mai aproape de galeră. Apoi teama îi slăbi strânsoarea mâinilor şi rama-i scăpă, luată de valuri. Ea se zbătu o clipă, ce părea fără de sfârşit, apoi dispăru sub apă.

Şi dusă a fost pentru totdeauna.

Buntaro era acum singur pe dig şi urmărea sorţii bătăliei. Dinspre miazăzi veneau întăriri pentru samuraii în gri, printre ei şi câţiva călări, şi ştia că-n curând digul avea să fie înghiţit de o mare de oameni. Cercetă atent nordul, vestul şi sudul. Apoi se-ntoarse cu spatele spre bătălie şi porni spre capătul debarcaderului. Galera era în siguranţă, la şaptezeci de iarzi, nemişcată, aşteptând. Toate bărcile de pescuit părăsiseră de mult zona şi adăstau cât mai departe cu putinţă lângă ambele maluri ale portului, luminile lor de drum strălucind ca tot atâţia ochi de pisică în întunericul nopţii.

Când ajunse la capătul debarcaderului, Buntaro îşi scoase coiful, arcul, tolba cu săgeţi şi partea de sus a armurii şi le puse lângă tocurile săbiilor. Sabia pentru ucidere şi sabia scurtă, ambele scoase din teacă, le aşează separat. Apoi, dezbrăcat până-n brâu, îşi luă echipamentul şi-l aruncă în mare. Cercetă plin de respect sabia lungă, apoi o aruncă cu toată forţa departe, în adâncuri. Ea dispăru cu un plescăit

abia auzit.

El se înclină ceremonios către galeră şi către Toranaga, care plecă imediat pe dunetă, de unde putea să fie văzut. Se înclină şi el la rândul lui.

Buntaro îngenunche şi-şi aşeză cu grijă sabia scurtă pe piatra din faţa lui, lumina lunii strălucind scurt pe lamă şi rămase nemişcat, aproape ca într-o rugă, cu faţa spre galeră.

— Ce dracu aşteaptă? murmură Blackthorne, în timp ce galera se îndepărta în tăcere, fără sunet de tobe. De ce nu porneşte înot?

— Se pregăteşte să-şi facă *seppuku.*

Mariko stătea alături sprijinită de o tânără femeie.

— Doamne, Mariko, eşti teafără?

— Da, spuse ea, abia ascultându-l, palidă la chip, dar nu mai puţin frumoasă.

Îi văzu bandajul improvizat de pe braţul stâng, lângă umăr, de unde mâneca-i fusese smulsă, mâna fiindu-i legată de gât cu o fâşie de material ruptă dintr-un chimonou. Bandajul era pătat de sânge şi o picătură i se prelingea pe braţ.

— Sunt atât de bucuros... Abia atunci îşi dădu seama ce spusese ea. *Seppuku?* Are de gând să se omoare? De ce? Are destul timp s-ajungă aici! Dacă nu ştie să-noate, uite... e o ramă care-o să-l ţină foarte uşor. Acolo, lângă debarcader, o vezi? N-o vezi?

— Da, dar soţul meu ştie să-noate, Anjin-san, spuse ea. Toţi ofiţerii seniorului Toranaga trebuie... trebuie să-nveţe... este un lucru la care ţine cu tot dinadinsul. Dar el s-a hotărât să nu înoate.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

Strigăte de bucurie cuprinseră deodată ţărmul, câteva muschete traseră şi zidul era străpuns. Câţiva dintre roninii-samurai bătură-n retragere şi lupta corp la corp, feroce, începu iar. De data asta avangarda inamicului era ţinută pe loc şi respinsă.

— Pentru Dumnezeu, spune-i să-noate!

— Nu vrea, Anjin-san. Se pregăteşte să moară.

— Dacă vrea să moară, pentru Dumnezeu, de ce nu merge acolo? Degetul lui Blackthorne arătă spre luptă. De ce nu-şi

ajută oamenii? Dacă vrea să moară, de ce nu moare luptând, ca un *bărbat?*

Mariko nu-şi desprinse ochii de pe debarcader, sprijinindu-se de tânăra femeie.

— Pentru că ar putea fi capturat şi, dac-ar înota, de asemeni ar putea fi capturat şi-atunci duşmanul l-ar scoate în faţa oamenilor de rând, l-ar batjocori, i-ar face lucruri îngrozitoare. Un samurai nu poate rămâne samurai dacă e prins. Asta e cea mai cumplită dezonorare — să fii prins viu de duşman —, aşa că soţul meu face ceea ce un *bărbat,* un samurai, trebuie să facă. Un samurai moare cu demnitate. Ce e viaţa pentru un samurai? Absolut nimic. Toată viaţa e suferinţă, *neh*? Este dreptul lui şi *datoria* lui să moară cu cinste, în faţa martorilor.

— Ce irosire fără noimă, spuse Blackthorne printre dinţi.

— Ai răbdare cu noi, Anjin-san.

— Răbdare, pentru ce? Pentru mai multe minciuni? De ce n-ai încredere în mine? N-o merit? M-ai minţit, nu-i aşa? Te-ai prefăcut că leşini şi ăsta a fost semnalul. Nu-i aşa? Te-am întrebat şi dumneata ai minţit.

— Mi s-a poruncit... a fost un ordin pentru a te apăra. Bineînţeles că am încredere în dumneata.

— Ai minţit, îi spuse, ştiind că sărea peste cal, dar nu-i mai păsa, detestând nepăsarea nebună faţă de viaţă, şi-şi dorea din adâncul fiinţei lui somnul şi liniştea, tânjea după propria sa hrană, după propria-i băutură, după propria-i corabie şi după oamenii săi. Toţi sunteţi nişte animale, spuse în engleză, ştiind că nu erau, şi se îndepărtă.

— Ce spunea, Mariko-san? întrebă tânăra femeie ascunzându-şi cu greu dezgustul.

Era cu jumătate de cap mai înaltă decât Mariko, cu oasele mai mari şi faţa pătrată, cu dinţii mici ca nişte ace. Se numea Usagi Fujiko, era nepoata lui Mariko şi avea nouăsprezece ani.

Mariko îi povesti.

— Ce om îngrozitor! Ce purtări prosteşti! Dezgustător, *neh*? Cum suporţi să stai lângă el?

— Pentru că i-a salvat onoarea stăpânului nostru. Fără curajul lui, sunt sigură că seniorul Toranaga ar fi fost prins

împreună cu noi toţi.

Amândouă femeile se cutremurară.

— Zeii să ne apere de o asemenea ruşine! Fujiko aruncă o privire spre Blackthorne, care stătea sus pe punte, sprijinit de parapet, cu privirea aţintită spre ţărm. Îl cercetă pentru o clipă. Seamănă cu o maimuţă aurie, cu ochi albaştri, o creatură cu care să bagi groaza-n copii, înfiorător, *neh?* Fujiko se cutremură, îşi mută gândurile de la el şi privi din nou spre Buntaro. După o clipă spuse: Îţi pizmuiesc soţul, Mariko-san.

— Da, răspunse trist Mariko. Dar aş vrea să aibă un secundant, care să-l ajute.

Conform tradiţiei, la un *seppuku* întotdeauna asista un alt samurai, stând puţin mai în spatele celui îngenuncheat, ca să-l decapiteze dintr-o singură lovitură, înainte ca agonia să devină de nesuportat şi de necontrolat, încât să-l umilească pe om în clipa supremă a vieţii sale. Nesecondaţi, puţini bărbaţi puteau să moară fără umilinţă.

— *Karma,* spuse Fujiko.

— Da. Mi-e milă de el. Era singurul lucru de care se temea, că n-o să aibă un secundant.

— Noi suntem mai norocoase decât bărbaţii, *neh?*

Femeile samurai îşi făceau *seppuku* străpungându-şi gâtul cu stiletul, aşa că n-aveau nevoie de ajutor.

— Da, spuse Mariko.

Ţipete şi strigăte de bătălie veneau purtate de vânt, distrăgându-le atenţia. Digul fu străpuns din nou. O companie mică, de cincizeci de samurai-*ronini* ai lui Toranaga veni în goană din nord, ca să-i ajute, printre ei se aflau şi câţiva călăreţi. Din nou atacul fu ţinut pe loc cu sălbăticie şi năvălitorii fură respinşi, câştigându-se un dram de timp.

Timp pentru ce? se întreba Blackthorne cu amărăciune. Toranaga e acum în siguranţă. E în largul mării. El v-a trădat pe toţi.

Toba începu iar.

Ramele loviră apa, prora se afundă şi porni să despice valurile, iar pupa lăsa în urma ei o dâră înspumată. Focurile de alarmă încă mai ardeau pe zidurile castelului. Aproape tot

oraşul se trezise.

Grupul principal al samurailor în gri atacă digul. Ochii lui Blackthorne se îndreptară spre Buntaro.

— Tu, biet nenorocit! spuse în engleză. Sărman şi tâmpit nenorocit!

Se întoarse pe călcâie, coborî scara din tambuchi şi se îndreptă de-a lungul punţii principale spre prora, să privească bancurile de nisip din faţă. Nimeni, în afară de Fujiko şi căpitan, nu-l văzu părăsind duneta.

Vâslaşii trăgeau într-o disciplină exemplară şi nava se îndepărta tot mai mult. Marea era liniştită, vântul blând. Blackthorne îi simţea gustul sărat şi-i făcea plăcere. Atunci văzu bărcile împânzind gura portului, la o leghe în faţă. Bărci de pescuit, într-adevăr, dar ticsite cu samurai.

— Suntem încercuiţi, strigă tare, bănuind cumva că erau duşmane.

Un fior străbătu toată nava. Toţi care urmăreau lupta de pe ţărm se mişcară ca la comandă.

Blackthorne privi înapoi. Samuraii în gri, calmi, curăţau digul, în timp ce alţii se îndreptau fără grabă spre debarcader, către Buntaro, dar patru călăreţi — în maro — veneau în galop dinspre nord, peste pământul bătătorit, cu un al cincilea cal legat de-al celui din frunte. Acest bărbat urcă tropăind treptele largi de piatră ale debarcaderului şi porni în goană de-a lungul lui cu calul de schimb alături. Ceilalţi trei îşi îndreptară caii spre samuraii în gri, care dădeau năvală. Privise şi Buntaro în jur, dar rămase îngenuncheat şi, când bărbatul struni calul în spatele lui, îi făcu semn să plece şi luă pumnalul în ambele mâini, cu lama îndreptată spre el. Imediat Toranaga îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Buntaro-san! Pleacă cu ei acum! Încearcă să scapi!

Strigătul fu dus de valuri şi apoi repetat, şi atunci Buntaro îl auzi clar. Şovăi cu pumnalul în aceeaşi poziţie. Din nou strigătul, insistent şi autoritar.

Cu un efort, Buntaro se smulse din moarte şi contemplă cu sânge rece viaţa şi fuga ce i se poruncise. Primejdia era uriaşă. Mai-bine să mor aici, îşi spuse. Toranaga nu ştie asta? Aici e o moarte onorabilă. Acolo, prins aproape cu

siguranţă. Unde să fugi? Trei sute de *ri,* tot drumul până la Yedo? Sigur ai să fii prins!

Simţi că braţu-i era puternic, văzu pumnalul sigur, neşovăitor, cu vârful ascuţit, rotindu-se deasupra abdomenului său gol, şi-şi dori cu ardoare agonia eliberatoare a morţii. În sfârşit, moartea care să ispăşească toată ruşinea: ruşinea îngenuncherii tatălui său în faţa stindardului lui Toranaga, când ei trebuiau să-i fi rămas credincioşi lui Yaemon, moştenitorul lui *taikō,* aşa cum juraseră să facă; ruşinea femeii, Mariko, şi a singurului său fiu, amândoi pătaţi pentru totdeauna, fiul din pricina mamei şi ea din pricina tatălui ei, asasinul monstruos, Akechi Jinsai. Şi ruşinea de a şti că, din pricina lor, numele lui a fost întinat pe vecie;

Câte chinuri de moarte n-am îndurat din pricina ei?

Sufletul lui căuta cu disperare uitarea. Acum, când e atât de aproape, de uşor şi onorabil. Viaţa următoare va fi mai bună; cum ar putea să fie mai rea?

Cu toate astea, puse jos pumnalul şi se supuse aruncându-se iar în genunea vieţii. Seniorul său îi poruncise ultima suferinţă şi hotărâse să amâne încercarea lui de a-şi afla liniştea. Ce altă menire are un samurai decât să se supună?

Sări în picioare, se aruncă în şa, îşi înţepeni călcâiele în burta calului şi ţâşni ca vântul împreună cu celălalt bărbat. Alţi *ronini* călări ieşiră în galop din întunericul nopţii să le acopere retragerea şi să respingă avangarda samurailor în gri. Apoi dispărură şi ei, urmăriţi de câţiva samurai în gri, călări.

Un hohot de râs cutremură nava.

Toranaga izbea parapetul cu pumnul, de bucurie, Yabu şi samuraii urlau. Chiar şi Mariko râdea.

— Un bărbat a scăpat, dar cum rămâne cu toţi ceilalţi morţi? strigă Blackthorne plin de mânie. Priviţi pe ţărm, acolo trebuie să fie trei, patru sute de cadavre. *Priviţi-le, pentru Dumnezeu!*

Dar strigătul lui fu acoperit de hohote de râs.

Apoi un strigăt de alarmă veni de la straja din prora. Şi râsul se stinse.

Capitolul 26

Toranaga spuse calm:

— Putem să ne strecurăm printre ele, căpitane?

Privea bărcile pescăreşti grupate la cinci sute de iarzi în faţă şi culoarul ademenitor lăsat între ele.

— Nu, Alteţă.

— N-avem de ales, spuse Yabu. Nu e nimic altceva de făcut.

Se uită înapoi către samuraii în gri, care aşteptau grămadă pe ţărm şi pe debarcader, vorbele lor de batjocură, neclare, ajungând până la ei aduse de vânt.

Toranaga şi Yabu se aflau acum pe teugă. Toba fusese redusă la tăcere şi galera se bălăcea în marea calmă. Toţi de la bord aşteptau să vadă ce-o să se hotărască. Ştiau că erau împresuraţi. Pe ţărm: urgie; în faţă: urgie; să aştepte: urgie. Laţul avea să se strângă din ce în ce mai mult şi apoi vor fi prinşi. Dacă e nevoie, Ishido ar putea aştepta zile în şir.

Yabu fierbea. Dacă am fi alergat spre gura portului imediat ce ne-am îmbarcat, în loc să pierdem un timp preţios cu Buntaro, acum ne-am fi aflat în siguranţă în larg, îşi spuse. Toranaga nu mai e-n toate minţile. Ishido o să creadă că l-am trădat. Nu pot face nimic, afară doar dacă ne croim drum luptând, dar, chiar şi atunci, eu sunt obligat să lupt pentru Toranaga, împotriva lui Ishido. Nu pot face nimic. Afară doar să-i dau lui Ishido capul lui Toranaga. *Neh*? Asta te-ar face regent şi ţi-ar aduce Kwanto-ul, *neh*? Şi apoi, cu şase luni la îndemână şi cu samuraii înarmaţi cu muschete, de ce nu chiar preşedintele Consiliului Regenţilor? Sau de ce nu lozul cel mare! Omoară-l pe Ishido şi ajungi general şef, protector al moştenitorului şi guvernator al castelului Osaka, generalul care stăpâneşte toată bogăţia legendară din donjon, cu puteri depline asupra împărăţiei, cât timp Yaemon e minor şi după aceea, al doilea la putere, după Yaemon. De ce nu?

Sau chiar cel mai mare loz din tot ce-i cu putinţă. *Shōgun.* Înlătură-l pe Yaemon, apoi ai să fii *shōgun.*

Totul în schimbul unui singur cap şi cu ajutorul unor zei, care să ţină cu tine!

Yabu simţea cum i se taie genunchii cu cât dorinţele-i luau avânt. Atât de uşor de făcut, gândi, dar n-ai totuşi cum să-i iei capul şi să scapi.

— Ordonă să se ocupe poziţiile de luptă, comandă în cele din urmă Toranaga?

În timp ce Yabu dădu ordinele şi samuraii începură să se pregătească, Toranaga îşi îndreptă atenţia către barbar, care se afla încă lângă teugă, unde se oprise când fusese dată alarma, rezemându-se de arborele trinchet.

Aş vrea să-l pot înţelege, gândi Toranaga. Acum atât de curajos şi-n clipa următoare atât de slab. Acum de atâta preţ şi peste o clipă atât de nefolositor. Acum gata să ucidă şi-n clipa următoare laş. Acum supus şi peste-o clipă periculos. E bărbat şi femeie, *Yang şi Yin.* Nu e altceva decât contrarii şi imprevizibil.

Toranaga îl urmărise atent în timpul fugii din castel, în timpul ambuscadei şi după aceea. Auzise de la Mariko, de la căpitan şi de la ceilalţi ce se întâmplase în timpul luptei pe navă. Cu câteva clipe mai înainte, fusese martorul uluitoarei mânii şi apoi, când i se poruncise lui Buntaro să plece, îi auzise strigătul şi, privindu-l printre gene, îi văzuse faţa cuprinsă de turbare şi, apoi, când ar fi trebuit să râdă, pe chipul lui nu era decât mânie.

De ce să nu râzi când ţi-ai dus duşmanul de nas? De ce să nu râzi, ca să-ţi verşi amarul din tine, când *karma* întrerupe moartea frumoasă a unui adevărat samurai, când *karma* aduce moartea fără rost a unei fete frumoase? Nu doar prin râs ajungem una cu zeii şi, în acest fel, putem îndura viaţa şi putem trece peste toată nenorocirea, zădărnicia şi suferinţa aici pe pământ? Ca în noaptea asta, când i-am privit pe toţi acei bărbaţi bravi care şi-au întâlnit soarta aici, pe ţărm, în noaptea asta blândă, printr-o *karma* poruncită cu o mie de vieţi în urmă sau poate chiar numai cu o singură viaţă.

Nu doar prin râs putem să rămânem oameni?

De ce pilotul nu-şi dă seama că şi el e mânat de *karma,* aşa cum sunt şi eu, cum suntem toţi, aşa cum şi acel Isus Cristos a fost, pentru că, dacă s-ar şti adevărul, numai *karma* lui l-a făcut să moară dezonorat, ca un criminal de rând, alături de alţi criminali de rând, pe dealul despre care vorbesc preoţii

barbari.

Totul e *karma.*

Ce sălbăticie să baţi în cuie un om pe o bucată de lemn şi să aştepţi să moară. Ei sunt mai răi decât chinezii, cărora tortura le face plăcere.

— Întreabă-l Yabu-san! spuse Toranaga.

— Alteţă?

— Întreabă-l pe pilot ce e de făcut. Asta nu e o luptă pe mare? Nu mi-ai spus tu că el e un geniu pe mare? Bun, să vedem dacă ai dreptate. Lasă-l s-o dovedească.

Buzele lui Yabu erau tivite într-o linie aspră, Toranaga îi simţi teama şi asta-l încântă.

— Mariko-san, vorbi răstit Yabu. Întreabă-l pe pilot cum să ieşim, cum să răzbatem printre bărcile acelea.

Supusă, Mariko plecă de lângă parapet, fata încă sprijinind-o.

— Nu mai e nevoie, acum totu-i în ordine, Fujiko-san, îi spuse. Mulţumesc.

Fujiko o lăsă să plece şi-l privi plină de dezgust pe Blackthorne.

Răspunsul lui Blackthorne fu scurt.

— El zice „cu tunurile”, Yabu-san, spuse Mariko.

— Spune-i să facă bine să găsească altceva, dacă vrea să-şi păstreze capul pe umeri!

— Trebuie s-avem răbdare cu el, Yabu-san, îl întrerupse Toranaga. Mariko-san, spune-i politicos: „Din păcate, n-avem nici un tun. Mai e vreo altă cale de ieşire? Pe uscat e cu neputinţă. Îmi tălmăceşti întocmai ce răspunde. Exact.

Mariko procedă cum i se ceruse.

— Îmi pare rău, stăpâne, dar el spune, nu. Chiar aşa: „Nu”. Fără nici o politeţe.

Toranaga îşi dădu eşarfa la o parte şi se scărpină sub armură.

— Ei bine, spuse el bine dispus, dacă Anjin-san zice tunuri şi el e cel care se pricepe, atunci tunuri să fie. Căpitane, mergi acolo! Degetu-i scurt şi butucănos ţâşni spre fregata portugheză. Oamenii să fie gata, Yabu-san. Dacă barbarii din sud n-o să-mi împrumute tunurile lor, atunci va trebui să le iei tu. Eşti de acord, nu?

— Bucuros, spuse Yabu blajin.

— Ai avut dreptate, e un geniu.

— Dar Domnia ta ai găsit ieşirea, Toranaga-san.

— E uşor de găsit calea când sunt date răspunsurile, *neh?* Care e răspunsul pentru castelul Osaka, Aliatule?

— Nu e nici unul. Aici *taikō* a fost desăvârşit.

— Da. Care e răspunsul pentru trădare?

— Bineînţeles, moarte dezonorantă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să mă-ntrebi asta pe mine.

— Un gând trecător, Aliatule. Toranaga aruncă o privire spre Blackthorne. Da, e un om deştept. Am mare nevoie de oameni deştepţi. Mariko-san, au să-mi dea barbarii tunurile lor?

— Bineînţeles. De ce nu?

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ei n-ar face-o. Era încă foarte îngrijorată în privinţa lui Buntaro. Ar fi fost mult mai bine să-l fi lăsat să moară acolo. De ce să-i pună în primejdie onoarea? Se întrebă de ce Toranaga îi ordonase în ultima clipă lui Buntaro să plece pe uscat. Toranaga putea tot atât de bine să-i fi poruncit să înoate până la navă. Ar fi fost mult mai în siguranţă şi era destul timp. Ar fi putut chiar să-i poruncească la început, când Buntaro ajunsese la capătul debarcaderului. De ce-a aşteptat? Inima ei cea mai tainică îi răspunse că stăpânul lor trebuie să fi avut un motiv foarte temeinic ca să zăbovească şi să dea o astfel de poruncă.

— Şi dacă n-o fac? Eşti pregătită să-i ucizi pe creştini, Mariko-san? întrebă Toranaga. Nu e asta legea lor de neîncălcat? Să nu ucizi?

— Da, este. Dar pentru tine, stăpâne, bucuroşi ne vom duce în iad, soţul, fiul meu şi cu mine.

— Da. Eşti un adevărat samurai, şi n-am să uit c-ai ridicat sabia să mă aperi.

— Vă rog, nu-mi mulţumiţi. Dacă am fost cât de cât de folos a fost datoria mea. Dacă trebuie cineva ţinut minte, vă rog, să fie soţul sau fiul meu. Ei sunt cu mult mai de preţ pentru înălţimea ta.

— În clipa de faţă, tu preţuieşti mai mult pentru mine. Ai putea preţui chiar mai mult.

— Spuneţi-mi cum, Alteţă. Şi-o voi face.

— Descotoroseşte-te de acest zeu străin.

Chipul ei înlemni.

— Descotoroseşte-te de Dumnezeul tău. Ai cam prea multe credinţe.

— Vreţi să spuneţi s-ajung o renegată, Alteţă? Să renunţ la creştinism?

— Da, dacă nu poţi să-l pui pe acest Dumnezeu acolo unde-i e locul, la coada minţii tale, nu în faţă.

— Vă rog, iertaţi-mă, Alteţă, spuse ea cu voce tremurată, dar religia mea nu s-a amestecat niciodată în credinţa faţă de înălţimea ta. Întotdeauna mi-am ţinut religia numai pentru sufletul meu. Cu ce v-am greşit, stăpâne?

— N-ai greşit, dar ai s-o faci.

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac?

— Creştinii pot să ajungă duşmanii mei, *neh*?

— Duşmanii tăi sunt şi ai mei, stăpâne.

— Preoţii sunt acum împotriva mea. Ei pot să poruncească tuturor creştinilor să lupte contra mea.

— Nu pot, Alteţă. Ei sunt oameni ai păcii.

— Şi dacă vor rămâne şi pe mai departe împotriva mea? Dacă creştinii luptă contra mea?

— Nu va trebui niciodată să vă fie teamă de credinţa mea. Niciodată.

— S-ar putea ca acest Anjin-san să spună adevărul şi preoţii tăi să aibă limbi mincinoase.

— Sunt preoţi buni şi preoţi răi, Alteţă. Dar tu eşti suveranul meu.

— Foarte bine, Mariko-san, spuse Toranaga. Fie aşa cum zici tu. Ţi se porunceşte să te împrieteneşti cu acest barbar, să afli tot ce ştie, să mă înştiinţezi tot ce spune, să înveţi să gândeşti ca el, să nu te „spovedeşti” cu nimic despre ce faci, să te porţi cu toţi preoţii cu neîncredere, să-mi spui tot ce te întreabă sau ce-ţi spun preoţii. Dumnezeul tău trebuie să-şi afle locul pe undeva pe la mijloc, sau nicăieri.

Mariko îşi îndepărtă un fir de păr din ochi.

— Pot să fac toate astea, Alteţă, şi totuşi să rămân creştină. Jur.

— Bine. Jură pe acel zeu creştin.

— Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Toranaga se întoarse şi strigă: Fujiko-san!!

— Da, Alteţă!

— Ţi-ai adus slujnice cu tine?

— Da, Alteţă. Două.

— Dă-i una lui Mariko-san. Trimite-o pe cealaltă s-aducă ceai.

— E şi *saké,* dacă doriţi.

— Ceai. Yabu-san, ce vrei, ceai sau *saké?*

— Ceai, te rog.

— S-aducă *saké* pentru Anjin-san.

Lumina căzu pe micul crucifix de aur ce atârna de gâtul lui Mariko. Ea-l văzu pe Toranaga aţintindu-şi privirile asupra lui.

— Vreţi... vreţi să nu-l mai port, Alteţă? Să-l arunc?

— Nu, spuse el. Poartă-l, ca să-ţi amintească de jurământul tău.

Toţi urmăreau fregata. Toranaga simţi pe cineva privindu-l şi se uită în jur. Văzu faţa dură, ochii albaştri, reci, şi simţi ura — nu, nu ură, ci neîncredere. Cum îndrăzneşte barbarul să fie neîncrezător în privinţa mea? gândi.

— Întreabă-l pe Anjin-san de ce n-a spus de-a dreptul că sunt destule tunuri pe nava barbară? Să le luăm ca să ne scoată din capcană.

Mariko tălmăci. Blackthorne răspunse.

— Spune... Mariko şovăi, apoi continuă pe nerăsuflate. Vă rog, iertaţi-mă, el zice: „E bine pentru el să-şi folosească propriul cap”.

Toranaga râse.

— Mulţumeşte-i pentru al lui. A fost de mare folos. Nădăjduiesc să-i rămână pe umeri. Spune-i că acum suntem egali,

— El zice: „Nu, nu suntem egali, Toranaga-sama. Dar dă-mi înapoi corabia şi un echipaj şi-am să curăţ mările de toţi duşmanii.”

— Mariko-san, crezi că mă socoteşte la fel cu ceilalţi, spaniolii şi barbarii din sud?

Întrebarea fu pusă-ntr-o doară.

Briza-i aduse şuviţe de păr în ochi. Ea le-ndepărtă obosită.

— Nu ştiu, îmi pare rău. Poate că da, poate că nu. Doriţi să-l întreb? Îmi pare rău, dar el e... e foarte ciudat. Mi-e teamă că nu-l înţeleg. Cu nici un chip.

— Avem destulă vreme. Cu timpul o să ni se dezvăluie singur.

*

* *

Blackthorne văzuse fregata eliberându-şi încet parâmele în clipa când escorta uniformelor gri se îndepărtase şi o urmărise cum îşi lansase barcazul, care o trăsese rapid din doc, din locul de staţionare, departe, în larg. Acum se găsea la câteva cabluri de ţărm, la apă adâncă, în siguranţă, o ancoră prora menţinând-o uşor cu bordul spre ţărm. Aceasta era manevra obişnuită a tuturor navelor europene în porturi străine sau ostile, când ameninţă un pericol de pe ţărm. El ştia, totodată, că, deşi nu era — şi nu fusese — nici o mişcare pe punte, până acum toate tunurile erau deja amorsate, muschetele împărţite, mitraliile şi obuzele pregătite din abundenţă, săbiile de abordaj aşteptând în rastel şi oamenii înarmaţi în gabie. Ochii cercetează pesemne orizontul bucăţică cu bucăţică. Galera trebuie să fi fost observată când îşi schimbase drumul. Cele două tunuri din pupa, de treizeci de livre, or fi deja aţintite asupra lor. Tunarii portughezi erau cei mai buni din lume, după cei englezi.

Şi pesemne c-au aflat despre Toranaga, îşi spuse cu mare amărăciune, pentru că sunt deştepţi şi trebuie să-şi fi întrebat hamalii sau pe samuraii în gri ce-a fost cu toată tevatura. Sau până acum, blestemaţii de iezuiţi, care ştiu totul, or fi şi trimis vorbă despre fuga lui Toranaga şi despre mine.

Simţea cum i se zbârleşte părul pe el. Oricare din tunurile acelea ne poate trimite pe lumea cealaltă. Da, dar suntem în siguranţă, pentru că e Toranaga la bord. Mulţumesc cerului pentru Toranaga.

Mariko spunea:

— Stăpânul meu întreabă care este obiceiul vostru când vreţi să vă adresaţi unei nave de război?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi trage o salvă de salut. Sau puteţi semnaliza cu steaguri, cerând permisiunea de a vă

apropia de ea.

— Stăpânul meu întreabă: „Şi dacă n-avem steaguri?”

Deşi se aflau în afara bătăii tunurilor, Blackthorne aproape că vedea una din ţevi deja coborând, cu toate că sabordurile de tun erau încă închise. Nava avea câte opt tunuri pe puntea principală, în fiecare bord, două la pupa şi două la prora. Fără îndoială, *Erasmus* ar putea să pună mâna pe ea, îşi spuse, numai echipajul să fie în ordine. Mi-ar plăcea s-o iau. Trezeşte-te, nu mai visa cu ochii deschişi, nu suntem la bordul lui *Erasmus,* ci pe galera asta cu burtă de scroafă şi nava portugheză e singura speranţă pe care-o avem. Cu tunurile ei suntem în siguranţă. Mulţumeşte cerului pentru Toranaga.

— Spune-i căpitanului să desfăşoare steagul lui Toranaga în vârful catargului. Asta o să fie destul, *senhora.* O să fie o semnalizare oficială şi asta o să le spună cine e la bord, dar pariez că ei ştiu deja.

Se făcu întocmai şi rapid. Toţi de pe galeră păreau să fie mai încrezători acum. Blackthorne observă schimbarea. Chiar şi el se simţea mai bine cu steagul la catarg.

— Stăpânul meu întreabă cum să le zicem că vrem să ne apropiem?

— Spune-i că acum are două căi: aşteaptă în afara bătăii tunurilor şi le trimite o solie cu barca, sau merge direct până la o distanţă de unde putem fi auziţi.

— Stăpânul meu spune: „Care din ele ne sfătuieşti s-o alegem”?

— Mergeţi direct la ea. N-avem a ne teme. Seniorul Toranaga e la bord. El e cel mai important *daimyo* din împărăţie. Bineînţeles că fregata o să ne-ajute şi... o Doamne Dumnezeule!

— *Senhor?*

Dar el nu răspunse, aşa că ea tălmăci rapid cele spuse şi ascultă întrebarea următoare a lui Toranaga.

— Stăpânul meu întreabă: „Fregata va face ce”? Te rog, explică-i gândul dumitale şi pricina pentru care te-ai oprit.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că el este acum în război cu Ishido. Nu? Aşa că se poate ca fregata să nu vrea să-l ajute.

— Bineînţeles c-au să-l ajute.

— Nu. Cine aduce portughezilor mai multe câştiguri, seniorul Toranaga sau Ishido? Dacă ei cred că Ishido, au să ne zboare la dracu din aceste ape.

— E cu neputinţă ca portughezii să tragă asupra vreunei nave japoneze, spuse imediat Mariko.

— Crede-mă, *senhora,* au s-o facă. Şi-am să pariez că fregata aceea n-o să ne lase bord la bord. Eu n-aş face-o, dac-aş fi pilotul ei. Doamne Dumnezeule! Blackthorne rămase cu ochii aţintiţi spre ţărm.

Dispreţuitorii samurai în gri părăsiseră debarcaderul şi acum se răspândeau paralel cu ţărmul. Acolo nu e nici o şansă, gândi. Bărcile de pescuit stăteau încă ameninţătoare, închizând ieşirea din port. Nici acolo nu e nici o şansă.

— Spune-i lui Toranaga că mai e doar o singură cale de ieşit din port. Să nădăjduim într-o furtună. Noi poate izbutim să trecem cu bine prin ea, dar pentru bărcile pescăreşti e cu neputinţă. Atunci ne-am putea strecura din încercuire.

Toranaga îl întrebă pe căpitan, care răspunse pe larg, apoi Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu întreabă, crezi c-o să fie furtună?

— Nasul meu îmi spune că da. Dar nu înainte de câteva zile. Două sau trei. Putem aştepta atât de mult?

— Nasul dumitale îţi spune? E un miros anume pentru furtună?

— Nu, *senhora.* Aşa se zice.

Toranaga reflectă. Apoi dădu un ordin.

— Mergem până acolo de unde putem fi auziţi, Anjin-san.

— Atunci spune-i să mergem direct la pupa ei. În acest fel le oferim ţinta cea mai puţin la îndemână. Spune-i că nu te poţi bizui pe ei, îi ştiu cât sunt de vicleni când le e primejduit câştigul. Sunt mai rău decât olandezii! Dacă nava aceea îl ajută pe Toranaga să scape, Ishido are să se dezlănţuie împotriva portughezilor şi ei n-or să rişte aşa ceva.

— Stăpânul meu spune că în curând o să avem răspunsul.

— Suntem complet descoperiţi, *senhora.* Împotriva acelor tunuri n-avem nici o şansă. Dacă nava ne e potrivnică — chiar dacă nu ţine partea cuiva — suntem scufundaţi.

— Stăpânul meu spune că da, dar va fi datoria dumitale să-

i convingi să fie binevoitori.

— Cum pot eu să fac asta? Eu sunt duşmanul lor.

— Stăpânul meu spune că în război, ca-n vreme de pace, un duşman poate să-ţi fie mai folositor decât un aliat. El zice că dumneata le cunoşti minţile; ai să te gândeşti la o cale de a-i convinge.

— Singura cale sigură este prin forţă.

— Bine. Sunt de acord, zice stăpânul meu. Te rog, spune-mi cum ai pune mâna pe nava aceea?

— Ce?

— El zice, bine, sunt de acord. Cum ai pune mâna pe navă, cum ai cuceri-o? Am nevoie de tunurile lor. Îmi pare rău, nu e clar, Anjin-san?

*

* *

— Şi eu vă zic din nou, o s-o zbor din aceste ape, declară Ferriera, căpitanul general.

— Nu, răspunse dell'Aqua, urmărind galera de pe dunetă.

— Tunar, este în bătaia tunurilor?

— Nu, *don* Ferriera, răspunse tunarul şef. Nu încă.

— Pentru ce altceva vine la noi, dacă nu cu gând vrăjmaş, Eminenţă? De ce n-a fugit, pur şi simplu? Drumul e liber.

Fregata era mult prea departe de gura portului ca cineva de la bord să vadă bărcile pescăreşti îngrămădindu-se pentru ambuscadă.

— Nu riscăm nimic, Eminenţă, şi avem totul de câştigat, spuse Ferriera. Ne prefacem că n-am ştiut că Toranaga e la bord. Am crezut că bandiţii — bandiţii conduşi de piratul eretic — aveau de gând să ne atace. Nu vă faceţi griji, va fi uşor să-i provocăm, odată intraţi în bătaia tunurilor,

— Nu, porunci dell'Aqua.

Părintele Alvito se întoarse de la parapet.

— Galera navighează sub steagul lui Toranaga, căpitane general.

— Pavilioane false! adăugă Ferriera batjocoritor. Pe mare, e cel mai vechi şiretlic din lume. Pe Toranaga nu l-am văzut. Poate că nici nu e pe navă.

— Nu.

— Pe toţi Dumnezeii, războiul ar fi o catastrofă! O s-aducă

pagube, dacă nu chiar o să ruineze călătoria din acest an a Corăbiei Negre. Asta nu mi-o pot îngădui! Nimic n-are s-o împiedice!

— Finanţele noastre sunt într-o situaţie mai proastă decât ale dumitale, căpitane general, tună dell'Aqua. Dacă nu facem negoţ în acest an, biserica e la pământ, ţi-e clar? Goa sau Lisabona nu ne dau nici un ban de trei ani şi pierderea din câştigul de anul trecut... Doamne, dă-mi răbdare! Eu ştiu mai bine decât dumneata ce e-n joc. Răspunsul este nu!

Rodrigues stătea chinuit de dureri în scaunul său de pe punte, piciorul în atelă odihnindu-i-se pe un taburet legat bine lângă habitaclu.

— Căpitanul general are dreptate, Eminenţă. De ce altceva să vină spre noi decât ca să-ncerce ceva? De ce n-a fugit, nu? Pentru noi e un prilej grozav, Eminenţă.

— Da, şi este o hotărâre militară, spuse Ferriera.

Alvito se întoarse spre el tăios.

— Nu, Eminenţa sa hotărăşte aici, căpitane general. Nu trebuie să-i facem neplăceri lui Toranaga. Trebuie să-l ajutăm.

Rodrigues spuse:

— Dumneata mi-ai zis de zeci de ori că războiul, odată pornit, o să dureze o veşnicie. Războiul a început, nu? Asta o să aducă pagube negoţului. Dacă Toranaga moare, războiul e sfârşit şi toate interesele noastre sunt în siguranţă. Eu zic să trimitem corabia pe lumea cealaltă.

— Scăpăm chiar şi de eretic, adăugă Ferriera, uitându-se la Rodrigues. Opriţi un război, spre gloria lui Dumnezeu, şi încă un eretic se duce în iad.

— Ar fi un amestec nejustificat în politica lor, răspunse dell'Aqua evitând adevăratul motiv.

— Noi ne amestecăm tot timpul. Ordinul lui Isus e renumit pentru asta. Nu suntem nişte simpli ţărani proşti!

— Nu vreau să spun că sunteţi. Dar, atâta vreme cât eu sunt la bord, nu scufundaţi nava aceea.

— Atunci, fiţi amabil şi mergeţi la ţărm.

— Cu cât mai curând criminalul criminalilor e mort, cu atât mai bine, Eminenţă, sugeră Rodrigues. El sau Ishido, care-i diferenţa? Amândoi sunt păgâni şi nu poţi avea

încredere în nici unul. Căpitanul general are dreptate, n-o să mai avem niciodată un prilej ca ăsta. Şi cum rămâne cu Corabia Neagră?

Rodrigues era pilot cu cincisprezece procente din tot profitul. Adevăratul pilot al Corăbiei Negre murise de sifilis în Macao, în urmă cu trei luni, iar Rodrigues fusese luat de pe propria sa navă, *Santa Teresa,* şi i se dăduse noul post, spre necontenita lui bucurie. Sifilisul era motivul oficial, îşi aminti Rodrigues mohorât, deşi mulţi au spus că celălalt pilot a fost înjunghiat pe la spate de un *ronin* într-o încăierare de bordel. Pe bunul Dumnezeu, asta-i marea mea şansă. Nimic n-o să mi se pună-n cale!

— Voi lua asupra, mea întreaga răspundere, spunea Ferriera. E o hotărâre militară. Suntem amestecaţi într-un război al băştinaşilor. Nava mea e în primejdie. Se întoarse iar spre tunarul şef: Sunt deja în bătaia tunurilor?

— Don Ferriera, asta depinde de ce doriţi. Tunarul şef suflă în torţă, făcând-o să se aprindă şi să scoată scântei. Acum aş putea s-o lovesc în prora, sau în pupa, sau la mijloc, unde doriţi. Dar, dacă vreţi să fie omorât un om, un om anume, atunci, peste o clipă sau două vor fi unde trebuie.

— Îl vreau pe Toranaga mort. Şi pe eretic.

— Vreţi să spuneţi că pe englez, pe pilot?

— Da.

— Cineva va trebui să mi-l arate pe japonez. Pe pilot am să-l recunosc fără doar şi poate.

Rodrigues spuse:

— Dacă pilotul trebuie să moară ca să fie ucis Toranaga şi să fie oprit războiul, atunci sunt pentru, căpitane general. Altfel ar trebui cruţat.

— E un eretic, un duşman al ţării noastre, o scârbă şi deja ne-a adus mai multe belele decât un roi de viespi.

— Eu am mai spus deja că, în primul şi-n ultimul rând, englezul e pilot, şi unul dintre cei mai buni din lume.

— Piloţii trebuie să se bucure de anume favoruri? Chiar şi ereticii?

— Da. pentru Dumnezeu. Ar trebui să-l folosim, aşa cum ei ne folosesc pe noi. Ar fi o pierdere blestemată de Dumnezeu să omori un om cu o asemenea experienţă. Fără piloţi nu

există nici un nenorocit de imperiu, nici negoţ, nimic! Fără mine, pe bunul Dumnezeu, că nu există nici o Corabie Neagră, nici un profit, nici un drum spre casă, aşa că părerea mea e al dracului de importantă.

Se auzi un strigă din vârful catargului.

— Atenţie, duneta, galera-şi schimbă drumul!

Galera se îndreptase direct spre ei, dar acum o virase câteva carturi spre babord, către port.

Imediat Rodrigues strigă:

— Poziţie de luptă! Gabia, atenţie la tribord, toate pânzele sus! Vira ancora!

Pe loc oamenii ţâşniră dându-i ascultare.

— Ce nu-i în ordine, Rodrigues?

— Nu ştiu, căpitane general, dar trebuie să ieşim în larg. Târfa aia burtoasă are de gând să meargă contra vântului.

— Ce contează? Îi putem scufunda oricând, spuse Ferriera. Mai avem încă provizii de adus la bord şi sfinţii părinţi trebuie să se întoarcă la Osaka.

— Da. Dar nici un duşman n-o să meargă sub vântul navei mele. Târfa aia nu ţine seama de vânt, poate să meargă împotriva lui. Ar putea să ne înconjoare, să ne lovească din pupa, unde nu avem decât un tun şi să vină la abordaj!

Ferriera râse dispreţuitor.

— Avem douăzeci de tunuri la bord! Ei n-au nici unul! Crezi că împuţita aia de barcă a unor porci păgâni are să îndrăznească să ne atace? Nu prea e cine ştie ce de capul tău!

— Da, căpitane general, de-asta însă îl mai am. *Santa Teresa* iese în larg!

Velele slobozite pocneau umflate de vânt, vergile scârţâiau. Ambele carturi erau pe punte, la posturile de luptă. Fregata începu să-şi croiască drum, dar înainta anevoie.

— Mişcă-te, căţea, o îndemna Rodrigues.

— Suntem gata, *don* Ferriera, spuse tunarul, şef. O am în cătare. Nu pot s-o ţin multă vreme. Care e Toranaga? Arătaţi-mi-l!

Nu era nici o făclie pe bordul galerei, singura lumină venea de la lună. Galera se afla încă în pupa, la o sută de

iarzi, dar se întorsese spre port şi se îndrepta spre celălalt ţărm, ramele căzând şi afundându-se într-un ritm neabătut.

— Acela e pilotul? Bărbatul înalt de pe dunetă?

— Da, spuse Rodrigues.

— Manuel şi Perdito! Luaţi-l în cătare, pe el şi duneta! Tunul cel mai apropiat făcu o uşoară manevră de ochire. Care e Toranaga? Repede! Timonieri, două carturi la tribord!

— Două carturi la tribord, tunarule!

Cunoscând bancurile de nisip şi apa mică din preajmă, Rodrigues urmărea şarturile, gata în orice clipă să preia comanda de la tunarul şef care, prin tradiţie, dădea comenzi de cârmă în timpul unei trageri din pupa.

— Pregătiţi sabordurile punţii principale! strigă tunarul. După ce-am tras, o vom lăsa să cadă sub vânt. Coborâţi sabordurile, pregătiţi bordul pentru salvă!

Grupele de tunari dădură ascultare, cu ochii aţintiţi spre ofiţerii de pe dunetă. Şi spre preoţi.

— Pentru Dumnezeu, *don* Ferriera, care e Toranaga?

— Care e, părinte?

Ferriera nu-l văzuse niciodată până acum.

Rodrigues îl recunoscuse clar pe Toranaga pe teugă, înconjurat de samurai, dar nu voia să fie el cel care să-l arate. Lasă-i pe preoţi s-o facă, gândi. Dă-i drumul, părinte, joacă rolul lui Iuda! De ce să facem noi întotdeauna toate treburile împuţite şi murdare, nu că mi-ar păsa câtuşi de puţin de ticălosul ăla de păgân.

Amândoi preoţii tăceau.

Iritat, Rodrigues i-l arătă.

— Acolo, la pupa. Ticălosul scund şi cel mai îndesat din mijlocul celorlalţi păgâni ticăloşi.

— Îl văd, *senhor* pilot.

Tunarii făcură ultimele manevre de ochire.

Ferriera luă lumânarea de spermanţet din mâna ofiţerului de la tunuri.

— Eşti îndreptat spre eretic?

— Da, căpitane general, sunteţi gata? Am să cobor mâna. Ăsta-i semnalul!

— Bine.

— N-ai să ucizi! Era dell’Aqua.

Ferriera se întoarse spre el.

— Sunt păgâni şi eretici!

— Printre ei sunt creştini şi chiar dacă n-ar fi...

— Nu-l băga în seamă, tunar! rosti batjocoritor căpitanul general. Tragem când eşti gata!

Dell'Aqua se îndreptă spre gura tunului şi rămase proţăpit acolo. Trupu-i masiv domina duneta şi marinarii înarmaţi, care stăteau ascunşi, gata de luptă. Mâna-i era pe crucifix.

— Îţi spun: *N-ai să ucizi!*

— Noi omorâm tot timpul, părinte, spuse Ferriera.

— Ştiu şi mi-e ruşine de asta şi mă rog lui Dumnezeu pentru iertare. Până acum dell'Aqua nu mai fusese niciodată pe duneta unei nave de război, cu tunuri amorsate, muschete şi degete pe trăgaci, gata să împrăştie moarte. Atâta vreme cât mă aflu aici, n-are să fie nici un omor şi nu voi ierta uciderea fără temei!

— Şi dacă ei ne atacă? Dacă încearcă să pună mâna pe navă?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să ne ajute împotriva lor!

— Ce diferenţă e între acum sau mai târziu?

Dell'Aqua nu răspunse. Tu n-ai să omori, gândi; Toranaga a promis totul, Ishido nimic.

— Ce facem, căpitane general? Acum e momentul! strigă tunarul şef. Acum!

Ferriera îşi întoarse furios spatele spre preoţi, trânti jos lumânarea de spermanţet şi se duse la balustradă.

— Fiţi gata să respingeţi atacul, strigă. Dacă vine la cincizeci de iarzi nechemată, vi se ordonă tuturor s-o trimiteţi pe lumea cealaltă, indiferent de ce spun preoţii!

Rodrigues era la fel de furios, dar ştia că n-avea nici o putere, ca şi căpitanul general, în privinţa preoţilor. „N-ai să ucizi?" Pe bunul Dumnezeu, cum rămâne cu tine? voia să strige. Cum e cu arderea pe rug? Cum e cu inchiziţia? Cum e cu voi, preoţii, care pronunţaţi sentinţa „vinovat", sau „vrăjitoare sau „supus diavolului", sau „eretic"? Ţi-aduci aminte cele două mii de vrăjitoare arse numai în Portugalia, în anul când am navigat spre Asia? Cum e cu aproape fiecare sat şi oraş din Portugalia, Spania şi dominioane, vizitate şi cercetate de Biciurile lui Dumnezeu, aşa cum se numeau ei

înşişi, plini de mândrie, inchizitorii cu glugă, şi mirosul de carne arsă rămas în urma lor? O Doamne, apără-ne!

Îşi îndepărtă teama şi scârba şi se concentra asupra galerei. Chiar îl zărea pe Blackthorne şi gândi: „Ah, englezule, e bine că te văd acolo ţinând cârma, aşa înalt şi mândru. Mi-era teamă c-ai ajuns la spânzurătoare. Mă bucur c-ai scăpat, dar, chiar şi aşa, e un noroc că n-ai nici măcar un singur tunuleţ la bord, pentru că atunci te-aş zbura din aceste ape direct în iad, indiferent de ce-ar spune preoţii.

O Doamne, apără-mă de preotul rău!”

*

* *

— Ahoe, *Santa Teresa!*

— Ahoe, englezule!

— Tu eşti, Rodrigues?

— Da.

— Ce-ţi face piciorul?

— Întreab-o pe mă-ta!

Rodrigues fu grozav de încântat de râsul zeflemitor ce străbătu marea dintre ei.

De o jumătate de oră cele două nave manevraseră să-şi ocupe o poziţie convenabilă, urmărindu-se, navigând în volte, venind sub vânt, galera încercând să-mpingă fregata spre ţărm, lipsind-o de vânt, iar fregata să câştige spaţiu ca să poată ieşi din port la nevoie. Dar nici una din ele nu izbutise să obţină vreun avantaj şi, în timpul acestei urmăriri, cei de la bordul fregatei văzuseră pentru prima oară bărcile pescăreşti îngrămădite în gura portului şi înţeleseseră rostul lor.

— Ăsta-i motivul pentru care vine la noi! Să-l apărăm!

— Avem chiar un temei în plus ca să-l scufundăm, acum că e prins în cursă. Ishido o să ne fie recunoscător pe veci, spusese Ferriera.

Dell’Aqua rămăsese neînduplecat.

— Toranaga e mult prea important. Ţin neapărat ca mai întâi să vorbim cu Toranaga. Ai tot timpul să-l scufunzi. N-are tunuri. Până şi eu ştiu că la tunuri nu poţi răspunde decât cu tunul.

Aşa că Rodrigues lăsase lucrurile cum erau, ca să le dea o

clipă de răgaz. Ambele nave se aflau în mijlocul portului, în siguranţă faţă de bărcile de pescuit, în siguranţă una faţă de cealaltă, fregata cu pânzele trepidând în vânt, gata să cadă sub vânt, şi galera, cu ramele armate, alunecând la travers, doar la o zvârlitură de băţ, atât cât să poartă fi auziţi. Numai atunci când văzuse galera cu toate ramele armate şi cu bordul spre tunurile lui, se întorsese Rodrigues cu vântul din prora ca s-o lase să se apropie, atât cât să se poată auzi, şi se pregătise pentru următoarele manevre. Slavă cerului că noi avem tunuri şi ticălosul ăla n-are nici unul, gândi iar Rodrigues. Englezul e prea priceput.

Dar e bine să ai ca adversar pe unul care-şi ştie meseria, îşi spuse. E mult mai sigur. Atunci nici unul nu face vreo greşeală nesăbuită şi nimeni nu e vătămat fără rost.

— E voie să venim la bord?

— Cine, englezule?

— Seniorul Toranaga, tălmaciul şi gărzile.

Ferriera spuse „încet:

— Nici o gardă.

Alvito spuse:

— Trebuie să aducă măcar câteva. E obrazul lui în joc.

— La dracu cu obrazul lui. Nici o gardă.

— Nu vreau samurai la bord, încuviinţă Rodrigues.

— Ai fi de acord cu cinci? întrebă Alvito. Doar garda lui personală? Tu înţelegi problema, Rodrigues.

Rodrigues gândi un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Cinci e-n ordine, căpitane general. O să-ţi dăm şi dumitale cinci oameni, ca „gardă personală”, cu câte o pereche de pistoale fiecare. Părinte, fixaţi acum amănuntele. Mai bine s-aranjeze părintele detaliile, căpitane general, ştie cum. Haide, părinte, dar să ne spuneţi ce-aţi vorbit.

Alvito se duse la parapet şi strigă:

— Nu câştigi nimic cu minciunile tale! Pregătiţi-vă sufletele pentru iad, tu şi banditii tăi. Aveţi zece minute, apoi căpitanul general are de gând să vă trimisă în chinurile veşnice!

— Navigăm sub steagul seniorului Toranaga, jur!

— Pavilion fals, piratule.

Ferriera făcu un pas înainte.

— De-a ce te joci, părinte?

— Te rog, ai răbdare, căpitane general, spuse Alvito. Asta e o simplă formalitate. Altfel Toranaga rămâne ofensat pentru totdeauna că i-am insultat steagul — ceea ce noi am şi făcut. Acesta e Toranaga — nu e un *daimyo* oarecare! Poate ai face mai bine să-ţi aminteşti că el are mai multe trupe sub arme decât regele Spaniei!

Vântul sufla în tachelaj, vergile scârţâind neliniştit. Apoi se aprinseră torţe pe dunetă şi acum putea să-l vadă clar pe Toranaga. Vocea lui se auzi pe deasupra valurilor:

— Tsukku-san! Cum îndrăzneşti să-mi ocărăşti galera! Aici nu sunt piraţi, o să-i găseşti doar în bărcile acelea de pescuit din gura portului. Vreau să vin la bord pe dată!

Alvito strigă în japoneză, prefăcându-se uluit:

— Dar, senior Toranaga, îmi pare rău, noi n-am ştiut nimic! Am crezut că este doar un şiretlic. Samuraii în gri au spus că bandiţii-*ronini* au luat galera cu forţa! Noi am crezut că bandiţii conduşi de piratul englez, navighează sub pavilion fals. Am să sosesc îndată.

— Nu. Am să vin eu la bord imediat.

— Vă rog, senior Toranaga, permiteţi-mi să vin să vă însoţesc. Stăpânul meu, Părintele Superior, se află aici, la fel şi căpitanul general. Ei insistă să ne reparăm greşeala. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre! Alvito o schimbă apoi pe portugheză şi strigă tare către nostrom: Lasă la apă un barcaz. Apoi din nou spre Toranaga, în japoneză: Barca pleacă imediat, Alteţă.

Rodrigues ascultă câtă umilinţă se simţea în vocea lui Alvito şi gândi că era mult mai greu să tratezi cu japonezii decât cu chinezii. Chinezii înţelegeau arta negoţului, a compromisului, a concesiei şi a recompensei. Dar japonezii erau mândri din cale afară şi, când atingeai mândria cuiva — orice japonez, nu neapărat un samurai —, atunci moartea era un preţ mic spre a plăti insulta. Haide, termină odată, voia să strige.

— Căpitane general, plec imediat, spuse părintele Alvito. Eminenţă, dacă veniţi şi dumneavoastră, această amabilitate va conta mult ca să-l domolim.

— Bine.

— Nu e periculos? întrebă Ferriera. Amândoi puteţi fi folosiţi ca ostatici.

Dell'Aqua spuse:

— În clipa în care apare vreun semn de trădare, îţi poruncesc, în numele Domnului, să distrugi nava aceea, cu toţi care se află în ea, fie că suntem sau nu şi noi la bord.

Coborî cu paşi mari de pe dunetă pe puntea principală, pe lângă tunuri, pulpanele sutanei fluturându-i maiestuos.

La capătul pasarelei se întoarse şi făcu semnul crucii. Apoi coborî pasarela şi urcă în barcă.

Nostromul molă parâmele. Toţi marinarii erau înarmaţi cu pistoale şi un butoiaş cu praf de puşcă, amorsat, se afla sub scaunul nostromului.

Ferriera se aplecă peste parapet şi strigă în jos, încet:

— Eminenţă, adu-l pe eretic cu Sfinţia ta.

— Ce? Ce-ai spus?

Auzise perfect de bine, dar pe dell'Aqua îl încânta să se amuze pe seama căpitanului general a cărui permanentă neobrăzare îl ofensase de moarte, pentru că, bineînţeles, el hotărâse cu mult înainte să-l obţină pe Blackthorne. *Che stupido*[1], gândea.

— Să-l aduci pe eretic cu Sfinţia ta, da? repetă Ferriera.

Pe dunetă, Rodrigues auzi un mormăit: „Da, căpitane general" şi gândi: „Ce ticăloşie pui la cale, Ferriera?"

Se mişcă în scaun anevoie, alb la faţă ca varul. Durerea din picior era cumplită şi-i trebuia multă tărie ca să se stăpânească. Oasele se sudau bine şi, slavă cerului, rana era curată. Dar fractura era totuşi o fractură, chiar şi o uşoară înclinare a navei în staţionare era un chin. Luă o înghiţitură de grog din plosca ponosită ce atârna într-un cui bătut în habitaclu.

Ferriera îl privea.

— Te doare rău piciorul?

— E-n ordine.

Grogul amorţea durerea.

— O să fii destul de bine ca să mergem de-aici la Macao?

— Da. Chiar şi să ne luptăm pe mare tot drumul. Şi să ne întoarcem la vară, dacă la asta te gândeşti.

---

[1] Ce prost (it.).

— Da, la asta mă gândesc, pilotule. Buzele-i erau strânse în acel zâmbet batjocoritor. Am nevoie de un pilot sănătos.

— Sunt sănătos. Piciorul mi se vindecă bine. Rodrigues îşi alungă durerea. Englezul n-o să vină la noi de bună voie. Eu n-aş face-o.

— Pe o sută de guinee că te-nşeli?

— Asta e mai mult decât câştig eu într-un an.

— Plătite după ce-ajungem la Lisabona, din profiturile de la Corabia Neagră.

— S-a făcut. Nimic n-o să-l facă să vină pe fregată de bună voie. Pe Dumnezeul meu, că sunt mai bogat cu o sută de guinee!

— Mai sărac. Uiţi că iezuiţii îl vor aici mai mult decât mine.

— De ce-ar voi-o?

Ferriera îl privi calm şi nu-i răspunse, având acelaşi zâmbet contorsionat. Apoi, întinzându-i o cursă, spuse:

— L-aş însoţi pe Toranaga afară din port, în schimbul ereticului.

— Mă bucur că-ţi sunt tovarăş, că-ţi sunt de trebuinţă, ţie şi Corăbiei Negre, spuse Rodrigues. N-aş vrea să te am duşman.

— Sunt încântat că ne înţelegem, pilotule. În sfârşit.

*

* *

— Am nevoie de escortă să ies din port. Am nevoie de ea repede, îi spuse Toranaga lui dell'Aqua prin tălmaciul Alvito. Mariko se afla alături, cu Yabu, şi ascultau. El stătea pe dunetă, dell'Aqua dedesubt, pe puntea principală, cu Alvito lângă el, dar chiar şi aşa ochii le erau aproape la acelaşi nivel. Sau, dacă vreţi, nava voastră de război poate înlătura bărcile pescăreşti din calea mea.

— Iertaţi-mă, mărite Toranaga, dar asta ar fi o pricină de vrajbă de neîngăduit, pe care nu aţi... nu aţi putea-o cere fregatei, spuse dell'Aqua, adresându-i-se lui direct, găsind, ca-ntotdeauna ciudată tălmăcirea simultană a lui Alvito. Ar fi cu neputinţă... ar fi un act făţiş de război.

— Atunci ce propui?

— Vă rog, veniţi pe fregată. Să-l întrebăm pe căpitanul

general. El va găsi o cale de ieşire, acum că ştim care vă este necazul. El e militar, noi nu suntem.

— Aduceţi-l aici.

— S-ar aranja mai repede dacă Alteţa voastră ar veni acolo. În afară de asta, bineînţeles, ne-aţi face o mare cinste.

Toranaga ştia acest adevăr. Numai cu câteva clipe mai înainte văzuse mai multe bărci pescăreşti, încărcate cu arcaşi, părăsind ţărmul sudic şi, deşi acum ei erau în siguranţă, era limpede că într-o oră intrarea portului avea să fie ştrangulată de duşmani.

Ştia că n-avea de ales.

— Îmi pare rău, Alteţă, îi explicase mai devreme Anjin-san, nu pot să mă apropii mai mult de fregată. Rodrigues e prea deştept. Îl pot opri să fugă, dacă vântul se menţine, dar nu-l pot prinde-n cursă, dacă nu face nici o greşeală.

— O să facă vreo greşeală şi vântul o să se menţină? întrebase el prin Mariko.

Ea răspunsese:

— Anjin-san spune că un om înţelept nu pariază niciodată pe vânt, doar dacă este un alizeu şi te afli în largul mării. Aici suntem în port şi munţii fac ca vântul să se învolbureze şi să vină-n rafale. Pilotul Rodrigues n-o să facă nici o greşeală.

Toranaga îi urmărise pe cei doi piloţi măsurându-şi priceperea unul cu celălalt şi ştia, fără nici o îndoială, că amândoi erau desăvârşiţi. De asemeni, ajunsese să-nţeleagă că nici el, nici pământurile sale, nici întreaga împărăţie n-or să fie niciodată în siguranţă fără să aibă nave barbare moderne. Numai cu ajutorul lor vor avea controlul asupra propriilor mări. Gândul îl cutremurase.

— Dar cum să negociez cu ei? Cum îşi vor cere iertare pentru vrăjmăşia atât de vădită împotriva mea? Acum e de datoria mea să-i lichidez pentru insulta ce mi-au adus-o.

Atunci Anjin-san îi explicase cum este cu pavilioanele false, cum toate navele foloseau procedeul ca să se apropie de duşman, sau să încerce să scape de un duşman, şi Toranaga se liniştise aflând că exista o soluţie acceptabilă care să-i salveze onoarea.

Acum Alvito spunea:

— Cred că ar trebui să mergeţi imediat, Alteţă.

— Foarte bine, încuviinţă Toranaga. Yabu-san, preia comanda navei. Mariko-san, spune-i lui Anjin-san că trebuie să stea pe dunetă şi să ţină cârma, apoi tu vii cu mine.

— Da, stăpâne.

Fusese clar pentru Toranaga, după mărimea bărcii, că nu putea să ia cu el decât cinci gărzi. Dar, oricum, treaba fusese prevăzută şi planul final era simplu: dacă nu putea să convingă fregata să-l ajute, atunci el şi gărzile sale aveau să-l omoare pe căpitanul general, pe pilotul lor şi pe preoţi şi se vor baricada într-una din cabine. Totodată, galera avea să se-arunce cu prora asupra fregatei, aşa cum sugerase Anjin-san, şi împreună aveau să încerce să ia fregata cu asalt. O vor lua sau nu, dar fiecare variantă era o soluţie rapidă.

— E un plan bun, Yabu-san, spusese el.

— Te rog, lasă-mă pe mine să merg în locul Domniei tale să negociez.

— Ei n-ar fi de acord.

— Foarte bine, dar, o dată ce ieşim din cursă, alungă toţi barbarii de pe pământul nostru. Dac-ai s-o faci, vei avea mai mulţi *daimyo* de câştigat decât de pierdut.

— Mă voi gândi la asta, spusese Toranaga, ştiind că era o prostie, că trebuia să-i aibă pe *daimyo*-ii creştini Onoshi şi Kiyama de partea sa şi, ca atare, şi pe ceilalţi *daimyo* creştini. Fără ei, avea să fie lichidat. De ce-o dori Yabu să meargă pe fregată? Ce ticăloşie a pus la cale, dacă nu primim nici un ajutor?

— Alteţă, spuse Alvito, în numele lui dell'Aqua, pot să-l invit pe Anjin-san să vină cu noi?

— De ce?

— Mia trecut prin minte că i-ar face plăcere să-şi salute camaradul, pe pilotul Rodrigues. Omul are un picior rupt şi nu poate veni aici. Rodrigues ar fi încântat să-l revadă, să-i mulţumească pentru că i-a salvat viaţa, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Toranaga nu vedea nici un motiv pentru care Anjin-san să nu meargă. Omul era sub protecţia lui, deci inviolabil.

— Dacă el vrea, foarte bine. Mariko-san, însoţeşte-l pe Tsukku-san.

Mariko se înclină. Ştia că sarcina ei era să asculte, să

raporteze şi să se asigure că tot ce se spunea era tălmăcit corect, fără omisiuni. Acum ea se simţea mai bine, coafura şi faţa erau iarăşi desăvârşite, avea un alt chimonou, împrumutat de la doamna Fujiko, şi braţul stâng îi era legat cu o eşarfă curată.

Unul din ofiţeri, un doctor începător, îi bandajase rana. Tăietura din antebraţ nu-i atinsese tendoanele şi rana în sine era curată. O baie i-ar fi prins bine, dar pe galeră nu se putea.

Amândoi, ea şi Alvito, porniră spre dunetă. El observă stiletul din eşarfa lui Blackthorne şi cât de firesc părea să se mişte în chimonoul pătat de sânge. Se întrebă cât de departe ajunsese în a-i câştiga încrederea lui Toranaga.

— Bun găsit, căpitane pilot Blackthorne.

— Să putrezeşti în iad, părinte! răspunse Blackthorne bine dispus.

— Poate c-o să ne întâlnim acolo, Anjin-san. Poate că da. Toranaga a spus că poţi să vii pe fregată.

— E ordinul lui?

— „Dacă doreşti”, a zis.

— Nu doresc.

— Rodrigues ar fi încântat să-ţi mulţumească din nou şi să te vadă.

— Transmite-i respectele mele şi spune-i că-l voi vedea în iad. Sau aici.

— Piciorul îl împiedică s-o facă.

— Ce-i face piciorul?

— Se vindecă. Datorită ajutorului tău şi graţie Proniei Cereşti, în câteva săptămâni, cu voia Celui de Sus, are să umble, deşi o să rămână şchiop pe viaţă.

— Spune-i că-i doresc sănătate. Ai face mai bine să pleci, părinte, îţi iroseşti timpul.

— Rodrigues ar vrea să te vadă. Pe masă e grog şi-un clapon fript, grozav, cu sos şi legume proaspete, şi pâine proaspătă din grâu nou, unt. Ar fi păcat, pilotule, să pierzi o mâncare ca asta.

— Ce?

— Pâine nouă, aurie, căpitane pilot, pesmeţi proaspeţi, unt şi un hartan de vacă. Portocale proaspete din Goa şi chiar un

galon de vin de Madeira, ca s-alunece mâncarea, ori rachiu, dacă-ţi place mai mult. E şi bere. Apoi mai e şi claponul de Macao, fierbinte şi gustos. Căpitanul general e un epicureu.

— Lua-te-ar naiba!

— O să mă ia când o să-i facă plăcere. Eu îţi spun doar ce există.

— Ce-nseamnă „epicureu”, întrebă Mariko.

— Este acela căruia îi place mâncarea şi dă mese bogate, *senhora* Maria, spuse Alvito, folosind numele ei de botez.

Observase schimbarea bruscă de pe faţa lui Blackthorne. Aproape că-i vedea glandele salivare lucrând şi-i simţea agonia mistuitoare a stomacului. În seara asta, când văzuse masa aşezată în cabina mare, argintăria strălucind, faţa de masă albă şi scaunele, scaune adevărate, capitonate-n piele, şi mirosise pâinea din făină nouă, şi untul, şi carnea săţioasă, el însuşi simţise cum îl ia cu leşin, ori el nu era nici lihnit de foame, nici neobişnuit cu bucătăria japoneză.

E atât de simplu s-ademeneşti un om, îşi spuse. Nu-ţi trebuie decât să ştii momeala potrivită.

— La revedere, căpitane pilot!

Alvito se întoarse şi se îndreptă spre pasarelă. Blackthorne venea în urma lui.

*

* *

— Ce nu e-n regulă, englezule? întrebă Rodrigues.

— Unde e mâncarea? După aia putem sta de vorbă. Mai întâi mâncarea pe care-ai promis-o.

Blackthorne stătea clătinându-se pe puntea principală.

— Te rog, urmează-mă, spuse Alvito.

— Unde-l duci, părinte?

— Bineînţeles, în cabina mare. Blackthorne poate mânca în timp ce seniorul Toranaga şi căpitanul general discută.

— Nu. El mănâncă în cabina mea.

— E mai uşor, bineînţeles, să mergi acolo unde este mâncarea.

— Nostrom! îngrijeşte-te să i se aducă pilotului mâncare imediat, tot ce are nevoie, în cabina mea, orice de pe masă. Englezule, ce vrei, grog, vin sau bere?

— Bere mai întâi, apoi grog.

— Nostrom, ocupă-te de asta şi du-l jos. Şi, ascultă, Pesaro, dă-i nişte haine din cufărul meu, şi cizme, şi tot ce-i trebuie. Şi rămâi cu el până te chem.

Fără să scoată o vorbă, Blackthorne îl urmă pe Pesaro, nostromul, un bărbat solid, mătăhălos, coborând scara din tambuchi. Alvito porni înapoi către dell'Aqua şi Toranaga, care discutau, prin Mariko, lângă scara de tambuchi, dar Rodrigues îl opri.

— Părinte! Numai o clipă. Ce i-ai spus?

— Doar că ai vrea să-l vezi şi că avem mâncare la bord.

— Dar că eu îl invitam la masă?

— Nu, Rodrigues, n-am spus asta. Dar tu n-ai vrea să-i oferi mâncare unui camarad pilot căruia îi e foame?

— Foame e puţin zis pentru bietul nenorocit, e hămesit. Dacă mănâncă în starea asta, o să înfulece cu o lăcomie de lup, apoi o să verse tot atât de repede ca o târfă beată care-a băgat în ea în neştire. Nu cred c-ar fi de dorit ca vreunul din noi, fie el chiar şi un eretic, să mănânce ca un animal şi să vomite tot ca un animal în faţa lui Toranaga, nu-i aşa părinte? Nu în faţa unui ticălos, mai ales a unuia cu mintea tot atât de curată ca o târfă plină de sifilis!

— Trebuie să-nveţi să-ţi stăpâneşti vorbele spurcate, fiule, spuse Alvito. Or să te ducă în iad. Ai face bine să spui de o mie de ori Ave Maria şi să nu mănânci două zile. Doar pâine şi apă. O penitenţă în faţa lui Dumnezeu, ca să-ţi amintească de milostenia Lui.

— Mulţumesc, părinte, aşa o să fac. Bucuros. Şi, dac-aş putea să îngenunchez, aş face-o şi ţi-aş săruta crucea. Da, părinte, acest biet păcătos îţi mulţumeşte pentru răbdarea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-mi păzesc limba.

Ferriera strigă de pe scara din tambuchi.

— Rodrigues, vii jos?

— Am să rămân pe punte atâta vreme cât ticăloasa aia de galeră e acolo, căpitane general: Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Alvito dădu să plece. Rodrigues o observă pe Mariko. Doar o clipă, părinte. Cine e femeia?

— *Dona* Maria Toda. Unul din tălmacii lui Toranaga.

Rodrigues fluieră uşor.

— E bună?

— Foarte bună.

— O prostie s-o laşi pe navă. De ce-ai spus „Toda”? E una din concubinele lui Hiro-matsu?

— Nu. E soţia fiului său.

— O prostie s-o aduci pe navă. Rodrigues făcu semn unuia din marinari. Dă de veste că femeia vorbeşte portugheza.

— Da, *senhor.*

Omul se îndepărtă grăbit şi Rodrigues se întoarse iar spre părintele Alvito.

Preotul nu era câtuşi de puţin intimidat pe mânia vădită a lui Rodrigues.

— Doamna Maria vorbeşte şi latina, tot atât de bine. Mai e altceva, pilotule?

— Nu, mulţumesc. Poate că e mai bine să-ncep să spun Ave Maria

— Da, ar trebui.

Preotul făcu semnul crucii şi plecă. Rodrigues scuipă în gura de scurgere şi unul dintre timonieri tresări şi se închină.

— Vedea-te-aş spânzurat de catarg! şuieră Rodrigues.

— Da, căpitane-pilot, îmi cer iertare, *senhor.* Dar lângă bunul părinte m-apucă frica. N-am vrut să fac nici un rău.

Tânărul văzu ultimele firişoare de nisip trecând prin gâtul clepsidrei de o oră şi o întoarse.

— Peste o jumătate de ceas te duci jos c-o găleată cu apă şi o perie de frecat şi cureţi mizeria din cabina mea. Îi spui nostromului să-l aducă pe englez sus şi tu-mi faci cabina lună. Şi-ar fi bine să fie foarte curată, dacă nu vrei să-mi fac jartiere din maţele tale. Şi-n timp ce-o cureţi spune Ave Maria pentru sufletul tău blestemat.

— Da, *senhor* pilot, spuse tânărul abia auzit.

Rodrigues era ca un apucat în privinţa curăţeniei şi cabina lui parc-ar fi fost Sfântul Graal al navei. Totul trebuia să fie imaculat, indiferent de vreme.

Capitolul 27

— Trebuie să existe o soluţie, căpitane general, spuse dell'Aqua stăruitor.

— Doriţi un act făţiş de război împotriva unei ţări prietene?

— Bineînţeles că nu.

Toţi din cabina principală ştiau că se găseau în aceeaşi capcană. Orice act făţiş îi punea net de partea lui Toranaga şi împotriva lui Ishido, ceea ce trebuia evitat cu orice chip, dacă Ishido ar fi ieşit învingător. În momentul de faţă, Ishido controla Osaka şi capitala, Kyoto, şi majoritatea regenţilor. Şi acum, datorită *daimyo*-ilor Onoshi şi Kiyama, Ishido controla mai toată insula din sud, Kyushu, şi, prin Kyushu, portul Nagasaki, centrul principal al întregului comerţ, iar, în acest fel, tot negoţul şi Corabia Neagră din acest an.

Toranaga spuse prin mijlocirea părintelui Alvito:

— Ce e atât de greu? Eu vreau doar să-i alungaţi pe piraţi din gura portului, *neh?*

Toranaga stătea incomod la locul de cinste, în scaunul cu spătar înalt de la masa imensă. Alvito era lângă el, căpitanul general în faţa lui, dell'Aqua lângă căpitanul general. Mariko stătea în spatele lui Toranaga şi gărzile samurai aşteptau lângă uşă, cu faţa spre marinarii înarmaţi. Toţi europenii erau conştienţi că, deşi Alvito tălmăcea pentru Toranaga tot ce se discuta în cameră, Mariko se afla acolo ca să se asigure că nimic din ce-şi spuneau între ei nu era împotriva stăpânului ei şi că tălmăcirea era completă şi exactă.

Dell'Aqua se aplecă în faţă.

— Alteţă, poate că trimiteţi soli la ţărm seniorului Ishido. Poate că soluţia stă în negocieri. Noi am putea oferi această navă ca loc pentru tratative. Poate că în acest chip aţi reuşi să înlăturaţi războiul.

Toranaga râse dispreţuitor.

— Ce război? Eu şi Ishido nu suntem în război.

— Dar, Alteţă, noi am văzut bătălia de pe ţărm.

— Nu fiţi naivi! Cine a fost omorât? Câţiva *ronini* fără însemnătate. Cine pe cine a atacat? Numai *ronini,* bandiţi şi habotnici care au apucat-o pe căi greşite.

— Dar ambuscada? Am înţeles că samuraii în maro au luptat cu cei în gri.

— Bandiţii ne-au atacat pe toţi, laolaltă, fie că eram în maro sau gri. Oamenii mei s-au luptat doar ca să mă apere. În încăierări de noapte se-ntâmplă deseori greşeli. Dacă uniformele maro au omorât uniforme gri sau invers, asta e o greşeală regretabilă. Ce reprezintă câţiva oameni pentru fiecare din noi? Nimic. Noi nu suntem în război.

Toranaga văzu neîncrederea lor, aşa că adăugă:

— Spune-le, Tsukku-san, că, în Japonia, armatele poartă războaiele. Aceste încăierări şi încercări de asasinate nu sunt decât probe care să fie tăgăduite când nu izbutesc. Războiul n-a început în noaptea asta. A început când a murit *taikō.* Chiar înainte de asta, când a murit fără să lase un fiu major, care să-i urmeze. Poate chiar înainte, când Goroda, protectorul, a fost omorât. Noaptea asta nu reprezintă nimic de durată. Nici unul din voi nu înţelegeţi ţara noastră sau politica noastră. Cum aţi putea? Bineînţeles că Ishido încearcă să mă omoare.

La fel şi mulţi alţi *daimyo.* Au făcut-o în trecut şi o vor face şi-n viitor. Kiyama şi Onoshi au fost şi prieteni, şi duşmani. Ascultaţi, dacă eu sunt omorât, asta ar simplifica lucrurile pentru Ishido, adevăratul duşman, dar numai pentru moment. Acum eu sunt în capcana lui şi, dacă îi izbuteşte cursa, el are doar un avantaj de moment. Dacă scap, capcana nici n-a existat vreodată. Dar să vă fie limpede, tuturor, că moartea mea n-o să îndepărteze cauza războiului, nici n-o să oprească altele. Numai dacă moare Ishido n-are să mai fie nici un conflict. Aşa că acum nu este nici un război pornit. Nici unul. Se mişcă în scaun, detestând mirosul din cabină de la mâncărurile grase şi trupurile nespălate. Dar noi, într-adevăr, avem o problemă urgentă. Am nevoie de tunurile voastre. Le vreau acum. Piraţii mă blochează în gura portului. Am spus mai-nainte, Tsukku-san, că în curând fiecare trebuie să aleagă. Spune-mi acum, de ce parte stai tu, mai-marele tău şi întreaga biserică creştină? Şi prietenii mei, portughezii, sunt cu mine sau împotriva mea?

Dell'Aqua spuse:

— Puteţi fi sigur, mărite Toranaga, că noi toţi sprijinim

interesele Domniei tale.

— Bine. Atunci îndepărtaţi-i pe piraţi imediat!

— Acesta ar fi un act de război şi nu ar fi nimic de câştigat din el. Poate că reuşim să facem un târg, nu? spuse Ferriera.

Alvito nu tălmăci asta, ci spuse:

— Căpitanul general zice că noi încercăm numai să evităm un amestec în politica Domniilor voastre, senior Toranaga. Noi suntem neguţători.

Mariko îi spuse în japoneză lui Toranaga:

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu e corect. Nu asta s-a spus.

Alvito oftă.

— Am schimbat doar câteva din cuvintele lui, Alteţă. Căpitanul general, fiind un străin, nu cunoaşte anumite purtări de aici. Nu înţelege deloc Japonia.

— Dar tu o-nţelegi. Tsukku-san? întrebă Toranaga.

— Încerc, Alteţă.

— De fapt ce-a zis?

Alvito îi spuse.

După o pauză Toranaga continuă:

— Anjin-san mi-a spus că portughezii sunt foarte interesaţi în negoţ şi, când e vorba de negustorie, n-au nici purtări alese, nici umor. Înţeleg şi voi accepta explicaţia ta, Tsukku-san. Dar, de acum încolo, te rog, tălmăceşti tot, exact cum e spus.

— Da, Alteţă.

— Spune-i căpitanului general aşa: „Când războiul se va termina, eu am să măresc negoţul. Eu sunt pentru negoţ. Ishido nu este”.

Dell’Aqua observase schimbarea şi nădăjduia că Alvito acoperise prostia lui Ferriera.

— Noi nu suntem politicieni, Alteţă, noi suntem oameni ai religiei, şi reprezentăm credinţa şi pe credincioşi. Noi, într-adevăr, sprijinim interesele Domniei tale. Da.

— Sunt de acord. Mă gândeam...

Alvito se opri din tălmăcit, chipul i se lumină şi lăsă pentru moment japoneza lui Toranaga să curgă.

— Îmi cer iertare, Eminenţă, dar seniorul Toranaga a spus: „Mă gândeam să vă cer să construiţi un templu, un templu mare, în Yedo, ca o dovadă a încrederii mele în interesele

voastre”.

De ani, de când Toranaga devenise senior al celor Opt Provincii, dell’Aqua trăsese sfori pentru această concesie. Şi ca s-o obţină de la el acum, în cel de al treilea mare oraş din împărăţie, era o favoare de nepreţuit. Părintele Superior ştiu că venise timpul să rezolve problema tunurilor.

— Mulţumeşte-i, Martin Tsukku-san, spuse folosind propoziţia încifrată asupra căreia căzuse de acord mai devreme cu Alvito, hotărând să-şi urmeze propria lor cale, avându-l pe Alvito purtător de stindard, şi spune-i că noi vom încerca întotdeauna să fim în slujba lui. O, da, întreabă-l ce are în gând în legătură cu catedrala, adăugă pentru căpitanul general.

— Cred că, pentru moment, aş putea vorbi direct, Alteţă, începu Alvito către Toranaga. Stăpânul meu vă mulţumeşte şi spune că ceea ce aţi cerut mai-nainte poate că este posibil. El se va strădui întotdeauna să vă fie de folos.

— „Strădui” este un cuvânt abstract şi nesatisfăcător.

— Da, Alteţă. Alvito privi spre gărzi care, bineînţeles, ascultau fără să pară c-o fac. Dar îmi amintesc că spuneaţi mai devreme că uneori e înţelept să fii abstract.

Toranaga înţelese imediat. Făcu semn oamenilor săi să plece.

— Aşteptaţi afară, toţi.

Neliniştiţi, samuraii se supuseră. Alvito se întoarse către Ferriera:

— Acum nu mai avem nevoie de gărzile dumitale, căpitane general.

După plecarea samurailor, Ferriera îşi concedie oamenii şi privi spre Mariko. El purta pistoale la cingătoare şi un altul îl avea în cizmă.

Alvito îi spuse lui Toranaga:

— Alteţă, poate că aţi dori ca doamna Maria să ia loc?

Din nou Toranaga înţelese. Gândi un moment, apoi dădu pe jumătate din cap şi spuse fără să se întoarcă:

— Mariko-san, ia una din străjile mele şi găseşte-l pe Anjin-san. Stai cu el până trimit după tine.

— Da, stăpâne.

Uşa se închise în urma ei.

Acum erau singuri. Ei patru.

Ferriera spuse:

— Care-i oferta? Ce oferă?

— Ai răbdare, căpitane general, îi răspunse dell'Aqua, degetele-i bătând darabana pe cruce, în timp ce se ruga pentru reuşită.

— Alteţă, începu Alvito către Toranaga, stăpânul meu spune că va încerca să facă tot ce-aţi cerut. În termen de patruzeci de zile. Vă va trimite vorbă în taină despre cum merg lucrurile. Cu permisiunea voastră, eu voi fi mesagerul.

— Şi dacă nu izbuteşte?

— Nu va fi din pricină că n-a încercat, sau n-a fost convingător, ori c-a stat pe gânduri. Vă dă cuvântul său.

— În faţa Dumnezeului creştin?

— Da. În faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Să o facă în scris. Cu sigiliul său.

— Uneori înţelegerile depline, înţelegerile delicate, nu trebuie consemnate în scris, Alteţă.

— Zici că, dacă nu-mi dau încuviinţarea în scris, nici voi n-o veţi face?

— Mi-am amintit doar una din spusele Domnie voastre, că onoarea unui samurai este, cu siguranţă, mai importantă decât o bucată de hârtie. Părintele Superior îşi dă cuvântul său în faţa lui Dumnezeu, cuvântul de onoare, aşa cum ar fi cuvântul de samurai. Cinstea Domniei voastre este întru totul îndeajuns pentru Părintele Superior.

M-am gândit doar că l-ar întrista să nu aveţi atâta încredere în el. Doriţi să-i cer o semnătură?

În cele din urmă Toranaga spuse:

— Foarte bine. Cuvântul lui în faţa zeului creştin, *neh?* Cuvântul lui în faţa Dumnezeului său?

— Vi-l dau în numele său. A jurat pe Sfânta Cruce să încerce.

— Şi tu, Tsukku-san?

— Aveţi la fel şi cuvântul meu, în faţa lui Dumnezeu, pe Sfânta Cruce, că voi face tot ce pot spre a-l ajuta să-i convingă pe seniorii Onoshi şi Kiyama să fie aliaţii Domniei voastre.

— În schimb eu voi face ce-am promis mai-nainte. În cea

de a patruzeci şi una zi puteţi să puneţi piatra de temelie a celui mai mare templu creştin din împărăţie.

— Alteţă, s-ar putea ca terenul să fie delimitat imediat?

— De îndată ce ajung în Yedo. Dar cum rămâne cu piraţii? Piraţii din bărcile pescăreşti? Îi veţi îndepărta imediat?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi face-o pe cont propriu, Alteţă?

— Bineînţeles, Tsukku-san.

— Alteţă, îmi cer iertare că nu vă răspund direct, dar trebuie să facem un plan. Tunurile nu ne aparţin. Vă rog, acordaţi-mi o clipă. Alvito se întoarse către dell'Aqua: Eminenţă, totul e aranjat în privinţa catedralei. Apoi adăugă către Ferriera, aplicând planul dinainte stabilit: O să fii bucuros că nu l-ai scufundat, căpitane general. Seniorul Toranaga întreabă dacă ai vrea să-i transporţi zece mii de ducaţi de aur când pleci cu Corabia Neagră la Goa, spre a fi investiţi pe piaţa aurului, în India. Noi am fi încântaţi să mijlocim afacerea prin sursele noastre obişnuite de acolo, plasând aurul pentru dumneata. Seniorul Toranaga spune că jumătate din profit îţi aparţine. Amândoi, Alvito şi dell'Aqua, judecaseră că, până se întorcea Corabia Neagră, peste şase luni, Toranaga ori o să fie pus din nou preşedintele regenţilor şi, ca atare, va fi mai mult decât încântat să permită această tranzacţie foarte profitabilă, ori o să fie mort. Dumneata ai putea, lesne, să ai un profit net de patru mii de ducaţi. Şi nici o primejdie.

— În schimbul a ce? Asta e mai mult decât ajutorul anual pe care-l aveţi de la regele Spaniei pentru tot Ordinul lui Isus din Asia. În schimbul a ce?

— Seniorul Toranaga spune că piraţii îl opresc să părăsească portul. El ştie mai bine decât dumneata dacă sunt piraţi.

Ferriera răspunse pe aceeaşi voce seacă adresată doar lui Toranaga, după cum prea bine ştiau amândoi.

— Nu v-aş sfătui să vă puneţi credinţa în acest om. Duşmanii lui au toate chintele regale în mână. Toţi regii creştini sunt împotriva lui. Bineînţeles, pe principalii doi i-am auzit cu propriile mele urechi. Ei zic că japonezul ăsta e adevăratul duşman. Eu îi cred pe ei, nu pe cretinul ăsta nenorocit.

— Sunt sigur că seniorul Toranaga ştie mai bine decât noi cine sunt piraţi şi cine nu, îi spuse dell'Aqua imperturbabil, cunoscând soluţia, după cum şi Alvito o ştia. Presupun că n-ai nimic împotrivă ca seniorul Toranaga să se ocupe el însuşi de piraţi.

— Bineînţeles că nu.

— Aveţi o mulţime de tunuri de rezervă la bord, spuse Părintele Superior. De ce nu-i dai câteva în secret? De fapt, vinde-i câteva. Tu vinzi arme mereu. El cumpără arme. Patru tunuri ar fi mai mult decât suficient. Ar fi uşor de transbordat cu barcazul, la fel praful de puşcă şi ghiulelele, date şi ele în cantitate destulă şi tot în secret. Atunci problema e rezolvată.

Ferriera oftă.

— Tunurile, dragă Eminenţă, sunt nefolositoare pe o galeră. Ea n-are nici saborduri, nici parâme, nici montanţi pentru tun. Ei nu pot folosi tunurile, chiar dacă ar avea tunuri, ceea ce n-au.

Amândoi preoţii erau uluiţi.

— Nefolositoare?

— Complet.

— Dar sigur, *don* Ferriera, ei pot să adapteze...

— Galera aceea nu poate folosi tunurile fără a fi modificată. Asta i-ar lua cel puţin o săptămână.

— *Nan ja?* spuse Toranaga bănuitor simţind că ceva nu era în ordine, oricât încercaseră ei s-o ascundă.

— „Ce este"? întreabă Toranaga, tălmăci Alvito.

Dell'Aqua ştia că le fugise pământul de sub picioare,

— Căpitane general, te rog, ajută-ne. Te rog. Ţi-o spun deschis. Noi am câştigat favoruri enorme pentru credinţă. Trebuie să mă crezi, da, şi trebuie să ai încredere în noi. Trebuie să-l ajuţi cumva pe seniorul Toranaga să iasă din port. Te rog, în numele bisericii. Numai catedrala este o concesiune enormă. Te rog.

Ferriera nu lăsă să i se citească pe chip nimic din extazul victoriei. Chiar adăugă un plus de gravitate vocii.

— De vreme ce-mi cereţi ajutorul în numele bisericii, Eminenţă, bineînţeles voi face tot ce-mi cereţi. Am să-l scot din această capcană. Dar, în schimb, vreau căpitănia

generală a Corăbiei Negre pe anul viitor, fie că e, fie că nu e cu noroc anul acesta.

— Acesta-i darul regelui Spaniei, numai al lui. Nu-mi aparţine, ca să-l pot acorda.

— Mai departe: accept oferta cu aurul lui, dar vreau garanţia Sfinţiilor voastre că nu voi avea nici un necaz din partea viceregelui din Goa, sau aici, în privinţa aurului, sau în legătură cu vreuna din Corăbiile Negre.

— Îndrăzneşti să-mi ceri mie şi bisericii o plată în schimb?

— Acesta nu este decât un aranjament între mine, Sfinţia ta şi maimuţa asta.

— El nu e maimuţă, căpitane general. Ai face bine să-ţi aminteşti astă.

— Mai departe: cincisprezece la sută din încărcătura de anul acesta în loc de zece.

— Imposibil.

— Mai departe: ca totul să fie în ordine, Eminenţă, cuvântul Sfinţiei tale, în faţa lui Dumnezeu — acum — că nici Sfinţia ta, nici vreunul din preoţii în subordine nu mă va ameninţa niciodată cu excomunicarea, dacă nu comit un sacrilegiu în viitor, ceea ce n-o să se întâmple. Şi mai departe, cuvântul Sfinţiei tale, că Sfinţia ta şi sfinţii părinţi mă veţi sprijini în fapt şi veţi ajuta Corabia Neagră din aceşti doi ani, astea tot în faţa lui Dumnezeu.

— Şi mai departe, căpitane general? Cu siguranţă că asta nu-i tot. Cu siguranţă mai este ceva, nu?

— Ultimul: îl vreau pe eretic.

*

* *

Din pragul cabinei, Mariko se uita năucă la Blackthorne. Zăcea aproape în nesimţire pe duşumea, vomându-şi şi măruntaiele din el. Nostromul stătea rezemat de patul din cabină, zgâindu-se la ea şi dezvelindu-şi rădăcinile galbene ale dinţilor.

— E otrăvit sau e beat? îl întrebă pe Totomi Kana, samuraiul de lângă ea, încercând, fără să izbutească mare lucru, să-şi astupe nările la mirosul greu de mâncare şi băutură, la duhoarea marinarului respingător din faţa ei şi la veşnicele miasme din cale, care inundau întreaga corabie.

Pare aproape ca otrăvit, *neh?*

— Poate că a fost, Mariko-san. Priviţi, la mizeria aia!

Samuraiul arătă plin de scârbă spre masă.

Era un talmeş-balmeş de blide de lemn, cu resturi dintr-o halcă de vacă, friptă în sânge, jumătate de pui sfârtecat, dumicaţi de pâine, brânză, bere vărsată, unt, o farfurie cu sos gras, sleit şi o jumătate de sticlă de rachiu.

Nici unul din ei nu mai văzuse până acum carne pe masă.

— Ce doriţi? îi întrebă nostromul. Fără maimuţe aici, *wakarimasu?* Nici o maimuţă-san în camera asta! Privi spre samurai şi-i făcu semn cu mâna să plece. Afară! Spălaţi putina! îşi întoarse privirea spre Mariko. Care e numele tău? *Namu,* ei?

— Ce spune, Mariko-san? întrebă samuraiul.

Nostromul îşi aruncă privirea pentru o clipă spre samurai, apoi şi-o întoarse iar spre Mariko.

— Ce spune barbarul, Mariko-san?

Mariko îşi desprinse ochii hipnotizaţi de pe masă şi se concentră asupra nostromului.

— Îmi pare rău, *senhor,* nu v-am înţeles. Ce-aţi spus?

— Ce? Nostromul rămase cu gura căscată. Era un malac de bărbat, gras, cu ochii prea apropiaţi, urechi mari şi părul strâns într-o coadă prăpădită, dată cu căneală. Un crucifix îi atârna de şuncile gâtului şi pistoalele-i erau slobode în cingătoare. Ei? Vorbeşti portugheza? O *jappo*[1] care vorbeşte bine portugheza? Unde-ai învăţat să vorbeşti civilizat?

— Un... un părinte creştin m-a învăţat.

— Să mă ia dracu de ticălos ce sunt! Doamne Dumnezeule, o floare-san care vorbeşte civilizat!

Blackthorne vomă iar şi încercă anevoie să se ridice de jos.

— Puteţi... vă rog, puteţi să-l puneţi pe pilot acolo?

Ea arătă spre pat.

— Da. Dac-o să m-ajute maimuţa asta.

— Cine? îmi pare rău, ce-aţi spus? Cine?

— El! *Jappo.* El.

Cuvintele o cutremurară şi-i trebui toată voinţa să rămână calmă. Arătă spre samurai.

— Kana-san, vrei, te rog, să-l ajuţi pe barbarul acesta?

[1] Formă prescurtată de la japonez, folosită deseori în sens peiorativ.

Anjin-san trebuie pus acolo.

— Cu plăcere, doamnă.

Împreună, cei doi bărbaţi îl ridicară pe Blackthorne care căzu ca un bolovan pe pat, capul prea greu bălăngănindu-se prosteşte.

— Trebuie spălat, spuse Mariko în japoneză, încă pe jumătate înmărmurită de cum îl numise nostromul pe Kana.

— Da, Mariko-san. Porunceşte-i barbarului să cheme slugile.

— Da. Ochii-i neîncrezători se întoarseră magnetizaţi din nou spre masă. Mănâncă ei într-adevăr asta?

Nostromul îi urmări privirea. Imediat se aplecă, rupse un copan de pui şi i-l oferi.

— Ţi-e foame? Poftim, micuţă Floare-san, e bun. E proaspăt, clapon veritabil din Macao

Ea-şi clătină capul.

Faţa cenuşie a nostromului se despică într-un rânjet şi, plin de bunăvoinţă, cufundă copanul în sosul gros şi i-l dădu pe la nas.

— Sosul îl face chiar mai bun. Hei, e bine să poţi să stai de vorbă de-adevăratelea, nu? Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată până acum. Haide, mănâncă, îţi dă putere, acolo unde trebuie! Îţi spun, e clapon de Macao.

— Nu, nu, mulţumesc. Să mănânci carne... să mănânci carne e interzis. E împotriva legii; şi împotriva budismului şi *shintoismului.*

— Nu, în Nagasaki nu e! Nostromul râse. O grămadă de *jappo* mănâncă mereu carne. Toţi mănâncă, atunci când pot să facă rost şi dau pe gât tot atât de bine şi grogul nostru. Eşti creştină, nu? Haide, încearcă, micuţă *donna.* Cum poţi să ştii până nu încerci?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un om nu poate trăi fără carne. Asta-i hrană adevărată. Te face puternic ca să te poţi umfla în pene ca un păun. Poftim. Îi oferi copanul lui Kana. Vrei?

Kana îşi clătină capul la fel de îngreţoşat.

— *Iye.*

Nostromul ridică din umeri şi-l aruncă nepăsător înapoi pe masă.

— *Iyé,* dacă nu vrei. Ce-ai păţit la braţ? Te-ai rănit în luptă?

— Da. Dar nu rău.

Mariko îl mişcă puţin, ca să-i arate, şi-şi înăbuşi durerea.

— Mititica de ea! Ce cauţi aici, *donna senhorita,* ei?

— Să-l văd pe An... să-l văd pe pilot. Seniorul Toranaga m-a trimis. Pilotul e beat?

— Da, băutura şi mâncarea sunt de vină. Bietul nenorocit a mâncat prea repede şi a băut prea repede. A dat pe gât o jumătate de sticlă dintr-o înghiţitură. Englezii sunt toţi la fel. Nu se pot înfrâna de la grog şi n-au *cojones.* O măsură din cap până-n picioare. De când sunt n-am mai văzut o floare atât de micuţă ca dumneata. Şi de când sunt n-am mai vorbit cu un *jappo* care să discute civilizat.

— Numeşti toate doamnele japoneze şi pe toţi samuraii *jappo* şi maimuţe?

Marinarul râse scurt.

— Hei, *senhorita,* m-a luat gura pe dinainte. Ştii, aşa se obişnuieşte pentru codoaşe şi târfe în Nagasaki. N-am vrut să jignesc. N-am stat de vorbă niciodată în viaţa mea cu o *senhorita* civilizată, n-am ştiut că există vreuna, jur.

— Nici eu, *senhor.* N-am stat de vorbă niciodată până acum cu un portughez civilizat, afară de un sfânt părinte. Noi suntem japonezi, nu *jappo, neh*? Şi maimuţele sunt animale, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Nostromul îşi dezveli cioturile de dinţi. Dumneata vorbeşti ca o *donna.* Da. N-am vrut să jignesc, *donna senhorita.*

Blackthorne începu să mormăie. Ea se duse lângă el şi-l mişcă uşor:

— Anjin-san! Anjin-san!

— Da... da? Blackthorne deschise ochii. O... bună... Îmi pare r... Eu...

Dar durerea năucitoare şi camera care se-nvârtea cu el îl făcură să se lungească la loc.

— Vă rog, trimiteţi o slugă, *senhor.* Trebuie spălat.

— Avem sclavi, dar nu pentru asta, *donna senhorita.* Lasă-l pe englez... Ce contează un pic de borâtură pentru un eretic?

— N-aveţi servitori? întrebă ea uluită.

— Avem sclavi — negri ticăloşi, dar sunt leneşi — eu însumi n-aş avea încredere în vreunul ca să-l spele, adăugă cu un zâmbet strâmb.

Mariko ştia că n-avea de ales. Se putea ca seniorul Toranaga să aibă nevoie de Anjin-san imediat şi asta era datoria ei.

— Atunci am nevoie de puţină apă, spuse. Ca să-l spăl.

— E un butoi în puţul scării. Pe puntea de dedesubt.

— Vă rog, aduceţi-mi puţină apă, *senhor.*

— Trimite-l pe el. Nostromul împinse un deget spre Kana.

— Nu. Vă rog, să-mi aduceţi. Acum.

Nostromul îşi întoarse privirea spre Blackthorne.

— Eşti drăguţa lui?

— Ce?

— Drăguţa englezului?

— Ce e drăguţă, *senhor?*

— Femeia lui. Prietena lui, ştii, *senhorita,* iubita acestui pilot, cea cu care se culcă. Drăguţă.

— Nu. Nu, *senhor,* nu sunt drăguţa lui.

— A lui atunci? A acestei mai... a acestui samurai? Sau poate a regelui, cel care abia a sosit la bord? Tora şi nu mai ştiu cum. Eşti una din ale lui?

— Nu.

— A nici unuia de pe navă?

Ea-şi clătină capul.

— Vă rog, n-aţi vrea să-mi aduceţi puţină apă?

Nostromul încuviinţă din cap şi plecă.

— Asta-i cel mai urât şi cel mai împuţit bărbat lângă care-am stat vreodată, zise samuraiul. Ce spunea?

— El... bărbatul a întrebat dacă sunt una din concubinele pilotului.

Samuraiul se îndreptă spre uşă.

— Kana-san!

— Cer, în numele soţului dumitale, dreptul de a răzbuna această insultă. Pe loc! De parcă dumneata ai convieţui cu orice barbar!

— Kana-san! Te rog, închide uşa.

— Eşti Toda Mariko-san! Cum îndrăzneşte să te insulte? Insulta trebuie răzbunată.

— Va fi, Kana-san, şi-ţi mulţumesc. Da. Îţi dau acest drept. Dar ne aflăm aici la porunca seniorului Toranaga. Până ce el nu încuviinţează, n-ar fi corect pentru dumneata s-o faci.

Kana închise uşa fără tragere de inimă.

— Aşa-i. Dar te rog să-i ceri permisiunea seniorului Toranaga înainte de a pleca.

— Da. Îţi mulţumesc pentru grija pe care-o ai în privinţa onoarei mele. Ce-ar face Kana dacă ar şti tot ce s-a spus, se întrebă îngrozită. Ce-ar face seniorul Toranaga? Sau Hiromatsu? Sau soţul meu? Maimuţe! O Doamne, ajută-mă să pot rămâne liniştită şi ţine-mi mintea limpede Ca să potolească mânia lui Kana schimbă repede vorba. Anjin-san pare atât de neajutorat. La fel ca un copil. Se pare că barbarii nu pot să suporte vinul. La fel ca unii din bărbaţii noştri.

— Da. Dar nu e de vină vinul. Nu poate fi. E ce-a mâncat.

Blackthorne se mişcă neliniştit încercând cu greu să-şi vină-n fire.

— N-au servitori pe navă, Kana-san, aşa că va trebui să ţin locul uneia din doamnele lui Anjin-san.

Începu să-l dezbrace pe Blackthorne, cu greu din pricina braţului rănit.

— Lăsaţi-mă să v-ajut. Kana era foarte îndemânatic. O făceam deseori cu tatăl meu, când i se urca *saké-ul* la cap.

— E bine pentru un bărbat să se îmbete din când în când. Îl eliberează de toate spiritele rele.

— Da. Dar tatăl meu suferea cumplit ziua următoare.

— Soţul meu boleşte foarte rău. Zile în şir.

După o pauză, Kana spuse:

— Să-l ajute Buddha pe seniorul Buntaro să scape.

— Da, Mariko înconjură cabina cu privirea. Nu înţeleg cum pot să locuiască într-o asemenea murdărie. E mai rău decât la cei mai săraci oameni de la noi. Aproape că am leşinat în cealaltă cabină din pricina mirosului.

— Te umple de mânie. N-am fost niciodată în viaţa mea la bordul unei nave barbare.

— Eu n-am fost niciodată până acum pe mare.

Uşa se deschise şi nostromul aşează jos găleata. Fu uluit de goliciunea lui Blackthorne, smulse o pătură de sub pat şi-l acoperi.

— O să dea ortul popii. În afară de-asta... E ruşinos să faci aşa ceva unui bărbat, până chiar şi lui.

— Ce?

— Nimic. Cum te cheamă, *donna senhorita*? Ochii-i sclipiră.

Ea nu-i răspunse. Dădu pătura la o parte şi-l spălă pe Blackthorne, bucuroasă să facă ceva, detestând cabina şi prezenţa dezgustătoare a nostromului, întrebându-se despre ce vorbeau în cealaltă cabină. Este stăpânul nostru în siguranţă?

Când termină, strânse chimonoul şi bucata de pânză murdară din brâu.

— Pot fi spălate, *senhor?*

— Ce?

— Trebuie curăţate imediat. Aţi putea să trimiteţi după un sclav, vă rog?

— Sunt câţiva ticăloşi de negri puturoşi, v-am spus. Asta ar dura o săptămână sau mai mult. Aruncă-ie, *donna senhorita,* nu fac doi bani. Pilotul nostru, căpitanul Rodrigues a spus să-i dăm haine adevărate. De aici. Deschise un cufăr marinăresc. El a zis să-i dăm orice de aici.

— Nu ştiu să-mbrac un bărbat în lucrurile acelea.

— Îi trebuie o cămaşă, pantaloni, punga-buzunar, ciorapi, cizme şi tunica de marinar.

Nostromul le scoase şi i le arătă. Apoi, laolaltă, ea şi samuraiul începură să-l îmbrace pe Blackthorne, încă toropit şi aproape în nesimţire.

— Asta unde se pune?

Ridică punga triunghiulară, asemănătoare, unui săculeţ, ţinând-o de băieri.

— Sfinte Dumnezeule, se poartă în faţă, aşa, spuse nostromul încurcat, arătând-o pe-a lui cu degetul. O legi la locul ei, deasupra pantalonilor, cum ţi-am spus. Peste boaşe.

Ea o privi pe-a nostromului, studiind-o. El îi simţi privirea şi-l trecură fiorii.

Ea-i puse lui Blackthorne punga-buzunar, i-o aşează cu grijă şi, împreună cu samuraiul, îi trecu băierile din spate printre picioare şi i le legă în jurul taliei. Spuse încet către samurai:

— Ăsta e cel mai stupid fel de a te îmbrăca din câte-am

văzut vreodată.

— Trebuie să fie foarte stânjenitor, răspunse Kana. Le poartă şi preoţii, Mariko-san? Sub sutane?

— Nu ştiu.

Ea-şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— *Senhor,* Anji-san e îmbrăcat aşa cum trebuie?

— Da. Afară de cizme. Ele sunt acolo. Pot să mai aştepte.

Nostromul veni mai aproape şi ea-şi astupă nările. El îşi coborî vocea, rămânând cu spatele spre samurai.

— Ce-ai zice să ne zbenguim puţin?

— Poftim?

— Îmi place de tine, *senhorita.* Ei, ce zici? E un pat în cabina de-alături. Trimite-ţi prietenul sus. Englezul e buştean încă vreo oră. Am să plătesc cum se obişnuieşte.

— Poftim?

— Ai să câştigi un gologan, chiar trei, dacă eşti ca o hermelină, şi-o să ai cel mai grozav bărbat din câţi există de-aici până la Lisabona. Ei, ce zici?

Samuraiul văzu groaza de pe chipul ei şi-o întrebă:

— Ce e, Mariko-san?

Mariko îşi făcu loc pe lângă nostrom, departe de pat. Nu-şi găsea cuvintele.

— A... a spus...

Kana îşi trase imediat sabia, dar rămase cu ochii pironiţi pe ţevile a două pistoale cu cocoşul tras. Oricum, el se pregăti s-atace.

— Opreşte-te, Kana-san! gâfâi Mariko. Seniorul Toranaga a interzis orice atac până nu-l ordonă el!

— Haide, Maimuţă, vino-ncoace, tu, scârbă-mpuţită şi plină de ifose! Hei, tu! Spune-i maimuţei ăsteia să lase sabia, dacă nu vrea să rămână fără căpăţână cât ai zice peşte.

Mariko stătea la un pas de nostrom. Mâna dreaptă-i era încă în *obi,* plăselele stiletului în palmă. Dar îşi aminti de datoria ei şi-şi trase mâna.

— Kana-san, pune-ţi la loc sabia. Te rog. Trebuie să dăm ascultare seniorului Toranaga. Trebuie să-l ascultăm.

Cu un efort suprem, Kana făcu cum i se spusese.

— O să te trimit în fundul iadului, *jappo!*

— Vă rog să-l scuzaţi, *senhor,* şi pe mine, spuse Mariko,

încercând să pară politicoasă. A fost o greşeală, o gre...

— Nenorocitul ăla cu chip de maimuţă a tras sabia. Asta n-a fost o greşeală, pe Dumnezeul meu!

— Vă rog, iertaţi-l, *senhor,* îmi pare rău.

Nostromul îşi umezi buzele.

— Am să-l iert, dacă tu eşti înţelegătoare, Micuţă Floare. Trecem în cabina de-alături şi spune-i acestei mai... spune-i lui să stea aici şi am să uit totul.

— Care... care vă e numele, *senhor?*

— Pesaro. Manuel Pesaro, de ce?

— Nimic. Vă rog să scuzaţi neînţelegerea, *senhor* Pesaro.

— Intră-n cabina de-alături. Acum.

— Ce se-ntâmplă? Ce... Blackthorne nu ştia dacă e treaz sau încă e pradă unui coşmar, dar simţi primejdia. Ce se-ntâmplă, pentru Dumnezeu!

— *Jappo* ăsta împuţit a îndreptat sabia asupra mea!

— A fost o... o greşeală. Anjin-san, spuse Mariko. Eu... eu mi-am cerut scuze faţă de *senhor* Pesaro..

— Mariko? Tu eşti, Mariko-san?

— *Hai,* Anjin-san. *Honto. Honto*.

Ea veni mai aproape. Pistoalele nostromului nu-l slăbiseră deloc pe Kana. Ea fu nevoită să se strecoare pe lângă el şi-i trebui un efort şi mai mare să nu-şi scoată pumnalul şi să i-l vâre în burtă. În acel moment uşa se deschise. Timonierul tânăr intră în cabină cu o găleată de apă. Se holbă la pistoale şi fugi.

— Unde-i Rodrigues? spuse Blackthorne încercând să-şi adune minţile.

— Sus, acolo unde trebuie să fie un bun pilot, spuse nostromul pe-o voce iritată. Acest *jappo* a ridicat sabia asupra mea, jur!

— Ajutaţi-mă s-ajung pe punte.

Blackthorne se prinse de marginea patului. Mariko îl luă de braţ, dar nu izbuti să-l ridice.

Nostromul flutură pistolul spre Kana.

— Spune-i lui să te-ajute. Şi mai spune-i că, dacă e un Dumnezeu în cer, el o să se bălăngăne în căpătui vergii înainte de schimbarea cartului.

*

* *

Secundul Santiago îşi dezlipise urechea de la orificiul din peretele cabinei principale, finalul „Ei bine, atunci totul e stabilit” al lui dell’Aqua răsunându-i încă în creier. Se strecură fără zgomot din cabina întunecată afară, pe coridor, şi închise încet uşa. Era un bărbat înalt, uscăţiv, cu un chip cufundat în sine şi-şi purta părul într-o coadă cănită. Hainele-i erau îngrijite şi, ca mai toţi marinarii, umbla desculţ. Urcă în grabă scara de tambuchi, trecu în goană pe puntea principală şi se opri pe dunetă, unde Rodrigues discuta cu Mariko. Se scuză şi se aplecă foarte aproape de urechea lui Rodrigues, astfel ca nimeni de pe dunetă să nu prindă vreun cuvânt, şi începu să-şi deşerte sacul cu tot ce auzise. Pentru asta şi fusese trimis.

Blackthorne stătea pe punte, la pupa, rezemându-se de parapet, cu capul odihnindu-i-se pe genunchii ghemuiţi. Mariko se aşezase dreaptă cu faţa spre Rodrigues, după obiceiul japonez, iar lângă ea se afla Kana, samuraiul, posomorât. Marinari înarmaţi mişunau pe punţi, altul era sus, în gabie şi încă doi la timonă. Nava se afla tot sub vânt, aerul era curat, norii ameninţători şi ploaia se apropia. La o sută de iarzi mai încolo galera plutea la travers, în bătaia tunurilor, cu ramele armate, în afară de două de fiecare parte, care-o menţineau cu valurile-n prora. Bărcile pescăreşti cu arcaşii-samurai duşmani erau mai aproape, dar nu-i împresuraseră încă.

Mariko îi urmărea cu privirea pe Rodriguez şi pe secund. Nu putea auzi ce se spunea şi chiar dac-ar fi auzit, educaţia ei ar fi făcut-o să prefere să-şi închidă urechile. Secretul nu era posibil în casele de hârtie fără politeţea şi respectul necesar; fără taine, viaţa civilizată nu putea să existe, aşa că toţi japonezii erau educaţi să audă cât mai puţin. Pentru binele tuturor.

Când ea venise pe punte cu Blackthorne, Rodrigues ascultase lămuririle nostromului şi explicaţia ei poticnită, precum că ea ar fi de vină, pentru că înţelesese greşit ce spusese nostromul şi că asta-l făcuse pe Kana să-şi scoată sabia din teacă spre a-i apăra ei onoarea. Nostromul ascultase rânjind, cu pistoalele încă îndreptate spre spatele

samuraiului.

— Am întrebat doar dacă e drăguţa englezului, jur, pentru că l-a spălat şi i-a potrivit punga-buzunar peste boaşe, aşa, fără nici o sfială.

— Lasă pistoalele jos, nostromule.

— El e periculos, ascultă ce-ţi spun. Spânzură-l!

— O să fiu cu ochii pe el. Cară-te de-aici!

— Maimuţa asta m-ar fi omorât, dacă nu eram eu mai iute de mână. Atârnă-l de capătul vergii. În Nagasaki aşa am fi făcut.

— Nu suntem în Nagasaki, aşa că şterge-o de-aici! Imediat!

După ce nostromul plecase, Rodrigues întrebase:

— Ce v-a zis, *senhora?* Ce-a spus exact?

— Aă... nimic, *senhor.* Vă rog.

— Îmi cer scuze faţă de dumneata şi de samurai pentru obrăznicia acelui bărbat,. Vă rog, transmiteţi samuraiului scuzele mele şi rugaţi-l să-l ierte. Şi eu vă rog pe amândoi, cu toată politeţea cuvenită, să uitaţi neobrăzarea nostromului. N-o să fie de nici un folos seniorului dumitale sau seniorului meu să avem gâlceavă pe navă. Vă promit c-am să mă ocup eu de el, în felul meu şi la vremea aleasă de mine.

Ea-i vorbise apoi lui Kana şi, în cele din urmă, el încuviinţase.

— Kana-san spune că e foarte bine, dar, dacă o să-l vadă vreodată pe nostromul Pesaro pe ţărm, o să-i zboare capul.

— Asta-i cinstit, zău. Da. *Domo arigato,* Kana-san, spusese Rodrigues cu un zâmbet, şi *domo arigato goziemashita.* Mariko-san.

— Vorbiţi japoneza?

— O, nu, doar două-trei cuvinte. Am o soţie în Nagasaki.

— O! Sunteţi de multă vreme în Japonia?

— Aceasta este cea de-a doua călătorie pe care-o fac în Japonia. În total am petrecut şapte ani în aceste ape, o parte aici, iar alta navigând între Macao şi Goa. Rodrigues adăugase: Nu-i daţi nici o atenţie, el e un *eta.* Buddha a spus că până şi un *eta* are dreptul să trăiască. *Neh?*

— Bineînţeles, spusese Mariko, însă numele şi figura nostromului îi rămăseseră întipărite în minte pentru toată

viaţa.

— Soţia mea vorbeşte un pic portugheza, dar nici pe departe atât de bine ca dumneata. Eşti creştină, bineînţeles?

— Da.

— Soţia mea e convertită. Tatăl ei e samurai, dar unul mărunt. Seniorul lui este nobilul Kiyama.

— E norocoasă să aibă un asemenea soţ, spusese Mariko politicos, dar, în sinea ei, se întreba cutremurată cum putea cineva să se căsătorească şi să trăiască cu un barbar. În ciuda bunei-cuviinţe fireşti, întrebase: Doamna, soţia dumitale, mănâncă şi ea carne... ca aceea din cabină?

— Nu, răspunsese Rodrigues râzând, dezvelindu-şi dinţii albi, frumoşi şi sănătoşi. În casa mea din Nagasaki nici eu nu mănânc. Pe mare şi în Europa da. La noi aşa se obişnuieşte. Acum o mie de ani, înainte de a veni Buddha, a fost şi obiceiul vostru, *neh?* Înainte de a trăi Buddha, ca să le arate *Tao, Calea*[1]*,* toţi oamenii mâncau carne. Chiar şi-aici, *senhora.* Chiar şi-aici. Bineînţeles noi o ştim mai bine, măcar câţiva dintre noi, *neh?*

Mariko reflectase la cele spuse. Apoi zisese:

— Toţi portughezii ne numesc maimuţe şi *jappo,* pe la spate?

Rodrigues se trăsese de cercelul pe care-l purta în ureche.

— Voi nu ne numiţi barbari? Chiar şi în faţă? Noi suntem civilizaţi, cel puţin aşa gândim, *senhora.* În India, ţara lui Buddha, japonezii sunt numiţi „Diavolii de la răsărit” şi nu i se permite nici unuia să coboare la ţărm, dacă e înarmat. Voi îi numiţi pe indieni „negri” şi animale. Cum îi numesc chinezii pe japonezi? Cum îi numiţi voi pe chinezi? Cum îi numiţi voi pe coreeni? Mâncăii de Usturoi, *neh?*

— Nu cred că seniorul Toranaga ar fi încântat. Nici seniorul Hiro-matsu, nici chiar tatăl soţiei dumitale.

— Dumnezeul nostru a spus: „Vezi-ţi mai întâi bârna din ochii tăi înainte de-a vedea paiul dintr-al altuia”.

Ea se gândi din nou la cele spuse în timp ce-l urmărea cu privirea pe secund, care tot mai şoptea în urechea pilotului portughez. E adevărat: noi ne ţinem nasul pe sus faţă de

[1] În scrierile teologilor budişti, are sensul de cale pentru atingerea perfecţiunii spirituale.

ceilalţi oameni. Dar noi locuim în Pământul Zeilor, aşa că suntem aleşii lor. Noi singuri, din toate popoarele, avem un împărat de origine divină. Atunci, nu suntem noi fără seamăn şi mai presus de toţi ceilalţi? Dar dacă eşti japonez *şi* creştin? Nu ştiu. O Doamne, dă-mi din înţelepciunea Ta. Acest pilot Rodrigues e tot atât de ciudat ca şi pilotul englez. De ce sunt ei foarte deosebiţi? Să fie educaţia lor? E de necrezut ce fac ei, *neh?* Cum pot să navigheze în jurul pământului şi să călătorească pe mări cu tot atâta uşurinţă cu care noi o facem pe uscat? Soţia lui Rodrigues o şti răspunsul? Mi-ar plăcea s-o cunosc şi să vorbesc cu ea.

Secundul îşi coborî vocea şi mai mult.

— Ce-a spus? exclamă Rodrigues scăpându-i o înjurătură şi, fără să vrea, Mariko încercă să asculte.

Dar nu putu să audă ce repetă secundul. Apoi îi văzu pe amândoi uitându-se spre Blackthorne şi le urmări privirea, tulburată de îngrijorarea lor.

— Ce altceva s-a întâmplat, Santiago? întrebă Rodrigues prudent, conştient de prezenţa lui Mariko.

Secundul îi şopti la ureche cu mâinile pâlnie la gură,

— Cât o să mai stea jos?

— Toastau între ei. Şi încheiau târgul.

— Ticăloşii! Rodrigues îl trase pe secund de cămaşă, Nu sufli o vorbă, jură. Pe viaţa ta!

— Nu e nevoie să-mi spui asta, pilotule.

— Totdeauna ai de ce s-o spui. Rodrigues privi spre Blackthorne. Trezeşte-l!

Secundul se duse la el şi-l zgâlţâi zdravăn.

— Ce vreeei? Ce?

— Loveşte-l!

Santiago îl plesni.

— Doamne sfinte, o să...

Blackthorne fu în picioare, roşu la faţă ca focul, dar se bălăbăni şi căzu.

— Pe toţi dracii, trezeşte-te, englezule! Furios, Rodrigues îşi îndreptă degetul spre cei doi cârmaci. Aruncaţi-l peste bord!

— Ce?

— Acum, pentru Dumnezeu!

Când cei doi bărbaţi îl ridicară grăbiţi, Mariko spuse:

— *Senhor* Rodrigues, nu trebuie... dar înainte ca ea sau Kana să poată interveni, cei doi îl şi aruncaseră pe Blackthorne peste bord.

Căzu de la douăzeci de picioare, plescăind apa cu burta, ridicând nori de stropi şi dispăru. Peste o clipă apăru la suprafaţă înecându-se, călcând apa şi bolborosind, răceala de gheaţă limpezindu-i mintea.

Rodrigues se lupta să se ridice de pe scaun.

— Daţi-mi o mână de ajutor, pentru Dumnezeu!

Unul din cârmaci alergă să-l ajute, în timp ce secundul îl prinse de subţiori.

— Hei, fii atent. Fereşte-mi piciorul, tu, tontule!

Îl ajutară să vină la balustradă. Blackthorne încă tuşea şi bolborosea, dar, în timp ce înota către navă, înjura de mama focului pe cei care-l aruncaseră peste bord.

— Două carturi tribord! comandă Rodrigues. Nava căzu uşor sub vânt şi se îndepărtă de Blackthorne. Strigă apoi în jos: Stai dracu departe de nava mea! Şi imediat către secund: Ia barcazul, culege-l pe englez şi du-l la galeră. Repede. Spune-i... Îşi coborî vocea.

Mariko era mulţumită că Blackthorne nu se scufunda.

— Pilot! Anjin-san este sub protecţia seniorului Toranaga. Cer să fie adus din apă imediat!

— Numai o clipă, Mariko-san. Rodrigues continuă să-i şoptească lui Santiago, care dădea din cap şi apoi o luă la fugă. Îmi pare rău, Mariko-san, *gomen kudasai*[1], dar era urgent. Englezul trebuia trezit. Ştiam că poate să-noate. Trebuie să fie sprinten şi iute!

— De ce?

— Eu sunt prietenul lui. Ţi-a spus vreodată?

— Da. Dar Anglia şi Portugalia sunt în război. La fel şi Spania.

— Da. Dar piloţii trebuie să fie deasupra războiului.

— Atunci faţă de cine îţi faci dumneata datoria?

— Faţă de pavilion.

— Nu şi faţă de regele dumitale?

— Da şi nu, *senhora.* Îi datorez englezului o viaţă.

[1] Îmi pare rău (jpn.).

Rodrigues urmărea barcazul. Ţine-o drept aşa — acum treci în vânt! îi ordonă timonierului.

— *Da,* senhor.

El aşteptă, cercetând din nou vântul, bancurile de nisip şi ţărmul îndepărtat. Marinarul de la sondă strigă adâncimea.

— Îmi cer iertare, *senhora,* ce spuneaţi?

Rodrigues o privi o clipă, apoi se întoarse să verifice încă o dată poziţia navei faţă de vânt şi barcaz. Şi ea urmărea barcazul. Oamenii îl scoseseră pe Blackthorne din mare şi vâsleau din răsputeri către galeră, trăgând la rame stând jos, nu în picioare. Ea nu le mai putea distinge clar chipurile. Acum Anjin-san era acoperit de bărbatul care stătea lângă el, bărbatul care vorbise în şoaptă cu Rodrigues.

— Ce i-ai spus, *senhor?*

— Cui?

— Lui. Bărbatului pe care l-ai trimis după Anjin-san.

— Doar să-i ureze englezului sănătate şi drum bun.

Răspunsul era searbăd şi pe ocolite.

Ea-i tălmăci lui Kana cele spuse.

Când Rodrigues văzu barcazul lângă galeră îi veni inima la loc.

— Slavă ţie, Doamne...

Căpitanul general şi iezuiţii urcară pe punte. Toranaga şi gărzile lui îi urmau.

— Rodrigues! Dă drumul la barcaz! Sfinţii părinţi se duc la ţărm, spuse Ferriera.

— Şi după asta?

— Şi apoi ieşim în larg. Către Yedo.

— De ce acolo? Era vorba să mergem la Macao, răspunse Rodrigues, întruchipare a inocenţei.

— Mai întâi îl ducem pe Toranaga la Yedo.

— Ce facem?! Dar galera?

— Stă pe loc sau îşi croieşte drum luptându-se.

Rodrigues părea şi mai surprins, şi privi spre galeră, apoi către Mariko. Citi învinuirea din ochii ei.

— *Matsu,* îi spuse pilotul încet lui Mariko.

— Ce? întrebă părintele Alvito. Răbdare? De ce „răbdare”, Rodrigues?

— Spuneam Ave Maria, părinte. Îi ziceam doamnei că asta

te-nvaţă să ai răbdare.

Ferriera se holba către galeră.

— Ce caută barcazul nostru acolo?

— Eu l-am trimis pe eretic înapoi la bord.

— Tu, ce?

— L-am trimis pe englez înapoi la bord. Care-i problema, căpitane general? Englezul m-a insultat aşa că l-am aruncat pe ticălos peste bord. L-aş fi lăsat să se înece, dar ştia să înoate, aşa că am trimis secundul să-l adune şi să-l ducă înapoi la nava lui, pentru că se pare că se bucură de favoarea seniorului Toranaga. Ce nu-i în ordine?

— Trimite să-l aducă înapoi.

— Va trebui să trimit o echipă de marinari înarmată, căpitane general. Asta doreşti? El ne blestema să ne mănânce focul iadului. De data asta n-o să mai vină de bună voie.

— Îl vreau înapoi la bord.

— Care-i necazul? N-ai spus că galera rămâne pe loc sau îşi croieşte drum prin luptă sau ce-o vrea să facă? Atunci ce? Aşa că englezul e în rahat până-n gât. Bun. Oricum, cine mai are nevoie de ticălos? Cu siguranţă că sfinţii părinţi ar fi bucuroşi să nu-l mai vadă în faţa ochilor. Nu-i aşa, părinte?

Dell'Aqua nu răspunse. Nici Alvito. Asta dădea peste cap planul pe care-l făcuse Ferriera şi fusese acceptat de ei şi de Toranaga. Stabiliseră ca preoţii să meargă la ţărm imediat, să-i potolească pe Ishido, Kiyama şi Onoshi, prefăcându-se că ei crezuseră povestea lui Toranaga despre piraţi şi nu ştiau că el „fugise" din castel. Între timp, fregata se va grăbi spre gura portului, lăsând galera să se descurce cu bărcile de pescuit. Dacă era un atac făţiş asupra fregatei, aveau să răspundă cu tunurile şi cu moartea.

— Dar nu pe noi ar trebui să ne atace bărcile, reflectase Ferriera. Ele trebuie să prindă galera. Va fi sarcina Sfinţiei voastre să-l convingeţi pe Ishido că noi n-am avut de ales. La urma urmelor, Toranaga e preşedintele regenţilor. În sfârşit, îl am pe eretic la bord.

Nici unul dintre preoţi nu întrebase de ce. Nici Ferriera nu se oferise să-şi spună motivele.

Părintele Superior îşi lăsă mâna blajin pe umărul

căpitanului general şi se-ntoarse cu spatele spre galeră.

— Poate că e tot atât de bine că ereticul e-acolo, spuse şi reflectă la cât de ciudate sunt căile Domnului.

Nu, voia Ferriera să strige. Aş fi vrut să-l văd înecat. Un bărbat aruncat peste bord, în zori, foarte devreme, fără nici o urmă, nici un martor, era atât de uşor. Toranaga nu şi-ar fi dat seama niciodată; pentru el n-ar fi fost decât un accident tragic. Şi era soarta pe care Blackthorne şi-o merita. Iar căpitanul general cunoştea şi el groaza piloţilor de a-şi găsi moartea în mare.

— *Nan ja?* întrebă Toranaga.

Părintele Alvito îi spuse că pilotul se afla pe galeră şi de ce. Toranaga se întoarse spre Mariko, care încuviinţă din cap şi adăugă ce spusese mai înainte Rodrigues.

Toranaga se îndreptă spre parapet şi scrută întunericul. Dinspre ţărmul de miazănoapte erau lăsate la apă alte bărci şi în curând aveau să fie şi celelalte acolo unde trebuie. El ştia că Blackthorne îi dădea griji în plus şi aceasta era o cale simplă, pe care i-o oferiseră zeii, de-a scăpa de Anjin-san, dacă dorea. O doresc oare? Cu siguranţă, preoţii creştini vor fi cu mult mai fericiţi dacă Anjin-san dispare, gândi. La fel Onoshi şi Kiyama, care se tem de omul ăsta atât de mult că unul din ei, sau amândoi, au pus la cale încercările de omor. De ce au o asemenea spaimă?

Nu e decât *karma* că Anjin-san e acum pe galeră şi nu aici, în siguranţă. *Neh*? Aşa că Anjin-san se va scufunda cu galera, laolaltă cu Yabu, cu ceilalţi şi cu muschetele, iar asta este tot *karma.* Muschetele pot să le pierd, pe Yabu aşijderea. Dar pe Anjin-san?

Da.

Pentru că mai am totuşi de rezervă încă opt din aceşti ciudaţi barbari. Poate că minţile lor la un loc vor egala sau o vor întrece pe-a acestuia singur. Cel mai important lucru este să fiu înapoi la Yedo cât mai repede cu putinţă, să pregătesc războiul, care nu poate fi ocolit. Kiyama şi Onoshi? Cine ştie dacă o să mă sprijine? Poate că da, poate că nu. Dar o bucată de pământ şi câteva promisiuni sunt o nimica toată, dacă grosul creştinilor este de partea mea în patruzeci de zile.

— E *karma*, Tsukku-san. *Neh?*

— Da, Alteţă. Alvito îşi aruncă privirea spre căpitanul general foarte mulţumit. Seniorul Toranaga dă de înţeles că nu se poate face nimic. E voia Domnului.

— Oare?

Toba pe galeră se porni brusc. Ramele loveau apa cu putere.

— Pentru Dumnezeu, ce face? urlă Ferriera.

Şi, în timp ce urmăreau galera îndepărtându-se de ei, pavilionul lui Toranaga coborî fluturând din vârful catargului.

Rodrigues spuse:

— E ca şi cum ar zice fiecărei blestemate de bărci din port că seniorul Toranaga nu se mai află la bord.

— Ce-are de gând să facă?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? întrebă Ferriera.

— Nu. Dar, dac-aş fi în locul lui, aş ieşi în larg şi v-aş lăsa în rahat, sau aş încerca s-o fac. Englezul le-a atras atenţia asupra noastră. Acum ce facem?

— Ţi s-a ordonat să pleci la Yedo.

Căpitanul general voia s-adauge: Dacă intri-n galeră, cu atât mai bine, dar n-o spuse. Pentru că Mariko asculta.

Preoţii mulţumiţi, plecară cu barcazul la ţărm.

— Toate pânzele sus! strigă Rodrigues. Piciorul îl durea şi îi zvâcnea. Sud prin sud-vest. Echipaj, drum de capă!

— *Senhora,* te rog, spune-i nobilului Toranaga c-ar fi mult mai bine să meargă jos. Va fi mai în siguranţă, spuse Ferriera.

— Îţi mulţumeşte, dar zice că va sta aici.

Ferriera ridică din umeri şi se îndreptă spre capătul dunetei.

— Amorsaţi toate tunurile. Încărcaţi cu mitralii! Fiţi gata!

Capitolul 28

— *Isogi!* strigă Blackthorne îndemnându-i pe vâslaşi să tragă mai vârtos la rame. Privi spre pupa la fregata care venea spre ei, cu pânzele umflate acum, apoi din nou spre prora, calculând manevra următoare pe care trebuia s-o facă. Se întreba dacă judecase bine, pentru că aici, lângă stânci, spaţiul de manevră era foarte strâmt, doar câţiva iarzi între dezastru şi reuşită. Ca să iasă în gura portului, fregata trebuia să navigheze în volte, din pricina vântului, în timp ce galera putea să se deplaseze după pofta inimii. Dar fregata avea avantajul vitezei. La ultima manevră, Rodrigues arătase clar să galera ar face mai bine să nu-i stea în cale. *Santa Teresa* avea nevoie de spaţiu.

Yabu turuia din nou, dar el nu-l lua în seamă.

— Nu-nţeleg, *wakarimasen,* Yabu-san! Ascultă, Toranaga-sama mi-a spus: Anjin-san, *ichi-ban-ima!* Acum sunt căpitan şef! *Wakarimasu ka,* Yabu-san?

Îi arătă drumul compas căpitanului japonez, care gesticula spre fregata aflată doar la cincizeci de iarzi acum, aproape să dea peste ei.

— Pentru Dumnezeu, ţine-ţi drumul! spuse Blackthorne.

Briza-i făcea şi mai reci hainele leoarcă de apă, frigul pătrunzându-l până la oase, dar îl şi ajuta să i se limpezească mintea. Cercetă cerul. Nici un nor pe lângă luna strălucitoare şi vântul era bun. De-acolo nici un pericol, gândi. Doamne, ţine luna luminoasă până scăpăm.

— Hei, căpitane, strigă în engleză, ştiind că n-avea nici o importanţă dacă vorbea în engleză, portugheză, daneză sau latină, pentru că era singur printre japonezi. Trimite pe cineva după *saké! Saké! Wakarimasu ka?*

— *Hai,* Anjin-san.

Fu trimis în grabă un marinar. În timp ce alerga, îşi aruncă privirea peste umăr, înfricoşat de mărimea şi viteza fregatei care se apropia. Blackthorne îşi menţinu drumul, încercând să forţeze fregata să vină-n vânt înainte de-a fi câştigat tot spaţiul necesar. Dar ea nu şovăi deloc şi se-ndreptă direct spre el. În ultima secundă el răsuci galera din drumul ei şi apoi, când bompresul fregatei era aproape deasupra dunetei

lor, auzi comanda lui Rodrigues:

— Vino la babord! Mola velastrai şi ţine-o drept aşa! Apoi un strigăt către el în spaniolă: Să-l pupi pe Belzebut în fund, englezule!

— Maică-ta a fost prima pe-acolo, Rodrigues!

Fregata ieşi apoi din vântul de pupa şi se deplasă rapid spre ţărmul din partea cealaltă, unde trebuia să facă iar o voltă ca să ajungă în vânt şi să-şi schimbe drumul încă o dată, înainte de a putea face o nouă voltă, pentru ultima oară, ca să pună capul pe gura portului.

Pentru o clipă navele ajunseră atât de aproape că el putea aproape s-atingă fregata. Rodrigues, Toranaga, Mariko şi căpitanul general se vedeau balansându-se pe dunetă. Apoi fregata se îndepărtă, iar galera îşi continuă drumul.

— *Isogi, isogi,* pentru Dumnezeu!

Vâslaşii îşi înteţiră şi mai mult eforturile şi, prin semne, Blackthorne ordonă să treacă mai mulţi oameni la rame, până nu mai rămase nici o rezervă. Trebuia s-ajungă la gura portului înaintea fregatei, altfel erau pierduţi.

Galera înghiţea distanţa. Dar la fel şi fregata. Ajunsă în cealaltă parte a portului, ea se răsuci ca un dansator şi el văzu că Rodrigues ridicase velele gabier şi zburătorii.

— E un ticălos şiret, ca orice portughez!

Saké-ul sosi, dar tânăra femeie care o ajutase pe Mariko îl luă din mâinile marinarului şi i-l oferi cu mişcări nesigure. Ea rămăsese curajoasă pe punte, deşi se vedea limpede că nu era în apele ei. Mâinile îi erau puternice, coafura fără cusur, iar chimonoul bogat, elegant şi de bun gust. Galera se bandă brusc, izbită de valuri. Fata se clătină şi scăpă ceaşca. Faţa-i rămase imobilă, dar el o văzu îmbujorându-se de ruşine.

— *No se preocupe,* spuse el, în timp ce ea bâjbâia după ceaşcă. N-are importanţă. *Namu ka*?

— Usagi Fujiko, Anjin-san.

— Fujiko-san. Dă-mi-o. *Dozo.*

Întinse mâinile, luă butelca şi bău direct din ea, înghiţind vinul pe nerăsuflate, nerăbdător să-şi încălzească trupul. Se concentră asupra noului drum, ocolind recifurile despre care-i vorbise Santiago din porunca lui Rodrigues. În timp ce-şi bea vinul încălzit, cercetă din nou relevmentul la

promontoriu, care le dădea direcţia sigură, exactă, către gura portului, întrebându-se, în treacăt, cum fusese încălzit vinul şi de ce ei îl beau întotdeauna cald şi în cantităţi mici.

Mintea îi era limpede acum şi se simţea destul de puternic, trebuia doar să fie atent Ştia însă că n-avea nici o rezervă pe care să se bizuie, după cum nici galera n-avea.

— *Saké, dozo,* Fujiko-san.

Îi dădu butelca şi uită de ea.

Făcând volte-n vânt, fregata îşi croia drum cu mare uşurinţă şi trecu la o sută de iarzi înaintea lor, îndreptându-se spre ţărm. Auzi înjurături aduse de vânt, dar nu se deranjă să răspundă, economisindu-şi energia.

— *Isogi,* pentru Dumnezeu! Rămânem în urmă!

Emoţia întrecerii şi faptul de a se afla din nou singur la comandă — mai mult prin puterea voinţei sale decât numit de cineva — adăugate la privilegiul deosebit de a-l avea pe Yabu în puterea sa, îl umpleau de o bucurie fără margini.

— Dacă nava nu s-ar scufunda, şi, o dată cu ea, şi eu, aş îndrepta-o spre stânci doar ca să te văd înecat, ticălos împuţit ce-mi eşti, Yabu! Pentru bietul Pieterzoon!

Dar nu l-a salvat Yabu pe Rodrigues când tu n-ai putut? N-a atacat el bandiţii în timpul ambuscadei? Şi-n seara asta a fost curajos. Da, e un ticălos, dar e un ticălos curajos, ăsta-i adevărul.

Butelca de *saké* îi fu oferită din nou.

— *Domo,* spuse el.

Fregata, venită-n vânt, era foarte înclinată şi asta-i făcea o imensă plăcere.

— N-aş putea s-o manevrez mai bine, spuse tare în bătaia vântului. Dar, dac-ar fi pe mâna mea, aş ieşi printre bărci, în largul mării şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Aş naviga cu ea spre casă şi-aş lăsa Japoniile japonezilor şi împuţiţilor de portughezi. Îi văzu pe Yabu şi pe căpitan zgâindu-se la el. N-aş face-o, de fapt. Nu încă. Mai e şi o Corabie Neagră de prins şi de jefuit. Şi răzbunarea, nu, Yabu-san?

— *Nan desu ka,* Anjin-san? *Nan ja?*

— *Ichi-ban!* Numărul unu! răspunse fluturând mâna spre fregată. Goli butelca până la fund. Fujiko i-o luă.

— *Saké,* Anjin-san?

— *Domo, iyé!*

Cele două nave erau acum foarte aproape de bărcile pescăreşti strânse grămadă, galera îndreptându-se direct spre culoarul ce fusese lăsat dinadins între ele, fregata, la ultima voltă, virând-o spre gura portului. Vântul era mai rece aici, pentru că promontoriile ce ţineau adăpost rămăseseră departe, iar marea se deschidea larg la jumătate de milă în faţă. Rafalele umflau pânzele fregatei, şarturile pocneau asemeni împuşcăturilor de pistol şi valurile spumegau în prora şi pupa.

Vâslaşii erau lac de sudoare şi istoviţi. Un bărbat căzu. Apoi altul. Cei cincizeci şi ceva de *ronini*-samurai se aflau în poziţie de luptă. În faţă, arcaşii din bărcile pescăreşti de pe ambele părţi ale canalului îngust îşi puneau săgeţi în arcuri. Blackthorne văzu în multe bărci micile vase cu jar şi ştiu atunci că săgeţile aveau să fie aprinse, când vor fi trase.

El se pregătise pentru luptă cât putuse de bine. Yabu înţelesese că vor trebui să lupte, şi-şi dăduse seama imediat şi de săgeţile cu foc. Blackthorne ridicase pereţi din lemn proteguitori de jur împrejurul timonei. Deschisese câteva din lăzile cu muschete şi-i pusese pe cei care se pricepeau să le încarce cu praf de puşcă şi gloanţe. Mai adusese şi o mulţime de butoiaşe cu praf de puşcă pe dunetă şi le amorsase.

Când Santiago, secundul, îl adusese cu barcazul, îi spusese că Rodrigues avea de gând să-l ajute, cu voia Celui de Sus.

— De ce? întrebase el.

— Pilotul meu mira spus că a trebuit să te arunce peste bord să te trezeşti, *senhor.*

— De ce?

— *Senhor* pilot, el mi-a zis să-ţi spun că e pericol la bordul *Santei Teresa,* pericol pentru dumneata.

— Ce pericol?

— El zice că trebuie să-ţi croieşti drum prin luptă, dacă poţi. Dar el o să te-ajute.

— De ce?

— Pentru Dumnezeu, tacă-ţi gura eretică şi ascultă, avem puţin timp.

Apoi secundul îi spusese despre bancurile de nisip, despre relevmente, despre felul canalului, şi despre planul lui Rodrigues. Îi dăduse şi două pistoale.

— Pilotul meu întrebă dacă eşti trăgător bun.

— Slab, minţise el.

— Pilotul meu mi-a zis că, la sfârşit, să-ţi spun să mergi cu Dumnezeu.

— Şi el... şi tu.

— Din partea mea, să te ia naiba!

— Ba pe sor-ta!

Blackthorne amorsase butoiaşele cu pulbere pentru cazul în care tunurile ar fi început să tragă şi n-ar fi existat nici un plan, sau dacă planul s-ar fi dovedit mincinos, dar şi împotriva duşmanilor care i-ar fi putut înconjura. Chiar numai un asemenea butoiaş cu fitilul aprins, dus de apă lângă bordul fregatei, ar scufundat-o tot atât de sigur ca lovitura unui tun de şaptezeci. N-are importanţă cât de mic e butoiaşul, gândi, totul e s-o nimerească.

— *Isogi,* pentru vieţile voastre! strigă şi trecu la cârmă mulţumind lui Dumnezeu pentru Rodrigues şi pentru strălucirea lunii.

*

* *

Aici, la gură, portul se îngusta la patru sute de iarzi. Apa era adâncă, aproape de la un ţărm la celălalt, promontoriile stâncoase înălţându-se drept din mare.

Spaţiul dintre bărcile pescăreşti în ambuscadă era de o sută de iarzi.

Santa Teresa era acum la largul ei, vântul sufla dinapoia traversului către tribord şi forma un siaj puternic în pupa, apropiindu-se de galeră. Blackthorne ţinea firul canalului şi-i făcu semn lui Yabu să fie gata. Tuturor *roninilor*-samurai li se ordonase să stea ciuciţi sub parapeţi, nevăzuţi, până ce Blackthorne dădea semnalul, când fiecare om — cu muschetă sau cu sabie — avea să fie la babord sau la tribord, oriunde era nevoie, Yabu comandând lupta. Căpitanul japonez ştia că vâslaşii lui trebuiau să urmeze toba iar toboşarul ştia că el trebuie să dea ascultare lui Anjin-san. Şi Anjin-san, singur, urma să conducă nava.

Fregata era la cincizeci de iarzi în spate, în mijlocul canalului, îndreptându-se direct spre ei şi dând semne vădite că vrea s-o apuce pe culoarul din mijloc.

*

* *

La bordul fregatei, Ferriera îi spuse în şoaptă lui Rodrigues:

— Pintenează-l!

N-o slăbea din ochi pe Mariko, care stătea la zece paşi mai departe, lângă balustradă, împreună cu Toranaga.

— Nu putem, nu cu Toranaga de faţă şi cu fata.

— *Senhora!* strigă Ferriera. *Senhora,* mai bine să mergeţi jos, dumneata şi stăpânul dumitale. Ar fi mai sigur pentru el dacă s-ar duce pe puntea tunurilor.

Mariko îi tălmăci lui Toranaga, care reflectă o clipă, apoi coborî scara din tambuchi spre puntea tunurilor.

— Să-mi sară ochii, spuse tunarul şef, fără să se adreseze cuiva anume, mi-ar plăcea să trag într-un flanc de navă şi să scufund ceva. De un an n-am mai scufundat nici măcar un pirat împuţit!

— Îhî. Maimuţele merită o baie.

Pe dunetă, Ferriera repetă:

— Atinge galera cu pintenul, Rodrigues!

— De ce să-ţi omori duşmanul când alţii o vor face în locul tău?

— Doamne Dumnezeule! Eşti la fel ca preoţii. N-ai pic de sânge-n vine!

— Da, n-am deloc sânge de ucigaş, răspunse Rodrigues tot în spaniolă. Dar tu? Tu ai. Nu? Şi sânge spaniol, poate?

— Ai de gând să-l atingi cu pintenul sau nu? întrebă Ferriera în portugheză, apropierea de pradă luându-i complet minţile.

— Dacă rămâne unde e, da.

— Atunci, dă, Doamne, să rămână unde este.

— Ce-ai avut în gând cu englezul? De ce-ai fost atât de furios că nu era pe navă?

— Nu-mi placi şi nici n-am încredere-n tine acum, Rodrigues. De două ori ai trecut sau ai părut că treci de partea ereticului împotriva mea sau a noastră. Dac-ar fi un

alt pilot acceptabil în toată Asia, te-aş lăsa la ţărm, Rodrigues, şi-aş pleca în larg cu Corabia mea Neagră.

— Atunci o să te scufunzi. În jurul tău miroase a moarte şi numai eu te pot apăra.

Ferriera se închină superstiţios.

— Doamne, spurcată limbă mai ai! Cu ce drept spui asta?

— Mama mea a fost ţigancă şi-a fost al şaptelea copil, tot dintr-al şaptelea copil, aşa cum sunt şi eu.

— Mincinosule!

Rodrigues zâmbi.

— Ah, domnul meu căpitan general, poate că sunt. Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă: Poziţie de luptă! şi apoi către cârmaci: Drept aşa şi, dacă târfa aia pântecoasă nu se mişcă, scufund-o!

Blackthorne ţinea strâns cârma, braţele şi picioarele îl dureau. Şeful vâslaşilor bătea toba în timp ce aceştia făceau un ultim efort.

Acum fregata era la douăzeci de iarzi în pupa, apoi la cincisprezece, apoi la zece. Atunci Blackthorne viră puternic la stânga. Fregata aproape că-i atinse, se înclină spre ei şi ajunse bord la bord. Blackthorne viră puternic dreapta, ca să fie paralel cu fregata, la zece iarzi de ea. Apoi împreună — una lângă alta — erau gata să treacă în zbor printre cele două şiruri de duşmani.

— Traaageţi la vâsle, trageţi nenorociţilor, strigă Blackthorne voind să rămână exact bord la bord, pentru că numai aici erau apăraţi de corpul fregatei şi de pânzele ei. Detunară câteva muschete, apoi o ploaie de săgeţi aprinse se abătu asupra lor, fără să pricinuiască mari pagube, dar câteva, din greşeală, loviră pânzele de jos ale fregatei şi focul izbucni.

Toţi samuraii comandanţi din bărci îşi opriră arcaşii îngroziţi. Până acum nimeni nu atacase niciodată o navă a barbarilor din sud. Nu sunt ei singurii care le aduc mătăsuri, care fac suportabile căldura verii şi frigul iernii, iar fiecare primăvară şi toamnă o bucurie? Nu sunt barbarii din sud proteguiţi de legile imperiale? Arderea uneia din corăbiile lor nu i-ar înfuria atât de mult încât, pe bună dreptate, nu s-ar mai întoarce niciodată la ei?

Aşa că toţi comandanţii îşi ţinură oamenii-n frâu, în timp ce galera lui Toranaga se afla sub aripa fregatei, fără ca vreunul din ei să îndrăznească să rişte câtuşi de puţin să devină cauza opririi Corăbiilor Negre, fără încuviinţarea generalului Ishido. Numai când marinarii de pe fregată stinseră flăcările, respirară şi ei uşuraţi.

Când se opriră săgeţile, răsuflă şi Blackthorne uşurat. La fel şi Rodrigues. Planul mergea. Rodrigues bănuise că, la adăpostul lui, galera avea o şansă. Singura ei şansă. „Dar pilotul meu zice că trebuie să fii pregătit pentru orice neprevăzut, englezule", îi spusese Santiago.

— Dă-l la o parte pe ticălosul ăla, spuse Ferriera. La dracu, ţi-am ordonat să-l îmbrânceşti la maimuţe!

— Cinci carturi babord! comandă Rodrigues ascultător.

— Cinci carturi babord, *senhor,* repetă cârmaciul.

Blackthorne auzi comanda. Imediat cârmi cinci carturi babord şi se rugă în gând. Dacă Rodrigues menţinea drumul prea mult, or să intre direct în bărcile pescăreşti şi s-a terminat cu ei. Dacă el încetinea ramele şi rămânea în urmă, ştia că bărcile duşmane îl vor scufunda, chiar dacă ştiau sau nu că Toranaga e pe galeră. El trebuie să rămână la bord cu fregata.

— Cinci carturi tribord! ordonă Rodrigues chiar la timp. Nu mai avea nevoie de alte săgeţi aprinse; era prea mult praf de puşcă pe punte. Haide, ticălosule, murmură către vânt. Pune-ţi toată snaga în pânzele mele şi scoate-ne dracu de-aici.

Din nou Blackthorne cârmi cinci carturi tribord, spre a-şi menţine poziţia faţă de fregată, şi cele două nave alergau una lângă alta, ramele din tribordul galerei mai-mai să scufunde bărcile pescăreşti. Acum căpitanul înţelese, la fel şi vâslaşii, şi şeful lor. Îşi încordară ultimele puteri la rame. Yabu strigă o comandă şi *roninii*-samurai îşi puseră arcurile jos şi alergară să dea ajutor, împreună cu Yabu care se puse serios pe treabă.

Înaintau cu aceeaşi viteză. Nu mai aveau decât câteva sute de iarzi de străbătut.

Apoi soldaţii în gri din câteva bărci pescăreşti, mai îndrăzneţi decât ceilalţi, vâsliră să le iasă în cale şi aruncară

gheare de abordaj. Prora galerei umplu bărcile cu apă. Ghearele de abordaj fură aruncate peste bord înainte de a se agăţa. Samuraii care le ţineau căzură în apă. Cadenţa ramelor nu şovăi.

— Vino mai mult la babord!

— Nu îndrăznesc, căpitane general. Toranaga nu e prost. Ia priveşte, e un recif în faţă!

Ferriera văzu crestele lângă ultimele bărci de pescuit.

— Doamne, trimite-i în recif!

— Două carturi babord!

Din nou fregata îşi schimbă drumul, la fel şi Blackthorne. Amândouă navele se îndreptau spre grămada de bărci pescăreşti. Blackthorne văzuse şi el stâncile. O altă barcă fu scufundată şi o ploaie de săgeţi se abătu asupra galerei. El ţinu drumul atât cât cutează, apoi strigă: „Cinci carturi tribord!”, ca să-l avertizeze pe Rodrigues, după care răsuci cârma.

Rodrigues şovăi şi corabia se îndepărtă. Dar de data asta ţinu drumul drept ca şi cum ar fi vrut să se ciocnească, lucru ce nu făcea parte din plan.

— Haide, ticălosule! spuse Rodrigues îmboldit de cursă şi teamă. Să vedem cât te ţin boaşele.

Blackthorne trebuia să aleagă imediat între colţii recifului şi fregată. Binecuvântă vâslaşii, care stăteau încă la ramele lor, şi echipajul, şi pe toţi de la bord, care, prin disciplina lor, îi dădeau prilej să aleagă. Şi alese.

Viră în continuare spre tribord, scoase pistolul şi ochi.

— Fă loc, pentru Dumnezeu! strigă şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul şuieră pe deasupra dunetei, chiar printre căpitanul general şi Rodrigues.

Căpitanul general se aplecă, Rodrigues tresări. Tu, englezule, pui de târfă! A fost noroc, ori ai tras bine, ori ai ochit ca să omori?

Văzu cel de al doilea pistol în mâna lui Blackthorne şi pe Toranaga holbându-se la el. Îl îndepărtă pe Toranaga din minte ca fiind neimportant.

Doamne, ce să fac? Să mă ţin de plan sau să-l schimb? N-ar fi mai bine să-l omor pe englezul ăsta? Pentru binele tuturor? Spune-mi, da sau nu!

Răspunde-ţi tu însuţi, Rodrigues, pe nemurirea sufletului tău! Nu eşti bărbat?

Atunci ascultă: fie că acest englez e omorât sau nu, alţi eretici o să-i urmeze, ca păduchii. Îi datorez o viaţă şi jur că nu-mi curge sânge de ucigaş prin vine ca să omor un pilot.

— Cârma tribord! ordonă şi se lăsă păgubaş.

*

* *

— Stăpânul meu întreabă de ce-ai fost cât pe-aci să intri-n galeră?

— A fost doar un joc, *senhora,* o glumă între piloţi. Să pui la-ncercare tăria celuilalt.

— Şi împuşcătura de pistol?

— Tot un joc, să-ncerce nervii mei. Stâncile erau prea aproape şi pesemne îl împingeam pe englez prea mult. Noi suntem prieteni, nu?

— Stăpânul meu spune că e o nebunie să faceţi asemenea jocuri.

— Te rog, transmite-i scuzele mele. Important e că el e-n siguranţă şi, ca atare, sunt bucuros. *Honto.*

— Dumneata ai aranjat fuga aceasta, acest vicleşug, cu Anjin-san?

— Întâmplător el e foarte deştept şi-a făcut ce era de făcut exact la timp. Luna i-a luminat calea, marea l-a ajutat şi nimeni n-a făcut nici o greşeală. Dar de ce duşmanii nu l-au scufundat, nu ştiu. A fost voia Domnului.

— Oare? spuse Ferriera.

Privea fix la galera din urma lor şi nu se întoarse spre ei.

Acum erau cu mult dincolo de gura portului, în siguranţă, în rada Osaka, galera cu câteva cabluri în urmă, fără ca vreuna din nave să se mai grăbească. Mai toate ramele galerei stăteau deocamdată, vâslind doar câteva, atât cât să înainteze domol, în timp ce vâslaşii îşi refăceau forţele.

Rodrigues nu-i dădu nici o atenţie căpitanului general Ferriera. Era, în schimb, absorbit de Toranaga. Mă bucur că suntem de partea lui Toranaga, îşi spuse. În timpul întrecerii, îl studiase atent, bucuros de o ocazie atât de rară. Ochii lui fuseseră pretutindeni, urmărind tunarii, tunurile, velele şi lupta cu focul, cu o curiozitate lacomă, punând întrebări prin

Mariko, despre marinari şi ofiţer: „Asta pentru ce e? Cum încărcaţi un tun? Cât praf de puşcă? Cum trageţi cu ele? Funiile astea pentru ce sunt?!

— Stăpânul meu spune, poate că a fost doar *karma.* Ştii ce e *karma,* căpitane pilot?

— Da.

— El îţi mulţumeşte pentru navă. Acum se va duce înapoi pe galera sa.

— Cum? se întoarse imediat Ferriera. Noi vom fi la Yedo cu mult înaintea galerei. Seniorul Toranaga este binevenit la bord.

— Stăpânul meu spune că nu mai este nevoie să vă deranjeze în continuare. O să meargă pe propria sa navă.

— Vă rog, spuneţi-i să rămână. M-ar bucura tovărăşia lui.

— Seniorul Toranaga vă mulţumeşte, dar vrea să meargă imediat pe nava lui.

— Foarte bine. Fă cum zice, Rodrigues. Semnalizează şi lasă la apă barcazul. Ferriera era dezamăgit. Voise să vadă Yedo şi dorea să-l poată cunoaşte pe Toranaga mai bine, acum că viitorul lor era atât de mult legat de el. Nu credea ce spusese Toranaga despre posibilităţile de a ocoli războiul. În război, noi suntem de partea acestui maimuţoi împotriva lui Ishido, fie că ne place, fie că nu. Şi mie nu-mi place. Sunt mâhnit că voi fi lipsit de compania seniorului Toranaga. Se înclină politicos.

Toranaga se înclină la rândul lui şi vorbi scurt.

— Stăpânul meu vă mulţumeşte. Adăugă către Rodrigues: Stăpânul meu spune că te va răsplăti pentru galeră când ai să te întorci cu Corabia Neagră.

— N-am făcut nimic special. Mi-am făcut doar datoria. Îmi cer iertare că nu mă ridic din scaun... ştiţi, piciorul, *neh?* răspunse Rodrigues înclinându-se. Mergeţi cu Dumnezeu, *senhora.*

— Mulţumesc căpitane pilot. La fel şi dumneata.

În timp ce cobora obosită şi pe bâjbâite pe scara de tambuchi în urma lui Toranaga, observă că nostromul Pesaro comanda barcazul. I se făcu pielea ca de găină şi era gata-gata să vomite. Îşi încordă voinţa şi-şi alungă spasmele, mulţumită că Toranaga le ordonase tuturor să părăsească

această navă cu miros atât de urât.

— Vânt prielnic şi drum bun, le strigă Ferriera.

Făcu o dată semn cu mâna, salutul fu întors şi apoi barcazul plecă.

— Părăsiţi poziţiile de luptă când se-ntoarce barcazul şi târfa aia de galeră nu se mai zăreşte, ordonă tunarului şef.

Când ajunse pe dunetă, se opri în faţa lui Rodrigues. Arătă spre galeră:

— O s-ajungi să regreţi că l-ai lăsat în viaţă.

— Asta e-n mâinile Domnului. Englezul e un pilot „bunicel”, dacă poţi să treci peste religia lui, căpitane general.

— M-am gândit la asta.

— Şi?

— Cu cât ajungem mai curând în Macao, cu atât mai bine. În cel mai scurt timp cu putinţă, Rodrigues.

Ferriera plecă jos.

Piciorul lui Rodrigues zvâcnea cumplit. Trase o înghiţituri zdravănă din plosca cu grog. Praful şi pulberea să se-aleagă de Ferriera, îşi spuse. Dar, te rog, Doamne, nu înainte de a ajunge în Lisabona.

Vântul îşi schimbă uşor direcţia spre pupa şi un nor acoperi haloul lunii. Ploaia se apropia şi zorii brăzdau cerul. Îşi concentră toată atenţia asupra navei sale, a velelor şi a poziţiei faţă de vânt şi valuri. Când fu pe deplin mulţumit îşi îndreptă privirile spre barcaz. Şi, în cele din urmă, spre galeră.

Trase o înghiţitură mai zdravănă de rom, bucuros că planul lui mersese atât de bine. Chiar şi împuşcătura de pistol, care pusese capăt încercării. Fu mulţumit de hotărârea lui.

Eu trebuia s-o iau şi am luat-o.

— Chiar şi aşa, englezule, spuse cu o adâncă tristeţe, căpitanul general are dreptate. Cu tine erezia a pătruns în rai.

Capitolul 29

— Anjin-san?

— *Hai?*

Blackthorne se dezmeticea greu din somnul adânc.

— Uite, puţină mâncare. Şi ceai.

Pentru moment nu-şi putea aminti cine era sau unde se afla. Apoi îşi recunoscu cabina de pe galeră. O rază de soare străbătea întunericul. Se simţea foarte odihnit. Acum nu se mai auzea nici o bătaie de tobă şi, chiar în somnul lui cel mai adânc, simţurile-i spuseseră că fusese coborâtă ancora, că nava lui era în siguranţă, lângă ţărm, şi că marea era blândă.

Văzu o slujnică ducând o tavă. Mariko stătea lângă ea — braţul nu-i mai era în eşarfă —, iar el era lungit pe patul pilotului, acelaşi pe care-l folosise în timpul călătoriei cu Rodrigues din satul Anjiro la Osaka; acesta îi era, într-un fel, aproape tot atât de familiar ca propriul pat şi ca propria-i cabină de pe *Erasmus. Erasmus!* Ar fi nemaipomenit să se întoarcă la bordul ei şi să-şi vadă iar băieţii.

Se-ntinse mulţumit, apoi luă ceaşca de ceai oferită de Mariko.

— Mulţumesc. E foarte bun. Ce-ţi mai face braţul?

— Mult mai bine, mulţumesc. Mariko îl îndoi ca să-i arate. Osul n-a fost atins.

— Arăţi mai bine, Mariko-san.

— Da, acum mă simt mai bine.

În zori, când se-ntorsese la bord cu Toranaga, ea aproape că leşinase.

— Mai bine să stai sus, îi spusese el. Îţi va trece mai repede greaţa.

— Stăpânul meu întreabă... Întreabă ce-a fost cu împuşcătura de pistol.

— N-a fost decât o glumă între piloţi, îi spusese el.

— Stăpânul meu te felicită pentru priceperea dumitale într-ale navigaţiei.

— Am fost norocoşi. Luna ne-a ajutat. Şi echipajul a fost minunat. Mariko-san, ai vrea să-l întrebi pe căpitan-san dacă cunoaşte aceste ape? Îmi pare rău, dar spune-i lui Toranaga-sama că eu nu cred că am să mai pot sta treaz multă vreme.

Oare s-ar putea să ne oprim în largul mării pentru o oră sau cam aş ceva? Trebuie să dorm.

Îşi aminti vag că ea-i spusese că Toranaga fusese de acord ca el să se ducă jos, cât despre căpitan-san, acesta era destul de priceput, aşa că aveau să rămână în apele de coastă şi n-or să iasă în larg.

Blackthorne se întinse din nou şi deschise hubloul cabinei. Un ţărm stâncos se vedea cam la două sute de iarzi.

— Unde ne aflăm?

— La ţărmul provinciei Totomi, Anjin-san. Seniorul Toranaga a vrut să înoate şi vâslaşii să se odihnească câteva ceasuri. Mâine vom fi la Anjiro.

— Satul de pescari? Asta-i cu neputinţă. E aproape de prânz şi în zori plecam din Osaka. E imposibil!

— O, asta a fost ieri, Anjin-san. Ai dormit o zi şi o noapte şi încă o jumătate de zi, îi răspunse Mariko. Seniorul Toranaga a spus să te lase să dormi. El crede că acum ţi-ar pica bine să înoţi ca să te trezeşti. După ce mănânci.

Mâncarea însemna două boluri de orez şi peşte fript pe jar cu un sos din oţet, închis la culoare, sărat, dulce-amărui, despre care ea-i spusese că era făcut din fasole fermentată.

— Mulţumesc. Da, aş vrea să-not. Aproape treizeci şi şase de ore? Nu-i de mirare că mă simt grozav. Luă cu lăcomie tava de la slujnică. Dar nu mâncă imediat. De ce-i e frică? întrebă.

— Nu-i este, Anjin-san. E doar puţin neliniştită. Te rog s-o ierţi. N-a văzut niciodată până acum un străin de aproape.

— Spune-i că, atunci când e lună plină, barbarilor le cresc coarne şi scot flăcări pe gură, la fel ca dragonii.

Mariko râse.

— Sunt sigură că nu. Arătă spre masă. Acolo găseşti o periuţă şi praf pentru dinţi, apă şi prosoape curate. Apoi spuse în latină: Mă bucur să văd că te simţi mai bine. Este aşa cum s-a povestit în timpul drumului, dumneata ai un curaj nemaipomenit.

Ochii li se întâlniră şi clipa fu lăsată să treacă. Ea se înclină politicos. Se înclină şi slujnica. Uşa se închise în urma lor.

Nu te mai gândi la ea, îşi porunci. Gândeşte-te la Toranaga

sau la Anjiro. De ce ne oprim mâine la Anjiro? Să-l debarcăm pe Yabu? Călătorie sprâncenată!

Omi o să fie la Anjiro. Ce e cu Omi?

De ce să nu-i ceri lui Toranaga capul lui Omi? E dator să-ţi facă acest hatâr. Sau de ce să nu-i ceri să te baţi cu Omi-san? Dar cum? Cu pistoalele sau cu săbii? N-ai avea nici o şansă cu sabia, şi-ar fi crimă dacă ai avea un pistol. Mai bine nu faci nimic şi aştepţi. Curând o să se ivească vreun prilej şi-atunci o să te răzbuni pe amândoi. Acum te desfeţi în favorurile lui Toranaga. Ai răbdare. Întreabă-te ce ţi-ar trebui de la el. Curând o să fii în Yedo, aşa că n-ai mult timp. Ce e cu Toranaga?

Blackthorne folosea beţigaşele aşa cum văzuse că le foloseau oamenii din închisoare, ducând bolul la buze şi împingând orezul vâscos cu beţigaşele, din marginea castronaşului în gură. Cu bucăţile de peşte era mai greu. Nu era destul de îndemânatic, aşa că-şi folosea degetele, bucuros că se afla singur, ştiind că ar fi foarte nepoliticos să mănânce cu degetele în faţa lui Mariko, sau a lui Toranaga, sau a oricărui japonez.

Când termină şi ultima bucăţică, tot îi mai era foame.

— Îmi trebuie mai multă mâncare, spuse cu voce tare. Doamne, aş vrea puţină pâine proaspătă, ouă prăjite, unt şi brânză...

Se duse pe punte. Aproape toţi erau dezbrăcaţi. Unii din ei se ştergeau, alţii stăteau la soare şi câţiva săreau peste bord. În mare, de-a lungul navei, alţi samurai şi marinari înotau sau împroşcau apa, aşa cum fac copiii.

— *Konnichi wa,* Anjin-san.

— *Konnichi wa,* Toranaga-sama, spuse el.

Toranaga, aproape gol, urca scara ce fusese lăsată la apă.

— *Sonata wa oyogitamo ka*? spuse, făcând un gest spre mare, ştergându-şi cu palma apa de pe pântec şi umeri, încălzit de soarele strălucitor.

— *Hai,* Toranaga-sama, *domo,* spuse Blackthorne, bănuind că fusese întrebat dacă vrea să-noate.

Din nou Toranaga arătă spre mare, vorbi scurt, apoi o chemă pe Mariko să tălmăcească. Mariko coborî de pe dunetă acoperindu-şi capul cu o umbrelă de soare, de

culoarea purpurei. Chimonoul simplu alb, de bumbac, îi era strâns uşor.

— Toranaga-sama spuse că arăţi foarte odihnit, Anjin-san. Apa te înviorare.

— Te înviorează, spuse el, corectând-o politicos. Da.

— Ah, da, mulţumesc, te înviorează. El spune: „Te rog, atunci să înotăm”.

Toranaga se rezemă nepăsător de parapet, ştergându-şi apa din urechi cu un prosop mic şi, când urechea stângă nu vru să se cureţe, îşi lăsă capul pe umărul stâng şi ţopăi într-un picior până izbuti. Blackthorne observă că Toranaga era foarte musculos şi bine legat, exceptând burta. Încurcat şi foarte conştient de prezenţa lui Mariko, îşi scoase şi el cămaşa, punga-buzunar din brâu şi pantalonii, până rămase la fel de gol.

— Seniorul Toranaga întreabă dacă toţi englezii sunt la fel de păroşi ca dumneata? Şi dacă au părul tot aşa de blond?

— Unii da, spuse el.

— Noi... bărbaţii noştri nu au păr pe piept şi pe braţe ca voi. Nu foarte mult. El zice că eşti foarte bine făcut.

— Şi el la fel. Te rog, mulţumeşte-i.

Blackthorne plecă de lângă Mariko spre capătul scării de bord, conştient că-l priveau, şi ea, şi tânăra femeie, Fujiko, care stătea în genunchi sub o umbrelă galbenă, la pupa, cât şi slujnica de lângă ea. Apoi, nemaiputând să-şi stăpânească stinghereala de a face tot drumul până jos gol, se aruncă peste parapet în apa azurie. Simţea prin fiecare por, înviorându-l apa rece a mării. Fundul nisipos al mării era la trei stânjeni dedesubt, plantele marine se vălureau, peştii erau cu nemiluita şi nu se speriau de înotători. Aproape de fundul mării se opri din căderea-i rapidă, se răsuci, se jucă cu peştii, apoi ieşi la suprafaţă şi o porni către ţărm într-un înot stil delfin, aparent uşor, leneş, dar foarte rapid, pe care-l învăţase de la Alban Caradoc.

Micul golf era pustiu: multe stânci, un ţărm minuscul, prunduit şi nici un semn de viaţă. Munţii se înălţau la o mie de picioare spre cerul albastru nemărginit.

Se aşeză pe o stâncă, la soare. Patru samurai înotaseră cu el şi nu erau departe. Zâmbeau şi făceau semne cu mâna.

Mai târziu înotă înapoi şi ei îl urmară. Toranaga nu-şi desprinsese ochii de pe el.

Urcă pe punte. Hainele lui dispăruseră. Fujiko, Mariko şi cele două slujnice erau încă acolo. Una din slujnice se înclină şi-i oferi un prosop caraghios de mic, pe care-l luă şi începu să se şteargă, întorcându-se stânjenit spre parapet.

Îţi poruncesc să fii la largul tău, îşi spuse. Când erai gol, cu Felicity, într-o cameră încuiată, nu te simţeai stânjenit, nu? Numai în public, când sunt femei în preajmă — când ea e în preajmă —, te simţi încurcat. De ce? Ei nu bagă-n seamă goliciunea şi ăsta e un lucru foarte cu judecată. Te afli în Japonia. Trebuie să faci cum fac ei. Ai să fii ca ei şi-ai să te comporţi ca un rege.

— Seniorul Toranaga spune că înoţi foarte bine. Ai vrea să-l înveţi şi pe el mişcarea aceea? spunea Mariko.

— Aş fi bucuros s-o fac, răspunse şi se forţă să se întoarcă şi să se aplece aşa cum se apleca Toranaga.

Mariko îi zâmbea. E atât de drăguţă, gândi.

— Felul cum te-ai cufundat în mare. Noi... noi n-am văzut niciodată aşa ceva până acum. Noi totdeauna sărim. El vrea să-nveţe cum să facă asta.

— Acum?

— Da, te rog.

— Pot să-l învăţ, cel puţin pot să-ncerc.

O slujnică ţinea un chimonou de bumbac pentru Blackthorne, aşa că se strecură bucuros în el, legându-l cu cingătoarea. Acum, pe de-a-ntregul odihnit, le spuse cum trebuie să te arunci în apă, cum să-ţi bagi capul între braţe şi să ţâşneşti în sus şi-n afară, dar să ai grijă să nu cazi pe burtă.

— Pentru început, cel mai bine este să pornim de la baza scării, cu o aşa-zisă cădere în cap, fără alergare şi săritură. În acest fel ne învăţăm noi copiii.

Toranaga ascultă, puse întrebări şi apoi, mulţumit de răspunsuri, spuse prin Mariko:

— Bun. Cred că înţeleg.

Se îndreptă spre capul scării. Înainte ca Blackthorne să-l poată opri, Toranaga se şi aruncase în apă, la cincisprezece picioare dedesubt. Căzu greşit, pe burtă. Nimeni nu râse.

Toranaga se-ntoarce pe punte şiroind şi încercă din nou. Iarăşi căzu prost. Şi încercările celorlalţi samurai au fost la fel de neizbutite.

— Nu e uşor, spuse Blackthorne. Mie mi-a trebuit mult s-o învăţ. S-o lăsăm şi să-ncercăm mâine din nou.

— Seniorul Toranaga spune: „Mâine e mâine, astăzi am să învăţ să sar în apă”.

Blackthorne îşi puse chimonoul de o parte şi făcu o nouă demonstraţie. Samuraii îl imitară. Din nou nu izbutiră. La fel şi Toranaga. De şase ori.

După o nouă demonstraţie, Blackthorne se căţără pe platforma scării şi o văzu pe Mariko goală printre ei, pregătindu-se să sară. Trupu-i era splendid, bandajul de pe braţ proaspăt schimbat.

— Aşteaptă, Mariko-san! Mai bine să-ncerci de aici, prima oară.

— Foarte bine, Anjin-san.

Coborî spre el, crucifixul minuscul accentuându-i nuditatea. Îi arătă cum să se-aplece, cum să se-arunce în faţă, în mare, prinzând-o de talie ca s-o întoarcă astfel încât capul să plece primul.

Apoi Toranaga încercă de lângă apă şi fu ceva mai bine. Mariko încercă din nou şi atingerea pielii ei îl înfierbântă pe Blackthorne, aşa că, pentru o clipă, făcu pe bufonul şi căzu în apă, îndrumându-i de-acolo. Când se răcori, alergă pe punte şi le arătă de pe pasarelă săritura mortului, care, gândea el, putea să fie mai uşoară, ştiind că era vital pentru Toranaga să reuşească.

— Dar trebuie să rămâi ţeapăn, *hai*? Ca o sabie. Atunci nu poţi să dai greş.

Se aruncă înainte. Săritura fu perfectă, şi el călcă apa, aşteptând.

Foarte mulţi samurai se îmbulziră în faţă, dar Toranaga le făcu semn să se dea la o parte. Îşi ridică braţele rigid, coloana dreaptă. Pieptul şi pântecu-i erau stacojii din cauza căzăturilor pe burtă. Apoi se aruncă aşa cum arătase Blackthorne. Capul intră primul în apă şi picioarele îi veniră grămadă peste, dar era primă săritură şi prima izbutită a oricăruia dintre ei, aşa că un ropot de aplauze îl întâmpină

când ieşi la suprafaţă. O făcu din nou, de data asta mai bine. Îi urmară alţi bărbaţi, unii izbutind, alţii nu. Apoi încercă Mariko.

Blackthorne văzu sânii mici, tari şi talia mică, stomacul plat şi picioarele arcuite. Un fior de durere îi străbătu chipul când îşi duse braţele deasupra capului. Dar rămase ca o săgeată şi se aruncă curajos înainte. Străbătu apa corect. Aproape nimeni, în afară de el, nu observă.

— A fost o săritură excelentă. Într-adevăr foarte bună, îi spuse, dându-i mâna s-o tragă din apă pe platforma scării. Ar trebui să te opreşti acum. Ţi s-ar putea deschide rana de la braţ.

— Da, mulţumesc, Anjin-san. Stătea lângă el, abia ajungându-i până la umăr, încântată de ea însăşi. E o senzaţie nemaipomenită să cazi în gol, să trebuiască să stai ţeapăn şi, mai presus de toate, să-ţi domini teama. Da, într-adevăr, a fost o senzaţie nemaipomenită.

Urcă scara şi-şi puse chimonoul pe care i-l ţinea o slujnică. Apoi, ştergându-şi faţa cu mişcări delicate, se duse jos.

Doamne, grozavă femeie, gândi.

*

* *

La apusul soarelui, Toranaga trimise după Blackthorne. Stătea pe dunetă, pe un aşternut curat, lângă un vas mic cu cărbuni, pe care fumegau bucăţele de lemn aromat. Erau folosite ca să parfumeze aerul şi să-ndepărteze insectele de noapte şi ţânţarii. Chimonoul simplu şi de bun gust, umerii imenşi, ca nişte aripi, ai tunicii scrobite, fără mâneci, îi dădeau o ţinută formidabilă. Yabu, de asemeni, era îmbrăcat în haine de ceremonie, la fel şi Mariko. Era şi Fujiko de faţă. Douăzeci de samurai stăteau tăcuţi de pază. Torţele se aflau în suporturi şi galera se legăna lin, ancorată în golf.

— *Saké,* Anjin-san?

— *Domo,* Toranaga-sama.

Blackthorne se înclină şi luă ceaşca minusculă de la Fujiko, o ridică închinând pentru Toranaga şi o dădu pe gât. Ceaşca fu imediat reumplută. Blackthorne purta un chimonou-uniformă maro, şi-l simţea mai uşor şi mai lejer decât propriile lui haine.

— Seniorul Toranaga spune că-n noaptea asta rămânem aici. Mâine ajungem la Anjiro. Ar dori să afle mai multe despre ţara dumitale şi lumea din afară.

— Desigur. Ce-ar voi să ştie? E o noapte minunată, nu-i aşa?

Blackthorne se aşează comod, conştient de feminitatea ei. Prea conştient. Curios, sunt mai atras de ea acum că-i îmbrăcată, decât atunci când era goală.

— Da, foarte. În curând are să fie umed, Anjin-san. Vara nu e un anotimp bun. Îi tălmăci apoi lui Toranaga ce zisese. Stăpânul meu zice să-ţi spun că Yedo e mlăştinos. Ţânţarii sunt cumpliţi în timpul verii, dar aici primăvara şi toamna sunt frumoase; da, într-adevăr, naşterea şi moartea anotimpurilor sunt frumoase.

— Clima Angliei e temperată. Iernile, cam una din şapte, sunt grele. Şi verile la fel. Foamete, cam o dată la şase ani, deşi uneori pot să fie doi ani proşti unul după altul.

— Şi la noi e foamete. Foametea e rea. Cum e acum în ţara dumitale?

— În ultimii zece ani, de trei ori am avut recolte proaste şi soare deloc ca să coacă grâul. Dar aşa a vrut Dumnezeu. Acum Anglia este foarte puternică. Suntem prosperi. Poporul nostru munceşte din greu. Noi ne facem toate ţesăturile, toate armele — mai toate stofele de lână din Europa. Ceva mătăsuri vin din Franţa, dar nu de calitate, şi ele sunt doar pentru cei bogaţi.

Blackthorne hotărî să nu le spună despre ciumă, sau despre tulburări, sau răzmeriţe provocate de îngrădirea pământurilor obştii şi nici despre exodul ţăranilor spre târguri şi oraşe. În schimb, le povesti despre regi buni şi regine bune, despre conducători puternici şi parlamente înţelepte, despre războaie victorioase.

— Seniorul Toranaga vrea să înţeleagă foarte clar. Dumneata spui că numai puterea pe mare vă apără împotriva Spaniei şi Portugaliei?

— Da. Numai ea. Faptul că stăpânim mările ne asigură libertatea. Şi voi sunteţi un popor insular, exact ca noi. Dacă nu sunteţi stăpâni pe mările voastre, nu sunteţi lipsiţi de apărare împotriva unui duşman din afară?

— Stăpânul meu e de acord cu dumneata.

— A, şi voi aţi fost cotropiţi?

Blackthorne văzu o uşoară încruntare când ea se-ntoarse spre Toranaga, şi-şi aminti să se rezume la răspunsuri, fără întrebări.

Când ea-i vorbi din nou, era mult mai gravă.

— Seniorul Toranaga spune că trebuie să-ţi răspund la întrebare, Anjin-san. Da, am fost invadaţi de două ori. În urmă cu mai bine de trei sute de ani — ar fi în 1274, după numărătoarea voastră — mongolii lui Kubilai Han, care tocmai cuceriseră China şi Coreea, au venit împotriva noastră, când noi am refuzat să ne supunem lor. Câteva mii de oameni au debarcat în Kyushu, dar samuraii noştri au izbutit să le ţină piept şi, după o vreme, duşmanul s-a retras. Dar şapte ani mai târziu, ei au venit din nou. De data asta invazia a fost de aproape o mie de nave coreene şi chineze, cu două sute de mii de trupe duşmane — mongoli, chinezi şi coreeni — majoritatea călări. În toată istoria chineză, aceasta a fost cea mai mare forţă cotropitoare care s-a adunat vreodată. Noi eram neputincioşi împotriva unei forţe atât de zdrobitoare, Anjin-san. Au început să debarce iarăşi în golful Hakata, în Kyushu, dar, înainte ca ei să-şi poată desfăşura toate armatele, a venit din sud un vânt uriaş, un *tai-fun,* şi-a distrus flota în întregime. Cei rămaşi pe mal au fost omorâţi repede. A fost un *kamikaze,* un Vânt Divin, Anjin-san, îi spuse ea cu deplină convingere, un *kamikaze* trimis de zei să apere de cotropitorul străin acest Pământ al Zeilor. Mongolii nu s-au mai întors niciodată şi, cam după optzeci de ani, dinastia lor, Chin, a fost alungată din China, adăugă Mariko cu o mare satisfacţie. Zeii ne-au apărat împotriva lor. Zeii întotdeauna ne vor apăra împotriva invaziilor. La urma urmelor, ăsta e pământul lor, *neh?*

Blackthorne se gândi la numărul uriaş de nave şi oameni din acea invazie; făcea ca Armada spaniolă împotriva Angliei să pară o nimica toată.

— Şi noi am fost ajutaţi de o furtună, *senhora,* spuse cu egală seriozitate. Mulţi cred că a fost trimisă tot de Dumnezeu — cu siguranţă că a fost un miracol — şi, cine ştie, poate că a fost. Îşi aruncă privirea spre vasul cu jar,

unde cărbunele trosnea şi flăcările dansau. Apoi spuse: Mongolii mai că ne-au înghiţit şi pe noi, în Europa. Îi povesti cum hoardele lui Genghis-han, bunicul lui Kubilai Han, veniseră aproape până la porţile Vienei, unde năvala le-a fost oprită şi apoi s-au întors, lăsând munţi de tigve în urma lor. Oamenii din acele vremuri au crezut că Genghis-han şi hoardele lui au fost trimişi de Dumnezeu să-i pedepsească pentru păcatele lor.

— Seniorul Toranaga spune că el a fost doar un barbar, care era grozav de priceput la război.

— Da. Chiar şi aşa, în Anglia, noi ne binecuvântăm norocul că suntem o insulă. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta şi pentru Canalul Mânecii. Şi pentru flota noastră. Cu China atât de aproape şi atât de puternică — şi aflându-vă în război cu ea — sunt uimit că n-aveţi o forţă navală puternică. Nu vă este teamă de un alt atac?

Mariko nu răspunse, dar îi tălmăci lui Toranaga cele spuse. Când termină, Toranaga vorbi cu Yabu, care încuviinţă din cap şi răspunse la fel de serios. Cei doi bărbaţi discutară o vreme. Mariko răspunse la o altă întrebare a lui Toranaga, apoi i se adresă iar lui Blackthorne.

— Ca să supravegheaţi mările voastre, de câte nave aveţi nevoie, Anjin-san?

— Nu ştiu precis, dar acum regina noastră are probabil o sută cincizeci de nave de luptă. Acelea sunt nave doar pentru război.

— Stăpânul meu întreabă câte nave construieşte regina voastră într-un an?

— Douăzeci până la treizeci de nave de război, cele mai bune şi cele mai rapide din lume. Dar, de obicei, navele sunt construite de grupuri de negustori şi apoi sunt vândute Coroanei.

— Pentru câştig?

Blackthorne îşi aminti ce părere au samuraii despre profit şi bani.

— Regina dă cu generozitate mai mult decât preţul lor adevărat, ca să încurajeze cercetările şi noile tipuri de nave. Fără sprijin regal, asta ar fi greu de realizat. De pildă, *Erasmus,* nava mea, este un tip nou, construit după model

englez în Olanda.

— Ai putea să construieşti aici o asemenea navă?

— Da. Dac-aş avea dulgheri, tălmaci, şi toate materialele, şi timp. Mai întâi ar trebui să construiesc o navă mai mică. Eu singur n-am construit niciodată una în întregime, aşa că ar trebui să fac încercări... Bineînţeles, adăugă încercând să-şi stăpânească emoţia pe măsura ce ideea prindea contur, bineînţeles, dacă seniorul Toranaga ar vrea o navă sau mai multe, poate c-am putea încheia târgul. Ar putea să comande un număr de nave de război să fie construite în Anglia. Noi le-am aduce până aici — cu velatura pe care-o doreşte, armate aşa cum doreşte.

Mariko tălmăci. Interesul lui Toranaga crescu. La fel şi al lui Yabu.

— El întreabă: „Pot marinarii noştri să fie pregătiţi să străbată mările cu asemenea nave?”

— Cu siguranţă, în timp. Am putea aranja astfel încât comandanţii de veliere — sau unul din ei — să stea în apele voastre vreme de un an. Atunci ar putea stabili un program de pregătire pentru voi. În câţiva ani aţi avea flota voastră. O flotă modernă. Neîntrecută de nimeni.

Mariko vorbi un răstimp. Toranaga o tot întreba voind să afle cât mai multe, la fel şi Yabu.

— Yabu-san întreabă: „Neîntrecută de nimeni?”

— Da. Mai bună decât orice au spaniolii. Sau portughezii.

Se făcu tăcere. Era limpede că Toranaga fusese prins de idee, deşi încerca s-o ascundă.

— Stăpânul meu întreabă: „Eşti sigur că s-ar putea aranja?”

— Da.

— Cât timp ar dura?

— Doi ani să ajung acasă. Doi ani să fie construite o navă sau mai multe. Doi ani să mă întorc. Jumătate din cost va trebui plătit dinainte, restul când aducem corăbiile.

Toranaga se aplecă în faţă căzut pe gânduri şi mai puse puţin lemn aromat pe jar. Toţi îl priveau şi aşteptau. Apoi vorbi îndelung cu Yabu. Mariko nu tălmăci, iar Blackthorne ştia că e mai bine să nu întrebe, oricât de mult şi de arzător ar fi dorit să ia parte la conversaţie, îi cercetă pe toţi, chiar şi

pe față, pe Fujiko, care, de asemeni, asculta atentă, dar nu ghici nimic de pe chipurile lor. Ştia că fusese o ideea strălucită, care ar putea să aducă un profit imens şi să-i garanteze întoarcerea sigură în Anglia.

— Anjin-san, cu câte nave ai putea să vii până aici?

— O flotilă de cinci nave la un transport ar fi cel mai bine. Vă puteţi aştepta să pierdeţi cel puţin o navă în furtună, uragan sau în ciocniri cu spaniolii şi portughezii — sunt sigur că ei au să-ncerce din răsputeri să vă oprească să aveţi navele voastre de război. În zece ani, seniorul Toranaga ar putea să aibă o flotă de cincisprezece până la douăzeci de nave. Îi dădu timp să tălmăcească, apoi continuă pe îndelete. Prima flotilă v-ar putea aduce dulgheri, marangozi, tunari, marinari şi căpitani de cursă lungă. În zece până la cincisprezece ani, Anglia ar putea să-i aducă seniorului Toranaga treizeci de nave moderne de război, mai mult decât suficient ca să stăpâniţi apele voastre. Şi, între timp, dacă doriţi, puteţi să vă construiţi propriile voastre nave, care să preia ştafeta. Noi vă vom... avea de gând să spună „vinde”, dar schimbă cuvântul. Regina mea ar fi onorată să v-ajute să aveţi propria voastră flotă şi, dacă doriţi, o vom pregăti şi înzestra cu cele de trebuinţă.

O, da, gândi jubilând de bucurie, în timp ce ultimele înfloriturі la plan îşi croiau cu uşurinţă drum, şi o vom înzestra cu ofiţeri, îi vom asigura şi amiralul, şi regina vă va oferi o alianţă trainică — bună pentru voi, bună pentru noi —, care va face parte din învoială şi apoi, laolaltă, prietene Toranaga, îi vom hărţui şi-i vom izgoni din aceste ape pe porcii de portughezi şi spanioli şi le vom stăpâni pentru totdeauna. Aceasta ar putea fi singura şi cea mai mare învoială de negoţ pe care-a făcut-o vreodată vreo naţie, gândi plin de bucurie. Şi cu o flotă anglo-japoneză, care să cureţe aceste ape, noi, englezii, vom domina negoţul de mătase dintre China şi Japonia. Apoi vor curge milioane în fiecare an!

Dac-aş putea să pun asta la cale, aş schimba cursul istoriei. Aş avea bogăţii şi onoruri cum n-am visat. Aş deveni un deschizător de drumuri. Şi s-ajungi aşa ceva este, într-adevăr, cel mai grozav lucru pe care poate încerca un bărbat

să-l facă, chiar dacă dă greş în încercarea lui.

— Stăpânul meu spune că e păcat că dumneata nu vorbeşti limba noastră.

— Da, dar sunt sigur că dumneata tălmăceşti perfect.

— El spune asta nu ca o dojană, Anjin-san, ci doar ca o simplă părere. Aşa e. Ar fi mult mai bine pentru stăpânul meu să discute direct, aşa cum vorbesc eu cu dumneata.

— Aveţi dicţionare, Mariko-san? Şi gramatici — gramatici portughezo-japoneze sau latino-japoneze? Dacă seniorul Toranaga m-ar putea ajuta cu cărţi şi profesori, aş încerca să-nvăţ limba voastră.

— N-avem astfel de cărţi.

— Dar iezuiţii au. Tu însăţi ai spus-o.

— A!

Ea vorbi cu Toranaga şi Blackthorne văzu ochii celor doi, ai lui Yabu şi Toranaga, luminându-se, şi un zâmbet larg acoperindu-le faţa.

— Stăpânul meu spune c-ai să fii ajutat, Anjin-san.

La porunca lui Toranaga, Fujiko le mai turnă *saké* lui Blackthorne şi Yabu. Toranaga nu bea decât ceai, la fel şi Mariko. Nemaiputându-se stăpâni, Blackthorne spuse:

— Ce zice de sugestia mea? Care e răspunsul său?

— Anjin-san, ar fi mai bine să ai răbdare. El va răspunde când va crede de cuviinţă.

— Te rog, întreabă-l acum.

Ascultătoare, Mariko se întoarse spre Toranaga.

— Vă rog, să mă iertaţi, Alteţă, dar Anjin-san întreabă cu mare respect, ce credeţi despre planul său. Foarte umil şi foarte politicos doreşte un răspuns.

— Va avea răspunsul meu la vremea potrivită.

Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu spune că va avea în vedere planul dumitale şi se va gândi cu mare atenţie la ce i-ai spus. Te roagă să ai răbdare.

— *Domo,* Toranaga-sama.

— Acum mă duc să mă culc. Vom pleca în zori.

Toranaga se ridică şi toţi îl urmară jos, în afară de Blackthorne care fu lăsat în tovărăşia nopţii.

*

* *

La prima geană a zorilor, Toranaga dădu drumul la patru porumbei călători, ce fuseseră aduşi pe navă o dată cu bagajele, când galera fusese pregătită de plecare. Păsările se învârtiră în cerc de două ori, apoi îşi luară zborul, două întorcându-se acasă, în Osaka, două îndreptându-se spre Yedo. Mesajul cifrat către Kiritsubo era o poruncă ce trebuia transmisă lui Hiro-matsu, ca să-ncerce să plece cu toţii în chip paşnic, imediat. Dacă erau opriţi, urmau să se închidă înăuntru. În clipa în care poarta ar fi fost forţată, ei trebuiau să dea foc aripii aceleia din castel şi să-şi facă *seppuku.*

Mesajul cifrat către fiul său, Sudara, din Yedo, spunea că el fugise, că era în siguranţă şi-i poruncea să continue pregătirile secrete de război.

— Ieşi în larg, căpitane.

— Da, stăpâne.

Pe la prânz, ei străbătuseră golful dintre provinciile Totomi şi Izu şi erau în dreptul capului Ito, punctul cel mai sudic al peninsulei Izu. Vântul era bun, hula blândă şi o singură velă mare îi ajuta să înainteze.

Apoi, aproape de mal, în canalul adânc dintre coastă şi câteva insule mici, stâncoase, când ei se întorseseră spre nord, se auzi un uruit ameninţător la ţărm.

Toate ramele se opriră.

— Ce e, pentru Dumnezeu...

Ochii lui Blackthorne erau aţintiţi spre ţărm.

Brusc, o fisură imensă urcă şerpuind pe stânci şi sute de mii de tone de rocă se prăbuşiră în mare. Pentru o clipă, apele parcă fierbeau. Un val mic veni spre galeră, apoi trecu pe lângă ea. Avalanşa încetă. Din nou uruitul, mai puternic şi mai asurzitor, dar mai îndepărtat. Din când în când se desprindeau bolovani din stânci. Toţi ascultau atent şi aşteptau privind faţa stâncii. Ţipete de pescăruşi, zgomotul brizanţilor şi şuierul vântului. Apoi Toranaga făcu semn toboşarului să reia cadenţa. Vâslele se porniră. Viaţa pe navă reintră în normal.

— Ce-a fost asta? spuse Blackthorne.

— Doar un cutremur de pământ. Mariko era uluită. La voi nu sunt cutremure?

— Nu. Niciodată. N-am văzut nici unul până acum.

— O, la noi sunt dese, Anjin-san. Acesta n-a fost nimic, doar unul mic. Centrul i-o fi fost undeva în altă parte, poate chiar în largul mării. Sau poate că aici, dar a fost mic şi unul singur. Am avut noroc să vedem doar unul mic.

— Era ca şi cum întreg pământul se clătina. Aş putea să jur că am văzut... Am auzit despre cutremure. La otomani şi în Ţara Sfântă, la ei sunt uneori. Doamne Dumnezeule! Dădu drumul aerului din plămâni, inima încă bătându-i năprasnic. Aş putea să jur că am văzut stâncile clătinându-se.

— Da, aşa-i, Anjin-san. Când eşti pe pământ, ţi se pare cel mai cumplit lucru de pe lume. Nu e nimic să te prevină, Anjin-san. Zgâlţâiturile vin în valuri, uneori dintr-o parte în alta, alteori de jos în sus, alteori trei sau patru clătinări rapide. Uneori unul mic este urmat de altul mai mare în ziua următoare. Nu există un fel anume. Cel mai rău pe care l-am văzut a fost noaptea, acum şase ani, lângă Osaka, în cea de a treia zi a Lunii Frunzelor Căzătoare. Casa noastră s-a prăbuşit peste noi, Anjin-san. N-am fost răniţi, fiul meu şi cu mine. Foarte greu am ieşit de sub dărâmături. Cutremurele au continuat o săptămână sau mai mult, unele rele, altele foarte rele. Noul şi marele castel al lui *taikō* de la Fujimi a fost distrus complet. Sute de mii de oameni au pierit în acel cutremur şi în incendiile care au urmat. Acesta este cel mai mare pericol, Anjin-san, — focul care urmează întotdeauna. Satele, târgurile şi oraşele noastre mor atât de uşor. Uneori e un cutremur mare departe în larg şi legenda spune că acesta dă naştere Valurilor Uriaşe. Ele sunt înalte de zece sau douăzeci de picioare. Nu există niciodată vreun semn şi ele n-au un anotimp anume. Valul Uriaş apare pur şi simplu din mare către ţărmurile noastre şi mătură insula. Pot să dispară oraşe. Yedo a fost pe jumătate distrus acum câţiva ani de un asemenea val.

— Asta-i obişnuit la voi? În fiecare an?

— O, da. În fiecare an, pe acest Pământ al Zeilor, avem cutremure. Şi incendii, şi inundaţii, şi Valuri Uriaşe, şi furtuni îngrozitoare — *tai-fun*-uri. Natura e foarte crudă cu noi. I se adunară lacrimi la coada ochilor. Poate că din pricina asta iubim noi viaţa atât de mult, Anjin-san. Vezi,

trebuie. Moartea face parte din aerul, din marea, din pământul nostru. Ar trebui să ştii, Anjin-san, că pe acest Pământ al Lacrimilor moartea este moştenirea noastră.

Cartea a treia

Capitolul 30

— Eşti sigur că totu-i gata, Mura?

— Da, Omi-san, da, cred că da. Am urmat întocmai poruncile Domniei tale şi ale lui Igurashi-san.

— Ar fi bine ca nimic să nu iasă prost, dacă vrei să nu fie alt staroste peste sat până la apusul soarelui, îi spuse Igurashi, şeful suitei lui Yabu, cu acreală în glas. Singurul ochi rămas îi era roşu de nesomn.

Sosise ieri din Yedo cu primul contingent de samurai şi cu ordine precise.

Mura nu răspunse, dădu doar din cap respectuos şi-şi ţinu ochii-n pământ.

Stăteau pe plajă, lângă debarcader, în faţa şirurilor îngenuncheate de săteni tăcuţi, înspăimântaţi şi tot pe-atât de istoviţi — toţi bărbaţii, femeile şi copiii din sat, afară doar de cei care nu se puteau da jos din pat —, aşteptând să sosească galera. Toţi purtau hainele lor cele mai bune. Feţele fuseseră frecate zdravăn, tot satul măturat, făcut lună, de parcă era ajunul Anului Nou, când, după un obicei străvechi, toată împărăţia strălucea de curăţenie. Bărcile pescăreşti erau meticulos rânduite, năvoadele puse în ordine, funiile strânse colac. Chiar şi plaja de-a lungul golfului fusese greblată.

— Nimic n-o să iasă prost, Igurashi-san, spuse Omi. Dormise foarte puţin în această ultimă săptămână, de când sosiseră din Osaka ordinele lui Yabu printr-unul din porumbeii călători ai lui Toranaga. Imediat mobilizase satul şi toţi bărbaţii sănătoşi de pe o rază de douăzeci de *ri,* ca să pregătească Anjiro pentru sosirea samurailor şi a lui Yabu. Şi acum că Igurashi îi şoptise, numai lui, secretul foarte confidenţial, că marele *daimyo* Toranaga îl însoţea pe unchiul lui şi că scăpase cu bine din capcana lui Ishido, era mai mult decât încântat că prăpădise atâţia bani. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Igurashi-san. Aceasta e feuda mea şi eu sunt răspunzător.

— De acord. Da, aşa e. Dispreţuitor, Igurashi îi făcu semn lui Mura să plece. Şi apoi adăugă încet: Eşti răspunzător. Dar îţi spun, fără supărare, că tu nu l-ai văzut niciodată pe

stăpânul nostru când ceva iese prost. Dac-am uitat ceva, sau dacă scârbele astea n-au făcut ceea ce era de datoria lor să facă, stăpânul nostru va transforma întreaga ta feudă şi pe cele din nord şi sud în grămezi de bălegar, până mâine, înainte de apusul soarelui.

Plecă apoi cu paşi mari înapoi, la oamenii săi.

În dimineaţa asta sosiseră călări ultimele companii de samurai din Mishima, oraşul-reşedinţă al lui Yabu, din nord. Acum şi ei, laolaltă cu ceilalţi, erau strânşi în formaţii militare compacte pe plajă, în piaţă şi pe coama dealului, steagurile fluturând în briza uşoară, suliţele drepte strălucind în soare. Trei mii de samurai, elita armatei lui Yabu. Cinci sute călări.

Lui Omi-san nu-i era teamă. Făcuse tot ce se putea face şi verificase el însuşi tot ce putea fi verificat. Dacă ceva ieşea prost, atunci asta nu era decât *karma.* Dar nimic n-are să iasă prost, gândi emoţionat. Fuseseră cheltuiţi pentru pregătiri cinci sute de *koku* — mai mult decât tot venitul său anual înainte ca Yabu să-i fi mărit feuda. El fusese uluit de sumă, dar Midori, soţia lui, spusese că trebuia cheltuit fără zgârcenie, că preţul era o nimica toată în comparaţie cu onoarea pe care le-o făcea seniorul Yabu. „Şi cu seniorul Toranaga aici, cine ştie ce noroc dă peste tine?” îi şoptise ea.

Are dreptate, gândi Omi plin de mândrie.

Cercetă din nou ţărmul şi piaţa satului. Totul părea perfect. Midori şi mama lui aşteptau sub tenda ce fusese pregătită spre a-i primi pe Yabu şi oaspetele său Toranaga. Omi observă că mamei lui nu-i tăcea deloc gura şi-ar fi vrut ca Midori să poată fi cruţată de necontenitele ei vorbe şfichiuitoare. Îşi îndreptă o cută la chimonoul deja impecabil, îşi aranjă săbiile şi privi spre mare.

— Ascultă, Mura-san, şoptea cu grijă Uo, pescarul. Era unul din cei cinci bătrâni ai satului şi se aflau îngenuncheaţi cu toţii, împreună cu Mura, în fruntea celorlalţi. Ştii, sunt atât de speriat că, dacă mi-aş deşerta băşica udului, n-ar ieşi decât ţărână.

— Atunci n-o face, bătrânul meu prieten.

Mura îşi înăbuşi un zâmbet.

Uo era un bărbat spătos, ca o stâncă, cu mâini mari, un

nas bocciu şi un chip cu o expresie chinuită.

— N-am s-o fac, dar cred c-am să trag nişte aghioase.

Uo era renumit pentru hazul şi curajul lui şi pentru aghioasele trase cu nemiluita. Anul trecut, la întrecerea cu satul din nord la tras de aghioase, el fusese campionul campionilor şi adusese mare fală satului Anjiro.

— Eheeei, poate c-ar fi mai bine să n-o faci, chicoti Haru, un pescar scund şi smochinit. Unul din capetele astea împuţite ar putea prinde pică pe tine.

Mura sâsâi.

— Ţi se porunceşte să nu-i numeşti pe samurai astfel, atâta vreme cât chiar şi numai unul se află aproape de sat.

Oh ko, gândea obosit, nădăjduiesc că n-am uitat nimic, îşi ridică privirea spre coama muntelui, la palisada de bambus ce înconjura fortăreaţa provizorie pe care o construiseră atât de repede şi cu atâta sudoare. Trei sute de oameni care-au săpat, au construit şi au cărat. Cu cealaltă casă nouă fusese mai uşor. Era pe un deal, chiar sub casa lui Omi, de-aici o şi vedea, mai mică decât a lui Omi, dar cu acoperiş de ţiglă, o grădină făcută în pripă şi o căsuţă pentru baie. Cred că Omi o să se mute acolo şi i-o va da pe-a lui seniorului Yabu, gândi Mura.

Îşi întoarse privirile spre promontoriu, de unde trebuia să apară, dintr-o clipă într-alta galera. Curând Yabu o să păşească pe ţărm şi-atunci ei vor fi cu toţii în mâinile zeilor, ale tuturor *kami-lor,* ale lui Dumnezeu Tatăl şi Fiului şi ale Sfintei Fecioare, *oh ko!*

Doamne, apără-ne! Ar fi prea mult să te rog să-ţi pleci ochii anume asupra acestui sat, Anjiro? Doar pentru următoarele câteva zile? Avem nevoie de ocrotirea Ta, să ne aperi de seniorul şi stăpânul nostru, o da! Ani să aprind cincizeci de lumânări şi fiul meu, hotărât, o să fie crescut în adevărata credinţă, promise Mura.

Astăzi Mura era foarte bucuros că e creştin; putea să pună o vorbă bună la singurul Dumnezeu existent şi asta însemna o ocrotire în plus pentru satul său. El se creştinase în tinereţe, pentru că seniorul lui o făcuse şi poruncise imediat tuturor vasalilor săi să se creştineze. Şi când, acum douăzeci de ani, acest senior fusese omorât luptând pentru Toranaga

şi împotriva lui *taikō* Mura rămăsese creştin ca să-i cinstească memoria. Adevăratul soldat n-are decât un singur stăpân, gândi. Un singur stăpân adevărat.

Ninjin, un bărbat cu faţa rotundă, cu dinţii foarte ieşiţi în afară, era neliniştit de prezenţa atâtor samurai.

— Mura-san, cer iertare, dar e periculos ce-aţi făcut, îngrozitor, *neh?* Cutremurul ăla mic, de azi-dimineaţă, a fost un semn trimis de zei, o prevestire. Ai făcut o greşeală cumplită, Mura-san.

— Ce s-a făcut e bun făcut, Ninjin. Las-o baltă.

— Cum aş putea? E în pivniţa mea şi…

— O parte e în pivniţa ta. Eu însumi am o mulţime, spuse Uo, fără să mai zâmbească.

— Nu e nimic nicăieri, bătrânii mei prieteni, spuse Mura cu grijă. Absolut nimic.

Din porunca sa, fuseseră furaţi, în timpul ultimelor zile, treizeci de *koku* de orez din aprovizionarea samurailor şi acum erau dosiţi prin sat, împreună cu alte provizii, echipament şi arme.

— Fără arme, se împotrivise Uo. Orez da, dar arme nu!

— Vine războiul.

— E împotriva legii s-avem arme, se văitase Ninjin.

Mura vorbise cu dispreţ:

— Asta e o lege nouă, abia dacă e de doisprezece ani. Înainte, puteam s-avem orice arme doream şi nu eram legaţi de sat. Puteam să mergem unde voiam, să fim ce voiam. Puteam să fim ţărani, soldaţi, pescari, negustori, chiar samurai — puteau unii, ştiţi că e-adevărat.

— Da, dar acum e altfel, Mura-san, altfel. *Taikō* a poruncit să fie altfel!

— Curând are să fie aşa cum a fost întotdeauna. O să fim din nou soldaţi.

— Atunci să aşteptăm, stăruise Ninjin. Vă rog. Acum e împotriva legii. Dacă legea se schimbă, asta e *karma. Taikō* a făcut legea: Nici o armă. Nici una. Sub pedeapsa cu moarte pe loc.

— Deschideţi-vă ochii, voi toţi! *Taikō* e mort! Şi eu vă spun, curând Omi-san o să aibă nevoie de oameni instruiţi şi mai toţi dintre noi am fost la războaie, *neh*? Am pescuit şi am

luptat, toate la vremea lor. Nu e aşa?

— Da, Mura-san, încuviinţase Uo cu teamă. Înainte de *taikō* noi nu eram legaţi de sat.

— Au să ne prindă, trebuie să ne prindă, se plânsese Ninjin. Ei n-au nici un pic de milă. Au să ne fiarbă cum l-au fiert pe barbar.

— Tacă-ţi fleanca cu barbarul!

— Ascultaţi, prieteni, le spusese Mura. Niciodată n-o să mai avem un noroc ca ăsta. E trimis de Dumnezeu. Sau de zei. Trebuie să luăm orice stilet, săgeată, suliţă, sabie, muschetă, scut, arc, orice putem. Samuraii au să creadă că alţi samurai le-au furat; capetele împuţite n-au venit de pretutindeni din Izu? Şi, de fapt, ce încredere are un samurai în celălalt? Trebuie să ne luăm înapoi dreptul nostru de-a purta războaie, *neh?* Tatăl meu a fost ucis în bătălie, la fel şi-al lui, şi-al lui! Ninjin, în câte bătălii ai fost, în... zeci, *neh*? Uo, dar tu? Douăzeci? Treizeci?

— Mai multe. N-am slujit sub *taikō,* blestemată fie-i pomenirea? A, înainte de-a ajunge *taikō,* a fost om. Ăsta-i adevărul! Apoi ceva l-a schimbat, *neh?* Ninjin, nu uita că Mura-san e căpetenia satului! Şi n-ar trebui să uităm că şi tatăl lui a fost! Dacă starostele spune arme, atunci arme trebuie să fie!

Acum, stând îngenuncheat în soare, Mura era convins că făcuse bine, că acest nou război are să dureze o veşnicie şi lumea lor are să fie iarăşi aşa cum a fost întotdeauna. Satul are să fie aici şi bărcile, şi câţiva săteni. Pentru că toţi oamenii — ţărani, *daimyo,* samurai, chiar şi *eta* —, toţi oamenii trebuie să mănânce, iar peştele aşteaptă în mare. Aşa că, din când în când, ca întotdeauna, sătenii-soldaţi au să lase treburile războiului şi-au să-şi dea bărcile la apă...

— Priviţi! spuse Uo şi, fără să vrea, arătă cu degetul în tăcerea bruscă.

Galera ocolea promontoriul.

*

* *

Fujiko stătea în genunchi, deznădăjduită, în faţa lui Toranaga, în cabina principală, pe care el o folosise în timpul călătoriei. Erau singuri.

— Vă rog din suflet, Alteţă, insista ea. Luaţi pedeapsa asta de pe capul meu.

— Nu e o pedeapsă, e o poruncă.

— Voi da ascultare, bineînţeles. Dar nu pot să fac...

— Nu poţi? izbucni Toranaga. Cum îndrăzneşti să mi te împotriveşti! Eu îţi spun că vei fi concubina oficială a pilotului şi tu ai neobrăzarea să mi te opui?

— Alteţă, îmi cer iertare din toată inima, spuse Fujiko repede, cuvintele ţâşnindu-i ca un torent. N-am vrut să fie o împotrivire. Voiam doar să spun că nu pot să fac asta în felul în care doriţi. Vă rog să mă înţelegeţi. Iertaţi-mă, Alteţă, dar mi-e cu neputinţă să fiu fericită, sau să mă prefac fericită. Îşi înclină capul până-n podea. Cu umilinţă, vă rog să-mi permiteţi să-mi fac *seppuku.*

— Am spus mai-nainte că nu îngădui o moarte în zadar. Am un rost pentru tine.

— Vă rog, Alteţă, vreau să mor. Cu smerenie vă rog. Vreau să fiu alături de soţul şi de fiul meu.

Vocea lui Toranaga tună, acoperind zgomotele galerei.

— Deja ţi-am refuzat această cinste. N-o meriţi încă. Şi numai pentru bunicul tău, pentru că seniorul Hiro-matsu este cel mai vechi prieten al meu, ţi-am ascultat cu răbdare trăncănelile neobrăzate. Destul cu aceste prostii, femeie! încetează să te mai porţi ca un ţăran cu capul plin de tărâţe!

— Cu umilinţă vă cer permisiunea să-mi tai părul şi să mă fac călugăriţă. Buddha are să...

— Nu. Ţi-am dat o poruncă. Dă-i ascultare!

— S-o îndeplinesc? spuse fără să-şi ridice capul, cu faţa mpietrită. Apoi mai mult pentru ea: Am crezut că mi s-a poruncit să merg la Yedo.

— Ţi s-a poruncit să vii pe această navă! Ţi-ai uitat rangul, ţi-ai uitat străbunii, ţi-ai uitat datoria. Ţi-ai uitat datoria! Mă dezgusti. Du-te şi te pregăteşte.

— Vreau să mor, vă rog, lăsaţi-mă să mă duc lângă ei, Alteţă.

— Soţul tău s-a născut samurai din greşeală.. Era prost alcătuit, aşa că mlădiţa lui avea să fie la fel de prost alcătuită. Neghiobul ăla a fost cât pe-aci să mă ducă de râpă! Să te duci lângă ei! Ce tâmpenie! Ţi se interzice să-ţi faci

seppuku! Acum pleacă!

Dar ea nu se urni din loc.

— Poate că ar fi mai bine să te trimit la *eta.* La una din casele lor. Poate că asta ţi-ar aminti de buna-cuviinţă şi de datoria ta.

Fu străbătută de un fior, dar şuieră provocator:

— Cel puţin ei sunt japonezi!

— *Eu sunt seniorul tău.* Vei — face — aşa — cum — îţi — poruncesc.

Fujiko şovăi. Apoi ridică din umeri.

— Da, stăpâne. Îmi cer iertare pentru proasta mea purtare. Îşi lipi mâinile de podea şi se înclină până-n pământ cu vocea plină de căinţă. Dar în inima ei nu fusese convinsă şi el ştia, ca şi ea, ce-avea în gând să facă. Alteţă, îmi cer iertare din suflet pentru că v-am deranjat, pentru că v-am tulburat *wa*-ul, armonia, şi pentru proasta mea purtare. Aveţi dreptate. Am greşit.

Se ridică şi plecă tăcută spre uşa cabinei.

— Dacă-ţi dau ce doreşti, spuse Toranaga, vei face, în schimb, ceea ce vreau, din toată inima?

Încet, ea se întoarse.

— Pentru câtă vreme, Alteţă? Vă rog cu supunere să-mi spuneţi pentru câtă vreme trebuie să fiu concubina barbarului?

— Un an.

Ea se întoarse şi puse mâna pe clanţă.

Toranaga spuse:

— Jumătate de an.

Mâna lui Fujiko se opri. Tremurând, îşi rezemă capul, de uşă.

— Da. Mulţumesc, Alteţă. Mulţumesc.

Toranaga se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ea i-o deschise, se înclină, îl lăsă să treacă şi o închise în urma lui. Apoi lacrimile-i curseră în tăcere.

Ea era samurai.

*

* *

Toranaga veni pe punte foarte încântat de el însuşi. Obţinuse ce voise fără prea mare bătaie de cap. Dac-ar fi

silit-o, fata l-ar fi nesocotit şi şi-ar fi luat viaţa fără învoirea lui. Dar acum avea să-ncerce din răsputeri să-i facă pe plac şi era important ca ea să fie concubina pilotului cu dragă inimă, cel puţin de ochii lumii, şi şase luni aveau să fie mai mult decât îndeajuns. Femeile sunt mult mai uşor de dus decât bărbaţii, gândi mulţumit. Cu mult mai uşor, în anumite privinţe.

Apoi văzu samuraii lui Yabu adunaţi în jurul golfului şi senzaţia lui de bună dispoziţie dispăru.

— Fii bine venit la Izu, nobile Toranaga, spuse Yabu. Am poruncit câtorva bărbaţi de aici să vă fie escortă.

— Bun.

Galera era încă la două sute de iarzi de mal, apropiindu-se lin, şi deja se vedeau Omi, Igurashi şi tenda.

— Totul a fost îndeplinit aşa cum am vorbit la Osaka, îi spunea Yabu. Dar Domnia ta de ce să nu rămâi la mine câteva zile? Aş fi foarte onorat şi-ar putea fi de mare folos. Ai putea întări alegerea celor două sute cincizeci de oameni pentru regimentul de muschete şi să-l cunoşti pe comandantul lor.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar trebuie s-ajung la Yedo cât mai repede cu putinţă, Yabu-san.

— Două sau trei zile? Te rog. Câteva zile lipsit de griji ţi-ar prinde bine, *neh*? Sănătatea dumitale e importantă pentru mine — pentru toţi aliaţii Domniei tale. Puţină odihnă, hrană bună şi vânătoare.

Toranaga căuta disperat o soluţie. Era de neconceput să rămână aici doar cu cincizeci de străji. S-ar afla cu totul în puterea lui Yabu şi asta ar fi mai rău decât situaţia lui din Osaka. Cel puţin cu Ishido ştiai la ce să te-aştepţi şi se ţinea de anumite reguli. Dar Yabu e periculos ca un rechin şi rechinii nu trebuie ispitiţi, îşi spuse. Niciodată în apele lor. Şi niciodată cu propria ta viaţă. Ştia că târgul pe care-l făcuse cu Yabu la Osaka avea tot atâta greutate cât urina lor atingând pământul, atunci când Yabu va socoti că poate obţine mai mult de la Ishido. Dacă i-ar oferi lui Ishido capul lui Toranaga pe o tavă de lemn, asta i-ar aduce lui Yabu imediat cu mult mai mult decât era pregătit Toranaga să-i ofere.

Să-l ucizi sau să te duci la ţărm? Acestea erau, posibilităţile.

— Eşti foarte amabil, spuse. Dar trebuie s-ajung la Yedo.

Nu mi-a trecut deloc prin minte că Yabu o să aibă timp s-adune atâţia oameni aici. A descifrat mesajul nostru?

— Te rog, permite-mi să insist, Toranaga-sama. Vânatul e foarte bun prin preajmă. Am oamenii mei cu şoimi. Un pic de vânătoare, după temniţa de la Osaka, ar fi bună, *neh?*

— Da, ar fi bine să vânăm astăzi. Îmi pare rău că mi-am pierdut şoimii acolo.

— Dar nu sunt pierduţi. Cu siguranţă Hiro-matsu o să-i aducă cu el la Yedo.

— I-am poruncit să le dea drumul de-ndată ce plecarea noastră, e sigură, până ar fi ajuns la Yedo, şi-ar fi pierdut din agerime. E una din puţinele mele reguli: să înalţ doar şoimii pe care i-am dresat eu şi să nu-i las altui stăpân. Aşa ei fac doar greşelile mele.

— E o regulă bună. Mi-ar plăcea să le aud şi pe celelalte. Poate în timpul mesei, diseară?

Am nevoie de rechinul ăsta, gândi Toranaga cu amărăciune. Să-l omor acum e prea devreme.

Fură aruncate două parâme spre mal, ca să fie prinse şi legate. Parâmele se-ntinseră şi scoaseră un sunet ascuţit, iar galera înaintă sigură de ea. Vâslele fură aşezate în suporţi. Fu coborâtă schela de bord şi atunci apăru în capătul ei Yabu.

Imediat, într-un singur glas, samuraii sloboziră strigătul lor de bătălie: *Kasigi! Kasigi!* şi urletul lor trimise pescăruşii ţipând în văzduh. Toţi, ca un singur om, samuraii se înclinară.

Yabu se înclină la rândul lui, apoi se întoarse spre Toranaga şi-i făcu semn cu un gest larg.

— Să mergem la ţărm.

Toranaga privi peste samuraii strânşi grămadă, peste sătenii prosternaţi în ţărână şi se întrebă: „Ăsta e locul unde o să mor de sabie, cum a prezis astrologul? Cu siguranţă prima parte a prezicerii lui s-a adeverit: numele meu e scris pe zidurile Osakăi.”

Îndepărtă gândul. În capătul pasarelei strigă tare şi

poruncitor către cei cincizeci de samurai ai săi, care acum purtau chimonouri-uniformă maro, la fel ca el:

— Rămâneţi cu toţii la bord! Tu, căpitane, vei face pregătirile de plecare imediată! Mariko-san, ai să rămâi în Anjiro trei zile. Ia-i pe pilot şi pe Fujiko-san imediat pe ţărm şi aşteaptă-mă în piaţă. Apoi se îndreptă cu faţa spre mal şi, spre uluirea lui Yabu, spuse cu o voce puternică: Acum, Yabu-san, îţi voi inspecta regimentele!

Imediat trecu pe lângă el şi coborî schela de bord cu toată semeţia plină de siguranţă a unui general de război ce era.

Nici un general nu câştigase vreodată mai multe bătălii şi nici unul nu era mai iscusit, în afară de *taikō,* şi el era mort. Nici un general nu purtase vreodată mai multe bătălii, n-avusese mai multă răbdare şi nu pierduse aşa de puţini oameni. Şi el nu fusese înfrânt niciodată.

Un freamăt de uimire străbătu ţărmul când fu recunoscut. Această inspecţie era complet neaşteptată. Numele lui era trecut din gură-n gură, şi tăria şoaptelor, şi veneraţia pe care o stârneau îi făceau plăcere. Îl simţi pe Yabu urmându-l, dar nu se uită înapoi:

— A, Igurashi-san, spuse cu o prietenie prefăcută. Îmi pare bine că te văd. Vino, vom inspecta împreună oamenii tăi.

— Da, înălţimea ta.

— Şi tu trebuie să fii Kasigi Omi-san. Tatăl tău îmi este un vechi camarad de arme. Mă urmezi şi tu.

— Da, înălţimea ta, răspunse Omi nemaiîncăpându-şi în piele de cinstea ce i se făcea. Mulţumesc.

Toranaga porni cu un pas sprinten. Îi luase cu el să-i oprească, pentru moment, să stea de vorbă între patru ochi cu Yabu, ştiind că viaţa lui depindea de păstrarea iniţiativei.

— N-ai luptat cu noi la Odawara, Igurashi-san? îl întrebă, deşi ştia că samuraiul îşi pierduse ochiul acolo.

— Da, Alteţă. Am avut această cinste. Am fost cu seniorul Yabu şi am slujit în flancul drept al lui *taikō.*

— Aţi avut deci locul de onoare: acolo unde lupta a fost cea mai strânsă. Trebuie să vă mulţumesc mult, ţie şi stăpânului tău, pentru asta.

— Am nimicit duşmanul, Alteţă. Noi nu ne făceam decât datoria.

Deşi Igurashi îl ura pe Toranaga, era mândru că-şi amintise lupta şi că-i mulţumise.

Se aflau acum în faţa primului regiment. Vocea lui Toranaga continuă sonor:

— Da, tu şi oamenii din Izu ne-aţi ajutat foarte mult. Poate că, dacă nu eraţi voi, eu n-aş fi câştigat Kwanto-ul! Nu, Yabu-sama? adăugă oprindu-se brusc, dându-i lui Yabu în public un titlu mai mare şi astfel şi o cinste sporită.

Din nou Yabu fu descumpănit din pricina măgulirii. Simţea că i se cuvenea, dar nu se aşteptase la asta din partea lui Toranaga şi niciodată n-avusese de gând să permită o inspecţie oficială.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc. *Taikō* ordonase ca tot clanul Beppu să fie nimicit. Aşa că a fost nimicit.

Asta fusese cu zece ani în urmă, când numai clanul Beppu, străvechi, numeros şi puternic, condus de Beppu Genzaemon se opunea armatelor unite ale generalului Nakamura, viitorul *taikō,* şi ale lui Toranaga — ultimul obstacol major în calea lui Nakamura spre supunerea completă a împărăţiei. De secole clanul Beppu stăpânea cele Opt Provincii, Kwanto-ul. O sută cincizeci de mii de oameni încercuiseră oraşul-cetate Odawara, care păzea trecătoarea ce ducea prin munţi spre câmpiile neînchipuit de bogate în orez de dincolo. Asediul a durat unsprezece luni. Noua concubină a lui Nakamura, aristocrata doamnă Ochiba, strălucitoare şi abia de optsprezece ani, venise la reşedinţa stăpânului ei, în afara zidurilor, cu copilul în braţe, Nakamura fiind nebun după primul lui născut. Şi cu doamna Ochiba venise sora ei mai tânără, Genjiko, pe care Nakamura propusese să i-o dea de soţie lui Toranaga.

— Alteţă, spusese Toranaga, cu siguranţă aş fi onorat să ne înrudim casele şi mai strâns, dar, în loc ca eu să mă însor cu doamna Genjiko, cum propui înălţimea ta, mai bine să se mărite ea cu fiul şi moştenitorul meu, Sudara.

Îi trebuiseră lui Toranaga multe zile ca să-l convingă pe Nakamura, dar, în cele din urmă, izbutise. Apoi, când hotărârea fusese anunţată doamnei Ochiba, ea răspunsese pe loc:

— Cu smerenie, Alteţă, mă opun căsătoriei.

Nakamura râsese:

— Şi eu mă opun! Sudara are doar zece ani şi Genjiko treisprezece. Cu toate astea, ei sunt acum logodiţi şi când el va împlini cincisprezece ani se vor căsători.

— Dar, Alteţă, seniorul Toranaga este deja cumnatul tău, *neh?* Cu siguranţă asta e destul pentru o înrudire. Ai nevoie de legături mai strânse cu familiile Fujimoto şi Takashima, şi chiar la Curtea Imperială.

— La curte sunt nişte oameni de nimic şi toţi sunt dator i-vânduţi, spusese Nakamura cu vocea lui aspră de ţăran. Ascultă, O-chan: Toranaga are şaptezeci de mii de samurai. Când îl vom nimici pe Beppu, el va avea Kwanto-ul, deci şi mai mulţi oameni. Fiul meu o să aibă nevoie de generali ca Yoshi Toranaga, aşa cum şi eu am nevoie de ei. Da, şi într-o zi, fiul meu va avea nevoie de Yoshi Sudara. E mai bine ca Sudara să fie unchiul fiului meu. Sora ta este logodită cu Sudara, iar el va locui la noi câţiva ani, *neh?*

— Bineînţeles. Alteţă, încuviinţase pe loc Toranaga, lăsându-l pe fiul şi moştenitorul său ostatic.

— Bun. Dar ascultă, mai întâi tu şi Sudara veţi jura credinţă veşnică fiului meu.

Şi aşa se întâmplase. Apoi, în cea de a zecea lună a asediului, primul copil al lui Nakamura murise de fierbinţeli, sau de deochi, sau din pricina unor *kami* răi.

— Blestemaţi de toţi zeii fie Odawara şi Toranaga! îşi ieşise din minţi Ochiba. Din vina lui Toranaga ne aflăm aici, el vrea Kwanto. Din pricina lui fiul meu e mort. El e adevăratul tău duşman. El vrea ca tu şi eu să murim. Omoară-l, sau pune-l la treabă. Să conducă atacul, să plătească cu viaţa lui viaţa fiului nostru! Cer răzbunare…

Şi astfel Toranaga condusese lupta. Luase cu asalt cetatea Odawara, minând zidurile şi cucerind-o. Apoi, copleşit de mâhnire, Nakamura făcuse oraşul praf şi pulbere. Odată cu prăbuşirea lui, cu nimicirea tuturor din clanul Beppu, împărăţia era îngenuncheată şi Nakamura devenea mai întâi *kampaku* şi apoi *taikō.* Dar mulţi muriseră la Odawara.

Prea mulţi gândi Toranaga aici, pe ţărmul de la Anjiro. Îşi îndreptă privirile spre Yabu.

— Păcat că *taikō* e mort, *neh?*

— Da.

— Cumnatul meu a fost un mare conducător. Şi un mare dascăl, totodată. Ca şi el, eu nu-mi uit niciodată prietenul. Nici duşmanul.

— Curând stăpânul Yaemon va împlini vârsta să preia puterea. Are mintea lui *taikō.* Nobile Tora...

Dar înainte ca Yabu să poată opri trecerea în revistă, Toranaga pornise deja din nou, iar el nu mai putea face altceva decât să-l urmeze.

Toranaga inspectă şirurile bine dispus, vorbind unui om aici, altuia dincolo, recunoscând câţiva, cu ochii mereu neliniştiţi în timp ce-şi scormonea memoria după chipuri şi nume. Avea acea foarte rară calitate a generalilor de excepţie care inspectează în aşa fel, încât fiecare om simţea, cel puţin pentru o clipă, că generalul îl privise numai pe el singur dintre toţi camarazii săi. Toranaga făcea ceea ce era înnăscut în el să facă, ce făcuse de o mie de ori: să-i domine pe oameni prin voinţa sa.

Când ultimul samurai fu trecut în revistă, Yabu, Igurashi şi Omi erau istoviţi. Dar Toranaga nu, şi din nou, înainte ca Yabu să-l poată opri, se îndreptase cu paşi iuţi spre punctul cel mai înalt din preajmă şi rămăsese acolo sus, singur.

— Samurai din Izu, vasali ai prietenului şi aliatului meu, Kasigi Yabu-sama! strigă cu vocea-i puternică şi răsunătoare. Sunt onorat că mă aflu aici. Sunt onorat să văd o parte din puterea provinciei Izu, o parte din forţele admirabilului meu aliat. Luaţi aminte, samurai, nori negri se adună deasupra împărăţiei şi ameninţă pacea lui *taikō.* Trebuie să apărăm moştenirea lui *taikō* împotriva trădării unor oameni sus-puşi! Fiecare samurai să fie gata! Fiecare armă să fie ascuţită! Împreună vom apăra legatul lui! Şi vom învinge! Fie ca zeii Japoniei, mari sau mici, să ne aibă în pază! Fie ca ei să zdrobească fără milă pe acei care se împotrivesc poruncilor lui *taikō!* Apoi îşi înălţă ambele mâini şi rosti strigătul lor de luptă: *Kasigi* şi, de necrezut, se înclină în faţa samurailor şi rămase plecat.

Toţi se uitau încremeniţi la el. Apoi numele lui *Toranaga* izbucni cu vuiet din pieptul samurailor, şi strigătul fu repetat de nenumărate ori. Samuraii se plecară şi ei, întorcându-i

salutul.

Chiar şi Yabu se înclină, copleşit de forţa momentului.

Înainte ca Yabu să-şi ridice capul, Toranaga începuse să coboare dealul, într-un pas săltat.

— Du-te cu el, Omi-san, porunci Yabu.

Nu s-ar fi căzut ca el însuşi să alerge după Toranaga.

— Da, stăpâne.

După ce Omi plecă, Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Care-s veştile din Yedo?

— Doamna Yuriko, soţia înălţimii tale, spune că mai întâi să-ţi zic că peste tot, în Kwanto, se-adună oştile. Nimic deosebit la suprafaţă, dar pe dedesubt fierbe. Ea crede că Toranaga se pregăteşte de război: un atac brusc, probabil, împotriva castelului Osaka...

— Ce-i cu Ishido?

— Nimic până la plecarea noastră. Asta a fost acum cinci zile. Nimic nici despre fuga lui Toranaga. Am auzit despre ea abia ieri, când soţia înălţimii tale a trimis un porumbel călător din Yedo.

— A, Zukimoto a strâns deja porumbei călători?

— Da, Alteţă.

— Bun.

— Mesajul ei zice: „Toranaga a scăpat cu bine din Osaka, cu stăpânul nostru, într-o galeră. Faceţi pregătiri să-i întâmpinaţi la Anjiro.” M-am gândit că este mai bine să-l ţin secret, nu i l-am spus decât lui Omi, dar noi toţi suntem pregătiţi.

— Cum?

— Am ordonat „un exerciţiu” de război în întreg Izu, Alteţă. În trei zile, fiecare drum, fiecare trecătoare din Izu vor fi blocate, dacă asta doreşti. La nord e o flotă, chipurile de piraţi, care ar putea să scufunde orice navă fără escortă, ziua sau noaptea, dacă asta doreşti. Şi aici e loc destul pentru înălţimea ta şi pentru un oaspete, oricât ar fi de important, dacă asta doreşti.

— Bun. Altceva? Alte veşti?

Igurashi şovăia să transmită veştile ale căror urmări nu le înţelegea.

— Aici, noi suntem pregătiţi pentru orice. Dar în dimineaţa

asta a venit un mesaj cifrat din Osaka: „Toranaga a părăsit Consiliul Regenţilor”.

— Cu neputinţă! De ce s-o fi făcut?

— Nu ştiu. Nu pot pricepe. Dar trebuie să fie adevărat, Alteţă. Niciodată n-am avut informaţii greşite de la această iscoadă.

— Doamna Sazuko? întrebă Yabu prudent, numind-o pe cea mai tânără concubină a lui Toranaga, a cărei slujnică era iscoada lui.

Igurashi dădu din cap.

— Da, dar nu înţeleg absolut nimic. Acum regenţii au să-l învinovăţească de înaltă trădare, nu? Vor porunci moartea lui. Ar fi o nebunie să demisioneze, *neh?*

— Ishido trebuie să-l fi forţat s-o facă. Dar cum? N-a fost nici cel mai mic zvon. Toranaga n-ar demisiona niciodată din proprie voinţă! Ai dreptate, asta ar fi o faptă de nebun. E pierdut, dac-a făcut-o. Trebuie să fie o greşeală.

Yabu coborî neliniştit dealul şi-l privi pe Toranaga traversând piaţa către Mariko şi barbar, Fujiko fiind şi ea prin preajmă. Acum Mariko mergea lângă Toranaga, ceilalţi aşteptând în piaţă. Toranaga vorbea repede şi stăruitor. Apoi Yabu îl văzu dându-i un mic pergament făcut sul şi se întrebă ce conţinea şi ce se discutase. Ce nou şiretlic pregăteşte Toranaga? se întrebă, dorind s-o aibă pe soţia sa aici, să-l ajute cu sfatul ei înţelept.

Toranaga se opri pe doc. Nu se îndreptă spre navă, unde era apărat de oamenii săi. Ştia că hotărârea finală trebuie să fie luată pe ţărm. Nu putea să fugă. Nimic nu era încă rezolvat. Îi privi pe Yabu şi pe Igurashi apropiindu-se. Nepăsarea arţăgoasă a lui Yabu îi spunea foarte mult.

— Deci, Yabu-san?

— Rămâi câteva zile, nobile Toranaga?

— Ar fi mai bine pentru mine să plec imediat.

Yabu porunci tuturor să se îndepărteze. Într-o clipă cei doi se aflau singuri pe ţărm.

— Am primit veşti neliniştitoare din Osaka. Ţi-ai dat demisia din Consiliul Regenţilor?

— Da. Am demisionat.

— Atunci, te-ai omorât singur, ţi-ai distrus cauza, vasalii,

aliaţii şi prietenii! Ai înmormântat Izu, iar pe mine m-ai ucis!

— Consiliul Regenţilor poate cu siguranţă să-ţi ia feuda şi viaţa, dacă doreşte. Da.

— Pe toţi zeii, vii şi morţi, şi încă nenăscuţi... Yabu se lupta să-şi stăpânească mânia. Îmi cer scuze pentru proastele mele maniere, dar atitudinea, atitudinea dumitale incredibilă... da, îmi cer scuze. N-avea nici un rost să-şi dea pe faţă emoţia, ceea ce ar fi fost indecent şi înjositor, aşa cum toţi o ştiau. Da, atunci e mai bine pentru dumneata să stai aici, nobile Toranaga.

— Cred c-aş prefera să plec imediat.

— Aici sau în Yedo, care-i diferenţa? Ordinul regenţilor va sosi curând. Bănui c-ai să vrei să-ţi faci *seppuku* pe loc. Cu demnitate. În pace. Aş fi onorat să-ţi fiu secundant.

— Mulţumesc, dar încă n-a sosit nici un ordin aşa, că-mi va rămâne capul acolo unde este.

— Ce contează o zi sau două? Ordinul va veni fără doar şi poate. Voi face toate aranjamentele, da, şi vor fi perfecte. Poţi să te bizui pe mine.

— Mulţumesc. Da, înţeleg de ce-ai dori capul meu.

— Şi mie îmi va cădea capul. Dacă-l trimit pe-al tău lui Ishido, sau i-l duc şi îi cer iertare, asta poate că l-ar îndupleca, dar mă îndoiesc, *neh?*

— Dac-aş fi în locul tău, poate că ţi-aş cere capul. Din nefericire, capul meu nu te va ajuta absolut deloc.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar merită încercarea. Yabu scuipă cu violenţă în ţărână. Aşa-mi trebuie, să mor, pentru c-am fost atât de tâmpit să mă las pe mâinile unui om de nimic.

— Ishido niciodată n-o să stea în cumpănă ca să-ţi ia capul. Dar mai întâi va lua Izu. O, da, Izu e pierdut, cu el la putere.

— Nu mă scoate din sărite! Ştiu ce-o să se-ntâmple!

— Nu te zgândăresc, prietene, îi spuse Toranaga, bucurându-se că Yabu se făcuse de râs. N-am spus decât că, fiind Ishido la putere, eşti pierdut, şi Izu e pierdut, pentru că rubedenia lui, Ikawa Jikkyu, doreşte cu-nfocare Izu, *neh?* Dar, Yabu-san, Ishido nu e la putere. Încă.

Şi îi povesti, ca de la prieten la prieten, de ce demisionase.

— Consiliul e terminat!

Yabu nu putea s-o creadă.

— *Nu mai există nici un Consiliu.* Nu va exista până nu sunt din nou cinci membri. Toranaga zâmbi. Gândeşte-te la asta, Yabu-san. Acum sunt mai puternic ca oricând, *neh?* Ishido e neputincios, la fel şi Jikkyu. Acum ai tot timpul necesar să-ţi pregăteşti regimentul de muschete. Acum îţi aparţin Suruga şi Totomi. Capul lui Jikkyu e acum al tău. Peste câteva luni ai să-l vezi în ţeapă, laolaltă cu capetele tuturor din neamul lui, iar tu vei intra călare pe noile tale feude. Brusc se răsuci şi strigă: „Igurashi-san!" şi cinci sute de oameni îi auziră comanda.

Igurashi o luă la fugă, dar înainte ca samuraiul să fi făcut trei paşi, Toranaga strigă:

— Adu o gardă de onoare cu tine. Cincizeci de oameni!

Nu îndrăznea să-i lase lui Yabu o clipă de răgaz, ca să nu-şi dea seama de marele cusur al spuselor sale: Dacă Ishido era acum lovit pe la spate şi n-avea putere, atunci capul lui Toranaga pe-o tavă de lemn ar fi avut o valoare nemaipomenită atât pentru Ishido cât şi pentru Yabu. Iar dacă Toranaga ar fi fost legat ca un criminal de rând şi predat viu la porţile castelului Osaka, Yabu ar fi câştigat nemurirea şi cheile pentru Kwanto.

În timp ce se forma garda de onoare în faţa lui, Toranaga spuse tare:

— Yabu-sama, în cinstea acestei zile, poate că ai să accepţi acest dar ca o dovadă de prietenie.

Apoi îşi scoase sabia lungă, o ţinu pe lat cu ambele mâini şi i-o oferi.

Yabu luă sabia ca prin vis. Era de nepreţuit. Era o moştenire Minowara şi faimoasă în toată ţara. Toranaga avea sabia asta de cincisprezece ani. Îi fusese înmânată de Nakamura, în faţa celor mai importanţi *daimyo* din împărăţie, afară de Beppu Genzaemon, ca parte din plată pentru o înţelegere secretă.

Asta se-ntâmplase la puţin timp după bătălia de la Nagakude, cu mult înainte ca doamna Ochiba să fi ajuns concubină. Toranaga îl înfrânsese de puţină vreme pe generalul Nakamura, viitorul *taikō,* atunci când Nakamura era încă un parvenit fără mandat, putere, sau titlu oficial, şi

obţinerea puterii absolute era încă în cumpănă. În loc să adune o oştire zdrobitoare şi să-l lichideze pe Toranaga, cum era politica lui obişnuită, Nakamura se hotărâse să fie împăciuitor. Îi oferise lui Toranaga un tratat de prietenie şi o alianţă şi, spre a le întări, pe cumnata lui drept soţie. Femeia aceea era deja măritată şi cam trecută, dar asta nu-i deranja absolut deloc, nici pe Nakamura, nici pe Toranaga. Toranaga a fost de acord cu pactul. Imediat soţul femeii, unul din vasalii lui Nakamura — mulţumind zeilor că invitaţia de a divorţa nu fusese însoţită şi de invitaţia de a-şi face *seppuku* —, o trimisese recunoscător înapoi la cumnatul lui. Toranaga s-a căsătorit cu ea, cu toată ceremonia şi fastul posibile, şi în aceeaşi zi a încheiat un legământ secret, de prietenie, cu familia Beppu, nemaipomenit de puternică, duşmanii pe faţă ai lui Nakamura, care, la vremea aceea, încă stăpâneau cu trufie Kwanto, în spatele destul de lipsit de apărare al lui Toranaga.

Apoi Toranaga dăduse drumul şoimilor şi aşteptase inevitabilul atac al lui Nakamura. Dar nu urmă. În schimb, şi în mod surprinzător, Nakamura îşi trimisese mult iubita şi venerabila mamă în tabăra lui Toranaga ca ostatic, sub cuvânt că-şi vizitează fiica vitregă, noua soţie a lui Toranaga, dar, fără doar şi poate ostatică totuşi. Pe de altă parte, pe Toranaga îl invitase la marea adunare a tuturor *daimyo*-ilor, pe care o aranjase în Osaka. Toranaga se gândise îndelung şi cu chibzuinţă. Apoi acceptase invitaţia, dându-i de înţeles aliatului său, Beppu Genzaemon, că ar fi neînţelept să nu meargă. Apoi în taină, pusese în mişcare şaizeci de mii de samurai spre Osaka, aşteptându-se la trădarea lui Nakamura, şi-l lăsase pe fiul său cel mai mare, Noboru, să se îngrijească de noua lui soţie şi de mama ei. Imediat, Noboru îngrămădise vreascuri uscate iască sub streaşina locuinţei lor şi le spusese, fără menajamente, c-avea să le dea foc, dacă i se întâmpla ceva tatălui său.

Toranaga zâmbi la aduceri aminte. În noaptea dinaintea zilei când el trebuia să intre în Osaka, Nakamura, neceremonios, ca de obicei, îi făcuse în taină o vizită, singur şi neînarmat.

— Bun găsit, Tora-san.

— Bine-ai venit, nobile Nakamura.

— Ascultă, noi am luptat în prea multe bătălii împreună, ştim prea multe secrete, am mâncat de prea multe ori din acelaşi blid ca să mai umblăm acum cu cioara vopsită.

— Şi eu zic la fel, spusese Toranaga prudent.

— Ascultă atunci: sunt la un pas de a câştiga toată împărăţia. Ca să obţin puterea absolută, trebuie să mă bucur de respectul familiilor străvechi, proprietarii feudelor ereditare, moştenitorii stirpelor Fujimoto, Takashima şi Minowara. O dată ce voi avea puterea în mână, oricare *daimyo* sau oricare din cele trei familii n-au decât să crape că nu-mi pasă.

— Respectul meu îl ai. L-ai avut totdeauna.

Bărbatul scund, cu faţa de maimuţă, râsese vârtos.

— Ai câştigat la Nagakude pe drept. Eşti cel mai bun general pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai mare *daimyo* din împărăţie, dar acum vom înceta joaca. Ascultă, mâine vreau să mi te-nchini, în faţa tuturor *daimyo*-ilor, ca vasal. Te vreau, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vasal de bună voie. În faţa mulţimilor. Nu lingău, ci politicos, smerit şi respectuos. Dacă tu îmi eşti vasal, ceilalţi se vor îngrămădi să-şi pună capetele-n ţărână şi cozile-n vânt. Cei câţiva care n-au s-o facă, ei bine, să se păzească.

— Asta te va face guvernator al întregii Japonii, *neh?*

— Da, primul din istorie şi tu vei fi cel care m-a ajutat să obţin acest titlu. Recunosc, pot să mă descurc şi fără tine. Dar, ascultă, dacă tu faci asta pentru mine, vei avea primul loc după mine, sau orice onoare pofteşti. Orice. Sunt cu prisosinţă pentru amândoi.

— Oare?

— Da. Întâi iau Japonia. Apoi China. I-am spus lui Goroda c-o vreau şi-o s-o am. Apoi, poţi să ai tu Japonia, o provincie a Chinei mele!

— Dar acum, nobile Nakamura? Acum trebuie să mă supun, *neh*? Sunt în puterea ta, *neh?* Te afli cu o forţă covârşitoare în faţa mea şi Beppu este o ameninţare pentru mine.

— O să mă ocup de ei cât de curând, spusese comandantul ţăran. Mortăciunile alea simandicoase mi-au refuzat invitaţia

de a veni mâine aici: mi-au trimis pergamentul înapoi, acoperit cu găinaţ. Vrei pământurile lor? Tot Kwanto?

— Nu vreau nimic de la ei şi nici de la altcineva, spusese el.

— Mincinosule, zisese Nakamura bine dispus. Ascultă, Tora-san, am aproape cincizeci de ani. Nici una din femeile mele n-a rămas grea niciodată. Am sămânţă din belşug, totdeauna am avut şi, în viaţa mea, trebuie să fi-mpărţit perna cu o sută, două sute de femei, de toate felurile, de toate vârstele, în toate chipurile, dar nici una n-a născut niciodată un copil, nici măcar mort. Am orice, dar n-am fii şi nu voi avea niciodată. Asta mi-e *karma.* Ai patru fii care-ţi trăiesc şi cine ştie câte fiice. Ai patruzeci şi trei de ani şi poţi să-ţi presari calea cu zeci de alţii fii, cu aceeaşi uşurinţă cu care se balegă un cal, asta e *karma* ta. De asemeni, eşti Minowara şi asta-i tot *karma.* Să zicem că înfiez unul din băieţii tăi şi-l fac moştenitorul meu?

— Acum?

— Curând. Să zicem peste trei ani. Înainte vreme nu era important să numeşti un moştenitor încă din timpul vieţii, dar acum lucrurile sunt altfel. Răposatul nostru stăpân, Goroda, a fost atât de prost să se lase omorât. Acum împărăţia e a mea — poate fi a mea. Ei, ce zici?

— Ai să faci înţelegerea oficială, în public, peste doi ani?

— Da. Peste doi ani. Poţi să ai încredere în mine: interesele noastre sunt aceleaşi. Ascultă, peste doi ani. În public. Cădem de acord împreună asupra cărui fiu. În felul ăsta împărţim totul, nu? Dinastia noastră unită e bine înfiptă în viitor, aşa că nu sunt necazuri, şi asta-i bine pentru tine şi e bine şi pentru mine. Roadele vor fi uriaşe. Mai întâi Kwanto. Nu?

— Poate că Beppu Genzaemon se va supune, *dacă* eu mă supun.

— Nu le-o pot îngădui, Tora-san. Doreşti cu înfocare pământurile lor.

— Nu doresc nimic.

Râsul lui Nakamura fusese din toată inima.

— Da, dar ar trebui. Kwanto ar fi bun pentru tine. E-n siguranţă, dincolo de zidul munţilor, uşor de apărat. Prin

deltă, vei stăpâni cele mai bogate pământuri cu orez din împărăţie. Spatele îţi va fi la mare şi-ai să ai un venit de două milioane de *koku.* Dar nu-ţi stabili capitala la Kamakura. Sau la Odawara.

— Kamakura a fost întotdeauna capitala Kwanto-ului.

— Şi de ce n-ai dori să ai Kamakura, Tora-san? Nu este acolo, de şase sute de ani, sfântul altar al *kami*-ului protector al familiei voastre? Nu este Hachiman, *kami*-ul războiului, o zeitate Minowara? Strămoşii tăi au fost înţelepţi să-şi aleagă spre veneraţie pe *kami*-ul războiului.

— Nu râvnesc la nimic şi nu mă-nchin la nimic. Un altar e doar un altar şi nu s-a auzit niciodată să stea *kami*-ul războiului în vreun altar.

— Mă bucur că nu râvneşti la nimic, Tora-san, atunci nimic nu te va nemulţumi. În asta semeni cu mine. Dar Kamakura nu e capitala care-ţi trebuie. Sunt şapte trecători ce duc la ea, prea multe pentru a le apăra. Şi nu e la mare. Nu, nu te-aş povăţui pentru Kamakura. Ar fi mai bine şi mai sigur să mergi mai departe, peste munţi. Îţi trebuie un port la mare. E unul pe care l-am văzut odată — Yedo — acum un sat de pescari, dar tu-l vei schimba într-un oraş mare. Uşor de apărat, perfect pentru negoţ. Tu încurajezi negoţul. Eu încurajez negoţul. Bun. Deci trebuie să ai un port la mare. Cât despre Odawara, o vom şterge de pe faţa pământului, ca o lecţie pentru toţi.

— Asta are să fie foarte greu.

— Da, dar ar fi o lecţie bună pentru toţi ceilalţi *daimyo, neh?*

— Ar costa prea mult să iei oraşul cu asalt.

Din nou râsul batjocoritor.

— Poate pentru tine, dacă nu mi te-alături. Trebuie să trec peste pământurile tale de-acum ca s-ajung la el. Ştiai că te afli în prima linie a lui Beppu? Că eşti pionul clanului Beppu? împreună, ei şi cu tine, m-aţi putea împiedica un an, sau doi, chiar trei. Dar până la urmă tot am s-ajung acolo. O, da! De ce să-ţi pierzi timpul cu ei? Toţi sunt morţi, în afară de ginerele tău, dacă vrei. A, ştiu că ai o alianţă cu ei, dar nu valorează nici cât o ceapă degerată. Aşa deci, care-i răspunsul tău? Roadele au să fie bogate. Mai întâi Kwanto —

pentru tine — apoi eu am toată Japonia. Apoi voi cuceri uşor Coreea. Apoi China, cu greu, dar nu e imposibil. Ştiu că un ţăran nu poate ajunge *shōgun,* dar fiul tău va fi *shōgun* şi va putea să stea şi pe tronul Dragonului din China, sau fiul lui. Cu asta discuţia s-a terminat. Care e răspunsul tău, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vrei să fii vasal sau nu? Nimic altceva nu contează pentru mine acum.

— Să pecetluim înţelegerea, spusese Toranaga, câştigând tot ce voise şi plănuise.

Şi-n ziua următoare, în faţa elitei nedumerite a aprigilor *daimyo,* îşi oferise cu smerenie sabia, pământurile, onoarea şi moştenirea strămoşilor comandantului-ţăran în plină ascensiune. Rugase să i se permită să-l servească pe Nakamura şi casa lui pentru totdeauna.

El, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, îşi plecase capul cu umilinţă. Viitorul *taikō* fusese mărinimos şi-i luase pământurile, dându-i, în schimb, Kwanto ca feudă, imediat ce va fi fost cucerit, poruncind război general asupra familiei Beppu pentru insultele lor la adresa împăratului. De asemeni, îi dăduse lui Toranaga această sabie, pe care o obţinuse nu de mult dintr-una din trezoreriile imperiale. Sabia fusese făcută de maestrul făurar de săbii Miyoshi-Go cu secole în urmă şi, cândva, aparţinuse celui mai vestit războinic din istorie, Minowara Yoshitomo, primul dintre *shōgun*-ii Minowara.

Toranaga îşi amintea de ziua aceea. Şi-i veniră-n minte altele: câţiva ani mai târziu, când doamna Ochiba născuse un băiat, şi alta când, de necrezut, după ce primul fiu al lui *taikō* murise, s-a născut Yaemon, cel de-al doilea fiu. Aşa că planul lor nu se mai înfăptuise. *Karma.*

Îl văzu pe Yabu ţinând sabia străbunilor săi cu veneraţie.

— Este atât de ascuţită după cât se spune? întrebă Yabu.

— Da.

— îmi faci într-adevăr o mare cinste. Voi păstra cu sfinţenie darul Domniei tale.

Yabu se înclină, ştiind că, mulţumită darului, va fi primul din ţară, după Toranaga.

Toranaga se înclină la rândul lui şi apoi, neînarmat, se îndreptă spre schela de bord. Îi trebui toată voinţa ca să-şi

ascundă furia şi să nu-i tremure picioarele. Se rugă ca, în lăcomia sa, Yabu să rămână înmărmurit încă măcar câteva clipe.

— Daţi-i drumul! porunci venind pe punte. Apoi se întoarse spre ţărm şi le făcu semn cu mâna, plin de bucurie.

Cineva sparse tăcerea şi strigă numele lui, apoi ceilalţi îl urmară. Era un tumult general de aprobare pentru cinstea făcută seniorului lor. Mâini pricepute scoaseră nava în larg. Vâslaşii trăgeau viguros. Galera îşi croia drum.

— Căpitane, spre Yedo, rapid!

— Da, Alteţă.

Toranaga privi spre pupa, cuprinzând ţărmul cu ochii, aşteptând pericolul în orice clipă. Yabu stătea lângă debarcader, năuc încă din pricina sabiei. Mariko şi Fujiko aşteptau lângă tendă, împreună cu celelalte femei. Anjin-san era la capătul pieţii, unde i se spusese s-aştepte — ţeapăn, cu un cap deasupra celorlalţi şi, fără îndoială, furios. Ochii li se întâlniră. Toranaga zâmbi şi făcu semn cu mâna.

Salutul fu întors, dar rece, şi asta-l amuză pe Toranaga foarte mult.

Blackthorne se îndreptă posomorât spre debarcader.

— El când se-ntoarce, Mariko-san?

— Nu ştiu, Anjin-san.

— Cum ajungem la Yedo?

— Rămânem aici. Eu, cel puţin, stau trei zile. Apoi mi s-a poruncit să fiu acolo.

— Pe mare?

— Pe uscat.

— Şi eu?

— Dumneata ai să rămâi aici.

— De ce?

— Ţi-ai arătat interesul de a învăţa limba noastră. Şi ai treabă de făcut aici.

— Ce treabă?

— Nu ştiu, îmi pare rău. Seniorul Yabu o să-ţi spună. Stăpânul meu m-a lăsat aici pentru trei zile, ca să tălmăcesc.

Blackthorne avea tot felul de presimţiri. Pistoalele-i erau la cingătoare, dar nu mai avea nici praf de puşcă, nici gloanţe şi nici pumnale. Toate erau în cabina de pe galeră.

— De ce nu mi-ai spus că rămânem aici? întrebă. Mi-ai zis doar că venim la ţărm.

— N-am ştiut că şi dumneata urma să rămâi aici, răspunse. Seniorul Toranaga mi-a spus acum câteva clipe, în piaţă.

— Atunci de ce nu mi-a spus-o el? Să mi-o fi spus el însuşi.

— Nu ştiu.

— Credeam că merg la Yedo. Acolo se află echipajul meu. Acolo e şi nava mea. Ce este cu ei?

— El a spus doar că dumneata o să stai aici.

— Câtă vreme?

— Nu mi-a spus, Anjin-san. Poate că ştie seniorul Yabu. Te rog, ai răbdare.

Blackthorne îl vedea pe Toranaga stând pe dunetă, privind spre ţărm.

— Cred că el a ştiut tot drumul că eu o să rămân aici, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Ce naiv e, îşi zise în sinea ei, să spui cu voce tare ce gândeşti. Şi ce extraordinar de deştept a fost Toranaga să scape din această capcană.

Fujiko şi cele două slujnice stăteau lângă ea, aşteptând liniştite la umbră, împreună cu mama şi soţia lui Omi, pe care ea le văzuse pentru câteva clipe. Acum privea dincolo de ele, spre galeră. Prindea viteză, dar se afla încă în bătaia săgeţilor. Acum ea ştia că trebuie să intre în joc dintr-o clipă într-alta. O Doamne, întăreşte-mă, se rugă, concentrându-şi toată atenţia asupra lui Yabu.

— E adevărat? E adevărat? întrebă Blackthorne.

— Ce? O, îmi pare rău, nu ştiu, Anjin-san. Nu-ţi pot spune decât că seniorul Toranaga e foarte înţelept. Cel mai înţelept om. Oricare i-ar fi fost motivele, a făcut bine. Cercetă ochii albaştri şi faţa neînduplecată, ştiind că Blackthorne n-avea cum să înţeleagă ce se întâmplase. Te rog, fii liniştit, Anjin-san. N-ai de ce să te temi. Eşti vasalul lui favorit şi sub...

— Nu mi-e teamă, Mariko-san. Atâta doar că m-am săturat să tot fiu mutat încoace şi-ncolo ca un pion pe tabla de şah. Eu nu sunt vasalul nimănui.

— Din suita lui, e mai bine? Sau cum ai spune despre un om, care lucrează pentru altul sau este în slujba altuia, pentru...

Atunci îl văzu pe Yabu cum i se urcă sângele-n obraji.

— Armele… armele sunt încă în galeră! strigă el.

Mariko ştiu că sosise momentul. Se grăbi spre el, în timp ce acesta se-ntorcea să-i dea ordine lui Igurashi.

— Cer iertare, senior Yabu, spuse ea dând buzna peste el, nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa armelor Domniei voastre. Seniorul Toranaga a spus să vă cer iertare pentru graba lui, dar are lucruri urgente de făcut la Yedo, în folosul amândurora. A spus că va trimite galera înapoi imediat, cu toate armele şi cu praf de puşcă în plus. De asemeni, şi cu cei două sute cincizeci de oameni pe care i-aţi cerut. Vor fi aici peste cinci sau şase zile.

— Poftim?

Mariko îi explică din nou calm şi politicos, aşa cum îi spusese Toranaga să facă. Apoi, când Yabu înţelese, scoase din mânecă pergamentul făcut sul.

— Stăpânul meu vă roagă să citiţi asta. Îl priveşte pe Anjin-san.

I-l înmână ceremonios.

Dar Yabu nu luă pergamentul. Ochii i se îndreptară spre galeră. Era hăt departe acum şi mergea foarte repede. Săgeţile n-o mai puteau ajunge. Dar ce contează, îşi spuse mulţumit, depăşindu-şi acum neliniştea. O să am armele-napoi în curând, iar acum am scăpat din capcana lui Ishido, am şi cea mai frumoasă sabie a lui Toranaga; în curând toţi *daimyo* vor afla de noua mea poziţie în Armatele de Răsărit: al doilea, imediat după Toranaga! Yabu încă-l mai vedea pe Toranaga şi mai flutură o dată cu mâna, iar salutul fu întors. Apoi Toranaga dispăru de pe dunetă.

Yabu luă pergamentul şi-şi adună gândurile. Îl preocupau problemele prezente şi Anjin-san.

La treizeci de paşi mai încolo, Blackthorne privea şi simţea cum îl apucă dracii sub ochii scrutători ai lui Yabu. O auzi pe Mariko vorbind cu vocea ei cântată, dar asta nu-l linişti. Pe ascuns strânse mâna pe pistol.

— Anjin-san! strigă Mariko. Vrei să vii aici, te rog!

În timp ce Blackthorne se apropia, Yabu îşi ridică privirea de pe pergament şi dădu din cap prietenos. După ce Yabu termină de citit, îi înapoie hârtia lui Mariko şi vorbi scurt,

parte pentru ea, parte pentru Blackthorne.

Făcând o plecăciune, Mariko îi oferi pergamentul lui Blackthorne. El îl luă examinând semnele de neînţeles.

— Seniorul Yabu spune că eşti binevenit în acest sat. Această hârtie poartă pecetea seniorului Toranaga, Anjin-san. Trebuie s-o păstrezi. El ţi-a acordat o cinste deosebită. Seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto.* Acesta e un rang anume pentru cineva mai deosebit din suita lui. Ai protecţia lui absolută, Anjin-san. Seniorul Yabu, bineînţeles, o confirmă. Îţi voi explica mai târziu foloasele, dar seniorul Toranaga ţi-a dat şi o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Asta este cam…

Yabu o întrerupse, făcând un gest larg cu mâna spre Blackthorne, apoi spre sat şi vorbi îndelung. Mariko tălmăci.

— Seniorul Yabu repetă că eşti bine venit aici. Nădăjduieşte că vei fi mulţumit şi că se va face orice ca să te simţi bine. Ţi se va da o casă. Şi profesori. Vei învăţa japoneza cât mai curând cu putinţă, spune el. Astă-seară îţi va pune câteva întrebări şi-ţi va vorbi despre o treabă importantă.

— Te rog, întreabă-l, ce treabă?

— Pot să te sfătuiesc să ai doar puţin mai multă răbdare, Anjin-san. Acum, într-adevăr, nu e momentul.

— E-n ordine.

— *Wakarimasu ka,* Anjin-san? spuse Yabu. Înţelegi?

— *Hai,* Yabu-san. *Domo.*

Yabu îi ordonă lui Igurashi să dea drumul regimentului, apoi se îndreptă spre sătenii care erau încă prosternaţi în ţărână.

Se opri în faţa lor, în după-amiaza splendidă, caldă, de primăvară, cu sabia lui Toranaga încă în mână. Cuvintele lui cădeau ca un bici peste ei. Yabu arătă cu sabia spre Blackthorne şi le mai vorbi câteva clipe şi termină brusc. Un fior străbătu mulţimea. Mura se înclină şi spuse *hai* de câteva ori către Blackthorne.

— *Wakarimasu ka?* strigă Mura şi ei răspunseră cu toţii *hai,* vocile lor amestecându-se cu vuietul valurilor ce se izbeau de ţărm.

— Ce se-ntâmplă? o întrebă Blackthorne pe Mariko, dar

Mura strigă: *Kerei!* şi sătenii se plecară din nou până-n pământ, o dată către Yabu şi o dată către Blackthorne.

Yabu plecă cu paşi mari, fără să mai privească înapoi.

— Ce se-ntâmplă, Mariko-san?

— El, seniorul Yabu, le-a spus că dumneata te afli aici ca oaspetele lui de onoare. Că dumneata eşti prea onoratul vas... faci parte din suita seniorului Toranaga. Că te afli aici mai ales ca să înveţi limba noastră. Că el a acordat satului cinstea şi răspunderea de a te învăţa. Satul e răspunzător, Anjin-san. Fiecare de aici trebuie să te-ajute. El le-a spus că, dacă în şase luni, dumneata nu înveţi limba mulţumitor satul va fi ars din temelii, dar, mai întâi, fiecare bărbat, femeie şi copil va fi crucificat.

Capitolul 31

Ziua se stingea, umbrele se alungeau, marea era roşiatică şi adia un vânt uşor.

Blackthorne urca poteca ce ducea din sat spre casa pe care Mariko i-o arătase mai devreme şi-i spusese c-o să fie a lui. Ea se aşteptase să-l însoţească până acolo, dar el îi mulţumise şi refuzase, apoi plecase pe lângă sătenii îngenuncheaţi, îndreptându-se spre promontoriu, ca să fie singur cu gândurile lui.

Efortul de a gândi i se păruse prea mare. Totul părea fără noimă. Îşi turnase apă sărată pe cap, încercând să-l limpezească, dar fără folos. În cele din urmă, renunţase şi plecase înapoi, fără nici un ţel, de-a lungul ţărmului, pe lângă debarcader, traversase piaţa şi o luase prin sat, în sus, către această casă, unde avea să locuiască şi unde, îşi aminti, nu fusese nici o locuinţă mai-nainte. Sus, dominând dealul din faţă, se afla o altă casă, parte acoperită cu trestie, parte cu ţiglă, împrejmuită cu o palisadă înaltă, cu multe străji la intrarea fortificată.

Samuraii umblau ţanţoşi prin sat sau stăteau în pâlcuri, tăifăsuind. Grosul mărşăluise deja în urma ofiţerilor, în grupuri disciplinate, pe poteci în sus, peste deal, către taberele lor din afara satului. Blackthorne saluta absent samuraii pe care-i întâlnea şi ei îi răspundeau la salut. Nu văzu nici un ţăran.

Se opri în faţa porţii. Pe buiandrug erau pictate mai multe din semnele acelea ciudate şi uşa însăşi era tăiată în modele meşteşugite, menite să ascundă şi-n acelaşi timp să dezvăluie grădina din spate.

Înainte ca el să pună mâna pe clanţă, uşa se deschise şi un bătrân speriat se înclină şi-i făcu loc să treacă.

— *Konbanwa,* Anjin-san. Vocea îi tremura, jalnic. Bună seara.

— *Konbanwa,* îi răspunse. Ascultă unchiaşule, ăă... *namae ka?*

— *Namae watashi wa*[1]*,* Anjin-sama? *Ah, watashi* Ueki-ya... Ueki-ya.

[1] Numele meu (jpn.).

Bătrânului aproape că-i dădură lacrimile de uşurare.

Blackthorne repetă numele de mai multe ori ca să-l ţină minte şi adăugă „san”, dar bătrânul îşi clătină brusc capul.

— *Iyé, gomen nasai! Iyé* „san”, Anjin-sama. Ueki-ya! Ueki-ya!

— E-n ordine, Ueki-ya.

Dar Blackthorne gândi, de ce nu „san” ca toţi ceilalţi?

Blackthorne îi făcu semn cu mâna să plece. Bătrânul se îndepărtă şontâcăind.

— Va trebui să fiu mai atent. Trebuie să-i ajut, spuse cu voce tare.

O slujnică păşi cu teamă printr-un *shoji* tras şi se înclină adânc.

— *Konbanwa,* Anjin-san.

— *Konbanwa,* răspunse el recunoscând-o vag de pe galeră. Îi făcu şi ei semn să plece.

Un foşnet de mătase. Fujiko apăru din casă. Mariko era cu ea.

— A fost plăcută plimbarea, Anjin-san?

— Da, plăcută, Mariko-san.

Abia dacă le vedea, pe ea, pe Fujiko, casa sau grădina.

— Vrei puţin ceai? Ori mai bine *saké.* Sau poate o baie? Apa e fierbinte. Mariko râse nervos, tulburată de privirea din ochii lui. Casa pentru baie nu e terminată de tot, dar nădăjduim c-o să fie destul de bună.

— *Saké,* te rog. Da, puţin *saké* mai întâi, Mariko-san.

Mariko vorbi cu Fujiko, care dispăru iar în casă. O slujnică aduse în tăcere trei perne şi plecă. Mariko se aşeză pe una din ele cu gesturi delicate.

— Ia loc, Anjin-san. Trebuie să fii obosit.

— Mulţumesc.

Se aşeză pe treptele verandei şi nu-şi scoase încălţările. Fujiko aduse două butelci cu *saké* şi o ceaşcă de ceai, aşa cum îi spuse Mariko, dar nu ceaşca mică de porţelan, care ar fi trebuit folosită.

— Mai bine să-i dăm *saké* din belşug şi degrabă, spusese Mariko. Ar fi mai nimerit să-l îmbătăm de-a binelea, dar seniorul Yabu are nevoie de el în seara asta. O baie şi *saké-ul* poate c-au să-l domolească.

Blackthorne bău ceaşca cu vin încălzit fără să-i simtă gustul. Apoi a doua. Şi a treia.

Ele-l priviseră urcând dealul, prin panourile *shoji* abia întredeschise.

— Ce se-ntâmplă cu el? întrebase Fujiko alarmată.

— E mâhnit de ce-a spus seniorul Yabu, în privinţa satului.

— De ce să-şi facă griji din pricina asta? El nu e ameninţat. Nu viaţa lui e în primejdie.

— Barbarii sunt altfel decât noi, Fujiko-san. Bunăoară, Anjin-san crede că sătenii sunt oamenii, ca oricare alţii, ca samuraii, unii poate chiar mai buni decât samuraii.

Fujiko râsese nervos.

— Asta-i o prostie, *neh?* Cum pot ţăranii să fie egali cu samuraii?

Mariko nu-i răspunsese. Continuase doar să-l privească pe Anjin-san.

— Bietul om, spusese ea.

— Bietul sat! Buza de sus, subţire, a lui Fujiko se strâmbase cu dispreţ. O irosire prostească de ţărani şi pescari! Kasigi Yabu-san e nebun! Cum să poată un barbar să înveţe limba noastră într-o jumătate de an? Cât i-a trebuit lui Tsukku-san? Mai mult de douăzeci de ani, *neh?* Nu este el singurul barbar care a izbutit vreodată să-nveţe destul de bine japoneza?

— Nu, nu singurul, deşi e cel mai bun pe care l-am auzit vreodată. Da, e greu pentru ei. Dar Anjin-san e un om deştept şi seniorul Toranaga a spus că-ntr-o jumătate de an, izolat de barbari, mâncând mâncarea noastră, trăind ca noi, bând ceai, făcând baie zilnic, Anjin-san va fi-n curând ca unul de-ai noştri.

Chipul lui Fujiko căpătase o expresie necruţătoare.

— Uită-te la el, Mariko-san… e-atât de urât. Atât de hâd şi de nesuferit. E curios când te gândeşti că, pe cât de mult urăsc eu barbarii, n-am de ales şi, o dată ce trece pragul, el devine stăpânul meu.

— E curajos, foarte curajos, Fujiko. Şi i-a salvat viaţa seniorului Toranaga şi este de mare preţ pentru el.

— Da, ştiu, şi asta ar trebui să mi-l facă mai plăcut, dar, îmi pare rău, nu pot. Cu toate astea, voi încerca din răsputeri

să-l schimb într-unul de-al nostru. Am să mă rog lui Buddha să m-ajute.

Mariko voise s-o întrebe pe nepoata ei: De ce te-ai schimbat atât de brusc? De ce acum eşti gata să-l slujeşti pe Anjin-san şi să dai ascultare deplină seniorului Toranaga, când doar azi-dimineaţă ai refuzat să te supui şi-ai jurat să te omori, fără permisiune, sau să-l ucizi pe barbar în clipa în care a adormit. Ce ţi-a spus seniorul Toranaga ca să te răzgândeşti, Fujiko?

Dar Mariko ştia prea bine, ca să mai întrebe. Toranaga n-o făcuse părtaş la taină. Fujiko n-avea să-i spună. Fata fusese prea bine crescută de mama ei, sora lui Buntaro, care fusese educată de tatăl ei, Hiro-matsu.

Oare seniorul Hiro-matsu o să scape din castelul Osaka? se întrebă, ţinând mult la bătrânul general, socrul ei. Ce se întâmplă cu Kiri-san şi cu doamna Sazuko? Unde e Buntaro, soţul meu? Unde-a fost prins? Sau a avut timp să moară?

Mariko o privea pe Fujiko turnând ultimul *saké.* Şi ceaşca asta fu băută ca şi celelalte, fără nici o expresie pe chip.

— *Dozo. Saké,* spuse Blackthorne.

Fu adus din nou *saké.* Şi terminat.

— *Dozo, saké.*

— Mariko-san, spuse Fujiko, stăpânul n-ar trebui să mai bea, *neh?* O să se-mbete. Te rog, întreabă-l dacă n-ar dori acum să-şi facă baie. O să trimit după Suwo.

Mariko îl întrebă.

— Îmi pare rău, zice c-o să-şi facă baie mai târziu.

Resemnată, Fujiko porunci să se mai aducă *saké* şi Mariko adăugă încet către slujnică:

— Adu nişte peşte făcut pe cărbuni.

Noua butelcă fu golită cu aceeaşi hotărâre mută. Mâncarea nu-l îmbia, dar luă o bucată la îndemnul blând al lui Mariko. N-o mâncă.

Mai fu adus vin şi alte două butelci fură isprăvite.

— Te rog, spune-i lui Anjin-san sa mă ierte, zise Fujiko. Îmi pare rău, dar nu mai e *saké* în casa lui. Spune-i că-mi cer iertare pentru această lipsă. Am trimis slujnica să mai aducă din sat.

— Bun. A băut mai mult decât destul, deşi nu pare să-l fi

tulburat câtuşi de puţin. De ce nu ne laşi acum, Fujiko? Ar fi timpul să-i fac propunerea oficială în numele tău.

Fujiko se înclină spre Blackthorne şi plecă, bucuroasă că, prin obiceiul pământului, lucrurile importante întotdeauna erau discutate în taină de altă persoană. În acest fel şi unul şi altul îşi puteau păstra demnitatea.

Mariko îi explică lui Blackthorne ce se întâmplase cu vinul.

— Cât le trebuie ca să mai aducă?

— Nu multă vreme. Poate c-ai vrea să faci baie acum. Voi avea grijă ca *saké*-ul să fie trimis de-ndată ce soseşte.

— A spus ceva Toranaga despre planul meu, înainte de-a pleca? Despre flotă?

— Nu. Îmi pare rău, n-a spus nimic despre asta. Mariko aşteptase s-apară semnele de trăncăneală ale beţiei. Dar, spre surpriza ei, nu apăruse nimic, nici măcar o uşoară îmbujorare sau o poticneală-n cuvinte. Cu atâta vin înghiţit şi atât de repede, orice japonez s-ar fi făcut criţă. Vinul nu este pe gustul dumitale, Anjin-san?

— Nu chiar. E prea slab. Nu mă ajută.

— Cauţi uitarea?

— Nu, o cale de ieşire.

— Tot ce se poate face pentru a te ajuta, se va face.

— Trebuie să am cărţi, hârtie şi pene de scris.

— Mâine am să-ncep să le strâng pentru dumneata.

— Nu, astă-seară, Mariko-san. Trebuie să-ncep chiar acum.

— Seniorul Toranaga a spus c-o să-ţi trimită o carte, cum i-ai zis? Cărţi de gramatică şi dicţionare de la sfinţii părinţi.

— În cât timp?

— Nu ştiu. Dar eu stau aici trei zile. Poate că asta îţi va fi de folos. Şi Fujiko-san e aici tot ca să te-ajute. Zâmbi fericită pentru el. Sunt onorată să-ţi spun că ea îţi este dată concubină şi ea...

— Ce?

— Seniorul Toranaga a întrebat-o dacă ar vrea să-ţi fie concubină oficială şi ea a spus că ar fi onorată şi a fost de acord. Ea va...

— Dar eu nu sunt de acord.

— Poftim? Îmi pare rău, nu înţeleg.

— N-o vreau. Nici concubină, nici în preajma mea. O găsesc urâtă.

Mariko îl privea cu gura căscată.

— Dar ce-are a face asta cu concubina?

— Spune-i să plece!

— Dar, Anjin-san, nu poţi să refuzi! Asta ar fi o insultă îngrozitoare pentru seniorul Toranaga, pentru ea, pentru toţi! Ce rău ţi-a făcut ea? Absolut nici unul! Usagi Fujiko a consim…

— Ascultă ce-ţi spun! cuvintele lui Blackthorne răsunară în toată veranda şi-n toată casa. Spune-i să plece!

Mariko zise imediat:

— Îmi pare rău, Anjin-san, ai dreptate să fii furios. Dar…

— Nu sunt furios, spuse Blackthorne cu răceală. Nu puteţi… *nu puteţi* să vă băgaţi în cap că m-am săturat să tot fiu folosit ca o păpuşă? N-o vreau pe femeia aceea în preajma mea, îmi vreau corabia înapoi şi echipajul şi cu asta basta! Nu stau aici şase luni şi mi-e silă de obiceiurile voastre. E cumplit ca un om să poată ameninţa un sat întreg că va fi şters de pe faţa pământului numai dacă nu mă va învăţa pe mine japoneza şi, cât priveşte concubinele — asta e mai rău decât sclavia —, e o insultă deşănţată s-aranjezi un anume lucru fără să-ntrebi mai dinainte!

Ce mai e şi asta acum? se întrebă Mariko neajutorată. Ce-are a face urâţenia cu concubina? Şi, în orice caz, Fujiko nu e urâtă. Cum poate să fie atât de greu de înţeles? Apoi îşi aminti de avertismentul lui Toranaga:

— Mariko-san, răspunzi, personal, mai întâi ca Yabu-san să nu se amestece în plecarea mea, după ce i-am dat sabia, şi apoi ca Anjin-san să trăiască şi să se poarte cu supuşenie în Anjiro.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, Alteţă. Dar mă tem că Anjin-san îmi va da peste cap toate planurile.

— Tratează-l ca pe-un şoim. Asta-i cheia pentru el. Eu îmblânzesc un şoim în două zile. Tu ai trei.

Îşi întoarse privirea de la Blackthorne şi-şi puse mintea la treabă. El arată într-adevăr ca un şoim când se-nfurie, gândi. Are acelaşi ţipăt ascuţit, aceeaşi cruzime fără rost şi, când nu e mânios, aceeaşi semeţie, aceeaşi privire fixă, fără să

clipească, acelaşi fel de a se gândi numai la sine cu o violenţă totdeauna gata să izbucnească.

— Sunt de acord. Ai perfectă dreptate. Ţi s-au impus lucruri cumplite şi ai perfectă dreptate să fii furios, spuse ea potolindu-l. Da, desigur, seniorul Toranaga trebuia să te fi întrebat, chiar dacă nu înţelege obiceiurile voastre. Dar nu i-a trecut niciodată prin minte c-ai să te împotriveşti. El a vrut să te onoreze, aşa cum ar face-o cu un samurai pe care-l are la inimă. Te-a făcut *hatamoto,* ceea ce e aproape ca o rudă, Anjin-san. Sunt doar cam o mie de *hatamoto* în tot Kwanto. Cât despre doamna Fujiko, el a încercat să te ajute. Doamna Usagi Fujiko ar fi considerată... La noi, Anjin-san, aceasta ar fi socotită o mare cinste.

— De ce?

— Pentru că neamul ei e străvechi şi ea e foarte bine educată. Tatăl şi bunicul ei sunt *daimyo.* Bineînţeles că ea este samurai şi bineînţeles, adăugă, cu delicateţe Mariko, dumneata i-ai face o mare cinste, dacă ai accepta-o. Iar ea, într-adevăr, are nevoie de un cămin şi de o viaţă nouă.

— De ce?

— E văduvă de foarte puţină vreme. Biata fată, nu are decât nouăsprezece ani şi şi-a pierdut soţul şi fiul, iar cugetul o mustră amarnic. Fiind concubina oficială a dumitale, i-ai oferi o nouă viaţă.

— Ce s-a întâmplat cu soţul şi cu fiul ei?

Mariko şovăi, mâhnită de sinceritatea brutală a lui Blackthorne. Dar acum ştia destule despre el ca să înţeleagă că acesta era obiceiul *lui* şi nu însemna lipsă de maniere.

— Au fost condamnaţi la moarte, Anjin-san. Câtă vreme te afli aici, vei avea nevoie de cineva care să se îngrijească de casa dumitale. Doamna Fujiko va fi...

— De ce-au fost condamnaţi la moarte?

— Soţul ei a fost gata-gata să pricinuiască moartea seniorului Toranaga. Te rog, con...

— Toranaga a poruncit moartea lor?

— Da. Dar el a fost corect. Întreab-o, ea poate întări spusele mele, Anjin-san.

— Câţi ani avea copilul?

— Câteva luni, Anjin-san.

— Toranaga a condamnat un prunc la moarte pentru ceva ce-a făcut tatăl?

— Da. Aşa e obiceiul la noi. Te rog, ai răbdare cu noi. În anumite privinţe, noi nu suntem liberi. Obiceiurile noastre sunt diferite de ale voastre. Vezi, prin lege, noi aparţinem seniorului nostru. Prin lege, un tată dispune de viaţa copiilor săi, a soţiei, a concubinelor şi a slugilor. Prin lege, viaţa lui aparţine seniorului său. Acesta este obiceiul nostru.

— Deci un tată poate omorî pe oricine din casa lui?

— Da.

— Atunci voi sunteţi o naţie de criminali.

— Nu.

— Dar legea voastră iartă crima. Am crezut că eşti creştină.

— Sunt, Anjin-san.

— Atunci cum e cu cele zece porunci?

— E drept, nu pot să-ţi explic, dar sunt creştină, samurai şi japoneză, şi toate astea nu se opun între ele. În ce mă priveşte, nu. Te rog, ai răbdare cu mine şi cu noi. Te rog.

— Ţi-ai omorî proprii copii, dacă Toranaga ar porunci-o?,

— Da. Nu am decât un fiu, dar, da, cred c-aş face-o. Bineînţeles, ar fi datoria mea s-o fac. Aşa e legea, dacă soţul meu e de acord.

— Sper ca Dumnezeu să te ierte. Pe voi toţi.

— Dumnezeu înţelege, Anjin-san. O, El o să înţeleagă. Poate că El îţi va lumina şi dumitale mintea ca să poţi înţelege. Îmi pare rău, nu pot să explic foarte bine, *neh?*

Îmi cer iertare pentru neîndemânarea mea. Îl privi în tăcere, tulburată din cauza lui. Nici eu nu te înţeleg, Anjin-san. Dumneata mă descumpăneşti. Obiceiurile dumitale mă descumpănesc. Poate că, dacă avem amândoi răbdare, amândoi putem învăţa. Doamna Fujiko, de exemplu. Fiindu-ţi concubină, se va îngriji de casa dumitale, de servitori şi de nevoile dumitale, de tot. Dacă asta te frământă, nu trebuie să-mparţi perna cu ea, dacă n-o găseşti pe plac. Nu e nevoie nici să fii politicos cu ea, deşi o merită. Ea te va sluji aşa cum doreşti, în orice chip doreşti.

— Pot să mă port cu ea cum vreau?

— Da.

— Pot să mă culc sau să nu mă culc cu ea?

— Bineînţeles. Ea îţi va găsi pe cineva care să-ţi placă, să-ţi împlinească nevoile trupului, dacă doreşti, sau nu se va amesteca.

— Pot s-o tratez ca pe o servitoare? Ca pe o sclavă?

— Da. Dar ea merită să fie tratată mai bine.

— Pot s-o dau afară? Să-i poruncesc să plece?

— Dacă te ofensează, da.

— Ce i s-ar întâmpla?

— În mod normal, s-ar întoarce în mare ruşine la casa părinţilor ei, care pot s-o primească înapoi sau nu. Cineva ca doamna Fujiko mai degrabă s-ar omorî decât să-ndure această ruşine. Dar ea... ar trebui să ştii că adevăraţilor samurai nu le e permis să se omoare fără aprobarea seniorului lor. Unii o fac, bineînţeles, dar înseamnă că n-au izbutit să-şi îndeplinească datoria şi nu merită să fie consideraţi samurai. Eu nu m-aş omorî, oricare-ar fi ruşinea, fără permisiunea seniorului Toranaga, sau fără permisiunea soţului meu. Seniorul Toranaga i-a interzis să-şi pună capăt vieţii. Dacă dumneata o izgoneşti, ea va fi un paria.

—De ce? De ce n-o va primi familia ei înapoi?

Mariko oftă.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar, dacă dumneata o izgoneşti, ruşinea ei va fi atât de mare, încât nimeni n-o va mai accepta.

— Pentru că s-a molipsit stând lângă un barbar?

— O, nu, Anjin-san, numai pentru că n-a reuşit în datoria ei faţă de dumneata, răspunse imediat Mariko. Ea este acum concubina dumitale, seniorul Toranaga a poruncit-o şi ea a fost de acord. Dumneata eşti stăpânul unei case acum.

— Eu?

— O, da, crede-mă, Anjin-san. Dumneata ai anume înlesniri. Iar ca *hatamoto* eşti un om de vază. Şi bogat. Seniorul Toranaga ţi-a dat o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Pentru banii ăştia, de obicei, un samurai ar trebui să-i aducă seniorului său, în afară de propria-i persoană, încă doi samurai, înarmaţi, hrăniţi şi echipaţi pentru un an întreg şi, bineînţeles, să plătească şi familiilor lor. Dar dumneata nu trebuie să faci asta. Te rog din suflet, Anjin-san, consider-o

pe Fujiko o fiinţă omenească. Te rog, lasă-te cuprins de mărinimia creştină. Ea e o femeie bună. Uită de urâţenia ei. Va fi o concubină vrednică de toată lauda. ...

— Ea n-are casă?

— Ba da. Aceasta e casa ei. Mariko nu se dădu bătută. Te rog s-o accepţi în mod oficial. Te poate ajuta foarte mult, te poate învăţa, dacă vrei să înveţi. Dacă-ţi vine mai bine, gândeşte-te la ea ca la un obiect — ca la această grindă de lemn, sau ca la panourile *shoji,* sau ca la o piatră din grădina dumitale — orice doreşti, dar las-o să rămână. Dacă n-o vrei concubină, fii milostiv. Accept-o, şi apoi, fiind căpetenia casei, după legea noastră, n-ai decât s-o omori.

— Asta-i singurul răspuns pe care-l aveţi, nu-i aşa? Omoară!

— Nu, Anjin-san. Dar viaţa şi moartea sunt acelaşi lucru. Cine ştie, poate c-ai să-i faci un serviciu mai mare lui Fujiko luându-i viaţa. Acum e dreptul dumitale în faţa tuturor legilor. Dreptul *dumitale.* Dacă preferi s-o faci o paria şi acesta este tot dreptul dumitale.

— Deci sunt prins în cursă din nou, spuse Blackthorne. Oricum o-ntorci, ea e omorâtă. Dacă nu învăţ limba voastră, atunci tot satul e căsăpit. Dacă eu nu fac tot ce doriţi voi, vreun nevinovat este totdeauna omorât. Nu e nici o cale de ieşire!

— Există una foarte uşoară, Anjin-san. Mori. Atunci nu mai trebuie să-nduri ceea ce e de neîndurat.

— Sinuciderea e o nebunie şi un păcat de moarte. Am crezut că eşti creştină.

— Ţi-am spus că sunt. Dar pentru dumneata, Anjin-san, pentru dumneata sunt multe căi de a muri onorabil fără să te sinucizi. Ai râs de soţul meu că n-a vrut să moară luptând, *neh*? Ăsta nu e obiceiul nostru, dar se pare că este al vostru. Aşa că de ce n-o faci? Ai un pistol. Omoară-l pe seniorul Yabu. Crezi că e un monstru, *neh?* Măcar încearcă să-l omori şi astăzi vei fi în rai sau în iad.

O privi, urându-i chipul senin, văzându-i totuşi frumuseţea, cu toată ura lui.

— E o slăbiciune să mori aşa, fără nici un motiv. Prostie e un cuvânt mai potrivit.

— Zici că eşti creştin. Deci crezi în Isus, în Dumnezeu şi în rai. Moartea n-ar trebui să te-nspăimânte. Cât despre „nici un motiv”, depinde de dumneata să judeci ce are valoare şi ce nu are. Ai putea găsi destule motive să mori.

— Sunt în puterea voastră. Dumneata o ştii. După cum şi eu o ştiu.

Mariko se aplecă şi-l atinse compătimitor.

— Anjin-san, uită satul. Se pot întâmpla o mie de milioane de lucruri înainte ca aceste şase luni să treacă. Un val singuratic de maree, sau un cutremur de pământ, sau dumneata îţi primeşti corabia înapoi şi pleci, sau Yabu moare, sau noi toţi murim, sau, cine ştie? Lasă lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu şi *karmei* ce-i al *karmei.* Astăzi te găseşti aici şi nu poţi face nimic să fie altfel. Astăzi te afli aici, eşti în viaţă şi în mare cinste şi înzestrat cu o avere frumoasă. Priveşte acest apus de soare, e frumos, *neh?* Acest apus de soare există. Ziua de mâine nu există. Există doar *clipa de faţă.* Te rog, priveşte. E atât de frumos şi niciodată n-o să mai fie la fel, niciodată, nu *acest* apus de soare, niciodată, între atâtea nenumărate apusuri. Lasă-te contopit cu el, fii una cu natura şi nu-ţi mai face griji în legătură cu *karma,* a dumitale, a mea sau a satului.

Se trezi învăluit de seninătatea ei, de cuvintele ei. Privi spre apus. Pete mari, roşii-vineţii şi negre acopereau cerul.

Privi soarele până ce dispăru.

— Aş vrea ca dumneata să-mi fii concubină, spuse el.

— Eu aparţin seniorului Buntaro şi, atâta vreme cât el trăieşte, eu nu pot gândi sau spune ceea ce ar fi de gândit sau de spus.

Karma, gândi Blackthorne.

Accept oare *karma?* A mea? A ei? A lor?

Noaptea e frumoasă.

Şi ea e la fel, dar aparţine altuia.

Da, e frumoasă şi foarte înţeleaptă. „Lasă grijile lui Dumnezeu pe seama lui Dumnezeu şi *karma karmei”.* Tu, de fapt, ai venit aici neinvitat. Te afli aici. Eşti în puterea lor.

Dar care e răspunsul?

Răspunsul o să vină, îşi spuse. Pentru că este un Dumnezeu în ceruri, e un Dumnezeu undeva.

Auzi un zgomot de paşi. Câteva torţe se apropiau urcând dealul. Erau douăzeci de samurai cu Omi în fruntea lor.

*

* *

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar Omi îţi porunceşte să-i dai pistoalele.

— Spune-i să se ducă la dracu!

— Nu pot, Anjin-san. Nu îndrăznesc.

Blackthorne îşi ţinea mâna uşor pe plăselele pistolului, nedezlipindu-şi privirea de pe Omi. Anume rămăsese pe treptele verandei. Zece samurai erau în grădină, în spatele lui Omi, ceilalţi lângă palanchinul care aştepta. Imediat ce Omi intrase neinvitat, Fujiko venise din casă şi acum stătea pe verandă, albă ca varul, în spatele lui Blackthorne.

— Seniorul Toranaga n-a avut niciodată nimic împotrivă, zile în şir am stat înarmat în preajma lui şi a lui Yabu-san.

Mariko spuse nervos:

— Da, Anjin-san, dar, te rog, înţelege, ceea ce spune Omi e adevărat. Aşa e obiceiul la noi, ca dumneata să nu poţi merge înarmat în prezenţa unui *daimyo.* N-ai de ce te teme… n-ai de ce te-ngrijora. Yabu-san e prietenul dumitale. Dumneata te afli aici ca oaspetele lui.

— Spune-i lui Omi-san că n-am să-i dau pistoalele.

Apoi, când ea rămase tăcută, Blackthorne izbucni, clătinând cu violenţă din cap:

— *Iyé, Omi-san! Wakarimasu ka? Iyé!*

Chipul lui Omi se întunecă. Răpăi un ordin. Doi samurai înaintară. Blackthorne scoase rapid pistoalele. Samuraii se opriră. Ambele pistoale erau îndreptate spre faţa lui Omi.

— *Iyé!* spuse Blackthorne. Şi apoi către Mariko: Spune-i să-i cheme înapoi, dacă nu, trag.

Ea făcu întocmai. Nimeni nu se mişcă. Blackthorne se ridică uşor în picioare, cu pistoalele îndreptate asupra ţintei. Omi era absolut liniştit, fără teamă, urmărind din ochi mişcările de pisică ale lui Blackthorne.

— Te rog, Anjin-san. Asta e foarte periculos. Trebuie să-l vezi pe seniorul Yabu. Nu te poţi duce cu pistoalele. Eşti *hatamoto,* eşti apărat şi, de asemeni, eşti oaspetele seniorului Yabu.

— Spune-i lui Omi-san că, dacă el sau oricare din oamenii săi se apropie la mai puţin de zece paşi de mine, am să-i zbor creierii.

— Omi spune politicos: „Pentru ultima oară îţi poruncesc să-mi dai pistoalele. Acum.”

— *Iyé.*

— De ce nu le laşi aici, Anjin-san? N-ai de ce te teme. Nimeni nu se va atinge de...

— Crezi că sunt nebun?

— Atunci dă-i-le lui Fujiko-san!

— Ce poate ea să facă? El o să le ia de la ea — oricine le va lua — şi atunci sunt lipsit de apărare.

Vocea lui Mariko deveni tăioasă.

— De ce nu asculţi, Anjin-san? Dacă-i porunceşti, ea o să apere armele cu preţul vieţii. Asta e datoria ei. N-am să ţi-o mai spun niciodată, dar Toda-noh-Usagi Fujiko este samurai.

Blackthorne se concentră asupra lui Omi, abia ascultând-o.

— Spune-i lui Omi-san că nu-mi plac poruncile. Sunt oaspetele seniorului Toranaga. Sunt oaspetele seniorului Yabu. Pe oaspeţi „îi rogi” să facă anumite lucruri. Nu le porunceşti şi nu dai buzna nepoftit în casa unui om.

Mariko tălmăci. Omi ascultă fără nici o expresie pe chip, apoi răspunse scurt, privind ţevile neclintite.

— El spune: „Eu, Kasigi Omi, te-aş ruga să-mi dai pistoalele şi să vii cu mine, deoarece Kasigi Yabu-sama a poruncit să te prezinţi la el. Dar Kasigi Yabu-sama mi-a ordonat să-ţi poruncesc să-mi dai armele. Îmi pare rău, Anjin-san, pentru ultima oară îţi poruncesc să mi le dai”.

Pieptul lui Blackthorne era încordat. Ştia că va fi atacat şi era furios pe propria lui tâmpenie. Dar vine o vreme când nu mai poţi, şi apeşi pe trăgaci sau scoţi pumnalul, şi-atunci se varsă sânge dintr-o mândrie prostească. Mai întotdeauna prostească. Dacă trebuie să mor, Omi va muri primul, jur!

Se simţea foarte puternic, deşi oarecum buimac. Apoi începu să-i sune-n urechi ce-i spusese Mariko: „Fujiko e samurai, ea e concubina dumitale!” Şi mintea începu să-i lucreze.

— Numai o clipă! Mariko-san, te rog spune-i asta lui Fujiko-san. Întocmai: „Îţi voi da pistoalele mele. Trebuie să le

păzeşti. Nimeni, în afară de mine, nu trebuie să le atingă.”

Mariko făcu precum îi ceruse şi, din spatele lui, o auzi pe Fujiko spunând:

— *Hai.*

— *Wakarimasu ka,* Fujiko-san? o întrebă el.

— *Wakarimasu,* Anjin-san, răspunse ea cu o voce slabă, neliniştită.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Omi-san că acum voi merge cu el. Îmi pare rău, a fost o neînţelegere. Da, îmi pare rău că a fost o neînţelegere.

Blackthorne se trase înapoi, apoi se întoarse. Fujiko luă pistoalele, broboane de sudoare acoperindu-i fruntea. El îl privi pe Omi drept în ochi şi se rugă să fi procedat corect.

— Plecăm acum?

Omi îi vorbi lui Fujiko şi întinse mâna. Ea clătină din cap. El dădu un ordin scurt. Doi samurai se îndreptară spre ea. Imediat, ea băgă unul din pistoale în eşarfa de la *obi,* pe celălalt îl ţinu cu ambele mâini, îndreptând braţul asupra lui Omi. Trăgaciul venea uşor înapoi şi cuiul percutor se mişcă.

— *Ugoku na*[1]! spuse ea. *Dozo!*

Samuraii dădură ascultare. Se opriră.

Omi vorbi repede şi furios, ea-l urmări cu atenţie şi, când răspunse, vocea-i era blândă şi politicoasă, dar pistolul rămase aţintit asupra lui, cu percutorul pe jumătate tras, şi încheie:

— *Iyé, gomen nasai,* Omi-san! Nu, îmi pare rău, Omi-san!

Blackthorne aşteptă.

Un samurai se mişcă un pic. Percutorul reveni periculos aproape de capătul arcului său. Dar braţu-i rămase neclintit.

— *Ugoku na!* porunci ea.

Nimeni nu se îndoia că ea o să apese pe trăgaci. Nici chiar Blackthorne. Omi rosti câteva cuvinte către Fujiko şi oamenii săi. Ei veniră înapoi. Ea coborî pistolul, dar era tot în gardă.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Doar că va da de ştire lui Yabu-san.

— Bun. Spune-i că şi eu voi face la fel. Blackthorne se întoarse spre Fujiko. *Domo,* Fujiko-san. Apoi amintindu-şi cum vorbeau Toranaga şi Yabu cu femeile, mârâi autoritar

[1] Nu mişcaţi (jpn.).

către Mariko: Haide, Mariko-san... *ikamasho!*

Se îndreptă spre poartă.

— Anjin-san, strigă Fujiko.

— *Hai?*

Blackthorne se opri. Fujiko se înclină spre el şi îi vorbi repede lui Mariko.

Mariko făcu ochii mari, apoi încuviinţă din cap, răspunse şi vorbi cu Omi, care, de asemeni, încuviinţă din cap, vădit furios, dar stăpânindu-se.

— Ce se-ntâmplă?

— Te rog, fii liniştit, Anjin-san.

Fujiko strigă şi se auzi un răspuns din casă. O slujnică veni în verandă. Ţinea în mâini două săbii. Săbii de samurai.

Fujiko le luă cu veneraţie şi i le oferi lui Blackthorne cu o plecăciune, vorbind blând.

Mariko spuse:

— Concubina dumitale, pe bună dreptate, spune că un *hatamoto* este, bineînţeles, obligat să poarte cele două săbii de samurai. Mai mult decât atât, e de datoria lui s-o facă. Ea crede că n-ar fi potrivit ca dumneata să mergi la seniorul Yabu fără săbii, ar fi o impoliteţe. După legea noastră, este o *datorie* să porţi săbiile. Ea întreabă dacă crezi că le poţi folosi pe acestea, fără valoare cum sunt, până ce ţi le vei cumpăra pe ale dumitale proprii.

Blackthorne se uită lung la ea, apoi spre Fujiko şi iarăşi spre ea.

— Asta-nseamnă că sunt samurai? Că seniorul Toranaga m-a făcut samurai?

— Nu ştiu, Anjin-san. Dar n-a existat *hatamoto* care să nu fie samurai. Niciodată. Mariko se întoarse şi-l întrebă pe Omi. Neliniştit, el dădu din cap şi răspunse. Nici Omi-san nu ştie. Numai unui *hatamoto* i se face favoarea să poarte săbiile tot timpul, chiar în prezenţa seniorului Toranaga. Este datoria lui, pentru că el este garda personală care se bucură de deplină încredere. De asemeni, numai un *hatamoto* are dreptul să fie primit imediat de un senior.

Blackthorne luă sabia scurtă, şi-o vârî la cingătoare, apoi pe cealaltă, cea lungă, cea pentru ucidere, punând-o exact cum o purta Omi pe-a lui. Înarmat se simţea într-adevăr mai

bine.

— *Arigato goziemashita,* Fujiko-san, spuse el încet.

Ea-şi plecă ochii şi răspunse blând. Mariko tălmăci:

— Fujiko-san spune că, dat fiind că trebuie să înveţi corect şi repede limba noastră, cu îngăduinţa Domniei tale, ea vrea să-ţi atragă atenţia cu smerenie că, pentru un bărbat, este mai mult decât de ajuns să spună doar *domo. Arigato,* cu sau fără *goziemashita,* este o politeţe fără rost, o expresie pe care numai femeile o folosesc.

— *Hai. Domo. Wakarimasu,* Fujiko-san. Blackthorne o privi pentru prima dată cu alţi ochi, ca urmare a cunoştinţelor nou dobândite. Văzu transpiraţia de pe fruntea ei şi de pe mâini. Ochii înguşti, faţa pătrată şi dinţii de dihor. Te rog, spune-i concubinei mele că, în acest unic caz, nu consider *arigato goziemashita* o politeţe fără rost faţă de ea.

*

* *

Yabu îşi aruncă din nou privirea spre săbii. Blackthorne stătea pe o pernă în faţa lui, cu picioarele încrucişate, la locul de cinste, Mariko într-o parte şi Igurashi lângă el. Erau în camera principală a fortăreţei.

Omi termină de vorbit.

Yabu ridică din umeri.

— Nepoate, ai procedat prost. Bineînţeles, este de datoria concubinei să-l apere pe Anjin-san şi bunurile sale. Bineînţeles că el are acum dreptul să poarte săbii. Da, ai procedat prost. Eu am spus clar că Anjin-san este oaspetele meu de onoare. Cere-i iertare.

Imediat Omi se ridică şi îngenunche în faţa lui Blackthorne şi se înclină.

— Îmi cer iertare pentru greşeala mea, Anjin-san.

O auzi pe Mariko spunând că barbarul acceptă scuzele. Se înclină din nou, apoi se întoarse calm la locul lui şi se aşeză iar. Dar pe dinăuntru fierbea. Acum era întru totul, măcinat de o singură idee: uciderea lui Yabu.

Hotărâse să facă ceea ce nici mintea nu putea cuprinde: să-şi ucidă seniorul şi căpetenia clanului său.

Dar nu pentru că fusese pus să-şi ceară iertare de la barbar de faţă cu alţii. Aici Yabu avusese dreptate. Omi ştia

că depăşise măsura fără să fie necesar, pentru că, deşi Yabu îi poruncise prosteşte să-i ia pistoalele imediat, în seara asta, el trebuia doar să-l facă pe Anjin-san să le lase în casă, ca mai târziu să fie furate sau distruse.

Iar Anjin-san procedase foarte corect dându-i pistoalele concubinei sale, îşi spuse el, după cum şi ea procedase la fel de corect făcând ce-a făcut. Ea cu siguranţă ar fi apăsat pe trăgaci, şi pe bună dreptate. Nu era nici un secret că Usagi Fujiko îşi căuta moartea şi motivele se cunoşteau. Omi mai ştia că, dacă n-ar fi fost hotărârea pe care-o luase mai devreme, în dimineaţa asta, de a-l ucide pe Yabu, el ar fi păşit înainte, spre moarte, şi apoi oamenii săi ar fi luat pistoalele de la ea. El ar fi murit cu cinste, după cum şi ei i s-ar fi poruncit să moară cu cinste, iar apoi generaţii în şir, bărbaţi şi femei, ar fi povestit tragica poveste. În cântece şi poeme, poate chiar şi o piesă *Nōh*[1], toate atât de impresionante, de tragice şi măreţe, despre ei trei: concubina credincioasă şi samuraiul credincios, care-au murit, amândoi făcându-şi datoria, din pricina ciudatului barbar venit din marea de la răsărit.

Nu, hotărârea lui Omi nu avea nimic de-a face cu scuzele în public, deşi acestea se adăugau urii care acum îl măcina. Principalul motiv era că, astăzi, Yabu le jignise în văzul tuturor, în faţa ţăranilor, pe mama şi soţia lui Omi, ţinându-le să aştepte ore în şir în soare, ca pe ţărani şi apoi le spusese să plece, ca şi celorlalţi, fără a le mulţumi.

— N-are importanţă, fiule, spusese mama lui. E privilegiul lui.

— Este seniorul nostru, spusese Midori-san, soţia lui, cu lacrimi de ruşine curgându-i pe obraji. Te rog, iartă-mă.

— Şi nu v-a invitat pe nici una să-l întâmpinaţi, pe el şi pe ofiţerii lui, în cetate, continuase Omi. Şi masa voi aţi pregătit-o! Numai hrana şi *saké*-ul au costat un *koku!*

— E datoria noastră, fiule. E datoria noastră să facem orice vrea seniorul Yabu.

— Şi ordinul în legătură cu tata?

— Nu e încă un ordin. E un zvon.

---

[1] Un gen de dramă poetică şi muzicală, cu mimă, dans şi pantomimă, deosebit de apreciată în mediul aristocratic japonez.

— Mesajul de la tata spune că el a auzit că Yabu are de gând să-i poruncească să se radă în cap şi să se facă preot sau să-şi facă *seppuku.* Soţia lui Yabu în persoană s-a făli t cu asta.

— Astea i-au fost şoptite tatălui tău de o iscoadă. Nu poţi să ai întotdeauna încredere în iscoade. Îmi pare rău, fiule, dar tatăl tău nu este totdeauna înţelept.

— Ce se-ntâmplă cu tine, mamă, dacă nu este un zvon?

— Orice se-ntâmplă, asta e *karma.* Trebuie să accepţi *karma.*

— Nu, aceste insulte nu sunt de răbdat!

— Te rog, fiule, rabdă-le.

— I-am dat lui Yabu cheia pentru navă, cheia pentru Anjin-san şi noii barbari şi cum să iasă din capcana lui Toranaga. Ajutorul meu i-a adus foarte mare cinste. Cu darul simbolic al sabiei, el este acum al doilea după Toranaga în Armatele de Răsărit. Şi el ce mi-a dat în schimb? Insulte umilitoare.

— Acceptă-ţi *karma.*

— Trebuie, bărbate, te rog, ascult-o pe doamna, mama ta!

— Nu pot să trăiesc cu ruşinea asta. Mă voi răzbuna şi apoi mă voi omorî şi voi scăpa de aceste jigniri.

— Fiule, pentru ultima oară te rog, acceptă-ţi *karma!*

— *Karma* mea este să-l distrug pe Yabu!

Bătrâna doamnă oftase.

— Foarte bine. Eşti bărbat. Ai dreptul să hotărăşti. Ce e să fie o să fie, dar uciderea lui Yabu în sine nu înseamnă nimic. Trebuie să facem un plan. Trebuie îndepărtat şi fiul lui, la fel şi Igurashi. Mai ales Igurashi. Apoi tatăl tău va conduce clanul, cum i se cuvine de drept.

— Cum o să facem asta, mamă?

— Punem totul la cale, tu şi cu mine. Ai răbdare, *neh?* Apoi trebuie să ne sfătuim cu tatăl tău. Midori, chiar şi tu poţi să dai un sfat, dar încearcă să nu fie fără noimă, *neh?*

— Cum rămâne cu seniorul Toranaga? El i-a dat lui Yabu sabia sa.

— Cred că seniorul Toranaga nu vrea decât ca Izu să fie puternic şi *vasal.* Nu aliat. El nu-şi doreşte aliaţi mai mult decât şi-a dorit *taikō.* Yabu îşi închipuie că el îi e aliat. Cred că Toranaga nu suferă aliaţii. Familia noastră va ajunge

departe ca vasal al lui Toranaga. *Sau ca vasal al lui Ishido!* Pe cine să alegem? Şi cum înfăptuim omorul?

Omi îşi aminti valul de bucurie ce-l cuprinsese o dată ce hotărârea fusese luată.

O simţea şi acum, dar nu i se citea nimic pe chip în timp ce era servit ceaiul şi vinul, aduse de slujnice alese cu grijă, trimise din Mishima pentru Yabu. Îi privi pe Yabu, Anjin-san, pe Mariko şi Igurashi. Toţi aşteptau ca Yabu să înceapă.

Camera era mare şi spaţioasă, destul de încăpătoare ca treizeci de ofiţeri să mănânce, să bea şi să stea de vorbă. Mai erau multe alte camere şi bucătării pentru străji şi servitori, şi o grădină de jur împrejur şi, deşi toate se făcuseră în grabă şi pentru scurtă vreme, fuseseră totuşi excelent lucrate şi la timp, fiind şi uşor de apărat. Că sumele necesare fuseseră acoperite din domeniul său mărit nu-l deranja pe Omi absolut deloc. Aceasta era datoria lui.

Îşi aruncă privirea afară. În curtea exterioară se vedeau o mulţime de străji. Un grajd. Fortăreaţa era apărată de un şanţ. Palisada era făcută din bambuşi uriaşi, legaţi strâns. Stâlpi mari, centrali sprijineau acoperişul de ţiglă. Pereţii erau, de fapt, panouri-*shoji,* uşoare, culisante, unele cu obloane, majoritatea acoperite cu hârtie impregnată în ulei, cum se obişnuia. Pe pilonii de lemn ridicaţi deasupra pământului bătătorit fuseseră aşezate scânduri bune şi, peste ele, *tatami.*

Din porunca lui Yabu, Omi scotocise patru sate pentru materiale ca să construiască casa asta şi cealaltă, iar Igurashi adusese *tatami* de calitate, perne şi lucruri ce nu se puteau procura din sat.

Omi era mândru de munca lui şi de tabăra pentru trei mii de samurai pregătită pe platoul din vârful dealului ce străjuia drumurile care duceau spre sat şi spre ţărm. Dinspre uscat satul era acum bine păzit şi în siguranţă. Dinspre mare s-ar fi putut găsi totdeauna o mulţime de căi prin care un senior să fie înştiinţat ca să poată scăpa cu fuga.

Dar eu n-am nici un senior. Pe cine să slujesc acum? se întreba Omi. Pe Ikawa Jikkyu? Sau direct pe Toranaga? În schimb, Toranaga mi-ar da oare ceea ce doresc? Sau Ishido? La Ishido e atât de greu de ajuns, *neh?* Dar acum aş avea

multe să-i spun...

În după-amiaza asta Yabu îi convocase pe Igurashi, pe Omi şi patru căpitani şi pusese în mişcare planul său secret de pregătire a celor cinci sute de samurai-puşcaşi. Igurashi urma să fie comandantul, iar Omi să conducă una din formaţiile de o sută de oameni. Stabiliseră cum să-i includă pe oamenii lui Toranaga în unităţi, în momentul în care soseau, şi cum urmau să fie neutralizaţi aceşti intruşi, dacă se dovedeau trădători.

Omi sugerase ca un alt regiment, alcătuit în taină din trei detaşamente, fiecare a câte o sută de samurai, să fie pregătit în ascuns în celălalt capăt al peninsulei ca înlocuitori, ca o rezervă şi ca o prevedere împotriva vreunui vicleşug din partea lui Toranaga.

— Cine va comanda oamenii lui Toranaga? Pe cine va trimite ca înlocuitor la comandă? întrebase Igurashi.

— N-are nici o importanţă, spusese Yabu. Eu îi voi numi pe cei cinci ofiţeri adjuncţi ai lui, cărora li se va încredinţa răspunderea de a-i tăia beregata, dacă s-ar dovedi necesar. Parola pentru omorârea lui şi a tuturor străinilor va fi „Prun”. Igurashi-san, mâine vei alege oamenii. Pe fiecare îl voi aproba personal şi nici unul din ei nu trebuie să ştie încă strategia mea generală privind regimentul de muschete.

Acum, în timp ce-l privea pe Yabu, Omi îşi savura desfătarea nou aflată în răzbunare. Ar fi uşor să-l lichideze pe Yabu, dar omorul trebuie să fie bine pus la punct. Numai atunci tatăl său, sau fratele lui mai mare ar putea să-şi asume controlul asupra familiei şi asupra ţinutului Izu.

Yabu intră în subiect:

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Anjin-san că vreau ca mâine să înceapă să-mi pregătească oamenii ca să împuşte precum barbarii şi vreau să-i înveţe tot ce trebuie să ştie despre felul cum duc barbarii războaiele.

— Dar, Yabu-san, îmi pare rău, armele nu vor sosi înainte de şase zile, îi reaminti Mariko.

— Am destule pe la oamenii mei ca să ne apucăm de treabă, răspunse Yabu. Vreau ca el să-nceapă mâine.

Mariko îi vorbi lui Blackthorne.

— Ce doreşte să ştie despre război? întrebă el.

— El zice că totul.

— Ce anume în mod special?

Mariko îl întrebă pe Yabu.

— Yabu-san spune: „Ai luat parte la vreo bătălie pe uscat?”

— Da, în Olanda şi în Franţa.

— Yabu-san spune că e foarte bine. El vrea să cunoască strategia europeană. Vrea să ştie cum sunt purtate bătăliile pe pământurile voastre. Cu de-amănuntul.

Blackthorne se gândi o clipă, apoi spuse:

— Spune-i lui Yabu-san că pot să-i pregătesc orice număr de oameni şi ştiu exact ce doreşte să afle.

El auzise de la călugărul Domingo o mulţime de lucruri despre felul cum duc japonezii războaiele. Călugărul fusese un expert şi avusese tot interesul să afle cât mai multe.

— La urma urmelor, *senhor,* spusese bătrânul, această cunoaştere este de căpătâi, nu-i aşa? Să ştii cum luptă păgânii. Fiecare părinte trebuie să-şi apere turma. Şi nu sunt glorioşii noştri conchistadori binecuvântata avangardă a sfintei biserici? Şi n-am fost eu cu ei, în fruntea luptătorilor, în Lumea Nouă şi în Filipine şi i-am urmărit timp de mai bine de douăzeci de ani? Cunosc războiul, *senhor,* eu *ştiu* totul despre război. Poate că Dumnezeu mi te-a trimis ca să te-nvăţ, dac-am să mor. Ascultă, *senhor,* oile mele de aici, din închisoare, mi-au fost dascăli despre felul cum duc japonezii războiul. Aşa că acum ştiu cum luptă armatele lor şi cum pot fi înfrânte. Cum ne-ar putea înfrânge. Ţine minte, *senhor,* îţi spun un secret, pentru sufletul tău: să nu-mpreuni niciodată cruzimea japoneză cu armele moderne sau cu metodele moderne. Şi să mai ştii că pe uscat ei ne vor înfrânge.

Blackthorne se lăsă în voia lui Dumnezeu. Şi începu:

— Spune-i seniorului Yabu că-l pot ajuta foarte mult. Şi pe seniorul Toranaga. Pot să le fac armatele lor de neînfrânt.

— Seniorul Yabu spune că, dacă ştiinţa dumitale, Anjin-san, se dovedeşte folositoare, el îţi va mări simbria, după o lună, de la cei două sute patruzeci de *koku* pe an ai seniorului Toranaga la cinci sute de *koku.*

— Mulţumeşte-i, dar spune-i că, dacă fac toate astea pentru el, cer, în schimb, o favoare: vreau să-şi schimbe hotărârea în privinţa satului şi-mi vreau nava şi echipajul

înapoi peste cinci luni.

Mariko spuse:

— Anjin-san, nu te poţi târgui cu el ca un negustor.

— Te rog întreabă-l. Ca o umilă favoare. Din partea unui oaspe de onoare şi a unui viitor vasal recunoscător.

Yabu se încruntă şi răspunse pe larg.

— Yabu-san spune că satul nu contează. Sătenii au nevoie să-i sperii ca să-i faci să se mişte. Cât priveşte corabia, ea se află în grija seniorului Toranaga. El e sigur c-o vei primi înapoi curând. M-a rugat să-i aduc la cunoştinţă seniorului Toranaga cererea dumitale când ajung în Yedo. O voi face, Anjin-san.

— Te rog, cere iertare seniorului Yabu, dar trebuie să-l rog să-şi schimbe hotărârea. Astă seară.

— Abia ce-a spus că nu, Anjin-san. N-ar fi politicos.

— Da, înţeleg. Dar, te rog, mai întreabă-l o dată. E foarte important pentru mine... e ca o petiţie.

— El spune că trebuie să fii liniştit. Nu-ţi face griji în privinţa sătenilor.

Blackthorne dădu din cap. Apoi se hotărî.

— Mulţumesc. Înţeleg. Da. Te rog, mulţumeşte-i lui Yabu-san, dar spune-i că nu pot trăi cu această ruşine.

Mariko păli.

— Poftim?

— Nu pot trăi cu ruşinea de a avea satul pa suflet. Sunt dezonorat. Asta nu pot s-o-ndur. E împotriva credinţei mele creştine. Va trebui să mă sinucid imediat.

— Să te sinucizi?

— Da. Asta e ce-am hotărât să fac.

Yabu îi întrerupse.

— *Nan ja,* Mariko-san?

Poticnindu-se, ea le tălmăci ce spusese Blackthorne. Yabu îi puse întrebări, ea răspunse. Apoi Yabu zise:

— Dacă n-ar fi să iau seamă la felul cum te-ai schimbat la faţă, aş crede că a fost o glumă, Mariko-san. De ce eşti atât de-ngrijorată? De ce crezi că vorbeşte serios?

— Nu ştiu, Alteţă. El pare... nu ştiu...

Vocea i se stinse.

— Omi-san?

— Sinuciderea e împotriva tuturor preceptelor creştine, Alteţă. Ei nu se sinucid niciodată, cum facem noi. Cum ar face-o un samurai.

— Mariko-san, tu eşti creştină. E adevărat?

— Da, Alteţă. Sinuciderea e un păcat de moarte, e împotriva cuvântului lui Dumnezeu.

— Igurashi-san? Tu ce crezi?

— E o înşelăciune. El nu e creştin. Vă amintiţi prima zi, Alteţă? Vă amintiţi ce i-a făcut preotului? Şi ce i-a îngăduit lui Omi-san să-i facă spre a salva băiatul?

Yabu zâmbi amintindu-şi ziua aceea şi noaptea care urmase.

— Da. Aşa e. Nu e creştin, Mariko-san.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg, Alteţă. Ce e cu preotul?

Yabu îi povesti ce se întâmplase în prima zi între Blackthorne şi preot.

— A profanat o cruce? spuse ea vădit descumpănită.

— Şi a aruncat bucăţile în ţărână, adăugă Igurashi. Totu-i o scorneală, Alteţă. Dacă povestea asta cu satul îl dezonorează, cum mai poate să stea aici, când Omi l-a dezonorat urinând pe el?

— Poftim? îmi pare rău, Alteţă, spuse Mariko, dar iar nu înţeleg.

Yabu îi spuse lui Omi:

— Explică-i.

Omi se supuse. Ea era dezgustată de spusele lui, dar nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

— După aceea, Anjin-san a fost foarte speriat. Mariko-san, termină Omi, fără arme el o să fie întotdeauna supus.

Yabu sorbi puţin *saké.*

— Spune-i asta, Mariko-san: sinuciderea nu e un obicei barbar, e împotriva Dumnezeului lui creştin. Deci, cum poate să se sinucidă?

Mariko tălmăci. Yabu îl urmărea atent pe Blackthorne în timp ce răspundea.

— Anjin-san se scuză cu adâncă smerenie, dar spune, obicei sau nu, Dumnezeu sau nu, această ruşine cu satul este prea mare ca s-o îndure. Spune că... se află în Japonia, că e *hatamoto* şi are dreptul să trăiască după legile noastre.

Mâinile ei tremurau. Asta-i ce-a spus, Yabu-san. Dreptul să trăiască după obiceiurile noastre, după legea noastră.

— Barbarii n-au nici un drept.

Ea spuse:

— Seniorul Toranaga l-a făcut *hatamoto.* Asta-i dă dreptul, *neh?*

O briză atinse panourile *shoji* făcându-le să sune.

— Cum poate să se sinucidă? întreabă-l.

Blackthorne scoase sabia scurtă, ascuţită brici, o aşează încet pe *tatami,* cu vârful spre el.

Igurashi spuse:

— E o înşelăciune! Cine a auzit vreodată despre un barbar că se poartă ca o persoană civilizată?

Yabu se încruntă, inima rărindu-şi bătăile din pricina emoţiei.

— E un om curajos, Igurashi-san. Nici o îndoială în privinţa asta. Şi ciudat. Dar asta?

Yabu voia să vadă actul în sine, să cunoască măsura barbarului, să vadă cum intră în moarte, să încerce prin el extazul trecerii în Marele Necunoscut. Cu un efort, opri valul crescând al propriei plăceri.

— Care e sfatul tău, Omi-san? întrebă cu o voce guturală.

— Alteţă, aţi spus satului: „Dacă Anjin-san nu învaţă mulţumitor. Eu vă sfătuiesc să faceţi o mică tocmeală. Spuneţi-i lui că, oricât învaţă în cinci luni, o să fie *mulţumitor,* dar, în schimb, el trebuie să jure pe Dumnezeul lui că nu va dezvălui nimic satului.

— Dar el nu e creştin. Cum îl va lega acel jurământ?

— Eu cred că e un alt fel de creştin, Alteţă. E împotriva sutanelor negre şi asta e important. Cred că, jurând pe propriul lui Dumnezeu, va fi legat. Şi trebuie, de asemeni, să jure, în numele acestui Dumnezeu, că-şi va folosi mintea întru totul ca să înveţe şi şi-o va pune întru totul în slujba înălţimii tale. Pentru că e deştept, în cinci luni va fi învăţat foarte mult. Astfel onoarea înălţimii tale e salvată şi a lui — fie că există sau nu —, de asemeni, e salvată. Nu pierdeţi nimic şi câştigaţi totul. Şi, ceea ce e foarte important, îi câştigaţi supunerea prin propria lui voinţă, liberă, nesilită de nimeni.

— Crezi c-o să se sinucidă?

— Da.

— Mariko-san?

— Nu ştiu, Yabu-san. Îmi pare rău, nu vă pot da un sfat. Acum câteva ceasuri aş fi spus nu, n-o să se sinucidă. Acum nu ştiu. El e... el e... altfel, de când a venit Omi-san în seara asta ca să-l ia.

— Igurashi-san?

— Dacă daţi înapoi în faţa lui acum şi totul nu-i decât o înşelătorie, o să folosească mereu acest şiretlic. E viclean ca un Kami-vulpe[1]. Toţi am văzut cât e de viclean, *neh?* Într-o zi va trebui să spuneţi „nu", Alteţă. Vă sfătuiesc să spuneţi acum — e o înşelăciune.

Omi se aplecă în faţă şi-şi clătină capul.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar trebuie să repet, dacă spuneţi nu, riscaţi o mare pierdere. Dacă e o înşelăciune — şi se poate foarte bine să fie —, atunci, ca un om mândru ce e, se va umple de ură la noua lui umilinţă şi n-o să v-ajute până la capătul puterilor lui cu ce aveţi nevoie. El a cerut ceva în calitatea sa de *hatamoto,* şi avea tot dreptul s-o facă; el spune, din proprie voinţă, că vrea să trăiască după obiceiurile noastre. Nu e acesta un pas important înainte, Alteţă? Asta-i minunat pentru înălţimea ta şi pentru el. Vă sfătuiesc să fiţi prudent. Folosiţi-l în avantajul Domniei voastre.

— Aşa am de gând, spuse Yabu cu o voce gravă.

Igurashi spuse:

— Da, el e valoros şi vreau să aflu cunoştinţele lui. Dar trebuie ţinut în frâu, tu ai spus-o de atâtea ori, Omi-san. El e barbar. Asta-i tot ce este. Da, ştiu că astăzi e *hatamoto* şi că poate să poarte cele două săbii, dar asta nu-l face samurai. El nu e samurai şi nu va fi niciodată.

Mariko ştia că, dintre toţi, ea trebuia să poată citi gândul lui Anjin-san cel mai bine, dar nu putea. Acum îl înţelegea, acum îi devenea din nou de neînţeles. Pentru o clipă-l plăcea, în următoarea-l ura. De ce?

Ochii pustiiţi ai lui Blackthorne priveau în depărtare, dar

[1] În legendele japoneze vulpea se transformă când în bărbat, când în femeie, pentru a-i înşela pe oameni.

broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

Să fie de teamă? gândi Yabu. Teamă că înşelăciunea va fi dată-n vileag? E un mincinos?

— Mariko-san?

— Da, Alteţă.

— Spune-i... Gura lui Yabu se uscă brusc. Pieptul îl durea. Spune-i lui Anjin-san că nu-mi schimb hotărârea.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar ar fi bine să urmaţi sfatul lui Omi-san.

Yabu nu se uită la ea, doar la Blackthorne. Vena de la frunte-i pulsa.

— Anjin-san zice că e hotărât. Aşa să fie. Să vedem dacă e barbar, sau *hatamoto.*

Vocea lui Mariko aproape că nu se mai auzea.

— Anjin-san, Yabu-san spune că nu-şi schimbă hotărârea. Îmi pare rău.

Blackthorne auzi cuvintele, dar nu-l tulburară. Se simţea mai puternic şi mai împăcat cu sine ca oricând, cu o conştiinţă a vieţii mai profundă ca niciodată.

Cât aşteptase, nu-i ascultase şi nici nu-i privise. Hotărârea fusese luată. Restul îl lăsase lui Dumnezeu. Se închisese în sine, răsunându-i în minte aceleaşi cuvinte, iar şi iar, aceleaşi care-i dăduseră cheia pentru viaţa de aici, cuvintele care, cu siguranţă, îi fuseseră trimise de Dumnezeu, prin intermediul lui Mariko: „Există o soluţie uşoară, să mori. Ca să supravieţuieşti aici trebuie să trăieşti după obiceiurile noastre...”

— ...Hotărârea nu se schimbă.

Deci acum trebuie să mor.

Ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este.

De ce?

Nu ştiu. Ştiu doar că, odată, într-adevăr, am hotărât că singurul mod de a trăi aici ca om este să acţionezi după obiceiurile lor, să rişti moartea, să mori. Atunci, brusc, teama de moarte s-a dus. „Viaţa şi moartea sunt totuna. Lasă karma karmei.”

Nu mi-e frică să mor.

Dincolo de *shoji* începuse să cadă o ploaie uşoară. Privi în jos spre pumnal.

Am avut o viaţă bună, gândi.

Ochii i se întoarseră spre Yabu.

— *Wakarimasu,* spuse clar şi, deşi ştia că buzele lui rostiseră cuvântul, parcă altcineva-l spusese.

Nimeni nu se mişcă.

Îşi privi mâna dreaptă ridicând pumnalul. Apoi şi stânga prinse plăselele, cu lama sigură, îndreptată spre inimă. Acum nu se mai auzea decât sunetul vieţii lui, înălţându-se, înălţându-se, avântându-se mai mult şi mai mult, până nu mai putu asculta. Sufletul lui striga după liniştea eternă.

Strigătul îi puse-n mişcare reflexele. Mâinile-i dirijară stiletul cu precizie către ţintă.

Omi fusese pregătit să-l oprească, dar nu se aşteptase la repeziciunea şi cruzimea loviturii lui Blackthorne şi, în timp ce prinse cu stânga lama, iar cu dreapta plăselele, durerea-l pătrunse şi sângele-i ţâşni din mâna stângă. Lupta din răsputeri cu forţa îmbrânciturii lui Blackthorne. Pierdea. Apoi îi veni în ajutor Igurashi. Amândoi opriră lovitura. Stiletul fu luat. O dâră subţire de sânge se prelingea din pielea lui Blackthorne, deasupra inimii, acolo unde intrase vârful stiletului.

Mariko şi Yabu nu se mişcaseră.

Yabu spuse:

— Mariko-san, spune-i, spune-i că oricât învaţă e destul. Porunceşte-i... nu, roagă-l, roagă-l pe Anjin-san să jure aşa cum a zis Omi-san. Totul, aşa cum a spus Omi-san.

*

* *

Blackthorne se întorcea încet la viaţă. Se uita la ei şi la stilet de la o distanţă enormă, fără să înţeleagă. Apoi torentul vieţii reveni năvalnic, dar nu-i putea prinde sensul, crezându-se mort.

— Anjin-san? Anjin-san?

Îi văzu buzele lui Mariko mişcându-se şi-i auzi cuvintele, dar toate simţurile-i erau concentrate asupra ploii şi brizei.

— Da?

Propria-i voce era încă foarte departe, dar adulmeca ploaia, auzea picurii şi simţea gustul sărat al aerului de mare.

Sunt viu, îşi spuse cu mirare. Sunt viu şi afară e ploaie adevărată, şi vântul e adevărat, suflă din nord. Este şi un vas cu jar adevărat şi, dacă ridic ceaşca, va fi lichid adevărat în ea şi va avea gust. Nu sunt mort. Trăiesc!

Ceilalţi stăteau tăcuţi, aşteptând liniştiţi, blânzi cu el, spre a-i cinsti curajul. Nici un om din Japonia nu văzuse vreodată ce văzuseră ei. Fiecare se întreba în sinea lui ce are de gând să facă Anjin-san acum? Va putea să stea în picioare de unul singur şi să umble, sau curajul îl va părăsi? Ce-aş face eu în locul lui?

Tăcut, un servitor aduse un bandaj şi-i legă mâna lui Omi, oprindu-i şuvoiul de sânge, acolo unde lama tăiase adânc. Totul era foarte liniştit. Din când în când, Mariko rostea încet numele lui, în timp ce luau câte o înghiţitură de ceai sau *saké,* dar foarte cumpătat, savurând aşteptarea, privitul şi aducerile aminte.

Pentru Blackthorne această viaţă fără de viaţă părea să dureze la nesfârşit. Apoi ochii lui începură să vadă şi urechile să audă.

— Anjin-san?

— *Hai*? răspunse cu cea mai mare oboseală pe care o cunoscuse vreodată.

Mariko repetă ce spusese Omi ca şi cum venea din partea lui Yabu. Ea trebui s-o spună de câteva ori până fu sigură că el înţelesese clar.

Blackthorne îşi adună ultimele puteri, victoria încălzindu-i inima.

— Cuvântul meu e destul, după cum şi-al lui e destul. Chiar şi aşa, am să jur pe Dumnezeu, cum vrea el. Da. Aşa cum Yabu-san o să jure pe zeul lui, cu aceeaşi cinste, să-şi ţintă partea lui de învoială.

— Seniorul Yabu spune că da. El jură pe Buddha.

Aşa că Blackthorne jură cum dorea Yabu. Acceptă puţin ceai. Niciodată nu avusese un gust atât de bun. Ceaşca părea foarte grea şi n-o putu ţine multă vreme în mână.

— Ploaia e minunată, nu? spuse el privind picăturile de ploaie, apărând şi dispărând, uluit de claritatea nefericită a vederii sale.

— Da, îi spuse ea blând, ştiind că simţurile lui erau undeva

departe, unde nu putea ajunge niciodată cel care nu pornise liber în întâmpinarea morţii şi, printr-o *karma* necunoscută, se întorsese miraculos înapoi.

— De ce nu te odihneşti acum, Anjin-san? Seniorul Yabu îţi mulţumeşte şi spune că mâine o să discute cu dumneata mai mult. Acum trebuie să te odihneşti.

— Da. Mulţumesc. Asta ar fi bine.

— Crezi că poţi să stai în picioare?

— Da. Cred că da.

— Yabu-san întrebă dacă ai vrea un palanchin?

Blackthorne reflectă. În cele din urmă, hotărî că un samurai ar merge, ar încerca să meargă.

— Nu, mulţumesc, spuse, oricât de mult şi-ar fi dorit să stea lungit, să fie dus acasă, să-şi închidă ochii şi să adoarmă imediat în acelaşi timp ştia că i-ar fi fost teamă să adoarmă. Dacă acesta era visul de după moarte şi stiletul nu se afla acolo, pe pernă, ci încă împlântat în el. Nu ştia dacă acesta era sfârşitul sau începutul sfârşitului.

Ridică încet stiletul, îl cercetă bucurându-se că pipăia ceva *real.* Apoi îl puse în teacă, totul luându-i foarte mult timp.

— Îmi pare rău, sunt aşa de încet, murmură.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Anjin-san. În seara asta te-ai renăscut. Aceasta este o altă viaţă, o viaţă nouă, spuse Mariko cu mândrie, plină de respect pentru el. Nu le e dat multora să se reîntoarcă. Să nu-ţi pară rău. Ştim că-ţi cere mult curaj. Celor mai mulţi oameni nu le rămâne după aceea destulă putere nici măcar să stea în picioare. Pot să te-ajut?

— Mulţumesc. Dar vreau... vreau să-ncerc, mai întâi. Nu se putu însă ridica de-a dreptul în picioare. Trebui să se folosească de mâini ca să ajungă în genunchi şi apoi să facă o pauză ca să-şi mai adune putere. Mai târziu se ridică împleticindu-se, gata-gata să cadă. Se clătină, dar nu căzu.

Yabu se înclină. La fel şi Mariko, Omi şi Igurashi. Primii paşi Blackthorne îi făcu asemenea unui beţiv. Se prinse de un stâlp şi se ţinu de el o clipă, apoi o porni iar. Se poticnea, dar înainta, singur ca un bărbat. Îşi ţinea o mână pe sabia lungă din cingătoare şi capul sus.

*

* *

Yabu dădu drumul aerului din piept şi bău zdravăn din *saké.* Când putu să vorbească, îi spuse lui Mariko:

— Te rog, urmează-l. Vezi s-ajungă acasă teafăr.

— Da, Alteţă.

După ce ea plecă, Yabu se întoarse spre Igurashi:

— Tu, prostule!

Pe loc Igurashi îşi înclină capul până-n pământ cu căinţă.

— Înşelăciune ai spus, *neh*? Tâmpenia ta era să mă coste o comoară de nepreţuit.

— Da, Alteţă, aveţi dreptate, Alteţă. Vă rog să mă lăsaţi să-mi pun capăt vieţii numaidecât.

— Asta ar fi prea bine pentru tine! Du-te şi trăieşte la grajduri până trimit după tine! Dormi cu dobitoacele. Eşti un prost cu cap de dobitoc!

— Da, Alteţă. Îmi cer iertare, Alteţă.

— Ieşi afară! Omi-san va comanda puşcaşii acum. Lumânările pâlpâiau şi sfârâiau. Una din slujnice vărsă o picătură minusculă de *saké* pe măsuţa lăcuită din faţa lui Yabu şi el o ocărî cu vârf şi îndesat. Cealaltă ceru iertare imediat. Le lăsă pe amândouă să-l îmbuneze şi mai primi vin.

— Înşelăciune? Înşelăciune? zise el. Tâmpitul! De ce am numai tâmpiţi în jurul meu?

Omi nu spuse nimic, hohotind pe dinăuntru de bucurie.

— Dar tu nu eşti tâmpit, Omi-san. Sfatul tău e de preţ. De azi feuda ta e dublată. Şase mii de *koku.* Pentru anul viitor. Ia treizeci de *ri* de jur împrejurul satului Anjiro, ca să-ţi sporeşti feuda.

Omi se înclină până-n pământ. Yabu merită să moară, gândi dispreţuitor, e atât de uşor de manevrat.

— Nu merit nimic, Alteţă. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Da, dar un senior trebuie să răsplătească credinţa şi simţul datoriei. În seara asta, Yabu purta sabia Yoshitomo. Îi făcea o plăcere imensă s-o atingă. Suzu, strigă către una din slujnice. Trimite-l aici pe Zukimoto!

— Cât de curând va începe războiul? întrebă Omi.

— Anul ăsta. Poate c-o să ai un răgaz de şase luni, poate că nu. De ce?

— Ar trebui, poate, ca doamna Mariko să stea mai mult de trei zile. Să vă apere.

— Poftim? De ce?

— Ea e gura lui Anjin-san. Într-o jumătate de lună, cu ea aici, el poate pregăti douăzeci de oameni, care pot să pregătească o sută, care, la rândul lor, pot pregăti restul. Atunci, Anjin-san, fie că trăieşte, fie că moare, n-are importanţă.

— De ce să moară?

— Alteţă, aveţi de gând să daţi înapoi în faţa lui Anjin-san la următoarea ameninţare sau la cealaltă? Rezultatul poate fi diferit data viitoare, cine ştie? Poate că vreţi să moară. Amândoi ştiau, după cum şi Mariko şi Igurashi ştiuseră, că, pentru Yabu, era fără sens să jure pe vreun zeu şi că, bineînţeles, nu avea nici un gând să-şi ţină vreo promisiune. Poate c-o să vreţi să-l puneţi la chinuri. O dată ce aveţi toată ştiinţa lui, la ce mai foloseşte trupul?

— La nimic.

— Domnia voastră aveţi nevoie să învăţaţi strategia războiului barbarilor, dar trebuie s-o faceţi foarte repede. Seniorul Toranaga poate să trimită după el, aşa că femeia trebuie să stea aici cât mai mult cu putinţă. O jumătate de lună ar fi destul ca să-i stoarceţi tot ce ştie, acum că vă bucuraţi de toată consideraţia lui. Va trebui să faceţi încercări, să potriviţi felul lor de luptă cu al nostru. Da, ar lua cel puţin o jumătate de lună, *neh?*

— Şi Toranaga-san?

— Va fi de acord, Alteţă, dacă i se prezintă lucrurile cum trebuie. N-are încotro. Armele sunt ale lui, precum şi ale Domniei voastre. Iar prezenţa ei continuă aici e preţioasă şi din alte puncte de vedere.

— Da, spuse Yabu cu satisfacţie, pentru că gândul de-a o ţine ca ostatică îi trecuse şi lui prin minte pe navă, când plănuise să-l ofere pe Toranaga ca ofrandă lui Ishido. Categoric, Toda Mariko trebuie apărată. Ar fi rău dac-ar cădea în mâinile duşmanului.

— Da. Şi s-ar putea ca ea să fie mijlocul de a-i avea la mână pe Hiro-matsu, Buntaro şi tot clanul lor, chiar şi pe Toranaga.

— Întocmeşti epistola în privinţa ei.

Omi spuse liniştit:

— Mama a aflat azi veşti din Yedo, Alteţă. M-a rugat să vă spun că doamna Genjiko i-a prezentat lui Toranaga primul lui nepot.

Yabu ciuli urechile. Nepotul lui Toranaga! L-ar putea face pe Toranaga să joace după voia lui prin acest copil? Nepotul asigură dinastia lui Toranaga, *neh?* Cum pot să-l am ostatic pe copil?

— Şi Ochiba, doamna Ochiba? întrebă el.

— A plecat din Yedo cu toată suita, în urmă cu trei zile. Acum trebuie să fie în siguranţă pe domeniul seniorului Ishido.

Yabu se gândi la Ochiba şi la sora ei Genjiko. Atât de diferite! Ochiba, plină de vitalitate, frumoasă, şireată, neobosită, cea mai dorită femeie din împărăţie şi mama moştenitorului. Genjiko, sora ei mai mică, liniştită, căzută pe gânduri, faţa plată, ştearsă, de o cruzime ajunsă legendară, pe care o moştenise de la mama lor, care era una din surorile lui Goroda. Cele două surori se iubeau una pe cealaltă, dar Ochiba îl ura pe Toranaga şi seminţia lui, după cum şi Genjiko îi detesta pe *taikō* şi pe Yaemon, fiul lui. A fost *taikō* adevăratul tată al fiului Ochibei, se întrebă Yabu din nou, aşa cum făceau toţi *daimyo,* pe ascuns, de ani de zile. Ce n-aş da să ştiu răspunsul! Ce n-aş da ca s-o am pe femeia aceea!

— Acum, că doamna Ochiba nu mai este zălog în Yedo... asta ar putea fi şi bine şi rău, spuse Yabu încercându-l. *Neh?*

— Bine, doar bine. Acum Ishido şi Toranaga trebuie să-nceapă războiul foarte curând. Omi anume omise „sama” de la ambele nume. Doamna Mariko trebuie să rămână pentru protecţia Domniei voastre.

— Îngrijeşte-te de asta. Întocmeşte misiva către Toranaga.

Suzu, slujnica, ciocăni discret şi deschise uşa. Zukimoto intră în cameră.

— Alteţă?

— Unde sunt toate darurile pe care am poruncit să fie aduse din Mishima pentru Omi-san?

— Toate sunt în magazie, Alteţă. Poftiţi lista. Cei doi cai pot fi aleşi din grajduri. Vreţi s-o fac acum?

— Nu. Omi-san îi va alege mâine.

Yabu îşi aruncă privirea peste lista scrisă îngrijit:

„Douăzeci de chimonouri (calitatea a doua); două săbii; o armură completă (reparată, dar în stare bună); doi cai; arme pentru o sută de samurai — câte o sabie, un coif, o platoşă, un arc, douăzeci de săgeţi şi o suliţă pentru fiecare om (de cea mai bună calitate). Valoare totală: patru sute douăzeci şi şase koku. De asemeni, şi piatra numită «Piatra care aşteaptă», de o valoare nepreţuită."

— A, da, spuse mai bine dispus, amintindu-şi noaptea aceea. Piatra pe care am găsit-o în Kyushu. Tu voiai s-o numeşti „Barbarul care aşteaptă", nu-i aşa?

— Da, Alteţă, dacă încă vă place, spuse Omi. Dar aţi vrea să-mi faceţi cinstea de a hotărî mâine unde să stea în grădină? Nu cred că există un loc destul de bun pentru ea.

— Mâine voi hotărî. Da.

Yabu îşi lăsă mintea să zăbovească asupra rocii şi asupra acelor zile îndepărtate de pe vremea veneratului său stăpân, *taikō,* şi, în cele din urmă, asupra Nopţii cu Urlete. Melancolia i se strecura în suflet. Viaţa e atât de scurtă, de tristă şi crudă, gândi. Îşi îndreptă privirea spre Suzu. Slujnica îi răspunse la zâmbet cu sfială; era suplă, cu faţa prelungă şi foarte delicată, la fel ca şi celelalte două. Ele trei fuseseră aduse cu palanchinul din casa lui Yabu, din Mishima. În seara asta, toate erau desculţe, purtau chimonouri din cea mai bună mătase, iar pielea le era foarte albă. Curios că băieţii pot să fie atât de graţioşi, reflectă, în multe privinţe mai feminini, mai senzuali decât fetele. Apoi îl observă pe Zukimoto.

— Tu ce mai aştepţi? Pleacă!

— Da, Alteţă. Mi-aţi cerut să vă reamintesc de taxe, Alteţă.

Zukimoto îşi săltă burdihanul asudat şi plecă grăbit, plin de recunoştinţă.

— Omi-san, dublezi imediat toate taxele, spuse Yabu.

— Da, Alteţă.

— Ţărani împuţiţi! Nu muncesc destul de mult. Sunt leneşi, toţi! Le apăr drumurile de bandiţi, le ţin mările în siguranţă, le asigur o conducere bună şi ei ce fac? Îşi trec zilele bând ceai şi *saké* şi mâncând orez. E timpul ca ţăranii mei să trăiască la înălţimea răspunderilor ce le au!

— Da, Alteţă, spuse Omi.

Apoi Yabu se întoarse la problema ce-i preocupa mintea.

— Anjin-san m-a uluit în seara asta. Pe tine nu?

— O, ba da, şi pe mine, Alteţă. Mai mult decât pe Domnia voastră. Dar aţi fost înţelept să-l lăsaţi s-o facă.

— Zici că Igurashi a avut dreptate?

— Eu n-am admirat decât înţelepciunea Voastră, Alteţă. Cândva tot ar fi trebuit să-i spuneţi „nu”. Cred că aţi fost foarte înţelept să-i spuneţi acum, în seara asta.

— Am crezut că s-a omorât. Da. Mă bucur că ai fost pregătit. Din capul locului m-am gândit c-ai să fii gata. Anjin-san e un bărbat extraordinar pentru un barbar, *neh?* Păcat că e barbar şi atât de copilăros.

— Da.

Yabu căscă. Acceptă *saké* de la Suzu.

— Jumătate de lună, zici? Mariko-san ar trebui să rămână cel puţin atât, Omi-san. Apoi o să hotărăsc în privinţa ei şi a barbarului. El va trebui să primească o altă lecţie în curând. Râse, dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Dacă Anjin-san ne învaţă pe noi, trebuie să-l învăţăm şi noi pe el, *neh?* Ar trebui învăţat cum să-şi facă *seppuku* corect. Aşa ceva merită privit, *neh*? Ocupă-te de asta. Da, şi eu zic că zilele barbarului sunt numărate.

Capitolul 32

Douăsprezece zile mai târziu, după-amiaza, sosi curierul din Osaka. Era însoţit de o escortă de zece samurai călări. Caii erau numai spume şi-abia mai suflau. Steagurile din vârful suliţelor purtau însemnele atotputernicului Consiliu al Regenţilor. Afară era o căldură înăbuşitoare şi umedă, iar cerul era acoperit de nori.

Curierul era un samurai de rang superior, slăbănog şi ţeapăn, unul din căpitanii lui Ishido. Se numea Nebara Jozen şi era cunoscut pentru cruzimea lui. Chimonoul uniformă gri era sfâşiat şi plin de noroi, ochii îi erau roşii de oboseală. Refuză mâncarea şi băutura şi, nepoliticos, ceru să fie primit imediat de Yabu.

— Iartă-mi înfăţişarea, Yabu-san, dar treburile mele sunt urgente, spuse el. Da, te rog să mă scuzi. Stăpânul meu întreabă, în primul rând, de ce pregăteşti soldaţii lui Toranaga alături de ai tăi şi, în al doilea rând, de ce fac instrucţie cu atâtea puşti?

Yabu se înroşi din pricina obrăzniciei celuilalt, dar îşi stăpâni mânia, ştiind că Jozen avea ordine clare, şi că asemenea lipsă de maniere trăda o atitudine de forţă. În acelaşi timp era foarte tulburat pentru că iarăşi cineva dezvăluise ascunsurile lui.

— Eşti binevenit, Jozen-san. Foţi să-l asiguri pe stăpânul Domniei tale că eu i-am avut totdeauna interesele la inimă, spuse cu o politeţe ce nu păcălea pe nimeni dintre cei de faţă.

Se aflau în veranda fortăreţei. Omi era chiar în spatele lui Yabu. Igurashi, care fusese iertat în urmă cu câteva zile, stătea mai aproape de Jozen, iar de jur împrejur erau gărzi de încredere.

— Ce altceva spune stăpânul Domniei tale?

Jozen răspunse:

— Stăpânul meu o să fie bucuros că interesele lui sunt şi ale dumitale. Acum, în privinţa armelor şi instrucţiei, stăpânul meu ar dori să ştie de ce fiul lui Toranaga, Naga, este înlocuitor la comandă. Înlocuitor pentru a comanda ce? Seniorul şi generalul Ishido întreabă politicos ce este atât de

important ca un fiu de-al lui Toranaga să se afle aici? Asta îl interesează mult. Da. Tot ce fac aliaţii lui îl interesează. De ce, de exemplu, barbarul — pare-se — răspunde de instrucţie? Ce fel de instrucţie? Da, Yabu-sama, asta-i, de asemeni, foarte interesant. Jozen îşi aşează săbiile mai la îndemnă, bucuros că spatele-i era apărat de oamenii lui. Mai departe: Consiliul Regenţilor se întâlneşte iar în prima zi de lună nouă. Peste douăzeci de zile. Eşti invitat oficial la Osaka, spre a-ţi reînnoi jurământul de credinţă.

Yabu simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Am înţeles că Toranaga-sama şi-a dat demisia?

— Da, Yabu-san, şi-a dat-o într-adevăr. Dar seniorul Ito Teruzumi îi ia locul. Stăpânul meu va fi noul preşedinte al regenţilor.

Pe Yabu îl apucară toate spaimele. Toranaga spusese că cei patru regenţi n-au să se poată înţelege niciodată asupra celui de al cincilea. Ito Teruzumi era un *daimyo* minor al provinciei Negato, din partea vestică a insulei Honshu, dar familia lui era străveche, descindea din spiţa Fujimoto, aşa că ar fi fost acceptabil ca regent, deşi era un om incapabil, slab şi influenţabil.

— M-aş simţi onorat să primesc invitaţia lor, spuse Yabu, bătând în retragere şi încercând să câştige timp ca să chibzuiască.

— Stăpânul meu s-a gândit că, poate, ai dori să pleci imediat. Atunci ai fi la Osaka pentru întâlnirea oficială. Mi-a poruncit să-ţi spun că toţi *daimyo* primesc aceeaşi invitaţie. Zilele astea. Aşa că *toţi o* să poată fi acolo la vreme, în cea de a douăzeci şi una zi. Maiestatea sa imperială, împăratul Go-Nijo, a încuviinţat, spre a cinsti evenimentul, o ceremonie a privitului florilor.

Jozen îi înmână un pergament oficial.

— Acesta nu poartă sigiliul Consiliului Regenţilor.

— Stăpânul meu a făcut invitaţia, ştiind că dumneata, ca vasal credincios al regretatului *taikō,* ca vasal credincios al lui Yaemon, fiul şi moştenitorul lui şi conducător de drept al împărăţiei, la vârsta majoratului, vei înţelege că noul Consiliu va aproba, bineînţeles, acţiunea lui. *Neh*?

— Ar fi, cu siguranţă, un privilegiu să asişti la întâlnirea

oficială.

Yabu se lupta să nu i se citească gândurile pe faţă.

— Bine, spuse Jozen. Scoase un alt pergament făcut sul, îl derulă şi-l ţinu ridicat. Aceasta e o copie a scrisorii de numire a seniorului Ito, acceptată, semnată şi autorizată de ceilalţi regenţi, seniorii Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama.

Jozen nu catadicsi să-şi ascundă privirea triumfătoare, ştiind că această hârtie închidea complet capcana pentru Toranaga şi aliaţii lui, în schimb, pe trimisul lui Ishido şi suita sa îi făcea invulnerabili.

Yabu luă pergamentul. Degetele-i tremurau. Nu era nici o îndoială în privinţa autenticităţii lui. Fusese contrasemnat de doamna Yodoko, soţia lui *taikō,* care confirma că documentul era autentic şi că fusese semnat în prezenţa ei, fiind una din cele şase copii care fuseseră trimise în toată împărăţia, iar această copie era pentru seniorii de Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, Izu şi Kwanto. Era datată cu unsprezece zile în urmă.

— Seniorii de Iwari, Mikawa, Suruga şi Totomi au acceptat deja. Uite peceţile lor. Dumneata eşti penultimul de pe lista mea. Ultimul este seniorul Toranaga.

— Te rog, mulţumeşte-i stăpânului dumitale şi spune-i că aştept cu nerăbdare să-l întâlnesc şi să-l felicit, spuse Yabu.

— Bine. Am să ţi-o cer în scris. Ar fi bine acum.

— În seara asta, Jozen-san. După cină.

— Foarte bine. Acum putem să mergem să vedem instrucţia.

— Astăzi nu e nici una. Toţi oamenii mei sunt în marş forţat, spuse Yabu. Când Jozen şi suita sa intraseră în Izu, i se trimisese grabnic vorbă lui Yabu, care poruncise imediat oamenilor săi să înceteze împuşcăturile şi să continue instrucţia departe de Anjiro, şi numai cu arme care nu fac zgomot. Mâine poţi să vii cu mine, la prânz, dacă doreşti.

Jozen privi cerul. Era aproape de chindie.

— Bun. Aş trage un pui de somn. Dar am să mă-ntorc pe seară, cu permisiunea Domniei tale. Atunci, dumneata, comandantul dumitale, Omi-san, şi ajutorul de comandant, Naga-san, îmi veţi povesti, în interesul stăpânului meu, despre instrucţie, arme şi toate celelalte. Şi despre barbar.

— El e... da. Bineînţeles. Yabu îi făcu semn lui Igurashi. Pregăteşte locuinţa pentru onoratul nostru oaspe şi oamenii săi.

— Mulţumesc, dar nu e cazul, spuse imediat Jozen. Pământul e prea de-ajuns ca aşternut pentru un samurai şi şaua mi-e destul ca pernă. Doar o baie, dacă se poate... cu umezeala asta, *neh?* Îmi voi instala tabăra în vârful dealului. Bineînţeles, cu permisiunea dumitale.

— Cum doreşti.

Jozen se înclină ţeapăn şi plecă înconjurat de oamenii săi. Toţi erau foarte bine înarmaţi. Doi arcaşi fuseseră lăsaţi să le ţină caii.

După ce se îndepărtaseră, chipul lui Yabu se schimonosi de mânie.

— Cine m-a trădat? Cine? Unde e iscoada?

La fel de pământiu, Igurashi făcu semn străjilor să stea mai departe ca să n-audă.

— Yedo, Alteţă, spuse el. La Yedo trebuie să fie cauza. Aici paza e desăvârşită.

— *Oh ko!* spuse Yabu mai-mai să-şi sfâşie hainele de pe el. Sunt trădat. Suntem izolaţi. Izu şi Kwanto sunt izolate. Ishido a câştigat. A câştigat.

Omi spuse repede:

— Nu înainte de douăzeci de zile, Alteţă. Trimiteţi un mesaj imediat seniorului Toranaga. Informaţi-l că...

— Prostule! sâsâi Yabu. Bineînţeles că Toranaga ştie deja. Unde eu am o iscoadă, el are cincizeci. M-a lăsat prins în capcană.

— Nu cred, Alteţă, spuse Omi fără teamă. Iwari, Mikawa, Totomi şi Sugura, toate îi sunt potrivnice, *neh?* Lui şi oricui îi este aliat. Ei nu l-ar preveni niciodată, aşa că, probabil, el încă nu ştie nimic. Vestiţi-l şi daţi-i de înţe...

— Tu n-ai auzit? strigă Yabu. Toţi cei patru regenţi au căzut de acord cu numirea lui Ito, deci Consiliul este legal, din nou şi se întruneşte peste douăzeci de zile!

— Alteţă, pentru asta, răspunsul e simplu. Daţi-i de înţeles lui Toranaga că Ito Teruzumi sau unul din ceilalţi regenţi trebuie omorât imediat.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Ce?

— Dacă nu vreţi să faceţi asta, trimiteţi-mă pe mine, lăsaţi-mă să încerc. Sau pe Igurashi-san. O dată ce seniorul Ito este mort, Ishido e iar neajutorat.

— Nu ştiu ce-i cu tine —, ai înnebunit, sau ce, spuse Yabu disperat. Îţi dai seama ce-ai spus acum?

— Alteţă, vă rog, vă implor, aveţi puţină răbdare. Anjin-san v-a dat cunoştinţe de nepreţuit, *neh?* Mai mult decât am putut visa vreodată. Acum şi Toranaga ştie asta, din rapoartele înălţimii tale şi, probabil, din rapoartele personale ale lui Naga. Dacă putem să câştigăm destul timp, cele cinci sute de puşti ale noastre şi cu celelalte trei sute vă vor da putere absolută în bătălie, dar numai o singură dată. Când duşmanul, oricine o fi, o să vadă cum folosim oamenii şi puterea de foc, o să înveţe rapid. Dar ei vor fi pierdut această primă bătălie. O singură bătălie — dacă e bătălia care trebuie — îi va da lui Toranaga victoria deplină.

— Ishido nu are nevoie de nici o bătălie. În douăzeci de zile el are împuternicirea împăratului.

— Ishido e un ţăran. E fiu de ţăran, e un mincinos şi şi-a părăsit camarazii pe câmpul de luptă.

Yabu se holba la Omi, faţa fiindu-i numai pete.

— Tu... tu ştii ce vorbeşti?

— Asta a făcut el în Coreea. Eu am fost acolo. Am văzut-o cu ochii mei, tatăl meu la fel. Ishido l-a lăsat, într-*adevăr,* pe Buntaro şi pe noi să ne croim singuri drum luptând ca să scăpăm. El nu e decât un ţăran viclean, câinele lui *taikō* — cu siguranţă. Nu poţi să ai încredere în ţărani. Toranaga însă e un Minowara. Poţi să ai încredere în el. Vă sfătuiesc să aveţi în vedere interesele lui Toranaga.

Yabu îşi clătină capul neîncrezător.

— Tu eşti surd? Nu l-ai auzit pe Nebara Jozen? Ishido a câştigat. Consiliul este la putere peste douăzeci de zile.

— *Ar putea fi* la putere.

— Chiar dacă Ito... Cum ai izbuti? E imposibil.

— Cu siguranţă c-aş putea să-ncerc, dar n-aş reuşi niciodată s-o fac la timp. Nici unul din noi n-ar putea în douăzeci de zile, dar Toranaga, da. Omi ştia că se vârâse în gura lupului. Vă rog să vă gândiţi la asta.

Yabu îşi şterse faţa cu mâinile. Trupu-i era leoarcă de sudoare.

— După invitaţia asta, dacă Consiliul se-ntruneşte şi eu nu sunt prezent, eu şi toată familia mea suntem morţi, la fel şi tu. Am nevoie de cel puţin două luni să-mi pregătesc regimentul. Chiar dacă i-am avea acum gata, eu şi Toranaga n-am putea câştiga împotriva tuturor celorlalţi. Nu, greşeşti, trebuie să-l sprijin pe Ishido.

Omi spuse:

— Nu trebuie să plecaţi la Osaka înainte de zece, paisprezece zile, dacă mergeţi în trap săltat. Spuneţi-i lui Toranaga despre Nebara Jozen imediat. Veţi salva Izu şi casa Kasigi. Vă rog stăruitor, Ishido o să vă trădeze şi-o să vă înghită. Ikawa Jikkyu este rubedenia lui, *neh?*

— Dar ce facem cu Jozen? exclamă Igurashi. Şi cu armele? Marea strategie? El vrea să ştie despre toate în seara asta.

— Spuneţi-i. Amănunţit. Ce e el decât o slugă? spuse Omi, începând să-i joace cum voia el. Ştia că riscă totul, dar trebuia să-ncerce să-l oprească pe Yabu să treacă de partea lui Ishido şi să năruie ocazia pe care o aveau. Dezvăluiţi-i planurile.

Igurashi îl dezaprobă cu vehemenţă.

— În clipa în care Jozen o să afle ce facem, o să trimită un mesaj seniorului Ishido. E mult prea important să n-o facă. Ishido o să fure planurile, apoi suntem terminaţi.

— Urmărim curierul şi-l omorâm când ne convine.

Yabu se aprinse la faţă.

— Hârtia a fost semnată de cele mai înalte autorităţi din ţară! Ei toţi au călătorit sub protecţia regenţilor! Trebuie să fii nebun să spui un asemenea lucru! Asta m-ar face un paria!

Omi îşi clătină capul, păstrându-şi încrederea pe chip.

— Eu cred că Yodoko-sama şi ceilalţi au fost înşelaţi, după cum şi Maiestatea sa imperială a fost înşelată de trădătorul Ishido. Trebuie să oprim orice curier...

— Taci odată! Sfatul tău e o nebunie!

Omi se înclină sub cuvintele usturătoare, dar îşi ridică privirea şi spuse calm:

— Atunci, vă rog, permiteţi-mi să-mi fac *seppuku,* Alteţă.

Mai întâi, însă, vă rog, să mă lăsaţi să termin. Nu mi-aş îndeplini datoria, dacă n-aş încerca să vă apăr. Vă cer această ultimă favoare ca un supus credincios.

— Termină!

— *Acum* nu există nici un Consiliu al Regenţilor, aşa că, în momentul de faţă, nu există nici o protecţie legală pentru acest Jozen obraznic, cu purtări dezgustătoare, şi pentru oamenii lui, numai dacă nu daţi ascultare unui document ilegal din... Omi voia să spună „slăbiciune”, dar schimbă cuvântul şi-şi păstră vocea uşor autoritară. Fiind înşelat ca ceilalţi, Alteţă. *Nu există nici un Consiliu.* Ei nu pot să vă „poruncească” să faceţi ceva, nici înălţimii tale, nici altcuiva. O dată ce s-a întrunit, da, pot, şi atunci va trebui să vă supuneţi. Dar acum, câţi *daimyo* se vor supune înainte ca ordinele *legale* să fie emise?

Numai aliaţii lui Ishido, *neh?* Iwari, Mikawa, Totomi şi Sugura nu sunt toate guvernate de neamurile lui şi nu sunt aliaţi cu el pe faţă? Acel document, fără doar şi poate, înseamnă război, da, dar vă rog să-l purtaţi cum stabileşte înălţimea voastră, nu Ishido. Trataţi această ameninţare cu dispreţul pe care-l merită! Toranaga n-a fost niciodată învins într-o bătălie. Ishido da. Toranaga s-a ferit să ia parte la atacul dezastruos al lui *taikō* asupra Coreei. Ishido nu. Toranaga este pentru nave şi negoţ. Ishido nu e. Toranaga o să vrea flota de război a barbarului; n-aţi luptat pentru ea în faţa lui? Ishido n-o să facă. Ishido va închide împărăţia. Toranaga va ţine hotarele deschise. Ishido, dacă câştigă, îi va da Izu lui Ikawa Jikkyu, feuda înălţimii voastre, moştenită din moşi strămoşi. Toranaga o să vă dea întreaga provincie a lui Jikkyu. Sunteţi aliatul principal al lui Toranaga. Nu v-a dat el sabia lui? Nu v-a dat el armele în stăpânire? Nu garantează armele o victorie, prin *surprindere?* Ce vă dă, în schimb, ţăranul de Ishido? Vă trimite un *ronin*-samurai lipsit de maniere, cu ordine clare să vă umilească în propria voastră provincie. Eu spun că Toranaga Minowara este singura voastră alegere. Trebuie să mergeţi cu el!

Se înclină şi aşteptă în tăcere.

Yabu privi spre Igurashi.

— Ei bine?

— Sunt de acord cu Omi-san, Alteţă. Se citea îngrijorarea pe chipul lui Igurashi. Cât priveşte omorârea unui sol, asta ar fi periculos, atunci nu mai ai cum s-o întorci, Alteţă. Jozen cu siguranţă va trimite unul sau doi, mâine. Pasămite, ar putea să dispară omorâţi de bandiţi... Se opri în mijlocul frazei. Porumbei călători! Erau în două panere pe caii cu bagaje ai lui Jozen!

— Va trebui să-i otrăvim la noapte, spuse Omi.

— Cum? Au să fie păziţi.

— Nu ştiu. Dar trebuie omorâţi sau schilodiţi până-n zori.

Yabu spuse:

— Igurashi, pune de-ndată oameni să-l urmărească pe Jozen. Vezi dacă trimite vreunul din porumbei acum, astăzi!

— Aş zice că, la fel de fără zăbavă, să trimiteţi toţi şoimii şi şoimarii noştri spre răsărit, adăugă iute Omi.

Igurashi spuse:

— O să bănuiască trădarea dacă-şi vede pasărea doborâtă sau pe celelalte schilodite.

Omi ridică din umeri.

— Trebuie oprit.

Igurashi privi spre Yabu.

Yabu dădu din cap resemnat.

— Fă-o!

Când Igurashi se reîntoarse, spuse:

— Omi-san, mi-a trecut prin minte un lucru. Foarte multe din ce-ai spus sunt adevărate, despre Jikkyu şi seniorul Ishido. Dar, dacă ne sfătuieşti să-i facem „dispăruţi” pe soli, de ce să ne mai jucăm, la urma urmelor, cu Jozen? De ce să-i mai spunem ceva? De ce să nu-i omorâm, pur şi simplu, pe toţi imediat?

— De ce nu, într-adevăr? Numai dacă nu cumva asta nu e pe placul lui Yabu-sama. Sunt de acord că planul tău e mai bun, Igurashi-san, spuse Omi.

Amândoi bărbaţii priveau acum spre Yabu.

— Cum aş putea să păstrez taina armelor? îi întrebă el.

— Omorâţi-i pe Jozen şi pe oamenii lui, răspunse Omi.

— Nu există altă cale?

Omi clătină din cap. La fel şi Igurashi.

— Poate c-aş reuşi să fac o tocmeală cu Ishido, spuse Yabu

tulburat, încercând să se gândească la o cale de a scăpa din capcană. Ai dreptate în privinţa timpului. Am zece zile, paisprezece, cel mult. Cum s-o scot la capăt cu Jozen şi totuşi să-mi mai rămână timp de manevrat?

— Ar fi înţelept să vă prefaceţi că plecaţi la Osaka, spuse Omi. Dar nu e nici un rău dacă-i daţi de ştire lui Toranaga imediat, *neh?* Unul din porumbeii noştri ar putea ajunge la Yedo înainte de-nserat. Poate. Nu e nici un rău în asta.

Igurashi spuse:

— Aţi putea să-i spuneţi lui Toranaga despre sosirea lui Jozen şi despre întrunirea Consiliului peste douăzeci de zile, da. Cât priveşte asasinarea seniorului Ito, asta e prea primejdios s-o pui pe hârtie, chiar dacă... Mult prea primejdios, *neh*?

— Şi eu zic la fel. Nimic despre Ito. Toranaga trebuie să se gândească el însuşi la asta. E limpede, *neh?*

— Da, Alteţă. De necrezut, dar adevărat.

Omi aşteptă în tăcere, mintea-i căutând cu disperare o soluţie. Ochii lui Yabu erau pironiţi asupra lui, dar nu-i era teamă. Sfatul lui fusese sănătos şi oferit doar pentru protecţia clanului, a familiei şi a lui Yabu, actualul conducător al clanului. Omi hotărâse deja să-l înlăture pe Yabu şi să schimbe conducerea, dar asta nu-l împiedicase să-i dea un sfat iscusit. Acum el era pregătit să moară. Dacă Yabu era aşa de prost să nu accepte adevărul vădit al spuselor lui, atunci, oricum, nu va mai fi nici un clan de condus. *Karma.*

Yabu se aplecă în faţă, încă nehotărât.

— Există vreun chip de a-i îndepărta pe Jozen şi pe oamenii lui fără să mă pun în primejdie şi să rămân stăpân pe libertatea mea încă zece zile?

— Naga. Ademenindu-l cumva într-o capcană prin Naga, spuse Omi simplu.

*

* *

Pe înserat, Blackthorne şi Mariko se îndreptau călări spre poarta casei lui, urmaţi de ceilalţi călăreţi. Amândoi erau obosiţi. Ea stătea în şa ca un bărbat, purtând pantaloni largi şi peste ei o pelerină strânsă-n talie. Avea o pălărie cu boruri

largi şi mănuşi, ca s-o apere de soare. Chiar ţărăncile încercau să-şi ferească faţa şi mâinile de razele soarelui. Din timpuri străvechi, cu cât pielea era mai tuciurie, cu atât omul era mai de rând; cu cât era mai albă, cu atât omul mai de vază.

Servitorii prinseră caii de căpăstru şi plecară cu ei. Blackthorne dădu drumul călăreţilor într-o japoneză acceptabilă şi-o salută pe Fujiko, care-l aştepta mândră în verandă, ca de obicei.

— Pot să-ţi aduc un ceai, Anjin-san? spuse ea ceremonios, ca de obicei, şi el răspunse, ca de obicei:

— Nu. Mai întâi o să fac o baie. Apoi *saké* şi puţină mâncare.

Şi, ca de obicei, el îi întoarse plecăciunea şi porni pe coridor către spatele casei, ieşind în grădină, de-a lungul unei poteci şerpuitoare, spre casa de baie făcută din nuiele împletite, acoperite cu lut. Un servitor îi luă hainele, el intră înăuntru şi se aşeză jos, gol. Un alt servitor îl frecă, îi săpuni trupul şi părul şi turnă peste el apă să-ndepărteze clăbucii de săpun şi murdăria. Apoi, complet curat, intră treptat — pentru că apa era foarte fierbinte — într-o vană foarte mare, din fier, şi se lungi.

— Doamne, ce grozav e! exclamă el şi lăsă căldura să i se strecoare în muşchi, îşi închise ochii, transpiraţia prelingându-i-se pe frunte.

Auzi uşa deschizându-se, şi vocea lui Suwo, şi „Bună seara, stăpâne”, urmat de mai multe cuvinte în japoneză, pe care nu le înţelese. Dar astă-seară era prea obosit să încerce să tăifăsuiască cu Suwo. Şi baia, aşa cum îi spusese Mariko de nenumărate ori, „nu e numai pentru curăţirea pielii. Baia e un dar de la Dumnezeu sau de la zei, o plăcere pe care ne-au lăsat-o moştenire, de care să ne bucurăm şi pe care trebuie s-o tratăm ca atare.”

— Nici o vorbă, Suwo, spuse el. Astă-seară vreau gândesc.

— Da, stăpâne. Vă cer iertare, dar ar trebui să spuneţi: „Astă-seară vreau să gândesc”.

— Astă-seară vreau să gândesc, repetă Blackthorne într-o japoneză corectă, încercând să-şi bage în cap sunetele aproape de neînţeles, bucuros să fie corectat, dar şi foarte

lehămeţit.

— Unde este gramatica-dicţionar? o întrebase pe Mariko cum o văzuse în dimineaţa asta. Yabu-sama a mai cerut-o din nou?

— Da. Te rog, ai răbdare, Anjin-san. O să sosească-n curând.

— Mi s-a promis c-o să fie trimisă cu galera şi trupele. N-a venit. Trupele şi armele da, dar nici o carte. Sunt norocos că eşti aici. Mi-ar fi foarte greu fără dumneata.

— Greu da, dar nu imposibil, Anjin-san.

— Cum spun: „Nu, o faceţi greşit! Trebuie să alergaţi toţi ca unul, să vă opriţi ca unul, să ţintiţi şi să trageţi deodată”?

— Cu cine vorbeşti, Anjin-san? îl întrebase ea.

Şi apoi simţise cum îi creşte neliniştea din nou.

— Totul e foarte greu, Mariko-san.

— O, nu, Anjin-san. Japoneza e foarte simplă, în comparaţie cu alte limbi. Nu există articole de nici un fel. Nici conjugări, ori infinitive. Toate verbele sunt regulate, terminându-se în *masu,* şi poţi spune aproape orice vrei, folosind doar timpul prezent. Pentru o întrebare doar adaugi *ka* după verb. Pentru negativ doar schimbi *masu* în *masen.* Ce-ar putea să fie mai uşor? *Yukimasu* înseamnă „eu merg”, dar tot atât de bine şi „tu, el, ea, noi, voi, ei, ele merg”, sau „voi merge”, sau s-ar putea chiar „am mers”. Până şi substantivele, la singular şi la plural, sunt la fel. *Tsuma* înseamnă „soţie” sau „soţii”. Foarte simplu.

— Bine, atunci cum arăţi diferenţa între „merg” — *yukimasu* şi „ei au mers” — *yukimasu?*

— Prin modulaţie, Anjin-san, şi ton. Ascultă: *yukimasu* — *yukimasu.*

— Dar amândouă sună exact la fel.

— Ah, Anjin-san, asta pentru că dumneata gândeşti în propria dumitale limbă. Ca să înţelegi japoneza trebuie să gândeşti în japoneză. Nu uita că limba noastră este limba infinitului. Totul e atât de simplu, Anjin-san. Îţi schimbi doar felul de a vedea lumea. Japoneza e doar învăţarea unei noi arte, desprins de lume... Totul e aşa de simplu.

— Totul e un rahat, murmurase în engleză şi se simţise mai bine.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Nimic, dar ce spui dumneata n-are nici un sens.

— Învaţă caracterele scrise, spusese Mariko.

— Nu pot. Mi-ar lua prea mult. Sunt fără sens.

— Priveşte, ele sunt, de fapt, simple desene, Anjin-san. Chinezii sunt foarte deştepţi. Noi am împrumutat scrierea lor acum o mie de ani. Uite, să luăm acest caracter sau simbol pentru porc.

— Nu seamănă cu un porc.

— Cândva a semănat, Anjin-san. Lasă-mă să-ţi arăt. Uite. Adaugi un simbol pentru „acoperiş” deasupra simbolului de „porc” şi ce ai?

— Un porc şi un acoperiş.

— Dar ce înseamnă noul caracter?

— Nu ştiu.

— „Casă”. În vremurile de demult, chinezii credeau că un porc sub un acoperiş înseamnă casă. Ei nu sunt budişti, ei se hrănesc cu carne, aşa că un porc pentru ei, pentru ţărani, reprezenta bunăstare, deci o casă bună. De aici şi caracterul.

— Dar cum o spui?

— Asta depinde, dacă eşti chinez sau japonez.

— *Oh ko!*

— *Oh ko!* într-adevăr, râsese ea. Uite, un alt caracter. Un simbol pentru „acoperiş”, un simbol pentru „porc” şi un simbol pentru „femeie”. Un „acoperiş” cu doi „porci” sub el înseamnă „mulţumire”. Un „acoperiş” cu două „femei” sub el înseamnă „neînţelegere”. *Neh?*

— Fără doar şi poate!

— Bineînţeles, chinezii sunt foarte proşti în multe lucruri şi femeile lor nu sunt educate aşa cum sunt femeile de-aici. Nu e nici o neînţelegere în casa voastră, nu?

Blackthorne reflectă la asta acum, în cea de a douăsprezecea zi a renaşterii lui. Nu. Nu era nici o neînţelegere. Dar nici casa nu era. Fujiko era doar ca o menajeră de încredere şi astă-seară, când el se va duce să se culce, aşternuturile îşi vor fi făcut iar apariţia şi ea avea să fie îngenuncheată lângă ele, răbdătoare, fără nici o expresie pe chip. Avea să fie îmbrăcată în chimonoul de dormit, care era asemănător cu cel de zi, dar mai moale şi numai cu o

eşarfă lejeră în talie în locul *obi*-ului ţeapăn.

— Mulţumesc, doamnă, avea să-i spună. Noapte bună.

Ea avea să se încline şi să se îndrepte în tăcere spre camera de la celălalt capăt al coridorului, lângă cea în care dormea Mariko. Apoi el avea să se vâre sub plasa fină de mătase, contra ţânţarilor. Înainte nu văzuse niciodată asemenea plase. Apoi avea să stea lungit pe spate, fericit, în noapte, în bâzâitul câtorva insecte răzleţe de-afară, lăsându-şi gândurile să zăbovească asupra Corăbiei Negre, cântărind cât era de importantă Corabia Neagră pentru Japonia.

Fără portughezi nu ar exista negoţ cu China şi nici mătase pentru haine şi plase. Chiar şi acum, la începutul anotimpului ploios el le ştia valoarea.

Dacă avea să se trezească peste noapte, aproape imediat o slujnică va deschide uşa, să-l întrebe dacă doreşte ceva. Odată, nu înţelesese. Îi făcuse semn slujnicei să plece, se dusese în grădină şi se aşezase pe trepte privind luna. În câteva clipe apăruse Fujiko, ciufulită şi cu ochii cârpiţi de somn, şi se aşezase tăcută în spatele lui.

— Pot să-ţi aduc ceva, stăpâne?

— Nu, mulţumesc. Te rog, du-te şi te culcă.

Ea spusese ceva ce el nu înţelesese. Din nou el îi făcuse semn să plece, aşa că ea-i vorbise tăios slujnicei, care o însoţea ca o umbră. Curând sosise Mariko.

— Nu te simţi bine, Anjin-san?

— Ba da. Nu ştiu de ce te-au deranjat. Doamne Dumnezeule, priveam pur şi simplu luna. Nu puteam să dorm. Voiam doar puţin aer.

Fujiko vorbi cu ea poticnindu-se, stânjenită, rănită de supărarea din vocea lui.

— Ea spune că dumneata i-ai zis-să se ducă înapoi să se culce. Ea voia doar ca dumneata să ştii că nu este obiceiul nostru ca o soţie sau o concubină să doarmă în timp ce stăpânul ei e treaz, asta-i tot, Anjin-san.

— Atunci va trebui să-şi schimbe obiceiul. Eu mă trezesc deseori noaptea. Fără pricină. E un obicei de pe mare; dorm iepureşte şi pe uscat.

— Da, Anjin-san.

Mariko le explicase şi cele două femei plecaseră. Dar

Blackthorne ştia că Fujiko nu se culcase şi n-avea s-o facă până nu se culca el. Ea era totdeauna trează şi-l aştepta la orice oră se-ntorcea el acasă. În unele nopţi el se plimba singur pe ţărm. Deşi insistase să fie lăsat singur, ştia că cineva era în urma lui şi-l păzea. Nu pentru că le era teamă c-ar fi încercat să fugă, ci pentru că aşa era obiceiul la ei, ca persoanele importante să fie totdeauna însoţite. Şi în Anjiro el era important.

Cu timpul se obişnuise cu prezenţa ei. Era aşa cum îi spusese prima oară Mariko: „Gândeşte-te la ea ca la o piatră, sau ca la un *shoji,* sau ca la un perete, Este datoria ei să te slujească."

Cu Mariko era altceva.

Era bucuros că ea rămăsese. Fără prezenţa ei, el n-ar fi început niciodată instrucţia şi nici vorbă să fi explicat complexitatea strategiei. Îi binecuvântă pe ea, pe părintele Domingo, pe Alban Caradoc şi pe ceilalţi dascăli.

N-am crezut niciodată că bătăliile aveau să fie bune la ceva, gândi din nou. Odată, când nava lui transporta o încărcătură de lână englezească spre Anvers, o armată spaniolă năvălise în oraş şi toţi bărbaţii alergaseră la ziduri şi la baricade. Atacul prin surprindere fusese respins, infanteria spaniolă fiind biruită prin forţa armelor şi prin manevre iscusite. Atunci, fusese pentru prima oară când îl văzuse pe Wilhelm, duce de Orania, folosind regimentele ca pe nişte piese de şah. Înaintând, retrăgându-se în panică prefăcută spre a se regrupa iar; apoi atacând din nou, muschetele trăgând salvă după salvă, detunăturile spărgând urechi, gloanţele ciuruind maţe, croindu-şi drum printre Invincibili, lăsându-i murind şi urlând; apoi duhoare de sânge, praf de puşcă, urină, cai şi excremente covârşindu-te, şi o bucurie de a ucide, sălbatică, turbată punând stăpânire pe tine, şi simţind în braţe puterea a douăzeci de oameni.

— Doamne, e minunat să birui! spuse cu voce tare în vană.

— Stăpâne? spuse Suwo.

— Nimic, răspunse în japoneză. Vorbeam, doar mă gân... gândeam doar cu voce tare.

— Înţeleg, stăpâne. Da. Îmi cer iertare.

Blackthorne se lăsă purtat de gânduri.

Mariko. Da, ea e de nepreţuit.

După acea primă noapte, când fusese la un pas de sinucidere, nu se mai spusese absolut nimic. Ce mai era de spus?

Mă bucur că sunt atât de multe de făcut, îşi zise. N-ai timp de gândit, afară doar de aceste câteva minute, aici, în baie. Niciodată n-ai timp destul să faci totul. Trebuia să se concentreze asupra instrucţiei şi explicaţiilor, nu asupra învăţăturii, dar era dornic să înveţe, încerca să înveţe, avea nevoie să înveţe, spre a-şi ţine promisiunea faţă de Yabu. Niciodată nu erau destule ceasuri. Totdeauna istovit şi secătuit când venea timpul să se culce, adormind pe loc, spre a fi în picioare în zori şi a călări în goană spre platou. Instrucţia ţinea toată dimineaţa, urma apoi o masă frugală, niciodată să te saturi şi niciodată carne. În fiecare după-amiază, până la căderea nopţii — uneori până noaptea târziu —, cu Yabu, Omi, Igurashi, Naga, Zukimoto şi câţiva din ceilalţi ofiţeri, discuta despre război, răspundea la întrebări despre război. Cum se duce un război. Cum luptă barbarii şi cum luptă japonezii. Pe uscat şi pe mare. Scribii însemnau tot timpul. Făceau multe, multe însemnări.

Uneori numai cu Yabu.

Dar Mariko totdeauna prezentă — parte din el —, vorbind pentru el. Şi pentru Yabu. Mariko se purta altfel faţă de el, acum când nu mai era pentru ea un străin.

În alte zile, scribii reciteau însemnările, totdeauna meticuloşi, revăzându-le şi reverificându-le, iar şi iar, până ce acum, după douăsprezece zile şi după vreo sută de ore de explicaţii amănunţite şi istovitoare, căpăta contur un manual de război. Foarte exact şi periculos.

Periculos pentru cine? Nu pentru noi, englezii sau olandezii, care-o să venim aici în mod paşnic şi numai ca neguţători. Periculos pentru duşmanii lui Yabu, pentru duşmanii lui Toranaga, şi pentru duşmanii noştri, portughezii şi spaniolii, când ei vor încerca să cucerească Japonia. Aşa cum au făcut pretutindeni, în fiecare teritoriu nou descoperit. Mai întâi sosesc preoţii, apoi conchistadorii.

Dar nu aici, gândi cu mare satisfacţie. Niciodată aici — acum e cu neputinţă. Manualul înseamnă moarte pentru ei

şi o pavăză împotriva lor. Nici o cucerire aici, dacă învăţătura se răspândeşte în câţiva ani.

— Anjin-san?

Ea se înclină spre el.

— *Yabu-ko wa kiden no goshusseki o kon-ya wa hitsuo to senu to oserarereru,* Anjin-san.

Cuvintele căpătau contur anevoie în mintea lui: „Seniorul Yabu nu cere să te vadă în seara asta.”

— *Ichi-ban,* spuse el fericit. *Domo.*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Anatawa*[1]*...*

— Da, Mariko-san, o întrerupse. Fierbinţeala apei îi secătuia forţele. Ştiu că trebuia s-o fi spus altfel, dar acum nu mai vreau să vorbesc în japoneză. Nu în seara asta. Acum mă simt ca un şcolar care-a scăpat de şcoală pentru vacanţa de Crăciun. Îţi dai seama că acestea vor fi primele ceasuri libere de când am sosit aici?

— Da, da, ştiu. Zâmbi. Şi dumneata îţi dai seama, *senhor* căpitan pilot Brackfon, că acestea vor fi primele ceasuri libere pe care le voi avea de când am sosit aici?

El râse. Ea purta un halat de baie gros, din bumbac, legat uşor în talie şi un prosop înfăşurat pe cap, ca să-i apere părul. În fiecare seară de îndată ce el începea masajul, ea îşi făcea baie, uneori singură, alteori cu Fujiko.

— Gata, poţi să intri imediat, spuse el ridicându-se să iasă din apă.

— O, te rog, nu. Nu vreau să te deranjez.

— Atunci rămân şi intră şi tu. E minunată.

— Mulţumesc. Abia aştept să mă bag în apă şi să scap de praf şi transpiraţie.

Îşi scoase halatul şi se aşeză pe scaunul minuscul. O slujnică începu s-o săpunească, în timp ce Suwo aştepta liniştit lângă masa de masaj.

— *Este* mai degrabă ca o vacanţă mare, spuse ea fericită.

Prima oară când Blackthorne o văzuse goală, în ziua când înotaseră, fusese foarte tulburat. Acum goliciunea ei, în sine, nu-l mai răscolea. Trăind alături, după modul de viaţă japonez, într-o casă japoneză, unde pereţii erau din hârtie, iar camerele au întrebuinţări multiple, el o văzuse

[1] Dar tu (jpn.).

dezbrăcată, de tot sau parţial, de multe ori. O văzuse chiar făcându-şi nevoile.

— Ce altceva e mai firesc, Anjin-san? Trupurile sunt ceva natural, iar diferenţele dintre bărbaţi şi femei sunt fireşti, *neh?*

— Da, dar, ăă, atâta doar că noi suntem educaţi altfel.

— Dar acum dumneata te afli aici, obiceiurile noastre sunt şi obiceiurile dumitale, şi firescul este firesc. *Neh?*

Firesc însemna să-ţi faci nevoile în aer liber, dacă nu erau latrine sau hârdaie, ridicându-ţi doar chimonoul sau dându-l în părţi, stând pe vine sau în picioare, toţi ceilalţi aşteptând politicoşi, fără să privească, rareori fiind paravane, ca să fii singur. Şi de ce să fii singur? Foarte curând vreun ţăran avea să strângă fecalele şi să le amestece cu apă, ca recoltele să fie mănoase. Urina şi excrementele umane erau singura sursă de îngrăşământ din împărăţie. Caii şi boii erau foarte puţini şi nu exista absolut nici un alt animal. Aşa că fiecare urmă de excremente umane era strânsă şi vândută fermierilor din toată ţara.

După ce i-ai văzut pe cei de viţă şi pe cei de rând dându-şi la o parte sau ridicându-şi chimonoul, stând în picioare sau pe vine, nu prea mai ai de ce să te simţi stânjenit.

— Mai ai de ce, Anjin-san?

— Nu.

— Bun, spusese ea foarte mulţumită. Curând o să-ţi placă peştele crud şi algele proaspete, şi-atunci ai să fii un adevărat *hatamoto.*

Slujnica turnă apă peste ea. Apoi, limpezită, Mariko intră în vană, lungindu-se în faţa lui cu un suspin prelung de încântare, micul crucifix legănându-i-se între sâni.

— Cum poţi? spuse el.

— Ce?

— Să intri atât de repede. Este aşa de fierbinte.

— Nu ştiu, Anjin-san, dar eu i-am rugat să mai pună lemne pe foc şi să-ncălzească mai bine apa. Când faci dumneata baie, Fujiko se asigură întotdeauna că apa este — noi am numi-o călduţă.

— Dacă asta e călduţă, eu sunt popă!

— Ce?

— Nimic.

Căldura apei îi trăgea la somn şi se odihniră o vreme fără să scoată o vorbă.

Mai târziu ea spuse:

— Ce ţi-ar plăcea să faci în seara asta, Anjin-san?

— Dacă am fi în Londra am...

Blackthorne se opri. N-o să mă mai gândesc la ei, îşi spuse. Sau la Londra. Asta s-a dus. Nu mai există. Nu mai există decât Japonia.

— Dacă?

Ea îl privea conştientă de schimbare.

— Am merge la teatru şi-am vedea o piesă, spuse stăpânindu-se. Aici aveţi piese?

— O, da, Anjin-san. Piesele sunt foarte gustate la noi. Lui *taikō* îi plăcea să joace în ele, ca să-şi distreze oaspeţii, chiar şi seniorului Toranaga îi place s-o facă. Şi, bineînţeles, sunt multe trupe ambulante pentru oamenii de rând. Dar piesele noastre nu sunt ca ale voastre, aşa cred. Aici actorii şi actriţele poartă măşti. Noi numim piesele *Nōh.* Ele sunt parte cântate, parte dansate şi mai toate piese istorice, foarte triste, foarte tragice. Unele sunt comedii. Ce-am vedea, o comedie sau poate o piesă religioasă?

— Nu, am merge la teatrul Globe şi am vedea ceva de un autor numit Shakespeare. Mie îmi place mai mult decât Ben Jonson sau Marlowe. Poate c-am vedea îmblânzirea *scorpiei,* sau *Visul unei nopţi de vară,* sau *Romeo şi Julieta.* Mi-am dus soţia la *Romeo şi Julieta* şi i-a plăcut foarte mult.

Îi povesti acţiunile pieselor.

Mariko le găsi de neînţeles.

— Aici ar fi de neconceput ca o fată să nu-şi asculte până-ntr-atât tatăl. Dar e-aşa de trist, *neh*? Trist pentru tânăra fată şi trist pentru băiat. Ea avea doar treisprezece ani? Toate doamnele voastre se căsătoresc aşa de tinere?

— Nu. De obicei la cincisprezece sau şaisprezece ani. Soţia mea avea şaptesprezece ani când ne-am căsătorit. Dumneata câţi ani aveai?

— Doar cincisprezece, Anjin-san. O umbră fugară îi străbătu chipul, pe care el n-o observă. Şi după piesă, ce-am face?

— Te-aş duce să mâncăm. Am merge la „Stones Chop House” în Fetter Lane sau la „Cheshire Cheese” în Fleet Street. Acestea sunt hanuri unde mâncarea e deosebită.

— Dumneata ce-ai mânca?

— Mai bine să nu-mi amintesc, spuse el cu un zâmbet blajin, întorcându-şi mintea spre prezent. Nu-mi pot aminti. Ne aflăm aici şi vom mânca ce e aici, şi o să-mi placă peştele crud, şi *karma* e *karma.* Se cufundă mai adânc în vană. Mare vorbă *karma.* Şi o cugetare foarte înţeleaptă. Ajutorul dumitale a fost enorm pentru mine, Mariko-san.

— Este plăcerea mea să-ţi fiu de un oarecare folos. Mariko se întinse tihnit în apa caldă. Fujiko are ceva special de mâncare pentru dumneata în seara asta.

— O?

— A cumpărat... cred că voi îi spuneţi fazan. E o pasăre mare. Unul din şoimari a prins-o pentru ea.

— Un fazan? Vorbeşti serios? *Honto?*

— *Honto,* răspunse ea. Fujiko le-a cerut să vâneze pentru dumneata. Ea m-a rugat să-ţi spun.

— Cum e gătit?

— Unul din soldaţi i-a văzut pe portughezi cum îi fac şi i-a spus lui Fujiko. Ea te roagă să fii înţelegător, dacă nu e gătit cum trebuie.

— Dar ea cum îl face... cum îl gătesc bucătarii?

Se corectă, pentru că numai servitorii găteau şi făceau curăţenie.

— I s-a spus că mai întâi e jumulit de pene, apoi... apoi i se scot măruntaiele. Mariko îşi stăpâni greaţa. După aceea pasărea, fie că e tăiată în bucăţi mici şi friptă, fie că e fiartă cu sare şi mirodenii. Îşi strâmbă nasul. Uneori se înveleşte în lut, se bagă în jar şi se coace. Noi nu avem cuptoare, Anjin-san. Aşa că va fi fript. Sper să fie în ordine.

— Sunt convins c-o să fie perfect, spuse el, fiind sigur că avea să fie de nemâncat.

Ea râse.

— Ţi se citesc uneori atât de uşor gândurile pe chip, Anjin-san.

— Voi nu înţelegeţi cât de importantă e hrana! Fără să vrea zâmbi. Aveţi dreptate. N-ar trebui să mă intereseze

mâncarea, dar nu-mi pot stăpâni foamea.

— Curând ai să poţi s-o faci. Vei învăţa chiar cum să bei ceai dintr-o ceaşcă goală.

— Poftim?

— Nu e locul să-ţi explic, Anjin-san, şi nici timpul. Pentru asta trebuie să fii foarte treaz şi foarte atent. Trebuie un apus de soare liniştit sau un revărsat de zori. Într-o zi am să-ţi arăt cum, pentru ceea ce ai făcut. O, e aşa de bine să zaci aici, nu-i aşa? O baie este într-adevăr un dar de la Dumnezeu.

El auzi servitorii de cealaltă parte a peretelui înteţind focul. Suportă fierbinţeala cât putu, apoi ieşi din apă, pe jumătate ajutat de Suwo şi, abia mai respirând, se lungi pe spate, pe prosopul gros. Degetele bătrânului îl masau. Blackthorne ar fi chiuit de plăcere.

— E aşa de bine.

— Te-ai schimbat atât de mult în ultimele zile, Anjin-san.

— Oare?

— O, da, de la renaşterea ta, da, foarte mult.

Încercă să-şi amintească prima noapte, dar nu-şi putea aduce aminte decât foarte puţin. Cumva, reuşise să se întoarcă pe propriile lui picioare. Fujiko şi slugile îl ajutaseră să se bage-n aşternut. După un somn fără vise, se deşteptase în zori şi plecase să înoate. Apoi, zvântându-se la soare, îi mulţumise lui Dumnezeu pentru puterea şi cheia pe care i-o dăduse Mariko. Mai târziu, mergând spre casă, salutase sătenii, ştiind în taină că ei erau eliberaţi de nelegiuirea lui Yabu, după cum şi el era eliberat.

Apoi, când sosise Mariko, el trimisese după Mura.

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Mura aşa: „Noi avem o problemă, dumneata şi cu mine. O vom rezolva împreună. Vreau să intru la şcoala din sat. Să învăţ să vorbesc cu copiii.”

— Ei n-au şcoală, Anjin-san.

— Nici una?

— Nu. Mura spune că e o mânăstire la câţiva *ri* spre vest şi călugării te-ar putea învăţa să scrii şi să citeşti, dacă doreşti. Acesta e un sat, Anjin-san. Copiii de aici trebuie să înveţe felurile peştilor, marea, să facă năvoade, să sădească şi să

cultive orez şi grâne. În afară de scris şi citit, rămâne timp puţin pentru orice altceva. Şi, ca întotdeauna, părinţii şi bunicii îşi învaţă copiii şi nepoţii.

— Atunci cum am să pot învăţa după ce dumneata vei fi plecat?

— Seniorul Toranaga îţi va trimite cărţi.

— Cărţile nu-s de-ajuns.

— Totul o să fie bine, Anjin-san.

— Da. Poate. Dar spune-i căpeteniei că ori de câte ori voi face o greşeală, oricine, chiar şi un copil, trebuie să mă corecteze. Pe loc. O poruncesc.

— El spune: Mulţumesc, Anjin-san.

— Ştie cineva de aici portugheza?

— El zice că nu.

— Cineva din apropiere?

— *Iyé,* Anjin-san.

— Mariko-san, trebuie să am pe cineva după ce pleci dumneata.

— Am să i-o spun lui Yabu-san.

— Mura-san, dumneata...

— El spune că nu trebuie să foloseşti „san” când vorbeşti cu el sau cu vreunul din săteni. Ei se găsesc cu o treaptă sub dumneata. Nu este corect să te adresezi cu „san” faţă de ei sau faţă de oricine care ţi-e inferior.

Şi Fujiko se înclinase până la pământ în acea primă zi.

— Fujiko-san îţi spune bine ai venit acasă, Anjin-san. Ea zice că i-ai făcut o mare cinste şi-ţi cere iertare pentru purtarea grosolană de pe navă. E onorată să-ţi fie concubină şi stăpână a casei dumitale. Te întreabă dacă ai să păstrezi săbiile, ceea ce ei i-ar face o mare plăcere. Au fost ale tatălui ei, care e mort. Nu i le-a dat soţului ei, pentru că el le avea pe-ale lui.

— Mulţumeşte-i şi spune-i că sunt onorat că-mi este concubină, spusese el.

Mariko se înclinase şi ea cu tot ceremonialul.

— Acum te afli într-o nouă viaţă, Anjin-san. Noi te privim cu alţi ochi. E obiceiul nostru să fim uneori ceremonioşi, cu mare seriozitate. Dumneata mi-ai deschis ochii. Foarte mult. Cândva nu erai pentru mine decât un barbar. Te rog, iartă-mi

nerozia. Ceea ce ai făcut dumneata dovedeşte că eşti samurai. Acum *eşti* samurai. Te rog iartă-mi proastele maniere de până acum.

Se simţise foarte mare în ziua aceea. Dar rana ce şi-o făcuse singur şi care era gata-gata să-l ucidă îl schimbase mai mult decât îşi dădea seama, şi-l marcase pentru totdeauna, mai mult decât toate celelalte răni, atunci când se mai aflase la un pas de moarte.

Te-ai bazat pe Omi? se întrebă. Că Omi avea să oprească lovitura? Nu i-ai dat de înţeles ce-aveai de gând să faci?

Nu ştiu. Ştiu doar că sunt bucuros că el *a fost* pregătit, îşi răspunse sincer Blackthorne. Asta e încă o viaţă care mi s-a dus!

— E cea de a noua viaţă. Ultima! spuse el cu voce tare.

Degetele lui Suwo se opriră imediat.

— Poftim? întrebă Mariko. Ce-ai spus, Anjin-san?

— Nimic. N-a fost nimic, răspunse încurcat.

— Te-am lovit, stăpâne? întrebă Suwo.

— Nu.

Suwo mai spuse ceva ce el nu înţelese.

— Dozo?

Mariko răspunse din vană:

— Acum vrea să-ţi maseze spatele.

Blackthorne se întoarse pe burtă, repetând cele spuse în japoneză, dar uită cuvintele imediat. O vedea pe Mariko prin perdeaua de aburi. Ea respira adânc, cu capul uşor dat pe spate şi pielea-i era trandafirie.

Cum poate să suporte căldura? se întrebă. Exerciţiu, presupun, încă din copilărie.

Degetele lui Suwo îi făceau plăcere şi aţipi puţin.

La ce mă gândeam?

Te gândeai la cea de a noua viaţă, ultima ta viaţă, şi erai speriat amintindu-ţi superstiţia. Dar e o prostie ca aici, în acest Pământ al Zeilor, să fii superstiţios. Lucrurile sunt altfel aici şi asta e pentru totdeauna. Astăzi e o veşnicie.

Mâine se pot întâmpla multe.

Astăzi mă voi supune legilor lor. Aşa voi face.

Slujnica aduse mâncarea acoperită. O ţinea sus, deasupra capului, cum se obişnuia, să n-o întineze cu respiraţia ei.

Îngenunche neliniştită şi o aşează cu grijă pe tava-masă din faţa lui. Pe fiecare măsuţă se aflau boluri şi beţişoare, ceşti cu *saké* şi şerveţele, şi un delicat aranjament floral. Fujiko şi Mariko stăteau în faţa lui. Purtau flori şi piepteni de argint în păr. Chimonoul lui Fujiko avea un model cu peşti de un verde pal pe fond alb şi *obi*-ul era auriu. Mariko purta un chimonou roşu cu negru, cu o broderie fină, aplicată, de crizanteme argintii şi cu un *obi* în carouri, roşu cu argintiu. Amândouă erau date cu parfum ca întotdeauna. Beţigaşele de lemn aromat ardeau ca să îndepărteze insectele.

Blackthorne îşi luase o înfăţişare serioasă. Ştia că orice nemulţumire din partea lui le-ar strica seara. Dacă au putut să fie prinşi fazani, trebuie să existe şi alt vânat, gândi. Avea un cal şi arme, şi-ar putea să vâneze el însuşi, numai de-ar avea timp.

Fujiko se aplecă şi ridică capacul de pe mâncare. Bucăţile mici de carne prăjită erau maronii şi păreau perfecte. Începu să saliveze la miros.

Luă încet o bucată de carne cu beţigaşele, dorindu-şi să nu-i cadă, şi începu s-o mestece. Era tare şi uscată, dar nu mâncase carne de atâta vreme încât i se părea delicioasă. O altă bucată. Oftă de plăcere.

— Ichi-ban, ichi-ban, *zău!*

Fujiko se îmbujoră şi-i turnă *saké* ca să-şi ascundă faţa. Mariko îşi făcea vânt cu evantaiul, un evantai purpuriu, ca o libelulă. Blackthorne bău vinul pe nerăsuflate, mâncă o altă bucată şi mai turnă vin oferindu-i, după ritual, ceaşca plină-ochi, lui Fujiko. Ea refuză cum era obiceiul, dar astă-seară el insistă, aşa că ea bău ceaşca până la fund, înecându-se uşor. Şi Mariko refuză şi fu şi ea convinsă să bea. Apoi el atacă fazanul cu un elan, greu de stăpânit. Femeile de abia se atinseră de micile lor porţii de legume şi peşte. Asta nu-l deranjă, pentru că aşa era obiceiul femeilor, să mănânce înainte sau după, ca toată atenţia lor să fie îndreptată asupra stăpânului.

Mâncă tot fazanul, şi trei boluri de orez, şi-şi sorbi zgomotos *saké*-ul, ceea ce, de asemeni, ţinea de bunele maniere. Pentru prima oară, de luni de zile, se simţea sătul. În timpul mesei băuse şase butelci de vin fierbinte, Mariko şi

Fujiko două, laolaltă. Acum erau îmbujoraţi, râdeau şi sporovăiau în tihnă.

Mariko chicoti şi-şi duse mâna la gură.

— Aş vrea să pot bea *saké* ca dumneata, Anjin-san. Bei *saké* mai abitir decât oricare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Pun rămăşag că dumneata ai fi cel mai bun din Izu! Aş putea câştiga o mulţime de bani pariind pe dumneata!

— Am crezut că samuraii dezaprobă jocurile de noroc.

— O, le dezaprobă, sigur că le dezaprobă, ei nu sunt negustori şi ţărani. Dar nu toţi samuraii sunt la fel de tari, cum să spun, mulţi pariază ca bar..., ca portughezii.

— Femeile pariază?

— O, da. Foarte mult. Dar numai între ele, şi pe sume mici, şi totdeauna astfel ca soţii lor să nu afle!

Tălmăci veselă pentru Fujiko, care era mai îmbujorată decât ea.

— Concubina dumitale întreabă dacă englezii pariază? Vă place să puneţi rămăşag?

— E cea mai mare distracţie a noastră.

Şi le povesti despre cursele de cai, despre popice, despre întrecerile de tauri fugăriţi de câini, despre cursele de câini, despre vânătoarea cu ogari şi cea cu şoimi, despre jocul cu bile de lemn, despre noile companii teatrale, despre vasele corsar care făceau piraterie, despre barbut şi aruncări la ţintă cu ţepuşe, despre loterii şi box, despre jocurile de cărţi şi luptele corp la corp, despre zaruri şi jocul de dame, despre domino şi despre vremea bâlciurilor, când pui gologani pe numere şi joci la roata cu noroc.

— Dar cum de mai găsiţi timp ca să trăiţi, să luptaţi şi să-mpărţiţi perna cu cineva? întrebă Fujiko.

— E totdeauna timp şi pentru asta.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, dar el nu putu citi nimic într-ai ei, decât fericire şi poate o strălucire din pricina belşugului de vin.

Mariko îl rugă să fredoneze cântecul marinăresc pentru Fujiko şi el îl cântă, apoi ele-l lăudară, spunându-i că era cel mai frumos pe care-l auziseră vreodată.

— Mai luaţi puţin *saké!*

— O, dumneata nu trebuie să torni, Anjin-san, asta e

datoria femeii! Nu ţi-am spus?

— Da. Mai luaţi puţin, *dozo.*

— Eu mai bine nu. Cred că n-o să mă mai pot ţine pe picioare.

Mariko îşi flutură evantaiul şi aerul îi mişcă firele de păr scăpate din coafura desăvârşită.

— Ai urechi frumoase, spuse el.

— La fel şi dumneata. Noi, eu şi Fujiko-san, credem, de asemeni, că nasul dumitale e perfect, demn de un *daimyo.*

El zâmbi şi se înclină ceremonios. Se înclinară şi ele, la rândul lor. Faldurile chimonoului lui Mariko se desprinseră uşor de pe lângă gât, lăsând să se vadă marginea chimonoului de dedesubt şi începutul sinilor, care îl tulburară.

— *Saké,* Anjin-san?

El întinse ceaşca fără să-i tremure degetele. Ea turnă privind ceaşca, atingându-şi buzele cu vârful limbii în timp ce se concentra.

Fără tragere de inimă, Fujiko mai acceptă şi ea puţin, deşi spusese că nu-şi mai simţea picioarele. Melancolia ei liniştită dispăruse în seara asta şi parcă întinerise. Blackthorne băgă de seamă că nu era atât de urâtă pe cât crezuse cândva.

*

* *

Capul lui Jozen clocotea. Nu din pricina saké-ului, ci din pricina strategiei de război, de necrezut, pe care Yabu, Omi şi Igurashi i-o înfăţişaseră atât de deschis. Numai Naga, comandantul secund, fiul celui mai mare duşman, nu spusese nimic şi rămăsese toată seara rece, arogant, băţos, cu nasu-i mare, leit Toranaga, pe un chip încordat.

— Uluitor, Yabu-sama, spusese Jozen. Acum pot să înţeleg temeiul secretului. Şi stăpânul meu îl va pricepe, înţelept, foarte înţelept. Şi tu, Naga-san, ai tăcut toată seara. Aş vrea să ştiu părerea ta. Cum îţi place această nouă mişcare, această nouă strategie?

— Tatăl meu crede că trebuie avute în vedere toate formele de război, Jozen-san, răspunse tânărul.

— Dar tu, care e părerea ta?

— Am fost trimis aici doar ca să dau ascultare, să observ,

să fiu atent, să învăţ şi să verific. Nu să-mi dau părerea.

— Bineînţeles, dar ca secund la comandă — eu aş zice, ca un ilustru secund la comandă — găseşti încercarea izbutită?

— La asta ar trebui să răspundă Yabu-sama ori Omi-san. Sau tatăl meu.

— Dar Yabu-sama a spus că toată lumea, în seara asta, trebuie să vorbească nestânjenit. Ce e de-ascuns? Noi toţi suntem prieteni, *neh?* Un fiu atât de ilustru al unui tată la fel de ilustru trebuie să aibă o părere. *Neh?*

Ochii lui Naga se îngustară din pricina batjocurii, dar nu răspunse.

— Fiecare poate vorbi deschis, Naga-san, spuse Yabu. Tu ce crezi?

— Cred că, pe neaşteptate, această strategie ar câştiga o hărţuială sau poate o bătălie. Pe neaşteptate, da. Dar apoi? Vocea lui Naga continuă cu o răceală de gheaţă. Apoi toate părţile au să folosească acelaşi plan şi un număr mare de oameni va muri fără rost, ucişi fără onoare, de un duşman ce nu va şti nici măcar pe cine a omorât. Mă îndoiesc că tatăl meu va îngădui folosirea ei în fapt într-o bătălie adevărată.

— A spus el asta?

Yabu puse întrebarea tăios, fără să se sinchisească de Jozen.

— Nu, Yabu-sama. Mi-am spus părerea. Bineînţeles.

— Dar regimentul de muschete nu-l aprobi? Te dezgustă? întrebă Yabu întunecat.

Naga îl privi cu ochi plaţi, de reptilă.

— Cu mare respect, de vreme ce mi-aţi cerut părerea, da, îl găsesc dezgustător. Străbunii noştri totdeauna au ştiut pe cine omoară sau cine i-a înfrânt. Aceasta e *Bushido,* calea noastră, „Calea războiului”, calea unui adevărat samurai. Cel mai bun bărbat e-nvingător, *neh?* Dar acum, cu asta? Cum îţi dovedeşti vitejia faţă de seniorul tău? Cum îţi poate el răsplăti curajul? Să ataci cu gloanţe e grozav, da, dar e şi prosteşte. Unde e vitejia aici? Muschetele sunt împotriva codului nostru, al samurailor. Barbarii luptă în acest fel, ţăranii luptă în acest fel. Vă daţi seama că împuţiţii de negustori şi ţăranii, chiar şi *eta,* ar putea să lupte în acest chip? Jozen râse şi Naga continuă mai ameninţător: Câţiva

ţărani nebuni ar putea cu uşurinţă să omoare orice număr de samurai dacă au destule arme! Da, ţăranii ar putea să ne omoare pe oricare din noi, chiar şi pe seniorul Ishido, care vrea să-i ia locul tatălui meu.

Jozen se înfurie.

— Seniorul Ishido nu râvneşte la pământurile tatălui tău. El nu caută decât să apere împărăţia pentru moştenitorul ei de drept.

— Tatăl meu nu este o ameninţare pentru suveranul Yaemon şi nici pentru împărăţie.

— Bineînţeles, dar tu vorbeai de ţărani. Seniorul *taikō* a fost cândva ţăran. Seniorul meu Ishido a fost cândva ţăran. Eu am fost cândva ţăran. Şi *ronin!*

Naga nu voia ceartă. Ştia că nu era un adversar pe potriva lui Jozen, a cărui îndemânare la spadă şi topor era renumită.

— Eu n-am vrut să vă insult stăpânul, sau pe Domnia voastră, sau pe oricare altcineva, Jozen-san. Spuneam doar că noi, samuraii, ar trebui să ne luăm cu toţii măsuri ca ţăranii să nu aibă niciodată muschete, pentru că, altfel, nici unul din noi nu va mai fi în siguranţă.

— N-or să ne dea niciodată bătaie de cap negustorii şi ţăranii, spuse Jozen.

— Bineînţeles, adăugă Yabu, şi, Naga-san, eu sunt de acord cu parte din cele spuse de tine. Da, dar muschetele sunt moderne. Curând toate bătăliile vor fi purtate cu muschete. Sunt de acord că e dezgustător, dar ăsta e războiul modern. Şi atunci va fi cum a fost întotdeauna — cel mai viteaz samurai va învinge întotdeauna.

— Nu, îmi pare rău, dar greşiţi, Yabu-sama! Ce ne-a spus acest barbar blestemat, care e miezul strategiei războiului lor? El recunoaşte, de bună voie, că toate armatele lor sunt formate din recruţi şi mercenari, *neh?* Mercenari! Nici un simţământ al datoriei faţă de seniorii lor. Soldaţii nu luptă decât pentru plată şi pradă, să siluiască şi să-şi umple burţile. Ne-a spus el că armatele lor sunt *armate de ţărani!* Asta au adus muschetele lumii lor, şi asta vor aduce şi lumii noastre. Dacă aş avea putere, i-aş lua capul acestui barbar în seara asta, şi-aş scoate în afara legii toate muschetele, pentru totdeauna.

— Asta gândeşte tatăl tău? întrebă Jozen grăbit.

— Tata nu-mi spune mie sau altcuiva ce gândeşte, după cum ştiţi cu siguranţă. Eu nu vorbesc în numele tatălui meu, nimeni nu vorbeşte în numele lui, răspunse Naga, furios că se lăsase prins în cursă şi până la urmă vorbise. Am fost trimis aici să mă supun, să ascult şi nu să discut. Îmi cer iertare pentru cele spuse. N-aş fi vorbit, dacă nu mi-aţi fi cerut-o. Dacă v-am ofensat, Jozen-sama, sau pe Domnia voastră, Yabu-sama, sau pe dumneata, Omi-san, îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare. Eu ţi-am cerut părerea, spuse Yabu. De ce-ar fi cineva ofensat? Asta e o discuţie, *neh?* Între conducători. Tu ai pune în afara legii muschetele?

— Da. Cred că ar fi foarte înţelept să fiţi cu ochii în patru pe fiecare muschetă de pe domeniul Domniei voastre.

— Tuturor ţăranilor le e interzis să poarte arme de orice fel. Ţăranii mei şi oamenii mei sunt foarte bine controlaţi.

Jozen surâse tânărului zvelt. Îl ura din adâncul inimii.

— Ai idei interesante, Naga-san. Dar greşeşti în privinţa ţăranilor. Ei nu fac altceva decât să se îngrijească de samurai. Nu reprezintă o ameninţare mai mare decât o grămadă de bălegar.

— Pentru moment! spuse Naga, mândria punând stăpânire pe el. Din pricina asta aş scoate acum muschetele în afara legii. Aveţi dreptate, Yabu-san, că o eră nouă cere metode noi. Dar, din pricina celor spuse de acest Anjin-san, acest barbar, aş merge mult mai departe decât legile noastre de-acum. Aş da legi ca oricine altcineva în afară de samurai, care e găsit cu o muschetă sau e prins făcând negoţ cu muschete, să plătească imediat cu viaţa lui şi a fiecărui membru din familia lui, indiferent de vârstă. Mai departe, aş interzice fabricarea şi aducerea de muschete din altă parte. Le-aş interzice barbarilor să le poarte sau să le aducă pe ţărmurile noastre. Da, dacă aş avea putere — ceea ce nu caut şi nu voi căuta niciodată —, aş ţine barbari dincolo de frutariile împărăţiei, afară doar de câţiva preoţi şi un port pentru negoţ, pe care l-aş împrejmui cu un gard înalt şi cu războinici de încredere. Şi, ultimul lucru, l-aş condamna imediat la moarte pe acest barbar cu minte ticăloasă, Anjin-

san, ca ştiinţa lui mârşavă să nu se răspândească. El e o molimă.

Jozen spuse:

— Ah, Naga-san, trebuie să fie bine să fii atât de tânăr. Ştii, stăpânul meu este de acord cu multe din cele ce-ai zis despre barbari. L-am auzit deseori spunând: „Ţineţi-i afară, alungaţi-i, trimiteţi-i cu faţa la Nagasaki şi ţineţi-i acolo, fără putinţă de mişcare în altă parte!" L-ai omorî pe Anjin-san, da? Interesant. Nici stăpânului meu nu-i place Anjin-san. Dar pentru el... Se opri. A, da, părerea ta în privinţa muschetelor e bună. O văd clar. Pot să i-o spun stăpânului meu? Ideea ta în privinţa noilor legi?

— Bineînţeles.

Naga era potolit şi mai calm acum, că spusese tot ce adunase în suflet din prima zi.

— I-ai spus seniorului Toranaga această părere? întrebă Yabu.

— Seniorul Toranaga nu mi-a cerut părerea. Nădăjduiesc că-ntr-o zi îmi va face cinstea să mi-o ceară, aşa cum aţi făcut Domniile voastre, răspunse Naga imediat, cu sinceritate, şi se întrebă dacă vreunul din ei descoperise minciuna.

Omi spuse:

— Alteţă, cum noi discutăm liber, eu aş zice că acest barbar e o comoară. Eu cred că trebuie să învăţăm multe de la barbar. Trebuie s-avem cunoştinţe despre arme şi nave de război, pentru că ei le cunosc. Trebuie să ştim tot ce ştiu ei şi, chiar acum, unii din noi trebuie să înveţe să gândească exact ca ei, astfel ca în curând să-i putem întrece.

Naga spuse plin de convingere:

— Ce-ar putea ei să ştie, Omi-san? Da, cunosc multe despre muschete şi nave, dar ce altceva? Cum ar putea ei să ne distrugă? Nu există nici un samurai printre ei. Nu recunoaşte deschis acest Anjin-san că până şi regii lor sunt ucigaşi şi fanatici religioşi? Noi suntem milioane, ei sunt o mână de oameni. Am putea să-i zdrobim numai cu mâinile.

— Acest Anjin-san mi-a deschis ochii, Naga-san. Am descoperit că pământul nostru şi China nu sunt întreaga lume, ci doar o mică parte din ea. La început am crezut că

barbarul e doar o curiozitate. Acum n-o mai cred.

Mulţumesc zeilor pentru el. Cred că ne-a salvat şi ştiu că putem învăţa de la el. Ne-a dat deja putere asupra barbarilor din sud... şi asupra Chinei.

— Poftim?

— *Taikō* n-a izbutit pentru că numărul lor e prea mare faţă de al nostru, om la om şi săgeată la săgeată, *neh?* Cu muschete şi cu priceperea barbarului am putea cuceri Beijing-ul.

— Cu viclenia barbarului, Omi-san!

— Cu toate cunoştinţele barbarului, Naga-san, am putea lua Beijing-ul. Cine ia Beijing-ul stăpâneşte în cele din urmă China. Şi cine stăpâneşte China poate stăpâni lumea. Trebui să învăţăm să nu ne fie ruşine adunând cunoştinţe, indiferent de unde vin.

— Părerea mea e că n-avem nevoie de nimic din afară.

— Fără supărare, Naga-san, eu zic că trebuie să apărăm acest Pământ al Zeilor prin orice mijloc. E datoria noastră de căpătâi să apărăm această soartă unică, divină, pe care o avem pe pământ. Numai acesta e Pământul Zeilor, *neh?* Numai împăratul nostru e de origine divină. Sunt de acord că acest barbar trebuie redus la tăcere. Dar nu prin moarte. Printr-o permanentă izolare, aici, în Anjiro, până când noi vom învăţa tot ce ştie.

Jozen se scărpină, căzut pe gânduri.

— Părerile voastre vor fi spuse stăpânului meu. Sunt de acord că barbarul trebuie izolat. De asemeni, că instrucţia trebuie să înceteze imediat.

Yabu scoase un sul din mânecă.

— Aici e un raport complet asupra încercărilor noastre pentru seniorul Ishido. Când seniorul Ishido va dori ca instrucţia să înceteze, bineînţeles că instrucţia va înceta.

Jozen primi pergamentul făcut sul.

— Şi seniorul Toranaga? Ce e cu el?

Ochii i se îndreptară spre Naga. Naga nu spuse nimic, dar avea privirea aţintită spre pergament.

Yabu spuse:

— Vei putea să-i ceri direct părerea. Seniorul Toranaga are un raport la fel. Bănui că mâine ai să pleci spre Yedo.

Sau ai dori să asişti la instrucţie? Nu cred că e nevoie să-ţi spun că oamenii nu sunt încă pregătiţi.

— Aş vrea să văd „un atac”.

— Omi-san, te ocupi de treaba asta! Conduci atacul!

— Da, Alteţă.

Jozen se întoarse spre locotenentul său şi-i dădu pergamentul.

— Masumoto, îl duci seniorului Ishido. Pleci imediat!

— Da, Jozen-san.

Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Pune-i la dispoziţie călăuze până la hotar şi cai odihniţi.

Igurashi plecă imediat cu samuraiul.

Jozen se întinse şi căscă.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am făcut atâta drum în ultimele câteva zile. Yabu-sama, trebuie să-ţi mulţumesc pentru seara asta extraordinară. Ideile tale ţintesc departe. Şi ale tale, Omi-san. Şi ale tale, Naga-san. Te voi lăuda seniorului Toranaga şi stăpânului meu. Acum, vă rog să mă iertaţi, sunt foarte obosit, de la Osaka e cale lungă, nu glumă.

— Bineînţeles, spuse Yabu. Ce mai e pe la Osaka?

— Foarte bine. Vă amintiţi bandiţii aceia, cei care v-au atacat pe uscat şi în larg?

— Bineînţeles.

— În noaptea aceea au căzut patru sute cincizeci de capete. Mulţi purtau uniformele lui Toranaga.

— *Roninii* nu au nici o onoare. Nici una.

— Unii *ronini* au, spuse Jozen, usturându-l insulta. Trăise întotdeauna cu ruşinea de a fi fost cândva *ronin.* Unii purtau chiar uniformele noastre gri. Nici unul n-a scăpat. Toţi au murit.

— Şi Buntaro-san?

— Nu. El... Jozen se opri. „Nu-ul” îi scăpase, dar acum, că-l spusese, nu mai conta. Nu. Nu ştim cu siguranţă, nimeni nu i-a adus capul. N-aţi auzit nimic despre el?

— Nu, spuse Naga.

— Poate c-a fost prins. Poate că l-au tăiat în bucăţi şi l-au împrăştiat. Stăpânul meu ar dori să ştie când aflaţi ceva. Acum totul e foarte bine la Osaka. Pregătirile pentru

întâlnire merg înainte. Vor fi petreceri îmbelşugate, spre a sărbători noua epocă şi, bineînţeles, în onoarea tuturor *daimyo*-ilor.

— Dar seniorul Toda Hiro-matsu? întrebă Naga politicos.

— Bătrânul Pumn de Fier e la fel de viguros şi aprig ca întotdeauna.

— Mai e încă acolo?

— Nu. A plecat cu toţi oamenii tatălui tău, cu câteva zile înaintea mea.

— Şi familia tatălui meu?

— Am auzit că doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko au cerut să rămână la stăpânul meu. Un doctor a sfătuit-o pe doamna Sazuko să se odihnească o lună... ştii, sănătatea ei... El a considerat că o călătorie n-ar fi bună pentru copilul care e pe drum. Adăugă către Yabu: A căzut în noaptea în care aţi plecat, nu-i aşa?

— Da.

— Sper că nu e nimic grav, spuse Naga foarte îngrijorat.

— Nu, Naga-san, nimic grav, spuse Jozen. Apoi din nou către Yabu: L-aţi anunţat pe seniorul Toranaga de sosirea mea?

— Bineînţeles.

— Bun.

— Veştile pe care ni le-aţi adus au să-l intereseze tare mult.

— Da. Am văzut un porumbel călător rotindu-se şi zburând spre nord.

— Acum am şi eu porumbei care să poarte veştile.

Yabu nu adăugă că şi porumbelul lui Jozen fusese văzut, ori că şoimii îl opriseră din drum aproape de munţi, ori că mesajul fusese descifrat: „Anjiro. Totul exact cum s-a raportat. Yabu, Naga, Omi şi barbarul sunt aici."

— Am să plec mâine, cu permisiunea Domniei tale, după „atac". Îmi vei da cai odihniţi? Nu trebuie să-l las pe seniorul Toranaga să m-aştepte. Ard de nerăbdare să-l văd. La fel şi stăpânul meu. La Osaka. Nădăjduiesc că-l vei însoţi, Naga-san.

— Dacă mi se porunceşte să fiu acolo, voi fi acolo.

Naga îşi ţinea ochii în pământ, dar clocotea de furie

stăpânită.

Jozen plecă, îndreptându-se cu străjile sale pe deal, în sus, către tabăra sa. Rearanjă santinelele, porunci oamenilor săi să doarmă şi intră sub micul şopron din tufe, pe care-l făcuseră împotriva ploii ce stătea să vină. La lumina lumânării, sub plasa contra ţânţarilor, rescrise mesajul anterior pe o hârtie fină din pai de orez, şi adăugă*: „Cinci sute de muschete sunt mortale. Plănuite atacuri concentrate, cu muschete, prin surprindere — raport complet trimis deja prin Masumato.”* Apoi îi puse data şi stinse lumânarea. În întuneric, se strecură afară de sub plasă, scoase un porumbel din panere şi-i puse mesajul în cilindrul minuscul de la picior. Apoi se furişă tiptil spre unul din oamenii săi şi-i dădu pasărea.

— Du-o în tufe, îi şopti. Ascunde-o undeva, unde să poată sta în siguranţă până-n zori. Cât poţi de departe. Dar fii atent, sunt ochi pretutindeni, de jur împrejur. Dacă te opreşte cineva, spune-i că eu ţi-am zis să patrulezi, dar ascunde mai întâi porumbelul.

Omul se îndepărtă la fel de neauzit ca o insectă.

Încântat de el însuşi, Jozen privi spre satul din vale. În cetate erau lumini şi pe coasta din faţă, în casa care ştia că este a lui Omi. Mai erau câteva în casa chiar de dedesubt, cea ocupată acum de barbar.

Ţângăul ăla de Naga are dreptate, gândi Jozen, lovindu-se peste mână după un ţânţar. Barbarul e o molimă spurcată.

*

* *

— Noapte bună, Fujiko-san.

— Noapte bună, Anjin-san.

Shoji se închise în urma ei. Blackthorne îşi scoase chimonoul şi fâşia de pânză din brâu, îşi puse celălalt chimonou, mai comod, pentru dormit, şi intră sub plasa contra ţânţarilor, unde se lungi.

Stinse lumânarea. Întunericul adânc îl împresură. Casa era liniştită acum. Micile obloane erau închise şi se auzeau valurile spărgându-se de ţărm. Luna era acoperită de nori.

Vinul şi râsul îl moleşiseră, dându-i o stare de beţie fericită, iar acum asculta valurile şi se simţea dus de ele şi cu

mintea înceţoşată. Când şi când, lătra câte un câine în satul de la poalele dealului. Ar trebui să am un câine, gândi, amintindu-şi de propriul lui buldog-terier de acasă. Oare mai trăieşte? Îl chema Grog, dar Tudor, fiul lui, totdeauna îi zicea „Og-Og”.

Ah, Tudor, flăcăule! A trecut atâta vreme.

Tare-aş vrea să vă văd pe toţi, chiar să scriu o scrisoare, s-o trimit acasă. Să vedem, gândi. Cum aş începe?

„Dragii mei,

Aceasta e prima epistolă pe care pot s-o trimit acasă, de când am acostat în Japonia. Lucrurile merg bine, acum când am învăţat să trăiesc după legile lor. Mâncarea e cumplită, dar astă-seară am mâncat fazan şi-n curând o să-mi capăt nava înapoi. De unde să-mi încep povestea? Acum sunt ca un mare senior în ţara asta ciudată. Am o casă, un cal, opt servitori, o menajeră, propriul meu bărbier şi propriul meu tălmaci. Acum sunt proaspăt ras şi mă bărbieresc în fiecare zi — briciurile de ras pe care le au aici, cu siguranţă, trebuie să fie cele mai bune din lume. Leafa mea e uriaşă, şi suficientă să hrănesc un an întreg două sute cincizeci de familii de japonezi. În Anglia asta ar fi aproape o mie de guinee de aur pe an! De zece ori leafa mea de la Compania Olandeză...”

Shoji începu să se deschidă. Mâna-i căută pistolul de sub pernă şi se pregăti trăgându-se mai înapoi. Apoi desluşi fâşâitul aproape imperceptibil de mătase şi unda de parfum.

— Anjin-san?

O şoaptă firavă, dătătoare de speranţe.

— *Hai?* întrebă el la fel de încet, străpungând cu privirea întunericul, neputând să desluşească ceva.

Paşii se apropiară. O auzi îngenunchind şi plasa fu dată la o parte. Ea veni înăuntru lângă el, sub plasa care-i învălui. Ea îi luă mâna şi o duse la piept, apoi la buze.

— Mariko-san?

Imediat degetele ei alunecară prin întuneric şi-i atinseră gura, făcându-i semn să tacă. El dădu din cap, înţelegând primejdia îngrozitoare care-i ameninţa. Îi luă mâna delicată şi i-o atinse uşor cu buzele. În întunericul de smoală, cealaltă mână îi căută faţa şi începu să i-o mângâie. Ea-i sărută

degetele unul câte unul. Păru-i era slobod, ajungându-i până-n brâu. Mâinile lui o cuprinseră. Atingerea plăcută a mătăsii îi dezvălui trupul gol pe dedesubt.

Gustul ei era dulce ca mierea. El îi atinse dinţii cu limba, apoi urechile, de jur-împrejur, în timp ce o dezbrăca. Ea-i dezlegă chimonoul, lăsându-l pe-al ei să cadă. Respiraţia îi deveni mai profundă. Veni mai aproape, cuibărindu-se lângă el, şi trase aşternutul peste cap. Apoi începu să-l iubească, cu mâinile, cu buzele. Cu mai multă tandreţe, patimă şi pricepere decât cunoscuse el vreodată.

Capitolul 33

Blackthorne se trezi în zori. Era singur. La început fusese sigur că visase, dar parfumul ei încă mai stăruia şi el ştia că nu fusese un vis.

Auzi o bătaie discretă în uşă.

— *Hai?*

— *Ohayo,* Anjin-san, *gomen nasai.*

O slujnică îi deschise uşa lui Fujiko, apoi aduse tava cu ceai, un bol cu fiertură de orez şi prăjituri din orez.

— *Ohayo,* Fujiko-san, *domo,* spuse el, mulţumindu-i.

Totdeauna venea ea însăşi cu micul lui dejun, deschidea plasa şi aştepta, în timp ce el mânca iar slujnica îi pregătea un alt chimonou, şosetele-*tabi* şi bucata de pânză din brâu.

Sorbi din ceai, întrebându-se dacă Fujiko ştia despre noaptea trecută. Faţa ei nu trăda nimic.

— *Ikaga desu ka?* Ce mai faci? întrebă Blackthorne.

— *Okagasama de genki desu,* Anjin-san. *Anata wa?* Foarte bine, mulţumesc. Dar dumneata?

Slujnica îi scoase haine curate din dulapul mascat, ce se contopea discret cu restul camerei formată din panouri de hârtie, apoi îi lăsă singuri.

— *Anata wa yoku nemutta ka?* Ai dormit bine?

— *Hai,* Anjin-san, *arigato goziemashita!* Ea zâmbi, îşi duse mâna la cap, ca şi cum ar fi durut-o, arătând prin semne că fusese beată şi dormise ca un bolovan. *Anata wa?*

— *Watashi wa yoku ne muru.* Am dormit foarte bine.

Ea-l corectă:

— *Watashi wa yoku nemutta.*

— *Domo, Watashi wa yoku nemutta.*

— *Yoi! Taihenyoi!* Bine. Foarte bine.

Apoi o auzi pe Mariko strigând pe coridor:

— Fujiko-san?

— *Hai,* Mariko-san?

Fujiko se duse la uşă şi o crăpă puţin. El n-o putea vedea pe Mariko. Şi nu înţelegea ce-şi spuneau.

Sper că nimeni nu ştie, gândi. Mă rog să rămână o taină, doar între noi doi. Poate ar fi mai bine să fi fost un vis.

Începu să se îmbrace. Fujiko se întoarse şi îngenunche să-i

lege şireturile de la *tabi.*

— Mariko-san? *Nan ja?*

— *Nane mo,* Anjin-san, răspunse ea. N-a fost nimic important.

Ea se îndreptă spre *takonama*[1]*,* nişa cu pânză pictată şi cu aranjamentul floral, unde erau puse întotdeauna săbiile lui. I le aduse. El şi le prinse la cingătoare. Săbiile nu i se mai păreau ridicole, deşi ar fi dorit să le poată purta cu mai puţină sfială.

Ea-i spusese că tatăl ei fusese răsplătit cu săbiile, pentru vitejia sa, după o anume luptă sângeroasă, în nordul îndepărtat al Coreei, în urmă cu şapte ani, în timpul primei invazii. Armatele japoneze victorioase străbătuseră regatul ca o vijelie, dând lupte crâncene în nord. Apoi, când se aflau lângă râul Yalu, hoardele chinezeşti trecuseră pe neaşteptate hotarul, valuri-valuri, intrând în bătălie împotriva armatelor japoneze şi le puseseră pe fugă prin numărul lor neînchipuit de mare. Tatăl lui Fujiko făcuse parte din ariergarda care acoperise retragerea spre munţii de la nord de Seul, unde ei se regrupaseră şi luptaseră fără ca vreunii din ei să încline de partea sa sorţii de izbândă. Aceasta şi cea de a doua campanie fuseseră cele mai costisitoare expediţii militare din câte s-au dus vreodată. Când *taikō* murise anul trecut. Toranaga, în numele Consiliului Regenţilor, ordonase imediat ca rămăşiţele armatelor să se întoarcă acasă, spre marea uşurare a celor mai mulţi dintre *daimyo,* care n-avuseseră deloc la inimă campania din Coreea.

Blackthorne ieşi în verandă. Îşi puse încălţările şi dădu din cap către servitorii săi adunaţi într-un şir perfect, ca să-l salute la plecare, după cum era obiceiul.

Era o zi mohorâtă. Cerul era acoperit de nori şi un vânt cald. umed venea dinspre mare. Dalele aşezate în prundişul potecii erau ude de la ploaia ce căzuse peste noapte.

În fata porţii aşteptau caii şi cei zece samurai ai săi, călări. Şi Mariko.

Ea era deja în şa şi purta o mantie galben pal peste

[1] Nişă în perete, cu destinaţie sacră, adăpostind una până la trei pânze verticale, pictate, un vas cu flori aranjate după criteriile artei ikebana şi lista cu numele strămoşilor familiei.

pantalonii de mătase de un verde deschis, o pălărie cu boruri mari, un voal prins cu panglici galbene şi mănuşi. O umbrelă de ploaie era la îndemână, prinsă la oblânc.

— *Ohayo,* spuse el ceremonios. *Ohayo,* Mariko-san.

— *Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka?*[1]

— *Okagesama de genki desu. Anata wa?*[2]

Ea zâmbi.

— *Yogi, arigato goziemashita.*

Ea nu făcu nici cea mai vagă aluzie că se întâmplase ceva între ei. Dar nici el nu se aştepta la aşa ceva, mai ales în public, ştiind cât era de periculos. Parfumul ei ajunse până la el şi i-ar fi plăcut s-o sărute aici, în faţa tuturor.

— *Ikimaso!*[3] spuse şi se răsuci în şa, făcându-le semn samurailor să treacă în faţă. Îşi ducea calul la pas şi Mariko veni lângă el. Când rămaseră singuri, încordarea lui se domoli.

— Mariko?

— *Hai?*

Apoi el spuse în latină:

— Eşti frumoasă şi te iubesc.

— Îţi mulţumesc, dar cu atâta vin din seara trecută capul meu numai frumos nu poate fi azi, zău că nu, şi iubire este un cuvânt creştin.

— Eşti frumoasă, şi eşti creştină, şi vinul nu ţi-a putut face nimic.

— Mulţumesc pentru minciună, Anjin-san, da, îţi mulţumesc.

— Nu. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— O? De ce?

— Nu mă întreba de ce. Îţi mulţumesc sincer.

— Dacă vinul şi carnea te fac atât de prietenos, de bun şi de curtenitor, spuse ea, atunci trebuie să-i spun concubinei tale să răstoarne cerul şi pământul să-ţi facă rost de ele în fiecare seară.

— Da. Aş vrea ca toate să fie la fel, întotdeauna.

— Azi eşti nespus de fericit, zise ea. Bine, foarte bine, dar

---

[1] Ce mai faci (jpn).

[2] Bine, mulţumesc. Dar tu ? (jpn.).

[3] Hai să mergem (jpn.)

de ce? De ce, într-adevăr?

— Din pricina dumitale. Ştii de ce.

— Nu ştiu nimic, Anjin-san.

— Nimic? o tachină el.

— Nimic.

Era uluit. Acum erau singuri şi în siguranţă.

— De ce-ţi laşi sufletul să ţi se citească pe chip? spuse ea.

— Tâmpenie! Absolută tâmpenie! Am uitat că e foarte înţelept să fii cu mare băgare de seamă. A fost doar pentru că eram singuri şi voiam să vorbesc despre asta. Şi, de fapt, să spun mai multe.

— Vorbeşti în cimilituri. Nu te înţeleg.

Era din nou încurcat.

— Dumneata nu vrei să discutăm despre asta? Chiar deloc?

— Despre ce, Anjin-san?

— Atunci, ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Am trecut pe lângă uşa dumitale azi-noapte, când slujnica mea, Koi, era cu dumneata.

— Ce?!

— Noi, concubina dumitale şi cu mine, am crezut că ar fi un dar care ţi-ar face plăcere. Ţi-a plăcut, nu?

Blackthorne încerca să-şi vină în fire. Slujnica lui Mariko era de talia ei, dar mai tânără şi nicidecum atât de atrăgătoare şi atât de drăguţă. Da, fusese întuneric beznă şi capu-i era tulbure din pricina vinului, dar nu, nu fusese slujnica.

— Asta nu e cu putinţă, spuse el în portugheză.

— De ce nu e cu putinţă, *senhor*? întrebă ea în aceeaşi limbă.

El o schimbă iar în latină, pentru că însoţitorii călări nu erau prea departe şi vântul sufla în direcţia lor.

— Te rog nu glumi cu mine. Nimeni nu ne poate auzi. Îţi cunosc înfăţişarea şi parfumul.

— Dumneata crezi c-am fost eu? O, n-am fost, Anjin-san! Aş fi onorată, dar n-ar fi nicicând posibil... oricât de mult aş putea-o dori. O, nu, Anjin-san! N-am fost eu, ci Koi, slujnica mea. Aş fi onorată, dar eu aparţin altuia, chiar dacă e mort.

— Da, dar n-a fost slujnica dumitale. Îşi domoli mânia. Dar

s-o lăsăm aşa cum doreşti.

— A fost slujnica mea, Anjin-san, spuse ea împăciuitoare. Noi i-am dat cu parfumul meu şi am învăţat-o să nu rostească nici un cuvânt. Nu ne-a trecut nici o clipă prin gând c-ai să crezi că sunt eu! Asta n-a fost ca să te înşelăm, ci ca să te descătuşezi, ştiind că discuţiile despre împărţitul pernei încă te mai stânjenesc. Ea-l privea cu ochi mari, nevinovaţi. Ea ţi-a plăcut, Anjin-san? Dumneata i-ai plăcut ei.

— Uneori este lipsit de haz să glumeşti despre lucruri de mare importanţă.

— Lucrurile de mare importanţă vor fi totdeauna tratate cu multă importanţă. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, este ceva lipsit de importanţă.

— Eu nu te consider pe dumneata lipsită de importanţă.

— Îţi mulţumesc. Şi eu zic la fel. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, e o chestiune personală şi fără importanţă. Este un dar din partea, ei şi, uneori, şi din partea lui. Nimic mai mult.

— Niciodată?

— Uneori. Dar această chestiune personală, ca-mpărţitul pernei, nu are acea imensă gravitate pe care i-o atribui dumneata.

— Niciodată?

— Numai atunci când femeia şi bărbatul o fac împotriva legii. În *această* ţară.

El se domoli, înţelegând, în cele din urmă, pricina tăgăduielii ei.

— Îmi cer iertare, spuse. Da, ai dreptate, iar eu am greşit foarte mult. Nu trebuia să fi vorbit niciodată. Îmi cer iertare.

— De ce te scuzi? Pentru ce? Spune-mi, Anjin-san, fata purta crucifix?

— Nu.

— Eu întotdeauna îl port. Totdeauna.

— Un crucifix poate fi scos, spuse el în portugheză. Asta nu dovedeşte nimic. Ar putea fi împrumutat, ca parfumul.

— Spune-mi un ultim adevăr: ai văzut într-adevăr fata? *Ai văzut-o* bine?

— Bineînţeles. Te rog, să uităm că am...

— Noaptea era foarte întunecoasă, luna acoperită de nori.

Te rog, spune adevărul, Anjin-san. Gândeşte-te! Ai văzut într-adevăr fata?

Bineînţeles că am văzut-o, gândi el indignat.

Pe naiba, gândeşte-te bine. *N-ai văzut-o.* Mintea ţi-era înceţoşată. Putea să fi fost slujnica, dar tu ştiai că e Mariko, pentru că o voiai pe Mariko şi o vedeai numai pe Mariko în închipuirea ta, crezând că Mariko te-ar dori şi ea în egală măsură. Eşti un prost. Al naibii de prost.

— De fapt, nu. De fapt, ar trebui, într-adevăr, să-mi cer scuze, spuse el. Cum să-mi cer iertare?

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, Anjin-san, răspunse ea calm. Ţi-am spus de multe ori că un bărbat nu se scuză niciodată, chiar dacă a greşit. Dumneata n-ai greşit. Ochii ei îl tachinau acum. Nu e cazul să ceri scuze slujnicei mele.

— Mulţumesc, spuse el râzând. Dumneata mă faci să mă simt mai puţin prost.

— Când râzi, anii parcă-ţi dispar. Seriosul Anjin-san devine din nou copil.

— Tatăl meu mi-a spus că eu m-am născut bătrân.

— Aşa e?

— Aşa gândea el.

— Cum era el?

— A fost un bărbat grozav. Căpitan şi proprietar de navă. Spaniolii l-au omorât într-o localitate numită Anvers, când au trecut oraşul acela prin foc şi sabie. I-au ars corabia. Aveam şase ani, dar mi-l amintesc, era un bărbat spătos, înalt, bun, cu păr auriu. Fratele meu mai mare, Arthur, avea doar opt ani... Am trăit vremuri grele atunci, Mariko-san.

— De ce? Te rog, spune-mi. Te rog!

— Totul e foarte obişnuit. Fiecare bănuţ fusese băgat în nava aceea şi ea s-a dus... şi, ei bine, nu mult după asta, sora mea a murit. De fapt a murit din pricina foamei, în 1571 a fost foamete şi din nou ciumă.

— Şi la noi e uneori ciumă. Pestă bubonică. Eraţi mulţi în familia voastră?

— Trei, spuse el bucuros să vorbească, pentru a uita de cealaltă durere. Willia, sora mea, avea nouă ani când a murit. Arthur era următorul, el voia să ajungă artist, sculptor, dar a trebuit să se facă ucenic la un pietrar, ca să

ne poată ţine. A fost omorât pe vremea Armadei. Avea douăzeci şi cinci de ani, bietul de el, atunci se înrolase pe o navă, şi era nepregătit. A fost o mare pierdere. Eu sunt ultimul din familia Blackthorne. Acum, nevasta şi fiica lui Arthur locuiesc cu soţia şi copiii mei. Mama încă trăieşte, la fel şi bătrâna, bunica Iacoba — ea are şaptezeci şi cinci de ani şi e la fel de viguroasă, ca un stejar englezesc, deşi e irlandeză. Ele trăiau când am plecat eu, acum doi ani şi mai bine.

Durerea îi revenea iar. Am să mă gândesc la ei atunci când voi porni spre casă, îşi promise, dar, până atunci, nu!

— Mâine o să fie furtună, spuse el privind marea. Una puternică, Mariko-san. Apoi peste trei zile vom avea vreme bună.

— Acesta e anotimpul furtunilor. De obicei e-ntunecat şi plouă mereu. Când se opresc ploile se face foarte umed. Apoi încep *tai-fun*-urile.

Aş vrea să fiu din nou pe mare, gândea el. Am fost oare vreodată pe mare? A fost nava aievea? Ce e aievea? Mariko sau slujnica?

— Nu râzi prea des, nu-i aşa, Anjin-san?

— Am călătorit prea multă vreme pe mare. Marinarii sunt întotdeauna gravi. Am învăţat să privim marea. O urmărim întotdeauna şi aşteptăm dezastrul. Ia-ţi ochii de pe mare o secundă, iar ea îţi va înhăţa nava şi ţi-o va face ţăndări.

— Mie mi-e frică de mare, spuse ea.

— Şi mie. Un pescar bătrân mi-a spus cândva: „Bărbatul care nu se teme de mare se va îneca degrabă, pentru că o să iasă în larg într-o zi când n-ar trebui. Dar nouă ne e teamă de mare, aşa că vom fi scufundaţi mai rar”. Îşi îndreptă privirile spre ea. Mariko-san...

— Da?

— Acum câteva minute mă convinseseşi că..., ei bine, să zicem că eram convins. Acum nu mai sunt. Care e adevărul? *Honto.* Trebuie să-l ştiu.

— Urechile sunt făcute să audă. Bineînţeles că a fost slujnica.

— Slujnica asta! Pot s-o cer ori de câte ori vreau?

— Bineînţeles, dar un bărbat înţelept n-ar face-o.

— Pentru că aş putea fi dezamăgit, data viitoare?

— Posibil.

-— Găsesc că e greu să te bucuri de o slujnică, iar apoi s-o pierzi şi nici să nu poţi spune nimic...

— Să-mparţi perna e o bucurie a trupului. Şi atâta tot.

— Dar cum să-i zic unei slujnice că e frumoasă? Că o iubesc? Că mi-a umplut sufletul de o fericire fără margini?

— Nu se cade să „iubeşti" o slujnică în acest chip. Nu aici, Anjin-san. Pasiunea asta nu e nici chiar pentru o soţie sau o concubină. Brusc făcu creţuri la ochi. Ci doar pentru cineva precum Kiku-san, curtezana, care e atât de frumoasă şi o merită.

— Unde pot să găsesc această fată?

— În sat. Ar fi pentru mine o cinste să fac pe mijlocitorul.

— Dumnezeule, cred că într-adevăr vrei s-o faci!

— Bineînţeles. Un bărbat are nevoie de tot felul de pasiuni. Această doamnă este demnă de o poveste de dragoste — dacă îţi poţi permite.

— Cum adică?

— Te-ar costa foarte mult.

— Iubirea n-o cumperi. Felul ăsta de iubire nu valorează doi bani. Iubirea nu are preţ.

Ea zâmbi.

— Împărţitul pernei are totdeauna preţul lui. Totdeauna. Nu neapărat în bani, Anjin-san. Dar un bărbat totdeauna plăteşte pentru treaba asta, într-un fel sau altul. Adevărata iubire, noi o numim datorie, este de la suflet la suflet şi nu are nevoie de o asemenea exteriorizare, de darul morţii.

— Greşeşti. Aş vrea să-ţi pot arăta lumea aşa cum este.

— Ştiu cum este lumea şi cum va fi mereu. O vrei din nou pe această slujnică demnă de dispreţ?

— Da. Ştii că vreau...

Mariko râse amuzată.

— Atunci îţi va fi trimisă. La apusul soarelui. Noi o vom însoţi, Fujiko şi cu mine!

— La naiba, vă cred în stare!

Râseră amândoi.

— Ah, Anjin-san, mă bucur că te văd râzând. De când te-ai reîntors la Anjiro te-ai schimbat mult.

— Nu. Nu prea mult. Dar noaptea trecută am avut un vis. Visul acela era perfecţiunea.

— Dumnezeu este perfecţiunea. Şi uneori şi un apus de soare, sau un răsărit de lună, sau prima brânduşă din acest an.

— Nu te înţeleg deloc.

Îşi ridică vălul de pe faţă şi-l privi în ochi.

— Cândva un alt bărbat mi-a spus: „Nu te înţeleg deloc”, şi soţul meu i-a răspuns: „Iertaţi-mă, Alteţă, dar nici un bărbat n-o poate înţelege. Tatăl ei n-o înţelege, nici zeii, nici Dumnezeul ei barbar, nici chiar mama ei n-o înţelege.”

— Acela a fost Toranaga? Seniorul Toranaga?

— O, nu, Anjin-san. Acela a fost *taikō.* Seniorul Toranaga mă înţelege. El înţelege totul.

— Chiar şi pe mine?

— Foarte mult.

— Eşti sigură de asta, nu?

— Da. O, foarte sigură.

— O să câştige războiul?

— Da.

— Îi sunt eu vasalul favorit?

— Da.

— O să-mi ia navele de război?

— Da.

— Când o să-mi primesc nava înapoi?

— N-ai s-o primeşti.

— De ce?

Gravitatea ei dispăru.

— Pentru că o să ai „slujnica” dumitale în Anjiro şi-atât o să tot împărţi perna, că n-o să mai ai putere să mergi, nici măcar pe brânci, atunci când ea o să te roage să te duci pe nava dumitale şi când şi seniorul Toranaga o să-ţi ceară să pleci şi să ne laşi în pace!

— Poftim, cine-mi eşti! O clipă atât de serioasă, ca-n următoarea să nu mai fii deloc.

— Asta e doar ca să-ţi răspund, Anjin-san, şi să pun anumite lucruri la locul lor. Ah, dar înainte de a ne părăsi, ar trebui s-o vezi pe doamna Kiku. E demnă de o mare pasiune. E atât de frumoasă şi talentată. Pentru ea, dumneata ai fi

extraordinar!

— Sunt ispitit să primesc provocarea.

— Nu provoc pe nimeni. Dar, dacă eşti pregătit să fii samurai şi nu... nu un străin... dacă eşti pregătit să socoteşti împărţitul pernei drept ceea ce este, atunci aş fi onorată să fac pe mijlocitorul.

— Cum adică?

— Când vei fi foarte bine dispus şi te vei simţi pregătit pentru o distracţie cu totul aparte; roagă-ţi concubina să-mi spună.

— De ce pe Fujiko-san?

— Pentru că este de datoria concubinei dumitale să aibă grijă să fii mulţumit. E obiceiul nostru, ca să facem viaţa simplă. Noi admirăm simplitatea, aşa că *bărbaţii şi femeile* pot să ia împărţitul pernei drept ceea ce este: o parte importantă a vieţii, cu siguranţă, dar între un bărbat şi o femeie există lucruri mai însemnate. Supunere, de exemplu. Respect. Datorie. Chiar această „iubire" a voastră. Fujiko te „iubeşte".

— Nu, nu mă iubeşte.

— Ea îţi va da viaţa ei. Ce poate fi mai de preţ?

În cele din urmă, îşi desprinse ochii de pe ea şi privi marea. Creste de valuri veneau spre mal şi vântul se-nteţea. Se întoarse iar spre ea.

— Deci nu e nimic de spus între noi? întrebă.

— Nimic. Aşa e înţelept.

— Şi dacă eu nu sunt de acord?

— Trebuie să fii. Te găseşti aici. Aceasta este casa dumitale.

*

* *

Cei cinci sute de călăreţi în atac galopau de-a valma peste coama dealului, în jos, spre fundul văii presărat cu pietre, unde, alţi două mii „în apărare" erau aşezaţi în formaţie de luptă. Fiecare purta o muschetă la spate, iar la centură săculeţe cu gloanţe şi cremene şi câte un corn cu praf de puşcă. Ca la majoritatea samurailor, hainele lor erau o adunătură pestriţă de chimonouri şi jerpelituri, dar armele erau întotdeauna de cea mai bună calitate, după posibilităţile

fiecăruia. Numai Toranaga şi, luându-se după el, şi Ishido insistau ca trupele lor să fie îmbrăcate uniform şi îngrijit. Toţi ceilalţi *daimyo* considerau o asemenea vădită ciudăţenie drept o irosire prostească de bani, o inovaţie netrebuincioasă. Chiar şi Blackthorne era de aceeaşi părere. Armatele din Europa n-au fost niciodată în uniforme — ce rege şi-ar putea permite asta, afară doar pentru garda personală?

El stătea pe o ridicătură, cu Yabu şi ajutoarele sale, cu Jozen şi toţi oamenii săi şi cu Mariko. Aceasta era prima repetiţie generală a unui atac. Aştepta neliniştit. Yabu era neobişnuit de încordat, iar Omi şi Naga fuseseră aşa de iritaţi, mai-mai să se ia la harţă. În special Naga.

— Ce se-ntâmplă cu toţi? o întrebase pe Mariko.

— Pesemne că vor să iasă bine. În faţa seniorului lor şi a oaspetelui său.

— El e tot *daimyo?*

— Nu. Dar e un om important, e unul din generalii seniorului Ishido. Ar fi bine dacă totul ar ieşi perfect astăzi.

— Voiam să mi se fi spus şi mie că aici se va face o repetiţie generală.

— La ce-ar fi folosit? Dumneata ai făcut tot ce puteai face.

Da, gândi Blackthorne în timp ce-i privea pe cei cinci sute de călăreţi. Dar ei nu sunt încă nici pe departe pregătiţi. Cu siguranţă că şi Yabu o ştie, toţi o ştiu. Aşa că, dacă e un dezastru, ei bine asta-i *karma,* îşi spuse el cu mai multă încredere, şi gândul ăsta îl consolă.

Atacanţii veneau tot mai repede, iar apărătorii stăteau în picioare, aşteptându-i, sub stindardele căpitanilor lor, bătându-şi joc de „inamic", aşa cum făceau de obicei, desfăşuraţi în flancuri, pe câte trei-patru rânduri. Curând atacanţii aveau să descalece în afara razei de bătaie a săgeţilor. Apoi, se obişnuia ca cei mai viteji războinici de ambele părţi să păşească bătăioşi în faţă, ca să arunce mănuşa, proclamându-şi propria superioritate şi propria spiţă, cu cele mai învederate insulte. Începeau să lupte, corp la corp, alăturându-li-se treptat din ce în mai mulţi, până ce un comandant avea să ordone atacul general. De obicei, cei în număr mai mare îi învingeau pe cei mai puţini, apoi erau

aduse rezervele şi aruncate în luptă, şi iar începea încăierarea, până când moralul uneia din părţi ceda şi cei câţiva laşi, care se retrăgeau, avea să fie urmaţi de alţii, iar fuga generală, în mare zăpăceală, pregătea sfârşitul luptei. Trădarea nu era neobişnuită. Uneori regimente întregi, urmând ordinele stăpânilor lor, schimbau părţile, fiind primiţi ca aliaţi — totdeauna bine întâmpinaţi, dar niciodată consideraţi de încredere. Uneori, comandanţii înfrânţi fugeau spre a se regrupa şi a porni iar lupta. Câteodată rămâneau pe loc şi luptau până la moarte, alteori îşi făceau *seppuku,* cu tot ritualul. Rareori erau prinşi.

Unii îşi ofereau serviciile învingătorilor. Uneori erau acceptate, dar în majoritatea cazurilor refuzate. Moartea era soarta învinşilor, rapidă pentru cei bravi şi plină de ruşine pentru cei laşi. Acesta era tipicul de veacuri al tuturor încăierărilor din această ţară, chiar şi al marilor bătălii, soldaţii de aici fiind la fel ca pretutindeni, afară doar că aici erau mai numeroşi şi mai cruzi; şi mult mai mulţi decât oriunde pe acest pământ erau gata să moară pentru stăpânii lor.

Tropotul copitelor răsună în vale.

— Unde e comandantul atacului? Unde e Omi-san? întrebă Jozen.

— Printre oameni, fii liniştit, răspunse Yabu.

— Dar unde e steagul lui? Şi de ce nu poartă armură de luptă şi panaşe? Unde e steagul comandantului? Sunt de-a dreptul ca o adunătură de bandiţi împuţiţi ce nu-s buni de nimic!

— Ai răbdare! Toţi ofiţerii au primit ordin să nu iasă la vedere. Ţi-am spus. Şi, te rog, nu uita că noi ne prefacem că lupta e în plină desfăşurare, că asta nu e decât o parte dintr-o mare bătălie, cu rezerve şi arm...

Jozen izbucni:

— Unde le sunt săbiile? Nici unul din ei nu poartă sabie! Samurai fără săbii? O să fie măcelăriţi!

— Fii liniştit!

Acum atacanţii descălecau. Primii războinici ieşiră din rândurile apărătorilor spre a-şi arăta curajul. Un număr egal începu să-şi măsoare forţele cu ei. Apoi, deodată, masa

neorânduită de atacanţi se năpusti în cinci falange, într-o disciplină de fier, fiecare falangă formată din câte patru rânduri a douăzeci şi cinci de oameni, ţrei falange în faţă şi două de rezervă, la patruzeci de paşi, în spate. Toţi ca unul atacară inamicul. Când erau la o bătaie de puşcă, se opriră la comandă şi rândurile din faţă traseră o salvă asurzitoare, toţi deodată. Ţipete şi oameni murind. Jozen şi oamenii lui se aplecară din reflex, apoi priviră uimiţi cum rândurile din faţă îngenuncheară şi începură să reîncarce, iar rândurile din spate traseră pe deasupra lor, rândurile trei şi patru urmând acelaşi tipic. La fiecare salvă cădeau mai mulţi apărători şi valea se umplu de strigăte, ţipete,şi haos.

— Îţi omori propriii tăi oameni! strigă Jozen peste vacarmul general.

— E muniţie oarbă, nu adevărată! Toţi se prefac, dar imaginează-ţi cum ar fi un atac adevărat, cu gloanţe adevărate. Priveşte!

Acum apărătorii îşi „reveneau” din şocul iniţial. Se regrupară şi se întoarseră într-un atac frontal. Dar, între timp, rândurile din faţă reîncărcaseră şi, la comandă, traseră o altă salvă din poziţia îngenuncheat, apoi cel de al doilea rând trase, stând în picioare, îngenunchind imediat ca să reîncarce, apoi urmară al treilea şi al patrulea după acelaşi tipic şi, deşi mulţi trăgători erau înceţi, iar şirurile în dezordine, era uşor de imaginat decimarea îngrozitoare pe care ar face-o nişte oameni bine instruiţi. Contraatacul şovăi, apoi apărătorii se retraseră într-o zăpăceală prefăcută, pe povârniş în sus, ca să se oprească chiar la picioarele celor care îi priveau. Mulţi „morţi” zăceau împrăştiaţi pe pământ.

Jozen şi oamenii lui erau cutremuraţi.

— Puştile astea ar rupe orice linie!

— Aşteaptă. Bătălia nu s-a terminat!

Apărătorii se regrupară din nou şi acum comandanţii lor îi îndemnau să iasă victorioşi, băgând în luptă rezervele şi ordonând atacul general. Samuraii se năpustiră pe deal, în jos, aruncându-se asupra duşmanului şi scoţând strigătele lor teribile de bătălie.

— Acum o să fie făcuţi una cu pământul, spuse Jozen, prins ca şi ceilalţi de autenticitatea acestei lupte simulate.

Şi avu dreptate. Falangele cedară. Rândurile se rupseră şi ei o luară la sănătoasa în faţa strigătelor de bătălie ale adevăraţilor samurai, cu săbii şi suliţe, iar Jozen şi oamenii lui îşi alăturară şi ei strigătele de dispreţ, în timp ce regimentele alergau spre moarte mâncând pământul. Puşcaşii o luară la fugă precum Mâncăii de Usturoi, o sută de paşi, două sute, trei sute, apoi, brusc, la comandă, falangele se regrupară, de data asta în formaţie de V. Se porniră iar salvele zdrobitoare. Atacul se poticni, apoi se opri. Dar puştile continuau. Se opriră apoi şi ele. Jocul încetă. Dar toţi de pe muncel ştiau acum că cei două mii aveau să fie măcelăriţi.

În tăcere, atacanţii şi apărătorii începură să se separe. „Cadavrele” se ridicară în picioare, armele erau adunate. Se auzeau râsete şi gemete. Mulţi şchiopătau şi câţiva erau grav răniţi.

— Te felicit, Yabu-sama, spuse Jozen cu mare sinceritate. Acum înţeleg ce încercaţi cu toţii să-mi spuneţi.

— Tragerea a avut multe hibe, spuse Yabu încântat în sinea lui. Ne vor trebui luni să-i instruim ca lumea.

Jozen clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea să-i atac acum, dacă ar avea muniţie adevărată. Nici o armată n-are cum să reziste acestei forţe — nici o linie de bătaie. Şirurile n-ar izbuti niciodată să rămână compacte. Atunci ai putea să reverşi trupe obişnuite şi cavalerie prin rândurile rupte şi aripile ar fi făcute praf, ca un pergament vechi. Mulţumi în gând tuturor spiritelor *kami* că avusese înţelepciunea să vadă atacul. Apoi continuă: Priveliştea a fost cumplită. Pentru o clipă am crezut că bătălia e adevărată.

— Li s-a ordonat s-o facă să pară adevărată. Şi acum, dacă doreşti, poţi să-mi treci în revistă puşcaşii.

— Mulţumesc. Ar fi o cinste pentru mine.

Apărătorii se îndreptau şuvoaie spre tabăra lor, aşezată pe dealul îndepărtat. Cei cinci sute de puşcaşi aşteptau jos, lângă poteca ce urca muchea dealului şi cobora în sat. Se rânduiau pe companii, Omi şi Naga în fruntea lor, amândoi purtând din nou săbii.

— Yabu-sama?

— Da, Anjin-san?
— Bine, nu?
— Da, bine.
— Mulţumesc, Yabu-sama. Eu plăcut.
Mariko îl corectă automat:
— Mi-a plăcut.
— A, îmi pare rău. Mi-a plăcut.
Jozen îl luă pe Yabu deoparte.
— Toate acestea le-ai învăţat de la Anjin-san?
— Nu, minţi Yabu. Dar aşa luptă barbarii. El doar a instruit oamenii să-ncarce şi să tragă.
— De ce nu faci aşa cum a zis Naga-san? Acum ai cunoştinţele barbarului. De ce să rişte să se răspândească? El e o molimă. E foarte periculos, Yabu-sama. Naga-san avea dreptate. E adevărat, ţăranii ar *putea* lupta lesne aşa. Descotoroseşte-te de barbar acum.
— Dacă seniorul Ishido doreşte capul lui, nu trebuie decât să-l ceară.
— Eu îl cer. Acum. Cruzimea apăru iar în vocea lui. Vorbesc în numele lui.
— Am să ţin seama de asta, Jozen-san.
— Şi, de asemeni, în numele lui, cer ca toate muschetele să fie luate imediat de la trupe.
Yabu se încruntă şi-şi îndreptă atenţia spre companii. Ele se apropiau urcând dealul, în rânduri drepte, disciplinate, uşor caraghioase, doar pentru că o asemenea ordine era neobişnuită. La cincizeci de paşi se opriră. Omi şi Naga — înaintară, singuri, şi salutară.
— A fost perfect pentru un prim exerciţiu, spuse Yabu.
— Mulţumesc, Alteţă, răspunse Omi. Şchiopăta uşor, iar faţa-i era murdară, cu vânătăi şi cu urme de praf de puşcă.
Jozen spuse:
— Trupele tale vor trebui să poarte săbii într-o luptă adevărată, Yabu-sama, *neh?* Un samurai trebuie să poarte săbii, dacă termină muniţia, *neh?*
— Săbiile vor fi la locul lor, la atac şi în retragere. O, ei or să le poarte, ca de obicei, spre a menţine surpriza, dar chiar înainte de primul atac le vor lepăda.
— Samuraiul va avea întotdeauna nevoie de săbii într-o

luptă adevărată. Chiar şi aşa, eu sunt bucuros că nu va trebui să foloseşti această forţă de atac, sau... Jozen voia să adauge: „Sau această metodă de luptă ticăloasă şi parşivă”. În schimb spuse: Sau va trebui să renunţăm cu toţii la săbii.

— Poate că o vom face, Jozen-san, când vom merge la război.

— Ai renunţa la sabia dumitale Murasama? Sau chiar la darul lui Toranaga?

— Ca să câştig o bătălie, da. Altfel nu.

— Atunci s-ar putea să trebuiască s-alergi mâncând pământul să-ţi salvezi sămânţa când muscheta ţi s-a înţepenit şi praful de puşcă s-a udat.

Jozen râse de propria-i vorbă de duh. Yabu nu.

— Omi-san! Arată-i! porunci el.

Imediat Omi dădu un ordin. Oamenii lui scoaseră pe neobservate baioneta scurtă, băgată în teacă, care atârna aproape nevăzută la centiroane, la spate, şi o puseră în lăcaşul din gura muschetelor.

— Atac!

Imediat samuraii atacară cu strigătul lor de bătălie:

— Kasigiiiiiii!

Pădurea de săbii se opri la un pas de ei. Jozen şi oamenii lui râdeau strepezit de brusca şi neaşteptata ferocitate.

— Bine, foarte bine, spuse Jozen. Întinse mâna şi atinse una din baionete. Era extrem de ascuţită. Poate că ai dreptate, Yabu-sama. Să sperăm că nu va fi pusă niciodată la-ncercare.

— Omi-san! strigă Yabu. Rânduieşte-i în formaţie. Jozen-san vrea să-i treacă în revistă. Apoi te întorci în tabără. Mariko-san, Anjin-san, urmaţi-mă!

Începu să coboare coasta cu paşi mari, printre rânduri, Blackthorne şi Mariko veneau în urma lui.

— Alinierea la potecă. Baionetele la loc!

Jumătate din oameni se supuseră imediat, făcură stânga-mprejur şi porniră iar în jos, pe pantă. Naga şi cei două sute cincizeci de samurai ai lui rămaseră unde se aflau, cu baionetele încă ameninţătoare.

Jozen îşi ieşi din fire.

— Ce se-ntâmplă?

— Consider insultele tale de nesuportat, spuse Naga cu venin în glas.

— Asta-i o aiureală. Eu nu te-am insultat şi nici altcineva! Baionetele tale insultă rangul meu! Yabu-sama!

Yabu se întoarse. Acum se afla la celălalt capăt al trupelor lui Toranaga.

— Naga-san! strigă cu răceală. Ce-nseamnă asta?

— Eu nu pot să iert insultele acestui om faţă de tatăl meu, sau faţă de mine.

— El e inviolabil. Nu te poţi atinge de el! Este sub protecţia regenţilor.

— Îmi cer iertare, Yabu-sama, dar asta e o treabă între mine şi Jozen-san.

— Nu. Tu te afli sub ordinele mele. Îţi ordon să le spui oamenilor tăi să se întoarcă în tabără.

Nimeni nu se clinti. Începu să plouă.

— Îmi cer scuze, Yabu-san, vă rog să mă iertaţi, dar asta e o neînţelegere între mine şi el, şi, orice se va întâmpla, nu veţi da socoteală pentru fapta mea şi a oamenilor mei.

Din spatele lui Naga, unul din oamenii lui Jozen îşi trase sabia şi se aruncă spre spatele neapărat al lui Naga. O salvă de douăzeci de muschete se descărcă imediat în capul lui. Cei douăzeci de oameni îngenunchează şi începură să reîncarce. Al doilea rând era gata.

— Cine a ordonat muniţie de război?

— Eu am ordonat. Eu, Yoshi Naga-noh-Toranga!

— Naga-san! Îţi ordon să-i laşi pe Nebara Jozen şi pe oamenii lui să plece nestânjeniţi. Nu vei părăsi locuinţa ta până mă pot sfătui cu seniorul Toranaga în legătură cu nesupunerea ta!

— Bineînţeles că îl veţi informa pe seniorul Toranaga şi *karma* e *karma.* Dar, Yabu-sama, îmi pare rău, mai întâi acest om trebuie să moară. Toţi trebuie să moară. Astăzi!

Jozen ţipă:

— Sunt sub protecţia regenţilor! N-ai să câştigi nimic omorându-mă.

— Îmi recâştig onoarea, *neh?* spuse Naga. Îţi plătesc batjocura la adresa tatălui meu şi insultele faţă de mine. Dar tu ar fi trebuit oricum să mori. *Neh?* N-aveam cum să fi fost

mai limpede noaptea trecută. Acum ai văzut un atac. Nu pot să risc ca Ishido să afle toată — mâna îi flutură spre câmpul de luptă — toată grozăvia asta!

— El ştie deja! îi scăpa lui Jozen, binecuvântându-se pentru prevederea din noaptea trecută. El ştie tot! Am trimis în taină un mesaj printr-un porumbel călător în zori! Nu câştigi nimic omorându-mă, Naga-san!

Naga făcu semn către unul din oamenii lui, un samurai în vârstă, care înaintă şi aruncă porumbelul ştrangulat la picioarele lui Jozen. Apoi fu azvârlit pe pământ şi capul unui om — capul samuraiului Masumoto, trimis ieri de Jozen cu pergamentul. Ochii îi erau încă deschişi, buzele rânjite, cu o expresie plină de ură. Capul începu să se rostogolească. Veni de-a dura printre rânduri până se opri lângă o piatră.

Un geamăt ţâşni din gura lui Jozen. Naga şi toţi oamenii lui râseră. Chiar şi Yabu zâmbi. Un alt samurai al lui Jozen se aruncă asupra lui Naga. Douăzeci de muschete îl secerară, iar omul de lângă el, care nu se mişcase, intră şi el în agonie căzu şi el, rănit de moarte.

Râsul încetă.

Omi spuse:

— Să ordon oamenilor mei să atace, Alteţa?

Fusese atât de uşor să-l manevreze pe Naga.

Yabu îşi şterse picăturile de ploaie de pe faţă.

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Jozen-san şi oamenii lui sunt deja morţi, orice aş face. Asta e *karma* lui, după cum şi Naga-san o are pe-a sa. Naga-san! strigă. Pentru ultima oară îţi ordon să-i laşi pe toţi să plece:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să refuz.

— Foarte bine. Când e gata, dă-mi de ştire.

— Da. Ar trebui să fie un martor oficial, Yabu-sama. Pentru seniorul Toranaga şi pentru seniorul Ishido.

— Omi-san, vei rămâne dumneata. Vei semna actul de deces şi vei întocmi documentul oficial. Naga-san şi cu mine îl vom contrasemna.

Naga arătă spre Blackthorne.

— Să stea şi el. Tot ca martor. El e răspunzător de moartea lor. Trebuie să le fie martor.

— Anjin-san, du-te acolo! La Naga-san. Înţelegi?

— Da, Yabu-san, înţeleg, dar de ce, vă rog?

— Să fii martor.

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Mariko-san, explică-i ce-nseamnă „martor”, spune-i că el trebuie să fie martor la ceea ce urmează să se-ntâmple, apoi veniţi după mine.

Ascunzându-şi imensa satisfacţie, Yabu se întoarse şi plecă.

Jozen ţipă:

— Yabu-sama! Te rog! Yabuuuu-samaaaa!

*

* *

Blackthorne a privit. Când s-a terminat, a plecat acasă. În casa lui era linişte şi satul era învăluit în pâclă. Baia nu l-a făcut să se simtă curat. *Saké-u* nu i-a luat greaţa din gură. Lemnul aromat nu i-a îndepărtat duhoarea din nări.

Mai târziu Yabu a trimis după el. Atacul a fost analizat fază cu fază. Naga şi Omi se aflau acolo, împreună cu Mariko — Naga, încă înlocuitor la comandă, rece, ca de obicei ascultând şi comentând rar. Nici unul din ei nu părea impresionat de ceea ce se întâmplase.

Au discutat până după apusul soarelui. Yabu a ordonat ca ritmul instrucţiei să fie accelerat. Urma să se formeze imediat un al doilea regiment de cinci sute şi peste o săptămână altul.

Blackthorne a plecat acasă singur şi a mâncat singur, chinuit de înfricoşătoarea lui descoperire: ei *n-aveau simţul păcatului, toţi erau lipsiţi de conştiinţă — chiar şi Mariko.*

În noaptea aceea n-a putut dormi. A plecat de-acasă, vântul lovindu-l cu înverşunare. Vijelia înspuma valurile. O rafală mai puternică spulberă o colibă din sat. Câinii urlau la cer şi nu-şi mai găseau locul. Acoperişurile din paie de orez se mişcau ca nişte fiinţe vii. Obloanele se bălăngăneau, bărbaţi şi femei, umbre tăcute, luptau să le închidă şi să le blocheze. Fluxul venea avan. Toate bărcile de pescuit fuseseră trase, pentru siguranţă, mult mai sus pe ţărm decât de obicei. Totul fusese bine închis.

S-a plimbat pe ţărm, apoi s-a întors acasă, aplecându-se împotriva vântului. N-a întâlnit ţipenie de om. Ploaia venea

în rafale şi foarte repede fu ud leoarcă.

Fujiko îl aştepta în verandă, vântul năpustindu-se asupra ei, gata-gata să stingă felinarul pus la adăpost. Toată lumea era în picioare. Servitorii duceau lucrurile de valoare în hambarul scund, din piatră şi cărămidă nearsă, din fundul grădinii.

Furtuna nu era încă ameninţătoare. O ţiglă din acoperiş se răsuci ieşind de la locul ei când vântul suflă pe sub streaşină. Ţigla căzu cu zgomot şi se făcu ţăndări. Servitorii alergau încoace şi-ncolo, câţiva pregătind găleţi cu apă, alţii încercând să repare acoperişul. Bătrânul grădinar Ueki-ya, ajutat de copii, lega pomii şi tufele firave de aracii de bambus.

O altă rafală clătina casa.

— O s-o dea jos, Mariko-san.

Ea nu spuse nimic. Vijelia se năpustea asupra ei şi a lui Fujiko, amândouă cu lacrimi la coada ochilor din pricina vântului. Îşi îndreptă privirea spre sat. Tot felul de frânturi şi sfărâmături zburau pretutindeni acum. Apoi vântul năvăli printr-o ruptură în *shoji* de hârtie al unei locuinţe şi tot peretele dispăru, lăsând doar un schelet de şipci. Peretele opus se făcu pulbere şi acoperişul cedă.

Blackthorne fu cuprins de disperare când *shoji* de la camera lui zbură. Peretele dispăru, la fel şi cel din faţa lui. Curând toţi pereţii-*shoji* erau ferfeniţă. Putea să vadă toată casa. Dar stâlpii de susţinere a acoperişului rezistau, iar învelişul de ţiglă nu se clinti. Aşternuturi, felinare, rogojini zburau pretutindeni, servitorii alergând să le prindă.

Furtuna a dărâmat pereţii tuturor caselor din sat. Câteva locuinţe au fost complet distruse. Nimeni n-a fost rănit grav. În zori vântul s-a domolit, iar bărbaţii şi femeile, au început să-şi reclădească locuinţele.

Spre prânz pereţii casei lui Blackthorne erau refăcuţi,şi jumătate din sat revenise la normal. Pereţii uşori din pânză şi şipci cereau puţină muncă spre a fi ridicaţi din nou, doar platbande şi lanteţi, care erau întotdeauna ciopliţi şi legaţi cu măiestrie. Acoperişurile din paie sau ţiglă erau mai greu de făcut, dar el văzu că oamenii se ajutau întrei ei, zâmbitori, iuţi şi foarte îndemânatici. Mura alerga prin sat, sfătuind,

îndrumând, urmărind şi supraveghind. Urcă dealul să vadă cum înaintau cu lucrul la casa lui Blackthorne.

— Mura, ai făcut... Blackthorne îşi căuta cuvintele. Faci să pară uşor.

— A, mulţumesc, Anjin-san. Da, mulţumesc, dar am fost norocoşi că n-a fost nici un foc.

— Voi incendii des?

— Mă iertaţi: „Aveţi des incendii?”

— Aveţi des incendii? repetă Blackthorne.

— Da, dar am poruncit satului să fie pregătit. *Pregătit,* înţelegi?

— Da.

— Când vin furtunile astea...

Mura înţepeni şi privi peste umărul lui Blackthorne. Făcu o plecăciune până-n pământ.

Omi se apropie cu pasu-i uşor săltat, cu ochii prietenoşi numai spre Blackthorne, de parcă Mura nici nu exista.

— ’Mneaţa, Anjin-san, spuse el.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Casa dumitale e în ordine?

— În ordine, mulţumesc. Omi privi spre Mura şi spuse brusc: Bărbaţii ar trebui să fie la pescuit sau la munca câmpului. Femeile la fel. Yabu-sama îşi cere taxele. Aveţi de gând să mă faceţi de râs cu lenea voastră?

— Nu, Omi-sama. Vă rog să mă iertaţi. Am să mă îngrijesc de asta numaidecât.

— N-ar fi trebuit să-ţi zic eu. Data viitoare n-o să ţi-o mai spun.

— Îmi cer iertare pentru prostia mea.

Mura plecă în grabă.

— Te simţi bine azi, îl întrebă Omi pe Blackthorne. Ai avut necazuri azi-noapte?

— Bine, azi. Mulţumesc. Dar dumneata?

Omi vorbi mult. Blackthorne nu înţelese tot, după cum nu înţelesese nici din ceea ce îi spusese Omi lui Mura, doar câteva cuvinte ici şi colo.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg.

— Ţi-a plăcut? Cum ţi-a plăcut atacul de ieri? Aşa-zisa „bătălie?”

— A, înţeleg. Da, cred că a fost bună.

— Şi prezenţa ta ca „martor”?

— Poftim?

— Prezenţa ca „martor”! *Ronin*-ul Nebara Jozen şi oamenii lui? Omi imită lovitura cu baioneta, râzând. Ai fost martor la moartea lor. Moarte! înţelegi?

— O, da. Adevărat, Omi-san, e că nu-mi plac omorurile.

— *Karma,* Anjin-san.

— *Karma.* Azi instrucţie?

— Da, dar Yabu-sama vrea doar să stea de vorbă. Mai târziu, înţelegi, Anjin-san? Doar să stea de vorbă, mai târziu, repetă Omi cu răbdare.

— Doar să stea de vorbă. Înţeleg.

— Începi să vorbeşti limba noastră destul de bine. Da. Foarte bine.

— Mulţumesc. Greu. Timp puţin.

— Da, dar dumneata eşti un om de ispravă şi-ţi dai toată silinţa. Asta e important. O să ai timp, Anjin-san, nu te îngrijora, am să te ajut. Omi îşi dădea seama că mai tot ce spunea era în van, dar nu se sinchisea, atâta vreme cât Anjin-san prindea miezul. Vreau să fiu prietenul tău, spuse, apoi o repetă foarte clar. Înţelegi?

— Prieten? Înţeleg „prieten”.

Omi arătă spre el însuşi, apoi spre Blackthorne.

— Vreau să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc. Onorat.

Omi zâmbi iar şi se înclină, ca de la egal la egal, şi plecă.

— Prieten cu el? murmură Blackthorne. A uitat? Eu nu.

— A, Anjin-san, spuse Fujiko, venind grăbită spre el. N-ai vrea să mănânci? Yabu-sama o să trimită după dumneata curând.

— Da. Mulţumesc. Multă stricăciuni? întrebă arătând spre casă.

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus: „Au fost multe stricăciuni?”

— Au fost multe stricăciuni?

— Nu chiar, Anjin-san.

— Bun. Nimeni răniţi?

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus: „N-a fost nimeni rănit?”

— Mulţumesc. N-a fost nimeni rănit?

— Nu, Anjin-san. Nimeni n-a fost rănit.

Brusc, lui Blackthorne i se făcu lehamite să tot fie corectat la tot pasul aşa că încheie conversaţia cu un ordin:

— Am foame. Mâncare!

— Da. Imediat. Îmi pare rău, dar ar trebui să spui: „Îmi e foame”. Unei persoane îi este foame, nu are foame.

Aşteptă până ce el spuse corect, apoi plecă.

El se aşeză în verandă şi-l privea pe Ueki-ya, bătrânul grădinar, cum aduna stricăciunile şi frunzele împrăştiate. De aici se vedeau femeile şi copiii cum reparau satul şi bărcile cum ieşeau în larg. Alţi săteni îşi târau picioarele spre câmp, vântul fiind mai domol acum. Oare ce taxe au de plătit? se întrebă el. Nu mi-ar plăcea să fiu ţăran aici. Nu numai aici, niciunde.

Când se luminase de ziuă, fusese impresionat de cât de devastat părea satul.

— Furtuna asta n-ar fi atins nici o casă englezească, îi spusese lui Mariko. Da, a fost furtună, într-adevăr, dar nu una foarte puternică. De ce nu construiţi case din piatră sau cărămidă?

— Din pricina cutremurelor, Anjin-san. Orice casă din piatră ar crăpa, bineînţeles, şi s-ar prăbuşi, şi probabil ar răni sau ar omorî pe cei dinăuntru. Cu felul nostru de a construi, pericolul e mic. Ai să vezi cât de repede e făcut totul la loc.

— Da, dar aveţi şi pericolul focului. Şi ce se-ntâmplă când vin Vânturile Mari? *Tai-fun*-urile?

— Atunci e foarte rău.

Ea-i vorbise despre *tai-fun-uri* şi timpul lor — din iunie până-n septembrie, uneori mai devreme, alteori mai târziu. Şi despre celelalte catastrofe ale naturii.

În urmă cu câteva zile mai fusese un cutremur. A fost uşor. Un ibric căzuse de pe vasul cu jăratic, care se răsturnase. Din fericire, cărbunii fuseseră stinşi. O casă din alt sat luase foc, dar focul nu se răspândise. Blackthorne nu văzuse niciodată un foc care să fie stins atât de rapid. În afară de asta, nimeni din sat nu-i dăduse prea mare atenţie. Pur şi simplu râseseră şi-şi văzuseră mai departe de-ale lor.

— De ce râd oamenii?

— Noi socotim foarte ruşinos şi necivilizat să ne arătăm sentimentele puternice, mai cu seamă teama, aşa că le ascundem sub un zâmbet sau un surâs. Bineînţeles că tuturor ne e teamă, deşi trebuie să n-o arătăm niciodată.

Unii din voi o arată, gândi Blackthorne.

Nebara Jozen o arătase. Murise urât, plângând de teamă, implorând mila. Uciderea lui fusese înceată şi crudă. Îl lăsaseră să fugă, după care fusese lovit cu baionetele şi schilodit pe-ndelete în râsetele tuturor. Îl forţaseră din nou să alerge, apoi îl priviseră cum se târa şi îi scoseseră maţele încet, în timp ce el urla şi sângele i se prelingea amestecat cu flegmă. În cele din urmă îl lăsaseră să moară.

După aceea Naga îşi îndreptase atenţia spre ceilalţi samurai. Imediat trei din oamenii lui Jozen îngenunchează, îşi vărgaseră burţile cu pumnalele scurte pe care apoi le aşezaseră în faţa lor, spre a-şi face *seppuku* după ritual. Trei dintre tovarăşii lor stăteau în spate, ca secundanţi, cu săbiile lungi scoase din teacă şi ridicate, ţinute cu ambele mâini, fiind acum cu toţii lăsaţi în pace de Naga şi de oamenii săi. Când samuraii îngenuncheaţi îşi întinseră mâinile spre pumnale şi-şi înţepeniră gâturile, cele trei săbii picară ca fulgerul şi-i decapitară dintr-o singură lovitură. Dinţii clănţăniră în tigvele căzute, apoi nu se mai auzi nimic. Muştele roiau.

Alţi doi samurai îngenunchează, ultimul rămânând în picioare, pregătit să-i secundeze. Primul dintre cei îngenuncheaţi fu decapitat; la fel ca tovarăşii lui, în timp ce-şi întindea mâna după pumnal. Celălalt spuse:

— Nu. Eu, Hirasaki Kenko, ştiu cum să mor, aşa cum trebuie să moară un samurai.

Kenko era un tânăr mlădiu, parfumat şi aproape drăguţ smead, pomădat din belşug şi foarte îngrijit îmbrăcat, îşi ridică pumnalul cu o reverenţă şi-l înfăşură la un capăt cu eşarfa, ca să-l prindă mai bine.

— Protestez împotriva morţii lui Nebara Jozen-san şi a oamenilor săi, spuse el hotărât, înclinându-se spre Naga. Privi pentru ultima oară cerul şi-i aruncă secundantului său

un ultim zâmbet liniştitor. *Sayonara*[1], Tadeo.

Apoi îşi înfipse pumnalul adânc în partea stângă a stomacului. Cu ambele mâini, făcu o tăietură în cruce, trase pumnalul afară şi apoi îl implântă din nou, adânc, chiar deasupra pântecului şi-l smulse în tăcere. Maţele-i ciopârţite i se revărsară şi, în timp ce faţa-i în agonie, contorsionată hidos, se înclina, secundantul îşi trimise sabia în jos, într-un singur arc nimicitor.

Naga însuşi îi luă de jos capul apucându-l de moţul din creştet, îi şterse faţa de ţărână şi-i închise ochii. Apoi le spuse oamenilor săi să aibă grijă să fie spălat capul, învelit şi trimis lui Ishido, cu toate onorurile, cu un raport complet despre vitejia lui Hirasaki Kenko.

Ultimul samurai îngenunche. Nu mai era nimeni care să-l secundeze. Şi el era tânăr. Degetele-i tremurau şi teama îl chinuia. De două ori îşi făcuse datoria faţă de camarazii săi, de două ori lovise cu sabia curat, onorabil, scăpându-i de chinul durerii şi de ruşinea fricii. Şi o dată îl aşteptase pe cel mai bun prieten al său să moară, aşa cum trebuia să moară un samurai — înjunghiindu-se singur, într-o tăcere plină de mândrie —, apoi îi tăiase capul, cu o lovitură perfectă. Până acum nu ucisese niciodată.

Îşi ţintui ochii asupra propriului pumnal. Îşi vărgă stomacul şi se rugă să aibă curajul prietenului său. Lacrimile se îmbulzeau, dar îşi aşternu pe chip o mască îngheţată, zâmbitoare. Îşi desfăcu eşarfa şi-şi înveli pumnalul la capăt. Apoi, pentru că tânărul îşi făcuse bine datoria, Naga îi făcu semn locotenentului său.

Acest samurai înaintă şi se înclină, prezentându-se ceremonios.

— Osaragi Nampo, căpitan în legiunea a noua a seniorului Toranaga. Aş fi onorat să vă fiu secundant.

— Ikomo Tadeo, ofiţer secund, vasalul seniorului Ishido, răspunse tânărul. Mulţumesc. Aş fi onorat să vă am ca secundant.

Moartea lui fu rapidă, fără dureri şi plină de onoare.

Capetele fură adunate. Mai târziu, Jozen ţipă ascuţit, revenit iar la viaţă. Mâinile-i înnebunite încercau zadarnic

[1] La revedere (jpn.).

să-şi adune maţele.

Îl lăsară câinilor care veniseră din sat.

Capitolul 34

La Ora Calului, la unsprezece ceasuri dimineaţa, zece zile după moartea lui Jozen şi-a oamenilor săi, un convoi de trei galere ocolea promontoriul la Anjiro. Erau ticsite cu trupe. Toranaga debarcă. Lângă el se afla Buntaro.

— Mai întâi vreau să văd un exerciţiu de atac, Yabu-san, cu cei cinci sute de la început, spuse Toranaga. Imediat.

— Nu s-ar putea mâine? Asta mi-ar da timp să-l pregătesc, spuse Yabu îndatoritor, dar pe dinăuntru era furios de sosirea neaşteptată a lui Toranaga şi mânios pe iscoadele lui, care nu-l preveniseră. Abia dacă avusese timp să vină în grabă la ţărm cu o gardă de onoare. Trebuie să fii obosit...

— Nu sunt obosit, mulţumesc, spuse Toranaga brusc, cu bună ştiinţă. N-am nevoie de „apărători", sau de o înscenare meticuloasă, sau de ţipete, ori de aşa-zişii morţi. Uiţi, bătrâne, că am jucat în destule piese *Nōh* şi-am pus în scenă destule ca să-mi pot folosi imaginaţia. Eu nu sunt un ţăran-*ronin*! Te rog, ordonă atacul imediat.

Se aflau pe plajă, lângă debarcader. Toranaga era înconjurat de gărzi de elită şi tot mai mulţi se revărsau din galera trasă la ţărm. Alţi o mie de samurai, înarmaţi până-n dinţi, erau îngrămădiţi în cele două galere, care aşteptau la o oarecare distanţă de coastă. Era o zi caldă, cu un cer fără nori, cu valuri mici ce se spărgeau la ţărm şi pâclă la orizont.

— Igurashi, ocupă-te de atac!

Yabu îşi stăpâni furia. De când trimisese primul mesaj despre sosirea lui Jozen, în urmă cu unsprezece zile, nu primise decât câteva rapoarte în doi peri din Yedo, de la propriile lui iscoade, la semnalele lui tot mai urgente, nimic altceva decât răspunsuri sporadice, enervant de neconvingătoare din partea lui Toranaga: „Primit mesajul tău, se studiază atent situaţia"; „Uluit de veştile tale despre fiul meu. Te rog, aşteaptă instrucţiuni." Apoi, acum patru zile: „Cei răspunzători de moartea lui Jozen vor fi pedepsiţi. Vor rămâne în continuare la posturile lor, dar sub stare de arest până mă pot sfătui cu seniorul Ishido". Şi ieri, minunea minunilor: „Astăzi am primit invitaţia oficială a noului Consiliu al Regenţilor la ceremonia privitului florilor din

Osaka. Când plănuieşti să pleci? Anunţă imediat.”

— Doar asta nu vrea să-nsemne că Toranaga chiar se duce? întrebase Yabu năuc.

— Te împinge să cazi în capcană, stăpâne, răspunsese Igurashi. Orice spui, eşti prins în cursă.

— Şi eu cred la fel, spusese Omi.

— De ce nu primim veşti din Yedo? Ce s-a întâmplat cu iscoadele noastre?

— E aproape ca şi cum Toranaga ar fi tăiat orice cale de legătură cu Kwanto, îi spusese Omi. Poate că ştie cine sunt iscoadele înălţimii voastre.

— Astăzi e cea de a zecea zi, Alteţă, îi amintise Igurashi lui Yabu. Totul e pregătit pentru plecarea Voastră la Osaka. Doriţi să plecaţi sau nu?

Acum, aici, pe plajă, Yabu îşi binecuvânta *kami* protectori care-l convinseseră să accepte sfatul lui Omi de a rămâne până-n cea din urmă zi posibilă, de azi în trei zile.

— În legătură cu ultimul dumitale mesaj, Toranaga-sama, cel sosit ieri, spuse el. Sigur nu mergi la Osaka?

— Dumneata mergi?

— Te recunosc drept conducător. Bineînţeles, ascult hotărârea dumitale.

— Hotărârea mea e uşor de luat, Yabu-sama. Dar a dumitale e grea. Dacă te duci, regenţii, cu siguranţă, au să te ciopârţească pentru omorârea lui Jozen şi a oamenilor lui. Ishido e într-adevăr foarte furios, şi pe bună dreptate. *Neh?*

— N-am făcut-o eu, mărite Toranaga. Uciderea lui Jozen — oricât de meritată — a fost împotriva ordinelor mele.

— Atâta doar c-a fost foarte bine c-a făcut-o Naga, *neh?* Altfel, cu siguranţă, trebuia s-o fi făcut dumneata însuti. Am să stau de vorbă cu Naga-san mai târziu, dar să mergem, o să discutăm pe drum, când urcăm spre câmpul de instrucţie. Nu trebuie să pierdem timpul. Toranaga porni cu un pas iute, gărzile urmându-l îndeaproape. Da, dumneata eşti în mare încurcătură, bătrâne. Dacă te duci, îţi pierzi capul, pierzi Izu şi, bineînţeles, întreaga ta familie Kasigi merge la eşafod. Dacă rămâi, Consiliul va ordona acelaşi lucru. Privi spre el. Poate c-o să faci ceea ce mi-ai sugerat mie, când am fost ultima oară în Anjiro. Voi fi fericit să-ţi fiu secundant. Poate

capul dumitale va domoli proasta dispoziţie a lui Ishido, când îl voi întâlni.

— Capul meu nu n-are nici o valoare pentru Ishido.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Buntaro le ieşi în cale.

— Scuzaţi-mă, Alteţă. Unde doriţi să fie aşezată tabăra?

— Pe platou. Îţi faci tabără permanentă acolo. Două sute de străji vor sta cu mine în fortăreaţă. Când ai terminat, vino la mine. Vreau să vezi exerciţiul de instrucţie.

Buntaro se îndepărtă grăbit.

— Tabără permanentă? Rămâi aici? întrebă Yabu.

— Nu, doar oamenii mei. Dacă atacul e tot atât de bun pe cât am auzit, vom alcătui nouă batalioane de asalt din câte cinci sute de samurai fiecare.

— Poftim?

— Da. Am adus încă o mie de samurai, aleşi pentru dumneata. Dumneata vei aduce cealaltă mie.

— Dar nu sunt destule muschete şi...

— Îmi pare rău, dar greşeşti. Am adus o mie de muschete, şi praf de puşcă, şi gloanţe din belşug. Restul va veni peste o săptămână, cu încă o mie de oameni.

— O să avem nouă batalioane de asalt?

— Da. Vom forma un regiment. Buntaro îl va comanda.

— Poate c-ar fi mai bine dac-aş face-o eu. El va fi...

— O, dar ai uitat că-n câteva zile se-ntruneşte Consiliul! Cum poţi să comanzi un regiment, dacă pleci la Osaka? Nu te-ai pregătit de plecare?

Yabu se opri.

— Noi suntem aliaţi. Am căzut de acord că dumneata eşti conducătorul şi-am pecetluit învoiala. Eu mi-am ţinut-o şi o ţin. Acum te-ntreb, care ţi-e planul? Luptăm sau nu?

— Nimeni nu mi-a declarat încă război.

Yabu ardea de nerăbdare să-şi scoată sabia Yoshitomo din teacă şi să-mproaşte sângele lui Toranaga în ţărână, odată pentru totdeauna; cu orice preţ. Simţea respiraţia gărzilor lui Toranaga, toţi de jur împrejurul lui, dar acum nu-i mai păsa.

— Consiliul nu-nseamnă şi pentru dumneata sfârşitul? Dumneata însuţi ai spus-o. Odată reunit, va trebui să te

supui. *Neh?*

— Bineînţeles.

Toranaga le făcu semn gărzilor să plece, sprijinindu-se uşor în sabie, cu picioarele-i scurte bine înfipte în pământ.

— Atunci care e hotărârea dumitale? Ce propui?

— Mai întâi să văd atacul.

— Apoi?

— Apoi să mergem la vânătoare.

— Pleci la Osaka?

— Bineînţeles.

— Când?

— Când o să am chef.

— Vrei să spui că *nu* când doreşte Ishido?

— Vreau să spun că atunci când o să am chef.

— Vom fi izolaţi, spuse Yabu. Nu putem să luptăm cu toată Japonia, chiar dacă avem şi un regiment de asalt, şi nu se poate să-l pregătim în zece zile.

— Aşa-i.

— Atunci care e planul?

— Ce s-a întâmplat exact cu Jozen şi Naga-san?

Yabu îi spuse adevărul, omiţând doar faptul că Naga fusese mânat din umbră de Omi.

— Şi barbarul meu? Cum se comportă Anjin-san?

— Bine. Foarte bine.

Yabu îi povesti despre încercarea de *seppuku* din prima noapte şi cu cât meşteşug îl făcuse pe Anjin-san să se supună, spre folosul amândurora.

— Asta a fost o treabă deşteaptă, spuse rar Toranaga. N-aş fi bănuit niciodată c-are să încerce să-şi facă *seppuku.* Interesant.

— Noroc că i-am spus lui Omi să fie pregătit.

— Da.

Neliniştit, Yabu aşteptă ca Toranaga să mai spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

— Vestea asta pe care ţi-am trimis-o, despre seniorul Ito, care a ajuns regent, spuse în cele din urmă Yabu, ai ştiut-o înainte de a-ţi da eu de ştire?

Toranaga nu-i răspunse pe dată.

— Am auzit zvonuri. Seniorul Ito e o alegere perfectă

pentru Ishido. Bietul prost, totdeauna i-a plăcut să se lase terfelit. O să facă un cuplu bun.

— Oricum, votul lui o să ne distrugă.

— Doar dacă exista un Consiliu.

— A, atunci ai într-adevăr un plan?

— Eu întotdeauna am un plan — sau planuri — n-ai ştiut? Dar dumneata, care e planul dumitale, Aliatule? Dacă vrei să pleci, pleacă. Dacă vrei să rămâi, rămâi. Alege!

Toranaga porni mai departe.

*

* *

Mariko îi înmână lui Toranaga un sul de hârtie cu scris mărunt şi-nghesuit.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Da, Alteţă, răspunse ea, displăcându-i zăpuşeala cabinei şi faptul de a se afla iar la bordul galerei, fie ea şi ancorată în port. Multe din *Manualul de război* se vor repeta, dar am făcut însemnări în fiecare seară şi-am notat totul aşa cum s-a întâmplat — sau am încercat. Este aproape ca un jurnal, cu tot ce s-a petrecut şi s-a spus de când aţi plecat.

— Bun. L-a mai citit altcineva?

— Din câte ştiu, nu. Îşi făcu vânt cu evantaiul să se răcorească. Concubina lui Anjin-san şi slugile m-au văzut scriindu-l, dar l-am ţinut mereu sub cheie.

— Tu ce părere ai,?

Mariko şovăi. Îşi aruncă privirea spre uşa cabinei şi spre hubloul închis.

Toranaga spuse:

— La bord nu sunt decât oamenii mei şi nimeni nu e sub punţi. În afară de noi.

— Da, Alteţă. Mi-am amintit doar o vorbă a lui Anjin-san, că nu există secrete pe o navă. Îmi cer iertare. Se gândi o clipă, apoi spuse sigură de sine: Regimentul de muschete va câştiga o bătălie. Barbarii ar putea să ne distrugă dac-ar acosta în număr mare, cu puşti şi cu tunuri. Trebuie să aveţi o flotă barbară. Până acum cunoştinţele lui Anjin-san v-au fost de un folos atât de mare, încât ar trebui să fie ţinute secrete, numai pentru urechile Voastre. Încăpute pe mâini greşite, ar fi un pericol de moarte pentru Înălţimea-voastră.

— Acum cine mai are ştiinţă de ele?

— Yabu-san ştie multe, dar Omi şi mai mult, el le intuieşte cel mai bine. Igurashi-san, Naga-san şi trupele — trupele, bineînţeles, înţeleg strategia, dar nu amănuntele, şi nimic din cunoştinţele generale şi politice ale lui Anjin-san. Eu, mai mult decât oricare. Alteţă, am notat tot ce-a spus el, ce-a întrebat sau ce-a comentat. Cât am putut de bine. Bineînţeles, el ne-a spus doar anumite lucruri, dar aria lui de cuprindere e vastă şi memoria lui aproape perfectă. Cu răbdare, el vă poate pune la îndemână un tablou exact al lumii, cu obiceiurile şi pericolele ei. *Dacă* spune adevărul.

— Îl spune?

— Cred că da.

— Care e părerea ta despre Yabu?

— Yabu-san e un om violent, fără nici un scrupul. Nu preţuieşte nimic decât propriile lui interese. Datorie, credinţă, tradiţie nu înseamnă nimic pentru el. Mintea lui are licăriri de mare iscusinţă, chiar străluciri. Este la fel de periculos ca aliat sau ca duşman.

— Toate virtuţi lăudabile. Ce se poate spune împotriva lui?

— Un administrator rău. Ţăranii lui s-ar răscula dac-ar avea arme.

— De ce?

— Taxe jecmănitoare. Taxe împotriva legii. Ia trei sferturi din tot orezul, peştele şi celelalte roade. A început să pună taxe pe cap de om, pe pământ, pe barcă. Tot ce e de vânzare, fiecare butoiaş de *saké,* totul e taxat în Izu.

— Poate că ar trebui să-l folosesc pe el sau pe ofiţerul lui de intendenţă pentru Kwanto. Bine, ce face el aici e treaba lui, ţăranii lui n-o să primească niciodată arme, aşa că n-avem de ce ne teme. Aş putea totuşi să folosesc locul ăsta ca bază, dacă va fi nevoie.

— Dar, Alteţă, după lege se pot lua cel mult şaizeci ale părţi.

— Legea asta a fost. *Taikō* a făcut-o, dar el e mort. Ce altceva mai ştii despre Yabu?

— Mănâncă puţin, sănătatea pare bună, dar Suwo, masorul, crede că are necazuri cu rinichii. Are nişte obiceiuri ciudate.

— Ce?

Ea-i povesti despre Noaptea cu Urlete.

— Cine ţi-a spus despre asta?

— Suwo. La fel soţia şi mama lui Omi.

— Şi tatăl lui Yabu obişnuia să-şi fiarbă duşmanii. Pierdere de vreme. Dar pot să-i înţeleg nevoia de a o face din când în când. Nepotul lui, Omi?

— Foarte ager. Foarte înţelept. Credincios întru totul unchiului său. Un vasal foarte capabil şi energic.

— Familia lui Omi?

— Mama lui e... e atât cât trebuie de aspră cu Midori, nevasta lui. Soţia e samurai, blândă, puternică şi foarte bună. Toţi sunt vasali credincioşi ai lui Yabu-san. În clipa de faţă, Omi n-are nici o concubină, deşi Kiku, cea mai faimoasă curtezană din Izu, este aproape ca o concubină. Dac-ar putea să-i cumpere contractul, cred c-ar aduce-o în casa lui.

— M-ar ajuta împotriva lui Yabu, dacă aş vrea s-o facă?

Ea se gândi. Apoi clătină din cap.

— Nu, Alteţă. Nu cred. Cred că e supusul unchiului său.

— Naga?

— E un samurai bun, cât se poate de bun. El a văzut imediat ce pericol reprezintă Jozen-san şi oamenii lui pentru înălţimea ta şi şi-a zăvorât gândurile până v-a putut consulta. Oricât de mult urăşte batalionul de muschete, totuşi îşi instruieşte companiile cu străşnicie, ca să le facă perfecte.

— Cred că a fost foarte prost să se lase dus de Yabu.

Ea-şi potrivi o cută a chimonoului fără să spună nimic.

Toranaga îşi făcea vânt cu evantaiul.

— Acum, Anjin-san.

Ea se aşteptase la această întrebare şi, acum când venise, toate observaţiile inteligente pe care vruse să le facă îi dispărură din cap.

— Ei bine?

— Trebuie să-l judecaţi după cele scrise în pergament. În unele privinţe el e cu neputinţă de explicat. Bineînţeles, educaţia şi obiceiurile lui n-au nimic comun cu ale noastre. E foarte complicat şi dincolo de... dincolo de înţelegerea *mea.* Era foarte deschis, dar, de când a încercat să-şi facă *seppuku,* s-a schimbat. E mai ascuns.

Îi povesti ce zisese şi ce făcuse Omi în acea primă noapte. Şi despre promisiunea lui Yabu.

— A, Omi l-a oprit, nu Yabu-san?

— Da.

— Şi Yabu a urmat sfatul lui Omi?

— Întocmai, Alteţă.

— Deci Omi e sfetnicul. Interesant. Dar sigur Anjin-san nu se aşteaptă ca Yabu să-şi calce cuvântul?

— Da, e sigur.

— Ce copilăros! râse Toranaga.

— „Conştiinţa" creştină e adânc înrădăcinată în el, îmi pare rău. Nu poate scăpa de *karma* lui şi faptul că este întru totul guvernat de ura lui faţă de moarte sau faţă de morţile a ceea ce el numeşte „nevinovaţi" tot de-aici se trage. Chiar şi moartea lui Jozen l-a impresionat adânc. Multe nopţi somnul i-a fost tulburat şi zile în şir abia dacă a vorbit cu cineva.

— „Conştiinţa" asta o au toţi barbarii?

— Nu, deşi ar trebui s-o aibă toţi barbarii creştini.

— O să-şi piardă „conştiinţa" asta?

— Nu cred. Dar, atâta vreme cât o are, e tot atât de lipsit de apărare ca un copil.

— Concubina lui?

Ea-i povesti totul.

— Bun. Era încântat că alegerea lui Fujiko şi planul lui merseseră de minune. Foarte bine. Ea a procedat foarte bine în privinţa armelor. Dar obiceiurile lui?

— Mai toate normale, afară de o uluitoare stingherealã când e vorba de-mpărţitul pernei şi de alte treburi lumeşti. Ea-i înfăţişă, de asemeni, nevoia lui neobişnuită de singurătate şi gusturile lui oribile în materie de mâncare. În mai toate celelalte lucruri e politicos, cumpătat, energic, un elev priceput şi foarte curios în legătură cu noi şi obiceiurile noastre. Totul e-n raportul meu, dar pe scurt. I-am explicat câte ceva despre felul nostru de viaţă, puţin despre noi şi istoria noastră, despre *taikō* şi despre ce frământă împărăţia.

— A, despre moştenitor?

— Da, Alteţă. Am greşit?

— Nu. Ţi-am spus să-l educi. Cum merge japoneza lui?

— Foarte bine, dacă ţii seama de împrejurări. Cu timpul o

să vorbească limba noastră destul de bine. E un elev bun, Alteţă.

— A-mpărţit perna cu cineva?

— Cu una din slujnice, răspunse ea pe loc.

— El a ales-o?

— Concubina lui i-a trimis-o.

— Şi?

— Înţeleg c-a fost mulţumitor pentru amândoi.

— A! Deci ea n-a avut nici o dificultate?

— Nu, Alteţă.

— Dar el e bine înzestrat?

— Fata a spus: „O, da, foarte, cu prisosinţă”. Acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit ea.

— Excelent. *Karma* lui e bună. Asta-i nenorocirea cu o mulţime de bărbaţi — Yabu e unul, Kiyama altul! *Karma* a fost vitregă cu ei. E o nenorocire să te naşti aşa. Mare nenorocire. Îşi aruncă ochii spre hârtia făcută sul, apoi îşi închise evantaiul cu o pocnitură. Şi tu, Mariko-san? Tu ce faci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă. Sunt bucuroasă că vă văd arătând atât de bine. Pot să vă felicit pentru naşterea nepotului?

— Da, mulţumesc. Sunt fericit. Băiatul e bine făcut şi pare sănătos.

— Şi doamna Genjiko?

Toranaga mormăi:

— E la fel de puternică, ca întotdeauna. Îşi ţuguie buzele, căzând pe gânduri o clipă. Ai putea să ne recomanzi o doică pentru copil. Era obiceiul ca fiii samurailor de vază să aibă o doică, pentru ca mamele să-şi poată vedea de soţi şi de conducerea gospodăriei, lăsând doica să se ocupe de creşterea copilului, să-l facă puternic şi să fie o cinste pentru părinţi. Mi-e teamă că nu va fi uşor de găsit persoana potrivită. Doamna Genjiko nu e dintre stăpânele uşor de mulţumit, *neh?*

— Sunt convinsă că veţi găsi persoana potrivită, Alteţă. Cu siguranţă că am să mă gândesc la asta, răspunse Mariko, ştiind că ar fi fost o nebunie să dai un asemenea sfat, pentru că nici o femeie nu i-ar putea mulţumi pe amândoi, pe

Toranaga şi pe nora lui.

— Mulţumesc. Dar tu, Mariko-san, ce mai faci?

— Bine, Alteţă, mulţumesc.

— Şi conştiinţa ta creştină?

— Sunt împăcată cu ea, Alteţă. Am făcut tot ce-aţi dorit. Cu inima curată.

— A fost vreun preot pe aici?

— Nu, Alteţă.

— Ai avea nevoie de vreunul?

— Ar fi bine să mă spovedesc, şi să iau sfânta împărtăşanie, şi să primesc binecuvântarea. Da, într-adevăr, asta aş vrea: să mărturisesc lucrurile îngăduite şi să mi se dea binecuvântarea.

Toranaga o cercetă atent. Ochii lui erau sinceri.

— Te-ai descurcat bine, Mariko-san. Te rog, fă şi mai departe ca până acum.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Ar mai fi un lucru; Anjin-san are mare nevoie de o gramatică şi un dicţionar.

— Am trimis la Tsukku-san după ele. O văzu încruntându-se. Crezi că n-o să le trimită?

— El o să dea ascultare, bineînţeles. Poate nu cu graba pe care aţi dori-o.

— Curând o să ştiu, adăugă Toranaga ameninţător. Nu i-au mai rămas decât treisprezece zile.

Mariko era nedumerită.

— Alteţă? întrebă ea neînţelegând.

— Treisprezece? A, spuse Toranaga cu indiferenţă, acoperindu-şi scăparea de moment, când am fost pe nava portugheză, el a cerut permisiunea să viziteze Yedo. Am fost de acord, cu condiţia ca să fie într-un interval de patruzeci de zile. Au mai rămas treisprezece. Nu patruzeci de zile a stat acel *bonz,* acel profet, Moise, pe munte ca să strângă poruncile lui „Dumnezeu”, care erau săpate în piatră?

— Da, Alteţă.

— Crezi că a fost aşa?

— Da, dar nu înţeleg cum şi de ce.

— E pierdere de vreme să discutăm „Lucrările Domnului”. *Neh.?*

— De căutaţi fapte, da, Alteţă.

— Cât ai aşteptat după dicţionar, n-ai încercat să faci unul?

— Ba da, Toranaga-sama. Mi-e teamă că nu e foarte bun. Din păcate este atât de puţin timp şi sunt aşa de multe probleme. Aici... peste tot, adăugă ea cu subînţeles.

El încuviinţă din cap, ştiind că ea ar fi dorit din toată inima să-ntrebe multe lucruri: despre noul Consiliu şi numirea seniorului Ito, despre pedeapsa lui Naga şi dacă războiul o să-nceapă curând.

— Suntem norocoşi să-l avem pe soţul tău înapoi printre noi, *neh?*

Evantaiul ei se opri.

— N-am crezut niciodată c-o să scape cu viaţă. Niciodată. M-am rugat şi am aprins tămâie pentru el în fiecare zi.

Buntaro îi povestise de dimineaţă cum un alt grup de samurai al lui Toranaga îi acoperise retragerea de pe ţărm şi el străbătuse fără necazuri, cartierele mărginaşe ale Osakăi. Apoi, cu cincizeci de oameni, unul şi altul, deghizaţi în bandiţi, şi cu cai de schimb, se îndreptase în grabă spre dealuri, pe cărări lăturalnice, într-o goană nebună, către Yedo. De două ori cei care-l fugăreau l-au ajuns din urmă, dar duşmanii n-au fost destui ca să-l înfrângă, şi el şi-a croit drum prin luptă. O dată a fost pândit şi atacat pe neaşteptate, şi-a pierdut toţi oamenii, în afară de patru, dar a scăpat iar şi a intrat mai adânc în codru, mergând noaptea şi dormind ziua. Se hrănea cu fructe de pădure şi apă de izvor, cu puţin orez luat în grabă de la vreo casă singuratică, apoi pornea din nou la galop, urmăritorii fiind tot timpul după el. Îi trebuiseră douăzeci de zile să ajungă la Yedo. Din oamenii lui nu supravieţuiseră decât doi.

— A fost aproape o minune, spuse ea. Am crezut că un *kami* pusese stăpânire pe mine când l-am văzut lângă înălţimea voastră pe ţărm.

— E deştept. Foarte puternic şi foarte deştept.

— Pot să vă-ntreb, Alteţă, ce veşti aveţi despre seniorul Hiro-matsu? Şi de la Osaka, despre doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko?

Şovăielnic, Toranaga îi spuse că Hiro-matsu se întorsese la Yedo cu o zi înainte de plecarea sa, totuşi doamnele sale

hotărâseră să rămână la Osaka, din pricina sănătăţii doamnei Sazuko. Nu era nevoie să spună mai multe. Amândoi, şi el şi Mariko, ştiau că aceasta era doar o formulă pentru salvarea onoarei şi că niciodată generalul Ishido n-avea să lase să-i plece doi ostatici atât de valoroşi, acum, când Toranaga îi scăpase din gheare.

— *Shigata ga nai,* spuse el. *Karma, neh*? Nu-i nimic de făcut. Asta-i *karma,* nu?

— Da.

El ridică sulul de hârtie.

— Acum trebuie să-l citesc. Mulţumesc, Mariko-san. Ai procedat foarte bine. Te rog, adu-l pe Anjin-san la fortăreaţă în zori.

— Alteţă, acum că stăpânul meu e aici, va trebui...

— Soţul tău deja a încuviinţat ca, pe timpul şederii mele aici, tu să rămâi unde te afli şi să faci pe tălmaciul. Datoria ta de căpătâi, pentru următoarele câteva zile, este tot către Anjin-san.

— Dar, Alteţă, trebuie să aranjez casa pentru stăpânul meu. El va avea nevoie de o casă şi de servitori.

— Asta ar fi acum o risipă de bani, de timp şi de muncă. El o să rămână cu trupele, sau în casa lui Anjin-san, oriunde doreşte. Observă o undă de supărare. *Nan ja?*

— Locul meu ar trebui să fie lângă stăpânul meu. Să-l slujesc.

— Locul tău e acolo unde vreau eu să fie. *Neh?*

— Da, vă rog să mă iertaţi. Bineînţeles.

Ea plecă.

El citi atent sulul de hârtie şi *Manualul de război.* Apoi reciti fragmente din sulul de hârtie. Le puse pe amândouă la loc sigur aşeză gărzi în faţa cabinei, şi plecă sus.

Era în zori. Ziua se anunţa călduroasă şi cu cer acoperit. El amână întâlnirea cu Anjin-san şi porni călare spre platou, cu o sută de străji. Acolo-şi adună şoimarii şi trei şoimi şi vână pe o întindere de douăzeci de *ri.* Până pe la prânz prinsese trei fazani, doi sitari mari, un iepure şi o pereche de prepeliţe. Trimise un fazan şi iepurele lui Anjin-san, restul la fortăreaţă. Câţiva din samuraii lui nu erau budişti, iar el era îngăduitor cu obiceiurile lor în privinţa mâncării. El mâncă

puţin orez rece, cu pastă de peşte, alge murate cu bucăţi de ghimbir. Apoi se ghemui pe pământ şi adormi.

*

* *

Era după-amiază târziu şi Blackthorne se afla în bucătărie, fluierând fericit. În jurul lui erau bucătarul şef, ajutorul de bucătar, specialistul în legume, specialistul în peşte şi ajutoarele lor, toţi zâmbitori, dar cu inima cât un purice, pentru că stăpânul se afla aici, în bucătărie, cu stăpâna, şi pentru că ea le spusese că el avea de gând să le facă cinstea de a le arăta cum să prepare şi să gătească după gustul lui. Şi, în cele din urmă, erau îngroziţi din pricina iepurelui.

El deja atârnase fazanul sub streaşina unei magazii, cu porunci clare ca nimeni, *absolut nimeni,* în afară de el, să nu-l atingă.

— Nimeni atinge în afară de mine! înţeleg ei, Fujiko-san? întrebă el cu gravitate prefăcută.

— O, da, Anjin-san. Înţeleg. Îmi pare rău, îmi cer iertare, dar ar trebui să spui: „Nimeni să nu-l atingă în afară de mine!”

— Acum, spunea el fără să se adreseze cuiva anume, nobila artă a gătitului. Lecţia numărul unu.

— *Dozo gomen nasai?* întrebă Fujiko.

— *Miru!* Priviţi!

Simţindu-se iar tânăr — pentru că una din primele lui îndeletniciri fusese să cureţe vânatul pe care el şi fratele său îl prindeau, cu mare primejdie, pe domeniile din preajma Chatham-ului —, alese un cuţit lung, curbat. Bucătarul şef, specialist în *sushi*[1] se făcu alb ca varul. Acesta era cuţitul lui favorit, cu lama special ascuţită, ca feliile de peşte crud să fie întotdeauna tăiate la perfecţie. Tot personalul o ştia şi i se tăie răsuflarea, zâmbind şi mai mult spre a-şi ascunde încurcătura faţă de el, iar el zâmbea şi mai abitir spre a-şi ascunde propria-i ruşine.

Blackthorne spintecă burta iepurelui şi-i scoase cu grijă stomacul şi măruntaiele. Una din slujnicele mai tinere scăpă un oftat şi dispăru în tăcere. Fujiko hotărî s-o pedepsească cu leafa pe o lună, dorindu-şi totodată să fi fost şi ea ţărancă,

[1] Mâncare japoneză din orez şi peşte (jpn.).

să poată şi ea fugi onorabil.

Ei priveau şi ochii li se împăienjeniră când el reteză labele şi ghearele, apoi împinse picioarele dinainte înăuntru, în blană, ca să se desprindă de piele. Făcu la fel cu picioarele din spate şi îndoi blana ca să le scoată prin spintecătura burţii, apoi, cu o smucitură rapidă, trase blana peste cap, ca pe o haină de iarnă de care te descotoroseşti. Aşeză animalul aproape jupuit pe masa de tocat şi-l descăpăţână, lăsându-i laolaltă cu blana capul cu ochii-i încremeniţi şi înduioşători. Întoarse iar blana pe faţă şi-o puse deoparte. Un oftat străbătu bucătăria. Nu-l auzi, fiind concentrat în tranşarea cărnii — picioarele fură făcute hălci, iar trupul despicat în patru. O altă slujnică o şterse neobservată.

— Acum vreau o oală, spuse Blackthorne cu un zâmbet entuziasmat.

Nimeni nu-i răspunse. Se holbau doar la el, eu aceleaşi zâmbete încremenite pe buze. Văzu un cazan mare, de fier. Era curat-lună. Îl ridică cu mâinile pline de sânge şi-l umplu cu apă dintr-un hârdău, apoi îl atârnă deasupra sobei aşezate într-o groapă făcută-n pământ şi împrejmuită cu pietre. Aruncă înăuntru bucăţile de carne.

— Acum nişte legume şi mirodenii, spuse el.

— *Dozo*? întrebă Fujiko gutural.

El nu ştia cuvintele japoneze, aşa că privi în jur. Într-un coş de nuiele erau câţiva morcovi şi câteva rădăcini care semănau a napi. Le curăţă, le tăie şi le adăugă la supă, cu sare şi puţin sos de soia, închis la culoare.

— Ar trebui să avem nişte ceapă, usturoi şi vin de Porto.

— *Dozo?* întrebă iar Fujiko neajutorată.

— *Kotaba shirimasen.* Nu ştiu cuvintele.

Ea nu-l corectă, ridică doar o lingură şi i-a oferi. El clătină din cap.

— *Saké,* porunci el.

Ajutorul de bucătar îşi ieşi din uimire şi-i dădu mica ploscă de lemn.

— *Domo.*

Blackthorne turnă o ceaşcă, apoi mai adăugă una, să fie de-ajuns. Ar fi băut direct din ploscă, dar ştia că ar fi fost o grosolănie să bea vinul, rece, fără ceremonialul obişnuit şi,

cu siguranţă, nu aici, în bucătărie.

— Doamne, ce bine mi-ar pica o bere, spuse el.

— *Dozo goziemashita,* Anjin-san?

— *Kotaba shirimasen,* dar mâncarea asta o să fie grozavă. *Ichiban, neh?*

Arătă spre oala care fierbea.

— *Hai,* spuse ea fără convingere.

— *Okuru tsukai arigato* Toranaga-sama, spuse Blackthorne. Trimite pe cineva să-i mulţumească seniorului Toranaga.

Nimeni nu-i corectă japoneza stâlcită.

— *Hai.*

Odată ieşită afară, Fujiko alergă spre latrină, coliba mică şi singuratică de lângă poarta din faţă a grădinii. Îi era foarte rău.

— Nu vă simţiţi bine, stăpână? spuse slujnica ei, Nigatsu.

Era o femeie de vârstă mijlocie, dolofană, care o îngrijise pe Fujiko toată viaţa.

— Pleacă! Dar mai întâi adu-mi puţin ceai. Nu... va trebui să intri în bucătărie... of, of, of!

— Am ceai aici, stăpână. M-am gândit c-o să aveţi nevoie de el, aşa c-am fiert apă pe cealaltă sobiţă. Poftiţi!

Fujiko o ciupi pe Nigatsu cu afecţiune de obrazu-i rotund şi, între timp, îi mai veni o slujnică să-i facă vânt cu evantaiul. Fujiko se şterse la gură cu prosopul de hârtie şi se aşeză recunoscătoare pe perne în verandă.

— O, aşa-i mai bine!

Şi era într-adevăr mai bine afară, soarele blând al după-amiezii aruncând umbre întunecate, fluturi zburând din floare-n floare, iar marea, jos, departe, calmă, reflectând toate culorile curcubeului.

— Ce se-ntâmplă, stăpână? Noi n-am îndrăznit nici măcar să tragem cu coada ochiului.

— N-are importanţă. Stăpânul e... stăpânul e... n-are importanţă. Obiceiurile lui sunt caraghioase, dar asta e *karma* noastră.

Ea-şi îndreptă privirea spre bucătarul şef, care venea mieros prin grădină şi inima-i tresări ceva mai tare. El se înclină ceremonios. Era un bărbat mic, subţire, foarte

îngrijit, cu tălpi mari şi cu dinţi foarte stricaţi. Înainte s-apuce să scoată vreo vorbă, Fujiko îi spuse cu un zâmbet plat:

— Comandă în sat cuţite noi. O oală nouă de pregătit orezul. O altă masă de tocat, hârdaie de apă noi, tot ce crezi de trebuinţă. Cele pe care le-a folosit stăpânul vor fi ţinute numai pentru el. Vei aranja un loc anume, dacă vrei faci o nouă bucătărie, unde stăpânul să poată găti, dacă asta doreşte — până ajungi să te pricepi şi tu.

— Mulţumesc, Fujiko-sama, spuse bucătarul. Mă iertaţi că vă întrerup, dar, îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi, ştiu un bucătar bun în satul vecin. Nu e budist şi-a fost cu armata chiar în Coreea, aşa că o să ştie totul despre... cum să... cum să gătească pentru stăpân, cu mult mai bine decât mine.

— Când am să vreau un alt bucătar, am să-ţi spun. Când am să te socotesc nepotrivit sau o să bănuiesc că te prefaci bolnav, am să-ţi spun. Până atunci ai să fii aici bucătar. Ai acceptat postul pentru şase luni, spuse ea.

— Da, stăpână, spuse bucătarul cu o vădită demnitate, deşi tremura pe dinăuntru, pentru că Fujiko-noh-Anjin era o stăpână cu care nu era de glumit. Vă rog să mă iertaţi, însă eu am fost angajat să gătesc. Sunt mândru să gătesc, dar n-am primit niciodată să... să fiu măcelar. Cei din *eta* sunt măcelari. Bineînţeles, stăpână, că noi nu putem avea nici un *eta,* dar bucătarul acela nu e budist ca mine, ca tatăl meu, ca tatăl tatălui meu şi toţi dinaintea lui, iar ei niciodată, niciodată... Vă rog, acest bucătar nou va...

— Tu ai să găteşti aici aşa cum ai gătit întotdeauna. Găsesc bucatele tale excelente, demne de un maestru bucătar din Yedo. Chiar am trimis una din reţetele tale doamnei Kiritsubo în Osaka.

— O? Mulţumesc. Îmi faceţi o prea mare cinste. Care din ele stăpână?

— Cea cu ţipari mici şi proaspeţi, cu urzici de mare, cu stridii tăiate felii şi cu puţină soia, doar atât cât trebuie, pe care tu o faci aşa de bine. Excelentă! Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată.

— O, mulţumesc, stăpână, se gudură el.

— Bineînţeles, supele tale lasă mult de dorit.

— O, îmi pare rău!

— Despre asta o să discut cu tine mai târziu. Mulţumesc, bucătare, spuse ea, încercând să scape de el.

Bucătarul mărunţel nu se clinti din loc, paralizat.

— Vă rog să mă scuzaţi, stăpână, dar *oh ko,* cu plecată umilinţă, dacă stăpânul… când stăpânul…

— Când stăpânul îţi spune să găteşti, sau să faci pe măcelarul, sau orice altceva, ai să alergi să-i îndeplineşti porunca. Fără întârziere. Aşa cum trebuie s-o facă orice servitor credincios. Între timp, cum îţi trebuie o grămadă de vreme ca s-ajungi expert, ar fi bine, poate, să te înţelegi pentru o vreme cu celălalt bucătar, să te viziteze în puţinele zile când stăpânul s-ar putea să dorească să mănânce după gustul său.

Onoarea lui fiind satisfăcută, bucătarul zâmbi şi se înclină.

— Vă mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi că am cerut lămuriri.

— Bineînţeles, ai să plăteşti din propria ta leafă bucătarului care te va înlocui.

Când fură din nou singure, Nigatsu chicoti cu mâna la gură.

— O, stăpână-chan, pot să vă laud pentru victoria deplină şi pentru înţelepciunea Voastră? Bucătarul era mai-mai să se scape pe el, când i-aţi spus că va trebui să plătească!

— Mulţumesc, Nanny-san.

Fujiko simţea mirosul iepurelui care începea să fiarbă. Ce fac dacă-mi cere să mănânc cu el? gândea, şi aproape că se pierdu cu firea. Chiar dacă nu-mi cere, va trebui totuşi să-l servesc. Cum să fac să nu-mi fie silă? N-o să-ţi fie silă, îşi porunci. Este *karma* ta. Tu trebuie să fi fost absolut îngrozitoare în viaţa ta dinainte. Da, dar aminteşte-ţi că totul e bine acum. Nu mai sunt decât cinci luni şi şase zile. Nu te gândi la asta, gândeşte-te doar la stăpânul tău, care e un bărbat puternic, curajos, deşi are obiceiuri îngrozitoare în privinţa mâncării…

Caii tropăiră la poartă. Buntaro descălecă şi le făcu semn oamenilor lui să plece. Apoi, însoţit doar de garda lui personală, înaintă cu paşi mari prin grădină, plin de praf şi năduşeală. Îşi ducea în mână arcul uriaş, iar tolba cu săgeţi

era pe spate. Fujiko şi slujnica ei se înclinară ceremonios, deşi îl urau. Unchiul ei era vestit pentru furiile lui sălbatice, nestăpânite, care-l făceau să izbucnească pe nepusă masă sau să caute ceartă aproape cu oricine. Mai întotdeauna aveau de suferit doar servitorii sau femeile lui.

— Te rog, intră, unchiule. Ce amabil din partea dumitale să ne vizitezi atât de curând, spuse Fujiko.

— A, Fujiko-san. Ce… ce e cu mirosul ăsta greu?

— Stăpânul meu pregăteşte nişte vânăt pe care i l-a trimis seniorul Toranaga. Le arată nătăfleţilor mei de servitori cum să-l gătească.

— Dacă vrea să gătească, presupun că ştie, deşi… Buntaro strâmbă din nas dezgustat. Da, un stăpân poate face orice în propria lui casă, în limitele legii, dacă nu-şi deranjează vecinii.

După lege, un asemenea miros putea fi pricina unei plângeri, şi-ar fi foarte rău să-i stinghereşti pe vecini. Cei de rang inferior nu fac niciodată ceva care să-i deranjeze pe cei superiori lor. Altfel, s-ar lăsa cu căderi de capete. Din pricina asta, în toată ţara, dacă era posibil, samuraii trăiau atenţi şi politicoşi lângă samuraii de rang egal, ţăranii lângă ţărani, neguţătorii pe propriile lor străzi şi *eta* la margine, izolaţi. Omi era vecinul lor cel mai apropiat. El e mai mare în rang, gândi ea.

— Nădăjduiesc din toată inima că nimeni nu e deranjat, îi spuse lui Buntaro stânjenită, întrebându-se ce nouă răutate punea la cale. Doriţi să-l vedeţi pe stăpânul meu?

Ea dădu să se ridice, dar el o opri.

— Nu, te rog nu-l deranja, am să aştept, spuse el ceremonios şi inima ei tresări.

Buntaro era cunoscut pentru grosolăniile lui, iar politeţea la el era foarte periculoasă.

— Îmi cer iertare că am sosit astfel, fără să trimit mai întâi un mesager să cer o întrevedere, spuse el, dar seniorul Toranaga mi-a zis că mi s-ar putea permite să folosesc baia şi să locuiesc aici, doar din când în când. Ai vrea să-l întrebi mai târziu pe Anjin-san dacă ar fi de acord?

— Bineînţeles, spuse ea, continuând tipicul obişnuit al rânduielii, detestând ideea de a-l avea pe Buntaro în casa ei.

Sunt sigură că are să fie onorat, unchiule. Pot să vă ofer ceai sau *saké,* cât timp aşteptaţi?

— *Saké,* mulţumesc.

Nigatsu se grăbi să pună o pernă în verandă şi dădu fuga după *saké,* deşi ar fi vrut să rămână.

Buntaro îi azvârli arcul şi tolba cu săgeţi străjii sale, îşi aruncă sandalele prăfuite din picioare şi călcă cu paşi îndesaţi prin verandă. Îşi scoase sabia lungă din cingătoare, îşi încrucişă picioarele şi-şi puse sabia pe genunchi.

— Unde e soţia mea? Cu Anjin-san?

— Nu, Buntaro-sama, îmi pare rău, i s-a poruncit să meargă la fortăreaţă, unde…

— *Poruncit?* Cine? Kasigi Yabu?

— O, nu, seniorul Toranaga, Alteţă, când s-a întors de la vânătoare, în după-amiaza asta.

— A, seniorul Toranaga?

Buntaro se linişti treptat şi privi încruntat dincolo de golf, spre cetate. Steagul lui Toranaga flutura lângă al lui Yabu.

— Vreţi să trimit pe cineva după ea?

El clătină din cap.

— E destul timp pentru ea. Dădu drumul aerului din piept, se uită spre nepoata lui, fiica celei mai mici dintre surorile lui. Sunt norocos că am nevastă atât de cultivată, *neh*?

— Da, Alteţă, sunteţi. Ea a fost grozav de pricepută să tălmăcească cunoştinţele lui Anjin-san.

Buntaro rămase cu privirea pironită asupra cetăţii, apoi pufni pe nas când mirosul mâncării fu din nou adus de vânt.

— E ca şi cum ai fi la Nagasaki sau înapoi în Coreea. Acolo tot timpul gătesc carne, o fierb sau o prăjesc. Duhoarea… n-ai mirosit niciodată ceva asemănător. Coreenii sunt animale, canibali. Mirosul de usturoi îţi pătrunde până şi în haine sau în păr.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Războiul a fost bun. Noi am fi putut câştiga uşor. Şi, mai departe, am fi putut nimici China şi civiliza ambele ţări. Buntaro roşi, iar vocea-i scrâşni. Dar n-am făcut-o. Am dat greş şi a trebuit să ne-ntoarcem acoperiţi de ruşine, pentru că am fost vânduţi. Vânduţi de trădători împuţiţi din ranguri sus-puse.

— Da, e foarte trist, dar dumneata ai dreptate. Foarte mare dreptate, Buntaro-sama, zise ea măgulindu-l, spunând minciuna cu uşurinţă, ştiind că nici o seminţie de pe pământ nu putea cuceri China şi nimeni nu putea să civilizeze China, care fusese civilizată din timpuri străvechi.

Lui Buntaro îi zvâcnea vena de la frunte şi el aproape că vorbea de unul singur.

— O s-o plătească. Cu toţii. Trădătorii. E doar o treabă de oarecare zăbavă: s-aştepţi pe malul unui râu destul de lung ca hoiturile duşmanilor tăi să plutească pe lângă tine, *neh*? Am s-aştept şi curând, foarte curând am să scuip pe scăfârliile lor. Asta mi-am promis-o mie însumi. Îşi îndreptă privirile spre ea. Îi urăsc pe trădători şi pe necredincioasele care-şi înşeală soţii. Şi pe toţi mincinoşii!

— Da, sunt de acord. Aveţi atâta dreptate, Buntaro-sama, spuse ea îngheţată, ştiind că cruzimea lui n-avea margini.

Când Buntaro avea şaisprezece ani, îşi omorâse propria mamă, una din concubinele mai neînsemnate ale lui Hiro-matsu, pentru presupusa ei necredinţă, în timp ce tatăl lui, Hiro-matsu, era la război, luptând pentru dictator, pentru seniorul Goroda. Apoi, ani mai târziu, îşi omorâse fiul cel mai mare, de la prima soţie, pentru insulte presupuse, iar pe ea o trimisese înapoi la familia ei, unde se omorâse cu propria-i mână, nemaiputând să îndure ruşinea. El făcuse lucruri îngrozitoare concubinelor şi lui Mariko. Se certase amarnic cu tatăl lui Fujiko, îl învinovăţise de laşitate în Coreea, ponegrindu-l în faţa lui *taikō,* care poruncise pe loc să se radă în cap şi să devină călugăr, ca apoi să moară atât de curând, înjosit, măcinat de propria-i ruşine.

Lui Fujiko îi trebui toată voinţa să pară liniştită.

— Am fost atât de mândră să aflăm că aţi scăpat din mâinile duşmanului, spuse ea.

Saké-ul sosi. Buntaro începu să bea vârtos.

Când trecu timpul cuvenit pentru aşteptare, Fujiko se ridică.

— Vă rog, scuzaţi-mă pentru o clipă.

Plecă spre bucătărie sa-l pună în gardă pe Blackthorne, să-i ceară permisiunea ca Buntaro să locuiască la ei în casă şi să-i spună lui şi servitorilor ce aveau de făcut.

— De ce aici? întrebă Blackthorne iritat. De ce să stea aici? Trebuie?

Fujiko îşi ceru iertare şi încercă să-i explice că, bineînţeles, Buntaro nu putea fi refuzat. Blackthorne se întoarse morocănos la gătitul lui, iar ea reveni la Buntaro cu un junghi în capul pieptului.

— Stăpânul meu spune că este onorat să vă aibă aici. Casa lui e casa Domniei tale.

— Cum e să fii concubina unui barbar?

— Bănuiesc că e îngrozitor, dar Anjin-san e *hatamoto* şi deci samurai, nu? Presupun că nu e nici o diferenţă faţă de alţi bărbaţi. E pentru prima oară când sunt concubină. Prefer să fiu soţie. Anjin-san e la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, deşi, da, unele din obiceiurile lui sunt foarte ciudate.

— Cine s-ar fi gândit că o femeie din casa noastră are să fie concubina unui barbar, fie el chiar şi un *hatamoto.*

— N-am avut de ales. N-am făcut decât să dau ascultare seniorului Toranaga şi bunicului, şeful clanului nostru. Femeii îi e dat să se supună.

— Da. Buntaro termină ceaşca de *saké* şi ea i-o reumplu. Supunerea e importantă pentru o femeie. Şi Mariko-san e supusă, nu?

— Da, stăpâne. Îl privi drept în faţa-i hâdă ca de maimuţă. Ea nu v-a adus altceva, Alteţă, decât cinste. Fără doamna, soţia dumneavoastră, seniorul Toranaga n-ar fi putut avea niciodată cunoştinţele lui Anjin-san.

El zâmbi făţarnic.

— Am auzit c-ai îndreptat pistolul spre faţa lui Omi.

— Nu-mi făceam decât datoria, Alteţă.

— Unde-ai învăţat să mânuieşti armele?

— Până atunci nu pusesem niciodată mâna pe o armă. Nu ştiam dacă pistoalele erau încărcate. Dar aş fi apăsat pe trăgaci.

Buntaro râse.

— Şi Omi-san a crezut la fel.

Ea-i umplu iar ceaşca.

— N-am înţeles niciodată de ce Omi-san n-a încercat să le ia de la mine. Seniorul lui îi poruncise să le ia, dar el n-a făcut-o

— Eu aş fi făcut-o.

— Da, unchiule, ştiu. Vă rog să mă iertaţi, dar eu aş fi apăsat totuşi pe trăgaci.

— Da, dar n-ai fi nimerit!

— Da, se poate. De atunci am învăţat să trag.

— El te-a învăţat?

— Nu. Unul din ofiţerii seniorului Naga.

— De ce?

— Tatăl meu n-a vrut niciodată să permită fiicelor lui să înveţe să mânuiască sabia sau suliţa. El a gândit, în chip înţelept, zic eu, că trebuie să ne folosim timpul cu învăţarea unor lucruri mai plăcute. Dar uneori femeia trebuie să-şi apere stăpânul şi casa. Pistolul e o armă bună pentru o femeie, foarte bună. Nu-ţi cere multă putere, doar puţin exerciţiu. Aşa că acum, probabil, pot să-i fiu stăpânului meu de ceva mai mult folos, pentru că, sigur, voi zbura capul oricărui bărbat ca să-l apăr pe el şi onoarea casei noastre.

Buntaro bău ceaşca până la ultima picătură.

— Am fost mândru când am auzit că te-ai opus lui Omi-san, aşa cum ai făcut-o. Ai procedat corect. Şi seniorul Hiromatsu are să fie mândru de tine.

— Mulţumesc, unchiule. Dar eu nu mi-am făcut decât o datorie obişnuită. Se înclină ceremonios. Stăpânul meu întreabă dacă îi acordaţi cinstea să discute cu Domnia voastră acum, dacă vă face plăcere.

El continuă ritualul.

— Te rog, mulţumeşte-i, dar mai întâi pot să fac o baie? Dacă nu e cu supărare, am să-l văd când se întoarce *soţia* mea.

Capitolul 35

Blackthorne aştepta în grădină. Acum purta chimonoul-uniformă maro, pe care i-l dăduse Toranaga, cu săbiile la cingătoare şi un pistol încărcat, ascuns sub eşarfă. Din explicaţiile grăbite ale lui Fujiko şi, după aceea, de la servitori, dedusese că trebuia să-l primească pe Buntaro cu cinstea cuvenită pentru că samuraiul era un general important, un *hatamoto,* şi era primul oaspete în casa lor. Aşa că-şi făcuse baie, se schimbase rapid şi plecase la locul pregătit pentru primire.

Îl văzuse foarte puţin pe Buntaro cu o zi înainte, când sosise. Restul zilei, Buntaro fusese ocupat cu Toranaga şi Yabu, laolaltă cu Mariko, iar Blackthorne fusese lăsat singur să organizeze un atac demonstrativ rapid, împreună cu Omi şi Naga. Atacul fusese mulţumitor.

Mariko se întorsese acasă foarte târziu. Ea-i povestise pe scurt despre fuga lui Buntaro, despre zilele cât fusese urmărit de oamenii lui Ishido şi cum izbutise să scape de ei, ca, în cele din urmă, să răzbată prin provincii ostile şi să ajungă în Kwanto.

— A fost foarte greu, dar pesemne nu chiar atât de greu, Anjin-san. Soţul meu e foarte puternic şi foarte curajos.

— Ce-o să se-ntâmple acum? Ai să pleci?

— Seniorul Toranaga a poruncit ca totul să rămână aşa cum a fost. Nimic nu se schimbă.

— Dumneata te-ai schimbat, Mariko-san. O lumină a dispărut de pe chipul tău.

— Nu. E imaginaţia dumitale, Anjin-san. Nu e decât uşurarea mea că el trăieşte, deoarece eu eram sigură că e mort.

— Da, dar asta a produs o schimbare, nu?

— Bineînţeles. Mulţumesc lui Dumnezeu că stăpânul meu n-a fost prins şi că a rămas în viaţă, ca să dea ascultare seniorului Toranaga. Mă ierţi, Anjin-san. Acum sunt obosită. Îmi pare rău, sunt foarte, foarte obosită.

— Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Ce să faci dumneata, Anjin-san? Afară doar să fii fericit pentru mine şi pentru el. De fapt, nu s-a schimbat nimic.

Nimic nu s-a terminat, pentru că n-a început nimic. Totul e cum a fost. Soţul meu trăieşte.

N-ai vrea să fie mort? se întrebă Blackthorne stând în grădină. Nu.

Atunci de ce ţii pistolul ascuns? Te simţi vinovat?

Nu. Nimic n-a început.

Oare?

Nu.

Ai crezut că va fi a ta? Nu e asta ca şi cum ai fi avut-o în fapt?

O văzu pe Mariko ieşind din casă şi îndreptându-se spre grădină. Părea o figurină de porţelan. Ea venea la jumătate de pas în urma lui Buntaro, mătăhăloşenia lui fiind şi mai izbitoare acum, prin comparaţie. Lângă ea păşea Fujiko, urmată de slujnice.

El se înclină.

— *Yokoso oide kudasareta,* Buntaro-san. Fii bine venit în casa mea, Buntaro-san.

Toţi se înclinară. Buntaro şi Mariko se aşezară pe pernele din faţa lui. Fujiko se aşeză în spatele lui. Nigatsu şi Koi, slujnica, începură să servească ceai şi *saké.* Buntaro luă *saké.* La fel şi Blackthorne.

— *Domo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka*[1]?

— *Ii. Ikaga desu ka?*

— *Ii. Kowa jozuni shabereru yoni natta na.* Bine. Ai început să vorbeşti japoneza foarte bine.

Curând Blackthorne nu mai putu urmări firul conversaţiei, pentru că Buntaro nu rostea clar cuvintele, vorbind neglijent şi repede.

— Îmi pare rău, Mariko-san, dar n-am înţeles.

— Soţul meu doreşte să-ţi mulţumească pentru că ai încercat să-l salvezi. Cu vâsla. Îţi aminteşti? Când am scăpat din Osaka.

— *Ah, so desu! Domo.* Te rog spune-i că eu totuşi cred că noi trebuia să ne fi întors la ţărm. Era timp destul. Slujnica s-a înecat degeaba.

— El spune că asta a fost *karma.*

— A fost o moarte în zadar, răspunse Blackthorne,

[1] Ce mai faci (jpn.).

regretând nepoliteţea. Observă că ea n-o tălmăci.

— Soţul meu spune că strategia atacului este foarte bună, foarte bună, într-adevăr.

— *Domo.* Spune-i că sunt bucuros c-a scăpat cu bine. Şi că urmează să comande regimentul. Şi că, bineînţeles, este bine venit să stea aici.

— *Domo,* Anjin-san. Buntaro-sama spune da, planul de asalt e foarte bun. Dar, în ceea ce-l priveşte, el îşi va purta întotdeauna arcul şi săbiile. Arcul poate să omoare pe o rază mult mai mare, cu mare precizie şi mai repede decât o muschetă.

— Mâine am să trag asupra lui şi să vedem dacă-i place.

— Îmi pare rău, ai să pierzi, Anjin-san. Pot să te sfătuiesc să nu încerci asta? spuse ea.

Blackthorne văzu ochii lui Buntaro scânteind de la Mariko la el şi iar înapoi.

— Mulţumesc, Mariko-san. Spune-i că mi-ar plăcea să-l văd trăgând.

— El întreabă: Ştii să mânuieşti arcul?

— Dar, dar nu ca un adevărat arcaş. La noi arcurile aproape că nu se mai folosesc. În afară de arbaletă. Eu am fost pregătit pentru mare. Aici noi folosim doar tunul, muscheta sau sabia de abordaj. Uneori folosim săgeţi cu foc, dar numai pentru duşmanul care navighează foarte aproape.

— El întreabă cum se folosesc, cum le faceţi aceste săgeţi cu foc? Sunt diferite de ale noastre, cum au fost acelea folosite împotriva galerei, la Osaka?

Blackthorne începu să explice şi urmară obişnuitele, obositoarele întreruperi şi întrebări, din nou şi din nou, pentru verificare. Până acum se învăţase deja cu minţile lor incredibil de iscoditoare privind orice aspect al războiului, dar găsea obositor să vorbească prin tălmaci. Chiar dacă Mariko era excelentă, ceea ce spunea ea, de fapt, rareori era întru totul exact. Un răspuns lung era totdeauna scurtat, ceva din ceea ce se spunea era, bineînţeles, uşor schimbat şi inevitabil apăreau neînţelegeri. Aşa că explicaţiile trebuiau repetate inutil.

El ştia că fără Mariko, n-ar fi putut ajunge niciodată atât de preţuit. Numai cunoştinţele mele mă ţin afară din groapă,

îşi aminti. Dar asta nu-i o problemă, pentru că mai sunt încă multe de spus şi mai e o bătălie de câştigat.

O bătălie adevărată de câştigat. Până atunci eşti în siguranţă. Ai o flotă de pus la cale. Apoi pleci acasă. În siguranţă.

Văzu săbiile lui Buntaro şi pe-ale gărzilor, le simţi şi pe-ale lui proprii şi căldura pistolului dat cu unsoare, şi ştiu precis că n-avea să fie niciodată în siguranţă în această ţară. Nici el, nici nimeni altcineva nu era în siguranţă, nici chiar Toranaga.

— Anjin-san, Buntaro-sama întreabă, dacă-ţi trimite mâine oameni, ai putea să le arăţi cum să facă aceste săgeţi?

— De unde putem lua smoală?

— Nu ştiu.

Mariko îl întrebă amănunţit unde se găseşte de obicei, cum arată sau cum miroase şi ce alte soluţii ar mai exista. Apoi vorbi îndelung cu Buntaro. Fujiko fusese tăcută tot timpul, dar ochii şi urechile ei deprinse nu scăpau nimic. Slujnicele, bine îndrumate de o uşoară mişcare a evantaiului lui Fujiko spre o ceaşcă goală, reumpleau mereu butelcile cu *saké.*

— Soţul meu spune că o să discute cu seniorul Toranaga. Probabil că se găseşte smoală undeva în Kwanto. Noi n-am auzit de ea niciodată până acum. Dacă nu există smoală, noi avem uleiuri groase — untură de balenă — care-ar putea-o înlocui. El întreabă dacă folosiţi proiectile, precum chinezii.

— Da, dar ele nu sunt socotite de mare valoare, afară doar în caz de asediu. Turcii le-au folosit când au venit împotriva Cavalerilor Sfântului Ioan, în Malta. Ele sunt folosite ades să producă incendii şi panică.

— El te roagă să-i dai amănunte în legătură cu această luptă.

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai mare…

Blackthorne se opri, mintea începu să-i lucreze. Acesta fusese cel mai important asediu din Europa. Şaizeci de mii de turci islamici, Crema Imperiului Otoman, veniseră împotriva a şase sute de cavaleri creştini, care erau sprijiniţi de câteva mii de ajutoare malteze, împresurându-i în vastul castel-cetate din St. Elmo, de pe mica insulă Malta, din

Mediterana. Cavalerii rezistaseră cu succes asediului timp de şase luni şi, de necrezut, îl forţaseră pe inamic să se retragă acoperit de ruşine. Această victorie salvase întregul ţărm al Mediteranei şi, în felul acesta creştinătatea să fie trecută prin foc şi sabie, după pofta inimii, de hoardele de necredincioşi.

Brusc, Blackthorne îşi dădu seama că această bătălie îi oferea una din cheile pentru castelul Osaka: cum să-l asedieze, cum să-l hărţuiască, cum să forţeze porţile şi cum să-l cucerească.

— Ce spuneţi, *senhor*?

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai întinsă mare interioară pe care o avem. În Europa, Mariko-san, Mediterana. A fost doar un asediu ca toate asediile, nu merită să discutăm despre el, minţi Blackthorne.

Asemenea cunoştinţe erau de nepreţuit, nu trebuiau nicicum dezvăluite cu uşurinţă şi, categoric, nu acum. Mariko îi explicase de nenumărate ori că, între Toranaga şi victorie, stătea neînduplecată Osaka. Blackthorne era sigur că soluţia pentru cucerirea castelului Osaka putea foarte bine să fie patalamaua lui de ieşire din împărăţie, cu toate bogăţiile de care ar avea nevoie în această viaţă.

Observă că Mariko părea încurcată.

— *Senhora?*

— Nimic, *senhor.*

Ea începu să tălmăcească cele spuse. Dar el era sigur că ea ştia că el îi ascundea ceva. Mirosul tocanei îl înnebunea.

— Fujiko-san!

— *Hai,* Anjin-san?

— *Shokuji wa madaka? Kyaku wa... sazo kufuku de oro, neh?* Când e masa? Poate că oaspeţilor le e foame, nu?

— *Ah, gomen nasai, hi ga kurele kara ni itashimasu.*

Blackthorne văzu că ea arăta spre soare şi-şi dădu seama că spusese: „După apusul soarelui”. Dădu din cap şi mormăi, ceea ce, în Japonia, trecea drept un politicos „mulţumesc, înţeleg”.

Mariko se întoarse iar spre Blackthorne.

— Soţul meu ar vrea să-i vorbeşti despre o luptă la care ai luat parte.

— Toate sunt în *Manualul de război,* Mariko-san. Poate mâine, Mariko-san.

Avea nevoie de timp să-şi examineze noul, fantasticul gând privind castelul Osaka, şi bătălia *aceea.* Era obosit de atâta vorbă, era obosit să tot fie întrebat de-a fir a păr, dar cel mai mult voia să mănânce.

— Te rog, Anjin-san, n-ai vrea s-o povesteşti din nou, doar o dată, pentru soţul meu?

Simţi rugămintea îngrijorată din vocea ei, aşa că se domoli.

— Bineînţeles. Care crezi că i-ar plăcea?

— Cea din Olanda. Lângă „Zeeland", aşa se pronunţă?

— Da, spuse el.

Aşa că începu să spună povestea acestei bătălii, care era aproape ca oricare altă bătălie în care oamenii mor, cel mai adesea, din pricina greşelilor şi prostiei ofiţerilor de la comandă.

— Soţul meu spune că aici nu e aşa, Anjin-san. Aici ofiţerii comandanţi trebuie să fie foarte buni, altfel mor foarte repede.

— Bineînţeles, criticile mele se aplică doar conducătorilor europeni.

— Buntaro-sama spune că, într-una din zile, o să-ţi povestească despre războaiele noastre şi despre conducătorii noştri, mai ales despre seniorul *taikō.* Un schimb corect pentru informaţiile dumitale, spuse ea şovăielnic.

— *Domo.* Blackthorne se înclină uşor, simţind ochii lui Buntaro sfredelindu-l.

De fapt, ce vrei de la mine, tu, pui de căţea?

*

* *

Cina a fost un dezastru pentru toată lumea.

Chiar înainte de a pleca din grădină şi a o porni spre verandă, ca să mănânce, ziua dădea semne rele.

— Scuză-mă, Anjin-san, dar ce e acolo? arătă Mariko cu mâna. Acolo. Soţul meu întreabă ce e acela?

— Unde? A, acolo! Acela e un fazan, spuse Blackthorne. Seniorul Toranaga mi l-a trimis, împreună cu un iepure. Iepurele îl vom mânca la cină, în stil englezesc. Cel puţin eu

unul aşa voi face, deşi ar fi destul pentru toată lumea.

— Mulţumesc, dar... noi, soţul meu şi cu mine, nu mâncăm carne. Dar de ce stă fazanul atârnat acolo? Pe căldura asta, n-ar trebui luat şi preparat?

— Aşa pregătim noi fazanul. Se atârnă ca să se fezandeze.

— Cum? Chiar aşa? Scuză-mă, Anjin-san, spuse ea tulburată, îmi pare rău. Dar o să se strice repede. Încă are penele pe el şi n-a fost... curăţat.

— Carnea de fazan e uscată, Mariko-san, aşa că o atârni timp de câteva zile, poate câteva săptămâni, depinde de vreme. Apoi îl jumuleşti, îl cureţi şi-l găteşti.

— Îl... Îl laşi afară? Să putrezească? Chiar ca...

— *Nan ja?* întrebă Buntaro nerăbdător.

Ea-i vorbi cerându-şi scuze şi el trase adânc aer în piept, apoi se ridică, cercetă atent fazanul şi-l atinse uşor. Câteva muşte bâzâiră, apoi se aşezară la loc. Şovăind, Fujiko îi vorbi lui Buntaro şi el roşi.

— Concubina dumitale spune că ai poruncit ca nimeni să nu-l atingă în afară de dumneata? întrebă Mariko.

— Da. Aici nu se atârnă vânatul? Doar nu toţi sunt budişti!

— Nu, Anjin-san. Nu cred.

— Unii oameni zic că trebuie să laşi fazanul atârnat de penele din coadă până ce el cade, dar asta-i o scorneală de babe, spuse Blackthorne. Corect e de gât, atunci sucurile rămân la locul lor. Unii îl lasă atârnat aşa până se desprinde singur de gât, dar mie personal nu-mi place carnea cu miros atât de tare. Noi obişnuim să...

Se opri pentru că ea se schimbase la faţă.

— *Nan desu ka?* întrebă imediat Fujiko.

Mariko explică. Toţi râseră nervos şi Mariko se ridică ştergându-şi fără vlagă fruntea de transpiraţie.

— Îmi pare rău, Anjin-san, mă scuzaţi, vă rog, o clipă...

Şi masa voastră e tot aşa de ciudată, voia el să spună.

Cum e cu sepia crudă de ieri — carnea aia albă, vâscoasă, aproape fără gust, ce trebuia mestecată zdravăn şi care n-avea nimic alături decât un sos de soia, ca s-alunece mai uşor pe gât? Sau tentaculele de caracatiţă, tot crude, cu orez rece şi alge? Cum e cu meduza proaspătă din supa galben-maronie de *torfu* — pastă de fasole fermentată —, care arăta

ca un castron cu borâtură de câine? O, da, servită frumos, într-un bol delicat, plăcut, dar arătând totuşi ca o borâtură! Da, zău, destul ca să-ţi întoarcă maţele pe dos!

În cele din urmă se duseră pe verandă şi, după obişnuitele, interminabilele plecăciuni şi puţină conversaţie, ceai şi *saké,* începu să sosească mâncarea. Tăviţe cu supă numai din peşte şi, ca de obicei, orez şi peşte crud. Şi apoi fiertura lui.

El ridică capacul de la oală. Ieşeau aburi din ea şi pete mici de grăsime dansau pe suprafaţa clocotită. Supa-tocană, groasă de-ţi lăsa gura apă, avea sos din belşug şi bucăţi de carne fragedă. Plin de mândrie le oferi şi lor, dar ei clătinară din cap şi-l rugară să mănânce.

— *Domo,* spuse el.

Era civilizat să bei supa direct din bolurile mici, lăcuite, şi să mănânci bucăţile din ea cu beţişoarele. Pe tavă era un polonic. Fiindu-i cu neputinţă să-şi mai stăpânească foamea, îşi umplu castronaşul şi începu să mănânce. Atunci le văzu ochii.

Îl urmăreau cu o privire fixă, plină de greaţă, pe care încercau cu greu să şi-o ascundă. Apetitul lui începu să se ducă pe apa sâmbetei. Încercă să şi-i scoată din minte, dar nu izbuti. Îi ghiorăiau maţele. Ascunzându-şi enervarea, puse jos bolul, aşeză capacul la loc şi le spuse morocănos că nu era pe gustul lui. Îi porunci lui Nigatsu s-o ia şi s-o ducă de-acolo.

— Fujiko întreabă dacă n-ar trebui aruncată, spuse Mariko nădăjduind-o din toată inima.

— Da.

Fujiko şi Buntaro respirară uşuraţi.

— Nu mai vrei puţin orez? întrebă Fujiko.

— Nu, mulţumesc.

Mariko îşi flutură evantaiul zâmbind încurajator şi-i reumplu ceaşca cu *saké,* dar Blackthorne nu se domoli şi hotărî ca pe viitor să-şi gătească pe dealuri, singur, să mănânce singur şi să vâneze în văzul tuturor.

La dracu cu ei, gândi. Dacă Toranaga poate vâna, tot aşa pot şi eu. Când o să-l văd? Cât va trebui s-aştept?

— S-o ia dracu de aşteptare, să-l ia dracu pe Toranaga! spuse el cu voce tare în engleză şi se simţi mai uşurat.

— Ce-i, Anjin-san? întrebă Mariko în portugheză.

— Nimic, răspunse el. Mă întrebam doar când am să-l văd pe seniorul Toranaga.

— Nu mi-a spus. Foarte curând, cred.

Buntaro îşi sorbea zgomotos saké-ul şi supa, după cum era obiceiul. Asta începu să-l enerveze pe Blackthorne. Mariko discuta veselă cu soţul ei, care mormăia, abia băgând-o în seamă. Ea nu mânca şi pe el îl irita şi mai mult faptul că amândouă, ea şi Fujiko, aproape că se gudurau pe lângă Buntaro şi că el, de asemeni, trebuia să suporte acest oaspete nedorit.

— Spune-i lui Buntaro-sama că în ţara mea gazda închină în cinstea onoratului oaspete. Ridică ceaşca cu un zâmbet sinistru. La mulţi ani şi fericire!

Bău.

Buntaro ascultă explicaţia lui Mariko. Dădu din cap în semn de încuviinţare, ridică şi el ceaşca la rândul lui, zâmbi strepezit şi o bău până la ultima picătură.

— Sănătate! închină iar Blackthorne.

Şi iar.

Şi iar.

— Sănătate!

De data asta Buntaro nu bău. Puse jos ceaşca plină şi-l privi pe Blackthorne cu ochii lui mici. Apoi Buntaro strigă pe cineva de-afară. Uşa se deschise imediat. Garda lui, totdeauna prezentă, se înclină şi-i întinse arcul uriaş şi tolba cu săgeţi. Buntaro le luă şi-i vorbi lui Blackthorne înflăcărat şi iute.

— Soţul meu... soţul meu spune că dumneata ai vrut să-l vezi trăgând, Anjin-san. El crede că ziua de mâine e mult prea departe. Acum e tocmai bine. Poarta casei dumitale, Anjin-san. El întreabă care stâlp îl alegi?

— Nu înţeleg, spuse Blackthorne.

Poarta principală putea fi cam la patruzeci de paşi, undeva la capătul grădinii, dar acum era complet mascată de *shoji* din dreapta lui, care era tras.

— Stâlpul din stânga sau din dreapta? Te rog, alege.

Tonul ei era stăruitor.

Prevenitor, privi spre Buntaro. Omul părea detaşat, uitând

complet de prezenţa lor, un pitic urât, gras, care stătea cu privirea pironită în depărtări.

— Stânga, spuse el fascinat.

— *Hidari!* spuse ea.

Imediat Buntaro trase o săgeată din tolbă şi, stând încă jos, o puse în arc şi-l ridică, apoi îl încordă ochind şi slobozi lovitura cu sălbăticie dar într-un zbor plin de graţie. Săgeata ţâşni spre faţa lui Mariko, îi atinse, în trecere, o şuviţă de păr şi dispăru prin panoul de hârtie. O altă săgeată zbură aproape înainte ca prima să fi dispărut şi apoi alta, fiecare din ele trecând nici la două degete de Mariko. Ea rămase calmă şi nemişcată, cu picioarele sub ea, aşa cum şezuse tot timpul.

A patra săgeată şi apoi ultima. Liniştea se umplu de reverberaţiile corzii arcului. Buntaro oftă şi încetul cu încetul se-ntoarse la realitate. Puse arcul pe genunchi. Mariko şi Fujiko traseră adânc aer în piept, zâmbiră, se înclinară şi-l felicitară pe Buntaro, iar el dădu din cap şi se înclină uşor. Îl priveau cu toţii pe Blackthorne. El ştia că asistase la un fel de magie. Toate săgeţile trecuseră prin *shoji,* prin acelaşi orificiu.

Buntaro dădu înapoi străjii sale arcul şi ridică ceaşca minusculă. Se uită o clipă la ea, apoi o ridică spre Blackthorne, o bău până la fund şi vorbi dur, firea lui grosolană ieşind iar la iveală.

— El... soţul meu te roagă politicos să mergi să vezi.

Blackthorne gândi un moment, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

— Nu e nevoie. Bineînţeles că a atins ţinta.

— El spune că i-ar face plăcere ca dumneata să fii sigur.

— Sunt sigur.

— Te rog, Anjin-san. I-ai face o mare cinste.

— N-am nevoie să-i fac lui o mare cinste.

— Da. Dar pot să adaug şi rugămintea mea? Din nou implorarea i se citea în ochi.

— Cum să zic: „A fost minunat să-l privesc”?

Ea-i spuse. El repetă cuvintele şi se înclină. Buntaro se înclină la rândul lui, fără chef.

— Roagă-l să vină cu mine să vedem săgeţile.

— Spune că i-ar face plăcere să mergi dumneata de unul singur. El nu vrea să meargă, Anjin-san.

— De ce?

— Dacă a ochit bine, *senhor,* asta trebuie să vezi dumneata însuţi. Dacă nu, tot dumneata singur trebuie să vezi. Atunci nici dumneata, nici el nu vă puteţi simţi stânjeniţi.

— Şi dacă a dat greş?

— N-a dat. Dar, după obiceiul nostru, precizia, în condiţii aproape imposibile, este neimportantă, în comparaţie cu graţia arcaşului, cu nobleţea mişcării, cu iscusinţa lui de a trage stând jos sau cu lipsa lui de interes pentru câştig.

Săgeţile erau la un inch una de alta, în mijlocul stâlpului stâng. Blackthorne privi înapoi spre casă şi zări, la patruzeci de paşi, gura din peretele de hârtie, ca un licăr de lumină în întunericul nopţii.

E aproape imposibil să fii atât de exact, gândi. Buntaro, de unde stătea, nu putea să vadă grădina sau poarta şi afară e întuneric beznă. Blackthorne se întoarse spre stâlp şi ridică lampionul mai sus. Încercă cu o mână să scoată săgeata. Vârful de oţel era îngropat prea adânc. Ar fi putut rupe capătul de lemn, dar nu voia s-o facă.

Straja îl urmărea.

Blackthorne şovăi. Straja veni spre el să-l ajute, dar el clătină din cap: *Iyé, domo* şi se întoarse în casă.

— Mariko-san, te rog, spune-i concubinei mele că mi-ar plăcea ca săgeţile să rămână în stâlp pentru totdeauna. Toate. Ca să-mi amintească de un arcaş desăvârşit. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Se înclină către Buntaro.

— Mulţumesc, Anjin-san.

Ea tălmăci şi Buntaro se înclină şi-i mulţumi pentru compliment.

— *Saké!* porunci Blackthorne.

Şi continuară să bea. Din ce în ce mai vârtos. Acum Buntaro dădea de duşcă nepăsător, vinul punând stăpânire pe el. Blackthorne îl privea pe furiş, apoi îşi lăsă mintea să rătăcească aiurea şi se întreba cum izbutise omul ăsta să tragă şi să înşiruie săgeţile cu o asemenea precizie de necrezut. E imposibil, gândi, totuşi l-am văzut făcând-o. Mă

întreb ce-or face acum Vinck, Baccus şi ceilalţi. Toranaga îi spusese că echipajul era acum stabilit în Yedo, lângă *Erasmus.* Doamne, mi-ar plăcea să-i văd şi să mă întorc pe corabie.

Privi spre Mariko, care-i spunea ceva soţului ei. Buntaro ascultă, apoi, spre surprinderea lui Blackthorne, văzu că faţa samuraiului se strâmbă de scârbă. Înainte ca el să-şi mute privirea. Buntaro se şi uita la el.

— *Nan desu ka?*

Cuvintele lui Buntaro sunau aproape ca o acuzaţie.

— *Nani-mo,* Buntaro-san. Nimic.

Blackthorne oferi tuturor *saké,* sperând să-şi acopere scăparea. Din nou femeile acceptară, dar luau doar când şi când câte o înghiţitură. Buntaro îşi termină ceaşca imediat, foarte prost dispus. Apoi îi vorbi lui Mariko mult.

Fără să vrea, Blackthorne îşi spuse pe faţă gândurile:

— Ce e cu el? Ce zice?

— O, îmi pare rău, Anjin-san. Soţul meu întreabă despre dumneata, despre soţia dumitale şi concubine. Şi despre copiii dumitale. Şi despre ce s-a întâmplat de când am plecat din Osaka. El... Se opri răzgândindu-se şi adăugă cu o voce diferită: îl interesezi foarte mult, atât dumneata cât şi părerile dumitale.

— Şi pe mine mă interesează, Mariko-san, el şi părerile lui. Cum v-aţi cunoscut, el şi dumneata? Când v-aţi căsătorit? A...

Buntaro îi reteză fraza cu o rafală de vorbe nerăbdătoare în japoneză.

Imediat Mariko tălmăci ce se spusese. Buntaro se întinse şi umplu două ceşti cu *saké,* oferi una lui Blackthorne şi făcu femeilor semn cu mâna să le ia pe celelalte.

— El... soţul meu spune că uneori ceştile de *saké* sunt prea mici.

Mariko umplu şi celelalte ceşti. Ea sorbi foarte puţin dintr-una, Fujiko din cealaltă. Urmă o altă cuvântare mai războinică şi zâmbetul lui Mariko îi îngheţă pe faţă, la fel şi al lui Fujiko.

— *Iyé, dozo gomen nasai.* Buntaro-sama, începu Mariko.

— *Ima*! porunci Buntaro.

Fujiko începu să vorbească supărată, dar Buntaro îi

aruncă o privire care-o făcu să-şi înghită vorba.

— *Gomen nasai,* şopti Fujiko scuzându-se. *Dozo gomen nasai.*

— Ce-a spus, Mariko-san?

Ea parcă nici nu-l auzi pe Blackthorne.

— *Dozo gomen nasai,* Buntaro-sama, *watashi...*

Fata soţului ei se făcu roşie.

— IMA!

— îmi pare rău, Anjin-san dar soţul meu îmi porunceşte să-ţi spun... să răspund întrebărilor dumitale... să-ţi povestesc despre mine însămi. Eu i-am spus că nu cred c-ar trebui discutate asemenea lucruri la o oră aşa de târzie din noapte, dar el o porunceşte. Te rog, ai puţină răbdare.

Luă o înghiţitură zdravănă de *saké.* Apoi încă una. Şuviţele-i de păr, lăsate libere peste urechi, fluturară în curentul slab făcut de evantaiul lui Fujiko. Ea bău ceaşca până la fund şi o puse jos.

— Numele meu de fată este Akechi. Sunt fiica seniorului şi generalului Akechi Jinsai, asasinul. Tatăl meu a asasinat mişeleşte pe seniorul său, dictatorul Goroda.

— Dumnezeule! De ce-a făcut asta?

— Oricare ar fi motivul, Anjin-san, nu este suficient. Tatăl meu a comis cea mai cumplită crimă din lumea noastră. Sângele meu e pătat, la fel şi sângele fiului meu.

— Atunci de ce...

Se opri.

— Da, Anjin-san?

— Voiam doar să spun că înţeleg ce-nseamnă asta... ce-nseamnă să omori un senior. Sunt surprins că ai fost lăsată în viaţă.

— Soţul meu mi-a făcut cinstea...

Din nou Buntaro o întrerupse cu răutate şi ea se scuză şi-i spuse ce întrebase Blackthorne. Dispreţuitor, Buntaro îi făcu semn cu mâna să continue.

— Soţul meu mi-a făcut cinstea şi m-a trimis departe, continuă ea, pe aceeaşi voce blândă. L-am implorat să mă lase să-mi fac *seppuku,* dar el mi-a refuzat acest privilegiu. A fost... trebuie să-ţi explic că este privilegiul lui sau al seniorului Toranaga să-mi permită să-mi fac *seppuku.* Eu

încă îl cer smerită, o dată pe an, în ziua când a avut loc trădarea. Dar, în înţelepciunea lui, soţul meu întotdeauna mi l-a refuzat. Zâmbetul ei era încântător. Soţul meu mă onorează în fiecare zi, în fiecare clipă, Anjin-san. Dacă eu aş fi în locul lui, eu n-aş putea nici măcar să vorbesc cu o persoană atât de... întinată.

— Din pricina asta... din pricina asta dumneata eşti ultima din spiţa dumitale? întrebă el amintindu-şi ce-i spusese ea despre o catastrofă, în timpul drumului de la castelul Osaka.

Mariko tălmăci întrebarea pentru Buntaro şi apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— *Hai,* Anjin-san. Dar n-a fost o catastrofă, nu în ceea ce-i priveşte. Ei au fost prinşi pe dealuri, tatăl meu şi familia lui, de Nakamura, generalul care a ajuns *taikō.* Nakamura a fost cel care a condus armatele răzbunării şi a măcelărit toate forţele tatălui meu, douăzeci de mii de oameni, până la unul. Tatăl meu şi familia lui au fost încercuiţi, dar tata a avut timp să-i ajute pe toţi, cei patru fraţi şi cele trei surori ale mele, pe ma..., pe mama şi pe cele două concubine. Apoi şi el şi-a făcut *seppuku.* În asta, el a fost un adevărat samurai, şi ei la fel, spuse ea. Ei au îngenuncheat curajoşi în faţa lui, unul câte unul, şi el i-a ucis pe rând, unul câte unul. Ei au murit cu cinste. Şi el a murit onorabil. Doi fraţi de-ai tatălui-meu şi un unchi i s-au alăturat în mişelia împotriva seniorului lor. Şi ei au fost încercuiţi. Şi ei au murit cu aceeaşi cinste. Nici un Akechi n-a rămas în viaţă să înfrunte ura şi batjocura duşmanului, în afară de mine, te rog, iartă-mă, Anjin-san, greşesc... tatăl meu, fraţii şi unchiul lui, ei au fost adevăratul duşman, numai eu am rămas în viaţă, o mărturie vie a cumplitei trădări. Eu, Akechi Mariko, am fost lăsată în viaţă pentru că eram căsătorită, şi astfel aparţineam familiei soţului meu. Atunci noi locuiam în Kyoto. Eu eram la Kyoto, când a murit tatăl meu. Trădarea şi răscoala lui au durat doar treisprezece zile, Anjin-san. Dar atâta vreme cât vor trăi oameni în aceste insule, numele Akechi va rămâne întinat.

— De câtă vreme erai căsătorită când s-a întâmplat asta?

— Două luni şi trei zile, Anjin-san.

— Şi aveai cincisprezece ani atunci?

— Da. Soţul meu mi-a făcut cinstea să nu divorţeze de

mine sau să mă alunge, aşa cum ar fi trebuit să facă. Am fost trimisă departe, într-un sat din nord. Era frig acolo, Anjin-san, în provincia Shonai. Atât de frig…

— Cât ai stat acolo?

— Opt ani. Seniorul Goroda avea patruzeci şi nouă de ani când şi-a făcut *seppuku,* ca să nu fie prins. Asta a fost acum aproape şaisprezece ani, Anjin-san, şi mai toţi din spiţa…

Buntaro o întrerupse din nou. Limba-i era ca un brici.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, spuse Mariko. Soţul meu, pe bună dreptate, arată că ar fi fost destul să spun că sunt fiica unui trădător şi că explicaţiile lungi nu sunt necesare. Bineînţeles, unele explicaţii sunt necesare, adăugă ea cu grijă. Te rog să scuzi proastele purtări ale soţului meu şi te implor să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre urechile care-s făcute să audă şi despre Gardul de Opt Ori împrejmuit. Iartă-mă, Anjin-san, mi se porunceşte să plec. Dumneata nu trebuie să pleci până nu pleacă el sau până nu e beat criţă. Să nu te amesteci. Se înclină către Fujiko. *Dozo gomen nasai.*

— *Do itashimashite*[1].

Mariko îşi înclină capul spre Buntaro şi plecă. Lăsă o dâră de parfum în urma ei.

— *Saké!* spuse Buntaro şi zâmbi cu răutate.

Fujiko umplu ceaşca.

— Sănătate, spuse Blackthorne neliniştit.

Mai bine de o oră închină în cinstea lui Buntaro, până ce-şi simţi capul plutind. Apoi Buntaro nu mai ştiu nimic de el şi căzu în harababura de ceşti făcute zob. *Skoji* se deschise imediat. Straja intră împreună cu Mariko. Îl ridicară pe Buntaro ajutaţi de slugi, care parcă apăruseră din pământ, şi îl duseră în camera de alături. Camera lui Mariko. Ajutată de Koi, slujnica, ea începu să-l dezbrace. Straja închise uşa în urma lui şi rămase afară cu mâna pe mânerul sabiei desprinsă din cingătoare.

Fujiko aştepta urmărindu-l pe Blackthorne. Slujnicele veniră şi dereticară. Obosit, Blackthorne îşi trecu mâinile prin părul lung şi-şi aranjă panglica din coadă. Apoi se ridică împleticindu-se şi se îndreptă spre verandă, urmat de

[1] N-ai pentru ce (jpn.).

concubină.

Aerul era plăcut şi-l purifica. Dar nu îndeajuns. Se aşeză anevoie în verandă şi bău în noapte.

Fujiko îngenunche în spatele lui şi se aplecă în faţă.

— *Gomen nasai,* Anjin-san, şopti ea, făcând semn cu capul înapoi spre casă. *Wakarimasu ka?* înţelegi?

— *Wakarimasu, shigata ga nai.*

Apoi, văzându-i teama nenorocită, îi mângâie uşor părul.

— Arigato, arigato, *Anjin-sama.*

— *Anatawa suimin ima,* Fujiko-san, spuse el, găsind cuvintele cu dificultate. Acum te culci.

— *Dozo gomen nasai,* Anjin-sama, *suimin, neh?* spuse ea îndemnându-l spre propria lui cameră, implorându-l din ochi.

— *Iyé. Watashi oyogu ima.* Nu, mă duc să-not.

— *Hai,* Anjin-sama.

Ascultătoare, ea se-ntoarse şi strigă. Doi servitori veniră în fugă, amândoi erau tineri din sat, puternici şi cunoscuţi ca buni înotători.

Blackthorne nu se împotrivi. Ştia că-n seara asta ar fi fost fără rost să se împotrivească.

— Oricum, spuse el cu voce tare, în timp ce cobora dealul împleticindu-se şi cu mintea înceţoşată de băutură, urmat de cei doi bărbaţi, oricum l-am făcut să doarmă buştean. Acum nu-i mai poate face ei nici un rău.

*

* *

Blackthorne înotă o oră şi se simţi mai bine. Când se întoarse, Fujiko îl aştepta în verandă cu un ibric cu ceai abia făcut. Bău puţin, apoi se duse să se culce şi adormi imediat.

Vocea lui Buntaro, plină de răutate, îl trezi. Mâna dreaptă strângea deja plăselele pistolului încărcat, pe care-l ţinea totdeauna sub saltea şi inima-i bubuia în piept din pricina trezirii bruşte.

Glasul lui Buntaro se opri. Mariko începu să vorbească. Blackthorne nu putu prinde decât câteva cuvinte, dar simţea chibzuinţă şi rugămintea din vocea ei, nu jalnică, nu tânguitoare, nici măcar aproape de lacrimi, doar obişnuita, permanenta ei seninătate. Din nou Buntaro izbucni.

Blackthorne încercă să nu asculte.

„Să nu te-amesteci”, îi spusese ea şi ea era înţeleaptă. El nu avea nici un drept, dar Buntaro avea o mulţime. „Te implor să fii atent, Anjin-san. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre urechi, care-s făcute să audă, şi despre Gardul de Opt Ori împrejmuit.”

Resemnat, se lungi iar pe spate, în timp ce broboane reci de transpiraţie îi acopereau pielea. Se forţă să gândească la ce-i zisese ea.

— Vezi, Anjin-san, îi spusese ea în acea seară minunată când ei terminaseră ultima, din nenumăratele butelci de *sakė* şi el glumise despre lipsa de singurătate din preajmă — oameni mereu în jur, pereţi de hârtie, urechi şi ochi iscoditori tot timpul. Vezi tu, spusese ea, aici trebuie să înveţi să-ţi creezi propria ta singurătate. Noi suntem învăţaţi din copilărie să ne retragem în noi înşine, să ridicăm pereţi de nepătruns în spatele cărora trăim. Dacă n-am izbuti, cu siguranţă am înnebuni cu toţii şi ne-am ucide unul pe altul, şi pe noi înşine.

— Ce pereţi?

— A, Anjin-san, avem un labirint nesfârşit în care să ne ascundem. O, da, ritualuri şi obiceiuri, oprelişti de toate felurile. Chiar limba noastră are nuanţe pe care voi nu le aveţi, care ne permit să evităm, politicos, orice întrebare, dacă nu dorim să răspundem la ea.

— Dar cum vă închideţi urechile. Mariko-san? Asta e cu neputinţă.

— O, foarte uşor, prin educaţie. Bineînţeles, educaţia începe imediat ce copilul poate să vorbească, aşa că foarte curând devine o a doua natură pentru noi. Cum altfel am putea să supravieţuim? Mai întâi începi prin a-ţi curăţa mintea de *oameni,* ca să te aşezi pe tine însuţi într-un alt plan. Privitul unui apus de soare este de un mare ajutor sau ascultatul ploii... ai observat, Anjin-san, cât de diferite sunt sunetele ploii? Dacă *asculţi,* într-adevăr, atunci prezentul dispare, *neh? Să asculţi* căderea florilor din pom şi creşterea pietrelor este un exerciţiu excepţional de bun. Bineînţeles, nu se presupune să *vezi* lucrurile, ele nu sunt decât semne, mesaje pentru *hara*[1] ta. pentru inima ta, să-ţi amintească de

[1] *Hara* înseamnă abdomen, stomac, şi, de aici, lăcaşul emoţiilor omeneşti.

vremelnicia vieţii, te ajută să câştigi *wa,* armonie, Anjin-san, armonie perfectă, care e calitatea cea mai căutată în toată viaţa japoneză, în toată arta în toată... Ea râsese. Uite, vezi ce-mi face atâta *saké.* Îşi umezi buzele cu vârful limbii, atât de ispititor. Am să-ţi şoptesc un secret: Nu te lăsa păcălit de zâmbetele şi de blândeţea noastră, de caracterul nostru, de plecăciuni, de farmecul şi atenţiile noastre. Dedesubtul lor, noi putem fi la milioane de *ri* depărtare, în siguranţă şi singuri. Pentru că asta căutăm noi — uitarea. Unul din primele poeme care s-a scris vreodată — se găseşte în *Kojiko,* prima noastră carte de istorie, izvodită cam acum o mie de ani — poate o să-ţi explice ce spun eu.

Opt nori alburii se înalţă pe cer
Să se ascundă îndrăgostiţi în ei,
Gardul de Opt Ori Împrejmuit al provinciei Izumo
Înconjură acei nori de opt ori învăluiţi.
O, ce minunat e acel Gard de Opt Ori împrejmuit!

Noi cu siguranţă am înnebuni dacă n-am avea acel Gard de Opt Ori împrejmuit. O, foarte sigur.

Adu-ţi aminte de Gardul de Opt ori împrejmuit, îşi spuse el, în timp ce furia şuierată a lui Buntaro nu mai contenea. Nu ştiu nimic despre ea. Nici despre el, într-adevăr. Gândeşte-te la regimentul de muschete, sau la casă, sau la Felicity, sau cum să-ţi iei nava, sau la Bacchus, sau la Toranaga, sau la Omi-san. Ce e cu Omi? Am nevoie de răzbunare? El vrea să-mi fie prieten, şi e bun, şi amabil de când cu pistoalele...

Sunetul loviturii îi sfredeli creierul. Apoi vocea lui Mariko începu din nou şi o urmă o a doua lovitură, iar Blackthorne fu în picioare într-o clipă şi deschise uşa. Straja stătea pe coridor, în dreptul uşii lui Mariko, cu faţa spre el, ameninţător, cu sabia pregătită.

Blackthorne era gata-gata să se arunce asupra samuraiului, când uşa de la capătul coridorului se deschise. Fujiko, cu părul slobod, revărsându-i-se peste chimonoul de dormit, se apropie. Foşnetul de haină sfâşiată şi o altă pocnitură păreau să n-o impresioneze absolut deloc. Se

înclină politicos spre strajă şi se aşeză între ei, apoi se înclină blând spre Blackthorne, îl luă de braţ şi-l trase înapoi în cameră. Văzu samuraiul încordat, gata să sară la el. Nu avea decât un pistol şi un singur glonţ în momentul de faţă, aşa că se retrase. Fujiko îl urmă şi trase *shoji* după ea. Apoi, foarte temătoare, clătină prevenitor din cap, îşi duse un deget la buze, clătină iarăşi din cap implorându-l din ochi.

— *Gomen nasai, wakarimasu ka?* şopti ea.

Dar el era concentrat asupra peretelui camerei alăturate, pe care-l putea face praf atât de uşor.

Privi şi ea spre perete, apoi trecu între el şi perete şi se aşeză, făcându-i şi lui semn să procedeze la fel.

Dar el nu putea. Stătea pregătindu-se pentru atacul ce-avea să-i distrugă pe ei toţi, îmboldit de plânsul înăbuşit ce urmă unei alte lovituri.

— *Iyé!*

Fujiko clătină din cap îngrozită.

El îi făcu vânt din drum.

— *Iyé, iyé,* se rugă ea din nou.

— *IMA!*

Imediat Fujiko se ridică în picioare, îi făcu semn să aştepte şi ţâşni fără zgomot după săbiile aşezate în faţa *tokonamei,* mica nişă de veneraţie. Ridică sabia lungă cu mâini tremurânde, o scoase din teacă şi se pregăti să-l urmeze prin perete. În clipa aceea, se auzi o ultimă lovitură şi un torent crescând de mânie. Celălalt *shoji* pocni deschizându-se şi, nevăzut, Buntaro plecă urmat de strajă. Pentru o clipă fu tăcere în casă, apoi se auzi pocnetul porţii de la grădină, care se-nchidea.

Blackthorne se îndreptă spre uşă. Fujiko i se repezi în cale, dar el o dădu la o parte şi deschise uşa.

Mariko era încă în genunchi, într-un colţ din camera alăturată, cu o vânătaie pe obraz, părul despletit, chimonoul făcut ferfeniţă, vânătăi urâte mai jos pe spate şi pe coapse.

El se repezi s-o ridice, dar ea ţipă:

— Pleacă, te rog, pleacă, Anjin-san!

El văzu dâra de sânge din colţul gurii.

— Doamne, cât de rău...

— Ţi-am spus să nu te amesteci. Te rog, pleacă, spuse ea

cu aceeaşi voce calmă, care contrazicea furia din ochii ei.

Apoi o văzu pe Fujiko, care stătea în pragul uşii. Îi vorbi. Fujiko, ascultătoare, îl luă pe Blackthorne de braţ să-l scoată afară, dar el se smulse din prinsoarea ei.

— Nu. *Iyé!*

Mariko spuse:

— Prezenţa dumitale aici mă umple de ruşine şi nu-mi dă nici pace, nici linişte şi mă face de râs. Pleacă!

— Vreau să te ajut. Nu înţelegi?

— Dumneata nu înţelegi? Dumneata nu ai nici un drept să te amesteci. Asta e o ceartă între bărbat şi nevastă, care-i priveşte doar pe ei.

— Asta nu e o scuză ca să te lovească...

— De ce nu asculţi, Anjin-san? El mă poate omorî în bătăi, dacă doreşte. El are dreptul şi aş vrea s-o facă. Atunci n-ar mai trebui să îndur ruşinea. Crezi că e uşor de trăit cu ruşinea mea? N-ai auzit ce ţi-am spus? *Eu sunt fiica lui Akechi Jinsai!*

— Asta nu e vina ta. Tu n-ai făcut nimic!

— Este vina mea şi eu sunt fiica tatălui meu.

Mariko s-ar fi oprit aici, dar, ridicându-şi privirea şi citindu-i pe chip compătimirea, îngrijorarea şi dragostea, ştiind ce mare preţ pune el pe adevăr, dădu în vileag câteva din tainele în care se învăluia.

— Astă-seară a fost vina mea, Anjin-san, spuse ea, Dac-aş fi plâns, cum vrea el, dacă i-aş fi cerut iertare, cum vrea el, şi m-aş fi umilit, speriată de moarte, şi m-aş fi ploconit, aşa cum vrea el, dacă mi-aş fi desfăcut picioarele cu prefăcută groază, aşa cum doreşte el, dac-aş fi făcut toate aceste lucruri femeieşti, pe care datoria mi le cere, atunci el ar fi fost ca un copil în mâinile mele. Dar eu nu vreau.

— De ce?

— Pentru că asta e răzbunarea mea. Să-i plătesc pentru că m-a lăsat în viaţă după trădare. Să-i plătesc că m-a trimis departe pentru opt ani de zile şi m-a lăsat în viaţă în tot acel răstimp. Să-i plătesc pentru că mi-a poruncit să mă întorc la viaţă şi mă lasă mai departe să trăiesc. Se aşează anevoie pe călcâie şi-şi strânse mai bine chimonoul ferfeniţit în jurul ei. N-o să mă mai dau lui niciodată. Pe vremuri am făcut-o de

bună voie, deşi l-am urât din prima clipă când l-am văzut.

— Atunci de ce te-ai măritat cu el? Ai spus că femeile de aici au dreptul să refuze, că nu trebuie să se căsătorească împotriva voinţei lor.

— M-am măritat cu el ca să le fac pe plac seniorului Goroda şi tatălui meu. Atunci eram atât de tânără, că nu ştiam nimic despre Goroda, dar, dacă vrei să ştii adevărul, Goroda a fost bărbatul cel mai crud, cel mai detestabil, care s-a născut vreodată. El l-a împins pe tatăl meu la trădare. Asta e adevărul adevărat! Goroda! Îi scuipă numele. Dacă nu era el, noi am fi fost toţi în viaţă şi respectaţi. Mă rog lui Dumnezeu ca Goroda să zacă pe veci în iad. Se mişcă cu grijă, încercând să-şi mai aline durerea din spate. Nu e decât ură între soţul meu şi mine, asta e *karma* noastră. Ar fi atât de uşor pentru el să mă lase s-ajung în lăcaşul morţii.

— De ce nu te lasă să pleci? De ce nu divorţează? De ce nu-ţi acordă chiar şi ceea ce vrei dumneata?

— Pentru că e bărbat.

Un fior de durere îi străbătu tot trupul şi faţa i se contorsionă. Blackthorne se lăsă în genunchi lângă ea, mângâind-o. Ea-l îndepărtă, luptând să-şi stăpânească durerea. Fujiko, în cadrul uşii, privea neclintită.

— Totu-i în ordine, Anjin-san. Te rog, lasă-mă singură. Dumneata nu trebuie să te-amesteci. Dumneata trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Nu mi-e frică de el.

Cu un aer obosit ea-şi îndepărtă părul din ochi şi privi în sus, scrutător. De ce nu-l laşi pe Anjin-san să meargă în întâmpinarea *karmei* lui? se întrebă Mariko. El nu este din lumea noastră. Buntaro îl va ucide atât de uşor. Numai ocrotirea lui Toranaga l-a apărat până acum. Yabu, Omi, Naga, Buntaro — oricare din ei ar putea fi provocaţi, atât de uşor să-l omoare.

El n-a adus altceva decât necazuri de când a venit, *neh*? La fel şi cunoştinţele lui. Naga are dreptate. Anjin-san poate să distrugă lumea noastră, dacă nu e oprit.

Ce-ar fi dacă Buntaro ar şti adevărul? Sau Toranaga? Despre împărţitul pernei...,

— Eşti nebună? îi spusese Fujiko în acea primă, noapte.

— Nu.

— Atunci de ce vrei să iei locul slujnicei?

— Din pricina *saké*-ului şi pentru amuzament, Fujiko-chan, şi din curiozitate, minţise ea, ascunzând adevăratul motiv: pentru că el o răscolise, pentru că-l voia şi pentru că ea n-avusese niciodată un iubit. Dacă nu era în noaptea asta n-avea să fie niciodată, şi trebuia să fie Anjin-san şi numai Anjin-san.

Aşa că ea se dusese la el şi fusese în al nouălea cer, apoi ieri, când sosise galera, Fujiko îi spusese între patru ochi:

— Te-ai fi dus dac-ai fi ştiut că soţul tău trăieşte?

— Nu, bineînţeles că nu, minţise ea.

— Dar acum ai de gând să-i spui lui Buntaro-sama, *neh*? Despre împărţitul pernei cu Anjin-san?

— De ce-aş face-o?

— M-am gândit ca s-ar putea ca ăsta să fie planul tău. Dacă-i spui lui Buntaro-sama la momentul potrivit, furia lui n-o să mai aibă margini şi tu o să fii moartă şi mulţumită înainte ca el să-şi dea seama ce a făcut.

— Nu, Fujiko-san, el n-o să mă omoare niciodată. Din păcate. Mă va trimite la *eta,* dacă are o scuză suficientă — dac-ar putea obţine încuviinţarea seniorului Toranaga —, dar el n-o să mă omoare niciodată.

— Că l-ai înşelat cu Anjin-san, asta n-ar fi destul?

— O, ba da.

— Ce s-ar întâmpla cu fiul tău?

— Ar moşteni dezonoarea mea, doar sunt dezonorată, *neh?*

— Te rog să-mi spui dacă vreodată ai să crezi că Buntaro-sama bănuieşte ce s-a întâmplat. Atâta vreme cât sunt concubină, e de datoria mea să-l apăr pe Anjin-san.

Da, este, Fujiko, gândise atunci Mariko. Şi asta ţi-ar da scuza pe care o cauţi cu disperare spre a te răzbuna făţiş pe cel care l-a învinuit pe tatăl tău. Îmi pare rău, sărmană Fujiko, dar tatăl tău a fost un laş. Hiro-matsu a fost acolo, altfel tatăl tău ar fi acum în viaţă şi Buntaro mort, pentru că Buntaro este urât mult mai mult decât l-au dispreţuit ei vreodată pe tatăl tău. Chiar şi săbiile pe care tu le preţuieşti atât de mult n-au fost niciodată date ca o răsplată de vitejie, au fost cumpărate de la un samurai rănit. Îmi pare rău, dar

eu n-o să fiu niciodată cea care o să-ţi spună, chiar dacă acesta este adevărul.

— Nu mi-e teamă de el, spunea Blackthorne din nou.

— Ştiu, spuse ea, durerea copleşind-o. Dar te rog, te implor, teme-te de el pentru mine.

Blackthorne se îndreptă spre uşă.

*

* *

Buntaro îl aştepta la o sută de paşi mai încolo, în mijlocul potecii ce cobora în sat — gras, mătăhălos şi fioros. Straja stătea lângă el. Se iveau zorii pe cerul înnorat. Bărcile pescăreşti deja pescuiau la apă mică, iar marea era calmă.

Blackthorne văzu săbiile şi arcul slobod din mâinile lui Buntaro şi săbiile străjii. Buntaro se clătina uşor şi asta-i dădea speranţa că omul n-o să nimerească ţinta, ceea ce poate că i-ar fi dat timp să ajungă destul de aproape. Nu era nici un adăpost pe lângă potecă. Fără să-i mai pese, armă ambele pistoale şi se porni ca o vijelie spre cei doi bărbaţi.

La dracu cu ascunsul, gândi prin ceaţa setei de sânge, ştiind în acelaşi timp că ceea ce făcea era nebunie curată, că n-avea nici o şansă împotriva a doi samurai sau împotriva arcului ce trăgea atât de departe, că n-avea nici un fel de drept să se-amestece. Şi apoi, când se afla încă în afara bătăii pistolului. Buntaro se aplecă adânc, la fel şi straja lui. Blackthorne se opri, bănuind o capcană. Privi de jur împrejur, dar nu era nimeni prin preajmă. Ca prin vis îl văzu pe Buntaro cum se lăsă greoi în genunchi, îşi puse arcul alături, mâinile lipite de pământ şi se plecă adânc aşa cum ar face-o un ţăran în faţa seniorului său. Straja făcu la fel.

Blackthorne se holba la ei năuc. Când fu sigur că ochii nu-l înşelau, înaintă încet, cu pistoalele pregătite, dar fără să ţintească, aşteptând vicleşugul. La o distanţă convenabilă se opri. Buntaro nu se mişcase. Obiceiul cerea ca şi el să îngenuncheze şi să-i întoarcă salutul, pentru că erau egali sau aproape egali şi el nu putea înţelege de ce trebuia o asemenea ceremonie într-o situaţie ca asta, care avea să se lase cu vărsare de sânge.

— Ridică-te ticălosule!

Blackthorne se pregătea să apese pe ambele trăgace.

Buntaro nu spuse nimic, nu făcu nimic, dar îşi ţinea capul plecat, mâinile lipite de pământ. Spatele chimonoului îi era leoarcă de transpiraţie.

— *Nan ja?* Ce e? Blackthorne folosi cu bună ştiinţă cel mai ofensator mod de adresare, vrând să-l întărite pe Buntaro, ca să se ridice şi să înceapă, ştiind că nu putea să-l împuşte aşa, cu capul plecat şi aproape în ţărână.

Apoi, conştient că era necivilizat să stea în picioare în timp ce ei se aflau în genunchi şi că *„nan ja"* fusese o insultă aproape de nesuportat şi cu siguranţă fără rost îngenunche şi, nedezlipindu-şi mâinile de pe pistoale, le puse pe pământ şi se înclină şi el la rândul lui.

Se trase înapoi pe călcâie.

— *Hai?* întrebă el cu o politeţe forţată.

Imediat Buntaro începu să mormăie. Umilitor. Scuzându-se. Pentru ce şi exact de ce, Blackthorne nu ştia. Nu putu prinde decât un cuvânt aici, altul dincolo şi *saké* spus de multe ori, dar evident era o scuză şi o umilă pledoarie pentru iertare. Buntaro vorbi mult, apoi se opri şi-şi coborî capul din nou în ţărână.

Furia ce-l scosese din minţi pe Blackthorne dispăruse acum.

— *Shigata ga nai,* spuse el răguşit, ceea ce însemna „n-ai încotro", sau „nu e nimic de făcut" sau „ce-ai putea face?" neştiind dacă scuzele erau pur şi simplu un ritual, înainte de atac. *Shigata ga nai. Hakkiri wakaranu ga shinpai surukotowanai.* N-am avut încotro. Nu înţeleg exact, dar nu-ţi face griji.

Buntaro ridică privirile-n sus şi se lăsă pe călcâie.

— *Arigato, arigoto,* Anjin-sama. *Domo gomen nasai.*

— *Shigata ga nai,* repetă Blackthorne, şi acum, când era clar că scuza era autentică, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că-i dăduse miraculoasa şansă să oprească duelul. Ştia că n-avea nici un drept, că se purtase ca un apucat şi că singurul chip de a găsi o ieşire din nebunia cu Buntaro era după lege. Şi asta însemna Toranaga.

Dar ce-i cu scuzele? se întrebă înnebunit. Gândeşte-te! Trebuie să înveţi să gândeşti ca ei.

Apoi răspunsul îi străfulgeră prin minte. Trebuie să fie din

pricină că eu sunt *hatamoto* şi Buntaro, musafirul, a tulburat *wa*-ul, armonia casei mele. Având o ceartă făţişă, violentă, cu soţia lui, în casa *mea* m-a insultat pe *mine,* ca atare este întru totul vinovat şi trebuie să se scuze, fie că vrea sau nu. O scuză este obligatorie de la samurai la samurai, de la oaspete la gazdă…

Aşteaptă! Şi nu uita că, după obiceiul lor, tuturor bărbaţilor le e permis să se îmbete, este de aşteptat s-o facă uneori şi, când sunt turmentaţi, pe bună dreptate, nu sunt răspunzători de faptele lor. Nu uita că nu înseamnă că ţi-ai pătat obrazul dacă duhneşti de la o poştă a băutură. Aminteşte-ţi cât de nepăsători au fost Mariko şi Toranaga pe galeră când eu eram beat. Erau amuzaţi, nu dezgustaţi, aşa cum am fi fost noi.

Şi nu eşti tu, de fapt, vinovatul? Nu tu ai început cheful? N-a fost provocarea ta?

— Da, spuse cu voce tare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san? întrebă Buntaro cu ochii aprinşi.

— *Nani mo. Watashi no kashitsu desu.* Nimic. A fost vina mea.

Buntaro clătină din cap şi spuse că nu, era doar vina lui şi se înclină şi se scuză din nou.

— *Saké,* spuse Blackthorne răspicat şi ridică din umeri. *Shigata ga nai. Saké!*

Buntaro se înclină şi-i mulţumi iar. Blackthorne îi întoarse plecăciunea şi se ridică. Buntaro îl urmă, la fel şi straja. Amândoi se înclinară încă o dată. Din nou li se răspunse la plecăciune.

În cele din urmă, Buntaro se întoarse şi plecă clătinându-se. Blackthorne aşteptă până ce se îndepărtă la mai bine de o aruncătură de săgeată, întrebându-se dacă omul era atât de beat pe cât părea. Apoi o porni înapoi spre propria lui casă.

Fujiko era în verandă, închisă în aceeaşi cochilie politicoasă, zâmbitoare. Ce gândeşti tu, de fapt? se întrebă în timp ce o salută şi fu întâmpinat şi el cu bineţe.

Uşa lui Mariko era închisă. Slujnica ei stătea lângă uşă.

— Mariko-san?

— Da, Anjin-san?

El aşteptă, dar uşa rămase închisă.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc. O auzi dregându-şi glasul, apoi vocea slabă continuă: Fujiko a trimis vorbă lui Yabu-san şi seniorului Toranaga că astăzi nu mă simt bine şi nu pot să tălmăcesc.

— Mai bine te-ar vedea un doctor.

— O, mulţumesc, Suwo o să fie foarte bun. Am trimis după el. Mi-am... n-am decât o scrântitură la şold. Zău, sunt bine, n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Ascultă, mă pricep cât de cât la doftoricit. Nu-ţi iei sânge când tuşeşti, nu?

— O, nu. Când am alunecat m-am lovit la obraz. Zău, mă simt destul de bine.

După o pauză, el spuse:

— Buntaro şi-a cerut scuze.

— Da. Fujiko a văzut din poartă. Îţi mulţumesc cu umilinţă că i-ai primit scuzele. Mulţumesc. Anjin-san, îmi pare atât de rău că ai fost deranjat... e de neiertat, că armonia dumitale... te rog, primeşte şi scuzele mele. Nu trebuia să-mi las gura s-o ia razna. A fost foarte nepoliticos... te rog, iartă-mă şi pe mine. Cearta a fost din vina mea. Te rog, primeşte scuzele mele.

— Pentru că ai fost lovită?

— Pentru că n-am reuşit să dau ascultare soţului meu, pentru că n-am reuşit să-l ajut să doarmă mulţumit, pentru că am înşelat aşteptările lui şi ale gazdei mele. De asemeni, pentru ceea ce am spus.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu nimic?

— Nu — nu, mulţumesc, Anjin-san. Azi o să-mi treacă.

Dar Blackthorne n-a văzut-o timp de opt zile.

Capitolul 36

— Te-am invitat să vânăm, Naga-san, nu să-mi repeţi păreri pe care le-am auzit deja, spuse Toranaga.

— Pentru ultima oară te rog, tată: opreşte instrucţia, scoate armele în afara legii, omoară-l pe barbar, declară încercarea neizbutită şi termină cu această murdărie.

— Nu. Ţi-o spun pentru ultima oară.

Şoimiţa vârâtă sub glugă, de pe mâna înmănuşată a lui Toranaga, se mişcă neliniştită de ameninţarea neobişnuită din vocea stăpânului ei şi şuieră iritată. Ei se aflau în hăţiş, străjile şi gonacii fiind mult prea departe ca să-i poată auzi. Ziua era înăbuşitoare, umedă, şi cerul acoperit.

Bărbia lui Naga ţâşni în afară.

— Foarte bine. Dar este de datoria mea să-ţi amintesc acum, pentru ultima oară, că aici eşti în pericol şi să-ţi cer din nou, cu politeţea cuvenită, să pleci azi din Anjiro.

— Nu. Şi tot pentru ultima oară ţi-o spun.

— Atunci ia-mi capul!

— Am deja capul tău!

— Atunci ia-l azi, acum, sau lasă-mă pe mine să-mi pun capăt vieţii, de vreme ce nu vrei să primeşti un sfat bun.

— Învaţă să ai răbdare, băiete.

— Cum pot să am răbdare când văd cum tu însuţi te distrugi? E de datoria mea să ţi-o arăt. Stai aici, şi vânezi, şi pierzi timpul, în vreme ce duşmanii tăi îţi pun toată lumea-n cap. Regenţii se întâlnesc mâine. Patru cincimi din toţi *daimyo* din Japonia sunt fie la Osaka, fie pe drum într-acolo. Eşti *singurul daimyo* important care refuză. Acum ai să fii acuzat de înaltă trădare. Atunci nimic nu te mai poate salva. Cel puţin trebuia să fii acasă, în Yedo, înconjurat de oşti. Aici eşti descoperit. Noi nu te putem apăra. Abia dacă avem o mie de oameni şi Yabu-san a ridicat la arme tot Izu! El are mai mult de opt mii de oameni pe o rază de douăzeci de *ri* şi alte şase închizând hotarele. Iscoadele spun că are o flotă care aşteaptă spre nord, să te scufunde, dacă încerci să scapi pe o galeră! Eşti iar prizonierul lui, nu-ţi dai seama? Un porumbel călător de la Ishido şi gata, Yabu te poate distruge oricând pofteşte. De unde ştii că nu plănuieşte o trădare

împreună cu Ishido?

— Sunt sigur că se gândeşte la ea. Şi eu aş face-o, dac-aş fi în locul lui, tu nu?

— Nu, eu n-aş face-o.

— Atunci ai să fii mort curând, ceea ce sigur ai merita din plin, dar la fel are să fie toată familia ta, toată stirpea ta, ceea ce ar fi absolut de neiertat. Eşti nebun, prost şi crud! Nu vrei să-ţi foloseşti mintea, nu vrei să asculţi, nu vrei să înveţi, nu vrei să-ţi struneşti limba şi firea! Te laşi dus de nas în cel mai copilăros chip cu putinţă şi crezi că totul poate fi rezolvat cu tăişul sabiei tale. Singurul motiv pentru care nu-ţi iau capul tâmpit sau nu te las să-ţi pui capăt vieţii, lipsite de orice valoare e că eşti tânăr, pentru că m-am obişnuit să cred că ai unele posibilităţi, iar greşelile tale nu sunt făcute cu gând anume, nu e nici un vicleşug în tine şi credinţa ta e de netăgăduit. Dar dacă nu înveţi degrabă să ai răbdare şi să te stăpâneşti, am să-ţi iau rangul de samurai şi am să-ţi poruncesc să treci în rândul ţăranilor, tu, cu toţi urmaşii urmaşilor tăi! Toranaga izbi cu violenţă în şa cu pumnul drept şi şoimiţa dădu drumul unui ţipăt neliniştit, sfredelitor. Înţelegi*?*

Naga era uluit. În toată viaţa lui, Naga nu-l văzuse niciodată pe tatăl său strigând de furie, sau pierzându-şi cumpătul, sau nici măcar n-auzise de la alţii c-ar fi făcut aşa ceva. De multe ori simţise şfichiuirea limbii lui, dar cu temei. Naga ştia că făcea multe greşeli, dar totdeauna tatăl său o întorcea astfel încât ceea ce făcuse să nu i se mai pară atât de prostesc cum crezuse la-nceput. De exemplu, când Toranaga îi arătase cum căzuse în capcana lui Omi — sau a lui Yabu —, în legătură cu Jozen, el trebuise să fie oprit cu forţa să nu dea năvală imediat ca să-i omoare pe amândoi. Toranaga poruncise străjilor lui personale să toarne apă rece peste Naga până se putea discuta cu el, şi-i explicase apoi calm că el, Naga, îl ajutase enorm pe tatăl său, eliminând pericolul reprezentat de Jozen.

— Dar ar fi fost mai bine dac-ai fi ştiut c-ai fost dus de nas. Ai răbdare, fiule, totul se rezolvă cu răbdare, îl povăţuise Toranaga. Curând ai să poţi să-i manevrezi tu pe ei. Ceea ce-ai făcut a fost foarte bine, dar trebuie să înveţi să-ţi dai

seama ce e în mintea fiecăruia, dacă vrei să-ţi fii de vreun folos ţie însuţi, sau seniorului tău. Eu am nevoie de conducători. Apucaţi am destui.

Totdeauna tatăl lui fusese înţelegător, dar azi... Naga sări de pe cal şi îngenunche cu umilinţă.

— Te rog, iartă-mă, tată. N-am vrut niciodată să te înfurii... a fost doar pentru că sunt foarte îngrijorat, neştiindu-te în siguranţă. Te rog, iartă-mă, pentru că ţi-am tulburat armonia...

— Taci odată! ţipă Toranaga, speriindu-şi calul.

Toranaga îşi înţepeni zdravăn genunchii în şa şi strânse mai bine dârlogii în mâna dreaptă, calul luând-o la fugă. Dezechilibrată, şoimiţa începu să bată din aripi, să sară de pe pumnul lui, aripile fluturându-i sălbatic, ţipându-şi asurzitorul vie-vie-vieee, înfuriată de agitaţia neobişnuită şi supărătoare din preajmă.

— Liniştеşte-te, frumoasa mea, liniştеşte-te...

Toranaga încerca disperat s-o potolească şi să-şi stăpânească calul, în timp ce Naga se repezi spre capul calului. Îl prinse de căpăstru şi abia reuşi să-l oprească să n-o ia la sănătoasa. Şoimiţa ţipa agitată. În cele din urmă, se aşeză fără tragere de inimă pe pumnul înmănuşat al lui Toranaga, care o ţinea strâns de cureluşa legată de picior. Dar aripile încă i se zbăteau neliniştite, clopoţeii de la picioare zornăind asurzitor.

— Vie-vie-vie-vieeeeee! ţipă ea ascuţit pentru ultima oară.

— Liniştеşte-te, liniştеşte-te, frumoasa mea! Gata, ajunge, totul e-n ordine, spuse Toranaga potolind-o, faţa fiindu-i încă numai pete din pricina mâniei. Apoi se întoarse spre Naga, încercând să-ndepărteze furia din glas, de dragul şoimiţei. Dacă mi-ai stricat vânătoarea azi, am să... am să...

În clipa aceea, unul din hăitaşi dădu un strigăt de avertizare. Imediat Toranaga scoase cu repeziciune capişonul şoimiţei cu mâna dreaptă şi îi lăsă o clipă de răgaz să se obişnuiască cu împrejurimile, apoi îi dădu drumul.

Era un şoim călător, cu aripi lungi, cu numele de Tetsu-ko — Doamna de Otel. Ţâşni în înaltul cerului, rotindu-se la şase sute de picioare deasupra lui Toranaga, aşteptând ca prada să-i fie zburătăcită. Apoi virând-o în direcţia vântului, văzu

câinii asmuţiţi şi pâlcul de fazani împrăştiaţi, bătând frenetic din aripi. Îşi ochi prada, o urmări de la înălţime şi se aruncă asupra ei — îşi strânse aripile şi plonjă fără milă — cu ghearele gata să sfâşie.

Veni în jos şuierând, dar bătrânul fazan, de două ori cât ea, alunecă într-o parte şi, în panică, ţâşni ca o săgeată direct spre adăpostul unui lăstăriş, la două sute de paşi mai încolo. Tetsu-ko îşi reveni, îşi deschise aripile năpustindu-se năvalnic după prada ei. Câştigă înălţime şi apoi, încă o dată, mai pe verticală, deasupra fazanului, se aruncă iar, lovi violent şi din nou îi scăpă. Aţâţat, Toranaga strigă încurajând-o, avertizând-o de pericolul din faţă. Naga era dat uitării.

Bătând nebuneşte din aripi, fazanul zbură ca fulgerul spre adăpostul copacilor. Din nou şoimul călător, rotindu-se deasupra, sus, se aruncă şi veni şuierând în jos. Dar era prea târziu, şiretul fazan dispăruse. Fără să-i pese de ea, şoimiţa se năpusti printre frunze şi ramuri căutându-şi victima cu sălbăticie, apoi îşi reveni, ieşi iar ca o săgeată la spaţiu deschis, ca să ţâşnească sus, deasupra lăstărişului.

În clipa aceea un stol de potârnichi era gonit şi zbura aproape de pământ, căutând adăpost, învârtindu-se încoace şi-ncolo, urmărind cu dibăcie forma terenului. Tetsu-ko ochi una, îşi strânse aripile şi căzu ca un fulger. De data asta nu-i scăpă. O lovituri năprasnică cu ghearele din spate; în timpul picajului, rupse gâtul potârnichii. Pasărea se prăbuşi la pământ într-un nor de pene. Dar, în loc să-şi urmărească victima spre pământ sau s-o înşface şi să aterizeze cu ea, se înălţă ţipând spre cer, urcând mai sus, tot mai sus.

Neliniştit, Toranaga scoase momeala, o pasăre mică, moartă, legată cu o sfoară subţire şi o roti pe deasupra capului. Dar Tetsu-ko nu fu ispitită să se-ntoarcă. Acum era o pată minusculă pe cer şi Toranaga era sigur c-o pierduse, că ea se hotărâse să-l părăsească, să se întoarcă printre sălbăticiuni, să omoare după bunul ei plac şi nu al lui, să mănânce când voia ea şi nu când hotăra el, să zboare unde-o purta vântul, şi unde-o ducea fantezia ei, fără stăpân, liberă pentru totdeauna.

Toranaga o privea, nu trist, ci doar puţin însingurat. Ea

era o creatură sălbatică şi Toranaga ştia, ca toţi şoimarii, că el era doar un stăpân pământean vremelnic. Urcase singur la lăcaşul ei din munţii Hakone şi o luase din cuib ca pui, cu penele abia crescute, şi o dresase, o mângâiase şi-i dăduse prima pradă. Acum abia o zărea, rotindu-se acolo sus, plutind atât de falnic deasupra curenţilor calzi de aer şi îşi dori cu durere să poată pluti şi el în înalturi, departe de răutăţile pământului.

Apoi bătrânul fazan ieşi nepăsător din lăstăriş să se hrănească iar. Tetsu-ko se opri, căzu ca o săgeată din ceruri, o minusculă armă a morţii cu ghearele pregătite pentru lovitura de graţie.

Fazanul muri pe loc, penele lui zburând în jur când ea îl lovi. Dar ea-l ţinu, căzând o dată cu el. Aripile-i băteau aerul, şi se opri brusc, chiar în ultima clipă. Apoi îşi strânse aripile şi se aşeză, pe prada ei.

Îl ţinea în gheare şi, înainte de a-l mânca, începu să-l jumulească cu ciocul. Dar, până să se-apuce de mâncat, sosi Toranaga. Ea se opri neliniştită. Ochii ei cafenii, nemiloşi, încercuiţi cu o pieliţă galbenă, îl priviră cum descalecă, ascultă laudele drăgăstoase pentru priceperea şi curajul ei şi apoi,pentru că-i era foame, şi el era cel care-i dădea hrana, şi pentru că el era liniştit şi nu făcea nici o mişcare bruscă, ci doar îngenunchea încet, îl lăsă să se apropie.

Toranaga o lăudă cu blândeţe. Îşi scoase cuţitul de vânătoare şi despică în două capul fazanului, ca s-o lase ne Tetsu-ko să-i mănânce creierul. Când ea începu să se desfete cu această bucată gustoasă, prin bunăvoinţa *lui,* el reteză capul şi ea veni fără împotrivire pe pumnul lui, unde era obişnuită să mănânce.

Toranaga o lăudă tot timpul şi, când ea termină bucăţica, el o atinse uşor şi iarăşi o lăudă cu belşug de vorbe. Ea se legănă şi-şi sâsâi mulţumirea, bucuroasă să fie din nou înapoi, în siguranţă, pe pumn, acolo unde putea să mănânce, pentru că, bineînţeles, de când fusese luată din cuib, pumnul era singurul loc unde i se permisese totdeauna să se hrănească, hrana fiindu-i dată tot timpul de Toranaga însuşi. Ea începu să-şi cureţe penele cu ciocul, gata pentru o nouă vânătoare.

Pentru că Tetsu-ko zburase atât de bine, Toranaga hotărî s-o lase să mănânce pe săturate şi azi să nu mai zboare. Îi dădu o pasăre mică, pe care deja o jumulise şi o despicase pentru ea. Când o mâncase pe jumătate, îi trase gluga pe cap. Ea continuă să se hrănească, mulţumită, sub glugă. Când termină şi începu să-şi cureţe iar penele, el ridică fazanul, îl băgă în tolbă şi-i făcu semn şoimarului său, care aştepta cu gonacii. Stăteau de vorbă, plini de voie bună, despre frumuseţea vânatului şi numărau cele din tolbă. Un iepure, o pereche de prepeliţe şi fazanul. Toranaga dădu liber şoimarului şi gonacilor, trimiţându-i înapoi în tabără, împreună cu toţi şoimii. Străjile lui aşteptau în bătaia vântului.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Naga.

— Deci?

Naga îngenunche lângă cal şi se înclină.

— Ai întru totul dreptate. Alteţă, cu cele ce-ai spus despre mine. Îmi cer iertare pentru că te-am jignit.

— Dar nu pentru că mi-ai dat un sfat prost?

— Te... te rog dă-mi pe cineva care să mă poată învăţa, ca să nu mai fac în veci una ca asta. N-am vrut niciodată să-ţi dau un sfat prost, niciodată.

— Bun. Ai să-ţi petreci o parte din fiecare zi discutând cu Anjin-san, învăţând ceea ce şie el. El îţi poate fi unul din dascăli.

— El?

— Da. Asta te poate învăţa puţină disciplină. Şi dacă-ţi poţi face bolovanul pe care-l ai între urechi *să asculte,* cu siguranţă ai să înveţi lucruri ce-ţi vor prinde bine. Ai putea chiar să-nveţi câte ceva ce mi-ar fi şi mie folositor.

Naga stătea morocănos, cu privirea pironită-n pământ.

— Vreau ca tu să ştii tot ce ştie el despre muschete, tunuri şi despre război. Ai să fii expertul meu. Da. Şi vreau să fii foarte priceput.

Naga nu spuse nimic.

— Vreau să ajungi prietenul lui.

— Cum să fac asta, Alteţă?

— De ce nu te gândeşti tu la o cale? De ce nu-ţi foloseşti capul *tău?*

— Am să încerc. Jur că am să-ncerc.

— Vreau să faci mai mult decât atât. Ţi se porunceşte să izbuteşti. Foloseşte ceva din „mila creştină”. Ar trebui să fi învăţat destule ca s-o faci. *Neh?*

Naga se-ncruntă.

— Asta e cu neputinţă de-nvăţat, oricât de mult am încercat. Asta-i adevărul! Tot ce-a spus Tsukku-san nu este decât dogmă şi tâmpenie, care l-ar face pe orice bărbat să vomite. Creştinismul e pentru ţărani, nu pentru samurai. Să nu omori, să nu-ţi iei mai mult de o femeie şi cincizeci de alte tâmpenii! Te-am ascultat atunci şi-am să te-ascult şi-acum, eu întotdeauna te ascult! Alteţă, de ce nu mă laşi să fac doar lucrurile pe care Ie pot face? Am să mă fac creştin, dacă asta ţi-e voia, dar nu pot să cred în aşa ceva, totul e gunoi şi... Îmi cer iertare pentru că am vorbit. Am să fiu prietenul lui Anjin-san. O să fiu.

— Bun. Şi ţine minte, el valorează de douăzeci de ori greutatea lui în mătase şi are mai multe cunoştinţe decât ai să ai tu în douăzeci de vieţi.

Naga se stăpâni şi dădu din cap ascultător, în semn de încuviinţare.

— Bine. Ai să conduci două batalioane, Omi-san două şi unul va fi ţinut în rezervă sub Buntaro.

— Şi celelalte patru, Alteţă.

— N-avem muschete îndeajuns pentru ele. Asta a fost un şiretlic să-l îmbrobodesc pe Yabu, spuse Toranaga, aruncându-i fiului său o firimitură.

— Alteţă?

— Asta a fost doar un meşteşug ca s-aduc o altă mie de oameni aici. Nu sosesc ei mâine? Cu două mii de oameni pot să dispun de Anjiro şi să scap, dacă e nevoie. *Neh?*

— Dar Yabu-san poate totuşi... Naga îşi înghiţi vorba muşcându-şi buzele, ştiind că, sigur, iarăşi judeca greşit. De ce sunt atât de tâmpit? întrebă plin de amărăciune. De ce nu pot să văd şi eu lucrurile cum le vezi tu? Sau ca Sudara-san? Vreau să ajut, să fiu de folos. Nu vreau să te întărât tot timpul.

— Atunci învaţă să ai răbdare, fiule, şi domoleşte-ţi firea. Va veni şi vremea ta, destul de curând.

— Alteţă?

Brusc Toranaga se simţi sătul să tot aibă răbdare. Privi spre înaltul cerului.

— Cred c-am să trag un pui de somn.

Imediat Naga scoase şaua şi pătura de pe cal şi le aşează pe pământ, aşa cum e patul samuraiului. Toranaga îi mulţumi şi-l privi cum aşeza santinelele. Când fu convins că totul era cum trebuie şi-n siguranţă, se lungi şi-şi închise ochii.

Dar el nu voia să doarmă, ci doar să gândească. Ştia că era un semn extrem de rău că-şi pierduse cumpătul. Eşti norocos c-a fost doar în faţa lui Naga care nu ştie mare lucru, îşi spuse. Dacă se-ntâmpla asta de faţă cu Omi sau Yabu, ei ar fi înţeles imediat că eşti aproape înnebunit de teamă. O asemenea ştire le-ar putea da cu uşurinţă gândul trădării. De data asta ai fost norocos. Tetsu-ko a pus totul în ordine. Dacă nu era ea, ceilalţi ţi-ar fi putut vedea mânia şi asta ar fi fost nebunie curată.

Ce zbor frumos! Învaţă de la ea: Naga trebuie tratat ca un şoim. Nu ţipă şi nu se burzuluieşte el ca cei mai buni dintre ei? Singura problemă pentru Naga este că e pus să zboare într-o partidă greşită. Jocul lui e lupta şi moartea fără de veste, şi asta o s-o aibă destul de curând.

Toranaga fu iar cuprins de îngrijorare. Ce se-ntâmplă în Osaka? M-am înşelat cumplit în privinţa *daimyo*-ilor, cine avea să accepte şi cine să refuze invitaţiile. De ce n-am aflat? Sunt trădat? Atâtea pericole în jurul meu... Ce-i cu Anjin-san? Şi el e un şoim. Dar el încă nu-ţi ciuguleşte din palmă, aşa cum cred Yabu şi Mariko. Care e prada lui? Corabia Neagră şi pilotul Rodrigues şi scundacul, bocciul şi neobrăzatul căpitan general, care n-o să mai facă multă vreme umbră pământului, şi toţi preoţii cu sutane negre, şi toţi preoţii păroşi şi împuţiţi, toţi portughezii, şi spaniolii, şi turcii, oricine or fi ei, şi toţi mahomedanii, cine-or fi şi ăştia, şi să nu-i uităm pe Omi şi Yabu, pe Buntaro, pe Ishido şi pe mine.

Toranaga se întoarse ca să se aşeze mai bine şi zâmbi în sinea lui. Dar Anjin-san nu e un şoim cu aripi mari, un şoim dresat, pe care-l laşi să zboare liber deasupra ta, ca să se arunce spre o anume pradă. E mai degrabă un şoim cu aripi scurte, un şoim de pumn, pe care-l laşi să zboare direct de pe

pumn, ca să omoare orice se mişcă, e un fel de uliu-porumbar, care o să-ţi prindă o potârniche sau un iepure de trei ori cât el, şobolani, pisici, câini, sitari, grauri, ciori de câmp, pe care-i ajunge prin ţâşniri fulgerătoare, fantastic de scurte, spre a ucide dintr-o singură lovitură nimicitoare cu ghearele; şoimul care urăşte gluga şi n-o acceptă, care nu stă decât pe-ncheietura mâinii tale trufaş, primejdios, plin de el, fără milă, cu ochii galbeni, un prieten de nădejde şi o fire greu de stăpânit, dacă e-n toane proaste.

Da, Anjin-san are aripi scurte. Spre cine, împotriva cui să-i dau drumul?

Omi? Nu încă.

Yabu? Nu încă.

Buntaro?

De fapt, de ce s-a luat Anjin-san cu pistoalele după Buntaro? Din pricina lui Mariko, bineînţeles. Or fi-mpărţit amândoi perna? Prilejuri au avut destule. Cred că da. „Cu prisosinţă", a zis ea în acea primă zi. Bun. Nimic rău cu-mpărţitul pernei — Buntaro era crezut mort —, numai dacă rămâne pentru totdeauna un secret. Dar Anjin-san a fost un prost să se primejduiască atât de mult pentru femeia altui bărbat. Nu sunt întotdeauna o mie altele, libere, tot atât de drăguţe, tot atât de mici sau mari, firave sau trupeşe, sau de viţă nobilă, sau orice altceva fără primejdia de-a aparţine altuia? S-a purtat ca un barbar tâmpit şi gelos. Îţi aduci aminte de pilotul Rodrigues? Nu s-a duelat el şi n-a omorât un alt barbar, după obiceiul lor, doar ca să ia pe fiica unui negustor mărunt, cu care apoi s-a căsătorit în Nagasaki? N-a lăsat *taikō* această crimă nerăzbunată împotriva sfatului meu, pentru că era doar o moarte de barbar şi nu a unuia de-ai noştri? E o prostie să ai două legi, una pentru noi şi una pentru ei. Ar trebui să fie doar una. Categoric, trebuie să fie doar o singură lege!

Nu, n-am să-l asmut pe Anjin-san asupra lui Buntaro, am nevoie de nebunul ăla. Dar, fie că ăştia doi au împărţit perna sau nu, nădăjduiesc că gândul n-o să-i treacă niciodată prin minte lui Buntaro. Atunci ar trebui să-l omor pe Buntaro rapid, pentru că nici o forţă din lume nu l-ar opri să-i omoare pe Anjin-san şi pe Mariko-san,. iar eu am mai multă nevoie

de ei decât de Buntaro. Să termin acum cu Buntaro?

În clipa când Buntaro se trezise din beţie, Toranaga trimisese după el.

— Cum îndrăzneşti să-ţi pui interesele tale înaintea alor mele?! Câtă vreme n-o să poată Mariko-san să tălmăcească?

— Doctorul spune că vreo câteva zile, Alteţă. Îmi cer iertare pentru tot necazul!

— Am spus-o foarte clar că am nevoie de ea pentru încă douăzeci de zile. Nu-ţi aminteşti?

— Da. Îmi pare rău.

— Dacă ea te-a nemulţumit, câteva palme ar fi fost mai mult decât destul. Toate femeile au nevoie de asta din când în când, dar mai mult e o mojicie. Te-ai gândit doar la tine şi ai pus în primejdie instrucţia şi te-ai purtat ca un dobitoc de ţăran. Fără ea nu pot să stau de vorbă cu Anjin-san!

— Da. Ştiu stăpâne, îmi cer iertare. E prima oară când o lovesc. E doar... uneori mă scoate din minţi atât de mult, că parcă mi se face negru în faţa ochilor.

— Atunci de ce nu divorţezi? Sau de ce n-o trimiţi departe? Sau de ce n-o omori, sau de ce nu-i porunceşti să-şi taie beregata, când nu-mi va mai fi de trebuinţă?

— Nu pot. Nu pot, stăpâne, spusese Buntaro. Ea e... am vrut-o din prima clipă când am văzut-o. Când ne-am căsătorit, ea era tot ce-şi putea dori un bărbat. Am crezut că eram binecuvântat de zei — vă amintiţi cum fiecare *daimyo* din ţară o voia! Apoi... apoi am trimis-o departe, ca s-o apăr, după asasinatul murdar, prefăcându-mă că sunt scârbit de ea, pentru siguranţa ei, şi apoi, când, după ani, *taikō* mi-a spus s-o aduc înapoi, ea m-a înnebunit chiar mai mult. Adevărul e că m-am aşteptat ca ea să fie recunoscătoare, şi am luat-o cum e pofta la bărbat, fără să mă sinchisesc de micile nimicuri pe care le vrea o femeie, cum ar fi poeziile şi florile. Dar ea se schimbase. Era la fel de credincioasă ca întotdeauna, dar un sloi de gheaţă, totdeauna cerând moartea, rugându-mă s-o omor. Buntaro era turbat. Nu pot s-o omor sau s-o las să se omoare singură. Mi-a pătat fiul şi mă face să urăsc celelalte femei, dar nu mă pot lipsi de ea. Am... am încercat să fiu blând dar ea a rămas tot un sloi de gheaţă şi asta mă scoate din minţi. Când m-am întors din Coreea şi-

am auzit că a trecut la aiureala asta de religie creştină am fost amuzat, pentru că, ce contează o religie prostească? Aveam de gând să râd de ea în legătură cu astă, dar, înainte să ştiu ce e cu mine, am dus cuţitul la gâtul ei şi am jurat c-am s-o omor, dacă nu renunţă. Bineînţeles că s-a încăpăţânat şi n-a renunţat, ce samurai ar face-o sub o asemenea ameninţare, *neh?* M-a privit doar cu ochii aceia ai ei şi mi-a spus să-mi duc la bun sfârşit fapta. „Te rog, omoară-mă, stăpâne”, a zis ea. „Aici, lasă-mă să-mi ţin eu capul pe spate, în locul tău. Mă rog lui Dumnezeu să mi se scurgă ultima picătură de sânge din mine”, a spus ea. N-am ucis-o, Alteţă. Am acceptat-o. Dar am tăiat, într-adevăr, părul şi urechile câtorva din doamnele ei, care au încurajat-o să devină creştină şi le-am dat afară din castel. Am făcut la fel şi cu doica ei, dar cotoroanţei bătrâne şi ticăloase i-am tăiat şi nasul! Atunci Mariko a spus: Pentru că... pentru că i-am pedepsit doamnele, data viitoare, când am să vin nepoftit în patul ei, are să-şi facă imediat *seppuku,* în orice chip cu putinţă... În ciuda datoriei ei faţă de înălţimea ta, în ciuda datoriei ei faţă de familie, chiar şi în ciuda poruncilor Dumnezeului ei creştin! Lacrimi de furie curgeau pe obrajii lui fără să le ia în seamă. Nu pot s-o omor, oricât de mult aş vrea. Nu pot s-o omor pe fiica lui Akechi Jinsai, oricât de mult ar merita-o...

Toranaga îl lăsase pe Buntaro să vorbească până se potolise, apoi îi dăduse drumul, poruncindu-i să stea tot timpul departe de Mariko până ce hotăra ce e de făcut, îl trimisese pe propriul lui doctor s-o vadă pe Mariko. Raportul fusese bun: vânătăi, dar nu vătămări interne.

Pentru propria lui siguranţă, pentru că se aştepta la trădare, iar nisipul din clepsidră se scurgea, Toranaga hotărâse să mărească presiunea asupra tuturor. Îi poruncise lui Mariko să se mute în casa lui Omi, cu ordin să se odihnească, să nu părăsească locuinţa şi să stea întru totul în afara drumurilor lui Anjin-san. Apoi îl chemase pe Anjin-san şi se prefăcuse supărat, când, de fapt, era clar că greu s-ar fi putut înţelege cât de cât. Toată instrucţia fusese înteţită. Soldaţii erau trimişi în marşuri forţate. Îi poruncise lui Naga să-l mărşăluiască pe Anjin-san până-i scotea şi sufletul din el.

Dar Naga nu izbutise.

Aşa că încercase el însuşi. Condusese un batalion timp de unsprezece ore peste dealuri. Anjin-san ţinuse pasul, nu cu rândul din frunte, totuşi îl ţinuse. Întors din nou în Anjiro, abia ţinându-se pe picioare, Anjin-san spusese în păsărească lui aproape de neînţeles:

— Toranaga-sama. Eu merge pot. Eu muschete instrucţie pot. Îmi pare rău, nu pot două în acelaşi timpuri, *neh?*

Toranaga zâmbi acum, lungit sub cerul acoperit de nori, aşteptând ploaia, încălzit de planul de a-l aduce pe Blackthorne să-i ciugulească din palmă. E un şoim cu aripi scurte, desăvârşit. Mariko e la fel de tenace, la fel de inteligentă, dar mai scânteietoare şi are o cruzime pe care el n-o s-o aibă niciodată. Ea e ca un şoim-călător, ca Tetsu-ko. Cea mai bună. De ce este uliul, şoimul femelă, totdeauna mai mare, mai iute şi mai puternic decât bărbătuşul, totdeauna mai bun decât masculul?

Toţi sunt şoimi — ea, Buntaro, Yabu, Omi, Fujiko, Ochiba, Naga şi toţi fiii şi fiicele mele, şi femeile, şi vasalii, şi toţi duşmanii mei —, toţi sunt şoimi, sau pradă pentru şoimi.

Trebuie să-l aduc pe Naga mult deasupra prăzii sale şi să-l las să se arunce. Cine să fie? Omi sau Yabu?

Ceea ce spusese Naga despre Yabu era adevărat.

— Deci, Yabu-san, ce-ai hotărât? îl întrebase a doua zi.

— Alteţă, nu plec la Osaka până nu pleci Domnia ta. Am poruncit ca tot Izu să fie chemat la arme.

— Ishido o să te acuze de înaltă trădare,

— Alteţă, o să te acuze pe Domnia ta întâi şi, dacă Kwanto cade, cade şi Izu. Am încheiat cu Domnia ta o învoială solemnă. Sunt de partea Domniei tale. Familia Kasigi îşi onorează învoielile.

— Şi eu sunt tot atât de onorat să te am ca aliat, minţise el, încântat că Yabu făcuse încă o dată ceea ce plănuise el să facă.

Ziua următoare Yabu adunase o oştire şi-i ceruse s-o treacă în revistă, iar apoi, în faţa tuturor oamenilor săi, îngenunchease ceremonios şi se oferise ca vasal.

— Mă recunoşti ca seniorul tău feudal? spusese Toranaga.

— Da. Şi toţi oamenii din Izu. Şi, stăpâne, te rog primeşte

acest dar ca o dovadă de datorie filială. Încă în genunchi, Yabu îi oferise sabia sa Murasama. Aceasta e sabia cu care a fost omorât bunicul Domniei tale.

— Nu se poate!

Yabu îi povestise istoria sabiei, cum, în decursul timpului, ajunsese la el şi cum, doar de curând, aflase adevărul despre ea. Îl chemase pe Suwo. Bătrânul povestise la ce fusese martor, când el însuşi era aproape un copil.

— E adevărat, stăpâne, spusese Suwo cu mândrie. Nimeni nu l-a văzut pe tata lui Obata rupând sabia sau aruncând-o în mare. Eu jur pe nădejdea mea de a renaşte ca samurai că am slujit sub bunicul înălţimii tale, seniorul Chikitada. L-am slujit cu credinţă până în ziua când a murit. Mă aflam acolo, jur.

Toranaga acceptase sabia. Părea că tremură ameninţătoare în mâna sa. Totdeauna îşi bătuse joc de legenda că anumite săbii au o pornire a lor proprie de a ucide, că nu le trebuie decât câteva cuvinte să sară din teacă spre a bea sânge, dar acum o credea.

Fu cuprins de un fior amintindu-şi ziua aceea. De ce săbiile Murasama ne urăsc? Una l-a ucis pe bunicul meu. Alta aproape că mi-a tăiat braţul când eram de şase ani, un accident de neînţeles; nu era nimeni în preajmă, totuşi braţul meu drept a fost crestat şi-am pierdut la sânge mai-mai să-mi dau duhul. A treia l-a decapitat pe fiul meu, întâiul născut.

— Alteţă, spusese Yabu, o sabie atât de întinată n-ar trebui lăsată să trăiască, *neh?* Lăsaţi-mă s-o iau şi s-o arunc în mare, ca cel puţin această sabie să nu mai poată niciodată să te ameninţe, pe Domnia ta sau pe urmaşii Domniei tale.

— Da... da, murmurase el, mulţumit că Yabu făcuse propunerea. Fă-o acum!

Numai când sabia se scufundase în adâncuri, dispărând din faţa ochilor, urmărită de proprii lui oameni, inima sa începuse să bată normal. Îi mulţumise lui Yabu, poruncise ca taxele să fie fixate la şaizeci de părţi pentru ţărani şi patruzeci pentru stăpânii lor şi-i dăduse Izu ca feudă. Aşa că totul era ca înainte, afară doar că acum toată puterea în Izu aparţinea lui Toranaga, dacă el dorea s-o ia înapoi.

Toranaga se întoarse să-şi aline durerea din braţul drept şi

se aşează mai comod, bucurându-se de apropierea pământului, trăgându-şi putere din el, ca-ntotdeauna.

Sabia aceea s-a dus, n-o să se întoarcă niciodată. Bun, dar aminteşte-ţi ce-a prezis bătrânul ghicitor chinez, că ai să mori de sabie. Dar de a cui sabie? O să fie de propria mea mână sau a altuia?

Când o fi să fie, am s-o ştiu, îşi spuse fără teamă.

Acum dormi. *Karma* e *karma.* Fii zen-budist. Aminteşte-ţi în linişte că Absolutul, *Tao,* este în tine, că nici un preot, sau cult, sau dogmă, sau caste, sau zicere, sau învăţătură, sau dascăl nu stă între Tine şi El. Ştii că nu e nici o legătură între Bine şi Rău, între Eu şi Tu, între Înăuntru şi Afară, după cum nu e între Viaţă şi Moarte. Intră în sfera unde nu există nici teamă de moarte, nici speranţă într-o viaţă de apoi, unde eşti eliberat de greutăţile vieţii sau de nevoia salvării. Tu însuţi eşti *Tao. Acum* fii tu însuţi o stâncă împotriva căreia valurile vieţii izbesc în van...

Strigătul slab îl trezi pe Toranaga din meditaţie şi sări în picioare. Naga arăta de zor către apus. Toţi ochii se îndreptară spre direcţia arătată de el.

Porumbelul călător zbura în linie dreaptă către Anjiro dinspre apus. Se opri departe, pe un pom, să se odihnească o clipă, apoi îşi luă iar zborul, în timp ce ploaia începu să cadă.

În urma lui, departe, spre soare-apune, se afla Osaka.

Lector: DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor: VICTOR MAŞEK
Coli de tipar: 43
Bun de tipar: 30.07.1988
Com. nr. 80 245
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

Scriitorul britanic James Clavell. născut in Australia în 1924, reprezintă în peisajul literar contemporan unul dintre rarele exemple de succes editorial şi constant. Dovada o constituie aprecierea unanimă a criticii de specialitate şi un mare interes din partea publicului cititor. Opera sa cuprinde romanele *Ciongi* (titlul original *King rat),* descrierea experienţei personale a autorului ca prizonier într-un lagăr japonez al morţii din Singapore în timpul celui de-al doilea război mondial; *Tai-pan (Marele stăpân).* o istorie romanţată a constituirii factoriei comerciale de la Hong Kong la mijlocul secolului trecut; *Noble House (Nobila Casă),* a cărei acţiune se desfăşoară în lumea de afaceri a Hong Kongului contemporan, şi *Whirlwind (Vijelia),* o dramatică relatare a frământărilor sociale şi politice din Iranul zilelor noastre. J. Clavell este, de asemenea, un remarcabil scenarist, regizor şi producător de filme de mare succes (versiunea cinematografică şi serialul de televiziune bazat pe romanul *Shōgun).*

